

Giới thiệu Bốn Vương Muôn Thanh Tịnh

Thể loại: Xuyên không, sủng, cung đình hậu tước

Số chương: 117 chương + 7 phiên ngoại

Thiết kế bìa: Tâm Tít Bắp

Edit: Giao Lan (c1-c26), Tiểu Lâm (c27- hết)

Beta: Lâm Lan

Văn án

Một vị Vương gia ngấm ngấm mưu đồ tạo phản, bất ngờ có một linh hồn khác xuyên qua.

Giờ phải làm sao???

Đơn giản!

Lục Quý Trì nhanh chóng tìm ra được giải pháp: biến mình thành một tên dân, chỉ cần treo một câu ngoài miệng, chắc chắn mọi chuyện sẽ êm xuôi, chính là “Tất cả đều nghe theo hoàng huynh”.

Chiều Ninh để thật lo lắng, liền ban một ngàn đầu dụ dàng hiền huệ cứu vớt chàng.

Nhưng mà...

Thiếu nữ trước mắt đây com ăn còn nhiều hơn chàng, xử kẻ xấu còn tàn nhẫn hơn chàng, mồm mép lí lẽ còn lạnh lẽ hơn chàng, Lục Quý Trì: ...Để ta yên.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muôn Thanh Tịnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nóng.

Trong người tựa như đang có lửa đốt nóng bùng bùng.

Lục Quý Trì không nhận được mà kéo kéo cổ áo, muốn giặt cái cà vạt vướng víu kia ra.

Song không có cà vạt, cũng không có nút thắt, vải dẹt trong tay mềm mượt, có cảm giác giống như là tơ lụa.

..... Nhưng rõ ràng hần vừa tham gia tang lễ của lão ba khôn nạn, còn chưa kịp thay bộ đồ tây trên người mà?

Trong phút chốc Lục Quý Trì trở nên thư thái, nhưng rất nhanh lại mơ hồ. Người khó chịu tựa như bị thiêu cháy, đặc biệt là “nơi nào đó” càng ngo ngoe rục rịch, tựa như muốn nổ tung.

“Tham kiến điện hạ”, bỗng nhiên có làn hương thoang thoảng xộc vào, một giọng nói e lệ ngược ngừng vang lên, “Ồ! Tại sao mặt điện hạ lại đỏ như vậy, có chỗ nào không thoải mái ư?”

Điện hạ?

Cái quái gì vậy?

Lục Quý Trì ngăn người, nỗ lực mở to đôi mắt nặng trĩu, nhưng mà trước mắt chỉ có một khoảng bóng đêm mơ hồ, ngẫu nhiên có vài ngọn đèn dầu thoáng qua, tựa hồ ở rất xa.

Đây là đâu? Không phải hần đang trên đường lái xe về nhà sao?

“Điện hạ?” Giọng nữ xa lạ ngày càng gần, “Điện hạ đang mệt mỏi à?”

Không mệt.

Chỉ là nóng muốn chết rồi.

Đang định nói có thể mua giúp ta một chai nước không, thì chủ nhân của giọng nói kia đã dựa lại gần đỡ lấy hần, ghé vào tai hần nhả khí như lan nói: “Nếu điện hạ cảm thấy mệt mỏi, ta đỡ ngài đi nghỉ tạm nhé?”

Nghỉ tạm?

Lục Quý Trì bất giác cảm thấy có gì đó không thích hợp. Vừa định từ chối, thì bỗng nhiên có một đạo gió mạnh đánh úp tới, nữ nhân đang đỡ hần sợ hãi kêu một tiếng, rồi mềm mại ngã xuống.

“Cô nương, tốt lắm!” Một thanh âm cực thấp vang lên, nghe như gần như xa, Lục Quý Trì nỗ lực tròn to mắt, lại vẫn như trước không thấy gì. Hần nhú mày, theo cảm giác lao đảo bước về phía trước hai bước, định nói chuyện, dưới chân bỗng đá trúng thứ gì, cả người không không chế được mà ngã xuống.

“Tiểu thư!”

Tiếng kinh hô trầm thấp vang lên, Lục Quý Trì lại nghe không rõ. Hình như hần đụng vào một vật gì đó, lạnh lẽo, thom tho lại mềm mại, rất thoải mái.....

Hần không nhận được càng ôm chặt vật đó, cảm cọ vào nó. Vật đó tựa hồ gãy giữa hai cái, nhưng Lục Quý Trì lúc này đã hoàn toàn mơ màng, chỉ còn lại bản năng.

“Lưu nhanh! Buông tiểu thư của ta ra!”

Tóc bị người khác túm mạnh, Lục Quý Trì bị đầu nên thoáng thanh tỉnh. Vừa định ngẩng đầu đã nghe một giọng nữ mềm mại bình tĩnh nói: “Tấn Vương điện hạ uống say vô ý bị rơi xuống nước, mau đi gọi người vớt hần lên.”

Uống say vô ý rơi xuống nước?

Trong đầu Lục Quý Trì mơ hồ hiện lên một dự cảm không lành. Ngay sau đó, người trong ngực thoáng gãy dựa, dùng sức đẩy hần ra. Theo bản năng, hần lui ra sau hai bước, lại không ngờ dưới chân không có gì cả.....

Thành thịch.

Một tiếng vang lớn vang lên, xung quanh bọt nước liền bao phủ lấy hần.

“Ai da! Ở đây có người bị rơi xuống nước! Người đâu! Cứu mạng a!”

Lục Quý Trì: “.....”

Hần muốn nằng người, nhưng ý thức ngày càng tiêu tan, trong chốc lát đều là một khoảng mịt mù.

***

Lục Quý Tri là bị liếm mà tỉnh.

Cái lưỡi to lớn đẩy nước, phía trên còn mọc gai ngược, từng chút từng chút, liếm hần đến nổi da mặt cũng sắp rơi luôn xuống.

“Đàn.... Đàn ca tha mạng.” Ý thức rồi cuộc cũng trở lại, hần cố gắng nâng mí mắt nặng trĩu lên, trong thoáng chốc, đối mặt với một đôi mắt to màu hổ phách.

Màu hổ phách? Không đúng, rõ ràng mắt Nhị Đan nhà hần có màu xanh biếc.... Lục Quý Tri mờ mặt một lát, rồi chăm chú nhìn lại.

Lông vàng đốm đen, thể trạng mạnh mẽ, đôi mắt to sáng ngời màu hổ phách, trong miệng răng nhọn đầy đặc. Mẹ nó! Đây đâu phải Nhị Đan – con mèo béo tròn của hần, đây rõ ràng là một con báo đốm to đã trưởng thành nha!

Trong nháy mắt, Lục Quý Tri lập tức thanh tỉnh, xem chút đã bị dọa cho tiểu ra quần, con báo to lớn kia thấy hần tiểu, dường như rất vui mừng, không những liên tiếp liếm hần, lại còn dụi đầu vào ngực hần kêu “Meo meo”.

Lục Quý Tri trước giờ chỉ ở vườn bách thú vậy xem đại gia hoả này từ xa: “.....”

Tiếng kêu của con báo không ngờ lại giống hết tiếng mèo kêu như vậy. Không đúng, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, đại gia hoả này từ đâu tới?!

“Điện hạ đã tỉnh rồi?”

Bỗng nhiên có một giọng nói xa lạ từ cửa truyền đến, Lục Quý Tri theo bản năng ngẩng đầu nhìn ra.

Nam nhân kia trạc ba mươi tuổi, cao lớn như gấu, cơ bắp rắn chắc, trên gương mặt cương nghị có một vết sẹo thô, dài bằng ngón trỏ do đao kiếm gây ra, cả người mang theo một cỗ phi khí “Đừng chọc vào lão tử” rất dữ tợn. Hần mặc một thân viên lĩnh lĩnh bảo* màu xanh đen, trên đầu là phát thúc quan, hông đeo trường kiếm, cách ăn mặc hết như cỏ nhân!

Lại thấy trên người của bản thân có một cái chân gấm thêu hoa, trong phòng thì bài trí theo kiểu cổ đại.....

Lục Quý Tri lạng yên một lát, quay đầu nhắm mắt lại.

Nhất định là hần đang nằm mơ.

“Điện hạ?”

“Meo?”

“Điện hạ làm sao vậy?”

“Meo meo?”

Nhưng mà thanh âm của một người nói mèo cũng không biến mất, ngược lại càng thêm rõ ràng, Lục Quý Tri: “.....”

Dùng sức nhéo chính mình hai cái, hần mở mắt ra, vẩy tay với nam nhân có bộ mặt hung ác kia: “Người lại đây.”

Nam nhân có chút khó hiểu, nhưng vẫn làm theo.

Lục Quý Tri quơ một cái đã bắt được bàn tay to thô ráp của hần.

Nam nhân: “.....?!”

Cảm giác rất chân thực. Lục Quý Tri sờ dẫn hế môi, định nói chuyện, trong đầu có cái gì đó xa lạ vụt hiện ra.

“..... Điện hạ?” Nhớ tới ngày thường chủ tử của mình xem nữ sắc như cận bã, khoe mắt Ngụy Nhất Dao giật giật, đẩy lòng lạnh dần bắt đầu suy tư, nếu điện hạ thật sự đoạn tụ giống người ngoài suy đoán, thì mình có nên theo hần nữa hay không.

Lục Quý Tri không biết người anh em bề ngoài hung ác này đang có suy nghĩ ngu xuẩn, trầm mặc một lát mới cứng đờ buông tay hần ra: “Không có gì.... Ta ngủ tiếp một lát sẽ ổn, người đi ra ngoài trước đi.”

Ngụy Nhất Dao như trút được gánh nặng, thu nhanh tay về: “Điện hạ còn có chỗ nào không khoẻ?” Thoạt nhìn rất khác lạ!

“Không, ta chỉ là hơi buồn ngủ, người đi đi.”

Thấy hần kiên trì, tuy rằng trong lòng Ngụy Nhất Dao khó hiểu, nhưng vẫn dất đại báo đốm lui xuống.

Lục Quý Tri cả người cứng ngắc ngồi ở trên giường một chốc, thoáng nhìn thấy cái gương đồng khắc hoa trên bàn cách đó không xa. Chạm rãi xuống giường đi qua đó.

Thiếu niên trong gương đồng, bộ dáng mười bảy mười tám tuổi, mũi cao này rậm, ngũ quan tuấn lãng, ngoại hình cực kỳ đẹp, chỉ là thần sắc kiêu căng, ánh mắt âm trầm, như kiểu “Cả thế giới thiếu ta năm trăm vạn, sớm muộn gì ta cũng đòi lại”.....

Khoẻ miệng Lục Quý Tri giật giật, dùng sức xoa xoa mặt, mới xoa hết được cái biểu tình cau có* này.

*Ngụyên vẫn là biểu tình nhúc cả trímng =))

Thế mới thấy khá hơn nhiều. Chỉ là..... Hần đây là đang xuyên không ư?

Nhìn chăm chăm vào gương mặt chỉ giống mình nằm phản trong gương, Lục Quý Tri lâm vào trầm tư.

Hần nhớ rõ thời điểm xảy ra chuyện, mình mới vừa tham gia lễ tang của lão ba xong. Khi đó sắc trời tối đen, mưa to gió lớn, hần đang trên đường lái xe về nhà, tâm tình không tốt, lúc này đột nhiên có một con gấu con lao ra đường cái, hần vội giảm phanh, bị người khác đâm vào đuôi xe. Nhưng khi đó tốc độ xe của họ đều không cao, lẽ ra không có chuyện lớn xảy ra mới đúng, tại sao trong chớp mắt hần lại biến thành Tần Vương điện hạ của Đại Chu này rồi?

Chạm rãi ngồi xuống ghế dựa, Lục Quý Tri buồn bực xem xét lại ký ức không thuộc về mình trong đầu.

Lục Quý Tri, mười tám tuổi, huynh đệ khác mẹ của đương kim thiên tử Chiêu Ninh Đế, được phong Tấn Vương, bởi vì mẫu thân có ân với Chiêu Ninh Đế mà từng được thánh sủng, nhưng...

“Chỉ là sinh sau nẩy năm, luận xuất thân, luận năng lực, hần có gì hơn ta? Dựa vào cái gì mà ngồi vị hoàng đế không thuộc về ta?! Các người hãy chờ xem, giang sơn này, nhất định sẽ rơi vào tay bốn vương! Yên tâm, chỉ cần các người ngoan ngoãn đi theo bốn vương, sau khi thành sự, bốn vương sẽ già quan tấn tước, phong hầu bá tước cho tất cả!”

Trong đầu hiện lên diện bộ vỗ ngực kêu gào của chủ nhân thân xác này, Lục Quý Tri: “...”

Có bệnh thì phải trị đi chứ người trẻ tuổi!

Còn chưa tiêu hoá xong, bên ngoài chợt có tiếng bước chân vội vàng truyền đến.

“Điện hạ! Ngài ngủ rồi à?”

Là giọng nói của vị huynh đệ lúc này, có vẻ rất hưng phấn, Lục Quý Tri do dự một lúc, trở lại nằm lên giường: “Vào đi.”

Cổ nhân mê tín, phải tìm biện pháp trở về trước, không được lộ ra sơ hở, nếu không sẽ bị bắt uống thuốc mất. Lại nhớ tới Phương Trần Châu – người mẹ đã cùng hần nương tựa lẫn nhau mà sống đang chờ mình trở về, trong lòng Lục Quý Tri buồn bực, thờ dãi.

“Điện hạ! Tin vui! Kế hoạch của chúng ta sắp thành công!” Cửa bị đẩy ra, Ngụy Nhất Dao vui mừng vọt vào.

Không hiểu sao Lục Quý Trì lại có cảm giác không lành: “Kế hoạch gì?”

Nguy Nhất Dao sùng sốt: “Chính là kế hoạch Lưu mỹ nhân! Điện hạ quên rồi sao?”

Lưu mỹ nhân là nhờ Tấn Vương trước kia hao hết tâm tư cái vào hậu cung do thám, giúp nâng tầm cơ hội tiếp cận Chiêu Ninh Đế, sau đó hạ được làm y mất trí, khiến cho y mất khống chế đối với triều đình, rồi hấn thừa cơ đó mà đoạt quyền. Trước đây Lưu mỹ nhân không được sủng, cho nên kế hoạch này vẫn chưa triển khai thuận lợi được. Nhưng mấy ngày trước nàng lại được Chiêu Ninh Đế sủng hạnh, lúc này mới truyền ra tin vui.

*Từ đây mình sẽ dùng “Tấn Vương” để chỉ Tấn Vương trước khi xuyên không chứ không phải là Lục Quý Trì nha

“Tôn tiên sinh báo thần đến nói cho điện hạ, hần đã phái người đi trợ giúp Lưu mỹ nhân một tay. Điện hạ yên tâm, bây giờ chúng ta chắc chắn thành công!” Lưu Nhất Dao hạ giọng, thần sắc lộ vẻ âm ngoan, “Qua hôm nay, vị trong cung kia sẽ từ từ trở thành con rối của chúng ta, đại nghiệp của điện hạ……”

Lục Quý Trì dờ dẫm ngắt lời: “Cụ thể là khi nào động thủ?”

“Mấy ngày trước Lưu mỹ nhân vừa được thừa sủng, bệ hạ có cảm giác mới mẻ với nàng, đạo này đều dùng cơm trưa trong cung của nàng. Cho nên thần nghĩ trong lúc dùng cơm nàng sẽ……”

Nguy Nhất Dao lộ ra nụ cười dữ tợn có thể dọa khóc trẻ con, đang muốn tiếp tục mơ tưởng về tương lai tươi đẹp, lại thấy Lục Quý Trì nhảy dựng lên: “Chuẩn bị xe! Lập tức chuẩn bị xe!”

Lúc này chuẩn bị xe làm gì? Bây giờ hần là nên ăn cơm trưa chứ! Nguy Nhất Dao hơi không hiểu, nhưng từ trước đến nay hần luôn tuân theo Lục Quý Trì. Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng không hỏi nhiều, chỉ nhanh chóng phân phó hạ nhân chuẩn bị xe ngựa, theo lệnh Lục Quý Trì đi đến hoàng cung.

Hết chương 1.

*Áo viên lĩnh:

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 2

Xe ngựa chạy như bay về hướng hoàng cung, Lục Quý Trì lật lại ký ức về Chiêu Ninh Đế trong đầu. Trong lòng đã rủa thầm một vạn câu mẹ nó.

Tiền đế ngu dốt, không quan tâm triều chính, hằng ngày ngoại trừ chơi trò sinh em bé cùng các phi tử thì là chìm đắm trong mê dược. Thành ra, ba năm trước đã tự hại chết chính mình.

Sau khi hấn chết, vốn là Thái tử lên kế vị, nhưng Thái tử lại bị Nhị hoàng tử phái người ám sát. Nhị hoàng tử lại bị Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử liên thủ cắt cổ. Về sau ba vị Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử, Bát hoàng tử gia nhập hỗn chiến, mấy vị huynh đệ của tiền đế cũng thừa cơ nào loạn một phen. Một đám người vì ngôi vị hoàng đế mà tranh nhau đến đổ máu, khiến dân chúng lầm than, toàn bộ Đại Chu lung lay sắp đổ.

Nhân lúc này, Bắc Hạ – kẻ thù lớn nhất của Đại Chu cũng thừa nước đục thả câu, đột nhiên dẫn quân xâm lược. Thủ trong giấc ngoài, phong vũ phiêu diêu*, ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Đại Chu sắp tiêu rồi, thì Thái hoàng tử – kẻ mờ nhạt có mẹ đẻ thấp kém, không được sủng, hoàng thiên xuất thế*, tận diệt các vị hoàng huynh và hoàng thúc kẻ trên, thành công leo lên ngôi vị hoàng đế.

*Phong vũ phiêu diêu: bấp bênh

*Hoàng thiên xuất thế: thành ngữ ý chỉ một người bình thường, không được chú ý làm những điều nổi bật, đạt được thành tựu to lớn

Sau khi xưng đế, đầu tiên y sử dụng thủ đoạn lời dối* để bình định nội loạn, sau đó ngự giá thân chinh, dẫn mười vạn đại quân đánh lui hùng binh dũng mãnh thiện chiến của Bắc Hạ, thành công bảo vệ giang sơn Đại Chu. Mặc dù Đại Chu vẫn chưa hoàn toàn rời loạn theo trận chiến kia, nhưng cũng nhờ y dốc lòng chăm lo việc nước mà chậm rãi khôi phục, tin tưởng chỉ cần qua tám, mười năm, nhất định có thể giàu mạnh, phồn thịnh như xưa.

*Thủ đoạn lời đanh: giết chết cái ác để bảo vệ cái tốt

— Không sai, người Tần Vương muốn phân, chính là nhân vật trâu bò có thể sánh vai cùng Tần Hoàng Hán Vũ* này đây.

*Tần Hoàng Hán Vũ: chỉ hoàng đế Tần Thủy Hoàng và hoàng đế Ngô của triều đại nhà Hán

Lục Quý Trì quả thật rất muốn đập hân quý xuống.

Đều là huyết mạch hoàng gia, không cam lòng khuất phục dưới cơ người khác, muốn tạo phản đoạt ngôi báu kỳ thật cũng không lạ. Trong lịch sử, kẻ hung ác giết cha thí huynh, thành công thượng vị cũng không ít. Nhưng vấn đề là, phải biết lượng sức mình chứ người trẻ tuổi!

Nếu Chiêu Ninh Đế này cũng phế vật hết tiền đề thì cũng đành. Nhưng mà người ta không phải, người ta có thể nghiền người thành từng mảnh vụn đấy. Lấy trứng chọi đá như vậy, là ngại mệnh dài hay chê mệnh dài?!

Lại hỏi tương lại lúc Chiêu Ninh Đế tàn nhẫn trừng trị mấy huynh đệ đã chết, da đầu Lục Quý Trì run lên, không nhịn được mà thúc giục: “Nhanh lên!”

Ngụy Nhất Dao đánh xe ở bên ngoài có chút khó hiểu, nhưng biết tính tình của điện hạ nhà mình nóng nảy, nên không dám hỏi nhiều, chỉ càng chán ghét Chiêu Ninh Đế thêm vài phần — phải tề đến mức nào, mới có thể khiến điện hạ nhà hân một chút chờ không nổi, muốn ngay lập tức tiến cung nhìn y gặp họa...?

Đang nghĩ ngợi thì đã đến nơi rồi, Lục Quý Trì nhảy xuống xe ngựa, cất bước chạy về phía hậu cung.

Để tránh hiềm nghi, hoàng tử đã phong vương không được phép tùy ý đi lại trong hậu cung. Nhưng lúc này tình huống nguy cấp, Lục Quý Trì không còn nhớ tới điều này. Ngụy Nhất Dao định nhắc nhở hân, còn chưa kịp mở miệng, đã nhìn thấy Lâm Phúc – thiếp thân nội thị của Chiêu Ninh Đế.

Lão thái giám mặt trắng không râu đang cười híp mắt chào hỏi với một thiếu nữ mặc váy ngắn màu xanh bích.

Thiếu nữ cứ thấp đầu, nhìn không rõ dung mạo, chỉ lộ ra cái cằm trắng nõn. Vóc người nàng không thấp, dáng người yếu đuối, thướt tha là lướt mà đứng đó, cùng với nha hoàn như cái màn thầu lên men đứng sau lưng tạo nên sự đối lập rõ rệt, nàng ưu nhã xinh đẹp khó tả.

Nhưng mà lúc này Lục Quý Trì nào có tâm tư thưởng thức mỹ nhân, vô tình lướt qua liền thu hồi tầm mắt. Ngược lại, Lâm Phúc đi cùng nàng nghe tiếng chân, quay đầu lại hành lễ với hân.

“Bái kiến Tần Vương điện hạ, điện hạ tiến cung ngay lúc này có việc gì sao?”

Lục Quý Trì nhận ra thân phận của hân, học theo điệu bộ ngạo mạn của Tần Vương liếc: “Bản vương tìm hoàng huynh có việc, hân đâu rồi?”

“Bệ hạ đang ở ngự thư phòng....” Vậy là chưa có đi gặp Lưu mỹ nhân! Trong lòng Lục Quý Trì vừa trút được gánh nặng, thì lâm phúc ha ha cười, “...Dạy Lưu nương nương viết chữ.”

Lục Quý Trì: “...”

Người nói cả câu không ngắt quãng thì sẽ chết sao?

Lòng ghen vô cùng mà xoay người, Lục Quý Trì theo trí nhớ chạy về phía ngự thư phòng. Lúc đi ngang qua cô nương kia, nàng cung kính phúc thân nhẹ một cái: “Cung nghênh điện hạ.”

Giọng nói dịu dàng mềm nhẹ, nghe có chút quen thuộc, nhưng lúc này Lục Quý Trì nào có rảnh quan tâm điều đó, không thèm phản ứng mà chạy đi.

Cô nương liếc nhìn hân một lát, hơi nâng khoé môi, dẫn nha hoàn cùng lâm phúc cáo từ, quay người đi về phía hậu cung.

Mà Lục Quý Trì....

Vừa mới vào cửa đã trông thấy Lưu mỹ nhân đoan chính cầm một chén canh đặt cho Chiêu Ninh Đế, thiếu niên rửa thăm một tiếng “mẹ nó” trong bụng, không hề nghĩ ngợi đã xông lên trước đoạt lấy chén canh, uống một hơi cạn sạch chén.

“.....”

Không gian tĩnh mịch như tờ. Một hồi lâu sau, Lục Quý Trì buông chén sứ trong tay xuống, cười khan với Chiêu Ninh Đế: “Đệ.... Thật trùng hợp, đệ khát quá....”

Chiêu Ninh Đế là một thanh niên ngoại hình nhã nhặn, ngũ quan có thể gọi là thanh tú, nhưng trời sinh có một đôi mắt cười, nên nhìn thấp phần hiền lành. Y năm nay mới hai mươi sáu tuổi, là tuổi sung mãn nhất, mặc một thân thường phục nguyệt nha sắc, giống hệt một thư sinh nho nhã.

*Từ đây mình sẽ dùng “y” để chỉ Chiêu Ninh Đế

Nhưng mà Lục Quý Trì biết rõ, tất cả chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi. Vị hoàng huynh này là kẻ tâm xà khẩu Phật, giết người không chớp mắt. Bởi vậy thấy y sau khi khôi phục bình tĩnh, nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, trong lòng Lục Quý Trì lại rửa thăm mẹ nó, sau đó dùng sức bắm mạnh vào bắp đùi, mắt liền đỏ lên.

“Ta... Thần đệ thất thố, thần đệ biết sai, nhưng mà hoàng huynh, đệ mới....” Hân cúi đầu, điệu bộ ịu xuột nhìn có chút đáng thương, “Đệ mới có một giấc mộng...”

Từ trước đến nay hân luôn kiêu ngạo thẳng thắn, chưa bao giờ ịu rử như vậy. Mắt Chiêu Ninh Đế lộ lên, phất tay y bảo đảm người Lưu mỹ nhân lui ra, lúc này mới nhẹ giọng nói: “Được rồi, chỉ là một chén canh mà thôi. Kể ta nghe, mộng gì có thể khiến đệ sợ hãi đến vậy?”

Lục Quý Trì lục soát ký ức của thân thể này, vừa nhéo bắp đùi mình vừa khẽ nói: “Đệ mơ về năm bảy tuổi, chuyện hoàng huynh vì cứu đệ mà suýt nữa chết đuối....”

Chiêu Ninh Đế khẽ giật mình.

“Khi đó đệ nhỏ tuổi không hiểu chuyện, thấy cá chép trong ao sen to mập, nên chop xuống bắt một con để ăn. Lại không cẩn thận trượt xuống, nếu không phải hoàng huynh vừa đúng lúc đi ngang qua, kịp thời vớt đệ lên, thì sợ là đệ đã...” Bắp đùi đau quá, trong đầu Lục Quý Trì đã muốn treo ngược Tần Vương lên mà quất cho hai cái, mắt càng đỏ lên, “Khi đó trời lạnh, hoàng huynh giùng giăng kéo đệ lên bờ, nhưng bản thân lại chuột rút, suýt nữa không lên được.”

Nhớ tới thời niên thiếu đơn thuần tốt đẹp của chính bản thân, ánh mắt Chiêu Ninh Đế hơi ám lên: “Đúng vậy, may mà khi đó đệ khóc gào lớn tiếng, nên cấm vệ quân gần đó nghe thấy được mà qua ứng cứu.”

Lục Quý Trì cũng cúi đầu hoài niệm, nhưng rất nhanh liền đầu môi: “Khi đó đệ thực lòng cảm kích hoàng huynh, còn âm thầm thề sẽ đối xử tốt với hoàng huynh cả đời, thế nhưng về sau đệ lại....”

“Về sau làm sao?” Thân nhiên nhìn qua vật áo thiếu niên bởi vì sợ y mà bị dây cận sập vào, Chiêu Ninh Đế cảm khái: “Trẫm nhớ rõ sau chuyện đó, có một thời gian ngắn đệ rất dính trẫm, trẫm đi đâu đệ cũng đi theo đó hệt như cái đuôi nhỏ, nhưng mà..... Chưa đến một tháng sau, đệ không còn muốn quan tâm trẫm, hỏi đệ đệ cũng không nói, chỉ vênh cái miệng nói trẫm quá đáng ghét.”

Lục Quý Trì trầm mặc một hồi lâu, thấp giọng nói: “Là Bát hoàng huynh nói với đệ, hoàng huynh cứu đệ, không phải thật lòng, mà là... Mà là nhân chuyện này gây sự chú ý với phụ hoàng.”

Chuyện này là thật, nhưng kỳ thực hân cũng không nhớ rõ là vị ca ca nào nói, dù sao Bát hoàng tử cũng đã chết, Lục Quý Trì cứ như vậy mà đổ tội lên đầu hân.

“Thì ra là như vậy.” Bát hoàng tử quả thật đúng là kẻ thích bàn lộng thị phi*, lại nghĩ tới quá thật là bởi vì chuyện này mà tiền đề tốt với hân một thời gian, Chiêu Ninh Đế lắc đầu bật cười, “Khó trách đột nhiên đệ lại không chịu đệ ý tới trẫm.”

*Bàn lộng thị phi: đâm chọt, gây bất hòa

Dung phi mẹ đẻ Tần Vương là đích nữ* của phu Trần Viễn Hầu, thân phận cao quý, tài mạo song toàn, rất được tiền đế sủng ái, hơn nữa Tần Vương lại là con út – con trai thứ mười một của tiền đế, tiền đế vô cùng sủng ái hân. Được nuông chiều từ bé, nên khi lớn lên lại trở nên kiêu ngạo, biết được Thái hoàng huynh – người mình coi là ân nhân cứu mạng cũng không thật lòng muốn cứu mình, mà chỉ là lợi dụng. Hân tức giận, không chỉ không bao giờ qua lại với y nữa, mà còn suốt ngày bắt nạt y.

*Đích nữ: con gái vợ cả

Nếu không phải trong lúc Chiêu Ninh Đế vừa dâng cơ, cũng là lúc khó khăn nhất, Dung phi dùng chính mạng của mình để trợ giúp y, thì Lục Quý Trì cảm thấy với thái độ tác oai tác quái của Tần Vương sớm đã bị Chiêu Ninh Đế tiễn đi làm bạn với các vị huynh đệ đã chết kia. Đã thế hân còn không biết quý trọng, dón sức tạo phản....

Lục Quý Trì cảm thấy mình quá thật là xui xẻo tới cùng, xuyên thành một gia hoả như vậy, nghen rồi lại nghen, ngược đời mắt đỏ bừng lên nhìn về phía Chiêu Ninh Đế: “Năm đó hoàng huynh... là thật lòng muốn cứu đệ sao?”

Chiêu Ninh Đế tựa hồ không nghĩ hần sẽ hỏi trực tiếp như vậy, thoáng khựng lại một lát rồi nở nụ cười: “Đương nhiên là thật lòng, trăm dù muốn công lợi*, cũng không vô liêm sỉ tới mức đi lợi dụng một đứa bé.”

*Công lợi: lợi ích về công việc

Không đợi Lục Quý Trì trả lời, hần ý vị nhướng lông mày ngờ vực: “Từ trước đến nay đệ luôn kiểu ngao tùy ý, sao hôm nay lại đa sầu đa cảm như thế? Còn bộ dạng khóc lóc kia...”

Hần giống như tùy ý mà gõ một cái lên thành ghế, tìm Lục Quý Trì lại theo tiếng “Cộc” mà nhảy lên một cái.

Sao hần có cảm giác người anh này giống như biết rõ Tấn Vương làm chuyện hư hỏng. Ý nghĩ này làm Lục Quý Trì lạnh cả sống lưng, không hề nghĩ ngợi đã tự nhéo bắp đùi.

“Thảo nào trong mộng mẫu phi liên tục nặng nề, bảo đệ nhận lỗi với hoàng huynh. Thì ra... Hoàng huynh, xin lỗi! Là đệ không tốt, đệ không nên nghe Bát hoàng huynh khích bác, đã hiểu lầm huynh nhiều năm như vậy...”

Nhìn Lục Quý Trì oa một tiếng nhào đầu tới ôm lấy mình, hu hu khóc lớn, Chiêu Ninh Đế: “...”

Lần đầu tiên, y nhận ra mình vẫn chưa hiểu hết được hùng đệ đệ* này.

*Hùng đệ đệ: đệ đệ hùng dữ

Quả nhiên càng trưởng thành, tâm cơ càng sâu sao?

Đang suy nghĩ nên nói gì, thì đệ đệ lại tiếp tục: “Tôi hôm qua mẫu phi hung hăng dạy dỗ để một hồi. Hoàng huynh, đệ đã thế với người, sau này sẽ không bao giờ... Không bao giờ đối nghịch với hoàng huynh nữa! Sau này, chúng ta... Chúng ta yêu thương lẫn nhau, trở lại làm huynh đệ tốt!”

Nhìn lại cặp mắt hoa đào ngây xưa luôn nhìn hần ghét bỏ, nay lại không còn chút dã tâm, Chiêu Ninh Đế khẽ giật mình. Không biết vì sao trong một thoáng lại muốn tin lời này.

Nhưng chỉ là trong một thoáng mà thôi, y rù mắt cười cười, dịu dàng mà vỗ vai hần: “Đệ hiểu chuyện như vậy, mẫu phi đệ biết nhất định sẽ rất vui mừng.”

Lục Quý Trì cũng không thất vọng, đột nhiên hần thay đổi thái độ như vậy, Chiêu Ninh Đế tin ngay lập tức mới là lạ, nhưng nguy cơ xấu trước mắt đã giải quyết xong, lòng hần khẽ buông lỏng, khẩu khí cũng dần ra.

Đang do dự có nên ngốc báo Chiêu Ninh Đế tin tưởng mình hơn một chút không, thì y lại hỏi: “Đệ liên tục nói mình nằm mơ, là ở phủ An quốc công hôm qua sao? Nhắc đến trăm còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra nữa. Đang yên đang lành sao lại rơi xuống nước, có vấn đề gì à?”

Hết chương 2.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối hôm qua là đại thọ bảy mươi tuổi của An quốc công. Tấn Vương đi dự tiệc, uống nhiều nên mắc tiểu, rồi chỗ ngồi sớm, về sau... Lục Quý Trì cố gắng nghĩ nghĩ, phát hiện trí nhớ của Tấn Vương đến đây đã bị ngắt, còn lại ký ức về sau đều là của hần.

Cho nên bị người khác dùng mỹ nhân kế, lưu manh đùa giỡn người khác, bị người khác đẩy xuống nước và vân vân, không phải là mơ mà là sự thật?!

Nhớ tới loại cảm giác toàn thân nóng lên, cực kỳ khó chịu ngay lúc đó, khoe miệng Lục Quý Trì hơi giật, đại thần xuyên không* lừa bịp hần sao? Cho hần xuyên không vào lúc đáng khinh như vậy! Nhưng mà hiển nhiên là Tấn Vương cũng bị người khác lừa...

*Đại thần xuyên không: có thể là chỉ những người hay thứ gì đó siêu nhiên đã khiến cho Lục Quý Trì xuyên không

Về phần ai làm, Lục Quý Trì lật lại ký ức của mình, vẫn không tìm được đáp án. Hần cũng không suy nghĩ thêm được, Chiêu Ninh Đế còn đang chờ câu trả lời của hần.

“Do uống nhiều quá nên bị ngã, không có chuyện gì cả. Đa tạ hoàng huynh đã quan tâm.” Chuyện này có liên hệ đến việc hần xuyên không, nếu chưa tra được rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì Lục Quý Trì không dám nói thật, đành vớ ý nói bừa cho qua chuyện.

Chiêu Ninh Đế nhướng mày, cũng không hỏi nhiều.

“Vậy thì thôi rồi.” Y nâng chén nhấp một ngụm trà, một lát sau cười hip mắt nói: “Nhắc đến tuổi đệ cũng không còn nhỏ nữa, vẫn chưa vừa ý cô nương nhà nào sao? Nếu có thì hãy nói cho trăm biết. Trăm sẽ làm chủ cho đệ.”

“Không có.” Không đợi Chiêu Ninh Đế trả lời, Lục Quý Trì học theo điệu bộ của Tấn Vương ghét bỏ mà hừ một tiếng, “Giả vờ giả vịt, nhìn thấy là phiền.”

“Cũng không phải cô nương nào cũng đều như vậy. Đệ chú ý tìm xem, nhất định sẽ tìm được người hợp ý.” Chiêu Ninh Đế thoáng nở nụ cười, tựa như thuận miệng nói, “Hoặc là đệ nói xem đệ thích kiểu người nào, hoàng huynh sẽ tìm giúp.”

Đây là thăm dò!

Lục Quý Trì hơi rùng mình, bữu môi lộ ra biểu tình miễn cưỡng: “Cũng được, nhưng mà đệ muốn một người ngoại hình xinh đẹp, tính tình dịu dàng và không phiền phức.”

Hần dứт khoát như vậy, Chiêu Ninh Đế thật sự có chút kinh ngạc.

Hùng đệ đệ này luôn tránh né để tìm một nhạc gia trợ lực cho bản thân, chuyện này người khác không biết, nhưng y đã thấy tận mắt. Sao hôm nay...

Chiêu Ninh Đế suy tính, trên mặt không lộ ra điều gì mà cười: “Đi, trăm bảo hoàng tẩu của đệ tự mình chọn cho đệ.”

***

Vừa ra khỏi ngư thư phòng đã phải đối mặt với ánh mắt vô cùng khó hiểu của Ngụy Nhất Dao, Lục Quý Trì ho nhẹ một tiếng, vỗ vỗ vai hần: “Hồi phủ.”

Ngụy Nhất Dao không kịp đuổi theo, Lục Quý Trì rời đi cả buổi hần mới phục hồi lại tinh thần.

“Điện hạ! Tại sao vừa rồi người lại...”

Giọng nói hần vang dội, nói chuyện tựa như sấm rền, Lục Quý Trì lại càng hoảng sợ, vội vàng ngắt lời: “Hồi phủ rồi nói sau.”

Không thấy từ phía đều có cung nữ thái giám sao!

“Thế nhưng....”

“Cấm miệng!”

“Vâng...”

Nhìn vị đại huynh đệ về mặt tui thân, Lục Quý Trì một mối không thôi.

Thuộc hạ là kẻ vừa mắc bệnh hoang tưởng lại vừa không có tâm nhãn, còn muốn tạo phản làm hoàng đế. Tấn Vương này sợ không phải là một kẻ ngu dốt! Lại nhớ tới cảm giác run sợ khi đối mặt với Chiêu Ninh Đế, hẳn không nhận được bước nhanh hơn.

Tuy Chiêu Ninh Đế luôn cười tủm tỉm, thái độ rất ôn hoà, nhưng hẳn có dự cảm, y biết Tấn Vương muốn làm gì.

Sở dĩ y chưa hành động, là do còn nhớ ơn mẹ đẻ của Tấn Vương, nhưng dù là ơn có lớn hơn nữa thì cũng sẽ tiêu hao dần qua từng ngày, huống chi chuyện hôm nay có tính chất nghiêm trọng, đã không còn là những chuyện nhỏ có thể dễ dàng tha thứ như trước nữa. Dù sao nếu hẳn là Chiêu Ninh Đế, mà Tấn Vương thật sự động thủ, hẳn chắc chắn sẽ không bỏ qua — đều nói tiểu nhân khó phòng, một người đã nảy sinh lòng ác ý với mình, ai biết hẳn sẽ làm ra những chuyện gì?

Lục Quý Trì càng nghĩ càng thấy nhức cả trứng (=)) / , yên lặng nguyên rùa đại thần xuyên không vài câu, khẽ nói với Ngụy Nhất Dao: “Lập tức truyền lệnh cho Lưu mỹ nhân, kế hoạch tạm dừng, không được phép làm bừa.”

Ngụy Nhất Dao muốn nói, nhưng Lục Quý Trì không cho hẳn cơ hội: “Ta nghĩ rằng hoàng huynh đã biết rõ kế hoạch của chúng ta, hôm nay đang chờ chúng ta tự chui vào tròng.”

Sắc mặt Ngụy Nhất Dao lập tức đại biến, một hồi lâu sau mới hạ thấp giọng nói: “Tại sao có thể như vậy! Chẳng lẽ... Chẳng lẽ trong chúng ta có nội gián?!”

Thấy hẳn tin tưởng không nghi ngờ, còn chủ động bổ sung một cái cơ hoàn mỹ thay mình, Lục Quý Trì trầm mặc một lát, nghiêm nghị gật đầu: “Cho nên phải tra rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra lúc trước....”

“Không được hành động thiếu suy nghĩ!”

“.....Vâng.”

“Điện hạ yên tâm, thần đây sẽ đi điều tra rồi! Còn kẻ nội gián kia.....” Ngụy Nhất Dao hung ác vịn khớp tay: “Đám can đảm bán đứng điện hạ, xem ông đây bóp vỡ đầu hẳn như thế nào!”

Lục Quý Trì: “.....”

Người vui là được rồi.

Hai người vừa đi vừa nói ra khỏi hoàng cung, trên đường đi Ngụy Nhất Dao đột nhiên vỗ trán: “Suýt nữa quên mất! Sáng nay Tôn tiền sinh báo lại, nói là tối hôm qua Thái hậu đi dạo ngự hoa viên không may bị ngã. Điện hạ mau đi thăm hỏi, thỉnh an lão nhân gia!”

Lục Quý Trì đang nghĩ cách bảo vệ tính mạng đồng thời quay trở về hiện đại, không hề muốn đi, nhưng Xa Thái hậu là mẹ đẻ của Chiêu Ninh Đế, cũng là mẫu hậu trên danh nghĩa của hắn, không thể không đi.

“Biết rồi, người nhanh chân lên, đừng chậm trễ chính sự.” Hắn nói xong, lặng lẽ thờ dài, quay đầu đi về phía Thọ Ninh cung.

***

“Thái hậu đang mệt nên nghỉ ngơi. Thái y đã phản phô không được quấy nhiễu, hay là, vương gia cứ quay về trước, chờ Thái hậu khoẻ lên một chút lại trở lại.”

Xa Thái hậu xuất thân thấp kém, tính tình chất phác, quan hệ với con đẻ Chiêu Ninh Đế cũng rất bình thường, huống chi là với các hoàng tử khác. Bởi vậy bà không chịu gặp mặt hắn cũng không lạ gì, chỉ học theo điệu bộ của Tấn Vương đáp lại vài câu khách sáo với cung nữ kia, rồi sau đó cáo từ.

Ngụy Nhất Dao đi rồi, Lục Quý Trì một mình xuất cung, tâm tình rối loạn dần dần bình phục lại.

Mặc dù vừa mới tốt nghiệp đại học, nhưng từ nhỏ cuộc đời hắn đã tràn đầy thiên lôi cùng máu chó* — lão ba khốn kiếp ngoại tình, vì tiền tam mà bỏ vợ bỏ con. Tiểu tam chế ông ta lớn tuổi vô tích sự, gọi ông ta là Lục Mao Quy*, Lục Mao Quy đau lòng phần nộ, trước khi chết đem toàn bộ tài sản kếch xù để lại cho con của người vợ Tào Khang*. So với kịch bản phim truyền hình còn đặc sắc hơn. Cho nên tuy là việc xuyên không này rất ảo diệu, nhưng Lục Quý Trì rất nhanh đã chỉnh đốn lại tâm trạng của mình, bắt đầu suy nghĩ tiếp theo nên làm gì bây giờ.

*Thiên lôi cùng cầu huyết: những tình huống vô lý, khoa trương

*Lục Mao Quy: rùa lông xanh, chơi chữ Lục trong họ của cha Lục Quý Trì, còn ý chế ông ta già, sống lâu như rùa

*Người vợ Tào Khang: là người ở bên chồng lúc khó khăn hoạn nạn, cùng chồng vượt qua mọi thử thách để bảo vệ hạnh phúc gia đình

Đầu tiên phải bảo vệ tính mạng — chuyện này cũng không quá khó. Mẹ đẻ của Tấn Vương có ân với Chiêu Ninh Đế. Trong tình huống bình thường y cũng không cần cái mạng nhỏ của hắn, chỉ cần cẩn thận một chút, không dễ bại lộ thân phận, sau đó không tiếp tục tạo phản tìm đường chết là được rồi.

Tiếp theo chính là tìm cách quay trở về hiện đại — chuyện này tương đối khó, bởi vì cần bản thân cũng không biết vì sao mình phải xuyên không, và xuyên không như thế nào.

Xem ra chỉ có thể đi nhìn nơi hôm qua xảy ra chuyện một chút để dò la manh mối. Còn có kẻ muốn câu dẫn Tấn Vương, cùng với cô nàng đẩy hắn xuống nước. Cái quái gì...

“Ta nói và miệng! Các người đều điếc cả sao?”

Đột nhiên một tiếng quát vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Lục Quý Trì, ngẩng đầu nhìn lên, là một cô bé mặc quần áo sáng màu, thái độ kiêu căng, ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, đang chỉ vào một thiếu nữ mặc váy ngắn màu xanh bích muốn đánh.

Thiếu nữ có mái tóc đen xoà nhẹ, đáng người yếu điệu, mặc dù nhìn không rõ mặt, nhưng khó giấu được sự xinh đẹp. Đi theo phía sau nàng là một nha hoàn mập mập trắng trắng, hai người một gầy một béo, một cao một thấp, đứng chung với nhau có cảm giác hài hước khó tả.

Bởi vì biểu hiện này nên thoát cái Lục Quý Trì liền nhận ra các nàng là đối chủ tớ mình đã gặp lúc tiền cung. Nhưng mà Tấn Vương cũng không nhận ra họ. Ngược lại, cô bé muốn đánh người kia, Lục Quý Trì chỉ tiếc qua đã biết thân phận của nàng: Cửu công chúa, con gái được sủng ái nhất của tiên đế. Bởi vì mẹ đẻ của nàng, Thành Thái phi và mẹ đẻ của Tấn Vương là chị em họ, nên từ trước đến nay nàng luôn thân thiết với Tấn Vương.

Có điều nha đầu kia rất kiêu căng, tùy hứng. Cứ nhường nhịn con bé một chút, sao lại chọc vào nàng làm gì?

Tinh thần trọng nghĩa trong Lục Quý Trì khiến hắn do dự định đi lên giải vây giúp nàng, nhưng không ngờ thiếu nữ lại nói: “Công chúa bớt giận, chi là thần nữ không biết đã làm gì sai khiến công chúa tức giận như vậy?”

Giọng nói mềm nhẹ, quen thuộc khó tả. Lục Quý Trì sững sờ, không hiểu sao lại nhớ tới cô gái đã đẩy mình xuống nước hôm đó.

Tuy lúc ấy mơ màng không thể xác định, nhưng theo linh cảm thì rất giống....

Chẳng lẽ chính là nàng?!

“Thấy công chúa không hành lễ đã đánh, lại còn dám mở miệng chống đối. Chẳng lẽ Ngủ cô nương cho rằng mình không làm gì sai?!”

Người đang nói chính là đại cung nữ bên người Cửu công chúa. Thấy nàng vén tay áo muốn ra tay với tiểu thư nhà mình, nha hoàn mập trắng gấp gáp, nhìn không được muốn mở miệng phản bác, lại bị ánh mắt của thiếu nữ ngăn lại.

“Thần nữ không dám, vừa rồi...” Thiếu nữ hơi ngẩng đầu, lộ ra gương mặt trắng nõn dịu dàng, xinh đẹp đến tột cùng.

Đồng tử Lục Quý Trì co lại, trong thoáng chốc có cảm giác trái tim gào cổ bị một thứ gì đó đâm sầm vào. Nhưng mà có xinh đẹp cũng là một thiếu nữ thành niên mà thôi, sau khi thường thức thì hẳn vô cùng chính trực mà thu hút lại, long âm trầm căn nhắc: tuy lúc ấy quả thực là đáng đời hắn, nhưng em gái này thoát nhìn đoan trang dịu dàng, không nên làm ra loại chuyện đẩy người ta xuống nước chứ?

“Nói lời vô dụng làm gì? Ra tay đi!”

Hiển nhiên Cửu công chúa không có ý định nghe lời giải thích của nàng, thiếu nữ bất đắc dĩ, chỉ có thể lui ra sau một bước nói: “Công chúa là quân, thần nữ là thần. Người muốn đánh ta, hiển nhiên ta không dám không nghe theo. Chẳng qua trước khi tiến cung, Cửu mẫu* đã phái người phản phô, để sau khi ta xuất cung liền đi gặp Cửu mẫu, nói là Đại biểu ca đã tông quân về, muốn ta ăn cơm cùng với huynh đệ tỷ muội đám bọn họ. Chỉ sợ trưởng bối lo lắng, mong công chúa có thể khai ân, đổi hình phạt và miệng thành cái khác.”

*Cửu mẫu: mẹ

Cửu công chúa sững sốt một lát, sau đó lên tiếng cười nhạo: “Thực xem mình là người quan trọng, dám cò kẻ mặc cả với ta sao?”

“Thần nữ không dám, chỉ là thân thể cửu mẫu không tốt, ta thật sự không muốn làm nàng lo lắng, còn Đại biểu ca...” Thiếu nữ hơi dừng lại, “Biểu ca quan tâm cửu mẫu nhất, nếu người không vui, chỉ sợ hấn sẽ...”

Không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt Cửu công chúa thay đổi. Sau một lúc, không cam lòng mà lên tiếng: “Được rồi được rồi, hôm nay tạm tha cho ngươi, rút nhanh lên, sau này không được phép xuất hiện trước mặt ta!”

Thiếu nữ rũ mắt che dấu lưu quang nơi đáy mắt, hơi phúc thần, dẫn theo nha hoàn mập trắng chuẩn bị rời đi.

Cửu công chúa bĩu môi, cũng quay người định rời đi, nhưng ngoảnh đầu lại một lát, dường như thấy gì đó, đột nhiên dừng chân, lên tiếng: “Đứng lại!”

Không đợi thiếu nữ phản ứng, nàng xách váy vọt tới, “Trên tai ngươi đang đeo cái gì?!”

Thiếu nữ sững sờ, có vẻ khó hiểu, nhưng không đợi nàng trả lời, Cửu công chúa đã tức giận mắng: “Hắn lại dám tặng khuyên tai nguyệt châu này cho ngươi.... Cái đồ không biết xấu hổ! Cũng đã có hôn phu rồi mà vẫn đi khắp nơi dụ dỗ người khác, người đâu! Để ta tát cái mặt quyền rũ này!”

Hết chương 3.

*Lục Mao Quy – Rùa lông xanh:

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Không phải là đã yên bình rồi sao, sao tự dưng lại bạo phát?

Lục Quý Tri vốn vô cùng khó hiểu, nhưng trông thấy ánh mắt tức giận xen lẫn đố kỵ của Cửu công chúa, mới từ trong trí nhớ của Tần Vương phát hiện ra — Cửu công chúa yêu mến Tần Tranh, trưởng tử Tần gia, một lòng muốn gả cho hắn làm vợ. Nhưng Tần Tranh người ta không có chỉ hướng làm phò mã, vẫn tránh nàng không kịp. Cửu công chúa muốn mà không được, lại không chịu buông, không những ngày càng quấy rầy Tần Tranh, mà còn gây sự với rất nhiều cô nương ngưỡng mộ Tần Tranh.

Không cho phép người khác nhìn hắn nhiều, cũng không cho phép hắn nhìn ai nhiều, khiến cho hắn đến hai mươi mấy tuổi vẫn chưa cưới được vợ, đây là tình yêu của nàng dành cho Tần Tranh.

Khoẻ miệng Lục Quý Tri hơi giật, vô cùng đồng tình với vị Tần Đại công tử xui xẻo kia hai giây, cuối cùng mới nhìn cô gái kia lần nữa.

Tần Tranh xuất thân từ võ tướng thế gia tầm thường, nhưng đứng mình thiện chiến, là một tướng tài. Thời điểm Chiêu Ninh Đế ngự giá thân chinh tiến đánh Bắc Hạ, hắn cũng đi theo, cũng lập công lao hiển hách trong trận ấy. Chiêu Ninh Đế vô cùng tán thưởng. Sau khi hồi cung liền trọng dụng hắn, cũng nhờ đó mà Tần gia trở thành nhà quý tộc trong kinh.

Thiếu nữ này gọi Tần Tranh là biểu ca, lại xưng mẹ của hắn là cửu mẫu. Lục Quý Tri cố gắng lục lại ký ức của Tần Vương, bị mạng lưới quan hệ không lồ phức tạp kia làm chóng mặt, khó khăn xác định thân phận của nàng: Dịch nữ của Tam phòng phủ Vinh Quốc công, Khương thị A Hằng.

Vinh Quốc công phủ là bách niên thế gia*, tổ tiên từng có vài vị Các lão, còn có hai vị Thừa tướng, một vị Thái phó. Nhưng mà đến đời này đã có chút xuống dốc. Vinh Quốc công ngày nay, cũng chính là Đại bá phụ của Khương Hằng, là một kẻ vô dụng tầm thường không có chí tiến thủ. Máy huynh đệ còn lại, Nhị gia mất sớm, Tứ gia bị thiên, Ngũ gia ăn chơi trác táng, chỉ có Tam gia – cha Khương Hằng là có thể chống đỡ một phần môn hộ.

*Bách niên thế gia: nhà làm quan lâu đời

Nhưng mà ông bố vẫn theo võ làm tướng quân nên trong phủ cũng không được xem trọng. Chỉ vì toàn gia Vinh Quốc công đều tự cho rằng văn nhân cao quý, xem thường võ tướng lỗ mãng. Hơn nữa, khi đó Khương Tam gia còn lấy nữ nhân Tần gia, gia thế tương đối bình thường. Tuy Tần gia nữ sau sinh hạ Khương Tử, đẻ đẻ Khương Hằng đã bắt ngờ qua đời. Khương Tam gia dưới sự yêu cầu mãnh liệt của lão phu nhân đã cưới một thế tử xuất thân từ thư hương thế gia. Nhưng chuyện này vẫn làm cho người khác cảm thấy không thoải mái — đều là quý nữ xuất thân từ thế gia nhà cao cửa rộng, ai lại muốn làm chị em dâu với kẻ xuất thân kém như vậy!

Nhưng mà Khương Tam gia không quan tâm việc người nhà lãnh đạm, dẫn thế thiếp cùng con cái đi biên quan, những dịp lễ tết mới về một lần.

Về phần Tần Vương, thật ra hắn cũng không nhận ra vị Khương Ngũ tiểu thư này. Sở dĩ biết gì cũng như vậy, là bởi vì mấy ngày trước trùng hợp nghe người khác nói đến mỹ danh của nàng — diện mạo cô nương này thật sự là quá phù hợp với thẩm mỹ đương thời. Mặt như phù dung, thân như liễu. Không yêu mị, ngược lại dịu dàng nhã nhặn, lịch sự. Là loại hình nam nhân thích, đám bà bà* cũng thích.

*Bà bà: mẹ chồng, bà nội, bà ngoại

Mặt khác ngoại trừ cha ruột cấp lực, nàng cùng Tần gia, đặc biệt là Tần Tranh thân thiết, trong nội cung Tần Thái phi mẹ đẻ Cửu hoàng tử cũng là di mẫu* của nàng. Thời điểm tiền đế tại vị, Tần Thái phi và Cửu hoàng tử không được sủng, không ai để ý đến bọn họ. Nhưng sau khi Chiêu Ninh Đế lên ngôi, địa vị của hai vị này cũng lên như điều gấp gió.

*Di mẫu: dì

Mà nguyên nhân là do Xà Thái hậu và Tần Thái phi hai người là khuê mật. Không thấy Cửu hoàng tử – nay là Lạc Vương đã xuất cung dựng phủ riêng mà Tần Thái phi vẫn ở lại trong nội cung sao, đây cũng là bởi vì Xà Thái hậu không nở rời xa bà.

Còn Lạc Vương, tuy cùng là kẻ mờ nhạt, mẹ đẻ không được sủng ái, nhưng hắn không giống Chiêu Ninh Đế, không có dã tâm thượng vị. Ngược lại, hắn lại có đam mê mãnh liệt không dứt được với việc làm ruộng. Bình thường rất thích giả trang thành nông phu, khiêng cái cuốc lớn xuống ruộng làm việc.

Việc này trong mắt người ngoài tất nhiên là một đại kỳ ba đám mình trong trụ lạc. Nhưng trong mắt Chiêu Ninh Đế....

Làm ơn tìm cho y thêm vài đệ đệ giống thế này đi!

Cho nên, Lạc Vương là người được Chiêu Ninh Đế yêu thích nhất trong số tất cả đệ đệ còn sống.

Bởi vì tất cả các nguyên nhân kể trên, nên hai tháng trước, khi Khương Hằng tiến kinh đã nhận được rất nhiều sự chú ý. Có điều nghe nói nàng đã sớm có hôn ước với thế tử Vinh Yên Hầu. Có vẻ lần này chính là vì thành hôn nên mới hồi kinh ờ lâu. Mặc dù trong mắt Lục Quý Tri, thoát nhìn nàng mới chỉ là một học sinh cấp ba mười lăm mười sáu tuổi.

“Công chúa hiểu lầm rồi.” Khương Hằng không biết có người thông cảm với mình, nghe lời của Cửu công chúa xong không khỏi kinh ngạc, “Khuyên tai nguyệt châu này chính là do cửu mẫu ban tặng, không liên quan tới người khác.”

Cửu công chúa lại nghe không lọt tai, tận mắt nhìn thấy Tần Tranh chọn lấy đôi khuyên tai nguyệt châu này trong hiệu trang sức. Mấy ngày nay luôn suy xét vấn đề Tần Tranh sẽ tặng nó cho ai, hôm nay đột nhiên tìm được đáp án, làm sao chịu nổi? Lại nghĩ đến hai mươi mấy năm nay Tần Tranh không chịu cưới vợ, với cả chính mình tận mắt thấy bộ dạng bảo vệ biểu muội Khương Hằng này bằng mọi giá của hắn, Cửu công chúa hận tới ngứa răng.

Đại khái là ghen ghét khiến đầu óc người ta sáng suốt, nàng nghĩ đi nghĩ lại đột nhiên chuyển sang công kích: “Ngươi! Vừa rồi ngươi dám dùng Tần ca ca uy hiếp ta!”

Cái gì mà sau khi xuất cung muốn sang ăn cơm với cậu mẫu, cái gì mà cậu mẫu không khoẻ, không muốn làm người lo lắng. Rõ ràng là dùng cậu mẫu làm lá chắn, trong sáng ngoài tối mà dùng Tần Tranh để uy hiếp nàng, khiến nàng không dám ra tay với Khương Hằng!

Vậy mà kíp hiểu ra?

Khương Hằng bất động thanh sắc mà hơi nhường mày, trong lòng nhẹ chặc. Đôi khuyên tai này thật sự là do cậu mẫu tặng nàng. Mấy biểu tỷ muội trong nhà cậu mẫu ai cũng có một đôi. Nhưng mà tiểu công chúa lại đang nổi nóng, cho dù nàng có giải thích thì cũng nghe không lọt....

Ánh mắt thiếu nữ hơi dỗi, mơ hồ hiện lên lưu quang, đang định nói, thì sau lưng bỗng có tiếng chân truyền đến: “Có chuyện gì xảy ra?”

Quay đầu nhìn lại, đúng là Tần Vương.

“Thập nhất ca ca!” Nhìn thấy Lục Quý Tri, mắt Cửu công chúa ngay lập tức đỏ, vừa tủi thân vừa phẫn hận mà chạy tới.

Kỳ thật Lục Quý Tri không muốn để ý tới nàng, nha đầu này tính cách quá quấy nhiễu làm phiền người khác. Nhưng từ trước đến nay Tần Vương còn thân thiết với nàng hơn cả muội muội ruột Thập công chúa. Vì không muốn người khác cảm thấy bất thường, hẳn chỉ có thể học theo Tần Vương mềm giọng hỏi: “Sao lại thờ hôn hèn thế kia? Ai đã chọc giận muội?”

Lục Quý Tri đến khiến cho Cửu công chúa đang gần như mất hết lý trí hơi khựng lại. Mặc dù không nói rõ, nhưng rõ ràng Khương Hằng đã dùng Tần Tranh để uy hiếp nàng. Nếu như nàng thật sự cho người ra tay với đối phương, nếu Tần Tranh biết được, nhất định sẽ càng chán ghét nàng hơn. Hẳn vốn không thích nàng, nàng không thể để lại ấn tượng xấu thêm nữa. Nhưng nếu như là Tần Vương tùy tiện động thủ với thân nữ xa lạ này, chẳng lẽ Khương Hằng dám nói với Tần Tranh là do nàng xử gục?

Nghĩ vậy, nên này chỉ tay vào Khương Hằng tức giận nói, “Nàng! Thập nhất ca ca, nàng dám không thỉnh an muội, còn si nhục muội.....”

Nha hoàn mập trắng lập tức gấp gáp không thôi. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Cửu công chúa là một con quý nhỏ vô lý đáng ghét, Tần Vương thân thiết với nàng có thể tốt đẹp tới mức nào? Ngộ nhớ thật sự hẳn muốn ra tay với tiểu thư, nàng.....

“Vậy muội hãy và miệng nàng đi...”

“.....?” Nhìn về mặt “Lên đi! Ta ủng hộ muội” của ca ca, Cửu công chúa vô cùng khó hiểu.

“Muội là công chúa, là kim chi ngọc điệp. Có người dám xúc phạm muội, muội cứ cho nàng một cái tát”, Lục Quý Tri ra vẻ một ca ca tốt, “Yên tâm, nếu hoàng huynh hỏi, ta sẽ che chở muội”

Cửu công chúa: “.....”

Tuy vị ca ca xúi quẩy này vẫn không phân biệt đúng sai, luôn đứng về phía của nàng như trước. Nhưng sao có cảm giác không đúng lắm?

Thấy nàng ngờ ngác nhìn mình không nói lời nào, Lục Quý Tri cười thầm trong lòng. Nhưng ngoài mặt lại nhường mày: “Làm sao vậy? Sao hôm nay lại lè lè mè mè, chẳng giống muội chút nào.”

Tần Vương và Tần Tranh từng có xích mích, từ trước đến nay đã không ủng hộ nàng yêu mến Tần Tranh. Cửu công chúa nào dám nói thật, úp mở một lát, rồi nén giận mà lầm bầm: “Đây không phải là kẻ mấy ngày trước mách tội với hoàng huynh là muội hồng hách sao. Thập nhất ca ca, muội không ra tay được, huynh giúp muội phạt được không?”

Lục Quý Tri liếc nhìn Khương Hằng, nàng đang cúi thấp đầu, dáng vẻ cung kính, dịu dàng ngoan ngoãn.

Không cầu tình cũng không thanh minh?

Lục Quý Tri ngạc nhiên, không nhận được mà nhìn nàng thêm vài lần. Cửu công chúa vừa thấy, lại càng thêm tức giận.

Tiền nhân không biết xấu hổ này! Là kẻ đã có vị hôn phu, còn đi khắp nơi câu dẫn nam nhân khác. Ban đầu là Tần Tranh, hiện tại là Thập nhất ca ca của nàng.....

Nhìn chằm chằm vào đôi khuyên tai nguyệt châu sáng long lanh rực rỡ trên tai Khương Hằng, tìm Cửu công chúa vừa đau vừa xót, kéo tay áo Lục Quý Tri làm nũng.

Trước mặt Tần Vương, nàng luôn luôn đáng yêu thảo li. Lúc này nếu như thật sự là Tần Vương, chỉ sợ là đã sớm sai người động thủ với Khương Hằng — chỉ là một kẻ bề tôi, đánh thì đánh, có gì quan trọng đâu?

Còn về việc bề tôi này là một mỹ nhân đẹp tựa thiên tiên.

Thực xin lỗi, mỹ nhân gì gì đó trong mắt Tần Vương cũng chẳng khác gì Ngụy Nhất Dao cao lớn thô kệch.

Nhưng mà Lục Quý Tri là một người có thẩm mỹ bình thường, cũng không phải loại huynh trưởng dung túng trẻ hư mù quáng. Cho nên Cửu công chúa sau khi làm nũng chỉ nhận được một câu tràn đầy kinh ngạc: “Thật là trùng hợp! Hôm qua ta cũng vừa bị người khác tố cáo đấy!”

Sau đó không làm gì cả.

Cửu công chúa đợi cả nửa ngày cũng không thấy hẳn tiếp tục mở miệng: “.....”

Khương Hằng không nhận được mà thoáng bật cười, mặc dù không phát ra tiếng, nhưng cũng đủ làm người ta chịu không được.

Toàn thân Cửu công chúa run rẩy, giống như mất hết lý trí mà vung tay lên: “Tiền nhân! Người dám cười nhạo ta!”

Khương Hằng cũng không né, gương mặt nhìn nàng, mỉm cười làm một cái khẩu âm: “Đại biểu ca.”

Lý trí của Cửu công chúa lập tức quay trở lại, tay rút cuộc không vung ra nữa, khựng lại trước ngực, suýt chút nữa mà nghẹn chết.

Quay đầu nhìn Lục Quý Tri, lại thấy hắn dùng vẻ mặt cổ vũ nhìn mình, không hề có ý định ra mặt giúp nàng.

Mới Cửu công chúa run run, rút cuộc không nhận được khóc ó a lên.

“Thập nhất ca ca thay đổi rồi! Muội sẽ không bao giờ... không bao giờ để ý đến huynh nữa!” Cuối cùng, nàng gạt mạnh chân, vừa lau nước mắt vừa chạy đi.

Thập nhất ca ca nhà người không những thật sự thay đổi, mà còn hoàn toàn thay đổi..... Lục Quý Tri cũng không đuổi theo, chỉ làm ra vẻ mà dận dò cung nhân bên cạnh vài câu, sau đó quay đầu về phía Khương Hằng.

Hết chương 4.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Khương Hằng đã thu lại ý cười trong mắt, thấy hẳn đang nhìn mình bên thướt tha phúc thán: “Đa tạ điện hạ khai ân, chỉ là vừa rồi thân nữ thật sự đã thỉnh an công chúa. Có lẽ công chúa mãi ngắm hoa nên không thấy, bởi vậy mới hiểu lầm.”

Không phải hiểu lầm, mà là bối rối. Cửu công chúa nhỏ nhen, không muốn thấy cô nương nào dung mạo xinh đẹp hơn nàng, hơn nữa đó kị Khương Hằng thân thiết với Tần Tranh, hiển nhiên không ưa nàng.

Nhưng Lục Quý Tri cũng không nói ra lời này, nếu nàng biết mình cố tình bị bắt bẻ sẽ rất suy sụp. Hẳn chỉ học theo thái độ bình thường hay đối xử với cô nương của Tần Vương mà kiêu ngạo liếc nàng, hừ nói: “Được rồi, tránh xa bốn vương gia ra.”

Đáng vẻ này hơi giống thiếu năng trí tuệ. Mí mắt thiếu nữ không nhìn được mà giật giật một cái, Lục Quý Trì cũng cảm thấy lúng túng. Nhưng xung quanh đều là cung nữ thái giám, hẳn không thể không kiên trì tiếp tục vì thiếu năng, tránh cho người khác cảm thấy khác thường.

Hai người yên lặng không nói lời nào, một trước một sau xuất cung.

Lúc này Lục Quý Trì mới thở phào nhẹ nhõm, trước khi Khương Hằng lên xe ngựa thì gọi nàng lại.

“Không biết điện hạ có gì muốn dặn dò?”

Lục Quý Trì lăm lăm lét nhìn ăn trộm liếc nhìn tứ phía, xác định không có ai chú ý bên này, mới ho nhẹ một tiếng, hạ giọng hỏi: “Người có tham dự thọ yến của An Quốc công tối hôm qua không?”

Về mặt Khương Hằng rất kinh ngạc, dường như rất khó hiểu tại sao hẳn lại hỏi chuyện này, nhưng vẫn cung kính đáp: “Hồi bẩm điện hạ, có ạ.”

“Có rồi tiếc giữa chừng không?”

Khương Hằng hơi khựng lại: “Có, nha hoàn lỗ năng, sơ suất làm bẩn xiêm y. Ta đành theo Nhị tiểu thư phủ An Quốc công đi sang hậu viện thay xiêm y.”

Lục Quý Trì gật đầu, dư quang cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt nàng: “Trên đường đi thay y phục có gặp sự kiện gì đặc biệt không?”

“Sự kiện đặc biệt?” Về mặt nàng nghi hoặc, như là hoàn toàn không biết hẳn đang nói về chuyện gì.

Thấy vẻ mặt nàng không giống như là giả bộ, giọng nói cũng vô tư, không có chút ý tứ che giấu, Lục Quý Trì hơi thất vọng. Tuy nhiên sau sự việc này có thể thấy được cô nương này cũng không dễ bắt nạt như trong tưởng tượng của hắn. Nhưng thông minh cũng không có nghĩa là không thể tin, hơn nữa nha hoàn béo phía sau nàng kia thoát nhìn không giống cao thủ có thể lặng im không tiếng động đánh ngất một cô nương. Hắn gật gật đầu, không hỏi lại, học theo Tần Vương hừ một tiếng, quay đầu rồi đi.

..... Không có chuyện gì cũng hừ lên hừ xuống, giống như là có bệnh...!

Khoẻ miệng Khương Hằng giật giật, chờ hẳn lên xe ngựa, lại như vừa suy nghĩ gì mà thoáng hép mắt lại.

Vị Tần Vương điện hạ này, hình như không giống như trong lời đồn?

***

Sau khi trở lại vương phủ ăn cơm trưa xong, thì Ngụy Nhất Dao đã quay về.

“Điện hạ, đã giải quyết xong!”

Kẻ này tuy rằng ngu xuẩn, nhưng từ trước đến nay làm việc thiếu đạo. Lục Quý Trì thở phào nhẹ nhõm, vừa định khen hắn hai câu, thì vị đại huynh đệ này bỗng nhiên tức giận đập bàn: “Con mẹ nó! Nếu không phải đột nhiên có nội gián, kế hoạch này của chúng ta đã thành công!”

Cái bàn rung rung, nước trà văng tung toé, Lục Quý Trì hơi giật giật khoẻ miệng, kéo tay áo của hắn chùi chùi: “Là sao?”

“Thì điện hạ đoạt lấy chén canh đó uống mất. ...! Lưu mỹ nhân khó khăn lắm mới nghĩ ra phương pháp thần không biết quỷ không hay đem thuốc kia ngấm tiến...” Giọng nói Ngụy Nhất Dao phức tạp, đột nhiên ngừng đầu.

“.....” Lục Quý Trì im lặng một lúc lâu mới cứng ngắc ngẩng đầu lên, “Cho nên ý của người là, chén canh ta uống có độc?”

“Điện, điện, điện hạ đừng sợ! Giải được! Ta, ta, ta đây sẽ đi tìm Tôn tiên sinh để giải được!” Ngụy Nhất Dao đang ngồi trên ghế bỗng bật người dậy, chuỗi đao bên hông vô tình đập vào góc bàn, phát ra tiếng loảng xoảng thật lớn.

Lục Quý Trì: “.....”

Hắn đã hiểu tại sao Tần Vương lại mặc danh kỳ diệu* ngum rồi — tất cả thuốc hạ đều là một đám hổ hàng không đáng tin cậy, không khừ hẳn thì khừ ai?!

*Mặc danh kỳ diệu: quái lạ, không sao nói rõ được

Ngụy Nhất Dao rất nhanh đã trở lại, đi cùng là một người trung niên dễ râu cá trê, dáng người gầy gò, ánh mắt sắc sảo, mặc thư sinh bào màu nâu, thoát nhìn đơn giản mà khôn khéo.

Đây là Tôn tiên sinh trong lời của Ngụy Nhất Dao.

Người nọ là mưu sĩ bên người của Tần Vương, đã hiến cho hắn không ít kế sách hay, Tần Vương vô cùng tín nhiệm hắn. Chỉ là Lục Quý Trì đứng ở góc độ của người khác mà xem xét, lại thấy vị Tôn tiên sinh này không hề đơn giản.

Đầu tiên là ngày nọ ông ta tự mình tìm đến cửa, tuy rằng bối cảnh nhìn như đơn giản, không có gì sơ hở, nhưng bản thân chuyện này đã không hợp lẽ thường rồi — nếu như Tần Vương là một kẻ hùng tài đại lược*, có thực lực, có thể đoạt được ngôi vị hoàng đế đã đánh. Nhưng hắn chỉ là một thiếu niên hoang tưởng, có dã tâm nhưng không có năng lực. Mưu sĩ muốn kiến công lập nghiệp* chân chính nào sẽ tìm đến người như vậy, phụng hắn làm chủ, bày mưu tính kế?

*Hùng tài đại lược: tài trí mưu lược kiệt xuất

*Kiến công lập nghiệp: tạo dựng sự nghiệp

Tiếp theo là Tôn tiên sinh này cũng không biết y thuật, lại luôn có thể lấy ra đủ loại độc và dược. Tuy rằng khi Tần Vương hỏi lai lịch của các loại dược vật này thì Tôn tiên sinh vẫn đưa ra câu trả lời. Thế nhưng đáp án nhìn qua thì có vẻ hợp lý, nhưng nếu cần nhắc thì sẽ thấy nhiều sơ hở.

Còn có điều quan trọng nhất: Tôn tiên sinh làm việc rất thần bí, Tần Vương là chủ thượng nhưng có nhiều khi không tìm được ông ta. Tuy nói cao nhân có chút cổ quái cũng không lạ. Nhưng Lục Quý Trì có linh cảm khó hiểu: ông ta hẳn là có... một thân phận khác, hơn nữa rất có thể Tần Vương chỉ là một cái bìa đơ độn của ông ta và người phía sau ông.

Nhưng mà chuyện này cũng không phải là chuyện hiện tại nên nghĩ, Lục Quý Trì đỡ đỡ mà nhận giải dược Tôn tiên sinh đưa cho mà ăn vào, trong lòng bị thương một hồi lâu.

May mà là độc mãn tính*, nếu là cấp tính*, có lẽ hiện tại hắn đã “xong” luôn rồi!

*Độc mãn tính – độc cấp tính: độc có dược tính chậm – độc có dược tính nhanh

Lại nghĩ tới loại cuộc sống hổ cha mù mẹ này, hắn nhắm mắt lại, nặng nề thở dài.

Ngụy Nhất Dao sợ tới mức “bịch” một tiếng quý xuống. Lục Quý Trì sững sờ, mở mắt ra, chỉ thấy vị huynh đệ này rung rung mắt hổ, run giọng nói: “Điện hạ không những không đánh ta, còn yên lặng thờ dài. Tiên sinh, có phải... Điện hạ bị độc làm cho ngu rồi không?!”

Lục Quý Trì: “.....”

Mang roi ra, ta đánh chết hắn!

***

Giải dược Tôn tiên sinh cho có hiệu quả rất nhanh, ăn không đầy một lát, phụ y* Ngụy Nhất Dao gọi tới đã nói độc tố trong người của Lục Quý Trì đã tiêu sạch sẽ.

*Phụ y: đại phu riêng của phủ

Lục Quý Trì gật đầu, lão đại phu lại dặn dò vài câu đơn giản, sau đó lui xuống.

Ngụy Nhất Dao bị Lục Quý Trì phạt đi ra ngoài sân tập hít đất. Trong phòng chỉ còn lại hai người, hắn và Tôn tiên sinh.

“Vì sao đột nhiên điện hạ bỏ dở kế hoạch?”

Nhìn người trung niên đang nhúu mày, vẻ mặt không hài lòng, Lục Quý Trì híp mắt.

Hiện tại trong đầu hắn chỉ nghĩ cách để quay trở về hiện đại, không muốn quan tâm đến ông ta. Nhưng Tôn tiên sinh này vừa nhìn liền biết là một lão hồ ly, nếu như không sớm xử lý ông ta, không chừng mình sẽ sớm bại lộ. Cho nên hắn nghĩ nghĩ, rồi mở miệng: “Nhất Dao chưa nói với ngươi sao?”

Đương nhiên Ngụy Nhất Dao đã nói với ông ta rồi, nhưng, ...

“Sự tình nội gián, ta vẫn chưa nghe nói, điện hạ đã phát hiện như thế nào? Còn có bệ hạ kia. Điện hạ nói rằng bệ hạ đã phát hiện ra kế hoạch của chúng ta, điện hạ căn cứ vào đâu?”

Lục Quý Trì ngẩng đầu nhìn ông ta, không nói chuyện.

Ánh mắt của hắn không giống bình thường. Tôn tiên sinh mơ hồ cảm nhận được có gì đó không đúng, nhưng không nghĩ nhiều, chỉ tiếp tục trầm giọng nói: “Ta nghe nói lúc điện hạ đoạt chén canh trong tay Lưu Mỹ Nhân thì bệ hạ cũng đang muốn uống. Nếu đã biết rõ kế hoạch của chúng ta, tại sao ý lại không bố trí phòng vệ? Điện hạ, Lưu Mỹ Nhân phải phí hết tâm tư mới làm được. Thiếu chút nữa là chúng ta đã thành công.....”

“Cho nên bây giờ người đang chất vấn bản vương?”

Tôn tiên sinh sững sờ.

Lục Quý Trì học theo Tần Vương lạnh lùng cười: “Tuy rằng bản vương trúng phải độc mẫn tính, trong thời gian ngắn thì không sao, cũng đã kịp thời uống giải được. Nhưng nói thế nào cũng là bị một phen kinh hách. Thế nhưng tiên sinh không an ủi được một câu, còn hoài nghi, liên tục chất vấn bản vương.....”

Hắn thu lại nụ cười, rồi đột nhiên trầm mặt xuống, “Người không biết, sợ là cho rằng tiên sinh mới là chủ tử trong cái phủ này đấy!”

Tôn tiên sinh sợ ngây người, từ sau khi Tần Vương chứng kiến năng lực của ông ta thì vẫn luôn kính trọng và ý lại vào ông. Đây là lần đầu tiên hắn không khách khí với ông ta như vậy.....

Đã xảy ra chuyện gì?!

“Thuộc hạ không dám, điện hạ đã hiểu lầm rồi.....”

Là người thông minh, thấy tình huống không ổn, Tôn tiên sinh liền hạ thấp tư thái ý đồ đổ dành Lục Quý Trì. Nhưng mà Lục Quý Trì vẫn không cho ông ta cơ hội, tức giận mà quát lớn vài tiếng, bảo ông ta cút đi.

Tôn tiên sinh thật sự vô cùng khó hiểu. Từ trước đến nay ông ta rất chú trọng Tần Vương – kẻ có dã tâm nhưng không hề có năng lực. Cho nên mới ý lại vào sự lễ độ nhún nhường của Tần Vương mà ngày càng bành trướng, dám khoa tay múa chân với cả chủ thượng. Nhưng ông ta chắc chắn là Tần Vương không phát hiện ra mối ám sát như vậy. Thế nhưng sao đột nhiên Tần Vương trước giờ vẫn hành động theo cảm tính, hoàn toàn không biết động não bây giờ lại thay đổi rồi?!

Ông ta bắt đầu kinh sợ, lại có chút hối hận. Nhưng nhìn vẻ mặt âm trầm, dễ nhận thấy là đang nổi nóng của Lục Quý Trì, rốt cuộc không dám nói gì nữa, ngượng ngùng mà lui xuống.

Ông ta vừa đi, vẻ thịnh nộ trên mặt Lục Quý Trì liền tan đi.

Trọn trắng mặt rời giường, Lục Quý Trì yên lặng khinh bỉ Tần Vương bị người khác đùa nghịch xoay như chong chóng còn không biết. Rồi bắt đầu cân nhắc đi phủ An Quốc công tìm manh mối.

Lúc này Ngụy Nhất Dao vừa hít đất xong đi vào. Thấy trên trán hắn tuy có mồ hôi, nhưng mặt không đỏ cũng không có thờ ơ, dường như chỉ là vừa đi dạo một vòng bên ngoài. Vốn Lục Quý Trì chỉ thuận miệng mà phạt, bây giờ lập tức cảm thấy kinh hãi: “Năm trăm cái, xong rồi?”

Ngụy Nhất Dao vỗ vổ ngực, dùng vẻ mặt “Hôm nay điện hạ thật dịu dàng” mà cảm khái: “Thêm năm trăm cái nữa cũng không vấn đề gì.”

Lục Quý Trì hít một trăm cái đã thở gấp như chó chết: “.....”

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6

“Điện hạ vẫn còn cảm thấy khó chịu sao?” Thấy hắn nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, ngay lập tức Ngụy Nhất Dao liền căng thẳng, quay đầu định gọi phủ y trở lại thì bị Lục Quý Trì ngăn cản.

“Được rồi, ta không có việc gì.”

“Thật sao?” Ngụy Nhất Dao dò xét hắn từ trên xuống dưới, lo lắng nói: “Nếu khó chịu chỗ nào, điện hạ phải nói ngay lập tức... Tuy đã ăn giải được, nhưng ai biết có để lại di chứng hay không.”

Nói đến đây hắn lại nghiêm nghị, “Lần tới nếu có những chuyện như vậy, điện hạ cứ việc sai bảo ta là được rồi, đừng lấy an nguy của mình ra làm lẽ!”

Lục Quý Trì khựng lại, cảm thấy rất xúc động.

Người bên cạnh Tần Vương cũng không hoàn toàn là những kẻ giống như Tôn tiên sinh. Ít nhất Ngụy Nhất Dao này là kẻ có bản lĩnh, cũng thật sự trung thành với hắn.

Ngụy Nhất Dao vốn là một hiệp khách giang hồ, cô độc, phiêu bạt khắp nơi. Ngày trước bị kẻ thù đuổi giết, suýt nữa thì chết, lại được Tần Vương vô tình đi qua ra tay cứu giúp, hắn mới giữ được cái mạng.

Tuy rằng bề ngoài tục tũn, không giống người lương thiện. Nhưng Ngụy Nhất Dao tâm địa mềm mại, có ơn tất báo, là một người trung nghĩa. Tần Vương cứu hắn, hắn liền thề dùng mạng mình báo ân. Cho dù là chuyện vô cùng đại nghịch bất đạo trong mắt người khác như là tạo phản, hắn cũng không chùn bước, một lòng đi theo Tần Vương, chưa bao giờ lung lay.

“Điện hạ?”

Thấy Lục Quý Trì nhìn mình không nói lời nào, Ngụy Nhất Dao hơi nắc nứu tự nhiên rụt rụt cái đầu to. Tại sao hai ngày nay điện hạ luôn nhìn mình một cách kỳ kỳ quái quái? Chẳng lẽ hắn thực sự đối với mình.....

Về mặt hắn xoắn xuýt, chốc chốc lại lộ vẻ đấu tranh, chốc chốc lại lại lộ vẻ cam chịu, không biết nghĩ linh tinh cái gì trong đầu.

Mỉ mắt Lục Quý Trì hơi nháy, theo trực giác không muốn biết, chỉ xua xua tay nói: “Biết rồi, lòng ta hiểu rõ.”

Dứt lời liền đứng dậy đi đến phủ An Quốc công.

***

Lão phu nhân phủ An Quốc công – trưởng công chúa Vinh Hoà là cô của tiên đế, Lục Quý Trì phải gọi bà một tiếng bà cô, cũng phải gọi con trai của bà, An Quốc công thế tử một tiếng biểu thúc. Mà hai đứa con trai của An Quốc Công thế tử, tính ra cũng là anh em bà con với hắn. Trong đó đệ đệ Tề Ngạn hợp tính với Tần Vương, quan hệ quá thật không tồi. Có hắn dẫn đường, Lục Quý Trì rất nhanh đã tìm được nơi hôm qua mình bị rơi xuống nước.

Nhưng mà mặc cho hắn tìm như thế nào cũng không tìm được vật gì khả nghi cả.

Cho nên chuyện hắn xuyên không, không giống như trong tiểu thuyết kể, là thông qua vật trung gian gì đó mà đến.....

Như vậy, có thể là do thời cơ?

Lục Quý Trì vừa suy xét vừa ngẩng đầu hỏi Ngụy Nhất Dao: “Tối hôm qua khi ta rơi xuống nước, thời tiết có gì bất thường không?”

Nguy Nhất Dao ngoi gác lác đầu.

Tề Ngan bên cạnh đã giắt khoe miệng, không nhin được hỏi: “Này, người tìm ở đây cả buổi, rốt cuộc là muốn tìm cái gì?”

Đó là một thiếu niên dù là cách ăn mặc hay tác phong làm việc cũng đều thật giống kẻ ăn chơi trác táng. Dáng người cao gầy, nụ cười vô lại, vẻ mặt cợt nhả. Trên thực tế hẳn đúng là kẻ ăn chơi trác táng, không yêu đọc sách, không muốn học võ. Suốt ngày lêu lổng bên ngoài trời chó chọc mèo, làm cha hẳn An Quốc công thế từ tức giận tới mức thấy hẳn liền mắng to đồ bất hiếu. Nhưng mà con người của gia hoả này cũng không tệ lắm, có nghĩa khí, lại kín miệng, cho nên Tần Vương rất tin nhiệm hẳn.

“Tôi hôm qua ta rơi xuống nước không phải là ngoài ý muốn, mà là có người hạ được ta.”

Vừa nghe lời này, Tề Ngan lập tức kinh ngạc: “Cái gì?!”

“Nhưng trên người ta không có dấu vết gì để lại”, Lục Quý Trì chỉ chỉ Nguy Nhất Dao, “Ngay cả hẳn cũng cho rằng ta bị sặc nước mà bất tỉnh.”

Lúc trước vội vàng báo vệ tính mạng, không có thời gian nghĩ lại chuyện này, cho đến khi vừa rồi trên đường đi tới phủ An quốc công, Lục Quý Trì mới từ miệng Nguy Nhất Dao biết được chuyện xảy ra sau khi hẳn hôn mê tới hôm qua — hạ nhân phủ An Quốc công nghe tiếng chạy đến, phát hiện hẳn đã bị rơi xuống nước. An Quốc công thế từ lập tức mời thái y đến chẩn trị, lại phát hiện hẳn chẳng qua là say rượu nên ngủ mê man rồi, không có gì đáng ngại.

Hiện trường lúc ấy không có người khác — kể cả cô nương muốn câu dẫn hẳn lại bị đánh bất tỉnh, cùng với nha hoàn lúc sau hô to gọi mọi người tới.

Bởi vậy mọi người xem chuyện này như là ngoài ý muốn. Sau khi tiễn Lục Quý Trì trở về Tần vương phủ nghỉ ngơi thì xong chuyện, không hề điều tra lại kỹ càng.

“Cho nên y của người là..... Tôi hôm qua có người hạ được người, muốn bá vương ngạnh thượng cung người*?!” Nghe Lục Quý Trì nói xong, Tề Ngan không dám tin tưởng mà rằng: “Nếu người bị hạ được, sao thái y lại không tra ra? Có phải... Có phải là do người uống say nên xuất hiện ảo giác hay không?”

*Bá vương ngạnh thượng cung: “cường gian” thời xưa là một từ đại kỳ húy, nên cổ nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ “bá vương ngạnh thượng cung” để thay thế cho hai từ “cường gian”.

Lục Quý Trì đắm nhẹ vào bụng hẳn một phát: “Bổn vương rất tinh táo.”

Tề Ngan ôm bụng nháy ra: “Kể say rồi hay nói mình tinh táo..... Không phải, vậy người nói đi, người có chứng cứ gì?”

“Không phải ta đang đay tìm sao!” Đường nhiên không phải hẳn định tìm chứng cứ chuyện này, mà là manh mối để quay về hiện đại, nhưng cũng không khác mấy. “Ngoài ra đột nhiên ta nhớ được, thời điểm ta rời tiệc, có một nha hoàn rất thơm dính vào người ta.”

Về điểm này, trí nhớ của Tần Vương rất mờ hồ, dù sao lúc ấy hẳn cũng đã say rồi. Nhưng tóm lại cũng là một manh mối, Lục Quý Trì không muốn bỏ qua.

Tề Ngan sững sờ: “Có loại thuốc bột xác thực là chỉ nghe mùi cũng có thể phát huy tác dụng..... Đi thôi, nếu nha hoàn kia là người trong phủ ta, ta giúp người tìm ra nàng.”

Lục Quý Trì gật đầu: “Còn một việc phải nhờ nhân huynh giúp ta.”

“Việc gì?”

“Giúp ta điều tra yén hội tối hôm qua có ai rời tiệc giữa chừng, tốt nhất là điều tra thêm sau khi những người này rời tiệc thì đi đâu, làm gì.” Không có vật trung gian để xuyên không, cũng không có thời cơ gì đặc biệt. Như vậy hẳn chỉ cho thể trông cậy vào mấy có năng tối hôm đó.

Nếu như ngay cả các nàng cũng không biết gì thì.....

Phi phi, phi phi cái mồm!

“Chuyện này đơn giản, cứ giao cho ta! Nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?”

“Cô nương trong thời khắc nguy cấp từ trên trời giáng thế cứu được người, lại bị người khinh bạc.....”

Thiếu niên đứng đắn không quá ba giây ha ha cười, nháy mắt ra hiệu với hẳn, “Nếu ta giúp người tìm ra. Có phải người nên lấy thân báo đáp nhân tiện chịu trách nhiệm với người ta...?”

Lục Quý Trì co khoe miệng: “Quan tâm bản thân người trước đi. Nghe nói gần đây mẹ người tự mình tìm vợ tương lai cho người. Còn nói là không nên tìm người dụ dỗ nhu thuận, mà phải là người hung hãn lợi hại!”

Tề Ngan lập tức cười không nổi: “.....”

***

Tuy bề ngoài thoạt nhìn không đáng tin cậy, nhưng Tề Ngan làm việc rất có hiệu suất. Vừa rạng sáng ngày thứ hai đã tới cửa. Chỉ là.....

“Mới sáng sớm đã trưng cái mặt thối này ra làm gì? Ai làm người nổi giận?”

Bộ dạng thờ phi phi của tiểu tử này rất đáng trêu chọc, có chút giống bạn bè ở thời hiện đại của hẳn. Lục Quý Trì tự nhiên có loại cảm giác thân thiết, giọng điệu đã có vài phần vui vẻ thật tâm.

Tề Ngan lại cười không nổi, đặt mông ngồi lên cái ghế đối diện Lục Quý Trì, đen mặt: “Đừng nói nữa! Gia môn bất hạnh mà!”

“..... Xây ra chuyện gì?”

Tề Ngan là một kẻ không giấu được chuyện trước mặt người thân cận, ngồi thẳng dậy đảo mắt nói: “Còn không phải là nha đầu Hà Nhi kia! Người có biết con bé đã làm cái chuyện hư hỏng gì sau lưng ta không? Nó lại dám....”

Trên Tề Ngan có một ca ca, phía dưới lại có một muội muội. Muội muội khuê danh Hà Nhi, đứng thứ ba tại phủ An Quốc công, nhân xưng gọi là Tề Tam tiểu thư. Vị Tề Tam tiểu thư này từ nhỏ ốm yếu bệnh tật, là một người mong manh như pha lê, hơn nữa tính cách nhu thuận, khiến người ta muốn săn sóc. Tất cả mọi người trong Tề gia, kể cả Tề Ngan, đều vô cùng yêu thương nàng.

Nhưng chính cô nương ngoan ngoãn ngày thường chưa bao giờ gây họa này, lại đột nhiên không rên tiếng nào mà gây một cái đại họa — qua lại với Lạc Đình – Vinh Yên Hầu thế tử, người đã có hôn ước. Còn to gan đến mức lên lút hện hồ với hẳn tại yén hội đêm qua.

Đây là muốn nghịch thiên!!

Nhớ tới tình cảnh tối hôm qua sau khi bản thân vô tình tra được chuyện này, thất tha thất thểu đi tìm muội muội đối chất, lại thấy nàng khóc lóc. Đầu Tề Ngan đã ần ần đau.

“Lạc Đình đã đính hôn với Ngũ tiểu thư phủ Vinh Quốc công từ trong bụng mẹ. Không bao lâu sau sẽ thành thân, chuyện này người khắp thiên hạ đã biết rồi. Cũng không biết nha đầu kia đã trúng tà gì, lại cứ kháng kháng coi trọng hẳn. Còn tên Lạc Đình kia.....” Thiếu niên tức muốn học máu, “Rõ ràng trong người có hôn ước còn dám đi dụ dỗ muội muội ta. Đồ khôn vô liêm si đáng chết! Tiểu gia sẽ không tha cho hẳn!”

Ban đầu Lục Quý Trì không kịp phản ứng, cho đến khi nghe thấy mấy từ “Ngũ tiểu thư phủ Vinh Quốc công” lại nhớ ra: đồ không phải là cô nàng hẳn gặp trong cung hôm kia — Khương gia A Hằng sao!

Cho nên, nàng bị vị hôn phu sắp thành thân của mình đội nón xanh*?!

*Đội nón xanh: cắm sừng

“Không được, ta phải đi đánh chết họ Lạc kia!” Tề Ngan càng nói càng tức, đứng bật dậy muốn đi, bị Lục Quý Trì níu lại.

“Tôi hôm qua bọn họ gặp nhau ở đâu? Làm sao người lại phát hiện?”

“Núp sau hôn non bộ ở khu trung gian giữa tiền viện và hậu viện! Còn vì sao phát hiện ư? Không phải người nhờ ta thăm dò tối hôm đó những ai rời tiệc giữa chừng, đi đâu làm gì sao? Tra tới tra lui thì..... Đứng rồi!” Nói đến đây đột nhiên hẳn nhớ tới chính sự, lấy một giờ giấy nhón nhím từ trong ngực ra quăng cho Lục Quý Trì, “Đều ở trong này, tự người xem đi!”

Lục Quý Trì nhận lấy liếc sơ qua, miệng tiếp tục hỏi: “Bọn họ đã ở bên nhau, phải nói là lên lút qua lại với nhau bao lâu rồi?”

Biểu ca xúi quẩy này hùng tâm tráng chí đầy mình, chưa bao giờ quan tâm những chuyện bao đồng này, nhưng sao hôm nay lại..... Tề Ngạn tuy nghi hoặc, nhưng vẫn đáp: “Theo nha hoàn nói, có lẽ khoảng hai năm.....”

Nói đến đây hần lại hoàn hồn, càng thêm câu giận mà mắng: “Hai năm! Thật con mẹ nó hai năm! Không một ai trong phủ phát hiện! Ta thật sự là..... Nha đầu kia lại còn nói với ta là họ yêu nhau thật lòng, thật lòng cái rắm! Nếu thật lòng thương con bé, sao họ Lạc kia không sang phủ Vinh Quốc công tử hôn, rồi đường đường chính chính mà đến cửa cầu thân! Nha đầu chết tiệt kia chắc chắn là bị quý xui rồi! Không được! Chuyện này không thể để yên được!”

Hần nói xong bèn hùng hổ xông ra ngoài.

Lục Quý Trì theo bản năng hô một tiếng: “Kiểm chế lại! Đừng đánh chết người!”

“Không đánh chết hần xem như ta thua!” Giọng nói Tề Ngạn ác độc mà xa dần.

Lục Quý Trì: “.....”

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Mặc dù Tề Ngạn là một kẻ ăn chơi trác táng, bình thường rất ưa tìm đường chết. Nhưng hần cũng có giới hạn, Lạc Đình kia nói thế nào cũng là Vinh Yên Hầu thế tử, dù hần phản hận thế nào cũng không thật sự gây chuyện nguy hiểm đến mạng người. Đường nhiên dù cho hần có thất sự mất đi lý trí, cũng nhất định sẽ có người ngăn hần lại. Vì vậy Lục Quý Trì không xen vào nữa, cúi đầu mở tờ danh sách kia ra mà cẩn thận nhìn.

Yến hội tối qua kéo dài tổng cộng hơn một canh giờ, có nghĩa là hơn hai tiếng. Trong lúc đó, những cô nương rời tiệc đi nhai xì hoặc là thay quần áo hoặc là làm gì đó không ít. Nơi hần rơi xuống nước là hoa viên kia, lại là nơi các nàng cần phải đi ngang qua. Tuy hoa viên rất lớn, bên trong còn trưng bày nhiều bồn hoa và hòn non bộ, nhưng chỉ cần có tình, ai cũng có thể tìm được nơi hần đang ở lúc ấy.

Cho nên trong nhiều cái tên như vậy, rốt cuộc ai mới là người hần muốn tìm?

Lục Quý Trì nhìn hồi lâu cũng không tìm được đầu mối gì nên rất thất vọng. Tầm mắt dừng trên mấy chữ to “Khương Ngũ, phủ Vinh Quốc công”.

Cũng không phải nghi ngờ nàng, mà là nhớ tới sự tình lúc này.

Còn chưa có gả đi mà vị hôn phu đã ra ngoài tìm tiểu tam gì gì đó, cô nương này cũng quá xui xẻo!

Nhớ tới mẹ mình Phương Trân Châu phu nhân cũng vì gả sai người, nên mới phải đau khổ cả nửa đời. Lục Quý Trì nhú mày, quyết định tìm cơ hội nhắc nhở nàng một chút.

Cũng không phải có ý đồ gì với nàng, chẳng qua là hần không muốn chứng kiến một thiếu nữ xinh đẹp, môn môn như vậy lặp lại bị kịch của mẹ hần—trước khi chết, ông cha khốn kiếp mới hoàn toàn tỉnh ngộ, đem toàn bộ gia sản kénh xù để lại cho mẹ con hần thì thế nào? Mẹ mất đi thanh xuân, lại phải chịu đau đớn và dày vò, dù tiền tài có nhiều hơn nữa cũng không cách nào đền bù được.

Nếu như có thể, hần càng hi vọng mẹ có thể trở lại lúc trẻ một lần nữa, tìm một người thiệt tình yêu bà, vĩnh viễn không phụ lòng bà rồi kết hôn. Cho dù cái giá là hần sẽ biến mất cũng không sao cả.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên một thân ảnh không lồ từ bên ngoài xông vào, “Meo” một tiếng liền nhào lại chỗ hần.

Lục Quý Trì không kịp phản ứng, bị đại gia hoá kia đè cứng dưới thân.

“Meo meo!”

Cái đầu xù xỏ lồm cụp vào ngực hần, đầu lưỡi mang theo gai ngược từng chút từng chút liếm mặt hần, trầy cho mặt hần đầy nước miếng đồng thời đau đến nổi hần run một cái.

Lục Quý Trì bất ngờ không kịp phòng ngự: “.....”

Ngay tại thời điểm cả người hần sắp cứng thành một cây gậy sắt, Ngụy Nhất Dao gấp gấp chạy nhanh từ cửa vào: “Tiểu Ngọc nhi đừng quấy, yên cho điện hạ ngủ thêm một lát..... Ôi chao! Điện hạ dậy rồi à?”

Không được sợ hãi!

Dù, cho dù sợ hãi cũng không được để người khác phát hiện!

Lục Quý Trì cố gắng căng mặt bảo trì bình tĩnh: “Ừ... Ta dậy rồi. Người đem nó xuống dưới đi.”

Một cái miệng lớn dính máu như vậy trên đầu của hần, thật sự rất áp lực!

Ngụy Nhất Dao gạt đầu, tiến hai bước sờ sờ đầu của đại bảo bối: “Tiểu Ngọc nhi nghe lời, trước tiên để điện hạ thay y phục. Điện hạ mặc y phục từ từ rồi mới có thể dẫn con đi ra ngoài chơi.”

Đại bảo bối ngẩng đầu liếm nhẹ hần một phát xem như đáp lại.

Giương mặt to có thể dọa khóc trẻ con của Ngụy Nhất Dao say mê lộ ra nụ cười ngây ngô: “Tiểu Ngọc nhi đáng yêu nhất!”

Lục Quý Trì: “.....”

Cái điệu cười bà thâm này... Còn có Tiểu Ngọc nhi gì gì đó, tuy gia hoá này khi bé rất mềm mềm đáng yêu, nhưng chẳng lẽ về sau khi trưởng thành lại đổi thành Đại Cương tử cho thích hợp hơn ư?!

Ngụy Nhất Dao đồ đảng đại bảo bối tựa như đồ dành con gái vài câu. Cuối cùng nó cũng không cam lòng mà đứng dậy buông tha cho Lục Quý Trì. Lục Quý Trì vừa thờ phào nhẹ nhõm thì đã thấy nó nằm sấp nơi mép giường, hoàn toàn không có ý định rời đi.

Nhớ tới nỗi sáng Tần Vương đều dẫn nó đi dạo ở hậu viện vài vòng, chơi bóng cùng với nó, Lục Quý Trì: “.....”

Một lòng quá.

***

Đại bảo bối Tiểu Ngọc nhi là do Tần Vương nhặt được lúc đi săn. Tần Vương rất yêu thương nó, cùng ăn cùng ngủ cái gì cũng cho nó chơi. Ban đầu Lục Quý Trì không dám tới gần nó quá, chỉ sợ nhờ đâu nó nổi điên cắn cho một phát. Nhưng thực chất bên trong hần là một kẻ cuồng mèo, miễn cưỡng chơi với nó một lát thì chốc sau đã không có tiền đồ mà chủ động dính theo nó.

Tuy rằng hình thể hơi to, miệng hơi to, răng cũng hơi sắc bén. Nhưng gia hoá này trước mặt hần kỳ thật rất dịu dàng ngoan ngoãn, còn rất thích làm nũng. Nghĩ đến Nhị Đan nhà mình mà to hơn chút nữa cũng là đáng về này, Lục Quý Trì lập tức không còn chút sợ hãi nào.

“Tiểu Ngọc nhi..... Ủay, hay là người đổi tên thành Đại Cương tử đi? Tên Tiểu Ngọc nhi này quá không phù hợp với người rồi! Đại Đan cũng được, nhìn người rất giống Nhị Đan nhà ta.....”

Đại bảo bối nghiêng đầu “Meo” một tiếng to về ghét bỏ.

Đại Cương tử? Đại Đan? Cái quái gì thế? Thật là khó nghe!

Lục Quý Trì vờ như không nhìn thấy: “Đồng ý rồi sao? Được, vậy sau này ta sẽ gọi người là Đại.....”

“Meo meo!” Không được!

“Đệt được rồi được rồi, không dỗi không dỗi. Người đừng có dè ta, nặng quá!”

Một người một báo chơi trong sân một lúc, Lục Quý Trì giao Tiểu Ngọc nhi cho hạ nhân, còn mình trở về phòng tắm rửa.

Sau đó hắn đơn giản chỉnh đốn một phen, chuẩn bị tiến cung đi lấy lòng Chiêu Ninh Đế — chuyện quay về hiện đại một chút đầu mỗi cũng không có, hắn không thể không làm tốt công tác chuẩn bị trường kỳ kháng chiến. Mà trường kỳ kháng chiến gì đó... Ngộ nhờ ngày nào đó tâm trạng y không tốt, muốn tính sổ hết mọi nân tiền hân về Tây Thiên thì phải làm sao bây giờ?

Trước đó phải lấy lòng y hết mức! Ôm chặt bắp đùi y!

Đó đương nhiên là một nhiệm vụ gian khổ..... Lục Quý Trì thở dài, dẫn theo Ngụy Nhất Dao đi ra ngoài.

Đúng là tháng tư, xuân về hoa nở. Ánh dương rực rỡ xuyên qua tầng mây mà chiếu hừng hực xuống mọi sự sống trên mặt đất. Trong không khí tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt, người đi đường qua qua lại lại, vô cùng náo nhiệt.

Cảnh tượng không khác gì trong phim truyền hình cổ trang. Có điều phồn hoa và sống động hơn nhiều.

“Không ngồi xe ngựa, chúng ta đi bộ, nhân tiện dạo phố luôn.”

Nói không chừng may mắn đợi chút sẽ xuyên không trở về hiện đại thì sao, vẫn là nên nắm chặt thời gian xem trước xã hội cổ đại chân thật là khung cảnh gì đã. Nghĩ như vậy, Lục Quý Trì liền vui vẻ, sờ sờ đai lưng ngọc, lòng tự nhủ thật muốn quay về, quả thật rất lạc quan!

Tấn Vương phủ cách hoàng cung không xa, qua hai con phố là đến. Trong đó có Trường An, con phố phồn hoa bậc nhất kinh thành.

Trên phố Trường An, cửa hàng mọc lên san sát như rừng, náo nhiệt đến tận cùng. Lục Quý Trì chậm rãi đi về phía trước, có loại cảm giác cả người đang giẫm trên nền lịch sử mà bước. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, hắn ngừng đầu nhìn lên trời, đang muốn cảm thán một chút, chợt nghe được một giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe từ sau lưng truyền đến: “Muốn cái gì hình mèo con kia, A Tử thích mèo con.”

Giọng nói có chút quen thuộc, Lục Quý Trì bất giác quay đầu lại, đối mặt với một bên gò má tình xảo của Khương Hằng.

Hôm nay nàng mặc một thân xiêm y màu hồng cánh sen thêu hoa. Lâm nổi bật lên làn da vốn đã trắng nõn nay lại càng trong suốt, vài sợi tóc đen nhẹ rủ xuống, vén ở bên tai, dịu dàng lại nhã nhặn lịch sự. Tựa hồ phát giác được có người nhìn mình chăm chú, thiếu nữ hơi dừng lại, tầm mắt dò tìm cái bánh ngọt trong cửa hàng về phía hắn.

Không nghĩ tới mình vừa định tìm cơ hội nhắc nhở nàng một chút thì nàng đã xuất hiện, Lục Quý Trì rất vui mừng, nhắc chân đi về phía nàng.

“Bái kiến điện hạ.” Khương Hằng sững sờ, hành lễ với hắn.

“Người...” Lục Quý Trì vừa định nói chuyện, lại thoáng thấy ánh mắt kinh ngạc của Ngụy Nhất Dao, ngay lập tức trầm ngâm.

Thiếu chút đã quên mất Tấn Vương là một gia hoả không gần nữ sắc, bởi thế chần chừ không dám lên tiếng đáp lại với cô nương nhà người ta. Hắn ghen rồi lại ghen, cuối cùng trong ánh nhìn chăm chăm kinh ngạc của Khương Hằng mà chậm rãi hất cằm lên, ngạo mạn khinh thường mà “Hừ” một tiếng.

Khương Hằng: “.....”

Đặc biệt đi qua “Hừ” với người ta, đây rõ ràng là có bệnh mà! Lục Quý Trì yên lặng rơi lệ trong lòng, quay đầu như chạy trốn mà nhìn về phía... những cái bánh ngọt tình xảo kia: “Loại nào ngon?”

Một loạt động tác phức tạp kia, thì ra chỉ vì xoắn xuýt muốn biết loại bánh ngọt nào ngon?

Khương Hằng che dấu khoe miệng run rẩy, cung kính mà cười: “Không biết điện hạ thích....”

“Hằng muội muội, đã mua được kẹo đường rồi đây.”

Đột nhiên vang lên tiếng chân cắt đứt lời nói của Khương Hằng, cũng khiến Lục Quý Trì bất giác quay đầu nhìn sang.

Là một thiếu niên mặc viên lĩnh trường bào màu nguyệt nhạ, ước chừng hai mươi tuổi, mặt mày thanh tú, cử chỉ nhã nhặn, vẻ mặt ôn hoà, bộ dạng đường hoàng.

Nhìn thấy Lục Quý Trì, hắn sững sờ một lúc, rồi vội vàng hành lễ: “Bái kiến Tấn Vương điện hạ.”

Lục Quý Trì ngẫm ngẫm, xác nhận thân phận của hắn: Lạc Đình – Vĩnh Yên Hầu thế tử, vị hôn phu đã lên lư đội nón xanh cho Khương Hằng.

Xem ra Tề Ngạn đánh hựt, đến người vẫn chưa bắt được rồi. Lục Quý Trì chắc chắn trong lòng, tò về không quen mà quét mắt nhìn hắn một cái: “Người là?”

“Tại hạ Lạc Đình phủ Viễn Yên Hầu....”

“Lạc Đình?” Không đợi hắn nói xong, Lục Quý Trì ra vẻ dường như nhớ tới chuyện gì, rất có hứng thú mà nói: “Thì ra đêm đó chính là người.....”

Tất cả mọi người sững sờ, đêm đó...?

“Điện hạ?” Ngụy Nhất Dao cũng vô cùng khó hiểu mà nhìn hắn.

Lục Quý Trì nghiêng đầu, dùng loại giọng nói tựa như đang nói nhỏ, nhưng lại vừa đủ cho mấy người ở đây đều nghe được mà cười nhạo: “Trong yến tiệc An Quốc công mấy ngày trước, không phải bản vương uống say quá mà đi ra ngoài dạo cho tỉnh rượu sao. Lúc đi ngang qua hoa viên lại nghe thấy phía sau hòn non bộ có một tiểu tử ngốc gọi là Lạc Đình đang thề thốt, nói cái gì mà cả đời sẽ không phụ lòng Tam cô nương, muốn ông trời làm chứng gì gì đó. Bản vương nghe mà ề cả răng! Ta còn thắc mắc người nào to gan như vậy, dám tại tội yến của An Quốc công mà đi dụ dỗ tiểu cô nương, thì ra là thế tử Vĩnh Yên Hầu gia ư...!”

Mặt Lạc Đình ngay lập tức trắng như tờ giấy.

Khương Hằng cũng ngây ngẩn cả người.

Chỉ có Ngụy Nhất Dao không hiểu gì, giọng nói tựa như sét đánh ha ha cười: “Tam cô nương? Điện hạ nghe lầm rồi, Khương cô nương trong nhà đứng thứ năm mà...!”

Mặt Lạc Đình lại càng thêm trắng, bầu không khí hoàn toàn cứng ngắt.

Lục Quý Trì trong nội tâm thoả mãn, nhưng trên mặt lại là vẻ đột nhiên hiểu ra. Quét mắt nhìn Khương Hằng đang ngơ ngác, lại liếc Lạc Đình khề hừ, hân ý vị thâm trường để lại một câu “Phải không?”, rồi quay người rời đi.

Thật ra như vậy rất vô lễ, nhưng mà Tấn Vương từ trước đến nay vẫn luôn ngang ngược, cho nên cũng không ai cảm thấy kỳ quái.

“Hằng, Hằng muội muội, muội hãy nghe ta giải thích.....”

Đi được vài bước, sau lưng lại truyền đến giọng nói lấp bắp của Lạc Đình. Mặc dù Lục Quý Trì có chút hiểu kỳ Khương Hằng sẽ làm gì, nhưng vẫn không quay đầu lại.

Chuyện nên làm hắn đã làm rồi, Khương Hằng có tin hay không, sau đó sẽ làm gì, đều không liên quan đến hắn.

Mỗi người đều có suy nghĩ và lựa chọn của riêng mình. Mặc dù hắn không đành lòng thấy nàng bị kẻ cận bà làm lỡ cả đời. Nhưng thực sự hắn không có tư cách khoa tay múa chân đối với cuộc đời của nàng.

Đây là tôn trọng nàng, cũng là tôn trọng chính mình.

.....

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8

Lục Quý Tri phất phất ống tay áo, thâm tàng công trừ danh* mà đi về hướng hoàng cung. Lại không biết Khương Hằng ở phía sau đang nhìn chăm chăm vào bóng lưng hắn, đôi mắt hạnh đẹp khẽ sáng.

*Thâm tàng công trừ danh: làm chuyện tốt nhưng không để người khác biết

“..... Hằng muội muội?”

Giải thích cả buổi cũng không được hồi đáp, nhưng thấy nàng cũng không giống như là đang tức giận. Lạc Đình mờ mịt, rốt cuộc là nàng tin hay không tin đây...?

“Vâng?” Khương Hằng hoàn hồn, “Muội biết rồi, chúng ta quay về thôi.”

Đại Chu dân phong phóng khoáng, nữ tử có thể tùy ý ra phố, nam nữ đã đính hôn cũng có thể tùy ý đi dạo với nhau, cũng không bị ai nói xấu. Lúc trước nàng vẫn luôn ở biên quan, một năm gặp Lạc Đình chưa tới hai lần. Vốn định trước khi thành thân qua lại nhiều một chút, bồi dưỡng tình cảm một chút, không ngờ nửa đường lại gặp phải Tần Vương.

Nhớ tới khi này Lục Quý Tri dường như tùy ý mà nói, Khương Hằng không nhịn được mà cong nhẹ môi.

Linh cảm của nàng không sai, vị Tần Vương điện hạ này, thật sự không hề giống trong lời đồn.

“Quay về...” Lạc Đình ngăn người, thận trọng hỏi: “Muội không tức giận sao?”

Khương Hằng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt trong veo gọn sóng, giống như làn thu thủy, thanh tịnh, xinh đẹp, nhưng lại sâu không thấy đáy.

Không biết vì sao, Lạc Đình lại không chịu nổi ánh nhìn chăm chú như vậy, lúng túng nghiêng đầu, ấp úng nói: “Không hiểu sao Tần Vương lại nói như thế khiến muội hiểu lầm. Đối với muội, thật sự ta không có.....”

“Ta tin huynh.” Thấy hắn không hề có ý định thẳng thắn, Khương Hằng vừa xem thường lại vừa buồn cười, lơ đãng lắc đầu mà dịu dàng nói: “Vừa rồi vị đại nhân kia cũng không nói ra làm sao, đêm đó Tần Vương điện hạ uống say, lời của người say rượu sao có thể tin được. Huống chi huynh mới là phu quân tương lai của ta, huynh nói không phải thì là không phải. Đương nhiên là ta tin huynh.”

Lạc Đình ngơ ngẩn.

Chi vậy thôi sao...?

Không truy cứu tìm tòi mà chất vấn hắn “Tam cô nương” là ai, không la hét bắt hắn thề lời vừa nói là sự thật. Thậm chí không hề hoài nghi, cứ thế mà tin tưởng hắn như lẽ đương nhiên.

Lạc Đình đang thấp thòm bất an lập tức yên tâm. Lại thấy nàng xinh đẹp tuyệt trần, khí chất ưu nhã, vô luận nhìn theo góc độ nào cũng là một thế tử tốt, trong lòng không khỏi có chút áy náy.

Nàng là một cô nương rất tốt, nhưng mà hắn. ....

Trong mắt thanh niên thoáng hiện lên sự dằn tranh. Phút chốc hắn muốn nói ra tất cả, nhưng cuối cùng, hắn vẫn cúi đầu lộ ra một nụ cười miễn cưỡng: “Cảm ơn muội.”

Hắn thực có lỗi với nàng, nhưng đây không phải là chủ ý của hắn, hắn cũng không muốn như vậy.

Khương Hằng tựa như không nhận ra điều gì mà dịu dàng cười cười, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng đêm hôm đó hắn và Tề Hà tựa sát vào nhau phía sau hòn non bộ.

Vừa rồi hiển nhiên là Tần Vương bịa chuyện, bởi vì Lạc Đình cũng không có thể những lời buồn nôn đó với ông trời, hắn chỉ là giải bày tâm tình buồn khổ rằng mình sớm đã có tình cảm sâu đậm với Tề Tam cô nương, không hề muốn thành thân với vị hôn thê Khương Hằng này. Sau đó ôm Tề Tam cô nương cũng đang buồn khổ, rồi lẽ không ngọt cảm thân vận mệnh bất công.

Vô cùng thống khổ đáng thương, một chút cũng không miễn nguyên như lời Tần Vương điện hạ đã nói.

Về phần vì sao vừa rồi hắn không phản bác.....

Nhìn qua ánh mắt chột dạ tránh né của thanh niên, Khương Hằng kinh thường cười trong lòng, quay đầu chỉ vào cái bánh ngọt hình con mèo nhỏ nói: “Lấy một phần bánh này.”

“Được, cô nương có muốn lấy thêm cái nào nữa không?”

Vừa định từ chối, trong đầu đột nhiên hình ảnh Lục Quý Tri kiêu căng hỏi nàng loại bánh nào ngon. Khương Hằng hơi dừng lại, chọn vài loại bánh ngọt đặc sắc gọi tiểu nhị gói đem về. Sau đó mới nghiêng đầu cười với Lạc Đình: “Được rồi, về thôi.”

Lạc Đình tinh thần bất ổn mà lên tiếng, vừa muốn quay người, bỗng nhiên có hai người bịt mắt lao ra từ trong ngõ nhỏ cách đó không xa, khí thế ào ạt mà đánh úp bọn họ.

“Tiểu thư cẩn thận!” Nha hoàn béo Nguyệt Viên giật mình cảm thấy không ổn, vội vàng che chở Khương Hằng sau lưng.

Nhưng mà hai người bịt mắt kia nhìn cũng không thèm nhìn nàng, cầm cái bao chụp lên đầu Lạc Đình bên cạnh vẫn còn đang trầm tư, sau đó đánh bất tỉnh hắn vác lên vai, rồi chạy đi tựa như cơn gió. Bởi vì Nguyệt Viên bày ra tư thế đối phó kẻ địch đứng chắn đường lui của bọn họ, nên họ vô cùng lễ phép mà nói: “Cảm phiền nhường đường một chút, đa tạ.”

Nguyệt Viên: “.....”

Khương Hằng: “.....”

“Tiểu thư, hình như những người này nhắm đến thế tử?” Một hồi sau, Nguyệt Viên mới kịp phản ứng.

Khương Hằng hoàn hồn, tựa như đã suy nghĩ ra điều gì: “Nhanh chóng phái người thông báo cho Hầu phủ một tiếng.”

Tuy rằng rất vui khi chứng kiến cô gia khốn kiếp dám can đảm cầm sừng tiểu thư nhà mình gặp họa. Nhưng sắp đến hôn kỳ, nếu hắn xảy ra chuyện gì thì cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của tiểu thư nhà mình. Nguyệt Viên không dám xem nhẹ, vội vàng nghe theo, cuối cùng mới trở lại bên nàng nói: “Bây giờ chúng ta.....”

“Cũng đi Hầu phủ chờ tin tức.”

“Những người kia có vẻ là gia bất thiện*, thế tử có thể gặp chuyện không may hay không?”

*Lai gia bất thiện: chỉ người đến nhưng không có ý tốt

Không biết nghĩ tới điều gì, Khương Hằng đột nhiên chớp chớp mắt, cúi đầu nở nụ cười: “Không đâu.”

Nguyệt Viên sững sờ, vội vàng giật tay áo của nàng: “Đừng cười, chung quanh có rất nhiều người đang nhìn kia!”

Vị hôn phu bị kẻ xấu bắt cóc trên đường, nàng lại đứng một bên cười trộm. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, người ta sẽ chụp lên đầu nàng cái danh “Độc nhất lòng dạ đàn bà” mất...!

“Biết rồi.” Khương Hằng nhìn nàng, đề khoé môi xuống, nhưng ý cười trong mắt vẫn chưa tan đi.

“.....” Nguyệt Viên nhìn nàng chăm chăm không nói lời nào.

“Được rồi, ta không cười nữa.”

Khương Hằng lại nói một câu, Nguyệt Viên mới phồng miệng nhỏ giọng hỏi: “Người đã biết những kẻ bắt cóc thế tử là ai rồi sao?”

Lạc Đình tỉnh tỉnh tao nhả, đối xử với mọi người hiền lành, cũng không gây thù với ai, cho dù thật sự gây thù với ai cũng không ai dám ra tay với hắn dưới con mắt của mọi người — tuy bản thân là một con gà bệnh, nhưng dù thế nào hắn cũng là Vĩnh Yên Hầu tử thế, đứng phía sau là toàn gia phủ Vĩnh Yên Hầu. Dám trắng trợn bắt cóc hắn ngay trên đường cái như vậy.....

Nhờ lúc này Lục Quý Trì làm như vô tình nhắc nhở, lại còn quan hệ giữa hắn và Tề Ngạn, Khương Hằng không nhận được mà nâng khoe môi: “Nếu ta đoán không lầm, thì họ chính là người của phủ An Quốc công.”

“Phủ An Quốc công?” Nguyệt Viên lập tức sững sốt, lập tức cái mặt trắng tròn như màn thầu nhũn mảy lợ về chán ghét, “Sao lại là bọn họ?”

“Tề Tam cô nương hồ đồ, nhưng người nhà của nàng ta chưa chắc đã hồ đồ. Lạc Đình đã có hôn ước, vậy mà vẫn dụ dỗ tiểu thư nhà họ. Nếu ta là người thân của Tề Tam, cũng sẽ không coi nhẹ mà bỏ qua cho hắn.”

Khương Hằng ngữ khí nhu hoà, như đang đàm luận về thời tiết hôm nay. Nguyệt Viên biết rõ bộ mặt thật của nàng, khoe miệng co lại, ngẩng đầu liếc nhìn nàng: “Thật ra tiểu thư cũng đã sớm muốn dạy cho hắn một bài học chứ gì?”

Khương Hằng cười không nói, chẳng qua là ánh mắt lại biểu lộ rõ ý tứ “Đám đội nón xanh cho ta, em cứ nghĩ đi.”

“Nếu đã như vậy, không bằng cứ dứt khoát từ hôn đi!” Nguyệt Viên cũng không suy nghĩ nữa, lắm bần: “Người này căn bản là không xứng với tiểu thư. Không những do dự, điều tối thiểu nhất là thẳng thắn cũng không làm được. Tiểu thư, chúng ta đuổi hắn đi, tìm một cô gia tốt hơn!”

Kỳ thật nếu không phải do Khương Hằng ngăn cản, đêm hôm đó tại phủ Vĩnh Quốc công, nàng đã xông lên đánh Lạc Đình thành bánh bao thịt.

“Không được.” Khương Hằng cự tuyệt ngay lập tức.

“Vì sao?”

Khương Hằng cong môi: “Vi ta không muốn.”

Đây là cái đáp án gì chứ!

***

Bên kia Khương Hằng vừa quay về phủ Vĩnh Quốc công, bên này Lục Quý Trì cuối cùng cũng đi tới cửa cung.

Nhìn cửa cung màu son ngụy nga cao lớn trước mặt, hắn cẩn thận chỉnh lại biểu cảm trên mặt, xác định không có sơ hở gì mới nhấc chân bước vào trong.

Rơi xuống nước đã bị kinh hãi, lại còn nằm mộng suốt một đêm, loại tình huống này lộ ra tâm tình yếu ớt mới là hợp lý. Nhưng đã qua hai ngày rồi, hắn phải trở về đáng vẻ đáng thương thôi..... Không biết Chiêu Ninh Đế còn thừa lại bao nhiêu kiên nhẫn với hắn, không chừng lại trực tiếp ban chết, tránh cho hắn lại giờ trở.

Lục Quý Trì mệt mỏi không thôi, xuyên không thì xuyên không đi, còn thử thách kỹ thuật diễn của hắn! Đậu má! Hắn không phải là diễn viên đâu!

Đi một mạch đến hậu cung, lúc đi ngang qua ngư thư phòng, trùng hợp là lâm phúc cũng dẫn theo mấy cung nữ đi ra, nhìn thấy hắn, bèn tiến lên thỉnh an: “Bái kiến Tẩn Vương điện hạ.”

“Đứng lên đi.”

“Điện hạ định tìm bệ hạ sao?”

Một thiếu niên ngày thường ngạo kiều tùy tiện, dù trong lòng đã quyết định hoà thuận với kẻ địch trước kia. Nhưng lúc sau tỉnh táo lại, hồi tưởng lại chính mình lúc ấy vừa khóc vừa ngu xuẩn. Trong lòng hắn hẳn là... xấu hổ, vừa xấu hổ vừa giận dữ, nhưng lại không muốn người khác phát hiện ra?

Lục Quý Trì cân nhắc một lát, sắc mặt không được tự nhiên, lại giả bộ như không có việc gì gật gật đầu: “Hoàng huynh ở bên trong à?”

“Bệ hạ đang thương nghị chuyện quan trọng cùng mấy vị đại nhân.” Lâm phúc tìm tì cười, “Điện hạ có muốn sai người vào báo một tiếng không?”

“Không cần, bản vương chỉ là thuận đường đi ngang qua. Nếu hoàng huynh đang bận thì ta không quấy rầy nữa.” Lục Quý Trì nói xong vờ nhẹ nhàng thờ ra, rồi quay đầu đi về phía cung Thọ Ninh.

Không sai, mục đích tiến cung của hắn hôm nay không phải là Chiêu Ninh Đế, mà là mẹ ruột Chiêu Ninh Đế – Xa Thái hậu.

Tuy rằng quan hệ của hai mẹ con bình thường, cũng không thân thiết lắm, nhưng Xa Thái hậu vẫn là mẹ ruột của Chiêu Ninh Đế, có sức nặng trong lòng Chiêu Ninh Đế. Nếu như đổ danh Xa Thái hậu tốt, một ngày nào đó Chiêu Ninh Đế không vui muốn ban chết cho hắn cũng phải do dự.

Hơn nữa, so với Chiêu Ninh Đế tâm cơ khó lường, Xa Thái hậu dễ công lược hơn nhiều — nhờ người mẹ Phương Trần Châu mà kỹ năng đồ dành trường bối, nhất là nữ trường bối của hắn đã đạt level max.

Quan trọng nhất là, hiện tại hắn không có lý do nào thích hợp để thân cận với Chiêu Ninh Đế mà không khiến ý cảnh giác. Ngược lại với Xa Thái hậu, tuy cùng hắn không thân thiết, nhưng bà vẫn là mẫu hậu trên danh nghĩa của mình. Thỉnh thoảng Tẩn Vương cũng đến thỉnh an bà, sắm vài hiếu tử để tránh bị nói là bất hiếu, ảnh hưởng đến thanh danh của mình. Cho nên dù Lục Quý Trì niềm nở, trong thời gian ngắn cũng không khiến Chiêu Ninh Đế quá hoài nghi, còn sau này.....

Chuyện sau này thì để về sau hẵng nói, không chừng lúc đó hắn đã xuyên trở về rồi.

Nghĩ như vậy, Lục Quý Trì liền bước nhanh hơn. Không nghĩ Xa Thái hậu không ở cung Thọ Ninh, mà đang đi Ngự Hoa Viên tản bộ.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9

Lục Quý Trì đành phải xoay người đi đến Ngự Hoa Viên.

Ngoại nam chưa được truyền thì không được bước vào hậu cung, Ngự Nhất Dao không đi cùng. Một mình hắn đi tham quan, đi một vòng lớn trong Ngự Hoa Viên, sững sốt nói không nên lời.

..... Chỗ này thật sự là quá rộng lớn!

Đang suy nghĩ có nên trở lại Thọ Ninh cung ôm cây đợi thỏ không thì bỗng có một âm thanh sột soạt truyền tới. Lục Quý Trì quay đầu nhìn lại, phát hiện âm thanh đó phát ra từ bụi hoa cách đó không xa.

Sau bụi hoa có một con đường mòn, Lục Quý Trì bất giác tiến về phía đó vài bước, trông thấy một phụ nhân mặc hoa phục đang không hề có hình tượng mà ngồi chồm hổm mò mẫm trên mặt đất, như là đang tìm gì đó.

“Tại sao lại không có gì cả? Không đúng...!” Đè giọng nói thẳm, lo âu lại nóng nảy, “Tại sao ta lại tới cái nơi quý quái này? Rõ ràng là đang nằm trên giường.....”

Chân Lục Quý Trì đột nhiên khựng lại.

Phụ nhân kia lại mò mẫm từ phía một hồi, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không tìm được gì. Cuối cùng, bà thất bại thờ dài, vịn eo chậm rãi đứng dậy.

Động tác này có chút thô lỗ, không hề phù hợp với gương mặt thanh tú văn nhã, do được bảo dưỡng kỹ nên không già kia. Còn biểu cảm nhe răng trợn mắt, vô cùng đặc sắc.....

Lục Quý Trì kinh hoàng, không nhận được mà tiến thêm một bước, run giọng hô lên với phụ nhân kia: “Thiên Vương cái địa hồ!?”

*Thiên vương cái địa hồ: trong phim Lâm Hải Tuyết Nguyên, là ám hiệu giữa đầu lĩnh thổ phỉ Tọa Sơn Điều hỏi Thiên vương cái địa hồ” Dương Tử Vinh sẽ đáp “Bảo tháp trấn hà yêu”

Quý phụ nhân đầu tiên là hoàng sơ khựng lại, lập tức không dám tin mà trợn tròn hai mắt.

“Gà.... Gà....” Bà quay phát đầu lại, “Gà” cả buổi mới nói được câu đầy đủ: “Chân gà hầm nấm!!”

Lục Quý Tri hít sâu: “Bảo tháp trấn hà yêu?”

Mắt quý phụ nhún ngay lập tức dò lên: “Chân gà ăn với ớt cay!”

Một hồi tỉnh mạch đi qua.....

“Mẹ?!”

“Con trai!!!”

***

Tuyệt đối không nghĩ tới mẹ nhà mình cũng xuyên không theo tới đây, Lục Quý Tri tự đánh mạnh vào đầu một cái, choáng váng cả buổi mới phục hồi lại tinh thần.

Hắn đã từng rất ghét biệt danh “Chân gà” của mình, cũng rất ghét mấy câu ám hiệu mà mẹ sửa đổi dựa vào biệt danh của hắn. Nhưng giờ khác này, hắn lại thấy chúng êm tai cực kỳ, êm tai đến nỗi có thể hát lên!

Phương Trần Châu cũng kích động đến phát điên, vừa khóc vừa cười mà đi quanh hắn vài vòng, vỗ vỗ lên lưng hắn nói: “Khuồn mặt mới này của con quá thật không tệ nha... Đẹp trai hơn trước đây nhiều!”

“Của mẹ cũng không kém.” Dụi dụi cái mũi cay xè nói, “Nhìn trẻ hơn ít nhất mười tuổi.”

“Đương nhiên rồi, người ta là mẹ của Hoàng đế, đệ nhất phu nhân đây...!” Phương Trần Châu vuốt mặt mình tấm tắc: “Trình tự bảo dưỡng chồng chất mỗi ngày, làm mẹ mở rộng cả tầm mắt!”

Tuy dung mạo hoàn toàn khác nhau, nhưng người trước mặt này có ngữ khí nói chuyện, thần thái, ánh mắt, toàn bộ đều là đáng về mà hắn đã quen thuộc. Lục Quý Tri không nói gì, nhéo mạnh bắp đùi, đau đến khẽ run rẩy, vươn cánh tay dài ra mà ôm mẹ mình một phen.

Phương Trần Châu sững sờ, mắt đỏ lên, vội vàng xoa xoa khoe mắt, ghét bỏ mà vỗ đũa con xúi quẩy này hai cái: “Tiền đồ!”

Lục Quý Tri nở nụ cười, sau đó lại nhớ đến tình cảnh của hai người hiện giờ. Hắn buông tay ra, nhìn xung quanh một chút, lôi kéo mẹ mình trốn vào một bên rừng trúc.

“Phương Trần Châu phu nhân, tại sao người lại đến được đây?”

“Mẹ cũng không biết nữa... Ngủ ngủ mở mắt dậy đã đến đây rồi. Còn con?”

“Con thì ngày đó.....”

Hai mẹ con ngồi xỏm trong rừng trúc trao đổi thông tin, xác định đối phương cũng không biết cách để quay trở về hiện đại, thì đồng loạt thở dài. Nhưng mẹ là mối lo lắng duy nhất của Lục Quý Tri ở hiện đại, con trai cũng là nguyên nhân Phương Trần Châu muốn liều chết trở về. Hôm nay phát hiện đối phương cũng xuyên không theo tới đây, trong lòng hai người ngoài kích động ra thì cảm thấy rất viên mãn, còn có trở về được hay không thì không quan trọng.

Chi là.....

“Sao con lại biến thành Tần Vương rồi!” Phương Trần Châu ghét bỏ mà lo lắng nhìn Lục Quý Tri: “Tên nhóc này là một kẻ ngốc thích tìm đường chết...! Con trai tài giỏi kia của mẹ... Anh trai Hoàng đế của con, giống như đã không còn kiên nhẫn với Tần Vương, đang chuẩn bị ra tay tiêu diệt hắn!”

Xa Thái hậu tính tình chất phác, không giỏi nói năng, là một người thành thật không có dã tâm. Bình thường không chú ý đến việc triều chính, nhưng bà rất quan tâm con trai của mình.

Chiêu Ninh Đế vất vả cỡ nào mới bỏ được lên ngôi vị hoàng đế, lại phí bao nhiêu tâm huyết mới cứu được Đại Chu sắp sụp đổ, bà đều thấy hết. Tuy không biết biểu đạt như thế nào, cũng không đủ năng lực giúp đỡ y. Nhưng thật ra bà vẫn luôn yên lặng quan tâm y, cũng chú ý đến người bên cạnh y.

Chú ý nhiều hơn, đương nhiên sẽ phát hiện được rất nhiều thứ mà người khác không biết. Thực tế Tần Vương ý vào việc mẹ đẻ mình có ân với Chiêu Ninh Đế, biết rõ y sẽ không dễ dàng chèn ép hắn, nên cũng chưa hề nghiêm túc che giấu dã tâm của mình.

Xa Thái hậu thấy vậy lo lắng đến phát điên. Lần nọ Chiêu Ninh Đế đến thăm an, bà không nhìn được mà nhắc nhở. Chiêu Ninh Đế biết rõ, trấn an tiết lộ cho bà vài câu, thế nên Xa Thái hậu mới biết lòng y sớm đã quyết định.

Mà sau khi Phương Trần Châu xuyên đến, trong đầu cũng có ký ức Xa Thái hậu để lại, cho nên bà hiểu rất rõ tình cảnh của Lục Quý Tri. Nhớ tới đáng về Chiêu Ninh Đế cười híp mắt sai người kéo thượng cấp* của mấy ca ca mang xuống xử tử, bà lạnh cả sống lưng, nuốt nước miếng nói: “Hay... Hay là chúng ta bỏ trốn đi? Cái xã hội phong kiến này không giống trước kia. Chi cần không cần thận là có thể mất mạng như chơi.....”

*Thượng cấp: búi tóc

Lục Quý Tri bị mẹ chọc cười: “Dưới bầu trời này, đất nào không phải là đất của Thiên tử. Ở đây lại còn không có máy bay xe lửa. Chi sợ chúng ta chưa ra được khỏi cửa thành đã bị bắt trở về.”

Phương Trần Châu cũng phát hiện ra mình nói lời ngu ngốc, ngượng ngùng cúi đầu xuống: “Vậy thì phải làm sao đây? Cũng không nên ở đây chờ chết chứ!”

“Không sợ, không phải chúng ta đã có Thái hậu nương nương ở đây rồi sao?”

Phương Trần Châu ngăn người, đột nhiên kịp phản ứng: “Đứng vậy! Hiện tại mẹ chính là mẹ của hoàng đế. Nếu mẹ không đồng ý, sao hắn dám giết con!”

“Còn không phải sao!” Lục Quý Tri vui vẻ, vỗ vỗ vai bà, “Toàn bộ nhờ cả vào mẹ yêu.”

Phương Trần Châu cảm thấy nhẹ nhõm, lau mồ hôi lén trên trán: “Con trai yên tâm, con cứ ngoan ngoãn hiếu thuận với mẹ, mẹ sẽ bảo vệ con!”

“Lời này có nghĩa là, nếu con không hiếu thuận mẹ, mẹ sẽ không quan tâm con sống chết ra sao ư...?”

“Đó là đương nhiên...!” Phương Trần Châu đúng lý hợp tình nói: “Đều nói nuôi đứa con bất hiếu không bằng nuôi con chó. Con dám bất hiếu, mẹ gọi con trai tài giỏi kia đánh chết con!”

Nói đến đây bỗng nhiên hai mắt bà toả sáng, có loại cảm giác sáng tỏ thông suốt, “Từ từ, nói như vậy mẹ mới phát hiện, hiện tại mẹ có một đứa con trai là Hoàng đế...! Hoàng đế...! Vua của một nước! Chức vị này rất trâu bò đấy! Mẹ... Mẹ hoàn toàn có thể tung hoành ngang dọc ở đây đúng không?!”

Nhìn mẹ thoáng một phát đã mừng như điên, miệng cười không khép được, Lục Quý Tri: “.....Mẹ phản ứng quá chậm rồi đấy! Còn có, mẹ có thể tạm dừng được không? Con trai ruột còn đang chờ mẹ ứng cứu đây!”

“Chuyện đó để sau đi, con để mẹ vui mừng trước đã!”

Lục Quý Tri: “.....”

Đây thật sự là mẹ ruột hắn sao?

***

Hai mẹ con tiếp tục ngồi xỏm trong rừng trúc một lát, chinh đốn tâm tình xong liền đi ra.

Cạnh ao sen cách đó không xa có mấy cung nữ sắp hàng chỉnh tề chờ — đó là người hầu hạ bên người của Xa Thái hậu. Phương Trần Châu muốn đến nơi mình xuyên không tìm manh mối, đương nhiên sẽ không để cho bọn họ đi theo. Nên tìm cơ đuổi bọn họ, để bọn họ chờ ở bên kia.

Trông thấy bọn họ, Lục Quý Tri lập tức héch cằm, đuôi mắt xếch lên, lộ ra thần sắc kiêu căng.

Phương Trần Châu nhìn thấy, không thể không cảm thán: “Điều bộ này của con thật đáng đánh đòn... Dừng nói hoàng đế, ngay cả mẹ nhìn còn thấy ngứa tay!”

Lục Quý Tri: “Đã biết thời gian qua con khó khăn thế nào chưa?”

Phương Trần Châu khẽ thấp giọng cười ha ha: “Đúng là còn khó giả hơn cả mẹ, vất vả rồi, khi nào trở về sẽ làm thật kho tàu cho con!”

Nhớ tới những năm trước đây bị thất kho tàu âm ảnh, Lục Quý Trì lập tức giật mình: “Tâm linh, cáo tử!”

Phương Trần Châu: “Thằng nhóc này, muốn chết à?”

“Việc này không nên trách con. Với tư cách là một sát thủ phòng bếp, mẹ nên có ý thức tự giác của một sát thủ phòng bếp.....” Còn chưa nói xong đã nhận được ánh mắt sát khí lấp lẹt của mẹ, Lục Quý Trì bị áp bức mà khổ sở thở dài: “Nấu ít một chút.”

Phương Trần Châu lập tức mặt mày hớn hơ.

Từ nhỏ bà đã ham thích nấu nướng, nhưng ông trời lại ban cho bà kỹ năng “Bất luận vật gì cũng có thể làm hỏng”, khiến Lục Quý Trì phát điên mất.

Nhiều năm như vậy vẫn chưa bị độc chết thật sự là mạng lớn...!

“Nhưng mà cứ trao đổi linh hồn như thế này mãi cũng không ổn. Chúng ta vẫn nên tìm cơ hội quay về làm chính mình. Nếu không đừng nói là con, ngay cả mẹ cũng ghen mà chết.” Xa Thái hậu là một cái hủ nút, nhưng Phương Trần Châu lại không phải. Già rồi một hai ngày thì không vấn đề gì, thời gian dài thì tồn thọ mất.

Đây là sự thật, Lục Quý Trì “Vâng” một tiếng, đang định nói thêm thì cung nữ cách đó không xa đã chạy đến nghênh đón.

Hai mẹ con vừa lòng không nói thêm gì nữa, khôi phục bộ dáng xa cách khách khí như trước, cùng nhau trở về cung Thọ Ninh.

Vừa ngồi xuống không lâu, Chiêu Ninh Đế đã đến.

Hai mẹ con cả kinh liếc nhau, sau đó nhát tề phòng bị.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Đột nhiên giật mình, Lục Quý Trì vội vàng cúi đầu nói: “Hoàng huynh nói đùa, thần đệ, thần đệ chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?”

Chỉ là ngại ngùng thôi...!

Một người bình thường kiêu căng hiếu thắng như vậy, cho dù suy nghĩ cẩn thận, quyết định cầu hoà. Nhưng bởi vì một lần ngoài ý muốn rơi xuống nước cùng với mấy hươu ảo cảnh trong mơ mà đã sợ tới mức vừa kinh hãi vừa khóc trước mặt người. Bấy giờ mới kịp phản ứng, có thể không cảm thấy mặt mặt sao!

Lục Quý Trì trong lòng buồn thiu, trên mặt lại cố gắng làm ra vẻ xấu hổ nhưng lại không muốn biểu hiện ra ngoài.

Đang suy nghĩ phải tiếp tục diễn như thế nào, Chiêu Ninh Đế bỗng dưng nở nụ cười: “Đệ hẳn là còn thẹn thùng phải không?”

Lục Quý Trì sững sờ, định nói chuyện, lại nghe thanh niên tâm xà khẩu Phật này nói: “Không phải là do khóc trước mặt trẫm.....”

“Hoàng huynh!” Bấm mạnh bắp chân, mặt liền đỏ lên, Lục Quý Trì nhe răng trợn mắt trong lòng, trên mặt lại tựa như sa sầm mà ngẩng đầu: “Chuyện ngày hôm ấy, kính xin hoàng huynh quên toàn bộ đi!”

Chiêu Ninh Đế gương mặt lên, ý vị thâm trường nói: “Quên toàn bộ? Đệ chắc chắn?”

Lục Quý Trì cảm thấy mặt thể diện gật gật đầu, dường như sau cả buổi mới kịp phản ứng lại, thân thể có chút cứng đờ.

“Không..... Không tính lời đã nói! Theo đệ đáng về lúc đó.....” Hắn khó khăn nặn ra nửa câu, dừng lại một lát, rồi ngồi phịch xuống tựa như trút giận lên mặt ghế, “Quá tổn hại hình tượng, hoàng huynh hãy quên đi!”

Ngày hôm đó đột nhiên xuất hiện ở ngự thư phòng, lại vừa mềm yếu lấy lòng y, vừa ôm bắp đùi y thút thít ni non. Phản ứng của hùng đệ lúc này tuy rằng cũng khiến y bất ngờ, nhưng không quá giống giả ngây giả dại, cho nên..... Ngày đó thật sự là hắn rơi xuống nước kinh hãi, lại bị chuyện xưa trong mộng ảnh hưởng, nên mới thất thổ như vậy?

Ánh mắt Chiêu Ninh Đế hơi đổi, giọng điệu trên chọc nói: “Không muốn quên, hiếm khi có lúc A Trì thú vị như vậy mà!”

“Hoàng huynh!” Lục Quý Trì không dám tin mà ngẩng đầu, bộ dạng vừa khó xử vừa tức giận giống hệt một con mèo xù lông.

Chiêu Ninh Đế cảm thấy thú vị, không nhịn được mà nói: “Muốn trẫm quên cũng không phải không được, nói một hai câu dễ nghe đi.”

Lục Quý Trì: “.....”

“Xem ra A Trì cũng không muốn.....”

“Hoàng huynh anh minh thần võ anh tuấn tiêu sái anh hùng cái thế!”

Nhìn thiếu niên nói lời này thẹn đến mặt đỏ tai hồng, vẫn còn muốn bảo trì hình tượng của mình. Chiêu Ninh Đế ngăn người, thật sự cười ra tiếng.

Hùng đệ đệ như vậy thật là đáng yêu.

Chỉ là... Một người tràn đầy tham vọng, thật sự sẽ bởi vì một lần ngoài ý muốn rơi xuống nước và mấy ảo cảnh trong mơ mà thay đổi chỉ hướng của mình ư?

Ánh mắt của y hơi loé lên mà cười một hồi lâu, thấy sắc mặt của Lục Quý Trì từ hồng biến thành đen, cuối cùng bất chấp tất cả, điệu bộ “Thích cười thì cười đi, đệ không nghe gì hết” mà ngồi phịch xuống ghế, lúc này y mới dừng lại: “Được rồi, đều là huynh đệ một nhà, có gì đâu mà thẹn thùng. Lúc nhỏ đáng về gì của đệ mà ta chưa thấy qua?”

Lục Quý Trì ném cho hắn một ánh mắt “Cảm ơn, an ủi vô ích”.

Chiêu Ninh Đế lại muốn cười.

***

Nói qua nói lại thêm vài câu, sau đó hai anh em diu Phương Trần Châu đi ra ngoài dùng cơm.

Sau khi cơm nước xong, Lục Quý Trì chuẩn bị cáo từ, thì Chiêu Ninh Đế đã gọi hắn lại, “Trẫm chợt nhớ ra, hôm qua hoàng tẩu đã dựa theo yêu cầu của đệ mà lấy ra nhiều bức họa của khuê tú trong kinh. Khi đệ đi nhớ cầm theo về.”

Lục Quý Trì sững sờ, Phương Trần Châu cũng sững sờ.

“Xem thật kỹ, nếu vừa ý ai hãy nói cho trẫm. Trẫm sẽ từ hôn cho.”

.....Hành động quá nhanh!

Lục Quý Tri âm thầm kêu khổ trong lòng, trên mặt lại không sao cả mà đáp ứng.

Ngược lại, Phương Trần Châu hơi giật mình mà nói: “Từ hôn? Thập nhất có ý định thành gia?”

Chiêu Ninh Đế gật đầu, định nói chuyện. Bên ngoài bỗng nhiên có người đến bẩm báo, nói là Tả tướng đã quý ngất tại ngự thư phòng.

“Ngất rồi?” Chiêu Ninh Đế nhường mày, trên mặt không gọn sóng, nhưng trong lòng đã lạnh lùng cười.

Kỳ thực trước khi đến cung Thọ Ninh, tâm tình của bệ hạ vô cùng không tốt — Tả tướng cầm đầu mấy vị lão thần vì khuyên y thu hồi mệnh lệnh giao thương với tiểu quốc phía tây, mà đã quấy rầy y tại ngự thư phòng cả buổi sáng.

Mấy năm đại chiến liên tục đã hao hết quốc khố. Nhưng trùng kiến lại triều đình cần tiền, an quốc định bang cũng cần tiền. Lúc Chiêu Ninh Đế mới vừa đăng cơ nghèo đến nỗi thiếu chút nữa bỏ đi long bào. Những năm nay vẫn luôn thắt chặt đai lưng, nghĩ trăm phương nghìn kế để tiết kiệm tiền kiểm tiền.

Chú ý giao thương với tiểu quốc phía tây này y đã suy nghĩ cật kê lắm rồi mới quyết định. Nhưng mấy lão thần cố hủ này hết lần này tới lần khác cho rằng man di hung tàn, không giữ lời hứa, buôn bán với họ sẽ gây bất lợi cho sự ổn định của biên quan, cũng tổn hại đến thân phận đại quốc của mình, suốt ngày nhảy nhót lung tung mà muốn hấn thu hồi mệnh lệnh đã ban.

Chiêu Ninh Đế cho dù tốt tính cũng bị họ chọc điên, cười nhạt quăng lại một câu: “Các khanh thích quý thì quý đi” rồi đi tìm hù dọa để gây rối. Không ngờ hù dọa để không biết là đã thật sự nghĩ thông suốt hay là đạo hạnh cao hơn, mà không hề lộ một chút đuôi nào……

Bệ hạ cảm thấy không có tí sức lực nào, quyết định quay về ngự thư phòng tiếp tục gầy vò mấy cái người bảo thủ không có mắt nhìn xa trông rộng kia.

Chỉ là vừa định đứng dậy, mẹ ruột chất phác, luôn luôn không thích nói chuyện đột nhiên mở miệng: “Tả tướng? Hấn lại gây khó xử cho bệ hạ?”

Tả tướng là một lão đầu nóng nảy cổ chấp, thanh cao kiêu ngạo bướng bỉnh. Ý vào chuyện mình là nguyên lão tam triều, không ít lần đối nghịch với Chiêu Ninh Đế. Nếu không phải thấy hấn tuy rằng đáng ghét, nhưng trung thành và tận tâm với Đại Chu, lại có ân tương trợ với y, mà có sức ảnh hưởng lớn trong triều, Chiêu Ninh Đế đã sớm kêu hấn cuốn gói cút xéo.

Xa Thái hậu quan tâm con trai, đương nhiên cũng biết những chuyện này, chẳng qua là trong quá khứ bà sẽ không hỏi, nhưng hôm nay……

Tuy con trai tài giỏi này luôn có vẻ ngoài cười trong không cười nhìn rất đáng sợ. Nhưng mà đã chiếm thân thể mẫu thân người ta, thì phải gánh vác trách nhiệm của mẫu thân người ta. Huống chi ký ức Xa Thái hậu để lại cho bà biết, bà ấy rất muốn nói những quan tâm này ra miệng, chỉ có điều ăn nói vụng về, không biết biểu đạt thế nào cho tốt — đều đã là mẹ, Phương Trần Châu hiểu được cảm giác của Xa Thái hậu, cũng không muốn để bà phải tiếc nuối, cho nên nhún mày: “Sao hấn cứ luôn như vậy? Quá kỳ cục!”

Chiêu Ninh Đế nhay cảm mà nhận ra một chút gì quái, nhưng đánh chết bệ hạ cũng không tưởng tượng được mẹ mình đã thay đổi linh hồn, cho nên cảm giác quái dị nho nhỏ đó cũng không để lại dấu vết gì trong lòng y.

“Mẫu hậu đừng lo lắng, hấn cũng không làm khó được nhi thần đâu.”

Vậy cũng được, dù sao y mới là hoàng đế. Nhưng người này không phạt được không đuổi được, đúng là vô cùng phiền phức.

Phương Trần Châu định nói tiếp thì Lục Quý Tri đã mở miệng: “Thỉnh quân chi ngôn trung quân chi ý*, đây đều là bổn phận của người thần tử. Nếu có người ý mình lớn tuổi, cây già lên mặt khiến cho hoàng huynh ngọt ngào, hoàng huynh cứ tát vào mặt hấn.”

*Thiên vương cái địa hủ: trong phim Lâm Hải*Thỉnh quân chi ngôn trung quân chi ý: Nghe lệnh vua, hết lòng vì vua

Triều đình gần đây vì chuyện này mà huyền não tới bụi. Lục Quý Tri đương nhiên cũng biết, vội nắm chặt cơ hội mà thể hiện lòng trung thành: “Nếu hoàng huynh không tiện ra tay, thì để thần đệ, vừa lúc ta cũng ngứa mắt ông già này lâu rồi!”

Đương nhiên, nói là nói như thế. Nhưng mà trước mắt cũng không phải là thời điểm có thể bất chấp mà vuốt móng ngựa, ôm bắp đùi*.

*Vuốt móng ngựa, ôm bắp đùi: A dua nịnh bợ

“Thỉnh quân chi ngôn trung quân chi ý là bổn phận của thần tử?” Chiêu Ninh Đế kinh ngạc một chút, lập tức đã nghiền ngẫm mà nở nụ cười: “Lời này nghe có chút ý tứ.”

Nếu người thích nghe, về sau mỗi ngày ta nói cho người nghe một trăm lần cũng được……! Nhưng mà làm ơn đừng có cười nữa, tránh dọa người!

Lục Quý Tri yên lặng nôn mửa trong lòng, đồng thời khẽ cảm thấy thà lòng. Tuy biết không có khả năng Chiêu Ninh Đế bỏ đi ý định loại bỏ hấn nhanh như vậy, nhưng tình huống trước mắt thoát nhìn có vẻ phát triển theo hướng lạc quan — ít nhất, ánh mắt của y không còn vẻ dọa người đáng sợ như lần trước.

Những thứ khác…… Từ từ tới đi, xem kỹ thuật diễn của ai hơn ai!

***

Tuy trong lòng đã thấy Tả tướng phiền chết được, nhưng dù sao ông ta cũng là lão nhân gia lớn tuổi. Chiêu Ninh Đế chắc chắn sẽ không thật sự để cho Lục Quý Tri đi tát chết ông, chỉ vậy vậy tay rồi đi.

Lục Quý Tri không ở lâu được, cũng đi theo. Trước khi đi, Phương Trần Châu lặng lẽ hỏi hấn: “Nghe nói mẹ sắp thành mẹ chồng?”

Miệng Lục Quý Tri co lại: “Mẹ muốn nói gì?”

Phương Trần Châu nhìn nhàn vào mắt hấn, nhỏ giọng dặn dò: “Phải có ngoại hình xinh đẹp, dáng người chuẩn.”

Lục Quý Tri: “Xuyên không không khiến mẹ sửa được tật xấu mẽ sắc đẹp?”

Phương Trần Châu tặc hấn: “Xuyên không có thể khiến con sửa được tật xấu dối bụng là muốn ăn không?”

Lục Quý Tri: “Đôi bụng muốn ăn là bản năng, không phải tật xấu.”

“Ta đây cũng là bản năng” Phương Trần Châu làm mặt lạnh lùng, “Lui ra đi, nhớ kỹ lời ta.”

“……Vâng.”

Lục Quý Tri lặng thinh mà ôm một đồng tranh vẽ khuê tú xuất cung.

Ngụy Nhất Dao nghe nói hấn sắp được Chiêu Ninh Đế ban cho một người vợ, lập tức âm mưu luận: “Những người này khẳng định đều là kẻ quái dị! Hoặc là xuất thân thấp kém, không xứng với điện hạ!”

Lục Quý Tri tiện tay mở ra một bức, nhìn thấy một tiểu mỹ nhân duyên dáng yêu kiều, xảo tiểu thiện hê*. Bên cạnh tiểu mỹ nhân đề mấy chữ to: ấu nữ Tả tướng, Mạnh thị Uyển Nghiên.

*Xảo tiểu thiện hê: Trích trong bài thơ Thạc nhân 2 của Không Tử “Xảo tiểu thiện hê, mỹ mục phiến hê!” Có nghĩa là “Khéo cười tươi đẹp làm sao; Đôi mắt quyến rũ làm ai mong này.”

Ngụy Nhất Dao về mặt bí thám: “Cái này…… Nhất định là cảm nhảm!”

Lục Quý Tri lại tiện tay mở ra một bức, vẫn là một đại mỹ nhân xinh đẹp, xuất thân huân quý.

Ngụy Nhất Dao yên lặng một lát, ghét bỏ mà lắc đầu: “Lấy nhầm đến tận hai bức, cung nữ này làm việc quá cầu thả!”

Lục Quý Tri: “……?!”

“Điện hạ lấy thêm một bức, nhất định sẽ là một xấu nữ mặt rỗ mũi tẹt!” Thanh niên về mặt hung thần chém đinh chặt sắt nói.

Lục Quý Tri không muốn nói nữa, chỉ ném một đồng tranh vào người hấn.

Ngụy Nhất Dao vội vàng tiếp nhận, rút một bức mở ra…… Một lần nữa về mặt bí thám

Hắn không chết tâm, lại liên tiếp mở ra mấy cái, nhưng không có người nào không phải là thế gia quý nữ, xuất thân thật dài, thanh danh thật tốt.

“.....” Ngụy Nhất Dao trừng mắt nhìn đồng tranh kia mà hoang mang, cầu hoàng đế uống nhầm thuốc?

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Lục Quý Tri không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối diện với hắn, vị đại huynh đệ này..... Có lẽ là trời cao phải tới để chọc cho Tần Vương vui vẻ rồi.

“Thần biết rồi!” Sau khi Ngụy Nhất Dao suy tư cả buổi, bỗng nhiên ngẩng đầu, “Đây là mỹ nhân kế! Y muốn dùng mỹ nhân mê hoặc điện hạ! Khiến điện hạ từ nay về sau trầm mê trong nhu lương, cuối cùng không có tâm tư làm đại sự!”

“.....” Lục Quý Tri không thể chịu đựng được nữa, “Người anh em này, người nghiêm túc đấy à?”

Người anh em? Ngụy Nhất Dao ngăn người, lại thấy Lục Quý Tri khoe miệng co quắp không ngừng, lập tức liền lo lắng: “Mặt điện hạ bị co giật sao? Có đau không? Có cần truyền thái y không?”

Lục Quý Tri: “.....Ừ, không cần, người im lặng đừng nói chuyện là được rồi.”

Đây là đang ghét bỏ hắn ư? Ngụy Nhất Dao cuối cùng cũng kịp phản ứng, cảm thấy tủi thân, nhưng vẫn im lặng ngậm miệng lại, có điều vẻ mặt chốc chốc lại lo lắng xoắn xuýt, chốc chốc lại sát khí lăm lăm, hiển nhiên trong nội tâm rất không bình tĩnh.

Lục Quý Tri cảm thấy thật mệt mỏi quá, lo lắng cho thuốc hạ thích phá hoại nhưng không có đầu óc, có giá trị vũ lực cao này lại xúc động gây chuyện phiền phức, cố gắng nhịn mong muốn đánh hắn xuống mà phân tích mục đích Chiêu Ninh Đế làm như vậy: “Hoàng huynh đang thăm dò ta. Cho dù ta thích cô nương nào, y cũng sẽ không thật sự cho ta lấy. Trái lại, rất có thể y sẽ giết ta.”

Trong đám quý nữ này không một ai không có xuất thân hiển hách, tùy tiện lấy người nào cũng có thể có được trợ lực lớn. Lại có thánh chỉ quang minh chính đại tứ hôn, không cần phải hao tâm tổn trí, thoát nhìn đúng là chuyện tốt. Cho dù bên trong cũng mang theo ý thăm dò của Chiêu Ninh Đế..... Dù sao y cũng sẽ không thật sự giết hắn đâu! Cùng lắm thì sẽ lại bị hoài nghi kiêng kỵ một chút, nhưng cũng có liên quan gì đâu? Trước bất được cơ hội tốt mới là chuyện quan trọng nhất. — Nếu là Tần Vương, nhất định lúc này sẽ nghĩ như vậy. Nhưng mà Lục Quý Tri biết rõ, Chiêu Ninh Đế đã không muốn nhận hắn nữa. Nếu hắn thực sự không kiềm chế được mà dao động, Chiêu Ninh Đế sẽ hạ chỉ tứ hôn, nhưng sau khi tứ hôn, rất có thể Tần Vương điện hạ sẽ sớm “chết bệnh” gì gì đó. Đương nhiên, nếu như hắn không hề động tâm, Chiêu Ninh Đế cũng sẽ không buông tha hắn, về sau có thể sẽ tiếp tục ra chiêu thăm dò. Nhưng bất kể thế nào, trước mắt, bảo vệ tính mạng chính là chuyện quan trọng nhất. Cho nên hôn sự này, cứ qua loa có lệ là được rồi, không cần quá nghiêm túc.

“Giết ngài?” Ngụy Nhất Dao lập tức hoảng sợ, “Y dám!”

Lục Quý Tri bị hắn chọc cười: “Y là hoàng đế, sao lại không dám?”

Ngụy Nhất Dao nghẹn lời, một hồi lâu sau lại hung tợn đứng lên: “Tiền hạ thù vị cường, điện hạ, thần phải đi giết y!”

“Đứng lại!” Kéo cái vị đại ca nói là làm này lại, Lục Quý Tri kinh hãi không nhận được mà nói tục một câu: “Con mẹ nó người ngoan ngoãn ở đây đừng nhúc nhích!”

“..... Nhưng mà y muốn giết ngài!”

Hắn còn dám ngoan cố! Lục Quý Tri tức quá hoá cười. Hắn muốn mắng mẹ kiếp đồ ngu si đần độn... Có thể động não được không, đừng có ngáng chân ông đây. Nhưng thấy sự phẫn nộ và lo lắng trong mắt Ngụy Nhất Dao, lại không thể nào mở miệng.

Thời thời, trung thành hiếm có.

Hắn tròn trĩnh mắt tự mình hạ hoạ, một lúc sau thấy bốn bề vắng lặng, mới thấp giọng nói ra tính toán của mình: “Ta không có ý định tạo phản nữa, về sau không được phép bất kính với hoàng huynh.”

Ngụy Nhất Dao lập tức ngỡ ngàng, đứng ngẩn ra một hồi lâu, sau đó lại nghiêm túc nói: “Thần hiểu rồi, điện hạ yên tâm.....”

Biết tiếp thu, lại còn rất nhanh..... Lục Quý Tri cảm thấy được an ủi, vừa định nói thêm vài câu, lại thấy vị đại huynh đệ này nhíu mày, lộ ra nụ cười thần bí như đã biết hết tất cả: “Lạt mềm buộc chặt, ta hiểu.”

Lục Quý Tri sực chút nữa sặc chết: “Con mẹ nó người hiểu cái eo!!!!”

***

Phải sức cả buổi mới khiến Ngụy Nhất Dao tin mình không nói đùa, cũng không phải lạt mềm buộc chặt, mà là thật sự nghĩ thông, không muốn tạo phản nữa. Lục Quý Tri ừ ừ, có loại cảm giác cả người bị đào khoét.

Ngụy Nhất Dao thật sự bị kính sợ, trừng mắt nhìn hắn cả buổi không nói nên lời.

“Điện hạ, người... Có bị làm sao không?” Hồi lâu sau, thanh niên cao lớn hùng tráng mới cẩn thận hỏi. Lại nghĩ sau đêm bị rơi xuống nước ở phủ An Quốc công, điện hạ nhà mình vẫn luôn kỳ quái, Ngụy Nhất Dao ngay lập tức căng thẳng: “Không phải nha hoàn ở phủ An Quốc công kia hạ được gì đó cho người chứ?”

Lục Quý Tri muốn đánh hắn, đồng thời trong lòng cảm thấy kính hãi.

Quả nhiên Ngụy Nhất Dao phát hiện ra hắn không bình thường rồi.

May mắn hắn là một kẻ đần.

“Điện hạ?”

“Ta ổn.” Lục Quý Tri hoàn hồn, vội như không có việc gì nói, “Chỉ là nghĩ thông suốt một việc, lại hoá giải hiểu lầm năm xưa với hoàng huynh, cho nên không muốn giằng co nữa.”

Ngụy Nhất Dao nhún mày, không biết là tin hay không tin.

Lục Quý Tri đành phải nói lại những gì đã nói với Chiêu Ninh Đế ngày đó.

Ngụy Nhất Dao nghe xong liền sững sờ, một hồi lâu sau mới thở dài: “Thì ra là như vậy, ra đó là lý do đột nhiên điện hạ lại thay đổi tâm tư! Cứ vậy đi, nếu Dung phi nương nung không cho phép người làm như vậy, thì thần cũng sẽ không làm. Trở thành một Vương gia tiêu dao cũng rất tốt!”

Thấy hắn đã nhanh chóng bị lừa, Lục Quý Tri lập tức nhẹ nhõm thở ra: “Cho nên sau này chúng ta.....”

“Phải ngoan ngoãn nghe lời cầu hoàng... À không, bệ hạ, kẹp chặt cái đuôi an phận làm người!”

Lục Quý Tri: “.....”

Tuy lý lẽ như vậy là đúng, nhưng sao lời này nghe thế nào cũng không được tự nhiên vậy?

Có điều tốt xấu gì cũng đã giải quyết xong chuyện, hắn hơi co khoẻ miệng gật gật đầu, không nói gì nữa.

Đúng lúc này thì Tề Ngạn đến.

Nghe nói sau khi hắn tìm được Lạc Đình, đã phải người kéo ra ngoài thành đánh một trận, còn ép buộc hắn thể độc về sau sẽ không đi tìm Tề Hà nữa. Lục Quý Tri lập tức tò mò: “Hắn thật sự sẽ làm được?”

“Không làm được thì đánh tiếp!” Tề Ngan bắt chéo chân cười gằn, “Cho ăn thêm hai trận nữa, ông đây không tin không đánh cho hấn sợ được!”

Nhớ tới Lạc Đình nhả nhặn gầy yếu kia, thoạt nhìn chính là tiểu thân thể không chịu nổi đòn roi. Khoé miệng Lục Quý Trì co lại: “Đừng nói là đánh tàn phế người ta rồi?”

“Gãy một chân, không chết được.” Tề Ngan nói xong lại lộ vẻ tiếc nuối: “Tiếc là không thể đánh gãy luôn chân thứ ba của hấn.”

Lục Quý Trì: “.....”

Hung tàn.

Nhưng mà hấn cũng không cảm thông với Lạc Đình, nếu đã dám một chân đạp hai thuyền, thì nên chuẩn bị tốt tinh thần bị lật thuyền. Tề Ngan chỉ đánh gãy chân của hấn, nằm trên giường nghỉ ngơi một thời gian cũng sẽ lành lại. Còn hấn là làm hại cả cuộc đời của hai cô gái — tuy rằng xem ra Tề Hà kia biết rõ đối phương đã có hôn ước mà vẫn muốn qua lại với hấn thì cũng không phải loại tốt lành gì, nhưng Khương Hằng từ đầu đến cuối vẫn là vô tội.

Nàng không làm gì sai nhưng lại bị vị hôn phu phản bội, lại là trong thời điểm người khắp thiên hạ biết rõ bọn họ sắp thành hôn này nữa..... Ngẫm lại càng thấy đáng thương.

Lục Quý Trì thương cảm mà lắc đầu, lát sau mới nhắc nhở: “Lạc Đình là con trai của phủ Vĩnh Yên Hầu. Tuy trận đánh này là đáng đời hấn, nhưng cha mẹ người ta chưa chắc đã nghĩ như vậy, người.....”

“Không sao, cho dù cha mẹ hấn biết thì thế nào? Chẳng lẽ bọn họ dám đánh tới cửa lấy lý công đạo cho hấn?” Không đợi hấn nói xong, Tề Ngan đã cười nhạo, “Vì cái loại mặt hàng này, cho họ một trăm lá gan họ cũng không dám! Về phần Vĩnh Yên Hầu phu nhân..... Đó là một người hiểu chuyện, tuy rằng xuất thân nhà tướng, tính tình nóng nảy, nhưng luôn biết phân biệt phải trái. Nếu Lạc Đình dám tố cáo với bà, chỉ sợ hấn đã bị lột da trước!”

Lục Quý Trì thấy hấn chắc chắn, bèn gạt đầu không nói.

“Hiện tại ta chỉ buồn vì Hà Nhi.”

Nhớ tới muội muội luôn miệng Lạc Đình là tình yêu đích thực, Tề Ngan lập tức cười không nổi, nốc nhanh một ly trà. Lúc này mới vô cùng sốt ruột nói, “Nha đầu chết tiệt kia cũng không biết coi trọng tên khốn họ Lạc ở điểm nào, khuyên như thế nào cũng không nghe! Người cũng biết rồi, nha đầu kia từ nhỏ đã ốm yếu, ta thật sợ cứ gầy vò như thế, thân thể của nó..... Thôi không nói nữa, phiền!”

Hiển nhiên là Tề Hà biết người nhà sẽ đau lòng, mới cố ý lẩn lộn cho bọn họ xem. Đối với hành vi này, Lục Quý Trì chỉ muốn nói hấn mắc kẹ, lẩn thì cứ để nàng lẩn, cũng lẩn thì mời một thái y tức tưng ờ bên, đợi nàng bất động, không còn sức nữa thì sẽ yên tĩnh thôi.

Nhưng Tề Ngan lại không nghĩ, đây là muội muội duy nhất, muội muội mà hấn đã yêu thương nâng niu từ nhỏ. Muốn hấn tàn nhẫn quyết tâm mặc kệ nàng, thật sự quá khó khăn.

Chuyện này sợ là vẫn chưa xong. Hy vọng vị Khương Ngũ cô nương kia có thể sớm quay đầu, rời xa cái hồ trời Lạc Đình kia. Lục Quý Trì âm thầm lắc đầu.

***

Khương Hằng không biết có người đang lo lắng thay nàng. Nàng đang nhìn Lạc Đình, người bị đánh thành đầu heo, cố gắng kìm nén không bật cười.

Người Tề gia ra tay ngoan độc, nhìn cái mặt này, có khác gì bị hủy dung đâu! Còn cái chân kia, ai da, nhìn là đã thấy đau rồi!

Nguyệt Viên sợ hãi mà nhìn nàng, lo nàng lộ ra dấu vết gì — đứng trước mặt người nhà của người ta mà nhìn có vẻ hà hê như thế, đây là muốn kết thân hay kết thù?

Nhưng mà hiển nhiên lo lắng của nàng là dư thừa. Tuy trong lòng cảm thấy hà gặn, nhưng thấy Vĩnh Yên Hầu phu nhân đứng một bên kinh nộ ra mặt, Khương Hằng rất nhanh đã điều chỉnh tâm tình, tiến lên một bước cầm tay bà: “An đi đứng lo lắng, Lạc ca ca cắt nhân thiên tướng, nhất định không có việc gì.”

An Thị, Vĩnh Yên Hầu phu nhân là một phụ nhân trung niên tướng mạo chỉ được xưng tụng thanh tú, nhưng một thân khí khái hào hùng sang sảng, thoạt nhìn rất dễ gần. Bà và mẹ đẻ Khương Hằng – Tần thị là khuê trung mật hữu từ nhỏ. Hai người tình cảm sâu đậm, thân như tỷ muội, bởi vậy nên mới định ra việc hôn nhân từ trong bụng mẹ.

Sau khi Tần thị ngoài ý muốn mà ốm chết. Vốn An thị luôn xem Khương Hằng như con gái ruột lại càng yêu thương nàng hơn, thỉnh thoảng phái người đi biên quan ân cần thăm hỏi, hoặc là tặng đồ biếu đạt quan tâm, còn nhìn như nhắc nhở, kỷ thực cảnh cáo thế tử mới của cha nàng Dương thị mấy lần, sợ bà đối xử không tốt với hai tỷ muội. Bởi vậy tuy cách xa ngàn dặm, cơ hội gặp mặt nhau không nhiều lắm, nhưng Khương Hằng luôn cảm kích vị An đi này, vẫn hay thư từ qua lại với bà, vô cùng thân thiết.

“Ừm.....” Vĩnh Yên Hầu phu nhân hoàn hồn, thờ dài, vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, “Chắc con cũng bị dọa rồi?”

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Thấy trong thời điểm này bà còn có tâm tư quan tâm mình, Khương Hằng lập tức trấn áp, ánh mắt đong đầy sự thân thiết: “Con không sao, người đừng lo lắng.”

Lạc Đình không phải người tốt, bị đánh là đáng đời. Nhưng An đi rất tốt, bà không đáng phải bị kinh hãi như vậy.

Đang chuẩn bị đi đâu Vĩnh Yên Hầu phu nhân ngồi xuống, thì đại phu bên cạnh giường đã đứng dậy. Khương Hằng dừng lại, tiến lên hỏi: “Đại phu, Lạc ca ca thế nào rồi? Có bị gì không?”

Vĩnh Yên Hầu phu nhân lao nhanh tới.

Lão đại phu xoay lại hành lễ với hai người: “Vết thương trên mặt thế tử nhìn có vẻ nghiêm trọng, nhưng không tổn thương đến gân cốt, tịnh dưỡng một thời gian là sẽ ổn. Về phần cái chân này.....”

Vĩnh Yên Hầu phu nhân giật mình: “Chân thế nào?!”

Lão đại phu đáp: “Đã gãy, ít nhất hai tháng không được xuống đất.”

“Có ảnh hưởng đến sinh hoạt sau này không?”

“Phu nhân yên tâm, chỉ cần điều dưỡng chu đáo, sẽ không để lại di chứng gì.”

Lúc này Vĩnh Yên Hầu phu nhân mới thờ ra một hơi. Bà vẫn luôn lo lắng chuyện này. Đối với huân quý thế gia bọn họ, tàn phế không bằng chết. Lạc Đình là con trai duy nhất của bà, cũng là người thừa kế duy nhất của phủ Vĩnh Yên Hầu. Nếu chân hấn có chuyện gì, chỉ sợ toàn phủ Vĩnh Yên Hầu cũng lao đao theo.

“Mẹ.....”

Cuối cùng Lạc Đình cũng tỉnh, Vĩnh Yên Hầu phu nhân hoàn hồn, trái tim treo trên cao cuối cùng cũng hạ xuống: “Con cảm thấy như thế nào? Có ổn không?”

Lạc Đình khó khăn cử động môi, trên khuôn mặt đã sưng thành đầu heo rơi xuống hai hàng nước mắt thế lương: “Đau... Đau quá...”

Đây là con trai ruột của mình, tuy rất đau lòng khi hấn bị người khác đánh thành như vậy. Nhưng trong nháy mắt, Vĩnh Yên Hầu phu nhân vẫn không thể không quay đầu sang chỗ khác.

Ồi, thật sự là quá xấu, đau mắt rồi.....

Khương Hằng cũng cảm thấy đau mắt, chẳng qua là đáng về hiện giờ của Lạc Đình thực sự rất khiến người ta hà gặn. Bởi vậy nàng chẳng những không quay đầu, mà còn nhìn vô cùng chăm chú.

Vĩnh Yên Hầu phu nhân thấy vậy lập tức mặc cảm mà cúi đầu, nhưng đồng thời trong nội tâm cũng cảm thấy được an ủi phần nào — A Hằng quả nhiên là cô nương tốt nhất, con dâu tốt nhất trên đời!

“Lạc ca ca đừng sợ, đại phu đã thoa thuốc cho huynh, một lát sau sẽ hết đau.” Khương Hằng dịu dàng an ủi, cuối cùng lo lắng hỏi, “Chỉ là... Những kẻ xấu kia rốt cuộc lại lịch ra sao? Tại sao bọn họ lại làm như vậy với huynh?”

Lạc Đình lập tức cứng người lại.

May mắn là hiện tại mặt hắn đã biến thành đầu heo, nhìn không ra biểu cảm gì hết. Bởi vậy Vinh Yên Hầu phu nhân cũng không phát hiện được bất thường gì, chỉ đập bàn tức giận nói: “Nói! Con trai nói cho mẹ, rốt cuộc là người nào dám to gan can rở như vậy, dám bắt con ngay trên đường cái, lại còn đánh con thành bộ dạng này!”

Bà xuất thân nhà tướng, tính tình nóng nảy, từ trước đến nay luôn theo tôn chỉ “Người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta tất nhiên ta sẽ trả lại gấp bội”. Thấy con trai ngoan của mình bị người ta đánh thành như vậy, sao bà có thể nhịn được, lúc này liền muốn xắn tay áo đi trả thù.

Có điều là Lạc Đình dám nói ra sao?

Mẹ hắn xem Khương Hằng như con gái ruột mà cưng chiều. Nếu để bà biết mình vì một chân đạp hai thuyền mà bị đánh, đừng nói tới báo thù, chỉ sợ bà đã sớm lấy roi ra quất hắn trước!

Bởi vậy hắn chỉ một mực khẳng định rằng lúc ấy mình ngất rồi, không biết gì hết.

Nếu là bình thường, có lẽ Vinh Yên Hầu phu nhân sẽ cảm nhận được bất thường, nhưng mà bây giờ.....

“Được rồi được rồi con đừng khóc, đã xấu rồi lại còn khóc, đúng là không thể nhìn nổi mà!”

Nghe giọng điệu tràn đầy ghét bỏ của mẫu thân, nhất thời Lạc Đình không biết nên vui hay nên buồn.

Đây thật sự là mẹ ruột sao?

***

Tuy ngoài miệng ghét bỏ. Nhưng dù sao đó cũng là con mình đứt ruột đẻ ra. Thấy con trai toàn thân đều là vết thương, ánh mắt mờ mịt, Vinh Yên Hầu phu nhân không hỏi nhiều nữa, sau khi dặn dò hạ nhân chăm sóc tốt cho Lạc Đình thì dẫn Khương Hằng đi ra.

Khương Hằng cũng không nói muốn ở lại chăm sóc gì gì đó, tổn công tổn sức như vậy, nàng thả bầu bạn với Vinh Yên Hầu phu nhân còn hơn.

“Chuyện này quá mức kỳ quái. A Hằng, con kể lại tình huống lúc đó thêm một lần nữa cho đi nghe xem.”

Con mình sinh ra nên mình biết. Lạc Đình nhu nhược giống cha hắn, sẽ không đi gây sự với người khác. Bởi vậy tuy tin tưởng câu trả lời của Lạc Đình, nhưng Vinh Yên Hầu phu nhân vẫn nhạy cảm nhận ra bất thường.

Khương Hằng thần nhiên, không nhanh không chậm mà kể lại tình huống lúc đó thêm một lần — đương nhiên, chỉ là kẻ sơ lại, cũng không nói lên suy đoán của mình, cũng không tiết lộ chuyện Lạc Đình và Tề Hà.

Năm ngoái Vinh Yên Hầu phu nhân vừa trải qua một cơn bệnh nặng, thân thể ngày nay đã không còn như trước, nàng không có ý định cho bà biết chuyện này, tránh tức giận mà ảnh hưởng đến sức khỏe. Dù sao Lạc Đình cũng nhất gan, hôm nay đã không thắng thần nổi thật, sau này càng không dám chủ động nói ra chuyện này. Hơn nữa hôm nay bị người của Tề gia phải tới đánh cho một trận, chắc chắn hắn sẽ không dám lại đi tìm đường chết.

Ngược lại nàng có chút không yên lòng về Tề Tam cô nương bên kia, vốn định ra tay giải quyết nàng ta cho xong. Không ngờ động tác của người Tề gia còn nhanh hơn nàng, cũng giảm bớt phiền phức cho nàng.

Khương Hằng vô cùng hài lòng với kết quả tốt này — chỉ cần không ảnh hưởng tới hôn sự của nàng, Tề Hà thế nào, Lạc Đình nghĩ gì, nàng chẳng bận tâm.

Vinh Yên Hầu phu nhân không biết nàng đang nghĩ gì, sau cả buổi suy tư không có kết quả, quyết định đi phủ Kinh Triệu báo án.

Khương Hằng vốn định đi cùng bà. Đúng lúc này, Vinh Yên Hầu đã trở về.

“Đình Nhi! Đình Nhi thế nào?”

Đó là một người đàn ông trung niên thân hình hơi mập, ngũ quan có vài phần tương tự với Lạc Đình, bởi vì quanh năm trăm mê nữ sắc mà bước chân khắp khiêng, có chút dung tục. Vinh Yên Hầu phu nhân trước kia đã bị ông ta làm tổn thương quá sâu đậm, từ đó trở đi không còn quan tâm đến ông nữa. Bởi vậy lúc này chỉ nhàn nhạt mà xua tay: “Không có gì nghiêm trọng, đã ngủ rồi, chờ khi nào nó tỉnh dậy thì ông hãy đi thăm.”

Vinh Yên Hầu có không ít thế thiếp, nhưng mặc dù ông ta có cố gắng như thế nào cũng không thể sinh ra được thêm đứa con trai thứ hai nào. Bởi vậy dù ông ta không thương thế tử, nhưng vẫn rất coi trọng con trai duy nhất Lạc Đình này, nghe vậy lại vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ai đã làm nó bị thương?”

“Không biết, nó nói là kẻ hành hung đều che mặt, không nhìn được.”

“Không biết không biết! Cái gì cũng không biết! Bà làm mẫu thân kiểu gì thế!” Vinh Yên Hầu ngay lập tức bắt mẫn, có điều ông ta còn chưa nói xong, Vinh Yên Hầu phu nhân đã trừng mắt lạnh lùng.

“Hầu gia đang trách ta ư?”

Nhớ tới chuyện cũ đáng sợ – những năm trước kia bị đè xuống đất đánh gần chết, Vinh Yên Hầu lập tức hoảng hốt: “Ta, ta nào có ý đó, ta chỉ là... chỉ là lo lắng quá nên lỡ lời! Đứng rồi! Lo lắng quá nên lỡ lời!”

Ông ta còn chưa dứt lời, Vinh Yên Hầu phu nhân đã lập tức tức giận: “Lo lắng nên lỡ lời? Ông lo lắng khi nào? Cả ngày chỉ biết lê lết bên ngoài, ông đã từng lo cho nó sao!”

Hai vợ chồng lại rùm beng, Khương Hằng không tiện đứng xem, vội vàng hành lễ với hai người rồi yên lặng lui ra ngoài.

“Lại khiến người chê cười rồi!”

Một giọng nói bất đắc dĩ từ sau truyền đến. Khương Hằng nhìn lại, đối diện là một khuôn mặt xinh đẹp xuất chúng.

“A Như, người trở về từ khi nào vậy!” Khương Hằng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nghênh đón.

“Vừa về.” Một thiếu nữ trẻ tuổi nàng, dáng người cao gầy hơn nàng bước nhanh tới, trong mắt đọng đầy quan tâm hỏi: “Nghe nói người và đại ca ta bị tập kích trên đường đi? Có bị dọa sợ không?”

“Ta không sao, nhưng mà đại ca của người thì bị thương không nhẹ, người mau đi thăm đi.”

Thiếu nữ này là muội muội ruột cùng mẹ của Lạc Đình, tên là Lạc Như, đứng thứ sáu trong mười người con gái của Vinh Yên Hầu. Nàng và Khương Hằng đã quen biết từ nhỏ, tính tình hợp nhau, quan hệ không tồi, lúc này mới vừa về.

“Được, vậy người đi về trước đi. Cha mẹ ta như vậy, không biết lúc nào mới ốm ỉ xong nữa.” Lạc Như mãi đã thành quen mà tặc lưỡi hai cái, lại nói, “Mai người có bận gì không? Ta qua phủ Vinh Quốc công tìm người chơi....”

Khương Hằng bật cười: “Người vừa lặn lội từ xa trở về, nghỉ ngơi cho khỏe rồi hãy đến.”

“Cũng được, lần này người hồi kinh không giống trước kia, không cần vội.” Lạc Như nhận ra, lập tức cười hi hi, nháy mắt ra hiệu với nàng. “Vậy được, mấy ngày nữa ta lại đi tìm chị dâu A Hằng của chúng ta..... Ha ha! Đứng đứng ta sai rồi! Nói nghiêm túc này, Vạn Hoa Đạn mỗi năm một lần sắp đến rồi, đến lúc đó ta dẫn người ra Vạn Hoa Viên ngoài thành ngắm hoa, thuận tiện giới thiệu mấy bằng hữu cho người làm quen luôn.....!”

Lúc trước nàng vẫn luôn ở bên quan, một năm trở về kinh thành cũng không tới mấy lần. Lạc Như làm như vậy, hiển nhiên là muốn giúp nàng hoà nhập với đám quý nữ trong kinh thành. Khương Hằng đứng lại, thật lòng mà cười: “Được.”

Nguyệt Viên đứng nhìn một bên, trong lòng cũng thấy cảm động, trên đường trở về không nhìn được mà thở dài: “Lạc cô nương còn đối xử với người còn tốt hơn thế từ từ thôi! Nếu như nàng ấy không phải cô nương mà là thiếu gia thì tốt rồi!”

Khương Hằng cảm thấy buồn cười, lại liếc thấy trong tay nàng còn cầm mấy túi bánh ngọt, bèn dừng chân lại.

“Đưa mấy túi bánh ngọt này cho Tần Vương điện hạ đi, nói là đa tạ hắn đã tương nghĩa mà tương trợ.”

Thay đổi chủ đề quá nhanh, Nguyệt Viên lập tức sững sờ: “Vâng....?”

Khương Hằng lặp lại thêm một lần.

Nhưng mà Tấn Vương điện hạ trợ giúp họ khi nào? Nguyệt Viên không hiểu gì cả, nhưng sau khi đưa Khương Hằng về phủ vẫn quay đầu đi đến Tấn Vương phủ.

***

Lúc Nguyệt Viên đến nơi, Tề Ngạn đã đi rồi. Lục Quý Trì đang đi bộ trong hoa viên, suy ngẫm về nhân sinh cuộc đời, đồng thời đi tham quan vương phủ của mình.

Vương phủ rất lớn, xa hoa lộng lẫy. Lục Quý Trì đi dạo một vòng như tham quan du lịch, cuối cùng mới tìm lương đình* mà ngồi xuống.

*Lương đình: đình nghỉ mát

Mẹ ruột xuất hiện khiến cho tâm tình sôi ruột muốn quay về hiện đại của hắn dịu xuống, cũng khiến cho khung cảnh tựa như mơ trước mặt này trở nên chân thực hơn bao giờ hết. Hắn đứng lên, đón gió mà nở nụ cười, lo lắng trong lòng như khói tan đi.....

Cứ xem như là một chuyến du lịch thôi, cho dù sau này có trở về được hay không, thì cũng không nên để mình tổn công vô ích.

“Điện hạ, Tôn tiên sinh cầu kiến.” Đột nhiên có hạ nhân đến bẩm báo.

Lục Quý Trì hoàn hồn, suy tư một lúc, sau đó khoát tay: “Không gấp, nói là ta còn đang tức giận.”

Chiều Ninh Đế không phải là một kẻ dễ bị lừa. Muốn y tin tưởng mình thật sự quý hàng, chỉ giả ngây giả dại là không được, hắn nhất định phải hành động để chứng minh quyết tâm vứt bỏ danh trượng*. Mà phần vứt bỏ danh trượng này..... Vị Tôn tiên sinh luôn đứng sau lưng âm thầm khuyến khích Tấn Vương tạo phản này, thấy ông ta rất thích hợp.

*Danh trượng: danh tiếng và công trạng

Nhưng mà cũng không nên đánh rắn động cỏ, trước lạnh nhạt vài ngày, xem ông ta sẽ làm gì.

“Tức giận?” Ngụy Nhất Dao ngay bên cạnh rất kinh ngạc, “Tôn tiên sinh lại có thể khiến cho điện hạ tức giận?”

Lục Quý Trì hoàn hồn: “Kỳ lạ lắm sao?”

Ngụy Nhất Dao thành thật gật đầu: “Không phải điện hạ từng nói ông ta rất hiểu tâm tư của người sao, còn nói ông ta là tri kỷ, không cho phép bất kỳ ai bất kính với ông ta. Đúng rồi, vì ông ta mà điện hạ đã giảo huấn thân không biết bao nhiêu lần!”

Nửa câu cuối nghe rất tui thân. Khoé miệng Lục Quý Trì co lại, muốn nói sau này sẽ không thế nữa, nhưng suy nghĩ lại, lại cảm thấy lời này nói ra rất kỳ quái, đành phải nói sang chuyện khác: “Được rồi, không có gì quan trọng. Ta hơi đói bụng, người giúp ta tìm chút gì để ăn đi.”

Ngụy Nhất Dao ngăn người, “Vâng” một tiếng, định nói thêm thì có hạ nhân đến bẩm báo, nói là Ngũ cô nương phủ Vinh Quốc công phái nha hoàn đến cầu kiến.

Ngũ cô nương phủ Vinh Quốc công? Khương Hằng? Nàng tìm hắn làm gì? Lục Quý Trì ngăn người, tò mò sai người triệu kiến Nguyệt Viên.

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13

“Nô ti Nguyệt Viên, bái kiến Tấn Vương điện hạ.”

“Đứng lên đi.”

“Cô nương nhà ta nói cảm tạ điện hạ đã thượng nghĩa tương trợ. Mấy túi bánh ngọt này là tâm ý nhỏ nhỏ của nàng, mong điện hạ vui lòng nhận cho.” Nguyệt Viên không nói rõ Khương Hằng cảm tạ hắn chuyện gì, nhưng Lục Quý Trì ngay lập tức đã hiểu.

Nếu như nàng có thể nhận ra ý tốt của hắn, còn biểu đạt cảm tạ, có lẽ sẽ không lại nhảy vào trong cái hố lửa Lạc Đình kia. Nghĩ như vậy, Lục Quý Trì liền cảm thấy được an ủi.

Nói chuyện với người thông minh đúng là không cần tốn sức.....

“Chỉ là vừa vận chuyển mất tiêu từ họ Lạc kia thôi. Được rồi, người trở về đi. Nói cho cô nương nhà người, bánh ngọt này bán vương nhận.” Hắn phát phát tay, ra về không bận tâm nói. Chờ sau khi Nguyệt Viên rời đi, trong mắt hắn mới lộ ra vẻ tán thưởng, cầm một cái bánh ngọt có hình hoá hoa cán thử, “Ừm Mùi vị không tệ, người cũng ăn thử đi.”

Ngụy Nhất Dao đang mở mặt tại sao Khương Hằng lại cảm tạ Vương gia nhà hắn: “À, được, điện hạ, thần muốn cái có hình bé thỏ con!”

Lục Quý Trì khoé miệng co gật nhìn gương mặt hung thần khiến người ta sợ hãi kia của hắn.

..... Thật là một tâm hồn thiếu nữ, đáng sợ!

***

Trong lòng nhớ thương mẹ mình Phương Trần Châu phu nhân. Sáng hôm sau, Lục Quý Trì lại tiến cung thỉnh an bà.

Đáng ra hắn phải đi thượng triều, nhưng nếu như đã muốn quý hàng, vậy không nên thể hiện quá nhiều hứng thú với chính sự. Bởi vậy hắn sai người nộp cái sổ con xin nghỉ, sau đó làm mặt hiếu tử mà đi qua cung Thọ Ninh.

Phương Trần Châu đang phơi nắng, đùa giỡn với chim trong viện, thấy hắn đến, bèn đưa cho một nắm hạt dưa, sau đó cùng nhau cho chim ăn.

Đã có chuyện để làm, hắn không cần phải rời đi sớm, nhưng việc ở lâu cũng không hề kỳ lạ. Lục Quý Trì nhường mây, ném cho Phương Trần Châu một ánh mắt “Thông minh”.

Phương Trần Châu nghiêng đầu liếc: Đương nhiên, không biết ta là ai sao?

Hai người lại dùng ý niệm truyền nhau mấy câu, hạt dưa trong tay đã hết. Lục Quý Trì bèn phản phó Ngọc Dung, Đại cung nữ cung Thọ Ninh đang đứng một bên: “Mang lên thêm một ít hạt dưa nữa.”

Ngọc Dung khoé miệng hơi giật, nhìn mấy con chim bói cá trong lồng bụng đã tròn vo, đều đi không nói nữa: “Điện hạ.... Còn muốn cho ăn nữa?”

Lục Quý Trì vừa nhìn, 囧, cho ăn nữa sợ là bội thực mà chết mất.

Vừa định nói không cần, Phương Trần Châu tựa như tùy ý mở miệng: “Nếu Thập nhất thích nuôi chim, Ngọc Dung, người lại đem hai con lên cho hắn tiếp tục.”

Xa Thái hậu yêu chim thành si, những chuyện liên quan đến chim chóc luôn đặc biệt ôn hoà kiên nhẫn. Bởi vậy tuy Ngọc Dung có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nghĩ nhiều mà gật gật đầu, cung kính lui xuống.

Những cung nhân khác đều đứng ở khá xa. Lục Quý Trì nhẹ nhàng thở ra, lên lên cho dựng thẳng ngón cái với mẹ mình.

“Đứng là nhanh trí.” Phương Trần Châu huênh hoang nói: “Oắt con, nhìn mà học tập.”

Khoé miệng oắt con co lại: “Vâng vâng vâng, Phương phu nhân người là cơ trí nhất. Thế nào rồi? Ở đây có ổn không?”

“Khá tốt, chỉ là ghen không chịu được.” Nói đến đây, Phương Trần Châu liền phì cười, “Con trai, mẹ muốn nhảy quảng trường vũ*. Đã mấy ngày rồi mẹ chưa nhảy quảng trường! Mẹ còn muốn livestream ca hát, mẹ đã hứa với fans lần tới sẽ hát bài “Anh trắng nói hộ lòng tôi” phiên bản Đông Bắc rồi!” Link

*Quảng trường vũ: hoạt động ở quảng trường, trong đó các đội múa sẽ nhảy theo nhạc trong quảng trường

Lục Quý Trì: “..... Mẹ cũng đã đến đây rồi, đừng quên nhớ nhưng mấy fans hâm mộ đáng thương đó nữa. Xin mẹ rù lòng thương xót, tha cho bọn họ đi.”

Phương Trần Châu đưa tay nhéo hân: “Tiểu tử thôi, cẩn thận cái miệng! Sao lại gọi là fans đáng thương? Fans của mẹ còn có thể nhiều hơn! Bọn họ còn có thể tặng mẹ du thuyền hoa để hộ tống nữa cơ!”

Lục Quý Trì bị đau, muốn gầy dựa nhưng sợ người khác phát hiện, chỉ có thể rưng rưng cầu xin tha thứ: “Dạ dạ dạ, lỗi của con lỗi của con. Người đại nhân không nên chấp tiểu nhân, tha cho tiểu nhân một mạng.....”

Phương Trần Châu lúc này mới hừ nhẹ mà buông tay ra.

“Lại nói tiếp, mẹ chỉ thấp thòm nhớ mong những chuyện này, chứ không nhớ mong sự nghiệp mà mình đã vất vả dốc sức gầy dựng sao? Còn mấy chú vẫn luôn theo đuổi mẹ nữa.....”

Phương Trần Châu lại càng phì cười: “Nhớ chứ, sao lại không nhớ được. Còn đi săn ketchup của lão cha con để lại nữa, bà đây còn chưa kịp dùng một xu, ối, thật quá thiệt thòi!”

Miệng thì phàn nàn, nhưng trong mắt lại không có vẻ gì lưu luyến. Lục Quý Trì nhìn người mẹ rõ ràng rất bình thường, nhưng trước nay đều vô cùng phi thường của mình, vui vẻ nở nụ cười.

Cha mẹ ly hôn khi hân mới bốn tuổi, lão cha ác nghiệt vô tình, bị tiểu tam mẹ hoặc đã đuổi hai mẹ con họ ra khỏi nhà. Mẹ vì nuôi sống hân, đã xin một chân bán hàng ở siêu thị. Dựa vào năng lực của mình, đầu tiên bà chậm rãi bỏ lên vị trí quản lý, về sau lại bắt được thời cơ lúc siêu thị vì kinh doanh không tốt quyết định đóng cửa, mà vực dậy nó, từng bước trở thành bà chủ của chuỗi siêu thị ngày hôm nay.

Ly hôn, nghèo khổ, ốm đau, khủng hoảng kinh tế, cho dù là khó khăn gì cũng không khiến cho người phụ nữ này mất đi hy vọng sống, bà lạc quan mà mạnh mẽ, cho dù ngã xuống cũng có thể nhanh chóng đứng lên; bà thông minh mà tích cực, nhìn thấu thế sự rõ ràng, lại có thể tìm được biện pháp giải quyết để mình không còn một mối bận.

Đây là người hân kính ngưỡng nhất trong cuộc đời này. Thật biết ơn ông trời đã không để cho hai mẹ con họ chia lìa, đã giúp họ vẫn gặp nhau ở nơi xa lạ này.

“Cười ngốc nghếch cái gì! Có người đến kia! Nhanh, đổi về cái mặt đòi nợ kia của con đi!”

Lục Quý Trì ngay lập tức bay sạch cảm xúc: “..... Vâng.”

***

Người đến là Thập công chúa, muội muội cùng mẹ của Tần Vương.

Lục Quý Trì chăm chú nhìn, thấy một tiểu cô nương xấp xỉ tuổi với Cửu công chúa, ăn mặc lại mộc mạc tao nhã hơn Cửu công chúa.

“Thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu phúc thọ an khang.”

Nàng có làn da trắng nõn, mặt mày tinh xảo. Nhìn một cái đã thấy tương tự Tần Vương năm sáu phần, nhưng khí chất toàn thân bất đồng khác hẳn với hân.

Tần Vương kiêu căng tùy tiện, vẻ mặt đáng ghét. Thập công chúa lại không giống, một đôi mắt đen to tròn lúng liếng, thoạt nhìn như một con thú cưng ngoan ngoãn, khiến người ta không nhịn được mà muốn sờ sờ đầu, khen nàng thật đáng yêu.

Hai người này thật sự là cùng một mẹ sao?

Lục Quý Trì lập tức trầm mặc thật sâu.

Cũng như Lục Quý Trì, Thập công chúa đến thỉnh an Xa Thái hậu. Gặp Lục Quý Trì ở đó, nàng có chút kinh ngạc, lập tức câu nệ mà hành lễ với hân: “Ca ca.”

Giọng nói của nàng cũng mềm mềm manh manh giống con người nàng, nghe lại hơi ngọt. Trong lòng Lục Quý Trì cảm thấy đáng yêu, nhưng trên mặt không thể không học theo thần sắc của Tần Vương, bày ra vẻ lãnh đạm: “Ừm.”

Tần Vương vô cùng không thích muội muội này, rõ ràng là một công chúa thân phận tôn quý, lại luôn tỏ vẻ hiền lành dễ bắt nạt. Thập công chúa cũng rất sợ vị ca ca luôn trừng mắt quát nạt mình này. Bởi vậy tuy hai người cùng một mẹ sinh ra, nhưng lại không hề thân thiết. Hơn nữa hai người này một kẻ ở trong nội cung một kẻ ở ngoài cung, nên số lần gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng Thập công chúa này làm muội muội rất có lòng tâm. Tuy không qua lại với Tần Vương, nhưng vẫn luôn quan tâm hân, không giống Tần Vương vội vàng tranh quyền đoạt lợi, hoàn toàn vứt muội muội ra sau đầu — tuy rằng nguyên nhân cũng có phần là do Thập công chúa, ví dụ như tính tình ngọt ngào, không hoạt bát làm nũng như Cửu công chúa. Nhưng đó cũng không phải là cái có thể Tần Vương với tư cách là huynh trưởng lại không gánh vác trách nhiệm của người làm anh.

Lại nghĩ tới cảnh Dung phi trước khi chết đã dặn dò Tần Vương chăm sóc muội muội thật tốt, Lục Quý Trì âm thầm lắc đầu, tên đáng chết này, đúng là bất hiếu...!

“Được rồi, các con đứng đứng nữa, ngồi đi.”

“Đa tạ mẫu hậu.” Thập công chúa ngoan ngoãn lên tiếng.

Lục Quý Trì hoàn hồn, lơ đãng thoáng nhìn qua bờ môi trắng bệch không chút máu của nàng, lập tức sững sờ.

Tiểu cô nương này thoạt nhìn không khoẻ mạnh chút nào...!

Hân bất giác muốn mở miệng, lại nhớ tới thái độ của Tần Vương đối với Thập công chúa, lại có nhịn.

Mặc dù có lòng thay Tần Vương trông nom muội muội — dù sao hân cũng chiếm thân thể của người ta, mặc kệ sau này có trở về hay không thì trước mắt vẫn nên gánh vác trách nhiệm của người ta. Nhưng vẫn là câu nói kia: Nhân thiết bất năng bằng*.

*Nhân thiết bất năng bằng: bản chất con người không thể đột nhiên thay đổi hoàn toàn được. Tựa như câu “Giang sơn khó đổi, bản tính khó dời”

Cho dù về sau sớm muộn gì cũng thay đổi, nhưng cũng phải có một quá trình hợp lý. Nếu không đột nhiên tính tình thay đổi hoàn toàn....

Tìm đường chết sao?!

Phương Trần Châu cũng hiểu rõ đạo lý này, mặc dù không nở ròi xa con trai, nhưng vẫn rất nhanh tỏ vẻ mặt tươi như thường ngày, các người lui ra đi.

“Mẫu hậu nghỉ ngơi cho tốt, nhi thần cáo lui. Ngày mai lại đến thỉnh an người.” Ném cho mẹ ánh mắt “Tự chăm sóc tốt chính mình”, Lục Quý Trì hành lễ lui xuống.

Thập công chúa cũng vội vàng cáo từ, hai anh em một trước một sau ra khỏi cung Thọ Ninh.

Nhận thấy được cô nương đang lên lên mà tự nhìn mình, đáng về tự cho là không ai phát hiện được, Lục Quý Trì hơi buồn cười, vừa định nói chuyện, bỗng nhiên có người sợ hãi kêu: “Công chúa cẩn thận!”

Nghiêng đầu xem xét, thì ra là tiểu cô nương bước xuống bậc thang không cẩn thận bị vấp vào váy, suýt nữa ngã sắp xuống. Cũng may phía sau có một cung nữ lạnh lẽ, kịp thời đỡ nàng.

“Không sao không sao!” Thập công chúa vội vàng xoa tay, đối mặt với ánh mắt của Lục Quý Trì, lập tức bất an lại chán nản cúi cái đầu nhỏ xuống.

Ca ca lại mắng nàng dần nữa cho xem

Nhưng mà đợi cả buổi cũng không nghe tiếng trách mắng hay tiếng trào phúng, Thập công chúa ngẩn người, giương mắt nhìn Lục Quý Trì.

Lục Quý Trì đang nghĩ mình phải nói gì đó — mắng nhiếc gì gì đó, quá náo loạn, hân không làm được; quan tâm cũng không được, không phù hợp với tính cách Tần Vương, hay là... cứ thế bỏ đi?

Đang do dự, Thập công chúa bỗng lấy hết can đảm mở miệng: “Ca, ca ca.....”

Lục Quý Trì hoàn hồn, không mặt không nhát mà nhìn nàng một cái: “Làm sao vậy?”

Ca ca vậy mà trả lời mình rồi! Thập công chúa kinh hi mà trợn mắt, định nói chuyện thì bỗng ngắt xiu.

“Công chúa!”

”……. Chi Chi?”

Chi Chi là nữ danh của nàng, đã lâu rồi ca ca chưa gọi nàng như vậy. Thập công chúa rất vui mừng, nhưng lập tức đã bị bóng tối cuốn đi tất cả ý thức.

Được lắm, vừa nói chóng mặt là ngắt xiu luôn. Lục Quý Trì kinh ngạc vội vàng hô lên với những cung nhân đang đứng sờ ngoài kia: “Mau truyền thái y.”

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tịnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Thái y rất nhanh đã đến.

Bệnh tình của Thập công chúa đã được kiểm soát, nhưng người vẫn chưa tỉnh. Thái y nói nguyên nhân là do thân thể nàng quá yếu, vài ngày trước bị nhiễm phong hàn nhưng sau đó lại không nghỉ ngơi cho tốt.

“Không có nghỉ ngơi thật tốt?” Người nói chính là Phương Trân Châu, Thập công chúa té xỉu trước cung Thọ Ninh, sau khi nghe nói bà đã sai người đem nàng vào cung, bởi vậy Lục Quý Trì vẫn ở lại mà chưa đi: “Chuyện này là sao? Máy ngày nay Thập nha đầu rất bận? Còn có, chủ tử đã bệnh thành như vậy, mà người hầu hạ bên cạnh không ai phát hiện?”

Thập công chúa an phận, cũng không có nhiều sự, ấn tượng của Xa Thái hậu đối với nàng không tệ, cũng không có ý định vì Tần Vương làm những chuyện hư hỏng kia mà tính sổ với nàng. Phương Trân Châu vẫn luôn tiếc nuối không sinh được con gái cũng rất yêu thích tiểu cô nương ngoan ngoãn đáng yêu này. Nghĩ đến nàng mẹ đẻ đã qua đời, anh trai ruột lại là thứ cận bá, bà không khỏi cảm thấy thương tiếc, nhủ nhủ.

“Hồi Thái hậu, hôm kia công chúa vô tình cảm lạnh. Nó tý đã đi thỉnh Thái y, sau khi Thái y tới xem đã kê đơn cho công chúa, cũng dặn dò công chúa nghỉ ngơi thật tốt. Nhưng mà công chúa……”

Đáp lời chính là Dương Liễu, Đại cung nữ bên người Thập công chúa. Thấy nàng nói xong lại nhìn thoáng mình một cái, Lục Quý Trì không khỏi buồn bực: “Công chúa làm sao vậy?”

Dương Liễu do dự một chút, mím môi nói: “Mấy này nữa chính là sinh thần của điện hạ. Công chúa là vì gấp gáp chuẩn bị hạ lễ cho ngài, nên mới không nghe lời Thái y khuyên bảo, khăng khăng thức khuya làm việc. Bởi thế mới không nghỉ ngơi tốt được.”

Lục Quý Trì sùng sốt: “Hạ lễ mừng sinh nhật?”

“Điện hạ đã quên rồi ư? Hằng năm vào ngày sinh nhật của ngài, công chúa đều tặng một cái hà bao* chứa phù bình an, từng đường kim mũi chỉ đều do công chúa tự tay may.” Như là đã nhận rất lâu, Dương Liễu ngừng đầu, mắt đỏ hồng, to gan lớn mật nói: “Điện hạ, nô tỳ cầu xin người, sau này hãy quan tâm công chúa một chút! Công chúa là muội muội ruột thịt cùng mẹ với người, sao người có thể một chút cũng không để nàng trong lòng, còn……”

*Hà bao: túi tiền

“Dương Liễu tỷ tỷ! Tỷ……. Tỷ đừng nói…….” Một tiếng la suy yếu vang lên. Lục Quý Trì nhìn lại, chỉ thấy Thập công chúa đang hoảng hốt lo sợ mà gầy dựa đứng lên: “Ca ca, ca ca đừng trách Dương Liễu! Nàng chẳng qua là nhất thời lo……”

Lời còn chưa nói xong, đã là một trận ho khan không dứt.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn gấp đến độ đỏ bừng, mắt ngân ngấn nước, Lục Quý Trì không đành lòng, bất giác mở miệng nói: “Biết rồi, ta không trách nàng. Muội đừng nói chuyện, hãy nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Thập công chúa sùng sốt, không dám tin mà trợn tròn mắt: “Ca ca?”

Lục Quý Trì lúc này mới kịp phản ứng, ngất khí của mình quá mức dịu dàng, không giống với Tần Vương.

Hắn hơi chột dạ, bất giác muốn đổi về cái vẻ mặt đáng dấn đôn như mọi khi, nhưng nghĩ lại, muội muội ruột vì thù hạ lễ sinh thần cho hắn mà đổ bệnh. Đây là chuyện làm người ta cảm động cỡ nào cơ chứ… Bởi vậy sinh lòng xúc động mà thay đổi thái độ đối với muội muội cũng là lẽ thường tình. Hơn nữa, đây cũng sẽ là một cơ hội tốt để bắt đầu thay đổi trở lại làm chính mình—— ý thức được điều này, Lục Quý Trì rất kích động, vội vàng điều chỉnh biểu tình, ra vẻ như vừa phát hiện ra mình thất thố, không được tự nhiên: “Được rồi, mau nghỉ ngơi đi.”

Thập công chúa sùng sờ mà nhìn hắn, vành mắt dần đỏ lên, như là sợ hắn trông thấy, nàng nhanh chóng cúi đầu, thanh âm nho nhỏ mà khịt mũi một cái. Sau đó mới lấy từ trong tay áo ra một cái hà bao thù hình thủy trúc và hoa điều* được chế tác tinh tế đưa cho hắn: “Mấy ngày sau là sinh thần của ca ca. Cái này…… Ca ca, tặng cho huynh.”

*Thủy trúc: trúc biếc

*Hoa điều: hình chim chóc, hoa cỏ và các loài vật

Từ sau khi Dung phi qua đời, hằng năm Tần Vương đều nhận được một cái hà bao do chính tay Thập công chúa thù chế. Nhưng Tần Vương cảm thấy loại đồ vật đàn bà này quá tổn hại đến hình tượng anh tuấn uy vũ của mình, cho nên chưa từng dùng đến. Cũng chưa từng chính thức nói câu cảm ơn với Thập công chúa.

Có thể nói là vô cùng cận bá.

Lục Quý Trì khoe miệng hơi giật, rất là khinh bỉ Tần Vương. Lúc này mới đưa tay nhận lấy hà bao, nhìn như tùy ý nhưng thật sự rất nghiêm túc mà đeo ở bên hông.

Tần Vương không phải ca ca tốt, cũng chưa từng có ý định hoàn thành trách nhiệm của người làm ca ca. Thế nhưng Thập công chúa vẫn không để bụng điều này, dù một mối ngã bệnh cũng muốn tự tay gấp gáp làm hạ lễ mừng sinh nhật của hắn……

Tâm ý đầy nặng như vậy, không nên bị tùy ý phụ lòng.

Thập công chúa vừa mừng vừa sợ, muốn cười, mắt không nhìn được mà đỏ lên. Hôm nay ca ca có hơi khác lạ……. Nhưng nàng lại thích ca ca như vậy!

“Ca ca sẽ luôn mang theo chứ?”

Nàng đưa tay dụi dụi mắt, cố gắng kim nước mắt để mình không khóc lên, tránh làm ca ca không thích. Cuối cùng mới để đặt giải thích, “Trước khi mẫu phi qua đời, muội đã đáp ứng với người. Sau này vào sinh nhật ca ca hàng năm đều tặng cho ca ca một cái hà bao. Nếu như……. Nếu như mẫu phi biết ca ca sẽ luôn mang cái túi này bên mình, nhất định sẽ rất vui mừng.”

Nàng rất thương ca ca của mình, bản năng luôn muốn thân thiết với hắn. Nhưng bởi vì hắn coi thường và đối đãi lạnh nhạt, khiến nàng sợ hãi từ tận đáy lòng. Mà Dung phi trước khi mất để lại nhiệm vụ đó cho nàng, là bởi hiểu rõ tính cách của Tần Vương, sợ khi mình đi rồi hai huynh muội sẽ từ từ lạnh nhạt.

Lục Quý Trì áy náy lại cảm động thay cho Tần Vương, sau một hồi yên lặng, mới tò vè vì xúc động nên mềm lòng, nhưng lại có chút mất mặt, xấu hổ mà tặc lưỡi: “Biết rồi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì, nằm xuống nhanh đi!”

Thập công chúa lại mừng rỡ cực kỳ, rụt rụt cái đầu nhỏ vào trong chăn, cặp mắt to đã cong lại thành hình trăng khuyết. Nàng vui cười trong chốc lát, rồi lại thò cái đầu nhỏ nhắn tái nhợt ra, đôi mắt sáng lên mà nói nhỏ: “Còn… Sinh thần ca ca vừa đúng tiết Vạn Hoa*. Nghe nói, trong thành sẽ cử hành Vạn Hội hoa xuân, rất náo nhiệt đấy…….”

*Tiết Vạn Hoa: lễ hội hoa

Hơ, tiểu nha đầu nhìn ngốc ngốc. Thế mà lại được một tác tiền một thước!

Lục Quý Trì vừa kinh ngạc vừa buồn cười, định nói chuyện thì thấy nàng thoảng một phát chui lại vào trong chăn, rụt đầu như đã điều* mà buồn buồn nói: “Muội, muội chỉ là thuận miệng nói ra thôi! Ca ca đừng nóng giận!

*Khi bắt ngờ gặp nguy hiểm, không kịp chạy, đã điều liền áp sát phần đầu và cổ xuống mặt đất, hoặc vùi đầu vào trong cát. Người ta thường chế giễu hành động đó của đã điều, và còn dùng hình ảnh “chính sách đã điều” để ví von người không dám nhìn thẳng vào hiện thực.

Lục Quý Trì: “.....”

“Con bé muốn đi như vậy, thì hãy dẫn nó đi đi.” Lại là Phương Trần Châu ở một bên bị sự đáng yêu của Thập công chúa đánh bại, không nhịn được mà mở miệng.

Không hề nghĩ tới bà sẽ nói giúp cho mình, tiểu cô nương trong chăn mừng rỡ lặng lẽ thò đầu ra ngoài, tràn đầy mong chờ mà nhìn về phía Lục Quý Trì.

Đối diện với một đôi mắt ướt sũng như thú cưng, Lục Quý Trì sao có thể từ chối? — Đương nhiên hẳn cũng không hề muốn từ chối, lại thấy vẻ mặt “Không phải chỉ là dẫn đứa trẻ ra ngoài chơi thôi sao, nhanh nhanh đừng lè mề” của mẹ, khoe miệng lập tức co lại, nhẹ ho một tiếng: “Nhi thần tuân mệnh.”

“Đa tạ mẫu hậu! Đa tạ ca ca!” Thập công chúa cực kỳ vui mừng.

Đúng lúc này, Chiêu Ninh Đế lại đến.

Mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ, Chiêu Ninh Đế khoát tay, cười híp mắt hỏi: “Chuyện gì đã khiến cho Chi Chi của chúng ta vui vẻ như vậy?”

“Hoàng huynh, muội.....” Chiêu Ninh Đế bình thường bận rộn nhiều việc chính sự, Thập công chúa cũng không quá thân thiết với y. Nhưng y luôn có vẻ mặt tươi cười hiền lành, nàng cũng không quá sợ y, bởi vậy nhanh chóng cong cong đôi mắt, kể sơ lại chuyện lúc nãy.

Chiêu Ninh Đế nghe xong liền nhìn Lục Quý Trì thật sâu, đa đầu Lục Quý Trì run lên, vẻ mặt lại không được tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng, khó khan nói: “Chi vì mẫu hậu đã lên tiếng mà thôi.”

“Nói gì vậy? Chi Chi là muội muội ruột thịt của đệ. Dẫn nó ra ngoài chơi, chẳng lẽ không phải là điều huynh trưởng nên làm ư?”

Chiêu Ninh Đế ý vị không rõ mà nói ra lời này, sau đó quay đầu cười nói với Thập công chúa, “Nhưng mà cái hà bao này, chỉ Thập nhất ca ca của muội có, trẫm không có sao?”

Thập công chúa lúc này đang hân hoan cực kỳ, khuôn mặt đỏ nhò nhò vội gật đầu: “Có, có! Chi là tay nghề của muội không tốt. Hoàng huynh, hoàng huynh không chê là được rồi.”

“Chi cần có lòng, trẫm sẽ không chê đâu.” Chiêu Ninh Đế nói xong sờ sờ đầu nhỏ của nàng, “Nhưng mà cũng không cần vội, chờ muội hết bệnh lại làm tiếp, dù sao sinh nhật của trẫm vẫn còn rất xa.”

Thập công chúa cực kỳ vui mừng gật đầu.

“Được rồi, đứa nhỏ này vẫn còn đang bệnh. Chúng ta đi ra ngoài trước, để cho con bé nghỉ ngơi.”

Phương Trần Châu cũng không hiểu được Chiêu Ninh Đế có ý gì. Nhưng mà cho dù như thế nào, Thập công chúa xuất hiện đối với họ là một chuyện tốt. Nàng còn vì may hạ lễ sinh nhật cho ca ca mà đồ bệnh ngắt xiu, đây lại càng là lý do hoàn mỹ để Lục Quý Trì thay đổi tính cách — tình thân có thể làm lòng người xúc động. Đã có chuyện này làm đệm, cho dù Lục Quý Trì không còn lạnh lùng kiêu căng giống như trước, mọi người cũng sẽ không cảm thấy quá đột ngột, ngược lại sẽ có cảm giác “Thì ra nội tâm của hắn cũng có một mặt ấm áp như vậy”, rồi từ đó thay đổi ấn tượng về hắn.

Đấy đối với hắn chỉ có tốt không có xấu.

Lục Quý Trì đương nhiên cũng biết điều này, lại biệt biệt nữ nữ* mà liếc nhìn Thập công chúa, sau đó mới đi ra.

*Biệt biệt nữ nữ: trong ngoài bắt nhất, che giấu suy nghĩ trong nội tâm bằng thái độ, hành động ngược với điều mình nghĩ, giống như tsundere ấy

“Những bức họa kia... Thấy thế nào? Trong đó có nhiều khuê tú như vậy, đã vừa ý ai chưa?”

Vừa ra khỏi cửa Chiêu Ninh Đế đã cười híp mắt nhìn lại, Lục Quý Trì rùng mình trong lòng, thờ ơ nói: “Đều là những kẻ dong chi tục phẩn, chẳng thú vị.”

Chiêu Ninh Đế nhướng mày: “Nói như vậy, đệ không ưng được ai?”

“Vâng.” Lục Quý Trì nhanh chóng nhìn y nói, “Làm phiền hoàng huynh báo hoàng tâu giúp đệ tìm những người khác, gia thế không cần quá tốt, nhưng ngoại hình xinh đẹp là được.”

Vậy mà không động tâm chút nào? Lòng Chiêu Ninh Đế khẽ xao động, trên mặt lại lắc đầu nở nụ cười: “Đệ là muốn thành thân với thiên tiên phải không?”

“Muốn thiên tiên!” Lục Quý Trì vội nói: “Không phải thiên tiên đệ không thèm!”

Một đôi mắt hoa đào xinh đẹp trong suốt, tựa hồ có thể nhìn thấu đáy, Chiêu Ninh Đế hơi dừng lại, rù mắt nở nụ cười: “Đệ đấy, khó chiều. Trẫm biết rồi.”

***

Vài ngày sau đó, Lục Quý Trì vẫn không thượng triều, mỗi ngày nếu không phải tiến cung thỉnh an mẫu hậu, vẫn an muội muội thì là làm ỏ trong nhà, chơi đùa với Tiểu Ngọc Nhi.

Chiêu Ninh Đế giống như không hề hay biết, cũng không tìm hắn, không biết là bận quá không thèm đếm xia tới hắn hay vẫn đang âm thầm quan sát.

Cứ như thế thêm vài ngày, Vạn Hoa Đoạn hàng năm đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Vạn Hoa Đoạn là ngày hội trăm hoa, cũng là xuân kỳ mà bách chủng đều ca tụng. Ngày hôm nay, trong thành sẽ cử hành Vạn Hội Hoa Xuân để đón tiếp Hoa Thần trong truyền thuyết. Vạn Hoa Viên Lý ở ngoại ô cũng cử hành đại hội ngắm hoa và các hoạt động dân gian có liên quan đến hoa.

Thập công chúa rất háo hức, sáng sớm đã xuất cung đến Tản Vương phủ. Lúc ấy Lục Quý Trì vừa tỉnh ngủ, nghe nói tiểu cô nương đã đứng chờ ở bên ngoài, liền vội vàng rời giường.

“Ca ca, chúc huynh sinh nhật vui vẻ!”

Vừa ra cửa đã thấy tiểu cô nương mặt mày hưng phấn mà bụng chén mà trường thọ chạy tới, Lục Quý Trì bất giác nở nụ cười nhẹ: “Muội làm?”

“Muội, muội không làm.” Thập công chúa lập tức thẹn thùng mà cúi cái đầu nhỏ xuống, “Đây là Dương Liễu tỷ tỷ làm giúp muội. Hay là, hay là sinh nhật năm sau của ca ca, muội tự tay làm cho ca ca nhé?”

Ngờ kìa của nàng cẩn thận lại mong chờ, trên mặt Lục Quý Trì thì thờ ơ “Ừm” một tiếng, còn trong lòng thì đã sớm mềm nhũn ra rồi.

Có một muội muội ngoan ngoãn đáng yêu như vậy, kiếp trước hẳn là Tản Vương đã cứu cả thế giới rồi.

Nghĩ như vậy, hắn cảm đôi đứa, ăn sạch sẽ tô mì trường thọ đầy ắp kia, ngay cả nước canh cũng không thừa lại.

Nước canh rất nhiều, không nghĩ là hắn sẽ ăn hết tất cả, đôi mắt to của Thập công chúa đã cong thành hình trăng lưỡi liềm. Lục Quý Trì lén lút xoa xoa cái bụng căng tròn, trên mặt lại ra vẻ cao ngạo lạnh lùng mà dẫn nàng ra ngoài.

Nơi nơi đều là đồ vật có hình dáng đoá hoa đủ màu sắc. Đám người hồi hã, ngày ngắn trước muốn vãn hương hoa. Mọi người đều vui vẻ cười đùa, hoặc bốn ba sôi nổi, hoặc vừa múa vừa hát, dùng phương thức của mình để nghênh đón Hoa Thần đến, ăn mừng Xuân vị đại.

“Ca ca, ngoài cung chơi thật vui!” Thập công chúa đã khỏi bệnh hẳn, hoạt bát đi cạnh Lục Quý Trì, đáng vẻ như một bé thỏ con vừa chui từ rừng rậm ra, tràn ngập tò mò với thế giới bên ngoài.

Lại nghĩ tuy nàng là công chúa cao quý, nhưng lớn như vậy cũng chưa xuất cung được mấy lần, Lục Quý Trì thăm than một tiếng cô nhóc đáng thương, đưa tay xoa xoa đầu nàng: “Đi thôi, ca ca dẫn muội đi Vạn Hoa Viên, nghe nói chỗ đó chơi rất vui.”

Thập công chúa thụ sủng nhược kinh* mà nhìn lại, Lục Quý Trì ho nhẹ một tiếng rồi thu tay lại, thái độ không được tự nhiên mà bồi thêm một câu: “Có đi không? Không thì hồi cung!”

*Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ

“Đi đi đi!” Thập công chúa lập tức kêu lên mấy tiếng, hai mắt cong cong như vàng trắng nhỏ. Lại thấy Lục Quý Trì sa sầm mặt, nhưng không hề có bộ dạng dọa người, tiểu cô nương mắt hơi đỏ, bỗng lên lút đuôi bàn tay nhỏ bé ra nắm lấy ống tay áo của hắn.

Lại được một tấc tiến một thước!

Lục Quý Trì ra vẻ không kiên nhẫn mà trừng mắt liếc nàng, nhưng cũng không hất tay nàng ra.

Thập công chúa lập tức che miệng cười trộm

Khi còn bé nàng cũng nắm tay áo ca ca như vậy, tuy ca ca cũng sẽ không kiên nhẫn, nhưng chưa từng hất tay nàng ra. Hôm nay..... Ca ca lúc bé đã quay về rồi!

Trong lòng nàng vui sướng cực kỳ, gương mặt nhỏ nhắn sáng lấp lánh, lá gan cũng to lên, trên đường cứ “Ca ca, ca ca!” mà gọi không ngừng, cho đến khi vào Vạn Hoa Viên mới bị cảnh đẹp tứ phía phân tán lực chú ý.

Vạn Hoa Viên là một khu vườn có diện tích cực lớn, ở chân núi ngoại ô Bạch Vân. Trong sân gieo hơn một ngàn loại hoa cỏ, một năm bốn mùa đều là trăm hoa đua nở, hương hoa khắp nơi. Bên trong còn xây dựng đình, đài, lầu, các, hòn non bộ và thác nước giúp mọi người thuận tiện ngắm hoa du ngoạn.

Nơi đây là sân nghiệp của một vị vương gia tiền triều yêu hoa thành si để lại, ngày nay tất cả đều thuộc về hoàng gia. Hằng năm vào dịp này, hoàng gia đều mở cửa cho phép dân chúng ra vào đón mừng ngày lễ.

Khi Lục Quý Trì và Thập công chúa đến nơi, trong vườn đã là biển người tấp nập. Hai anh em chen chúc theo đám người xem náo nhiệt một lát, sau đó lại đi đến rừng hoa đào yên tĩnh cách đó không xa.

Rừng hoa đào rất rộng, trải dài lên núi, cánh hoa trắng nõn rơi rụng tầng tầng lớp lớp, hợp thành một áng sương mù hoa tựa như trong tiên cảnh. Vất ngang giữa tiên cảnh là một cái hành lang dài ngoằn ngoèo, chính giữa hành lang là mấy cái đình bát giác đứng sừng sững. Trong gian có bóng người đứng đưa, giọng vui cười lanh lảnh thuận theo hương hoa mà truyền đến.

Lục Quý Trì vô tình gương mặt nhìn, lại thấy một đám cô nương trẻ tuổi ăn mặc rực rỡ, trang điểm hoa lệ, dường như đang chơi trò gì đó.

“Được lắm A Như, Ngũ cô nương vừa trở lại, người cũng chỉ biết che chở nàng, còn mấy “người cũ” chúng ta người không để ý nữa đúng không?”

“Còn không phải sao! Người như thế này, đúng là điển hình của loại nam nhân bạc tình!”

“Ha ha là ta sai rồi ta sai rồi, các vị tỷ tỷ đừng tức giận, tiểu nhân nhận tội với mọi người! Nhưng mà các người cũng phải thông cảm cho ta, trước nay A Hằng đều không ở trong kinh, không hiểu quy tắc trò chơi của chúng ta, nếu ta không che chở nàng một chút, nàng mù mờ không hiểu, sợ là các người ăn nàng mất thôi...!”

Ngũ cô nương? A Hằng?

Lục Quý Trì dừng chân lại, chăm chú nhìn qua. Quá nhiên thấy Khương Hằng cầm vật gì đó đang đứng cười cười giữa muôn vàn bóng hồng.

Thật sự là nàng.....

Thật là trùng hợp.

Nhưng mà hôm nay mọi người ra đường dạo chơi nhiều như vậy, gặp một hai người quen cũng không có gì kỳ lạ, Lục Quý Trì nhanh chóng thu hồi tầm mắt. Hắn cũng không định đi qua chào hỏi gì gì đó, thứ nhất là trong đình toàn các cô nương trẻ tuổi, hẳn một đại nam nhân tự dưng chạy đến thật không thích hợp, thứ hai là vì hắn và Khương Hằng cũng chỉ là bè nước gạo thân quen, không nhất thiết phải qua đó vấn an.

Bởi vì biển hoa hết như sương mù mà che khuất, các thiếu nữ bên kia cũng không phát hiện ra bọn hắn, chỉ nói cười vui đùa với nhau, bầu không khí rất là hài hoà.

“Nói gì vậy, trước nay chúng ta chưa từng ức hiếp tiểu mỹ nhân!”

“Nhất định, rõ ràng là A Như người quá lo lắng cho chị dâu tương lai, cho nên mới xem bọn ta là hổ mà e ngại!”

Chị dâu tương lai?

Lục Quý Trì lập tức sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì nghe thiếu nữ được gọi là “A Như” kia hi hi cười nói: “Ai da, bị các người phát hiện rồi! Nhưng mà chỉ không phải một mình ta lo lắng cho A Hằng, mẹ ta còn lo lắng hơn cả ta nữa! Nếu ta không chăm sóc tốt cho nàng, mẹ ta mà biết, chắc chắn sẽ đánh ta!”

“Quan hệ của A Hằng tỷ tỷ với mẹ chồng, em chồng tương lai đều tốt như vậy, sau này nhất định sẽ rất hạnh phúc hoà thuận. Nhắc đến mới nhớ, hôn kỳ của người và Lạc đại ca cũng sắp đến rồi, đến lúc đó mấy người chúng ta cũng mặt dày đi góp vui, uống chén rượu mừng có được không?”

“Đương nhiên là được, cũng không biết A Hằng tỷ tỷ có vui mừng chào đón không?”

Lục Quý Trì không nhận được mà ngẩng đầu nhìn về phía Khương Hằng.

“Nếu các người nguyện ý đến, ta đây lại càn rỡ này nọ một chút.” Thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng thấp thoáng trong sương mù, nghiêng đầu cười híp mắt, thần thái tự nhiên, mặt mày bình thản, không hề lộ vẻ miễn cưỡng khác thường.

Cho nên..... Nàng không hề từ hôn với phủ Vĩnh Yên Hầu?!

Dù biết Lạc Đình là một gã cặn bã đứng núi này trông núi nọ, dù biết là hắn không thương mình, nàng vẫn quyết định tiếp tục gả cho hắn, trao cho hắn cả quãng đời còn lại?!

Lục Quý Trì vô cùng kinh ngạc và khó hiểu.

Hắn cho rằng nàng là người thông minh! Thật không nghĩ đến nàng vẫn lựa chọn nhảy vào hố lừa..... Vì sao?

“Ca ca, huynh sao vậy?”

Giọng nói nhẹ nhàng của Thập công chúa khiến cho Lục Quý Trì hoàn hồn. Đối mặt với đôi mắt to tròn của tiểu cô nương, có thể nhìn thấy chính mình đang mặc một thân trường bào viền lĩnh xanh đen trong đôi mắt ấy, đầu tiên hắn sững sờ, sau đó lại rõ ràng.

Đúng rồi, nơi đây là cổ đại ủa mẹ đặt đâu con ngồi đó, phải nghe mai mối, không phải thế kỷ hai mươi mốt được phép tự do yêu đương. Cho dù biết rõ vị hôn phu phản bội thì thế nào, người nhà ép nàng gả, nàng không thể không lấy chồng.....

Nhận thức này khiến cho Lục Quý Trì có loại cảm giác rơi từ trên cao xuống đất.

Cho đến giờ phút này, hắn mới thực sự ý thức rõ được mình đang ở nơi như thế nào — một vương triều phong kiến trọng nam khinh nữ, phân biệt giai cấp, không có nhân quyền, và hoàn toàn không tồn tại quyền bình đẳng.

Lại thấy Khương Hằng đang cười nói cùng bạn bè, điệu bộ không hề có sự đau buồn, Lục Quý Trì trầm ngâm

Không có cách nào lựa chọn cuộc sống của mình, chỉ có thể tiếp nhận vận mệnh do người nhà bài bố, cô nương này... Không, là tất cả cô nương ở thời đại này, đều rất đáng thương.

Mà hắn lại không cứu được họ.

Trong lòng bỗng có cảm giác ứ ứ và phiền muộn khó tả, Lục Quý Trì thở dài, trong cái nhìn mờ mịt lo lắng của Thập công chúa mà mở miệng: “Không sao, đi thôi. Cái đình phía trước kia không có ai, chúng ta qua ngồi một lúc.”

“Được.” Thập công chúa vội vàng gạt đầu, thấy thần sắc Lục Quý Trì không tốt, lại cẩn thận hỏi: “Ca ca một hơi ư?”

Lục Quý Trì nhếch môi: “Đúng vậy.”

Một lòng

***

Thiếu niên bị sự thật trần trụi đã kích tụa người vào cột đình một lần nữa lại suy ngẫm về nhân sinh. Thập công chúa thấy hần vẫn không nhúc nhích, trong lòng bận tâm, bên nhỏ giọng phản phô cung nữ thiếp thân Dương Liễu: “Đi lấy nước đến đây, còn có bánh ngọt chúng ta đã bảo ngự thiện phòng làm sẵn, cũng lấy theo một ít.”

Vạn Hội Hoa Xuân sẽ kéo dài cả ngày. Bởi vậy trước khi lên đường, cả Dương Liễu lẫn hạ nhân phủ Tấn Vương đều sớm chuẩn bị đồ ăn nước uống, để tránh hai vị chủ từ đói bụng nửa đường. Nhưng những thứ này không thể mang theo bên mình, nên đều đặt trong xe ngựa, mà xe ngựa thì không thể vào trong vườn, sau khi Dương Liễu lên tiếng thì đi ra bên ngoài.

Nguy Nhất Dao có việc tư cần làm, nên báo Lục Quý Trì xin nghỉ một ngày, bây giờ không ở đây, nhưng trước khi đi đã an bài một ít thiếp thân thị vệ của vương phủ bảo vệ hai huynh muội. Lục Quý Trì không từ chối, chẳng qua là không thích ứng được với cảm giác đi đâu cũng có người vây quanh, nên chỉ cho họ mặc quần áo dân chúng bình thường, đứng xa xa phía sau theo dõi.

Dương Liễu đi rồi, trong đình chỉ còn lại hai huynh muội

“Ca ca. ....”

Thập công chúa đang muốn nói chuyện, Lục Quý Trì bỗng dưng đứng dậy.

“Huynh phải đi rửa tay, muội chờ ở đây, đừng có chạy lung tung.”

Đang yên đang lành sao lại đi rửa tay? Thập công chúa tuy buồn, nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp: “Được, ca ca.”

Đột nhiên lại mắc tiểu, buổi sáng không nên uống nhiều canh như vậy!

Trong Vạn Hoa Viên có tịnh phòng, Lục Quý Trì theo trí nhớ của Tấn Vương mà đi qua, sau khi thuận lợi giải quyết nhu cầu sinh lý, lại chậm rãi men theo con đường nhỏ mà trở về — trên đường lớn quá đông người, hần lại không thích chen chúc.

Đi qua một đoạn ngã rẽ, trong góc khuất chợt có một giọng nói dịu dàng xông vào tai hần, mỉm cười: “Ta biết ngươi và Lạc Đình lưỡng tình lương duyên, tâm đầu ý hợp. Nhưng, như vậy thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tịnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Nhận ra chủ nhân của giọng nói kia là Khương Hằng, Lục Quý Trì ngây ngốc một chút — sao ở đâu cũng gặp nàng? Sau đó xác định người vừa nói chuyện với nàng là ai, lại lập tức nhủ mảy.

Đã biết rõ muội muội xúi quẩy kia của Tề Ngạn sẽ không dễ dàng hết hi vọng. Nhưng sao nàng không đi tìm Lạc Đình, lại tìm Khương Hằng làm gì?

“Ngươi... Nếu ngươi đã biết, sao vẫn còn muốn gả cho huynh ấy?” Giọng nói Tề Hà nhỏ nhẹ, nghe vô cùng yếu đuối, kết hợp với tiếng ho khan đứt quãng, lại càng khiến người ta thương hại. “Khương tỷ tỷ, ta biết rõ ta đây không đâu được với ngươi, nhưng, ... Khụ khụ, Lạc ca ca là sinh mệnh của ta, ta thật sự không thể dễ mất hần! Cho nên, ... Van cầu ngươi, đừng chia rẽ chúng ta nữa được không?”

Con mẹ nó bây giờ là ai đang chia rẽ ai...!

Lục Quý Trì bị lời buồn nôn này làm cho giật mình, lại nghĩ tới Tề Hà kia cứ động một chút là sẽ chóng mặt học máu, lập tức lo lắng không thôi — Khương Hằng thoát nhìn có vẻ không giỏi cãi nhau, Tề Hà thủ đoạn không kém, sợ là nàng sẽ bị thiệt thòi.

Không thể từ hôn với kẻ cận bã, không thể làm chủ cuộc đời mình, hôm nay còn bị tiểu tam gấp mặt bức ép. Lục Quý Trì cảm thấy túi thân thay cho Khương Hằng. Lại nghĩ nàng chỉ lớn hơn Thập công chúa một hai tuổi, ở hiện đại cũng chỉ là một học sinh cấp ba. Hần cảm thấy rất không đành lòng, do dự một chút, cuối cùng cũng thả nhẹ bước chân rón rén đi đến nơi phát ra giọng nói kia.

Là đàn ông không nên làm chuyện nghe lén việc riêng của người ta, nhưng cô nương này đã quá đáng thương rồi, hần không muốn phải nhìn nàng bị ức hiếp si nhục thêm nữa.

Vừa nghĩ như vậy, Khương Hằng đã than nhẹ một tiếng rồi mở miệng: “Tề cô nương nếu đã nói hần là sinh mạng của ngươi, ta không đáp lời chẳng phải sẽ trở thành loại người độc ác chẳng màng tính mạng của người khác sao? Vậy được thôi, ta đồng ý.”

Lục Quý Trì: “.....”

Mặc dù biết tính cách nàng dịu dàng, là một người mềm mỏng, nhưng nhanh như vậy đã nhận thua, có phải quá hiền lành rồi không?

Hiển nhiên Tề Hà cũng không dám tin, thật lâu mới giật mình vui vẻ: “Nói như vậy là ngươi nguyện ý từ hôn với Lạc ca ca?”

Lục Quý Trì không thể nhịn nổi, lén lút mà thò đầu ra nhìn Khương Hằng.

“Từ hôn?” Thiếu nữ mặc váy ngắn màu hồng cánh sen thêu hoa nghiêng đầu, mỉm cười hỏi: “Tại sao phải từ hôn?”

Khuôn mặt tươi cười của Tề Hà cứng đờ: “Ngươi... Không phải ngươi nói nguyện ý thành toàn cho ta và Lạc ca ca ư?”

Đúng vậy, không từ hôn thì thành toàn thế nào? Lục Quý Trì cũng mờ mịt.

“Ta nguyện ý thành toàn cho ngươi và Lạc ca ca, nhưng mà chuyện đó có liên quan gì đến từ hôn đâu?” Khương Hằng vẻ mặt điềm đạm nói, “Ngươi yên tâm, con người của ta rất độ lượng. Ngày sau ngươi vào cửa, ta nhất định đối xử với ngươi như chị em ruột, tuyệt đối không để ngươi chịu thiệt.”

Nàng nói xong còn vô cùng thân thiết mà kéo tay Tề Hà vỗ nhẹ nhẹ.

Lục Quý Trì: “.....”

Trong nháy mắt, hần lại hoài nghi mình có nghe lầm hay không, cô nương dịu dàng nhà nhận sao có thể nói ra mấy câu độc địa như vậy?

Nhưng mà.....

“Ngươi nói cái gì? Ngươi.... Ta.... Không phải, lời này của ngươi là có ý gì? Ngươi dám.... Dám bảo ta làm thiếp?!”

Tề Hà sững sờ đến độ nói chuyện không mạch lạc, hoá ra là hần không nghe lầm.

Lục Quý Trì trầm ngâm, hần mơ hồ có loại cảm giác giống như là mình đã hiểu lầm....

“Có nghĩa là muội muội không có ý định đó ư? Sao ngươi lại gọi tỷ tỷ mà bảo ta....”

Thấy nàng ta kích động, Khương Hằng lộ vẻ kinh ngạc, “Hần là ta nghĩ sai rồi, Tề muội muội cũng không phải muốn làm thiếp của Lạc ca ca, mà muốn tiếp tục lén lút qua lại với hần? À... Chuyện này thì ngươi không cần lo lắng, ta chắc chắn sẽ không ngăn trở các ngươi. Chỉ có điều.....”

Nàng hơi dừng lại, vẻ mặt thương hại: “Muội muội xuất thân công phủ, thân phận cao quý, không danh không phận đi theo Lạc ca ca như vậy sợ là tui thân lắm. Nếu ngươi nguyện ý, lúc nào ta cũng hoan nghênh ngươi vào phủ làm tỷ muội với ta.”

Lục Quý Trì: “.....”

Biết thân phận nàng ta cao quý người còn nói như vậy, không sợ tức chết người sao?

Lại thấy toàn thân Tề Hà run rẩy, màu môi trắng bệch, bộ dạng như thể sắp chết vì tức giận, hân lập tức nheo mắt.

Thân thể Tề Hà không tốt, ngộ nhờ bị những lời này kích thích đến học máu hoặc ngất xỉu, Khương Hằng chỉ sợ là tình ngay lý gian.

Người ta luôn đồng tình với kẻ yếu.

Còn có phủ An Quốc công, cho dù Tề Hà bị như vậy là đáng đời, nhưng tình cảm huyết thống sờ sờ ra đấy, sao có thể thờ ơ được? Đến lúc đó tuy nói không đến mức trách hận Khương Hằng, nhưng ít nhiều gì cũng sẽ giận chó đánh mèo.

Hắn định sẽ ra mặt, miễn cho sự tình lại tiếp tục phát triển theo hướng bất lợi với Khương Hằng — tuy biểu hiện vừa rồi của nàng đã thay đổi tam quan của hắn. Nhưng nàng là người bị hại, lời nói độc địa một chút, thì đó cũng là chuyện thường tình.

Không nghĩ đến Khương Hằng lại mở miệng cười chế nhạo: “Tề muội muội làm sao vậy? Không khỏe hay sao? Thế là không được đâu, An đi rất xem trọng thân thể khỏe mạnh. Nếu biết muội muội vừa nói vài câu đã ngất xỉu, đừng nói vào phủ, mà ngay cả lên lút người cũng không để cho người và Lạc ca ca qua lại đâu.”

Tề Hà chợt cứng đờ, Lục Quý Trì lo sợ nhìn nàng ta, sợ một giây sau nàng ta sẽ học máu mà ngã xuống đất, nhưng mà.....

“Người uy hiếp ta?!”

Nhìn xem thiếu nữ thần sắc khó coi, hơi thờ hốt loạn đột nhiên dừng lại, khôi phục bình thường, Lục Quý Trì: “.....”

Đầu năm nay các cô nương đều ghê gớm như vậy sao?

Thua thua, là hân thua.

“Lời này dựa vào đâu mà nói? Tam cô nương phủ An Quốc công là một mỹ nhân bệnh tật, chuyện này trong kinh ai không biết? Tại sao ta hạo tâm nhắc nhở muội muội hai câu, lại biến thành uy hiếp rồi?”

Tề Hà oán hận mà cắn cắn môi, muốn nói cái gì, sau lại không cam lòng mà ngậm miệng. Sau một hồi, nàng ta hít một hơi thật sâu: “Người ngay thẳng không nói vòng vo, người nói đi, rốt cuộc phải làm sao người mới nguyên ý từ hôn?”

Khương Hằng nhìn nàng ta không nói lời nào, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng cười cười: “Rất đơn giản, chỉ cần người và Lạc Đình có thể thuyết phục An đi. Nếu An đi đồng ý từ hôn, thì ta cũng nguyên ý, còn nếu An đi không muốn..... Tề cô nương cũng không cần quá chán nản, thiếp hoặc ngoại thất, ngài có thể chọn.”

Lục Quý Trì nhìn nàng dịu dàng nhả nhặn mà xát muối vào vết thương người ta, càng nhìn càng thấy đau cả răng.

Cô nương dữ dội hung tàn như vậy, sao lúc trước hắn lại cảm thấy nàng hiền lành dễ bắt nạt, sợ nàng bị thiệt thòi?!

Tề Hà cũng bị lời này làm cho tức giận đến bùng nổ: “Khương Hằng! Người đừng có quá phận!”

Tuy bề ngoài yếu đuối, làm gì cũng luôn điềm đạm đáng yêu, nhưng nàng là đích nữ của quý vi thế gia, còn được người nhà cưng chiều từ bé, bởi thế thực chất bên trong nàng ta cực kỳ cao ngạo. Nàng ta có thể cúi đầu cầu khẩn Khương Hằng, đều là nhờ vào sức mạnh của tình yêu.

Nhưng cho dù sức mạnh tình yêu có to lớn đến đâu, trải qua đã kích không ngừng như vậy cũng không thể chịu nổi.

Phải biết rằng trong lòng Tề Tam cô nương vốn đã rất không chịu đựng được rồi — người yêu lo lắng cho thân thể của mẫu thân, nhất định không muốn bắt hiểu khiến bà tức giận, vì thế còn mơ hồ có ý định vứt bỏ tình cảm của bọn họ; ca ca từ trước đến nay thương nàng ta nhất đã biết tâm sự của nàng ta, chẳng những không muốn giúp mà còn nổi điên đòi giam lỏng nàng ta. Nếu nàng ta không giả vờ dao động, đáp ứng hắn sẽ không làm xằng bậy thì có lẽ bây giờ vẫn còn đang bị nhốt trong phòng ăn năn hối lỗi rồi!

Nhưng tại sao nàng ta phải ăn năn hối lỗi?

Nàng ta chỉ là yêu một người mà thôi...!

Tề Hà càng nghĩ càng thấy tủi thân, trong mắt cũng đỏ lên, “Người biết Lạc ca ca là hiếu thuận nhất, sẽ không thể nào chủ động nói với Vĩnh Yên Hầu phu nhân về chuyện từ hôn.....”

Sau một thoáng yếu đuối, nàng ta lại hít sâu, nâng cằm lên, “Ta nhớ người có một đệ đệ đúng không? Chỉ cần người đồng ý chủ động từ hôn với Lạc ca ca, ta sẽ xin ông nội nhận hắn làm đồ đệ. Ông nội ta là Thái phó của Thái tử, trong kinh không biết có bao nhiêu người muốn báỉ ông làm thầy. Nếu đệ đệ của người có thể trở thành đồ đệ của ông nội, nhất định sau này sẽ có tiền đồ vô lượng. Ta cũng sẽ đền bù hôn sự cho người, giúp người tìm một lang quân như ý khác.....”

Cách đó không xa mơ hồ truyền đến tiếng cười của đám người Lạc Như, Khương Hằng không có tâm tư tiếp tục đùa giỡn Tề Hà nữa, mỉm cười cắt ngang lời nàng ta: “Hôn sự này là do mẫu thân ta định ra trước khi sinh, ta tuyệt đối sẽ không chủ động từ hôn, cho nên Tề cô nương không cần nói thêm nữa. Mặt khác, về sau ta không muốn người lại tìm ta vì chuyện này nữa, nếu không thì, đừng trách ta không độ lượng.”

Không những biết tức giận, mà còn biết uy hiếp người khác. Sức chiến đấu cao đến nỗi có thể trực tiếp nghiền nát đối phương thành từng mảnh vụn.

Mà hắn thì hoàn toàn không nhận ra..... Lục Quý Trì đỏ đần mà giật giật môi, cảm thấy mình cần đi khám mắt gấp.

Quá mù rồi!!

***

“Người! Người sẽ phải hối hận!”

Cuối cùng, Tề Hà sắc mặt tái nhợt mà giậm chân rồi đi.

Nhìn bóng lưng ốm yếu có phần tức giận của nàng ta, Khương Hằng nhướng mày, khá là thất vọng về người Tề gia.

Còn tưởng rằng họ sẽ giải quyết Tề Hà giúp nàng.

Thấy nàng cúi đầu sửa sang lần váy chuẩn bị đi ra ngoài, Lục Quý Trì ho nhẹ một tiếng rồi xuất hiện.

Khương Hằng dừng lại, có chút kinh ngạc mà nhìn hắn: “Tân Vương điện hạ?”

Mặt Lục Quý Trì sa sầm, phức tạp liếc nhìn nàng: “Ừm.”

“Tại sao điện hạ lại ở đây?”

“..... Đi ngang qua.” Lục Quý Trì ậm ừ, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt nàng, “Bản vương còn cho rằng người sẽ từ hôn với phủ Vĩnh Yên Hầu.”

Lời này quá đột ngột, Khương Hằng hơi sững sờ: “Điện hạ.....”

“Là vì hôn sự này mẫu thân người đã định trước khi sinh ra?” Nghe lời nàng nói lúc này, chính là không hề có ý định từ hôn, nhưng là vì sao?

Biết rõ đối phương là thứ cặn bã còn muốn gả đi, đây là quá thiếu trách nhiệm với cuộc đời mình!

Không hiểu sao Lục Quý Trì lại có chút tức giận, nhưng mà hắn lại càng nghi hoặc và khó hiểu hơn. Bởi vậy hắn chỉ vờ như không có việc gì mà hỏi một câu, chứ không hoa chân múa tay biểu đạt cái nhìn của mình.

Khương Hằng không có trả lời ngay, chỉ giương mắt nhìn hắn, trả hồ rất khó hiểu tại sao hắn lại hỏi điều này.

Lục Quý Trì bị nằng nhìn đến chột dạ, vội vàng học theo Tấn Vương nghiêng đầu liếc nhìn nằng: “Nhìn cái gì? Trả lời bản vương đi.”

Thái độ này của hắn lại không khiến nằng kính sợ hay phản cảm, ngược lại không hiểu sao rất muốn cười. Ánh mắt Khương Hằng hơi đổi, che dấu khoé miệng đã muốn nhếch lên: “Không hoàn toàn.”

“Sợ người nhà của ngươi không đồng ý sao?”

Hắn giống như rất cố chấp mà muốn biết chuyện này, nhưng mà thoát nhìn cũng không có ác ý..... Khương Hằng trầm tư mà nường mảy, đáp: “Bởi vì mẫu thân và muội muội của Lạc Đình rất tốt với ta.”

Đợi cả buổi cũng không nghe nằng nói tiếp, Lục Quý Trì nhủ mảy: “Rồi sao nữa?”

“Rồi.....” Khương Hằng chớp chớp mắt, “Hết rồi.”

Lục Quý Trì: “.....”

Đây là đáp án quái quỷ gì?

Đầu phải ngươì gả cho mẹ hay muội muội của hắn!

Như là nhìn ra hắn nghĩ gì, Khương Hằng không nhịn được mà thấp giọng bật cười. Hồi lâu sau, nằng mới dè nén khoé môi đang nhếch lên: “Điện hạ cảm thấy khi xuất giá quan trọng nhất là phải xem điều gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Xuất giá xuất giá, đương nhiên quan trọng nhất là phải xem người mình gả...!

Thiếu niên khoé miệng co rút không nói gì, nhưng trong mắt tràn ngập những lời này.

Không hiểu sao Khương Hằng lại muốn cười, nhịn rồi nhịn, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Có lẽ đối với những cô nương khác, nhân phẩm của phu quân tương lai có tốt không, gia thế ổn không, có thật lòng yêu thương mình không, sau này có phụ bạc lạnh nhạt mình không, những điều này mới là quan trọng nhất, còn đối với thần nữ thì.....”

Cái gì? Lục Quý Trì liếc nằng một cái.

“Người nhà của hắn có dễ chung đụng hay không, có đối xử tử tế với ta không, đây mới là điều quan trọng.” Đại khái là vừa bắt nạt người khác xong, tâm tình của Khương Hằng rất tốt, lại thấy thái độ của hắn nghiêm túc, nằng không khỏi cũng nghiêm túc theo, tiếp tục nói: “Nữ tử không giống nam tử, phần lớn thời gian cả đời đều ở hậu viện, nếu người nhà của phu quân tương lai không thích ta, mà hắn thích ta thì cũng có ích lợi gì đâu? Hắn có thể ở bên che chở ta từng giây từng phút, để ta không bị tui thân chút nào sao? Mặt khác, cho dù hắn có thể, nhưng sớm chiều đều chung đụng với người nhà bài xích, không thích mình, trong lòng ta sao có thể thư thái? Còn nữa, lòng người dễ thay đổi, hôm nay hắn yêu thương ta, không có nghĩa là cả đời sẽ luôn yêu thương ta, nhờ đâu một ngày nào đó hắn thay đổi, sao ta có thể tự sống trong cái nhà đó? Trái lại, nếu người nhà của phu quân tương lai thân thiết với ta, cho dù phu quân không thích ta..... Có cha mẹ chồng che chở, sao hắn dám bỏ ta?”

Tam quan của Lục Quý Trì một lần nữa bị đả kích mãnh liệt, mấu chốt nhất chính là, sau khi hắn nghe xong lại sinh ra một loại cảm giác “Nằng nói rất có đạo lý, mình không thể phản bác được”.....

Nhưng như thế là không đúng! Quái thú cực! Hắn không thể không trừng nằng: “Ngươi không thể tìm một người yêu thương ngươi, người nhà lại thích ngươi sao?”

Ngoại hình nằng dịu dàng đoan trang, vừa nhìn đã biết là loại hình mẫu bà mẩy mẹ yêu thích, trường bối nhà ai lại vô duyên vô cớ mà ghét nằng...?

Nha đầu kia chắc chắn là bị hội chứng người bị hại! Suyt chút nữa là bị nằng tẩy não!

Nhìn hắn có vẻ nổi giận..... Không đúng, cũng không phải nổi giận, mà giống như là hận không thể rèn sắt thành thép*? Khương Hằng cảm thấy Tấn Vương điện hạ này thú vị cực kỳ, mĩ dài chớp chớp, cười nói: “Trên đời này việc vẹn toàn đôi bên quá ít, thần nữ chỉ mong một đời bình yên, chứ không hề dám hi vọng xa vời hơn nữa..... Mà cho dù có tìm được một người như vậy... Xuất thân của ta không thể gả thấp, nhưng thế gia đại tộc phần lớn lại có rất nhiều quy củ, lòng người phức tạp, đâu có mấy nhà thanh tịnh tự tại như phủ Vĩnh Yên Hầu đâu?”

*Hận không thể rèn sắt thành thép: ý chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được.

Cha mẹ Vĩnh Yên Hầu sớm đã qua đời, ngày nay trong phủ chỉ có mình Vĩnh Yên Hầu phu nhân độc đại, đừng nói tới những thiếp thất thông phòng, ngay cả Vĩnh Yên Hầu còn không dám lớn tiếng trước mặt bà. Vĩnh Yên Hầu phu nhân lại cứng chiều nằng như con ruột, có bà che chở, trong phủ ai dám bắt kính với nằng? Ai dám gây chuyện với nằng?

Đương nhiên Lục Quý Trì cũng biết rõ điều này, nhất thời nghẹn lời, lại không thể phản bác được. Nhưng mà vẫn không cam lòng, lại cố nói: “Nhưng Lạc Đình kia hèn kém vô dụng, không hề xứng đáng với ngươi. Ngươi thật sự cam tâm gả cho người như vậy, ở bên hắn cả đời?”

“Lạc Đình tuy hèn nhát, nhưng tính tình hiền lành, tâm địa thiện lương. Mặc dù không thích ta, nhưng hắn cũng không đối xử quá hà khắc với ta, đây là chuyện tốt. Nếu đối lại tính tình cứng rắn một chút.....” Khương Hằng bật cười, “Sợ là phải tốn rất nhiều công sức mới có thể dụ dỗ hắn tương kính như tân*.”

*Tương kính như tân: Vợ chồng phải luôn cư xử với nhau như khách quý, tôn trọng lẫn nhau mà giữ gìn hạnh phúc.

Không giống Lạc Đình, tuy phé vật nhưng đỡ nhọc lòng nha!

Lục Quý Trì đã hoàn toàn không biết phản bác như thế nào: “.....”

Cô nương này suy nghĩ thấu đáo, tư tưởng thành thực, không hề giống học sinh cấp ba hiện đại luôn vọng tưởng về tình yêu chút nào. Người này.....

Ai có thể nói là mới mười sáu tuổi đây?!

Lục Quý Trì gạt gạt môi, trong hốt hoảng cuối cùng mới biết được đồng tình và lo lắng của mình lúc trước nên đem cho chó ăn — người ta rất ổn, cần bản không cần mình thương hại.

“Điện hạ?”

Thấy hắn tự dưng nhìn mình chằm chằm không nói lời nào, Khương Hằng hơi ngạc nhiên, gọi hắn một tiếng.

“Ngài làm sao vậy?”

Không có gì, chỉ là phát hiện mình đã làm một chuyện rất là ngu xuẩn, hiện tại không thể lùi bước được thôi. Mặt Lục Quý Trì phát nóng, cố gắng dùng loại ánh mắt thăm trầm nhìn nằng, duy trì vẻ mặt bình tĩnh: “Không có gì, chỉ là phát hiện Ngã cô nương không giống với trong tưởng tượng của bản vương.”

Khương Hằng sững sờ, nhìn về mặt “Chớ chọc ta, nếu không thì sẽ đánh ngươi” của hắn, khoé miệng có chút co lại đồng thời cúi đầu nở nụ cười: “Điện hạ.... Cũng không hề giống trong tưởng tượng của thần nữ.”

Trong giọng của nằng mang theo ý trêu chọc, rất là không hợp với vẻ ngoài dịu dàng đoan trang kia. Lại nghĩ tới khi này nằng cười híp mắt mà đã kích Tề Hà, Lục Quý Trì im lìm một lát, nhẹ nhàng đứng dịch ra xa.

Đây hiển nhiên một gia hoá hung tàn, bụng dạ đen tối giống Chiêu Ninh Đế. Tránh xa, nhất định phải tránh xa!

Khương Hằng tỉnh mắt, phát hiện ra hành động nhỏ của hắn, nằng chột tò mò, ngẩng đầu cười hỏi: “Hình như điện hạ rất quan tâm hôn sự của thần nữ, thần nữ có thể biết tại sao không?”

Bởi vì bản vương cần chính miếu hồng* tâm địa thiện lương! Lục Quý Trì hừ trong lòng, lấy cớ qua loa: “Tề Ngạn, huynh trưởng của Tề Hà có quan hệ thân thiết với bản vương, bản vương hỏi thay hắn.”

*Cần chính miếu hồng: ở thời hiện đại, cụm từ này dùng để chỉ Đảng cộng sản Trung Quốc, đời sau của các chiến sẽ hồng quân, với người nhà của cách nhà cách mạng đi trước. Trong đó, một vài đời sau của các

danh nhân để bị xã hội để ý. Một vài đời sau của các vị chiến sĩ sẽ thừa kế và phát huy tinh thần của đời trước, cũng có một vài thành phần sau khi sống trong cuộc sống sung túc, giàu có sau này, xuất hiện tác phong hủ hoả, sa đọa, phải chịu phê bình

“Thì ra là như vậy.....”

Sóng nất Khương Hằng hơi dỗi, cười cười mà kéo dài âm cuối.

Lục Quý Trì nghe xong lại có cảm giác bị người ta nhìn thấu trong lòng. Hắn nghiệm nghị quay đầu định rời đi, không cẩn thận mà vấp vào cục đá bị bụi cỏ che khuất, suýt nữa thì té sấp mặt xuống đất.

“Điện hạ cẩn thận!” Khương Hằng bắt giác đỡ lấy hắn.

Lục Quý Trì nhanh chóng đứng vững, hơi lúng túng nhìn nang một cái, vừa định nói cảm ơn thì chớp mắt đã tiếp xúc với một làn hương thơm như có như không.

Là mùi thơm trên người nàng, rất nhạt, rất dễ chịu, giống như là đã ngủ ở đâu đó rồi. Còn loại cảm giác đột nhiên được người khác đỡ lúc mất thăng bằng....

Không biết vì sao, Lục Quý Trì lại đột nhiên nhớ tới cô nàng đêm đó đẩy hắn xuống nước ở phủ An Quốc công.

“Người.....”

“Điện hạ?”

Rõ ràng đã từng hỏi nàng, cũng đã nhận được đáp án, nhưng nhìn đôi mắt bình tĩnh sáng ngời của nàng, Lục Quý Trì vẫn ma xui quỷ khiến mà mở miệng: “Đêm đó đẩy ta xuống nước ở phủ An Quốc công..... Là người à?”

Khương Hằng khẽ giật mình.

Ngay lúc Lục Quý Trì cho rằng nàng sẽ lắc đầu phủ nhận.....

“Điện hạ thứ lỗi cho thần nữ, thần nữ mới dám trả lời điện hạ.”

Lục Quý Trì chỉ là nhất thời thuận miệng hỏi, căn bản không mong chờ sẽ nghe được đáp án “.....!”

Thật đúng là nàng sao...?!!

Hắn quả thực sợ ngây người, thật lâu mới lấy lại tinh thần nói: “Lần trước ta hỏi người người còn nói không biết gì cả?!”

Khương Hằng vốn cho rằng hắn đã nhận ra rồi, không nghĩ tới chẳng qua là đang gạt nàng, lúc này khoe miệng đã co lại, nhất thời không biết nói gì. Nhưng mà chuyện này cũng không phải chuyện nghiêm trọng, ngày đó nàng không muốn nói thật, chẳng qua là không muốn dính dáng gì với Tần Vương thiên cận, đã tâm bưng bưng này thôi. Hôm nay gặp Lục Quý Trì vô cùng bất đồng với lời đồn, tựa hồ như rất để ý đến chuyện này. Nghĩ nghĩ, cuối cùng đôi mi dài nhẹ rũ xuống, vô tội nói: “Không phải là... Sở điện hạ trách tội thần nữ sao.”

Lục Quý Trì nhớ tới đáng về bình tĩnh đẩy mình xuống nước của nha đầu kia.

Dáng vẻ kia có chỗ nào giống là sẽ sợ?!

Hắn lập tức bị phản, nhưng lại nghĩ tới lý do nàng làm như vậy là vì mình đầu óc mông lung mà giờ trở lưu manh, thì tất cả tức giận đều biến mất. Trái lại, còn có hơi chột dạ.....

“Được rồi, xem như thế tình người đã giúp bản vương, bản vương sẽ không so đo với người.” Thiếu niên mặt nóng bừng cổ găng sa sầm ra vẻ uy nghiêm, “Có điều rất cuộc ngày đó xảy ra chuyện gì, người kể rõ từ đầu đến cuối cho ta biết, nếu không thì..... Không biết cũng phạt, hiểu không?”

Ánh mắt xẹt qua vành tai ửng đỏ của hắn, Khương Hằng nhin vui vẻ đột nhiên xuất hiện trong lòng xuống, dịu dàng ngoan ngoãn đồng ý.

Nhìn điệu bộ hoàn toàn không hề chuyện xấu hổ ngày đó trong lòng, quên hết thù cũ của nàng, Lục Quý Trì cũng không ra vẻ ghen ngang nữa, ho nhẹ một tiếng nói: “Cho nên rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì, cô nương có ý đồ với bản vương là à? Còn người nữa, tại sao lại xuất hiện ở đó.....”

Lời vẫn còn chưa nói xong, cách đó không xa bỗng truyền đến một tiếng thét hoảng sợ: “Ca ca, ca ca cứu mạng——!”

Đó là giọng của Thập công chúa!

Lục Quý Trì cả kinh, lập tức bắt chấp mọi thứ, vút nhanh lại một câu “Hôm nào nói tiếp” rồi rào bước chạy về.

***

Nơi hai người nói chuyện cách rừng đào không xa, Lục Quý Trì nhanh chóng tìm thấy Thập công chúa.

Nàng đang run rẩy núp trong ngực một thanh niên cao lớn oai hùng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, đôi mắt đỏ bừng, hệt như một bé thỏ con đang sợ hãi.

Cách đó không xa là một con chó đen khổng lồ đang rên ư ừ trên mặt đất, một người trung niên mặc áo tím ôm nó khóc nghẹn ngào như con chết: “Hắc Tử! Hắc Tử đáng thương của ta...! Con sao rồi? Con đừng chết mà...! Con mà chết... Con mà chết ta cũng không thể sống nổi!”

Lục Quý Trì: “.....”

“Chúng thần thất trách, điện hạ hãy giáng tội!” Thị vệ vương phủ phân tán tứ phía đã chạy đến.

Lục Quý Trì hoàn hồn, vừa rào bước về phía Thập công chúa vừa hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thị vệ trả lời: “Con chó mực kia đột nhiên từ bụi hoa phía sau đình nhảy bổ lên người Thập công chúa. Công chúa hoảng sợ cực kỳ, may mà có Tần tướng quân kịp thời xuất hiện đá bay nó.”

Lục Quý Trì lại càng hoảng sợ: “Làm sao con chó vào đây được? Đang yên đang lành sao nhảy bổ vào người Thập công chúa?”

“Hắn là người nọ mang đến.” Liếc nhìn người đàn ông áo tím vẫn còn đang đau lòng ai oán, thị vệ thấp giọng nói, “Vừa rồi chỉ thấy hắn chơi đùa với con chó ở bên kia đồng. Con chó kia thoát hình ngốc ngốc không hung dữ, nên bọn thuộc hạ cũng không quá để ý, nào ngờ.....”

“Bất lại!” Lục Quý Trì ngay lập tức suy luận ra âm mưu, lại thấy du khách tứ phía đang đứng vây xem náo nhiệt, vội vàng phân phó giải tán.

Tuy về tình thì có thể lượng thứ, nhưng mà ban ngày ban mặt lại ôm ấp với một thằng già lỗ mãng thì vẫn tổn hại danh dự của tiểu nha đầu.

“Vâng.”

Đám thị vệ lĩnh mệnh lui ra, Lục Quý Trì nhẹ nhàng tiến lên, vỗ vỗ cánh tay Thập công chúa: “Chỉ Chi?”

Thập công chúa bắt giác co rúm lại, né tránh bàn tay của hắn mà chui vào trong ngực của thanh niên.

Bộ dáng đó thoát nhìn là đã bị hoảng sợ không nhẹ. Nhưng mà một tiểu cô nương nhìn thấy con chó to như vậy sợ hãi là điều rất bình thường, Lục Quý Trì không nghĩ nhiều, chỉ dỗ dành: “Đừng sợ, ca ca đã về rồi.”

Cuối cùng Thập công chúa cũng nghe được giọng của hắn, sợ hãi ngẩng đầu nhìn.

Lúc này Lục Quý Trì mới phát hiện trên mặt nàng toàn bộ đều là nước mắt, ánh mắt cũng rã rời.

Chẳng qua là bị dọa một chút, sao có thể sợ tới mức này?!

Hắn sững sờ, bắt giác đã kéo tay nàng lùi ra khỏi ngực của thanh niên, ai ngờ Thập công chúa lại điên cuồng mà giằng co: “Đừng! Không được qua đây! Đừng——!”

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Lục Quý Trì lập tức ngẩng người, vừa định nói chuyện, thanh niên đang ôm Thập công chúa bỗng đưa tay giữ đầu nàng kéo về trong ngực mình.

“Không sao.” Giọng nói trầm thấp trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến người khác vừa nghe đã cảm thấy an tâm. Lục Quý Trì ngẩng đầu, đối diện với sườn mặt cương nghị, anh tuấn, sắc bén kia.

Vừa rồi hẳn chỉ lo cho muội muội, không có thời gian dò xét thanh niên đã cứu nàng này, vừa nhìn đã thấy quen mắt, sau khi lật lại trí nhớ của Tần Vương.....

Tần Tranh?

Thanh niên không quan tâm đến hắn, chỉ tập trung trấn an Thập công chúa, chờ sau khi Thập công chúa bình tĩnh lại mới ngẩng đầu, lạnh lùng liếc hắn: “Tần Vương điện hạ.”

Giọng điệu không có chút cung kính nào, ngược lại còn có vẻ mỉa mai khó tả. Ánh mắt hẹp dài như ẩn giấu đao, lạnh lùng sắc bén, nhìn người đến nỗi đau cả da thịt.

Lục Quý Trì: “.....”

Vị đại huynh đệ này, thật là ngẫu..

Tuy nguyên nhân là bởi vì Tần Vương và hắn từng có đụng chạm, từ trước đến nay hai người luôn ghét nhau, đối chọi gay gắt. Nhưng từ tướng mạo khí chất của thanh niên có thể thấy được, hắn vốn là người lạnh lùng nghiêm nghị. Không ngờ Thập công chúa lại thích kiểu người này, còn có Khương Hằng, nghe nói quan hệ của nàng và biểu ca này rất tốt, có thể so với huynh muội ruột.....

“Biểu ca?”

Lục Quý Trì quay đầu lại, phát hiện Khương Hằng cũng đã đi theo tới đây. Nhìn thấy biểu muội nhà mình, sắc mặt Tần Tranh mới hoà hoãn lại: “Sao muội lại ở đây?”

“Đi dạo chơi cùng với băng hữu.”

Khương Hằng đơn giản đáp một câu, sau đó nhìn về phía Thập công chúa, “Công chúa làm sao vậy?”

Nàng thường xuyên tiến cung thăm hỏi Tần Thái phi, bởi vậy cũng có quen biết với Thập công chúa, quan hệ cũng không tệ. Biết Thập công chúa xảy ra chuyện, nàng mới sang đây xem thử, nếu không thì nàng cũng không thích đi xem nào nhiệt loại này.

Tần Tranh vẫn chưa trả lời, Thập công chúa trong lồng ngực của hắn hơi động một chút, ngẩng đầu.

“Khương..... Khương tỷ?”

Giọng nói nhỏ bé yếu ớt, vẫn còn vương sự kinh hoàng. Khương Hằng tiến lên một bước âm giọng nói: “Là ta, công chúa có cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Thấy cuối cùng muội muội cũng đã hồi thần, Lục Quý Trì cũng không nghĩ thêm gì khác, vội vàng đi theo hỏi: “Chi Chi, muội cảm thấy thế nào?”

Thập công chúa không nói chuyện, hồi lâu sau mới tựa như hoàn toàn lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn Tần Tranh.

“Tần tướng quân?”

“Ừ.” Tần Tranh cúi đầu nhìn nàng, điệu bộ vẫn lạnh lùng nghiêm túc như cũ, nhưng ánh mắt lại dịu dàng không ít.

Đối xử với hắn vô tình như gió thu cuốn hết lá vàng, đối xử với muội muội của hắn lại dịu dàng như vậy, thẳng này không phải có ý đồ gì với muội muội của hắn chứ? Lục Quý Trì ngay lập tức kinh ngạc. Lại nhìn thanh niên đã hai mươi tuổi đầu, tiểu cô nương trong ngực của hắn còn chưa đến mười lăm, con mẹ nó chứ!

“Chi Chi lại chỉ ca ca này.” Bởi vì chuyện vừa rồi, hắn không dám chú động đụng vào Thập công chúa nữa, chỉ cố đề nén sự gấp gáp trong lòng mà nói nhanh: “Tần tướng quân ôm muội đã lâu, sợ là mỏi tay rồi. Muội tới đây, ca ca đỡ muội.”

“À..... Được, được!” Thập công chúa hoàn hồn, khuôn mặt phút chốc đỏ lên, có điều đôi mắt to vẫn đắm đuối nhìn sườn mặt anh tuấn cương nghị của Tần Tranh không rời.

Lục Quý Trì lập tức có loại cảm giác không ổn, lại thấy Tần Tranh nhàn nhạt nhìn mình, lập tức không nhịn được mà cho hắn một ánh mắt cảnh cáo: Tránh xa em gái ta ra, đồ trâu già!

Tần Tranh xem hiểu ánh mắt này: “.....”

Tần Vương hư hỏng này nghĩ gì thế?!

Thanh niên không vui nhu mây. Thập công chúa thấy vậy, coi là hắn không thích mình chậm chạp không chịu buông ra, lập tức cá kình, như bị điện giật mà vội nhả ra khỏi ngực hắn.

Chân nàng vẫn còn đang mềm nhũn, vừa xuống khỏi mặt đất người đã chệch đi. Khương Hằng và Lục Quý Trì đồng thời đưa tay ra đỡ nàng, tiểu cô nương cảm kích liếc nhìn hai người, sau đó nhanh chóng trốn sau lưng Khương Hằng, khuôn mặt hồng hồng không dám nhìn người.

Lục Quý Trì: “.....”

Vì sao không trốn sau lưng hắn, hắn mới là anh ruột của nàng mà...!

“Vừa rồi..... Rất, đa tạ tướng quân.” Thập công chúa không biết trong lòng anh ruột đang gào thét, lắp bắp nói lời cảm ơn với Tần Tranh. Nhớ tới lồng ngực rộng lớn cường tráng của đối phương, tiểu cô nương không nhịn được mà nở một nụ cười ngọt ngào ngây ngô. Nhưng nghĩ tới vừa rồi mình làm hắn không vui, nàng lại thấp thòm không yên.

Nàng thật sự không có cố ý dựa vào ngực hắn không buông, nhưng mà..... Nhưng mà khó kiềm lòng nổi nha.

“Tệ tay mà thôi, công chúa không cần để trong lòng.” Thấy tiểu cô nương lên kút thở đầu ra từ sau lưng Khương Hằng, tự cho là không ai phát hiện ra mà trộm nhìn mình cười, Tần Tranh hơi dừng lại, ánh mắt lại càng dịu dàng thêm vài phần.

Vừa rồi còn bị dọa cho run rẩy phát khóc, qua một lát phục hồi tinh thần thì lại quên sạch. Đáng vẻ vô tư này giống với muội muội bất hạnh mất sớm của hắn y như đúc.

Lục Quý Trì nào biết hắn đang nghĩ gì, thấy hắn không để tâm đến cảnh cáo của mình, đôi mắt tá tâm không chết mà nhìn chằm chằm muội muội nhà mình, lập tức đã phản nộ: “Người.....”

“Vương gia tha mạng! Vương gia tha mạng! Hắc Tử của tiểu nhân không phải cố ý xông tới chỗ Thập công chúa đâu!”

Thị vệ của vương phủ đã dẫn theo chủ nhân của chủ chó kia đến.

“Gru gru!” Chú chó mực cách đó không xa nghe được tiếng khóc của chủ nhân, cũng ai oán gầm gừ theo một tiếng.

Khuôn mặt nhỏ của Thập công chúa lập tức tái đi, sợ hãi mà nhào vào ngực Khương Hằng. Lúc này nàng mới hồi tưởng lại cảnh tượng đáng sợ lúc này: Chó đen cực lớn há cái miệng to nhào lại phía nàng, nước miếng rơi xuống tí tách, mang theo mùi hôi thối..... Giống con chó to từng suýt cắn đứt cổ nàng năm sáu tuổi đến đáng sợ.

Khương Hằng dịu dàng vỗ vỗ lưng nàng: “Đừng sợ.”

Lục Quý Trì cố dụ giọng nói: “Không sao hết, ca ca ở đây.”

Tần Tranh thấy vậy hơi khựng lại, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc. Không phải thẳng này từ trước đến nay không thêm quan tâm muội muội ư? Sao bây giờ lại thay đổi rồi?

Lại thấy sau khi Lục Quý Tri trấn an tốt Thập công chúa, rất ra dáng mà thăm vấn người trung niên áo tím kia, thanh niên lập tức trầm tư, Tần Vương chó má này lại muốn giờ trò gì đây?

“Vương gia, Vương gia! Tiểu nhân thật sự vô tội mà...! Hắc Tử nhà ta chỉ là... chỉ là thấy công chúa xinh đẹp, muốn thân thiết với nàng nên mới đột nhiên xông lên!” Biết người mà chó của mình xông đến là công chúa đương triều, người trung niên áo tím bị dọa tè cả ra quần, nào dám giấu diếm gì, quỳ trên đất kể rõ ngọn ngành đầu đuôi sự việc.

Thì ra người trung niên áo tím này là một phú thương, trong nhà có rất nhiều tiền của, hẳn bình sinh chỉ có hai loại đam mê, một là nuôi chó, hai chính là nữ sắc. Chú chó mực này hẳn đã nuôi năm năm, bởi vì đặc biệt yêu thích nó nên mỗi lần đi chơi bởi đều dẫn nó theo, lại bởi vì tuy ngoại hình của nó to lớn dũng mãnh, nhưng tính tình ngoan ngoãn dễ gần, những cô nương thân mật với hẳn rất thích nó, hay chơi đùa với nó.

Thường xuyên qua lại như thế, không phải là chủ chó đen này nhiễm tật xấu háo sắc của chủ nhân mình sao.

“Chờ, chờ tới lúc tiểu nhân phát hiện, Hắc Tử cũng đã biến thành như vậy. Tiểu nhân đã cảnh cáo nó, không được phép vừa thấy cô nương xinh đẹp đã nhào lên người người ta làm nũng, nhưng nó... nó không nghe.” Người trung niên áo tím nơm nớp lo sợ nói, “Cũng là bởi vì nguyên nhân này, tiểu nhân không dám dẫn nó tới những nơi có nhiều cô nương, không ngờ....”

Không ngờ nó chơi ở bên cạnh, đột nhiên thấy Thập công chúa trong đình, chỉ một thoáng không tìm được nó, mà giờ đã thành đại họa.

..... Cho nên con chó này không có ác ý gì, chỉ thấy muội muội hẳn xinh đẹp nên muốn làm nũng một chút?

Khoé miệng Lục Quý Tri co giật, thoáng nghĩ đến con chó của một người bạn ở hiện đại.

Đó cũng là một con chó vừa thấy gái xinh liền chui xuống dưới váy người ta, vô cùng thô tục, nhưng lại rất ngốc ngốc đáng yêu.

Nhưng ở đây là cổ đại, chính mình cũng đang bị người khác âm mưu, lời nói một bên của người trung niên áo tím này, Lục Quý Tri không dám dễ dàng tin tưởng.

Đang định báo thị vệ dẫn hẳn xuống thăm vấn cẩn thận, Tần Tranh đã nói: “Hắn nói thật.”

Lục Quý Tri sững sốt, quay đầu nhìn hẳn.

“Lúc con chó kia nhào tới Thập công chúa, nó không có nhe răng, chỉ lè cái lưỡi, thoát nhìn rất ngốc.” Tần Tranh lạnh nhạt nói: “Sau khi bị ta đá văng, phản ứng cũng rất sợ hãi, vừa nhìn là biết quen được cung nựng.”

Nếu quả thật có người muốn nhân chuyện này mà gây bất lợi cho Thập công chúa thì sẽ không dùng một con chó dẫn như vậy. Đây cũng là lý do mà hẳn chỉ đáp văng nó, chứ không giết quách nó đi.

Lục Quý Tri ngăn người, tên này sẽ không lừa mình, có điều.....

“Nếu như là thật, tại sao Chi Chi lại sợ đến như vậy?”

Tần Tranh nhìn hẳn, một lát sau nheo mắt cười khẩy một tiếng: “Cái này không phải nên hỏi điện hạ sao?”

Lục Quý Tri thất thần, lời này có ý gì?

Khuong Hằng cũng nghiêng đầu nhìn biểu ca nhà mình.

Tần Tranh vừa muốn mở miệng, Thập công chúa đã vội vàng nói: “Ca ca! Tần tướng quân nói thật, khi còn bé muội đã từng bị, bị chó cắn, cho nên mới đặc biệt sợ hãi...”

Thấy nàng dùng ánh mắt khẩn cầu ý muốn mình đừng nhắc tới chuyện năm đó, Tần Tranh hơi ngạc nhiên, cuối cùng cũng ép sự khó chịu và mỉa mai trong lòng xuống.

Lục Quý Tri không phát hiện hai người nhất qua mây lại, hẳn đang nhủ mày xem xét lại ký ức của Tần Vương. Có điều Tần Vương cũng không nhớ gì đến chuyện này, hẳn xem cả buổi cũng không tìm được gì.

Ngược lại Khuong Hằng nhường này, mơ hồ phát hiện ra điều gì đó. Nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ vỗ nhẹ lưng Thập công chúa trấn an.

“Thì ra là như vậy.” Chính Thập công chúa cũng nói như vậy, sao Lục Quý Tri có thể không tin? Vội vàng đưa tay xoa xoa đầu nàng, xột xa nói: “Là ca ca không tốt, vừa rồi phải nên nhanh chóng quay về.”

Thập công chúa kinh ngạc nhìn hẳn, trong lòng xột xa không thôi.

Năm đó ca ca không thích dẫn nàng đi chơi, để nàng ở một mình ở ngự hoa viên, nói là tới sẽ tới đón. Nàng đợi rất lâu cũng không thấy hẳn đến, nên chủ động đi tìm hẳn, kết quả lạc đường đi vào lĩnh cung, suýt nữa bị chó điên của một vị phi tử thất sủng nuôi cắn chết. Nếu không phải khi đó Tần Tranh đang phụng chỉ đến làm việc bỗng nhiên xuất hiện, có lẽ nàng đã sớm mất mạng.

Sợ ca ca tự trách mình, nàng không cho phép mọi người nói hẳn biết chuyện này. Có điều trong lòng vẫn cảm thấy buồn, bởi vì ca ca nuốt lời.

Nhưng hôm nay, nhìn ca ca hoàn toàn khác trước đây, trong lòng Thập công chúa không còn thấy buồn nữa.

Ca ca rất quan tâm nàng, lúc ấy có lẽ là còn nhỏ tuổi, sợ suýt.

Ừ..... Nàng đại nhân đại lượng, tha thứ hẳn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Lục Quý Tri thả người trung niên áo tím và con chó mực, sau đó hỏi Thập công chúa có muốn hỏi cung không.

Tuy Thập công chúa đã hoàn hồn, nhưng nhớ tới bóng ma khi bé, không còn chút hứng thú du ngoạn nào, lén ngoan ngoãn mà gật đầu.

“Lần sau nhân dịp dẫn muội đi chơi.” Lục Quý Tri nói xong, cho Tần Tranh một ánh mắt “Tránh xa em gái ông ta”, lại không để lại dấu vết mà cho Khuong Hằng một cái khẩu hình miệng “Tối nay gặp”, sau đó dẫn muội muội rời đi.

Để lại Tần Tranh đang nhìn hẳn tựa như nhìn kẻ dẫn, quay đầu hừ lạnh với Khuong Hằng: “Tiểu tử này không biết là trùng gió gì, lại nghĩ ta có ý đồ với Thập công chúa.”

“Huynh không có sao?” Khuong Hằng bình tĩnh, ý vị mà cười cười, “Muội còn chưa từng thấy huynh dụ dỗ vớ vẩn nào như vậy.”

Tần Tranh liếc nhìn biểu muội có vẻ ngoài hiền lành vô hại, thật sự là một bụng xấu xa này, nhếch môi: “Chỉ là thấy nàng có chút giống A Nguyệt mà thôi.”

Không nói rõ ràng, sợ là biểu muội hư hỏng này lại bán hẳn đi, nói với nẫu thân hẳn là hẳn có ý đồ với Thập công chúa.

Nhớ tới nẫu thân mỗi ngày đều thúc giục hẳn tìm vợ đến nối sắp tâu hoá nhập ma, Tần Tranh chợt cảm thấy đau đầu, lại thấy Khuong Hằng cười híp mắt nhìn mình, vẻ mặt tỉnh ranh như hồ ly, hẳn càng bất đắc dĩ: “Ta đang rất nghiêm túc.”

Thập công chúa nhỏ hơn hẳn nhiều tuổi như vậy, sao hẳn có thể sinh ra ý nghĩ kia với nàng? Có phải cảm thụ đâu!

“Biết rồi, muội có nói là không tin đâu...” Khuong Hằng nở nụ cười: “Chỉ là, người xưa có câu, khẩu thuyết vô bằng*, không biết biểu ca định chứng minh lời mình nói là thật như thế nào đây?”

*Khẩu thuyết vô bằng: Lời nói miệng không có bằng chứng không đáng tin

Tần Tranh đã bị nàng gái bấy không biết bao nhiêu lần lập tức giật mí mắt: “Có chuyện nói thẳng, ít quanh co lòng vòng thôi!”

“Biểu ca gần đây ngày càng nhạy cảm.” Khương Hằng tặc lưỡi cười, chậm rì rì mà nói: “Thật ra cũng không phải đại sự gì, chỉ là muội muốn nhờ biểu ca đi bãi phỏng An Quốc công thể từ một chuyến.”

Tần Tranh sững sốt: “Có việc?”

“Ừ, Tam cô nương nhà ông ta vừa đi tìm muội, khóc lóc cầu xin muội đừng chia rẽ nàng ta và Lạc Đình. Còn gọi muội là tỷ tỷ, khiến muội thật khó hiểu.”

Sắc mặt Tần Tranh lập tức trầm xuống, vốn đã lạnh lùng nghiêm túc nay lại sắc bén hơn. Khương Hằng lại không hề phát giác ra, mỉm cười tiếp tục nói: “Muội muốn nhờ biểu ca thay muội hỏi An Quốc công thể từ xem đây là ý gì, nếu bọn họ thật sự có ý định gọi Tam cô nương vào phủ là tỷ muội với muội. .... Muội đây là tỷ tỷ, dù sao cũng phải sớm chuẩn bị một chút phải không?”

An Quốc công thể từ là một người trọng mặt mũi hơn cả, đạo gần đây lại đối xử với hắn cực kỳ thân thiện, tựa hồ muốn gài con gái cho hắn, nếu quả thật bị hắn dùng phương thức bãi phỏng gần như nhục mạ này, chỉ sợ sẽ về treo ngược con gái lên mà đánh. An Quốc công thể từ phu nhân lại là một người tính tình hiền lành, phu quân nói một không dám nói hai, nếu thật sự làm lớn chuyện, Tề tam cô nương kia chắc chắn ăn đủ.

Đương nhiên nếu An Quốc công thể từ có tức giận cũng không thật sự đánh chết con gái. Nhưng nếu đã có ông ta nhìn chăm chăm thì vị Tề tam cô nương kia không cách nào tiếp cận được Lạc Đình hoặc Khương Hằng.

Một chiều khoi mào mâu thuẫn bên trong quân địch, dùng địch khắc chế địch, diệt hậu hoạn vĩnh viễn, chính mình đóng vách tường lại, thôi bản không tổn sức..... Nha đầu này quả thật cao tay!

Mí mắt thanh niên hơi giật, lòng đang tràn ngập tức giận dịu xuống ngay tức khắc, có điều.....

“Nàng ta cầu xin muội đừng chia rẽ nàng và Lạc Đình? Nói như vậy, có nghĩa là chuyện này đối bên tình nguyện?”

“Lạc Đình bên kia muội sẽ tự xử lý, biểu ca không cần phải lo lắng.” Nghe ra lãnh ý trong giọng nói của hắn, Khương Hằng cười tìm tìm khoát tay, “Có điều huynh thay muội lộ diện như vậy, sợ là sẽ đắc tội phủ An Quốc công.....”

“Không sao.”

Sợ với biểu muội lòng dạ thâm độc này, hắn thà đắc tội phủ An Quốc công. Huống chi nhà đầu kia dù hung tàn nhưng cũng là muội muội của mình, hắn làm huynh trưởng cũng không thể tệt đến mức ngay cả muội muội cũng không bảo vệ được.

“Vậy đa tạ biểu ca. Sau này nếu mợ hỏi về chuyện Thập công chúa, muội nhất định sẽ không nói gì hết.”

Tần Tranh: “.....”

Vốn là không có chuyện gì mà!

***

Khương Hằng bên này vừa làm xong chuyện xấu, tâm tình vô cùng vui sướng mà quay về tiếp tục chơi đùa, Lục Quý Trì bên kia sốt ruột cực kỳ.

“Tần tướng quân ngoại hình cực kỳ đẹp mắt, sức lực cũng lớn. Tuy không thích nói chuyện cũng không thích cười, thể nhưng ca ca, muội từng thấy huynh ấy cười đấy! Huynh ấy cười lên rất đẹp, là nụ cười đẹp nhất mà muội từng thấy! Giọng nói của huynh ấy cũng rất êm tai, trầm trầm, lạnh lùng, nghe chừng chắc cực kỳ! Còn cô, còn cô, tâm lòng của huynh ấy rất thiện lương.....”

Chi hỏi nàng có một câu “Muội cảm thấy con người Tần tướng quân này thế nào?”, kết quả mắt tiểu cô nương sáng lên, bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn độ bùng mà bắt đầu liệt kê ưu điểm của Tần Tranh, hiển nhiên là bộ dáng si mê từ lâu, hơn nữa nói xong còn lộ ra một nụ cười ngớ ngếch, cuối cùng đến “Đáng người của huynh ấy rấy đẹp, chân rất dài, cơ bắp trên người cứng rắn sờ rất thích” cũng nói ra.

Lục Quý Trì quả thật kinh ngạc đến ngớ người, đây là muội muội ngây thơ ngoan ngoãn của hắn sao?

“Ca ca, Tần tướng quân thật sự rất tốt, về sau huynh có thể... có thể đừng làm khó huynh ấy nữa được không?”

Tay áo bỗng bị người níu nhẹ một cái, Lục Quý Trì hoàn hồn, đối diện với đôi mắt ngập nước, tràn đầy khẩn cầu của tiểu cô nương.

“Huynh ấy đã cứu muội rất nhiều lần.....” Đại khái là sợ hắn nói gì, giọng nói của Thập công chúa ngày càng nhỏ dần, “Cho dù, cho dù ca không thích huynh ấy, nể mặt huynh ấy có ân với muội, sau này đừng phạt huynh ấy nữa được không?”

Nói rất đúng, Tần Vương trước kia gặp Tần Tranh luôn luôn tìm cách chỉ trích gây chuyện với hắn. Tần Tranh tính tình ngay thẳng, không thích Tần Vương tùy tiện, càng không quen nhìn hành vi hoa tay múa chân tìm chết của hắn, bởi vậy mỗi khi gặp Tần Vương, ánh mắt luôn chứa sự mỉa mai, thái độ lạnh nhạt. Tần Vương tâm cao khí ngạo, sao có thể chấp nhận một thần tử bất kính với mình như vậy, đương nhiên là muốn đáp trả.

Thù oán giữa hai người ngày càng sâu, đoạn thời gian trước gần như khác nhau như nước với lửa, về sau Tần Tranh phụng chỉ xuất chinh, Tần Vương theo đuổi đại nghiệp tạo phồn, thì cả hai mới yên tĩnh lại.

Tần Tranh là tâm phúc của Chiêu Ninh Đế, không thích Tần Vương đã tâm bưng bưng là chuyện rất bình thường. Tần Vương là một thiếu niên ảo tưởng bị chiều sinh hư, ghi hận Tần Tranh là điều không hề kỳ quái. Lục Quý Trì không hề có cảm giác gì với mấy chuyện cũ năm xưa này, dù sao hắn cũng không phải là Tần Vương, có điều.....

“Ca ca sẽ không làm khó hắn, nhưng muội phải nói thật cho ta, muội thích hắn phải không?”

Thập công chúa sững sốt ngẩn đầu, khuôn mặt đỏ bừng, hoảng hốt lại kinh ngạc mà nói: “Sao ca ca lại biết?!”

Lục Quý Trì: “.....”

Ta cũng không có mù!

“Ca ca huynh đừng tức giận, muội... muội chỉ là trộm thích huynh ấy, chứ không dám làm xằng bậy. Huống hồ Tần tướng quân chỉ xem muội là em gái, không có ý định lấy muội làm thê tử, muội biết mà. Ca yên tâm, muội nhất định không làm những việc khiến huynh không vui, không để huynh ấy làm cho huynh khó xử đâu.” Thập công chúa nói xong, nhút nhát cắn ngón tay bỗ sung. “Ca ca nếu không tin, muội... muội thể nha?”

Lục Quý Trì nghe xong khoe miệng co lại, cũng cảm thấy đau lòng.

Cùng là công chúa, cũng cùng thích Tần Tranh, Cửu công chúa phổ trương tùy hứng, ồn ào cả thiên hạ đều biết. Còn nàng chỉ trộm giấu trong lòng, gì cũng không dám nói.

Bởi vì nàng biết ca ca ghét người mình thích, cũng biết người mình thích không thích mình. Nàng không muốn vì chút lòng riêng này mà khiến cho bọn họ khó xử không vui.

Rất hiểu chuyện, nhưng cũng rất ngốc.

Sợ thích cũng tẻ, lại nhìn trúng một con trâu già nhạt nhẽo thô kệch.

Lục Quý Trì tâm tư rối bời mà thờ dài, do dự một chút, sau đó xoa xoa đầu nàng: “Muội là công chúa, là kim chi ngọc diệp, không cần phải có kỳ nhiều như vậy. Tuy ca cảm thấy muội xứng đáng với người tốt hơn, nhưng ta lại càng không muốn muội phải hối tiếc. Nhưng... nếu muội thật sự thích hắn nhiều như vậy, vậy thì cố gắng đi tranh thủ như Cửu tỷ tỷ của muội đi, cho dù không chắc kết quả sẽ như ý, nhưng ít nhất muội sẽ không còn phải nuối tiếc nữa.”

Thập công chúa ngớ ngẩn

Những lời này có ý tứ gì nàng đều hiểu, nhưng sao lời này từ miệng ca ca nói ra, nàng lại không chắc lắm?

Thấy nàng ngờ ngác cả buổi cũng không phản ứng lại, Lục Quý Trì hiếm khi nói được những lời văn hoa tâm lý: “.....”

Được rồi được rồi, nha đầu kia vẫn còn nhỏ lắm, chắc là chưa nghĩ được những điều phức tạp như vậy. Nàng thích Tần Tranh, có lẽ chẳng qua chỉ là nhất thời cảm kích và ngưỡng mộ, lớn hơn chút nữa sẽ khác. Nghĩ như vậy, Lục Quý Trì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Được rồi, nghĩ mãi mà không hiểu thì đừng nghĩ nữa, huynh chỉ là thuận miệng nói. Đến nơi rồi, chúng xuống xe thôi.”

“..... Vâng.”

***

Sau khi tiễn Thập công chúa hồi cung, lại thuận tiện thỉnh an mẫu hậu, Lục Quý Tri cũng xuất cung.

Thị vệ Tần Vương phủ đang lái xe ngựa đợi hần ở ngoài cung.

“Đến quán rượu Trường Phong. Mặt khác, bí mật mời Ngũ cô nương phủ Vinh Quốc công, chó kinh động những người khác.”

“Vâng.”

Thị vệ lĩnh mệnh mà đi. Sau nửa canh giờ, Khương Hằngthurót tha đi đến.

Quán rượu Trường Phong là sản nghiệp của Tần Vương, Khương Hằng đi vào từ cửa sau. Bởi vậy không ai phát hiện Khương Ngũ cô nương đột nhiên bị “người nhà” mời đi không có lập tức trở về nhà mà đã đến đây.

“Bái kiến điện hạ.”

Lục Quý Tri đang ngăn người nhìn cửa sổ bỗng hoàn hồn: “Đến rồi à, ngồi đi.”

Khương Hằng gật đầu, ngồi xuống đối diện hần. Lục Quý Tri vẫy lệnh cho thuộc hạ lui xuống, sau đó rót cho nàng một chén trà.

“Đa tạ điện hạ.”

“Không cần khách khí. Nói đi, rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy hần nóng vội, Khương Hằng cũng không úp mở, mỉm cười mà nói: “Đêm đó Tề Tam cô nương lập kế hoạch dẫn ta đến hoa viên xem nàng hẹn hò với Lạc Đình. ....”

Lời này khiến Lục Quý Tri tức giận nảy: “Cái gì? Nói như vậy là người đã sớm biết việc họ qua lại với nhau?”

Khương Hằng ngừng một lát, ánh mắt ranh mãnh không lộ dấu vết mà cười: “Đêm đó được biết, hần là Tề Tam cô nương muốn ta thấy khó mà lui. Nhưng mà thật đáng tiếc, mọi chuyện không như nàng ta mong muốn rồi.”

Lục Quý Tri không nói gì, hần nhớ tới ngày đó vô tình gặp nhau trên đường, mình lại ngu ngốc mà phí công biểu diễn.

Cho nên thật ra người ta cái gì cũng biết, cần bán hần chính là vẽ vời cho thêm chuyện?!

Ừ.... Người đâu, đào giúp bốn vương một cái lỗ, bốn vương muốn chui xuống đó tịnh tâm!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tịnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Vô như không thấy vành tai đang đỏ lên của hần, Khương Hằng nhin cười, không nhanh không chậm mà nói: “Tuy là sớm đã biết chân tướng, nhưng thần nữ vẫn rất cảm tạ ngày ấy điện hạ đã có lòng nhắc nhở. Đầu nói việc lập gia đình là sinh mệnh thứ hai của nữ tử, nếu đổi lại là người khác trong tình cảnh khác, điện hạ làm như vậy, chính là cứu cả cuộc đời của họ.”

Lục Quý Tri sững sờ, cảm giác thẹn thùng trong lòng lập tức đã mất đi hơn phân nửa.

“Khụ, biết rồi. Đã nói là bốn vương chỉ chương mắt họ Lạc kia mà thôi.” Hần nói xong bên cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, ý đồ che giấu sự xấu hổ, sau đó.....

Chén trà kia là vừa mới pha, còn đang rất nóng.

Sắc mặt Lục Quý Tri xanh đỏ đan xen, nghẹn nghẹn rồi không nhịn được mà phun một tiếng “Phụt” ra.

Khương Hằng không định cười, nhưng.... không nhịn được.

Thấy nàng cúi đầu cười cười, Lục Quý Tri: “.....”

“Điện hạ, điện hạ không sao chứ?”

Thiếu niên khuôn mặt đỏ bừng, vừa then vờ giận nhìn mình chăm chăm, cũng không có ý định nói câu, Khương Hằng thấy vậy, dứt khoát cười to.

Lục Quý Tri sống không còn gì lý luận tiếc nữa mà nhìn nàng, trong lòng không hiểu sao lại có loại cảm giác nhẹ nhõm.

Từ sau khi xuyên không tới đây, hần vẫn luôn nơm nớp lo sợ mà học theo cách sinh hoạt của Tần Vương, không dám để lộ quá nhiều khác thường, để tránh Chiêu Ninh Đế lại mất kiên nhẫn ban chết cho hần. Cho dù là trước mặt Ngụy Nhất Dao thần kinh thô, hần cũng không dám buông lỏng cảnh giác, bởi vì Ngụy Nhất Dao trung thành với Tần Vương, chứ không phải hần – người qua đường đến sau này.

Chỉ có ở trước mặt mẹ hần mới có thể tạm thời thư giãn. Nhưng mẹ lại là Thái hậu, ở sâu trong hậu cung, hần không thể lúc nào cũng đi gặp bà, mà bên cạnh mẹ cũng có không ít kẻ hầu người hạ, lại thêm tầm mắt của Chiêu Ninh Đế, hần chỉ có thể thông qua việc trao đổi ánh mắt với mẹ mà được trở về làm chính mình, nhưng không thể chính thức cởi bỏ “mặt nạ Tần Vương” này.

Nhưng Khương Hằng lại bất đồng.

Trước đây nàng chưa từng gặp Tần Vương, tuy không có khả năng nàng chưa từng nghe qua thanh danh của Tần Vương, nhưng tai nghe và mắt thấy vốn không giống nhau, cho dù biểu hiện của hần có khác biệt với những gì nàng từng nghe qua, nàng cũng sẽ chỉ tưởng là lời đồn sai chứ không suy nghĩ quá nhiều.

Quan trọng nhất là, nàng đã sớm nhìn ra sự khác thường của hần, nhưng lại chưa bao giờ quá để ý, tò mò hay bép xép.

Điều này khiến cho Lục Quý Tri có cảm giác nhẹ lòng.

“Được rồi, không đồng tình với ta chút nào sao?”

Giọng nói bởi vì lười phông mà hơi mơ hồ không rõ, vừa tức giận lại có vài phần vui vẻ, bắt đồng hoàn toàn với ngữ khí mỉa mai ngạo mạn ngày thường. Khương Hằng vui vẻ dừng lại, bắt gặp gương mặt nhin.

Như là có một trận mưa xuân rơi xuống, tẩy đi dầu mây tối tăm ngạo mạn của thiếu niên, trên mặt hần lúc này như một mảng trời quang, ánh mặt trời cuối cùng cũng xuất hiện.

“Cười đủ rồi thì nói tiếp đi, ta vẫn đang chờ đây.” Mây kiếm nhường nhường, ánh mắt trong trẻo, vẻ vui tươi khác lạ, so với bộ dạng cổ lỗ làm ra vẻ của trước kia, như hai người khác biệt.

Khương Hằng bất ngờ, khựng lại một lát, chậm rãi nở nụ cười: “Điện hạ khiến thần nữ thật kinh ngạc.”

Lục Quý Tri nhìn nàng một cái: “Ngươi cũng vậy.”

Khương Hằng không nói chuyện, chống cằm cười tùm tùm đề nghị: “Chưa ăn cơm trưa no, hiện tại hơi đói bụng. Điện hạ có thể cho thần nữ vừa ăn vừa nói được không?”

Tự hồ là nhìn ra hần thích loại cảm giác tùy ý buông lỏng này, nàng cũng tùy ý theo. Lục Quý Tri muốn cười, lại thấy cô nương này thông minh đến đáng sợ, vậy vậy tay gài thị vệ đang đợi ở ngoài cửa: “Bây thiện.”

***

Thị vệ lĩnh mệnh lui xuống dưới, một lát sau đã đưa lên một bàn rượu và thức ăn thịnh soạn.

Đầu năm nay nấy nhà giàu đều có quy củ không nói chuyện khi ăn và khi ngủ. Có điều Khương Hằng sinh sống ở biên quan từ nhỏ, không xem trọng điều này, Lục Quý Trì lại càng không để ý. Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, bầu không khí vô cùng hài hoà thoải mái.

“Người vừa nói Tề Hà dẫn người đi xem nàng hẹn hò với Lạc Đình, sau đó thì sao nữa?”

“Sau đó ta trở về theo đường cũ, có điều đi chưa được mấy bước đã gặp điện hạ.” Tốc độ ăn của Khương Hằng rất nhanh, nhưng tướng ăn ưu nhã, thoạt nhìn vô cùng cảnh đẹp ý vui, “Mới đầu ta cho rằng điện hạ uống say, nên lưu tâm, đang chuẩn bị rời đi thì Nhị cô nương phủ Tả tướng xuất hiện....”

“Nhị cô nương phủ Tả tướng?” Lục Quý Trì ngẩn người, kinh ngạc: “Là Mạnh Uyển Nghiên kia?!”

Khương Hằng nuốt đồ ăn trong miệng: “Chính là nàng.”

Vài ngày trước hẳn vừa thấy cô nương này trong nấy bức họa mà Chiêu Ninh Đế đưa, bởi vậy Lục Quý Trì có chút ấn tượng với nàng. Mạnh Uyển Nghiên này là đích nữ của Tả tướng gia, tuổi vừa mười sáu, dung mạo xinh đẹp, lại am hiểu thi họa, tài hoa xuất chúng, có mỹ danh trong giới khuê tú kinh thành.

Một cô nương xuất thân huân quý, bản thân lại ưu tú, quanh mình không thiếu người theo đuổi như vậy, sao có thể làm ra chuyện lên kút câu dẫn Tần Vương?!

Trong lòng Lục Quý Trì đã nổi lên sóng to gió lớn, cau mày suy tư hồi lâu, lại không tìm ra đầu mối gì — Tần Vương và Mạnh Uyển Nghiên chỉ có thể coi là biết mặt, cũng chưa bao giờ cùng xuất hiện, mà cho tới bây giờ nàng ta cũng chỉ cung kính bình thường với Tần Vương, chứ không có bất kỳ ý tứ xem trọng nào.

“Người.... Chắc chắn là nàng ta? Không nhìn lầm chứ?” Hắn không nhận được mà xác nhận lại với Khương Hằng.

“Ta đã gặp nàng vài lần, sẽ không nhận lầm người. Huống chi....” Khương Hằng nhấp một ngụm súp, khó hiểu ngẩng đầu, “Ngày ấy ta nghỉ sau khi điện hạ tỉnh lại sẽ muốn biết ai tình kẻ mình, nên trước khi đi đã để nàng ở lại, những hạ nhân kia không có nói cho điện hạ ư?”

Lục Quý Trì sững sờ, lắc đầu: “Bọn họ đều nói khi ấy ở hiện trường chỉ có một mình ta.”

Sau khi thay đệ đệ báo ân, Khương Hằng không còn quan tâm đến chuyện này, bởi vậy cũng không biết sau đó đã xảy ra việc gì. Sau khi nghe xong lời này, mới phản ứng: “Cho nên là.... Sau khi ta rời khỏi, có người đã dẫn nàng đi trước khi mọi người phát hiện?”

Sắc mặt Lục Quý Trì trầm xuống: “Ừ.”

Khương Hằng không cần phải lừa hắn. Như vậy, đêm hôm đó người hạ được câu dẫn hắn, là Mạnh Uyển Nghiên?

Nhưng tại sao nàng ta phải làm như vậy?

Giả thiết hợp lý nhất có lẽ là do nàng thích Tần Vương, nhưng lại yêu mà không được, cho nên mới làm ra hạ sách này.

Nhưng giả thiết này hoàn toàn không phù hợp.

Không nói đến nàng có thích Tần Vương hay không, cho dù có, nàng cũng hoàn toàn không cần phải dùng phương thức mờ ám như vậy để tiếp cận Tần Vương — Tả gia sau lưng nàng luôn là đối tượng hàng đầu mà Tần Vương muốn lôi kéo, nàng cũng là một trong số những mục tiêu mà Tần Vương lựa chọn cho ngôi vị Vương phi. Tuy Tần Vương muốn tuyển chọn ra người có lợi nhất với mình trong số những mục tiêu này rồi bắt đầu tấn công, bởi vậy trước mắt vẫn còn đang xem xét lại. Nhưng nếu nàng chủ động đuổi cảnh olive ra, chắc chắn Tần Vương sẽ không từ chối.

Như vậy, là sợ cha nàng – Tả tướng không đồng ý?

Cũng không có khả năng. Mặc dù ông già Tả tướng kia trong triều chỉ theo một phái thanh lưu, chưa bao giờ lui tới với cánh hoàng tử bọn họ để tránh bị chụp cái mũ “Kết bè kết cánh”. Nhưng ông ta đối với đứa con gái Mạnh Uyển Nghiên này có thể xem là yêu con như mạng. Nếu Mạnh Uyển Nghiên thật thích Tần Vương, khẳng khẳng muốn gả cho hắn, thì ông ta cũng không ngoan cố chống lại được bao lâu.

Như vậy..... Có thể là do Mạnh Uyển Nghiên chỉ vô tình đi ngang qua, không biết Tần Vương đang bị hạ được hay không?

Lục Quý Trì cẩn thận nghĩ nghĩ, sau đó phủ định suy đoán này — nếu nàng không biết rõ tình hình, không có khả năng vừa gặp đã chủ động lỗ mãng dúi tay hắn.

“Nàng ta lúc ấy có nói lời gì, hay hành động gì kỳ quái không?”

Thấy thần sắc hắn nghiêm trọng, Khương Hằng nhướng mày, nghiêm túc hồi tưởng lại: “Nàng ta chỉ nói muốn đỡ điện hạ đi nghỉ ngơi, chưa nói gì khác. Nhưng nhìn điệu bộ của nàng, hẳn là đã biết tình trạng của điện hạ, hơn nữa còn có mưu đồ. Cho nên ta mới bảo Nguyệt Viên ra tay đánh ngất nàng.”

“Nguyệt Viên?”

“Chính là nha hoàn của ta. Điện hạ từng gặp qua, là người mập mạp đấy.” Khương Hằng nhìn hắn một cái, trong mắt hiện vẻ trêu chọc, “Thân thủ của nàng không tệ, vừa là thị nữ cũng vừa là hộ vệ của ta.”

Khoẻ miệng của Lục Quý Trì lập tức co lại: “Thật là.... Không nên nhìn mặt mà bắt hình dong.”

Nhớ ngày đó hẳn cũng vì đáng người tựa như màn thầu lên men của nha đầu kia mà loại bỏ hiềm nghi của chủ tớ bọn họ.

Sau khi lột bỏ mặt nạ, vẻ mặt của thiếu niên hết như ánh dương rạng rỡ, biểu cảm cũng phong phú hơn hẳn. Khương Hằng nghiêng nghiêng cười, ý vị mà nói: “Tuy không biết tại sao Mạnh Nhị cô nương phải làm như vậy. Xét về xuất thân và học thức của nàng, nếu không có lý do bất đắc dĩ nào, nhất định sẽ không đem sự thanh bạch và danh dự của mình ra đùa giỡn.”

Thế gia quý nữ có tự tôn của thế gia quý nữ. Đặc biệt Mạnh Uyển Nghiên tâm cao khí ngạo có tiếng, nữ tử như nàng, nếu thích một người sẽ không dùng thủ đoạn xấu xa hèn hạ như vậy.

Lục Quý Trì hoàn hồn: “Ý người là.... Có thể nàng đang bị người khác uy hiếp?”

Khương Hằng ưu nhã cho một miếng cà vào trong miệng: “Thần nữ cũng chỉ là suy đoán, nhưng điện hạ có thể thử điều tra theo phương diện này một chút, biết đâu lại phát hiện được gì.”

Lục Quý Trì không nói gì, kỳ thật trong lòng hắn cũng nghĩ như vậy. Có điều, nếu thật sự Mạnh Uyển Nghiên bị người khác uy hiếp, như vậy nhất định nàng còn có một kẻ sau lưng.

Kẻ này muốn Tần Vương qua lại với Mạnh Uyển Nghiên, hoặc là nói, hắn muốn thông qua việc này buộc phủ Tả tướng và phủ Tần Vương lại cùng một chỗ....

Từ từ, đây không phải là kế hoạch mà Tần Vương muốn làm, nhưng vẫn chưa bắt tay đi làm hay sao?

Chẳng lẽ.....

Mẹ nó! Không phải là có người muốn mượn cơ hội này để làm Chiêu Ninh Đế hiểu lầm Tần Vương, sau đó cạo chết hắn à?!

Không phải là không có khả năng, lúc trước Tần Vương hành động bừa bãi, đắc tội không ít người.

Tương tự như vậy, lập tức cả người Lục Quý Trì đều thấy không ổn.

Một Chiêu Ninh Đế còn giải quyết chưa xong, lại con mẹ nó thêm một kẻ nữa! Có muốn để người ta sống hay không!

“Điện hạ?” Sao đang êm đẹp lại đột nhiên thay đổi sắc mặt?

Lục Quý Trì hoàn hồn, cứng ngắc mà nhếch môi: “Không có gì, người..... nói rất có lý. Tiếp tục đi.”

Khương Hằng nhướng mày: “Ta nói xong rồi. Điện hạ còn muốn biết gì nữa ư?”

Hiện tại hắn chỉ muốn biết kẻ đứng sau tất cả chuyện này là ai..... Tìm Lục Quý Trì thành thịch nhảy, gắng gượng trấn tĩnh tâm thần, nói ra nghi vấn cuối cùng trong đầu: “Trước kia chúng ta không quen biết nhau. Sao hôm đó người lại giúp ta?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

“Có lẽ điện hạ không nhớ rõ, hai năm trước, người đã từng cứu đệ đệ của ta.”

Khương Hằng nói khiến cho Lục Quý Tri có chút kinh ngạc: “Đệ đệ của người?”

“Vâng, ta có một đệ đệ, gọi là Khương Từ. Từ nhỏ đệ ấy đã mắc bệnh tim bẩm sinh, thân thể suy yếu. Có một lần tham gia cung yến bị người khác trêu chọc suýt nữa thì phát bệnh, là điện hạ trùng hợp đi ngang qua giúp hắn.”

Tuy hắn ra tay bởi vì người trêu chọc đệ đệ nàng có thù oán với hắn. Nhưng với Khương Hằng mà nói, ân này không thể không nhớ. Cho nên tối ấy thấy hắn tình cảnh chật vật, khó bảo toàn trong sạch, nàng mới có thể hiếm khi mà xen vào chuyện của người khác, lệnh cho Nguyệt Viên ra tay đánh bắt tinh Mạnh Uyển Nghiên. Còn sau đó, với bộ dạng vừa nhìn đã biết là bị người khác của hắn, nàng không muốn bị người khác trông thấy gây phiền toái, lại sợ sau khi mình rời đi, được tính chưa được giải khiến hắn làm chuyện hồ đồ, nên dứt khoát đập hắn xuống nước.

“Có nghĩa là không phải vì người tức giận nên mới……” Lục Quý Tri kinh ngạc, đối diện với đôi mắt lúng liếng vui vẻ của Khương Hằng, lập tức hơi ngưng ngừng mà ho nhẹ một tiếng, “Cảm ơn, về sau nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, cứ nói với ta.”

Đối với thân phận của hắn mà nói, đây là một lời hứa hẹn không nhỏ. Khương Hằng nhường mày, thấy thái độ của hắn nghiêm túc, không hề giống đang nói đùa, lập tức tiếp thu thiện ý: “Ta nhớ kỹ.”

Đồ tốt đưa đến tận cửa, kẻ nghèo mới không cần!

“Vậy hôm nay nói đến đây thôi, ta phải người tiễn người về……” Còn chưa nói xong đã phát hiện chén đĩa trên bàn đã trống trơn từ lúc nào, Lục Quý Tri ngẩn ngơ, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thiếu nữ đang dùng khăn lau miệng ở trước mặt.

“Đa tạ điện hạ chiều đãi, hương vị đồ ăn ở đây quả thật rất ngon.” Khương Hằng cười híp mắt cất khăn, “Có điều phân lượng hơi ít.”

Lục Quý Tri từ đầu tới cuối chưa ăn được bao nhiêu: “……”

Nhiều đồ ăn như vậy, một mình nàng ăn hết toàn bộ còn chê ít?!

***

Lục Quý Tri lòng tràn đầy khiếp sợ đưa mắt nhìn Khương Hằng đã đi ra khỏi quán rượu Trường Phong, vất vả lắm mới khôi phục được tinh thần, lại nhìn chén đĩa trống không trên bàn, không khỏi sợ hãi.

Nữ tráng sĩ dạ dày lớn thật…!

“Điện hạ, thần đã trở về!”

Giọng nói to sang sảng, là Ngụy Nhất Dao, Lục Quý Tri ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vị đại huynh đệ này cười toe toét khoe hàm răng trắng, ôm một đống đồ vật màu sắc rực rỡ không biết là cái gì lao đến.

“Điện hạ, cái áo khoác nhỏ này đẹp không? Thần mua cho Tiểu Ngọc Nhi đấy!” Ngụy Nhất Dao vừa chạy vừa vui vẻ nói, “Hôm nay trên đường náo nhiệt, rất nhiều quán nhỏ bày bán. Đây là thần mua được trong tay một bà lão, sạp hàng của bà ta mua bán tranh giành kịch liệt, toàn người già vây quanh. Chắc, suýt nữa là sẽ chết thần! Điện hạ mau nhìn xem, có phải rất đẹp hay không?”

Hoà hoè xanh đỏ tím vàng…… Hắn ta mù rồi!!

“Đúng rồi, thần còn mua cho Tiểu Ngọc Nhi một quả bóng bằng vải bông!” Ngụy Nhất Dao nói xong lại móc một vật gì đó từ trong ngực ra, Lục Quý Tri không dám tiếp tục nhìn, bụm lấy đôi mắt đau đớn quay về vương phủ.

Đây hiển nhiên là bị ghét bỏ nữa rồi, Ngụy Nhất Dao mất hứng, quay về tìm Tiểu Ngọc Nhi hiến vật quý tìm kiếm sự đồng cảm.

Sau đó bị Tiểu Ngọc Nhi gài thét đuổi theo một đường.

Con bà nguoi chứ cái thằng nguoi ngu xuẩn này! Loài báo cũng có tôn nghiêm của loài báo biết chưa! Thứ xấu như vậy cũng dám trèo lên người ông đây!

Ngụy Nhất Dao tủi thân cực kỳ: “Rõ ràng rất đẹp mắt mà…! Lúc ta đang mua của bà lão kia, còn có hai bà thím muốn tranh giành với ta đấy!”

Lục Quý Tri: “……”

Đúng rồi, vậy nguoi rất dữ đấy.

Thiếu niên không thể nhịn nổi nữa mà đá tên nghèo này ra khỏi phòng.

Ngụy Nhất Dao ôm lấy “Chiến lợi phẩm”, lòng tràn đầy mất mát mà bước đi, Lục Quý Tri ỉu xiu nằm trên giường cân nhắc chính sự.

So với Chiêu Ninh Đế, cái tên đứng trong bóng tối gạt dây làm hắn cảm thấy càng nguy hiểm hơn. Phải nhanh chóng bắt được tên đó mới được.

“Điện hạ, Tôn tiên sinh cầu kiến.” Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên có người bên ngoài bẩm báo.

Lục Quý Tri hoàn hồn, suy tư một lát rồi cho phép Tôn tiên sinh vào.

Đã lạnh nhạt với hắn vài ngày, còn lạnh nhạt thêm nữa có lẽ sẽ rút dây động rừng.

Lại nghĩ tới trước mặt là hồ sau lưng là sói, hai bên đều là địch, Lục Quý Tri lập tức thở dài, muốn sống sót thật là gian nan…!

“Tham kiến điện hạ.”

“Ừ.” Bày ra vẻ kiêu căng trước sau như một của Tấn Vương, Lục Quý Tri nghiêng đầu liếc nhìn Tôn tiên sinh: “Có việc gì?”

Đôi mắt sắc bén của Tôn tiên sinh không biến sắc mà đánh giá thiếu niên đang tựa trên thành giường, trên mặt bày ra vẻ hết sức cung kính: “Nghe nói đệ hạ muốn từ hôn cho điện hạ, thuộc hạ đặc biệt đến nghe quyết định cuối cùng của điện hạ.”

Đối với người như hắn, hôn sự cũng là chính trị. Tôn tiên sinh quan tâm điều này, Lục Quý Tri cũng không cảm thấy bất ngờ, chẳng qua là ông ta gọi lên như vậy, khiến hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện — trong thọ yến của An Quốc công, hình như Tấn Vương cũng từng thảo luận với đám thuộc hạ về hôn sự của mình.

Tên nhóc chết bầm này còn chưa được khai thông, nhìn thấy cô nương gia phản ứng đầu tiên là không bình tĩnh muốn tránh xa, phản ứng thứ hai là đánh giá giá trị chính trị của họ, hoàn toàn không có chút ý niệm phong hoa tuyết nguyệt nào trong đầu cả. Có điều hắn cũng biết tuổi mình không còn nhỏ nữa, lại tham quan hệ thống gia mang lại lợi ích, bởi vậy tuy bản thân không có hứng thú với việc thành thân, nhưng vẫn luôn hết sức đề tâm.

Hình như trong yến thọ của An Quốc công ba bốn ngày trước, hắn đã vì chuyện này mà tiện tay xem xét một chút.

Vương phi này cưới rồi là không thể đổi lại, bởi vậy Tấn Vương còn chưa nghĩ ra nên bắt đầu tấn công ai, đám mưu sĩ lại cảm thấy lựa chọn trong số những người mà họ đã tuyển ra, bất kỳ người nào cũng được, hi vọng Tấn Vương mau chóng chọn ra một, sau đó triển khai tốt kế hoạch tiếp theo.

Tấn Vương được bọn họ khích lệ, cuối cùng phủ Trần Quốc công và phủ Định Bắc Hầu được lọt vào mắt xanh của hắn.

Hai nhà này đều có công lớn trong việc khai quốc, thừa kế tước vị, hiện nay gia chủ cũng đang nắm binh quyền một phương, trong triều vô cùng có sức nặng. Cho dù đạt được sự ủng hộ của ai trong hai bọn họ, thì Tấn Vương đều có được một nguồn trợ lực cực kỳ lớn. Có điều Tôn tiên sinh lại cảm thấy chọn hai nhà đó quá mức lộ ra dã tâm đồ mưu, lo lắng sẽ khiến cho Chiêu Ninh Đế kiêng kỵ và ghen ghét, đề nghị hắn ra tay với bên quan văn.

Tấn Vương cảm thấy ông ta nói cũng rất có đạo lý, nên bảo muốn suy xét lại, chẳng qua trong lòng rối cuộc lại thấy bình quyền quan trọng hơn nhiều.

Bởi vậy Tôn tiên sinh có chút mất hứng, cảm thấy hẳn không tin tưởng mình. Tấn Vương xuống nước dỗ dành ông ta vài câu, sắc mặt ông mới hoà hoãn đôi chút.

..... Không đi dỗ dành tiểu cô nương trong veo như nước, ngược lại tìm mọi cách dung túng người đàn ông trung niên thô kệch mặt đầy nếp nhăn. Khoé miệng Lục Quý Tri co giật, có loại xúc động muốn để Tấn Vương xuống đất tát vài cái cho tỉnh lại.

Chẳng qua từ sự kiện này có thể thấy được thái độ của Tôn tiên sinh đối với hôn sự của Tấn Vương — ông ta hi vọng Tấn Vương sớm thành thân, hơn nữa, tốt nhất là chọn một quan văn có quyền cao chức trọng làm nhạc phụ.

Từ từ, quan văn quyền cao chức trọng.....

Tà tướng?

Đứng rồi, ông ta đã từng đề cử Tà tướng với Tấn Vương rất nhiều lần!

Trong lòng Lục Quý Tri khê động, hồi lâu sau mới chớp lên, sắc mặt không vui mà mờ mờ: “Làm gì mà thật lòng muốn từ hôn cho ta, rõ ràng chính là đang thử dò xét ta! Nếu ta thật sự chọn một trong số những cô nương này nói muốn thành thân cưới về làm Vương phi, chỉ sợ vừa quay đầu y đã ra tay, đáng tiếc đại kế của chúng ta.....”

Tinh quang trong mắt Tôn tiên sinh loé lên, thấy Lục Quý Tri phàn nàn không ngừng, hiển nhiên là đang rất phiền não, vội vàng âm giọng nói: “Điện hạ đừng vội, thuộc hạ cho rằng chuyện này đối với chúng ta chưa hẳn là chuyện xấu.”

“Hừm?” Lục Quý Tri hơi dừng lại, ngồi dậy: “Tiên sinh có cao kiến gì?”

Trên mặt thiếu niên lại nổi lên thái độ dựa dẫm vào mình, lại nghĩ những ngày nay tuy hẳn không chịu gấp mình, nhưng cũng không có hành động nào khác, Tôn tiên sinh lập tức cảm thấy buồn lòng.

Thấy quý này nhìn như khôn khéo, kỳ thật rất đại độ, xem ra hẳn vẫn chưa phát hiện được gì. Có điều lúc trước mình cũng có hơi đắc ý vênh vao, sau này phải chú ý một chút, để không làm hỏng đại sự của vị kia.

Nghĩ đến “vị kia”, Tôn tiên sinh cảm thấy rung mình, thái độ lại cung kính thêm vài phần: “Tuy hành động của bộ hạ lần này có ý tứ thâm dò, thế nhưng đây cũng chỉ là hoài nghi của y, cũng không có chứng cứ. Việc điện hạ đáp ứng hôn sự, xác thực sẽ khiến nội tâm y dễ phòng, nhưng cũng có sao đâu nào? Mẫu phi của người có ân với bộ hạ, bộ hạ sẽ không bởi vì chút nghi ngờ nhỏ nhỏ này mà ra tay với người. Đầu tiên chúng ta phải nắm chặt lợi ích này trước đã, những chuyện khác sau này nghĩ cách đối phó.”

Vị Tôn tiên sinh này quả nhiên rất hiểu rõ Tấn Vương, nghe những lời này, không có câu nào không phải tâm ý của Tấn Vương.

Lục Quý Tri cười thâm trong lòng, trên mặt lại vừa vui mừng vừa chán chừ mà nói: “Đã có thánh chỉ từ hôn này, chúng ta hoàn toàn có thể đạt được mong muốn mà không cần phí chút tâm tư nào. Đây đúng là chuyện tốt, có điều..... Người có chắc chắn là hoàng huynh sẽ không vì chuyện này mà trừng trị ta?”

“Bộ hạ quý trọng thanh danh, nếu không có chứng cứ xác thực, chắc chắn sẽ tiếp tục án binh bất động.”

Ngất khí của Tôn tiên sinh vô cùng chắc chắn, xem ra là thật sự cho rằng như vậy. Cho nên việc Chiêu Ninh Đế không còn muốn nhần nhịn hẳn nữa, ông ta và người sau lưng ông ta không hề hay biết.....

Trong lòng Lục Quý Tri đã có tính toán, trầm ngâm một lát, lại nói: “Lời này cũng không tệ, vậy theo ý tiên sinh, bản vương nên chọn cô nương nào cho vị trí phi là thích hợp nhất?”

“Thuộc hạ cho rằng Mạnh cô nương nhà Tà tướng có thể làm Vương phi.”

“Hừm?” Ánh mắt Lục Quý Tri chớp lên, ra vẻ do dự nói: “Nàng ta cũng không tệ, có điều trong lòng ta còn có mấy người khác cũng khá ổn để lựa chọn.....”

“Mạnh Nhị cô nương là thích hợp nhất, điện hạ, chọn nàng đi.”

Tuy trên mặt làm ra vẻ cung kính, nhưng hiển nhiên Tôn tiên sinh từ trong nội tâm đã chương mắt Tấn Vương, bởi vậy cũng không có quá che dấu cảm xúc thật sự của mình.

Nhìn ánh mắt mang theo sự gấp gáp rõ ràng của ông ta, trong khoảnh khắc, Lục Quý Tri rối cuộc cũng hiểu được — người phía sau Mạnh Uyển Nghiên, rất có thể chính là người sau lưng Tôn tiên sinh luôn khuyến khích Tấn Vương mưu phản, muốn dùng hẳn làm bia đỡ đạn! Sợ đi kê đó hạ được Tấn Vương, không phải muốn mượn tay Chiêu Ninh Đế cạo chết Tấn Vương, mà bởi vì quyết định hôn sự của Tấn Vương không giống với hẳn, hẳn sợ Tấn Vương vượt khỏi tầm kiểm soát của hẳn mà không lựa chọn phù Tà tướng!

Xem ra kẻ đó rất xem trọng phù Tà tướng.....

“Điện hạ?” Thấy hẳn cả buổi không nói lời nào, Tôn tiên sinh kêu một tiếng.

Lục Quý Tri hoàn hồn, nở nụ cười: “Vậy được, cứ nghe lời tiên sinh đi.”

Tôn tiên sinh trong lòng vui vẻ: “Vậy khi nào điện hạ định hồi đáp bộ hạ?”

“Chuyện này không vội, mấy ngày nay hoàng huynh bận rộn lo công chuyện chợ chung, sợ là không rảnh quan tâm ta. Qua mấy ngày nữa ta sẽ tìm thời gian thích hợp để nói.” Lục Quý Tri nói xong phất phất tay, “Được rồi, người lui xuống trước đi. Ta phải nghỉ ngơi một lát.”

Tôn tiên sinh hải lòng cáo từ.

Ông ta vừa đi, Lục Quý Tri lập tức thu lại nụ cười, gọi Ngụy Nhất Dao lại: “Nhị cô nương nhà Tà tướng Mạnh Uyển Nghiên, dĩ đồ là gần đây nàng ta hay qua lại với những ai, có gặp chuyện gì đặc biệt không. Mặt khác, tìm vài người đáng tin theo dõi sát sao Tôn tiên sinh, cẩn thận một chút đừng để bị phát hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 22

Đối với việc Lục Quý Tri đột nhiên hoài nghi Tôn tiên sinh, muốn điều tra chuyện của ông ta, Ngụy Nhất Dao vô cùng kinh ngạc. Đối với hẳn, Tôn tiên sinh chính là tình yêu đích thực của điện hạ nhà mình, loại tình yêu mà dù cho một trăm năm sau nữa cũng sẽ không chia ly!

Nhận được ánh mắt nghi hoặc “Sao người có thể đột nhiên thay lòng đổi dạ như thế” của hẳn, khoé miệng Lục Quý Tri co giật, không nhận được mà gờ chân lên cho hẳn một đạp, sau đó mới nói sơ lược lại tin tức của Khương Hằng và suy đoán của mình.

Ngụy Nhất Dao nghe xong lập tức vừa kinh vừa giận, sau vô ngữ cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Lục Quý Tri rất yên tâm về năng lực xử lý công việc của hẳn, gạt đầu cổ vũ hẳn vài câu, sau đó kiên nhẫn chờ đợi kết quả.

Nhưng điều làm hẳn thất vọng chính là, Tôn tiên sinh cũng vậy, Mạnh Uyển Nghiên cũng vậy, cả hai đều giấu giếm rất kỹ. Đám người Ngụy Nhất Dao theo dõi họ sát sao mấy ngày liền cũng không phát hiện được gì. Ngược lại Tề Ngạn bên kia lại bất ngờ có tiến triển — hẳn tìm được nhà hoàn hạ được Tấn Vương đem hóm đó.

Tuy nha hoàn kia chỉ là râu ria, cũng không biết kẻ giật dây phía sau là ai, nhưng nàng ta cung cấp một manh mối rất quan trọng — loại được nàng ta hạ cho Tấn Vương chính là Mê Hồn, đó là một loại xuân dược không phổ biến trên thị trường mà vô cùng quý báu. Loại dược này có tác dụng cực kỳ mạnh, chỉ cần dính một ít thuốc bột là sẽ khiến người ta mất đi lý trí, nhưng người trúng được sẽ không có cảm giác gì quá khác biệt, chỉ nghĩ là mình say rượu, rất thích hợp để ám toán người khác. Mặt khác, nó có một đặc điểm: gặp nước thì ngay lập tức được giải, đây chính là nguyên nhân đại phu kiểm tra thân thể Lục Quý Tri ngày đó không phát hiện được gì.

“Thứ ta môn như vậy ta cũng là lần đầu nghe thấy, may mắn là có một cô nương từ trên trời rơi xuống cứu người. Nếu không thì không chỉ khó giữ được trong sạch, mà người còn danger cho rằng mình chính là hung thủ đấy!” Tề Ngạn ngồi phịch xuống ghế phát biểu ý kiến.

“.....Ừm.” Lục Quý Tri hoàn hồn, thấy bọng mắt hẳn thâm đen, thần sắc tiêu tụy, một bộ dáng ẻo oài vô cùng, khoé miệng liền co giật, “Túng dục ảnh hưởng đến sức khoẻ, người phải kiểm chế lại chút, đừng y tuổi trẻ mà phóng

tung buồng thả.”

“Túng, ...” Tề Ngan kịp thời phản ứng, “Túng đục cái gì mà túng đục! Vài ngày nay ông đây không có đụng vào nữ nhân!”

“..... Vậy bộ dạng bị ép khổ này là thế nào?”

“Đây là phần nộ, sứt ruột!” Nói đến chuyện này, sắc mặt Tề Ngan lại càng khó coi, xoa mạnh hai bên thái dương, tiếp tục nói: “Nha đầu Hà Nhi kia, ... Ta thật không biết phải làm sao!”

Lục Quý Tri lập tức nhớ tới tình cảnh Khương Hằng xát muối vào vết thương của Tề Hà hôm Vạn Hoa Đoạn.

“Hừm, muối người lại làm sao?”

Đừng nói là phần hận quá rồi nghĩ quần nhà?

“Vì dễ sớm chết đứt tơ tương của con bé với Lạc Đình, ta nói mẹ giam lỏng nàng trong phòng, tạm thời không cho ra ngoài. Cứ giam như vậy vài ngày, con bé nói mình đã nghĩ thông suốt, không bao giờ... qua lại với họ Lạc kia nữa. Ta tin tưởng, thả nàng ra ngoài, không ngờ nha đầu chết tiệt đó lại dám lừa ta, hôm Vạn Hoa Đoạn, con bé chạy đến gặp vị hôn thê của Lạc Đình, cũng chính là Ngũ cô nương phủ Vinh Quốc công, mở miệng gọi người ta là tỷ tỷ rồi cầu xin người ta đừng chia rẽ nàng với Lạc Đình, ...”

Nghĩ đến chuyện đó, Tề Ngan rất tức giận, mặt xanh mét mà đập bàn cái rầm, “Con mẹ nó rớt cuộc là ai chia rẽ ai đây...?! Sao con bé có thể... có thể làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy!”

Có thể dùng mấy chữ “vô liêm sỉ” với chính muội muội mà mình cưng chiều từ nhỏ như vậy, hiển nhiên là Tề Ngan đã bị hành động của Tề Hà làm cho ghê tởm. Lục Quý Tri đồng tình vỗ vỗ vai hắn: “Sau đó thì sao? Khó chủ đến nhà cáo trạng?”

Tề Hà không có khả năng chủ động nói thật với người nhà. Nếu Tề Ngan biết được chuyện này, hiển nhiên là Khương Hằng đã làm gì đó.

Nhớ tới bộ dạng cô nương kia tươi cười như gió xuân mà xát muối vào vết thương của người ta, Lục Quý Tri ho nhẹ một tiếng, càng đồng tình mà liếc nhìn Tề Ngan. Đây là một nhân vật hung ác, khó trách Lục Nhị thiếu từ trước đến nay không sợ trời không sợ đất lại bị hành hạ thành như vậy.

“Khó chủ không có đến nhà, đến thăm lại là biểu ca của nàng.” Tề Ngan ỉu xiu mà lau mặt, “Tần đại tướng quân, Tần Tranh tới nhà ta ngay trong ngày.”

Nhớ tới Tần Tranh suốt ngày trưng cái gương mặt Diêm Vương lạnh lùng vô tình, khoé miệng Lục Quý Tri lập tức co lại: “Hắn, ... Động thủ?”

Tề Ngan dờ dẩn nhếch môi: “Không hề động thủ, ngược lại rất thân thiện.”

Lục Quý Tri: “..... Là sao?”

“Hắn rất thân thiện hỏi cha ta, có phải chuẩn bị gả Hà Nhi cho Lạc Đình làm thiếp hay không. Nếu phải thì hắn bảo biểu muội của hắn chuẩn bị nghênh đón cho thật tốt.”

Lục Quý Tri: “!”

“Trước đây, cha ta vẫn muốn gả Hà Nhi cho hắn, mẹ ta cũng đã từng bóng gió đề cập ý định này với Tần phu nhân.”

Lục Quý Tri: “!!!”

“Cha ta bị hỏi đến suýt nữa thì tức phát ngất, quay đầu lại cho Hà Nhi hai bạt tai, nói muốn dẫn nàng về thôn trang dưới quê ở. Mẹ ta liều chết ngăn cản, không cản thận tự đập vỡ đầu, bây giờ vẫn còn đang nằm trên giường. Hà Nhi thì càng khóc không dứt được, còn học máu hôn mẹ nhiều lần, ...” Tề Ngan đau đầu xoa xoa thái dương mà nói, “Ta đây thực sự là không chịu nổi nên nói chạy đến chỗ người hít thở chút không khí.”

Lục Quý Tri đã hoàn toàn không biết nên nói gì nữa, quả nhiên hắn đánh giá thấp cô nàng kia rồi, ...

Quá độc ác... Mẹ nó!

Về sau tuyệt đối sẽ không chọc vào nàng!

“Vậy thân thể của mẹ người và em người... Không sao chứ?”

Thấy khoé miệng của hắn vừa quắp vừa co rút, Tề Ngan không khỏi cười khỏ: “Mẹ ta không có gì đáng ngại, đại phu nói nghỉ ngơi một thời gian là ổn thôi. Hà Nhi, ... Tâm bệnh khó trị, tình huống không ổn.”

Lục Quý Tri vốn định nói có nương cứu hắn đêm đó chính là Khương Hằng, giờ lại không dám nói nữa, chỉ có thể vỗ vỗ vai Tề Ngan an ủi.

Ngược lại Tề Ngan thờ dài chủ động nhắc đến nàng: “Vi Khương Ngũ cô nương kia, thoát nhìn ôn hoà, không ngờ lại tay tàn nhẫn vậy.”

Lục Quý Tri hoàn hồn, không hiểu sao lại thốt lên: “Người có oán trách nàng không?”

Tề Ngan phiền muộn liếc nhìn hắn: “Nếu là người người có oán trách không? Gieo gó gạt bảo, nếu Hà Nhi không đi treu chọc nàng, nàng cũng sẽ không phản kích. Chung quy cũng là tự mình tìm đường chết, không thể trách ai, ...”

Ồ, xem ra tam quan của gia hoả này cũng rất đúng đắn!

Lục Quý Tri nhẹ nhõm: “Hiểu rõ là tốt rồi, vẫn nên khuyên nhủ em người sớm từ bỏ đi, đừng tự tìm đường chết nữa.”

“Muốn nha đầu kia hết hi vọng, sợ là không dễ dàng như vậy, ...” Tề Ngan nặng nề thờ dài, “Nhưng mà bây giờ chúng ta cũng sẽ không tùy tiện để con bé ra ngoài nữa.”

Lục Quý Tri đồng ý gật gật đầu: “Đau dài không bằng đau ngắn, nếu lo lắng cho sức khoẻ của nàng thì gọi thêm một đại phu túc trực ngay bên cạnh, chứ đừng mềm lòng!”

Tề Ngan xoa thái dương nhẹ gật đầu.

***

Sau khi thờ ngắn than dài ở Tần Vương phủ hồi lâu, Tề Ngan liền đi về. Lục Quý Tri an bài một ám vệ đáng tin cậy đi tìm hiểu về xuân dược Mê Hồn, sau đó gọi Ngụy Nhất Dao vào.

Bởi vì nhiệm vụ không có chút tiến triển nào, mấy ngày nay Ngụy Nhất Dao có chút buồn, đi đường cũng luôn cúi đầu.

Lục Quý Tri nhìn cũng buồn cười, liếc hắn nói: “Được rồi, mấy kẻ đó thâm tàng bất lộ. Nếu dễ dàng bị người điều tra ra như vậy, lúc trước ta cũng sẽ không tin tưởng ông ta. Huống chi tuy không tìm được chứng cứ xác thực, nhưng không phải người nói ông ta hành tung khả nghi, thật sự rất có vấn đề sao, ít nhất điều này có thể chứng minh suy đoán của ta không sai, phương hướng điều tra của chúng ta cũng không sai. Tiếp tục phải người theo dõi đi, trong thời gian dài chắc chắn sẽ có sơ hở.”

Ngụy Nhất Dao cũng nghĩ như vậy, tâm tình tốt hơn một chút, Lục Quý Tri lại hỏi: “Còn Mạnh Nhị cô nương bên kia thì?”

Hắn do dự một chút: “Có thể tra thần đều đã tra rồi, nhưng không hề phát hiện ra gì, ... Điện hạ, có phải Khương Ngũ cô nương nhìn lầm rồi không?”

Lục Quý Tri sững sốt, lắc đầu: “Nàng nói rất chắc chắn, không thể là nhìn lầm đâu.”

“Vậy, có thể là nàng gạt chúng ta?”

“Không đâu.”

Thấy Lục Quý Tri không hề nghỉ ngơi mà lắc đầu, Ngụy Nhất Dao lập tức phiền muộn: “Sao điện hạ lại tin tưởng nàng như vậy?”

Cũng đúng, vi sao nhỉ? Lục Quý Tri phiền muộn một thoáng, nhưng rất nhanh đã tìm được đáp án: “Thực giác. Thần bí, giác quan thứ sáu của nam nhân.”

Ngụy Nhất Dao: “.....”

Được lắm! Đáp án này cũng thật là tùy tiện.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Hai người đang nói, Tôn tiên sinh đã đến.

Lục Quý Trì nhanh chóng thay đổi thái độ, ra đầu cho Ngụy Nhất Dao dừng lại. Ngụy Nhất Dao vội vàng ngậm miệng đứng sang một bên.

“Tham kiến điện hạ.”

“Đứng lên đi, người tìm bản vương có việc gì?”

“Nghe nói lúc lâm triều hôm nay, bệ hạ đã ban hành lệnh chợ chung với tất cả mọi người, hoàn toàn định chuyện xuống. Điện hạ, chúng ta có thể hành động rồi.” Sắc mặt Tôn tiên sinh bình tĩnh, tựa hồ như chỉ vừa nghĩ về chuyện này bèn đi nhắc nhở hần một chút, nhưng Lục Quý Trì lại thấy một tia gấp gáp trong mắt của ông ta.

Hiển nhiên kẻ giật dây phía sau rất xem trọng quan hệ thông gia của phủ Tả tướng và Tấn Vương phủ, hơn nữa muốn thúc đẩy sớm việc này, nếu không thì đã không hạ được Tấn Vương. Sau khi kế hoạch thất bại, bọn họ không hề ra tay thêm lần nào nữa, hần là những lời hần lựa gạt Tôn tiên sinh ngày đó đã có tác dụng. Có điều đã nhiều ngày như vậy hần còn chưa tiến cung trả lời Chiêu Ninh Đế, hiển nhiên là khiến bọn họ sốt ruột.

Trong lòng Lục Quý Trì hiểu rõ điều này, trên mặt lại bình thản mà nói: “Chuyện này qua mấy ngày nữa rồi hẳn nói, dù sao hoàng huynh miệng vàng lời ngọc, sẽ không chơi xấu. Hiện tại bản vương muốn ra ngoài gặp Nhị cô nương nhà Tả tướng kia.”

Tôn tiên sinh lập tức sững sốt, không phải từ trước đến nay tiểu quý này chỉ cần có lợi ích thì ngay cả heo mẹ cũng nguyện ý lấy hay sao, thế nào lại đột nhiên muốn đi gặp con gái nhà người ta?

Như là nhìn ra hần đang nghĩ gì, Lục Quý Trì âm ức mà hử một tiếng, “Còn không phải tiểu tử Tề Ngạn kia cười nhạo bản vương không hiểu lòng nữ nhân, không biết cách chung đụng với cô nương gia, càng không biết cách khiến cô nương vui vẻ sao. Bản vương đánh cược với hần, trong vòng nửa tháng sẽ nắm Mạnh Uyển Nghiễn kia trong lòng bàn tay, cho hần biết thế nào là lợi hại!”

Mí mắt Tôn tiên sinh lập tức giật giật. Nửa tháng? Người cứ như vậy? Đang nằm mơ sao! Lại nghĩ tới việc đang rất thuận lợi lại bị Tề Ngạn một câu làm cho xáo trộn, chợt cảm thấy bức mình, trong lòng âm thầm ghi hận tên công tử ăn chơi trác táng đáng ghét này.

“Kỳ thật cái chuyện bồi dưỡng tình cảm này, điện hạ có thể đợi sau khi từ hôn rồi làm. ....”

“Như vậy sao được? Đã từ hôn rồi sao Mạnh Uyển Nghiễn còn có thể nói không thích bản vương? Đến lúc đó tiểu tử Tề Ngạn kia lại nói ta dùng thánh chỉ để gian lận!” Lục Quý Trì nói xong cũng đứng lên, “Được rồi không nói nữa, nghe nói hôm nay Mạnh Uyển Nghiễn muốn đi Văn Uyên Các tham gia hội giao lưu gì đó, bản vương phải đến mới được!”

Hiển nhiên hiện tại hần đang hào hứng, không nghe được khuyên nhủ, Tôn tiên sinh đành phải nhịn bực bội trong lòng mà lui xuống.

Ông ta vừa đi, Ngụy Nhất Dao nhanh chóng hỏi: “Điện hạ, chúng ta thật sự phải ra ngoài ư...?”

Lục Quý Trì gật đầu: “Không vào hang cọp sao bắt được cọp con! Mạnh Uyển Nghiễn là một manh mối rất quan trọng, ta có dự cảm, chỉ cần điều tra được bí mật của nàng ta, chúng ta có thể bắt được đuôi hồ ly của kẻ giật dây sau lưng nàng.”

“Nhưng mục đích của bọn họ là khiến người và Mạnh Uyển Nghiễn chia lại với nhau, người làm như vậy, chẳng phải là dẽ vào miệng cọp sao?”

“..... Dẽ cái đầu người, giữa thanh thiên bạch nhật, nàng là một cô nương thì có thể làm gì? Còn nữa, chiều nay của bốn vương gọi là giấu trời ra biển*, dụ rắn khỏi hang!”

*Giấu trời qua biển (man thiên quá hải): Kế thứ nhất trong ba mươi sáu kế, giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn

“Ồ..... Điện hạ thật sự muốn đi dụ dỗ nàng ta...?”

“Dụ..... Đừng có nói nữa!” Lục Quý Trì nhện không được mà vỗ hần một cái, “Bản vương chỉ là muốn thử đi gặp nàng ta, xem thử có thể moi được gì từ miệng nàng hay không!”

Ngụy Nhất Dao đã không điều tra được gì. Nhưng nếu đối mặt với mục tiêu là hần đây, Mạnh Uyển Nghiễn còn có thể hoàn toàn bình tĩnh, không lộ dấu vết gì sao?

Lục Quý Trì cảm thấy, bất kể như thế nào, hần cũng phải đi thử một chút.

***

Văn Uyên Các là một cửa hàng mua bán tranh chữ sách vở, nằm toạ trên con đường Trường An phồn hoa nhất kinh thành. Chủ nhân của nó là Mạnh Xuân Lâm, là thứ đệ nhỏ nhất của Tả tướng, tức là tiểu thúc của Mạnh Uyển Nghiễn.

Tuy là thứ xuất*, nhưng Mạnh Xuân Lâm thiên tư phi phàm, tài trí hơn người, mới ba mươi tuổi đã trở thành đại văn hào danh chấn thiên hạ, vô số người ngưỡng mộ.

*Thứ xuất: con của thiếp

Hần là người ưa thích náo nhiệt, thường xuyên tổ chức các hội giao lưu về những chủ đề văn học khác nhau trong cửa hàng của mình, mỗi một vài văn sĩ có tài đến đây bình thơ luận từ, đấu họa so chữ.

Người Chu trọng văn khinh võ, ngưỡng mộ văn sĩ phong lưu. Tuy những năm nay chiến tranh liên tục cùng với việc Chiên Ninh Đế trọng dụng quân nhân mà đã có cái biến, nhưng đại đa số mọi người từ trong xương đều khinh thường võ tướng thô lỗ. Hội giao lưu này cực kỳ được xem trọng trong kinh thành, rất nhiều con nhà quyền quý đều đến đây tham gia.

Ví dụ như Mạnh Uyển Nghiễn, nàng chính là khách quen của Văn Uyên Các, cho dù là chủ đề gì nội dung gì, chỉ cần Văn Uyên Các có hoạt động, nàng đều luôn đứng giờ xuất hiện, có thể nói nàng là người hâm mộ trung thành của tiểu thúc. Danh tiếng tài nữ của nàng cũng là từ trong Văn Uyên Các truyền ra, còn có những bằng hữu thân thiết của nàng, phần lớn cũng đều là khách nhân của Văn Uyên Các.

Lúc Lục Quý Trì đến thì hội giao lưu đã bắt đầu, chủ đề của hôm nay là ngày xuân. Vừa mới đến cửa, hần đã thấy giữa hành lang treo câu đối xuân thật to. Bốn phía câu đối xuân bày đặt bàn ghế, mọi người hoặc đứng hoặc ngồi, hoặc ngâm thơ hoặc vẽ tranh, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, cao đàm khoát luận*, rất náo nhiệt.

*Cao đàm khoát luận: bàn luận thanh cao, thủ vị

Ngoài trừ văn nhân tài tử tham gia hội giao lưu, tứ phía còn có rất nhiều người đang xem, Lục Quý Trì nhìn thoáng qua, đi thẳng lên lầu.

Văn Uyên Các tổng cộng có năm lầu, lầu một là đại sảnh, người lui tới đa số xuất thân là văn sĩ bình thường. Lầu hai là hai nhà gian lớn, mở chuyên cho những người quyền quý chú ý thân phận, không muốn bị dân chúng bình dân đụng chạm. Lầu ba là Tầng Thư Các, sách bên trong có thể bán hoặc mượn đọc. Lầu bốn là khu phòng trọ để khách nhân nghỉ ngơi. Lầu năm không mở cửa cho người ngoài.

Lục Quý Trì lên lầu hai, trong nhà gian bên trái đều là khách nam, hần liếc thoáng qua, rồi nhìn qua nhà gian bên phải.

Cửa đã đóng, nhưng bên trong oanh thanh yến ngữ, hần là Mạnh Uyển Nghiễn ở nơi đó.

Hiển nhiên trực tiếp đi vào là rất không thích hợp, cũng may cửa sổ bên hành lang không có hoàn toàn đóng lại. Hần cúi đầu thờ dài với Ngụy Nhất Dao, sau đó rón rén đi qua.

Đang muốn ngẩng đầu nhìn vào trong, chợt nghe được một giọng nữ xa lạ: “Bức đồ Diệp huyễn bách hoa này của Quận chúa ý cảnh sâu xa, bố cục tinh diệu, màu sắc sống động, dồi dào sinh khí, quả nhiên là tác phẩm xuất sắc hiếm có. Nhưng mà phương pháp bố cục này thật khiến ta liên tưởng đến bức đồ Đạp tuyết tắm mai trong phòng Ngũ muội muội, cả hai đều giống nhau đến diệu kỳ!”

“Không thể nào đâu, ta nhớ là loại phương pháp này do Quận chúa một mình sáng tạo, ngay cả Mạnh tiên sinh cũng từng nói về phương diện này Quận chúa là đệ nhất đương thời!”

“Đúng vậy đúng vậy, hẳn là Tử cô nương đã nhớ nhầm rồi. ....”

Lời vừa ra khỏi miệng đã bị mọi người đồng loạt nghi ngờ, vị Tử cô nương kia tựa hồ có chút lưỡng cố, vội vàng cười làm lành nói: “Là ta nhớ nhầm, hoạ kỹ của Quận chúa ưu việt, há lại có thể so sánh với chúng ta.”

“Núi cao ắt có núi cao hơn, lời này ta cũng không dám nhận.” Giọng nói lạnh nhạt lại kiều ngạo, nghe lại khá là quen thuộc. Lục Quý Trì nhìn xuyên qua khe cửa sổ, thấy một nữ tử ngũ quan điểm lệ, thần sắc ngạo nghễ, bị bảy tám thiếu nữ vây quanh như sao vân quanh trăng.

Minh Vinh quận chúa, con gái của một vị lão vương gia vô cùng đức cao vọng trọng, xét ra là Tấn Vương phải gọi nàng một tiếng đường tỷ. Nàng vô cùng nổi danh ở kinh thành, một là vì hoạ kỹ siêu quần, không thua học giả tiếng tăm đương thời nào; hai là bởi tính tình dữ dằn — phát hiện phu quân trộm đường ngoại thất ở bên ngoài, dưới sự giận dữ không chỉ bỏ hán, mà còn trực tiếp chặt luôn “cái ấy” của hán bảo hán đi làm thái giám. .... Khụ!

Lục Quý Trì lạnh cả người, nhanh chóng khép hai chân lại.

Mà Minh Vinh quận chúa vẫn còn đang nói chuyện, “Nhưng Ngũ cô nương đã có tài nghệ này, không bằng cũng vẽ một bức mờ mang tầm mắt cho chúng ta?”

Giọng điệu của nàng khách sáo, nhưng trong mắt lại là ý tứ không cho phép từ chối. Vị Tử cô nương kia thấy vậy, thừa dịp mọi người không ý chú ý mà lộ ra một nụ cười mưu mô. Vừa vận Lục Quý nghiêng đầu qua mà thấy.

Hắn đây là đang chứng kiến cung tâm kế trong truyền thuyết?

Khoẻ miệng Lục Quý Trì co lại, âm thầm đồng tình với vị Ngũ cô nương bị tỷ tỷ của mình lừa kia. Vị đường tỷ này của hắn bá đạo kiều ngạo, không phải là người dễ chung đụng. Nhưng chi là tranh đấu nhỏ của cô nương gia mà thôi, có lẽ sẽ không đổ máu. Bởi vậy Lục Quý Trì cũng không quá mức để ý, chỉ chăm chú tìm Mạnh Uyên Nghiên trong đám người.

Nhưng hình như Mạnh Uyên Nghiên cũng không ở trong phòng, Lục Quý Trì hơi kinh ngạc dời mắt.

Sau đó hắn nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Khương Hằng.

“Hồi Quận chúa, quả thật Tử tỷ tỷ đã hiểu lầm việc này. Bức Đạp tuyệt tâm mai mà nàng nói thật sự không phải do ta hoạ. Trên thực tế, ta hoàn toàn không biết vẽ tranh.”

Lục Quý Trì: “.....”

Ngũ cô nương xui xẻo kia lại là nàng?!

..... Thật là tuyệt đối không nghĩ tới.

Không ngờ Khương Hằng lại nói trắng ra như vậy, Minh Vinh quận chúa sững sốt một chút, nhưng nhanh chóng nhượng mảy: “Ngũ cô nương không cần khiêm tốn như vậy, nếu như ngươi không biết vẽ tranh, sao hôm nay lại tới đây? Hay là..... Ngũ cô nương chắc chắn trình độ của mình cao hơn so với bốn quận chúa, sợ thể hiện bản lĩnh sẽ khiến ta khó chịu?”

Nghe xong lời này, Khương Hằng đã biết cho dù mình nói gì nữa cũng vô dụng. Minh Vinh quận chúa kiều ngạo như vậy, sẽ không cho phép kẻ bày chuyện có cơ hội nghi ngờ tài năng của mình, không thể so cũng phải so, ai biết có phải nàng kiêng kỵ thân phận quận chúa của nàng ta mà ra vẻ khiêm tốn hay không?

Chi có thể vẽ thôi.

Nhưng hoạ kỹ của nàng,.....

Nhớ tới việc mình từng vẽ một con cá chép, đưa cho đệ đệ Khương Tử xem, lại được khen một câu “A tỷ vẽ chim sẽ thật là đẹp.” Khương Hằng lập tức chịu thua.

Cá chép và chim sẻ, nó còn không phải là một loài nữa kia!

“Quận chúa bớt giận, Ngũ muội muội nhà ta cũng không phải là người bừa bãi như vậy. A Hằng, người còn lo lắng cái gì, mau vẽ một bức cho Quận chúa xem, cũng cho mọi người thưởng thức giám định một phen. Tuy những năm nay muội vẫn luôn ở biên quan, ta cũng không biết tài nghệ thật sự của muội như thế nào, nhưng bất kể thế nào cũng không nên giấu dốt, bất kính với Quận chúa biết chưa?”

Lời này nói rất cao mình, chẳng những tỏ giác mình không còn một mảnh, mà còn làm đệm cho chuyện kế tiếp — thể gia quý nữ ít nhiều gì cũng đều tập qua cầm kỳ thi hoạ, cho dù không tinh thông nhưng cũng không phải là hoàn toàn không biết gì. Cho nên thật sự nếu nàng không biết thì cũng không ai tin tưởng, chỉ nghĩ là nàng có tình giấu dốt. Mà dưới tình huống này đã có người sớm nhắc nhở nàng không nên “giấu dốt”, vậy không chỉ là bất kính mà còn là khiêu khích Minh Vinh quận chúa.

Tử tỷ tỷ này, hôm nay gièm pha muốn ép nàng đắc tội với Minh Vinh quận chúa đây mà....

Khương Hằng cười như không cười nhìn thiếu nữ áo trắng, vị này chính là Tử cô nương con gái của Tam phòng phủ Vinh Quốc công, tên gọi Khương Viện. Từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của trường bối trong nhà, chương mắt tỷ đệ Khương Hằng con võ tướng, luôn chen ép bọn họ.

Từ trước đến nay Khương Hằng chẳng muốn so đo với nàng, có điều hôm nay.....

Tuy rằng Minh Vinh quận chúa ở phương diện nào đó bá đạo, nhưng yêu ghét rõ ràng, ngay thẳng trượng nghĩa, phạm vi giao hữu cực lớn, nhất là khuê tú trong kinh, hơn phân nửa đều có giao tình với nàng. Nếu đắc tội nàng, Lạc Như muốn trợ giúp nàng sớm hoà nhập với đám khuê tú trong kinh chỉ sợ phí công.

Khương Hằng ghét nhất là phụ tá m ý của người khác, lúc này nàng trầm ngâm hồi lâu, rồi mỉm cười, chậm rãi đứng lên. ....

“Minh Vinh đường tỷ?” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một thiếu niên mặc văn bào cổ tròn màu xanh đen, thần sắc kiêu căng biếng nhác đi đến, “Thật là tỷ sao... Bần vương còn tưởng là mình nghe lầm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Lục Quý Trì đột nhiên xuất hiện trong phòng dọa mọi người nhảy dựng, cũng khiến Khương Hằng hiếm khi mà ngăn người: Sao hắn lại tới đây?

Minh Vinh quận chúa cũng vô cùng kinh ngạc, sau một lúc mới đứng dậy nói: “Tại sao điện hạ lại đến đây?”

“Đi ngang qua, đột nhiên nghe thấy giọng của đường tỷ, lại không chắc chắn lắm nên vào xem thử.”

Lục Quý Trì khoát tay miễn lễ cho các cô nương, tựa như thuận miệng mà hỏi: “Nghe nói vài ngày trước thân thể vương thúc có chút không khoẻ, hiện đã đã ổn hơn chưa?”

Đường đệ xửi quấy này sao đột nhiên lại quan tâm đến phụ vương của nàng? Có mục đích gì chăng? Minh Vinh quận chúa ký quặc liếc nhìn hắn, cẩn thận đáp: “Bệnh cũ mà thôi, không có gì đáng ngại. Đa tạ điện hạ đã quan tâm.”

“Vậy là tốt rồi.” Lục Quý Trì lại hàn huyên với nàng đôi ba câu, cuối cùng mới tựa như lo lắng mà quay đầu nhìn Khương Hằng, “Ngươi..... Kê vừa rồi nói muốn vẽ tranh là ngươi ư?”

Thấy hắn nói, mặt lộ vẻ kinh ngạc, mọi người đều sững sốt, Minh Vinh quận chúa cũng nhượng mảy: “Điện hạ quen biết Ngũ cô nương?”

“Không tính là quen biết, chẳng qua là từng vô tình thấy tác phẩm của nàng, suýt nữa thì bị xấu mù mất thôi.” Lục Quý Trì trưng ra cái vẻ mặt đáng ăn đòn mà cười nhạo, “Người có thể vẽ Không Tước thành gà mẹ như ngươi, bốn vương là lần đầu được thấy đấy.”

Một người lại sững sốt.

Khương Hằng vừa hồi kinh trước đó không lâu, Tấn Vương cũng là một kẻ không để nữ sắc vào trong mắt, bởi vậy không ai hoài nghi lời của hắn. Cho nên..... Vị Ngũ cô nương này không biết vẽ tranh, cũng không phải là nói lời khiêm tốn?

Minh Vĩnh quận chúa nhường mây, ánh mắt nhìn nàng lập tức ảm áp hơn không ít.

Chính nàng cũng là một người ngay thẳng, nên rất thích những người thành thật. Khương Hằng có thể thừa nhận thiếu sót của mình trước mặt mọi người, quả thật là đáng yêu hơn những kẻ giả tạo khác nhiều.

Về phần họa kỹ không tốt, đó cũng không phải là vấn đề gì quá lớn. Đầu năm nay các thế gia đại tộc chọn con dâu vẫn ưu tiên phẩm hạnh, hiểu biết, có thể quản việc nhà cửa được không, còn tài danh cũng chỉ là deterrent trên giấy mà thôi. Như chính Minh Vĩnh quận chúa đây, cũng chỉ vì sinh hoạt nhàn chán, lấy hứng thú giết thời gian, chứ cũng không lấy nó làm tiêu chuẩn kết giao bằng hữu.

“Sao định hạ có thể nói như vậy trước mặt con gái nhà người ta như vậy, quá thất lễ!” Mặc dù Minh Vĩnh quận chúa kiêu ngạo bá đạo, nhưng từ trước đến nay luôn thương xót kẻ yếu, thấy Lục Quý Trì “ức hiếp” Khương Hằng trước mặt mọi người như vậy, lập tức không đồng tình mà nói.

Con gái nhà người ta cũng cần mặt mũi mà...?

Một chút phong độ cũng không có!

Chẳng trách lớn như vậy còn chưa lấy được vợ!

Lại không nghĩ Khương Hằng “bị ức hiếp si nhục” đang cúi đầu che giấu vui vẻ dạt dào trong mắt, phối hợp mà ra vẻ bối rối bất an.

“Bản vương chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi.” Lục Quý Trì ra vẻ không sao cả mà nhìn nhìn vai.

Hắn từ trước đến nay luôn là loại đức hạnh tùy tiện đáng chết này. Minh Vĩnh quận chúa liếc mắt, không nhìn được mà định mở miệng trách cứ hắn.

“Thế không biết bức đồ Đạp tuyết tắm mai trong lời của A Viện tỷ ty là từ đâu ra nữa?” Một vị cô nương áo tím đứng cạnh Khương Viện đột nhiên tò mò hỏi.

..... Sao lại luôn có thể loại sợ thiên hạ không loạn mà chọc ngoáy này!

Lục Quý Trì tặc lưỡi, đang nghĩ ngợi nên nói gì thì Khương Hằng đã dịu dàng mở miệng: “Bức đồ Đạp tuyết tắm mai kia quá là có vết tích của Quận chúa, bởi vì, nó là chiếu theo tác phẩm của Quận chúa mà vẽ lại.”

Lời này khiến cho mọi người hết sức kinh ngạc, ngay cả Minh Vĩnh quận chúa cũng bất ngờ mà nháy mắt: “Chiếu theo tác phẩm của ta mà vẽ?”

“Vâng, tuy ta không am hiểu về tranh, nhưng xá để lại là một kẻ đam mê hội họa. Để ấy vô cùng yêu thích tác phẩm của Quận chúa, tán dương nét vẽ Quận chúa hào phóng khoáng đạt, ý cảnh sâu sắc, chính là kiệt tác hiếm có. Thần thể của đệ ấy từ nhỏ yếu ớt, không tiện ra ngoài. Hôm nay ta tới đây, cũng là do nghe nói Quận chúa sẽ tham dự, muốn thay đệ ấy gặp thần tượng một lần, sau đó sẽ trở về kể cho đệ ấy nghe.”

Minh Vĩnh quận chúa sững sờ, ánh mắt lại càng thêm ôn hòa: “Cho nên bức đồ Đạp tuyết tắm mai kia.....”

“Đúng là do xá đệ vẽ. Đệ ấy thường xuyên họa lại tác phẩm của người khác, trong đó có cả Quận chúa. Ta thấy bức tranh rất đẹp, nên đem trưng trong phòng. Không ngờ bị Từ tỷ ty nhìn thấy, lại hiểu lầm như vậy.” Khương Hằng dốt lời, ánh mắt ảm đạm liếc nhìn Khương Viện đang tái mặt cứng đờ.

Lớn lên trong hoàng gia, dạng thủ đoạn gì mà Minh Vĩnh quận chúa chưa từng thấy qua, thấy vậy đương nhiên sáng tỏ. Lúc này cười khẩy một tiếng, nghiêm khắc trừng Khương Viện.

Sắc mặt Khương Viện tái nhợt, vội vàng giải thích: “Ta, ta cũng rất ưa thích họa tác của Quận chúa, nên mới.....”

“Biết rồi.” Minh Vĩnh quận chúa không muốn nghe nữa, khoát tay cắt ngang lời nàng ta, quay đầu nhìn về phía Khương Hằng, “Đệ đệ của người tên là gì, năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Xá đệ tên gọi Khương Từ, năm nay vừa tròn mười hai.”

“Vẫn còn là một thiếu niên...” Minh Vĩnh quận chúa nở nụ cười, “Bức đồ Điệp luyện bách hoa này, người mang về cho hắn đi, nói là đa tạ hắn đã thích.”

Khương Hằng ngạc nhiên mừng rỡ, vội vàng đứng dậy tạ ơn: “Đa tạ Quận chúa hào phóng, xá đệ nhất định mừng đến phát điên mất.”

Ngoại hình nàng xinh đẹp dịu dàng, cử chỉ chân thành không giả tạo. Minh Vĩnh quận chúa vẫn luôn ưa thích kết giao bằng hữu hào sảng nhiệt tình, lúc này thấy vậy bèn nói: “Vây còn người? Người có muốn học vẽ tranh không? Nếu thích thì cứ nói, ta sẽ dạy cho....”

Không ngờ lại có thu hoạch ngoài dự định này, Khương Hằng sững sờ, lúc này lập tức nở nụ cười: “Đây chính là vinh hạnh vô cùng, ta nào dám từ chối, có điều thiên tư của ta ngu dốt, lúc đó Quận chúa đừng chê là được rồi!”

Nàng hào sảng như vậy, khiến Minh Vĩnh quận chúa càng thêm thích: “Không sao, chỉ cần thật sự chăm chỉ, cho dù là gỗ mục ta cũng có thể khiến nó nở hoa.”

Khương Hằng cảm kích tạ ơn. Còn Khương Viện phải kiềm chế hết sức mới không thất thố.

Bao nhiêu người muốn cầu xin Minh Vĩnh quận chúa chỉ bảo vài câu còn không được, Khương Hằng này họa kỹ thâm không nổi nhin, dựa vào đâu mà nàng được Quận chúa nhìn với con mắt khác!

Đám quý nữ bọn họ trong lòng hăm mộ không thôi, chỉ có Lục Quý Trì lặng im, khoé miệng giật giật hai cái.

Cô nương này không những chăm chọc người lợi hại, mà vuốt mông ngựa cũng rất thuần thực... Chỉ nói vài câu đã lấy được lòng của người mà bao kẻ khác phí hết tâm tư cũng không có được.....

Bái phục, bái phục!

***

Mối nguy của Khương Hằng đã được hoá giải, Mạnh Uyển Nghiên lại không có trong phòng, bởi vậy Lục Quý Trì nhanh chóng cáo từ với Minh Vĩnh quận chúa.

Thật sự hắn chỉ đi ngang qua thôi sao? Minh Vĩnh quận chúa cảm thấy hôm nay đường đệ hư hỏng này cứ là lạ, nhưng lại không biết lạ ở đâu, nên chỉ nhiu mày, đưa mắt nhìn hắn đi xa.

Ngược lại, Khương Hằng dõi theo bóng lưng của hắn nhếch nhếch môi, trong mắt hiện lên ý cười.

“Người chắc chắn hôm nay Mạnh Uyển Nghiên có đến?” Vừa ra khỏi cửa, Lục Quý Trì đã thấp giọng hỏi Ngụy Nhất Dao.

Ngụy Nhất Dao gật đầu, ghé vào tai hắn nói thầm: “Chắc chắn, Đại Lưu tận mắt thấy nàng đi vào.”

Lục Quý Trì nhần nẩy: “Sao nàng lại không ở trong phòng?”

Ngụy Nhất Dao suy đoán: “Không phải lâu ba là Tăng Thư Thất sao? Có lẽ nàng đến Tăng Thư Thất đọc sách? Hoặc là lên lầu bốn nghỉ ngơi?”

Lục Quý Trì nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Ta lên lầu tìm, người đi dạo khắp nơi tìm hiểu đi, nếu phát hiện tung tích của nàng thì lập tức báo cho ta.”

“Vâng.”

Ngụy Nhất Dao lĩnh mệnh mà đi, Lục Quý Trì sửa sang lại xiêm y, bước nhanh lên lầu ba.

Lầu ba là một gian Tăng Thư Thất cực lớn, vừa ra khỏi bậc thang đã thấy một tấm bảng thật to “Xin đừng ồn ào” treo trước cửa ra vào. Bên trong Tăng Thư Thất toàn bộ đều là sách, được sắp xếp ngay ngắn, mùi mực thoang thoang xông vào mũi. Mười mấy cái giá sách cao đặt đứng giữa phòng, xung quanh đều là bàn án, nhìn hơi giống thư viện hiện đại, vô cùng tiện dụng. Khác biệt chính là ở đây càng thoải mái hơn, có an bài những thư đồng bụng trà nước phục vụ cho khách.

Hôm nay dường như có hội giao lưu, tất cả mọi người đều đi tham gia nhiệt, trong Tăng Thư Thất không một bóng người, thư đồng cũng đều xuống lầu hai phục vụ, chỉ còn một người ở lại giữ cửa.

“Tham kiến Tán Vương diện hạ!”

Nhìn thấy Lục Quý Trì, thiếu niên thư đồng vội vàng hành lễ, Lục Quý Trì khoát tay bảo hắn đứng dậy, hỏi: “Đường tỷ của bản vương – Minh Vĩnh quận chúa và Nhị cô nương phủ Tà tướng có ở bên trong không?”

Nếu chỉ hỏi Mạnh Uyển Nghiên thì có hơi kỳ quái, thêm Minh Vĩnh quận chúa vào thì sẽ không có vẻ lạ lùng. Thư đồng không phát giác được bất thường, chỉ cung kính đáp: “Nhị cô nương ở bên trong, còn Quận chúa chưa từng đến đây ạ.”

Trong lòng Lục Quý Trì mừng hóm, trên mặt lại ra vẻ thờ ơ nói: “Chưa đến? Mà thôi, hôm khác gặp rồi nói sau. Đứng rồi, bản vương muốn vào tìm một quyển sách, ngươi đi pha một ấm trà mang đến đây.”

“Vâng.”

Thư đồng lĩnh mệnh đi xuống dưới lầu. Lục Quý Trì bước nhanh vào Tầng Thư Thất, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Mạnh Uyển Nghiên. Có điều nơi này rộng lớn, sát bên phải còn có một gian nhiều phòng nhỏ được ngăn cách bởi cửa gỗ, là phòng nhỏ để đọc sách. Bởi vậy hẳn cũng không vội vã, vội như đang tìm sách mà chậm rãi đi đến gian phòng kia.

Mạnh Uyển Nghiên thanh cao kiêu ngạo, không thích bị người khác ngó nghiêng, hẳn là nàng ở trong phòng nhỏ đọc sách. Nếu muốn moi được tin tức hữu dụng từ trong miệng nàng, chỉ có thể giả vờ tình cờ, không thể quá mức vồ vập. Như vậy, làm cách nào để bắt động thanh sắc mà dụ nàng xuất đầu?

Đang suy tư thì bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền nhỏ đến từ cách đó không xa. Lục Quý Trì giật mình, nhanh chóng xoay người, đối diện với đôi mắt cong cong của Khương Hằng.

“..... Sao lại là ngươi?”

Khương Hằng yếu điệu bước đến: “Thần nữ đến nói lời cảm tạ. Đa tạ vừa rồi điện hạ ra tay tương trợ.”

Giọng nàng không lớn, nhưng Lục Quý Trì vẫn vâng vâng đưa ngón trỏ mà “suyt” một tiếng: “Nhỏ giọng một chút, sao ngươi biết ta ở đây?”

“Đoán.”

“..... Đoán chuẩn như vậy?”

Khương Hằng thấp giọng nở nụ cười, sống mắt long lanh quét về phía gian phòng đọc sách cách đó không xa: “Hôm nay điện hạ đến tìm Mạnh Nhị cô nương?”

Lục Quý Trì đã sáng tỏ: “Ngươi biết nàng ở đây?”

“Vâng, ước chừng nửa khắc trước, Mạnh Nhị cô nương nói muốn lên tìm vài quyển sách, nhưng vẫn chưa có trở về. Ta nghĩ là nàng nhất thời đọc sách mê mẩn, quên cả thời gian.” Khương Hằng nói xong dừng lại một chút, hơi nhếch môi, “Nếu điện hạ muốn vô tình gặp được nàng, trực tiếp đi vào sợ là không thích hợp. Không bằng ta dùng danh nghĩa của Quận chúa mời nàng ra ngoài?”

Hai mắt Lục Quý Trì sáng lên, đồng thời trong lòng cũng giật nảy hai cái. Nhìn qua đã thấu được mục đích của hẳn, nha đầu này thông minh một cách đáng sợ...!

“Tại sao..... Ngươi lại giúp ta?” Hẳn bắt giác hỏi một câu.

“Ta không thích thiếu nợ người khác. Điện hạ giải vây cho ta, ta tự khắc nên báo đáp điện hạ.”

Nhớ tới chuyện vừa rồi, Lục Quý Trì không nhận được mà nhìn nàng một cái: “Cho dù ta không xuất hiện, ngươi cũng tự có biện pháp mà.”

“Có là có, nhưng cũng chỉ có thể gắng gượng không đắc tội Quận chúa, không thể có thu hoạch như bây giờ.”

Mẹ đẻ mất sớm, phụ thân một lòng kiến công lập nghiệp, mẹ kế chỉ quan tâm con mình, nàng đã có thói quen tự lập chỉ dựa vào bản thân, cũng không cảm thấy có gì là không tốt. Đây là lần đầu tiên có người ra tay tương trợ khi nàng gặp phiền toái, tuy là nếu hẳn không xuất hiện nàng cũng chẳng sao, nhưng cảm giác được bảo vệ này.....

Rất mới lạ, cũng rất không tệ.

Khương Hằng nở nụ cười, thấp giọng nhắc nhở, “Hôm nay thần sắc Mạnh Nhị cô nương rất không ổn, hình như là có tâm sự.”

Lục Quý Trì sững sờ, gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Khương Hằng cười nhẹ: “Ta đi đây.”

“Được.....” Lục Quý Trì ho nhẹ một tiếng, “Cảm ơn.”

Từ sau khi cùng ăn cơm ở quán rượu Trường Phong, hẳn càng không che giấu bản thân trước mặt mình..... Khương Hằng thú vị mà nhìn chằm chằm thiếu niên vừa nói lời cảm tạ với mình, buông lại câu “Điện hạ khách khí”, sau đó xoay người đi về phía gian phòng đọc sách.

“Mạnh cô nương? Ngươi đâu rồi?”

Giọng nói ngọt ngào, mềm mại nhưng không hề nũng nịu. Không hiểu sao, trong chớp mắt Lục Quý Trì lại thất thần: giọng này mà hát một câu, chắc chắn sẽ rất êm tai?

Đang nghĩ ngợi, Khương Hằng đã lặp lại: “Mạnh Nhị cô nương?”

Lục Quý Trì hoàn hồn, len lén bước lên phía trước, vẫn không nghe thấy gì. Khương Hằng gọi thêm vài câu, vẫn không ai trả lời như cũ.

Vừa vận thư đồng lúc này đi pha trà đã trở về, thiếu nữ tiến lên gọi hẳn lại: “Quận chúa bảo ta đến mời Mạnh Nhị cô nương xuống lầu, không biết nàng ở trong phòng số mấy?”

Thư đồng cung kính đáp: “Thưa, là phòng số một. Đó là phòng mà tiền sinh của chúng ta chuẩn bị riêng cho Nhị cô nương.”

Hẳn nhiên tiền sinh là chỉ Mạnh Xuân Lâm, Mạnh Uyển Nghiên là cháu của hẳn, có đãi ngộ đặc thù như vậy cũng không có gì lạ. Khương Hằng gật đầu, lại hỏi: “Nhị cô nương vẫn luôn ở bên trong, không có đi ra ngoài ư?”

“Chuyện này..... Tiểu nhân vừa đi pha trà cho Tần Vương điện hạ, nên cũng không chắc chắn ạ.”

“Còn lúc trước khi Tần Vương điện hạ đến?”

“Trước khi Tần Vương điện hạ đến, tiểu nhân một bước cũng không rời khỏi đây, khi đó Nhị cô nương vẫn luôn ở bên trong, chưa hề rời đi.”

Khương Hằng hơi ngạc nhiên: “Vậy.....”

“Trà đã pha xong rồi?” Đột nhiên Lục Quý Trì xuất hiện từ phía sau kệ sách.

“Vâng, điện hạ, đây là.....”

Thư đồng còn chưa nói xong, Lục Quý Trì đã mở ấm trà ra, tỏ vẻ chán ghét: “Bổn vương không uống xuân trà Long Tỉnh, đi đổi loại khác.”

Thư đồng sững sờ, nhưng cũng không dám không nghe, lại bùng ấm trà đi xuống.

Hắn vừa đi, Lục Quý Trì liền thu lại vẻ không kiên nhẫn trên mặt: “Từ sau khi tiểu thư đồng rời đi thì ta vẫn luôn ở đây, trừ ngươi ra thì không hề thấy một người nào khác.”

Hắn nói xong lại nhỏ giọng nhìn về phòng đọc sách số một kia, “Nếu như hẳn nói thật, chắc chắn Mạnh Uyển Nghiên ở đây.”

Khương Hằng nhìn hẳn một cái: “Có lẽ là ngủ rồi, để ta vào xem.”

“Được.”

“Mạnh cô nương, ngươi đang ở bên trong ư? Ta vào được không?” Khương Hằng đi lên trước, vừa nói vừa đẩy cửa gỗ.....

“Trống không?!” Lục Quý Trì kinh ngạc, không nhận được mà bước ra khỏi chỗ nấp.

Khương Hằng cũng nhú mày, lập tức đi đến mấy phòng đọc sách khác đẩy cửa ra nhìn một lần.

Tất cả đều trống không.

Căn bản là Mạnh Uyển Nghiên không ở đây!

Lục Quý Trì: “.....Thư đồng kia lừa chúng ta?”

“Cũng có thể là Mạnh cô nương lừa hần.”

Giọng nói như có điều suy nghĩ của Khương Hằng khiến cho Lục Quý Trì hồi thần. Thấy ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm vào một chỗ, hần sững sốt, đôi mắt nhìn theo: “Người phát hiện được gì?”

Khương Hằng không có trả lời ngay, đi vào phòng xem sách số một, nhìn chung quanh một lần.

Căn phòng không lớn, nhưng bởi vì gần cửa sổ, ánh sáng rất vừa phải, tuy lúc này cửa sổ đã đóng chặt nhưng vẫn rất sáng sủa. Căn phòng bày biện đơn giản, nhưng vô cùng lịch sự tao nhã. Ngoại trừ bàn ghế bên ngoài dùng để đọc sách nghỉ ngơi, trên tường còn treo các bức tranh vẽ, cạnh cửa sổ có trưng bày bình hoa, dưới sàn cũng trải thảm, thoạt nhìn vô cùng thoải mái.

“Thật biết hưởng thụ.” Lục Quý Trì không nhìn được mà cảm khái.

“Điện hạ đây là đang hâm mộ phải không?” Khương Hằng bị hần chọc cười, mắt đảo qua văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) và tập thơ của Mạnh Xuân Lâm trên bàn án, dừng lại ở cạnh bàn phía trong góc.

Thấy nàng bỗng nhiên xoay người nhặt một cái khăn tay lên, Lục Quý Trì lập tức háng háit: “Là của Mạnh Uyển Nghiên?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-2

“Vâng, lúc trước ta từng thấy nàng dùng nó.”

“Vậy có nghĩa là thật sự nàng đã từng tới đây, có điều.....”

“Nàng vẫn còn ở đây.”

Lời này khiến Lục Quý Trì sững sốt: “Là sao? Chẳng lẽ.....”

Hần bỗng nhiên tò về sự hãi, cũng không biết nghĩ tới chuyện gì. Đôi mắt đẹp của Khương Hằng thay đổi, cổ ý thấp giọng, độc ác nói: “Điện hạ không biết sao? Trên đời tồn tại rất nhiều thứ mà chúng ta không muốn biết.....”

Nhìn ánh mắt mang theo treu chọc vui vẻ của nàng, khoe miệng Lục Quý Trì hơi giật, bất giác đưa tay búng nhẹ vào trán nàng một cái: “Tiểu nha đầu hù dọa ai đó! Nhanh chóng cầu xin tha thứ, nếu không đừng trách bản vương độc ác!”

Trên trán đột nhiên xuất hiện nhiệt độ ả lẫm dọa Khương Hằng giật mình, nàng sững sờ. Thấy hần sau khi nhận thức được sự việc vội tay lại, vẻ mặt xấu hổ sợ bị nàng mắng lưu manh, lập tức không nhìn nổi mà bật cười.

Người này sao lại dễ treu chọc như vậy...!

Thấy nàng chỉ cười chứ không hề có dấu hiệu tức giận, Lục Quý Trì tức nhẹ nhàng thở ra. Hần không có thói quen động tay động chân với cô nương, thật sự bộ dạng của nàng lúc này quá mức nghịch ngợm, khiến hần nhớ đến cô bé hàng xóm năm tuổi lúc trước, cho nên mới nhất thời thuận tay.....

“Khụ, đừng cười! Nhanh nhanh lên, thư đồng kia sắp trở về rồi.”

Lúc này Khương Hằng mới dừng lại, có điều trong đáy mắt vẫn chan chứa ý cười: “Nếu như ta đoán không lầm, có lẽ phía dưới này có một cái hầm kín.”

Lục Quý Trì lập tức kinh ngạc: “Hầm kín?”

Khương Hằng chắc chắn gật đầu.

“Làm sao người biết?”

“Ồ Sóc Thành, ta đã thấy rất nhiều mật thất hầm kín, nên rất hiểu rõ về phương diện này.” Sóc Thành ở phía bắc Đại Chu, tiếp giáp với cường địch của Đại Chu – Bắc Hạ. Phụ thân của Khương Hằng chính là tướng thủ thành ở nơi đó. Khương Hằng lớn lên ở Sóc Thành, rất quen thuộc với nơi đó. Khi nói đến chuyện này, hai đầu lông mày nàng không khỏi lộ ra hoài niệm, “Sóc Thành gần Bắc Hạ. Người Bắc Hạ thường xuyên xâm phạm, đốt phá giết người cướp của, hành sự hung tàn. Dân chúng trong thành vì tự bảo vệ mình, bình thường luôn đào đường hầm trong nhà, xây dựng mật thất. Trong nhà ta cũng có, dưới phòng ta còn có một cái dùng để chạy trốn.”

Cuộc sống cơ cực như vậy cách Lục Quý Trì rất xa rất xa. Nhưng giờ phút này, nhìn thấy đôi mắt bình tĩnh, tập mải thành thói quen của Khương Hằng, hần chợt có loại cảm giác chính mình cũng ở nơi đó, rất chân thật.

Hần nhất thời ngơ ngẩn, thật lâu mới mở miệng: “Vậy bây giờ thì sao? Người Bắc Hạ còn tới không?”

Khương Hằng bị vẻ mặt nghiêm túc của hần chọc cười: “Từ sau khi bệ hạ ngự giá thân chinh đánh lui bọn chúng, chúng không còn dám tới nữa. Ngày nay dân số Sóc Thành tăng gấp đôi so với mấy năm trước, sinh hoạt của mọi người ngày càng yên ổn, điện hạ không cần lo lắng.”

Lục Quý Trì nhẹ nhàng thở ra. Từ lúc này, ngoại trừ sợ hãi và cảnh giác, trong lòng hần bỗng sinh ra loại cảm giác kính ngưỡng không cách nào nói được với Chiêu Ninh Đế.

Ca ca này thật sự quá trâu bò, hần nhất định phải ôm lấy đùi của y, trăm năm cũng không buông.

***

Khương Hằng đoán không sai, dưới thảm quả thật có một đoạn gỗ không đóng đinh. Lục Quý Trì nhắc nó lên nhìn, phát hiện một lối vào tối như mực.

“Là bậc thang nhỏ, hình như đi thông lên lầu.”

Thấy Khương Hằng vừa nói xong đã chui vào bên trong, bạn học Lục đến từ thế kỷ hai mươi mốt, từ trước đến nay chưa từng thấy qua loại hầm đạo này lập tức hồi thần từ trong ngạc nhiên: “Từ từ, người cứ như vậy mà xuống dưới à?”

Khương Hằng ngẩng đầu nhìn hần, chẳng thể thì làm gì?

“Nếu có gì nguy hiểm thì sao!” Lục Quý Trì chỉ chi sau lưng mình, “Ta đi xuống trước, người là một cô nương, đi theo sau đi.”

Khương Hằng khó hiểu: “Tại sao lại nguy hiểm?”

“Nhờ đâu có bấy rập gì đó.....”

“Bấy rập? Tại sao lại có bấy rập?”

Bởi vì trong tiểu thuyết mô tả như vậy, trong kịch truyền hình cũng là như vậy..... Lục Quý Trì trầm tư một lát, mỉm cười với thiếu nữ đang kinh ngạc: “Không có gì, bản vương đoán. Dù sao thì người cứ đi phía sau là được.”

Tuy không biết hần đang nghĩ gì, nhưng hiển nhiên là hần đã nghĩ sai rồi, Khương Hằng nhìn cười gật nhẹ đầu: “Điện hạ, mời.”

Hai người lần lượt chui vào trong cửa hầm nhỏ hẹp, đi dọc theo bậc thang tối như mực mà lên lầu.

Cầu thang này được làm từ gỗ, rất hẹp, chỉ có thể đi từng người một. Nhưng mà hai bên đều là vách tường, nên cũng không nguy hiểm. Hai người đi một trước một sau, vì sợ bị phát hiện nên bước chân vô cùng nhẹ, cũng không nói

chuyện.

Đi một chỗc đã đến cuối đường, Lục Quý Trì nghĩ nghĩ, đoán chừng đây hẳn là lâu năm của Văn Uyên Các.

Bốn phía tối đen như mực không nhìn được gì, hẳn mờ mịt vách tường tìm lối ra. Nhưng đúng lúc này, bên ngoài lại đột nhiên truyền tới một giọng nữ khàn khàn: “Ta không muốn đi.”

Là Mạnh Uyên Nghiênl!

Lục Quý Trì quay đầu lại liếc nhìn Khương Hằng, ngay sau đó liền dán tai lên vách tường.

“Nghiên Nhi. ....” Là giọng nói của nam nhân, trầm thấp thuần hậu, nghe vô cùng có mị lực, nhưng hẳn vừa mới mở miệng đã bị Mạnh Uyên Nghiênngắt lời.

“Ta không muốn đi!” Giọng Mạnh Uyên Nghiênnhư kích động, nghe thấy tâm tình không được tốt, “Ta vừa mới đến được một lát, chúng ta còn chưa nói được mấy câu!”

Nam nhân im lặng, Mạnh Uyên Nghiênnặng nề thờ hỏnhắn hai cái, giọng nói nghèn nghẹn sắp khóc: “Vì sao chàng luôn muốn ta phải đi? Có phải chàng không thích ta? Có phải... Có phải chàng chán nản chuyện lên lút này không?”

“Nàng nghĩ đi đâu vậy? Ta chỉ là thấy hai ngày nay tinh thần nàng không được tốt, muốn nàng nghỉ ngơi cho khoẻ mạnh hơn.” Nam nhân tựa hồ có chút đau lòng, vội vàng thấp giọng dụ dỗ, “Đang yên đang lành sao lại khóc? Được rồi được rồi đừng khóc, đã thành thiếu nữ lớn như vậy rồi.....”

Mạnh Uyên Nghiênvốn đang kìm giọng, nghe được lời này lại càng to giọng ai oán.

Nam nhân hơi bất đắc dĩ, nhưng vẫn kiên nhẫn dỗ dành nàng.

Tiếng khóc của Mạnh Uyên Nghiêndần dần nhỏ lại, đợi sau khi nàng bình tĩnh, nam nhân mới thờ dãi: “Gần đây nàng có vẻ không ổn lắm, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Tiếng nức nở của Mạnh Uyên Nghiêndừng bất trong chớp mắt, hồi lâu sau mới rầu rĩ đáp: “Không có, chỉ là..... Chỉ là, chúng ta bây giờ, khiến ta có chút bất an.”

Nam nhân im lặng, một lát sau, giọng nói của Mạnh Uyên Nghiêndã biến thành ngậm nga, hẳn là bị nam nhân ôm vào trong lòng.

Sau đó.....

Hai người hôn nhau.

Tiếng hôn nập mờ và giọng rên rĩ theo theo ni non của Mạnh Uyên Nghiênnhư một đạo sấm sét bỏ vào đầu Lục Quý Trì.

Trời ạ! Xuân cung sống?!

Mặt của hắn nhanh chóng đỏ lên.

Không phải xấu hổ, xấu hổ là — phía sau hắn còn con mẹ nó có một tiểu cô nương vị thành niên đi theo! Đây là đây là, tàn phá hoá hoa nhỏ của Tổ quốc...! Hắn vừa ngượng vừa vội, không hề nghĩ ngợi đã xoay người dùng tay áo bịt kín tai Khương Hằng.

Khương Hằng bất ngờ không kịp phòng ngừa: “.....?!”

Trong bóng tối, đôi mắt nàng long lanh, tràn đầy kinh ngạc và nghi ngờ. Lục Quý Trì cúi đầu ghé vào tai nàng, khô khan giải thích: “Tiểu cô nương, đừng nghe cái này, không tốt.”

Khương Hằng: “.....”

Tiểu cô nương? Hẳn quên việc nàng đã đính hôn, không bao lâu nữa sẽ xuất giá rồi sao?

Động tĩnh bên ngoài càng lớn hơn, hiển nhiên là hai người kia đã tiến thêm một bước. Mặt Lục Quý Trì nong nóng đồng thời hơi hoài nghi nhân sinh.

Nữ tử có đại千金đạo nương ngừng đâu rồi? Mạnh Uyên Nghiênnày có vẻ..... Rất hào phóng...!

Trong đầu hắn suy nghĩ miên man, lực tay vô tình tăng mạnh. Khoẻ miệng Khương Hằng hơi giật, không nhìn được mà chọc chọc cánh tay của hắn: “Đầu ta sắp bị đè bẹp rồi.”

Lục Quý Trì đột nhiên hoàn hồn, nương ngừng mà noi lỏng tay: “Xin lỗi. ....”

“Ta không phải tiểu hài tử cái gì cũng không biết, điện hạ không cần như thế.”

Giọng nói của nàng rất bình tĩnh, còn mang theo một chút vui vẻ. Lục Quý Trì ngẩn người, đột nhiên nhớ tới việc nàng sắp xuất giá.

Mới mười sáu tuổi, ở thời hiện đại còn chưa tốt nghiệp cấp ba đâu..... Tạo nghiệp mà! Hắn lại càng xấu hổ, nhanh chóng thu tay lại, ra vẻ trấn định nói: “À, vậy, người này, người biết người nam này là ai không?”

Nghe ra sự gượng gạo của hắn, Khương Hằng lại càng thêm vui vẻ: “Không biết, ta vừa hồi kinh chưa được bao lâu, người quen không nhiều lắm.”

.....Sao lại quên mất chuyện này! Lục Quý Trì lại nương ngừng, đang định nói tiếp thì Mạnh Uyên Nghiênrên một tiếng như nức nở, nam nhân cũng khẽ rên một tiếng, sau đó thờ hỏnhắn vài hơi.

Sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Con mẹ nó cuối cùng cũng xong! Lục Quý Trì thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Mạnh Uyên Nghiênnhàn khàn lên tiếng: “Chàng đã nói muốn dẫn ta đi, tiểu thúc thúc, mai chúng ta đi .... Không, đi ngay hôm nay được không?”

Tiểu..... Tiểu cái gì?

Lục Quý Trì ngay lập tức ngơ ngác, Khương Hằng cũng ngây ngẩn cả người, tiểu thúc thúc gì gì đó..... Không phải là như nàng nghĩ đâu nhĩ?!

“Sao lại nhiều sự nữa rồi?” Nam nhân dừng lại, giọng nói trầm thấp lại càng thêm bất đắc dĩ, “Không phải đã nói rồi sao, chờ ta tìm cơ hội thích hợp thăng thân với đại ca đại tẩu, nhận được sự thông cảm của họ sau đó quang minh chính đại dẫn nàng đi, nếu không thì sao ta có thể không phụ lòng bọn họ? Còn nàng nữa, ta không muốn nàng phải tủi thân, càng không muốn nàng vì ta mà gây chuyện với cha mẹ. Ngoan nào, kiên nhẫn thêm một chút, có được không?”

Mạnh Uyên Nghiênnhầm mặc một chỗc: “Nhưng mà ta.....”

“Tuy là ta không phải con ruột của phụ thân, nhưng trên danh nghĩa, ta vẫn là thứ tử của phụ thân, là tiểu thúc thúc của nàng, nếu người khác biết chuyện của ta với nàng..... Chúng ta không nên suốt ruột, chỉ có thể chậm rãi mà tính toán. Nếu có gì sai sót, hai người chúng ta đều lâm vào vạ kiếp bất phục, nàng đã hiểu chưa?”

Có thể chắc chắn được, nam nhân này chính là Các chủ của Văn Uyên Các, thứ đệ của Tả tướng, đại văn hào Mạnh Xuân Lâm.

Hắn lại không phải là huyết mạch của Tả gia!

Còn có quan hệ với cháu gái trên danh nghĩa của mình!

Lục Quý Trì xem lại trí nhớ của Tần Vương. Phát hiện hắn ta năm nay đã ba mươi tuổi, từng có một thể tử, tuy nhiên thể tử mất sớm, chỉ để lại một con gái mười ba tuổi, nhưng mà..... Mạnh Uyên Nghiênmới mười bảy thôi...!

Vấn đề không phải là trâu già gặm cỏ non, mà là cỏ gần hang...! Lục Quý Trì hoàn toàn chấn kinh rồi, lại tưởng tượng con gái mười ba tuổi của Mạnh Xuân Lâm nếu biết được cha ruột ăn nằm với đường tỷ của mình, không biết sẽ có cảm giác gì. Hắn không nhận được mà hồ to trong lòng: “Con mẹ nó!”

Những người này thật quá chịu chơi!

Khương Hằng cũng không ngờ bên trong Tả gia lại loạn như vậy. Nhưng chuyện xấu trong các thế gia đại tộc còn nhiều hơn nữa, nàng lúc trước cũng không phải chưa từng nghe qua. Bởi vậy chỉ kinh ngạc một chút.

“Ta biết rồi, ta..... Nghe lời chàng.”

Sau khi được Mạnh Xuân Lâm khuyên nhủ, cuối cùng Mạnh Uyển Nghiên cũng tỉnh táo lại. Lục Quý Tri cũng hoàn hồn theo — thứ kẻ giật dây sau lưng dùng để uy hiếp Mạnh Uyển Nghiên, chắc chắn là chuyện tư tình của nàng với Mạnh Xuân Lâm.

Tuy là không có quan hệ huyết thống, nhưng trên danh nghĩa hai người vẫn là thúc cháu, quan hệ với nhau vẫn là loạn luân, nếu chuyện này truyền ra ngoài, Mạnh Xuân Lâm thân bại danh liệt không nói, Mạnh Uyển Nghiên chỉ sợ tính mạng cũng khó giữ được — Tả gia trăm năm thư hương, nhiều thế hệ trong sạch, coi trọng nhất là thanh danh, cũng rất coi trọng lễ pháp. Vì rửa trôi nỗi nhục, bọn họ tuyệt đối sẽ không để lại tính mạng cho cô nương đã khiến gia tộc họ thẹn này.

Một cái nhục điểm chết người như vậy ở trong tay người khác, khó trách Mạnh Uyển Nghiên chịu buông bỏ kiêu ngạo của mình, làm ra chuyện dụ dỗ Tần Vương. Lại nhớ đến việc bình thường rảnh rỗi nàng vẫn luôn đến Văn Uyển Các.....

Ai có thể tưởng tượng được việc nàng có quan hệ với Mạnh Xuân Lâm đâu, khó trách Ngụy Nhất Dao không tra được gì.

“Ngoan nào, ta phải xuống lầu rồi. Nàng cũng nên trở về đi, đi lâu như vậy, người khác sẽ nghi ngờ.”

Mạnh Xuân Lâm nói xong, Mạnh Uyển Nghiên buồn buồn đáp lời.

Đây là muốn quay về rồi.

Lục Quý Tri cả kinh, lập tức nhanh chóng quyết định: “Hiển nhiên Mạnh Xuân Lâm chưa biết việc Mạnh Uyển Nghiên bị uy hiếp, chúng ta xuống lầu dưới chặn nàng lại.”

Khương Hằng gật đầu, vừa định trả lời đã nghe hân thấp giọng dặn dò, “Sau đó người đi trước đi, đừng để nàng bắt gặp, tránh cho nàng nghi kỵ. Về phần thư đồng kia, ta sẽ phái người xử lý, người chỉ cần vờ như không biết gì là được.”

Khương Hằng sững sờ, trong lòng không hiểu sao lại ảm áp, nàng cúi đầu cười cười, nhỏ giọng nói: “Được.”

***

Hai người dọc theo cầu thang cũ đi ngược về, Lục Quý Tri đưa mắt nhìn nàng ra khỏi cửa, vẫy vẫy tay với nàng: “Người phải cẩn thận một chút, đừng lộ tẩy. Mặt khác tìm Ngụy Nhất Dao gọi hân tới đây.”

Thiếu niên chống một tay lên sân nhà, bộ dạng chỉ lộ ra một cái đầu thoạt nhìn hơi buồn cười, Khương Hằng không nhận được mà nhíu mày, phúc thân với hân, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Thư đồng ở ngoài cửa đang thắc mắc hai người đi đâu, thấy nàng đi ra thì kinh ngạc. Khương Hằng cười cười nói dối hai câu, thư đồng liền vui vẻ dẫn nàng xuống lầu.

Lục Quý Tri ở bên trong nghe, một lần nữa cảm khái: cô nương này thông minh đến đáng sợ, thủ đoạn cao siêu, sau này không nên đắc tội.

Đang nghĩ ngợi thì sau lưng đã truyền đến tiếng bước chân, Lục Quý Tri vội vội vàng vàng thu hồi suy nghĩ linh tinh, dù vội vẫn ung dung xoay người lại.

“Mạnh Nhị cô nương, người đã quay trở về.”

Mạnh Uyển Nghiên sợ tới mức suýt nữa ngã từ trên cầu thang xuống.

Lục Quý Tri không muốn hù dọa nàng, lập tức nói rằng mình không có ác ý, chỉ là muốn nói chuyện với nàng.

Nhưng việc bị phát hiện cũng đã khiến Mạnh Uyển Nghiên hãi hùng khiếp vía. Nàng bám mạnh móng vào lòng bàn tay mới có thể ép mình bình tĩnh lại.

“Tại sao..... Điện hạ lại ở đây?”

“Đương nhiên là đến tìm Nhị cô nương.”

“Chuyện..... Chuyện vừa rồi.....”

“Vừa rồi? Là chuyện người qua lại với Mạnh Xuân Lâm?” Giọng Lục Quý Tri nhàn nhạt, không nghe ra vui buồn, “Đúng vậy, bản vương cũng biết. Giống hệt kẻ sai khiến người tính kẻ bản vương.”

Thân thể Mạnh Uyển Nghiên cứng đờ, cả người lạnh như trong hầm băng.

Cửa hầm vẫn còn đang mở, ánh sáng rực rỡ chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch của nàng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Nàng và Mạnh Xuân Lâm không có quan hệ huyết thống, cũng không tồn tại vấn đề đạo đức. Tuy Lục Quý Tri cảm thấy tuổi tác của hai người có vấn đề, nhưng cũng không kỳ thị. Thấy nàng một tiểu cô nương đã sợ hãi thành như vậy, hân có chút không đành lòng, nên nhanh chóng nói: “Nhưng người không cần căng thẳng. Bản vương không có hứng thú với chuyện của các người, bản vương chỉ muốn biết kẻ tính kẻ ta là ai. Chỉ cần người thành thật bẩm báo, bản vương sẽ xem như chuyện gì cũng không xảy ra.”

Mạnh Uyển Nghiên không tin hân, nhưng tình huống trước mắt đã như vậy, nàng không còn lựa chọn nào khác.

“Thần nữ đã hiểu ý của điện hạ, nếu ngài.... Nếu ngài không phiền, chúng ta có thể lên phòng rồi nói tiếp?”

Thấy nàng nhanh như vậy đã hồi đáp, Lục Quý Tri hơi kinh ngạc, nhưng nghĩ đến Khương Hằng, lại cảm thấy bình thường. Nghe Xuân cung sống mà không chút xấu hổ, nha đầu kia mới là chúa bình tĩnh.

“Có thể.”

Hiển nhiên Mạnh Uyển Nghiên rất sợ người khác phát hiện đường hầm này, vừa lên đã cẩn thận che giấu cửa hầm, cuối cùng mới thở phào, giương mắt nhìn Lục Quý Tri: “Tại sao..... Điện hạ lại phát hiện ra?”

Lục Quý Tri không nói gì, đưa mắt liếc nhìn khăn tay trên bàn án.

Mạnh Uyển Nghiên nhìn theo, con người lập tức co rụt lại, nhanh chóng cất khăn vào trong tay áo, thầm trách mình quá mức chú quan.

“Được rồi, nói đi. Việc người làm hôm thọ yến An Quốc công, là ai sai khiến?”

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 25

Lời của Lục Quý Tri vừa ra, Mạnh Uyển Nghiên biết ngay sự tình ngày ấy đã bại lộ. Sắc mặt của nàng càng tái nhợt, nhưng không chối cãi, chỉ gắng gượng chịu đựng sợ hãi trong lòng mà thấp giọng nói: “Bọn họ biết chuyện của ta và tiểu thúc thúc. Nếu ta phản bội, bọn họ sẽ... bọn họ sẽ chiếu cáo việc này khắp thiên hạ.”

Lục Quý Tri đưa mắt nhìn nàng: “Cho nên là?”

Mặc dù không nói rõ, nhưng trong mắt của hân ẩn chứa sự uy hiếp, Mạnh Uyển Nghiên cắn răng, nói ra: “Ta sẽ nói tất cả những gì ta biết cho điện hạ. Nhưng đó là nếu điện hạ có biện pháp bịt miệng của bọn họ, bảo vệ bí mật của ta và tiểu thúc thúc.”

“Chuyện này không khó, người nói cho bản vương người nọ là ai, bản vương sẽ có biện pháp xử lý hần, khiến hần cảm miệng.”

Mạnh Uyển Nghiên lại lắc đầu: “Điện hạ không hiểu ý ta rồi.”

Lời này khiến Lục Quý Tri có loại cảm giác không lành: “Người có ý gì?”

Mạnh Uyển Nghiên mỉm cười: “Người cưỡng ép ta, hần là nàng cũng được chi điểm. Cho dù điện hạ giải quyết được nàng, vậy còn những người phía sau nàng thì sao?”

“.....”

Tuy đã đoán được, nhưng chính tai nghe thấy, Lục Quý Tri vẫn cảm thấy vô cùng ghen lồng.

Một người kể tiếp một người, mẹ nó bao giờ mới hết đây...!

Nhưng mà dù sao đi nữa thì cũng đã có manh mối, so với trước kia mọi mặt không biết gì thì tốt hơn nhiều. Lục Quý Tri trầm ngâm, trên mặt lại cười nhạt: “Đương nhiên bản vương sẽ nhỏ cò tận gốc tất cả bọn chúng.”

“Nhưng chuyện này cần rất nhiều thời gian.....” Mạnh Uyển Nghiên mạnh mẽ chống đỡ không để cho chính mình thất thố, nhưng mặt lại không cách nào kiểm soát mà tự động đỏ lên, “Đến lúc điện hạ chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, ta và tiểu thúc chờ không được. Nếu để họ biết được những tin tức này là từ ta lộ ra, điện hạ nghĩ họ sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?”

Nàng nắm chặt nắm tay, từng chữ từng chữ nói: “Ta cầu xin điện hạ, cũng không phải là vì bản thân, tiểu thúc thúc.... chàng cũng không dễ dàng mới đạt được thành tựu ngày hôm nay, ta không thể để cho bọn họ hủy hoại chàng! Nếu..... Nếu điện hạ không thể đáp ứng ta, thần nữ tình nguyện mang theo danh tính của người nọ an nghỉ dưới mặt đất, cũng không hé lộ nửa chữ cho điện hạ!”

Ý tứ chính là, người muốn đối phó bọn họ thì có thể, nhưng không được lấy chúng ta làm bia đỡ đạn. Nếu không ta thà tự đi tìm chết, cho người công dã tràng, mất cả chì lẫn chài.

Nhưng mà nàng cũng chỉ là một quân cờ thân bất do kỷ*, Lục Quý Tri cũng không muốn gây khó xử cho nàng, vừa rồi để nàng phải nói thật nên mới hù dọa một phen. Thấy nàng đã nói ra mấu chốt rồi, hần cũng không làm bộ làm tịch nữa, chỉ nhìn nàng một cái: “Người đang uy hiếp bản vương sao?”

*Thân bất do kỷ: không thể làm những điều mình muốn, hoặc buộc phải làm những điều mình không mong muốn

Mạnh Uyển Nghiên xoay người hành đại lễ với hần: “Thần nữ không dám, nhưng mà, điện hạ..... Trên đời này luôn có vài thứ còn quan trọng cả tính mạng.”

Giọng nói của nàng rất nhẹ, nhưng vô cùng kiên định. Lục Quý Tri có chút cảm động, nhưng nghĩ đến kẻ giật dây đằng sau còn đang chờ hần tiến cung đi xin thánh chỉ tứ hôn, bỗng nhiên nảy ra một kế sách.

“Được rồi, đứng lên đi, bản vương đáp ứng người.”

Thân thể cứng đờ của Mạnh Uyển Nghiên lập tức buông lỏng: “Đa tạ điện hạ. Có điều..... Không biết điện hạ định làm gì?”

“Trưng kế tặc kế, phân lại bọn chúng.” Lục Quý Tri nói xong, thấp giọng trình bày kế hoạch mình vừa nghĩ ra.

Mạnh Uyển Nghiên càng nghe càng kinh ngạc, cuối cùng đôi mắt sáng ngời, sắc mặt vui mừng: “Điện hạ sáng suốt!”

Lục Quý Tri cũng biết mình rất sáng suốt, nghĩ nghĩ, lại bổ sung vài câu, cuối cùng mới ngồi dậy nói: “Hiện tại có thể nói cho bản vương người đã sai khiến người tính kế ta là ai chưa?”

Thần hình Mạnh Uyển Nghiên khựng lại, trong mắt hiện vẻ thù hận phẫn nộ: “Người cưỡng ép ta dụ dỗ điện hạ, chính là Thái tử phi trước kia, ngày nay là Việt Vương phi, Sở Hàm Nguyệt.”

***

Việt Vương phi, Sở thị Hàm Nguyệt, xuất thân thừa kế phủ Trần Quốc công đã bị phế, chính là Thái tử phi thứ hai của Thái tử trước kia, năm nay mới hai mươi lăm tuổi. Vốn là sau khi Tiên đế chết, Thái tử kế vị. Nhưng Thái tử lại bị Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử liên thủ giết hại, sau khi Chiêu Ninh Đế kế vị, phong vị kia làm Việt Vương, góa phụ Sở thị của hần cũng theo đó mà trở thành Việt Vương phi ngày nay.

Dung mạo của Việt Vương phi cực kỳ chói lọi, danh xưng đệ nhất mỹ nhân, mà tính cách lại thông minh khéo léo, xử sự linh hoạt, rất được Thái tử trước đây yêu thích. Nàng từng là một viên Minh Châu trong đám quyền quý ở kinh thành, vô cùng chói mắt. Nhưng từ khi chồng gặp chuyện mà chết, con trai lại bất ngờ chết bệnh, nàng liền bình lặng xuống, chỉ trông nom con gái gần sáu tuổi an phận sống qua ngày, rất ít khi qua lại bên ngoài.

Nhưng mà theo như lời của Mạnh Uyển Nghiên, tất cả biểu hiện này đều giả dối, Việt Vương phi vô cùng hiểu rõ cục diện chính trị ngày nay, đối với tình huống trong nhà của đám thế gia quyền quý cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Tuy không biết người sau lưng nàng rốt cuộc là ai, có mục đích gì. Nhưng rất hiển nhiên là Việt Vương phi này không an phận như vẻ bề ngoài.

Tấn Vương không qua lại với vị hoàng hậu này nhiều cho lắm, nhưng ấn tượng đối với nàng rất không tồi. Bởi vậy Lục Quý Tri vô cùng khiếp sợ, nhưng Mạnh Uyển Nghiên nói rất chính xác, hần không thể không tin.

“Điện hạ, để thần phái người theo dõi nàng!” Người nói là Ngụy Nhất Dao, vừa rồi Khương Hằng xuống lầu gọi hần lên đây.

Lục Quý Tri hoàn hồn: “Từ từ!”

“Vâng?”

“Chuyện phái người theo dõi về rồi hần nói, hiện tại.....” Thiếu niên nghiêng đầu liếc nhìn Mạnh Uyển Nghiên, “Trước tiên làm theo lời bản vương vừa nói.”

Mạnh Uyển Nghiên hiểu ý, gật đầu tỏ vẻ đã sẵn sàng.

Lục Quý Tri liền đứng lên, nói với Ngụy Nhất Dao: “Mắng ta vài câu đi!”

Ngụy Nhất Dao: “.....?”

“Hoặc là đánh ta một cái cũng được, nói chung là cố gắng chọc giận ta. Như vậy lát nữa diễn mới giống thật.” Để bắt được kẻ giật dây phía sau, an tâm mà sống, Lục Quý Tri quyết tâm liều mạng.

Ngụy Nhất Dao đã hiểu, nhưng mà.....

“Loại chuyện đi hạ phạm thượng này, thần không làm được mà.....” Thanh niên cao lớn cường tráng như gấu khó xử nói.

Lục Quý Tri khoát tay: “Không sao, bản vương không trách người.”

“Nhưng.....”

Lục Quý Tri mất hết kiên nhẫn: “Lăng nhà lăng nhăng, có phải là nam nhân hay không!”

Ngụy Nhất Dao nuốt nước bọt: “Vâng..... Thần làm đây?”

“Nhanh lên, lại còn nói nhảm.....”

BÓP~!

Một tiếng vang hết sức chói chói vang lên, thanh niên giọng nói như sấm mà mắng: “Ranh con dám nói chuyện như thế với ông? Muốn chết à?!”

“.....”

Tĩnh lặng chết chóc.

Hồi lâu sau, Lục Quý Tri bậm lấy cái ót còn đang ong ong, mắt nổi đom đóm mà ngắt đầu: “Không dám làm mấy chuyện đi hạ phạm thượng?”

Hình như là hơi quá..... Ngụy Nhất Dao chợt dà mà rụt tay lại, vừa định nói chuyện, Lục Quý Tri đã sùng cò lên: “Vâng mà còn không dám? Con mẹ nó đây gọi là không dám à? Sợ của ông đây bị người đánh nứt ra rồi!!!”

Ngụy Nhất Dao chạy trốn chết: “Ngoại ý muốn! Đây đều là ngoại ý muốn.. Điện hạ!”

“Ngoài ý muốn cái đầu người!!!”

***

Đau đớn sẽ khiến người ta cáu kỉnh, Ngụy Nhất Dao đã thành công đốt lên lửa giận của Lục Quý Trì, lúc hắn sầm mặt đi xuống dưới lầu, hội giao lưu cũng vừa kết thúc.

“Điện hạ! Điện hạ đi chậm một chút, chờ ta!”

Vừa ra khỏi nhả gian đã nghe thấy giọng nói sang sảng của Ngụy Nhất Dao từ lầu trên truyền xuống, Khương Hằng khựng lại, ngẩng đầu nhìn.

Thiếu niên nghiêng rằng, ánh mắt u ám, gương mặt anh tuấn trắng nõn nhắn nhỏ, thoát nhìn tức giận không nhẹ. Phía sau hắn là một thanh niên cường tráng cao như gấu tât tà chạy theo, sắc mặt vội vã.

“Đây là thế nào? Ai đã chọc giận điện hạ?” Minh Vinh quận chúa nghe thấy, tò mò đi tới.

“Không có gì, bản vương có việc bận, đi trước. Đường tỷ chơi vui về.” Lục Quý Trì không trả lời, gắt gỏng nói ra lời này định rời đi.

Đứng lúc này, Mạnh Uyển Nghiên từ trên lầu đi theo xuống: “Điện hạ thứ tội, thần nữ thật sự……”

Nghe giọng của nàng, sắc mặt Lục Quý Trì càng trở nên khó coi, cười khẩy một tiếng, sau đó nặng nề phát tay áo, đầu không thèm ngoảnh lại mà bỏ đi.

Ngay tức khắc mọi người đồng thời nhìn Mạnh Uyển Nghiên.

Mạnh Uyển Nghiên lộ vẻ bất đắc dĩ, một khuê tú có giao hảo với nàng bước lên hỏi thăm: “A Nghiên, đã xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi ta lên Tầng Thư Thất đọc sách, điện hạ cũng tới, bảo là muốn tìm sách. Vừa hay ta biết quyển sách hắn cần tìm ở đâu, nên thuận tay giúp một chút, sau đó……”

“Sau đó thì sao nữa?”

“Sau đó cũng không biết vì sao, đột nhiên điện hạ nổi giận, vứt mạnh quyển sách kia không nói, còn lớn tiếng mắng mỗ ta.” Mạnh Uyển Nghiên vừa tủi thân vừa buồn bực mà mím môi, “Ta cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.”

Việc Lục Quý Trì không gần nữ sắc, không có phong độ đối với cô nương, mọi người đều biết. Nên nghe xong lời này, mọi người đều thông cảm với Mạnh Uyển Nghiên, ngay cả Minh Vinh quận chúa cũng thương xót nhìn nàng: “Có lẽ là người vô tình nói gì đó đụng vào tự ái của hắn. Không cần quan tâm, hắn sẽ không chèn ép người đâu.”

Mạnh Uyển Nghiên cười khổ, xem như xui xẻo mà gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

“Được rồi, về nhà thôi. Hôm nào có thời gian chúng ta lại tụ họp.”

Minh Vinh quận chúa nói xong lời này liền rời đi, Mạnh Uyển Nghiên cũng thăm thài với bằng hữu đi xuống lầu. Khương Hằng nhìn bóng lưng của nàng, tựa như có điều suy nghĩ mà cười nhẹ, ung dung trở về nhà.

***

Thời điểm Lục Quý Trì trở về Tần Vương phủ, Tôn tiên sinh đang thông thài cho chim ăn trong sân. Bởi vì được Tần Vương tín nhiệm, ông ta vẫn luôn ở trong Tần Vương phủ, hưởng thụ một nửa đãi ngộ của chủ nhân.

Ớt của Lục Quý Trì vẫn còn rất đau, vừa nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng nhất thời bốc hỏa — nếu không phải mấy kẻ khốn kiếp này gây sóng gió ở sau lưng, sao hắn phải lo lắng mà sống như vậy, sao hắn phải suốt ngày giả vờ giả vịt diễn trò, sao hắn phải bị đánh như vừa này? Kết quả nhìn người ta thông dong nhàn nhả như vậy, còn hắn thì……

Tức giận muốn bùng nổ, hoàn toàn không cần Ngụy Nhất Dao chọc giận thêm lần nữa, Lục Quý Trì trừng trừng hai mắt, nhắc chân đi về phía Tôn tiên sinh.

Tôn tiên sinh còn chưa kịp nói lời nào, Lục Quý Trì đã đá mạnh vào bụng ông ta: “Người dề cử một Vương phi thật tốt!”

Tôn tiên sinh chưa kịp phản ứng lập tức kêu thảm một tiếng, lao đảo ngã xuống đất.

“Điện hạ??!!”

Tôn tiên sinh vô cùng khó hiểu, đã xảy ra chuyện gì?

Lục Quý Trì nhanh giận nhanh lành, đá xong một cái trong lòng đã thoải mái hơn rất nhiều, nhưng lúc này hắn phải “vẫn còn nổi nóng”, bởi vậy chỉ lạnh lùng vô tình liếc ông ta rồi bỏ đi.

Để lại Ngụy Nhất Dao “thông cảm” mà nâng Tôn tiên sinh dậy, nhờ giọng kẻ lại chân tướng cho ông ta: “Điện hạ gặp Mạnh Nhị cô nương ở Văn Uyên Các, vốn là rất ổn, nhưng không ngờ Mạnh Nhị cô nương nói một câu, chọc giận điện hạ……”

“Nói……” Tôn tiên sinh là một thư sinh yếu ớt tay trái gãi không chặt, bị Lục Quý Trì đập mạnh một cú đến suýt nữa ngộp thở. Hồi lâu sau, ông ta mới khôi phục mà vội vàng hỏi: “Nói cái gì? Nàng đã nói gì?”

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“Nàng nói là luận tài đức, luận đạo làm vua, không những trước đây, mà ngay cả đời sau nhất định cũng không ai vượt qua được đương kim thánh thượng.”

“Chi…… Chi vậy thôi?”

“Chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ?”

Ngụy Nhất Dao theo lời Lục Quý Trì phân phó, về mặt nghiêm túc mà lừa gạt: “Điện hạ vẫn luôn có khúc mắc với vị trong nội cung kia, cũng ghét nhất là người khác nói mình kém hơn y. Loại thái độ này của Mạnh cô nương sao có thể không chọc giận điện hạ? Điện hạ là đang đối xử với nàng như Vương phi tương lai, người làm thế tử sao lòng có thể bất hòa với phu quân, ngược lại lại tấn dương địch nhân của hắn!”

Cũng đúng, tiểu quý gia đúng là loại trẻ con chết tiệt mãi không chịu lớn. Bởi vì câu nói kia mà giận dữ, tuy hơi dẫn độn một chút, nhưng cũng không quá kỳ quái……

Nhưng vẫn bực bội…!

Ông ta chưa từng chịu nhục như vậy bao giờ!

Té ngã chồng vó như vậy, trông chật vật không còn chút phong độ!

Tôn tiên sinh xanh cả mặt, nhưng lại không thể không cố gắng kim nén oán giận trong lòng: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Sao Mạnh cô nương lại đột nhiên nói như vậy? Phiên Ngụy huynh tì mĩ kẻ lại từ đầu tới đuôi giúp tại hạ.”

“Không vấn đề gì, lúc ấy là như này……”

Xác định Mạnh Uyển Nghiên chỉ là vô tình mà thất thố, sau khi phát hiện Lục Quý Trì nổi giận thì đã cố gắng sửa chữa sai lầm, sắc mặt Tôn tiên sinh tốt hơn một chút: “Vay Ngụy huynh có biết điện hạ định như thế nào với Mạnh cô nương không?”

“Người nghĩ xen?” Ngụy Nhất Dao liếc hắn xem xét, cố gắng thuộc lòng lời kịch mà Lục Quý Trì đã dạy, “Người cũng biết điện hạ nóng nảy mà. Trừ phi Mạnh cô nương có biện pháp khiến điện hạ nguôi giận, nếu không thì Vương

phi này chỉ sợ phải đòi người rồi.”

Thành công đang trước mắt, tự đứng lại bị gãy ngang, cảm giác thật là con mẹ nó đau râm ran...!

Thái dương Tôn tiên sinh giật giật nháy, nhất thời cũng không buồn đi trấn an Lục Quý Tri nữa, mà ra về bình tĩnh đuổi Ngụy Nhất Dao đi. Về sau ôm lấy phần bụng vẫn đang đau âm i mà bí mật ra khỏi phủ.

Ngụy Nhất Dao vẫn đang núp trong bóng tối theo dõi ông ta thấy vậy cười hung tợn, lặng lẽ đi theo.

***

Sau nửa canh giờ.

“Điện hạ, lão Tôn từ kia đã vào một khách sạn nhỏ ở thành đông!” Rốt cuộc việc cũng có tiến triển, Ngụy Nhất Dao rất hưng phấn, nhếch miệng cười lộ ra hàm răng trắng đều, “Sau khi ông ta vào không bao lâu, thì có một người trông như tiểu nhị đi đến phủ Tả tướng.”

Lục Quý Tri đã ngồi dậy, đang vui người trên giường ăn trái cây, nghe thấy lời này lập tức hài lòng: “Kẻ uy hiếp Mạnh Uyển Nghiên và kẻ sau lưng Tôn tiên sinh quả thật là cùng phe mà.”

“Vậy tiếp theo chúng ta.....”

“Theo kế hoạch mà làm.” Lục Quý Tri nói, “Dưới gối Tả tướng chỉ có một con gái chưa xuất giá là Mạnh Uyển Nghiên. Mục tiêu của họ là cột phủ Tả tướng và Tấn Vương phủ của chúng ta lại với nhau, nhất định sẽ không buông tha Mạnh Uyển Nghiên đâu. Tiểu nhị kia hẳn là đưa tin tạo áp lực cho Mạnh Uyển Nghiên. Sau khi Mạnh Uyển Nghiên nhận được tin sẽ phải nghĩ cách tiếp cận ninh nọt ta để đền bù ‘sai lầm’ lúc trước. Ta cũng sẽ ra về từ từ mềm lòng, miễn cho chúng thấy tình thế không ổn mà chỗ cũng rút gấu. Về phần các người, thừa dịp này mà đi thăm dò Việt Vương phi đi, hiện tại nàng chính là manh mối quan trọng nhất của chúng ta.”

“Nhưng đoạn thời gian này.....” Ngụy Nhất Dao chặn chờ, “Nhờ đâu chúng ta vẫn chưa bắt được đuôi của Việt Vương phi, nhưng những kẻ này không kiềm chế được thì sao bây giờ? Điện hạ, không phải là bọn chúng gấp lắm sao?”

“Không sao, ta cũng không có ý định dây dưa mãi với bọn chúng.” Hần và Mạnh Uyển Nghiên diễn tuồng này cũng không phải chỉ vì kéo dài thời gian mà còn là muốn rút cùi dây nòi, phá vỡ hoàn toàn kế hoạch của kẻ giật dây.

Về mặt Ngụy Nhất Dao ngờ ngác mà “Vâng” một tiếng. Về sau hẳn đã phải lên lầu, không nghe được Lục Quý Tri và Mạnh Uyển Nghiên đã nói gì, nên không hiểu được thâm ý trong đó.

Vị đại huynh đệ này là người duy nhất hẳn có thể tin tưởng và sử dụng được, Lục Quý Tri không có ý định giấu diếm hẳn, nên kể sơ chuyện xảy ra bên trong Tầng Thư Thất và kế hoạch của mình, về sau mới cười nói: “Nếu mọi chuyện thuận lợi, qua mấy ngày sau Nhị cô nương Mạnh gia sẽ ‘bệnh cấp tính mà chết’. Không có nàng, ta xem kế hoạch của bọn họ tiếp tục thế nào!”

Ngụy Nhất Dao vô cùng kinh ngạc, hồi lâu sau mới vỗ tay một cái: “Điều kếp! Quả thật là diệu kế....!”

“Chớ học theo cách nói chuyện của Tôn tiên sinh, không quen.”

“À, chủ ý này thật là con mẹ nó tốt!”

Lục Quý Tri: “.....”

“Nhưng mà, điện hạ, Mạnh cô nương bên kia có đáng tin cậy không? Tả tướng chính là kẻ bảo thủ cứng mềm không ăn, người lại bảo Mạnh cô nương nói thật hết tất cả với ông ta. Nhờ đâu ông ta nổi điên lên, gây động tĩnh lớn thì sao bây giờ? Không phải giờ không thể để kẻ giật dây biết chúng ta đã phát hiện mọi chuyện sao?”

“Lão kia chỉ là tính tình không tốt, nhưng cũng không phải là kẻ ngu. Chuyện này liên quan đến thanh danh của Tả gia, nếu ông ta biết, chắc chắn còn sót ruột muốn che giấu hơn cả chúng ta.”

Về phần che giấu như thế nào, một người là con gái cưng mà ông ta thương yêu nhất, một người là đệ đệ mà ông ta nhìn hẳn lớn lên. Chỉ cần chuyện không bị bại lộ, cho dù ông ta có tức giận cỡ nào cũng không muốn lấy mạng bọn họ.

Trái lại, ông ta lại càng đồng ý chuyện Mạnh Uyển Nghiên và Mạnh Xuân Lâm già chết rồi kinh, cao chạy xa bay, sau đó chui mông giúp bọn họ.

Đây cũng là nguyên nhân mà Mạnh Uyển Nghiên vô cùng vui mừng — nàng đã sớm muốn song túc song tề cùng Mạnh Xuân Lâm, có điều vẫn

chưa tìm được cơ hội để nói thật với người nhà, cho nên mới kéo dài tới hiện tại.

Kế hoạch này của Lục Quý Tri không chỉ bảo vệ được bí mật của nàng và Mạnh Xuân Lâm, giúp nàng thoát khỏi khống chế của Việt Vương phi, còn cung cấp cho nàng một cơ hội hoàn mỹ, sao nàng có thể không vui?

Bởi vậy Lục Quý Tri cũng không lo nàng sẽ lâm trận đảo ngũ hay không tận tâm

Ngụy Nhất Dao đã hiểu, mắt sáng ngời mà giờ ngón tay cái lên: “Điện hạ thật thông minh!”

Đương nhiên là thông minh hơn người rồi. Lục Quý Tri hừ hừ cười, định nói chuyện thì thanh niên buồn bực mà lắc đầu: “Có điều, hình như ta lại dần đi. Trước kia điện hạ nói gì ta đều có thể hiểu ngay lập tức, sao bây giờ lại có cảm giác không theo kịp.....”

“.....” Lục Quý Tri nghiêm túc mà vỗ vỗ vai hắn, “Già rồi đều sẽ như vậy, ăn nhiều hạch đào bôi bỏ não một chút thì sẽ tốt ngay.”

Ngụy Nhất Dao chợt cảm thấy đau lòng: “.....Vâng.”

***

An bài tốt mọi chuyện tiếp theo, lại phân phó Ngụy Nhất Dao theo dõi Tôn tiên sinh sát sao. Sau đó, Lục Quý Tri tiến cung thỉnh an mẹ.

Vừa bước vào cửa lớn cung Thọ Ninh đã nghe được một mùi thịt quen thuộc, Lục Quý Tri ngẩn người, sắc mặt biến hoá đồng thời quay đầu định chạy, lại bị Ngọc Dung, Đại cung nữ bên người Phương Trân Châu ngăn cản.

“Điện hạ, Thái hậu mời ngài vào trong.”

Lục Quý Tri nỗ lực chống cự: “Bản vương đột nhiên lại nhớ trong phủ có việc phải làm, ngày mai lại.....”

“Điện hạ, qua cửa mà không vào, Thái hậu sẽ rất đau lòng.”

Lục Quý Tri: “.....”

Ngọc Dung nhìn cười làm tư thế mời.

Khoé miệng Lục Quý Tri giật giật, sau cả buổi mới cam chịu số phận mà thở dài: “Hôm nay mẫu hậu lại làm món gì?”

“Tên món là Hồng vận đương đầu, cụ thể.....” Ngọc Dung ho nhẹ một tiếng. “Ngài vào xem sẽ biết.”

Mí mắt Lục Quý Tri lập tức nháy nháy. Phương Trân Châu là một người nhiệt tình hoạt bát, hoàn toàn khác so với Xa Thái hậu nhút nhát ít nói. Lúc vừa đến bà còn có thể nhẫn nhịn, nhưng sau đó lại không chịu nổi.

Nhưng mà bản tính con người không thể thay đổi quá nhanh, hơn nữa đây là thăm cung hậu viện, cũng không có hoạt động giải trí nào thú vị. Vì vậy bà đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định tĩnh tâm nghiêm cứu mỹ thực, cố gắng tẩy đi ô danh “Sát thủ phòng bếp”.

Lúc ấy Lục Quý Tri suit nữa thì quý xuống cầu xin bà bỏ ý định này đi, lại bị một câu “Con bất hiếu muốn thấy mẹ bị trăm cam ư?” của Phương Trân Châu làm cho ngậm miệng.

Về phần những người khác, tuy nói đầu năm nay không những nữ tử xuất thân cao quý mà ngay cả người bình thường cũng không tự mình xuống bếp, cùng lắm là đứng bên cạnh nhìn mà sai bảo hạ nhân. Nhưng Xa Thái hậu xuất thân thấp kém, từ trước nay cũng không quá cầu nệ chuyện này. Bởi vậy lúc Phương Trân Châu xắn tay áo đi vào bếp, nói muốn làm đồ ăn bôi bỏ cho Chiêu Ninh Đế gần đây đang gầy đi không ít, tuy đám người Ngọc Dung có kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã có thể tiếp nhận.

Trước mặt bệ hạ, xưa nay Thái hậu cũng chỉ là một người mẹ bình thường.

Sau khi Chiêu Ninh Đế nghe chuyện này thì vừa kinh ngạc vừa cảm động. Trưa hôm đó đặc biệt để bụng đói đi đến cung Thọ Ninh, chuẩn bị ném thứ cơm trưa đầy tình yêu mà mẫu thân tự tay làm

Hôm đó Lục Quý Trì cũng có mặt, Phương Trân Châu mời hắn ở lại cùng ăn. Mới đầu Chiêu Ninh Đế còn có chút không đồng ý — Thái hậu thân phận tôn quý, y là con ruột thì không tính, sao Lục Quý Trì có tư cách ném đồ ăn bà tự mình làm?

Chờ sau khi ăn xong.....

“Cần đây quốc sự bận rộn, sợ là trăm sẽ không có nhiều thời gian tới đây. A Trì nếu lười nhác không muốn thượng triều, thì thay trăm làm bạn với mẫu hậu đi.”

“??!?”

Lục Quý Trì nuốt chút nữa thì ném chén ngọc trong tay vào mặt y.

Ngược lại Phương Trân Châu cực kỳ vui mừng, luôn miệng nói được, bộ dạng hưng phấn vì có người khích lệ.

Chiêu Ninh Đế mỉm cười nhìn bà, mắt đảo qua Lục Quý Trì tuy vẻ mặt sầu khổ nhưng vẫn ăn sạch hết thức ăn, trong đầu đột nhiên có cảm giác khám phục đối với đệ đệ hung dữ này.

Nhưng mà người tài thì phải tận dụng, bệ hạ cảm thấy, giao nhiệm vụ dùng cơm cùng mẫu hậu cho hắn, thật sự là vô cùng phù hợp.

Bởi vì chuyện này mà Lục Quý Trì có lý do để mỗi ngày tiến cung ăn cơm cùng Phương Trân Châu, có điều là.....

“Mẹ yêu ơi..... Con van xin người, hôm nay cho con nghỉ ngơi được không?” Nhìn một đồng đen sì trong mắt, căn bản nhìn không ra cái gì gọi là Hồng vận đương đầu, yết hầu của Lục Quý Trì âm i đau, không nhìn được mà thấp giọng cũng khen mẹ có tiền bộ mặt!”

“Không được, mẹ đã nướng mắt rồi, không ăn sẽ rất lãng phí!” Phương Trân Châu gấp vào trong chén hắn một miếng, son sắt thề: “Con ném thứ đi. Tuy là nhìn vẻ ngoài hơi không đẹp, nhưng lần này vị thật sự không tệ. Lão Vương cũng khen mẹ có tiền bộ mặt!”

Lão Vương là người trong Ngự Thiện Phòng mà Lục Quý Trì mời đến làm thầy dạy nấu ăn cho mẹ — hắn còn muốn sống thêm vài năm, không muốn bị mấy món của mẹ làm cho độc chết.

“Thật không?” Lục Quý Trì không tin tưởng lắm, nhưng nhìn đôi mắt mong chờ của mẹ, cuối cùng cũng bị mũi gấp cục đen sì kia bỏ vào miệng.....

“Thế nào thế nào?” Vẻ mặt Phương Trân Châu tràn đầy hi vọng hỏi.

Lục Quý Trì không nói chuyện, sau rồi lâu ngậm chặt đầu lưỡi tề đại mới cười lạnh lưng: “Thoạt nhìn là một người trung thực nghiêm túc, nhưng lại nịnh nọt. Bản vương muốn xào hắn thành mỗi câu mực!”

“Ý con là mẹ không tiến bộ chút nào sao?” Phương Trân Châu mất hứng.

“Thật ra là có một chút.”

“Hửm?”

“Hôm nay đã nấu ít hơn hôm qua một chút.”

Phương Trân Châu: “.....”

***

Tuy rất ghét bỏ tay nghề của mẹ, nhưng đã ăn nhiều năm như vậy, kỳ thật Lục Quý Trì cũng quen rồi. Hơn nữa từ nhỏ đã được mẹ dạy là không nên lãng phí thức ăn. Bởi vậy dù khó ăn thế nào, chỉ cần đưa ra, hắn sẽ kiên trì ăn hết.

Buồng bát đĩa, Lục Quý Trì có loại cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết, đang định chuẩn bị kể chuyện xảy ra mấy ngày nay với mẹ thì Ngọc Dung đã bung một cái đĩa nhỏ tiến đến.

“Đây là cái gì?”

“Bạch ngọc cao, sáng nay ai gia vừa học. Thập Nhất hãy mang về làm điểm tâm đi.”

Khoé miệng Lục Quý Trì co giật, bản năng muốn từ chối. Mẹ làm ra, nhất định khó ăn, đây là định luật thép.

Nhưng mà nhìn vẻ ngoài của bánh kia trắng trắng mập mập, nhìn cũng không quá tệ. Nội tâm của hắn khẽ động, xấu xa mà cười cười.

“Vâng, đa tạ mẫu hậu.”

Lục Quý Trì nói xong cũng không tán gẫu với Phương Trân Châu nữa, bụng đĩa Bạch ngọc cao kia cáo từ ra khỏi cung Thọ Ninh.

Sau đó.....

“Hoàng huynh, đây là Bạch ngọc cao tự tay mẫu hậu làm. Mẫu hậu nhờ thần đệ đưa đến cho hoàng huynh ném thứ.” Không đầy một lát, thiếu niên vẻ mặt vô hại mà xuất hiện trong Ngự thư phòng

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Ánh mắt hoàng đế thật tinh tường!

Chiêu Ninh đế phải uống hết ba tách trà, cái vị đắng vị chát kèm theo thứ chua chua quá quý gì đó mới dần tan biến trong miệng y.

Lục Quý Trì thì đã chạy từ lâu.

Chiêu Ninh đế đặt tách trà xuống, nghĩ tới đáng vẻ vừa đặt đĩa xuống đã vội cáo từ của chàng, lòng y không khỏi buồn cười.

Đúng là gan cóc tía! Dám trà thù à!

Tuy nhiên cái khôn vật này chẳng hề làm Chiêu Ninh đế thấy chán ghét, y chợt nhớ lại thời thơ bé không nghĩ suy, lo âu; thậm chí... Vị đế vương trẻ tuổi lúc đầu bật cười, không ngờ có lúc y lại muốn tiếp tục dung túng cho đệ đệ hung hăng kia của mình.

“Bệ hạ, Tàn tướng quân cầu kiến.”

Lâm Phúc Lai khom người từ cửa tiến vào, Chiêu Ninh đế hoàn hồn, khoát tay nói: “Cho vào đi.”

“Dạ – Tàn tướng quân, mời.”

Tiếng bước chân vững vàng từng bước vang lên, chàng thanh niên cao lớn anh tuấn, thân mặc áo giáp xuất hiện: “Tham kiến bệ hạ.”

“Đứng lên đi.”

“Tạ ơn bệ hạ, chuyện Hồ Lang doanh...” Tàn Tranh tới để báo cáo quân vụ, tấu xong định rồi đi thì bị Chiêu Ninh đế gọi lại.

“Bên phía Tấn vương gần đây có động tĩnh gì không?”

“Không có, an phận dị thường.” Tấn Tranh nói tới đây không khỏi nhũn mày một cái, tên Tấn vương vốn hay tác oai tác quái, mọi người đều đã quen, bỗng nhiên gần đây ngoan ngoãn thu mình, lại làm người ta cảm thấy kì lạ.

“An phận dị thường à...” Chiêu Ninh khẽ chậm rãi đưa khăn lên lau miệng, “Trăm biết rồi, khanh lui đi.”

“Thần cáo lui.”

“Khoan đã.”

“Vâng?”

Chiêu Ninh để nhìn sang đĩa bánh bạch ngọc vẫn còn chưa dùng hết, hai mắt lóe lên, cười nói: “Khanh vào cung tắm này chắc vẫn chưa ăn gì. Lại đây lấy cái này ăn lót dạ trước đi.”

Đĩa trắng trắng này là gì nh? Tấn Tranh một bụng nghi ngờ, nhưng vẫn làm theo, sau đó thì...

“Phụt...”

“Ha ha ha cái mặt đơ xấu xí của khanh cuối cùng cũng có ngày này.”

Tấn Tranh: “...”

Mình thế mà bị lừa! Cái tên hoàng đế này! Thật ầu trĩ! Thật nhảm chán!

Chàng thanh niên trên chiến trường dù tên tới mặt, đao tới đầu cũng không hề biến sắc, mà nay lại không thể nhịn nổi, chàng liếc mắt nhìn hoàng đế.

Chiêu Ninh để vừa cười vừa chỉ vào y: “Đám nhìn trăm thế à, bắt kính, phạt ăn thêm một miếng nữa!”

Tấn Tranh: “...”

Mất tên hoàng đế này tình gồm!

Thấy sắc mặt người kia đang đen dần dần, tay cầm lên một miếng bánh nữa, bầy ra đáng vẻ xui xẻo, “hay-chẳng-phải-ngày-đẹp-đẽ-vào-cung”; Chiêu Ninh để cười phá lên, muộn phiền vì chính sự trong lòng cũng tan biến, đối với Lục Quý Tri cũng càng thêm rộng lượng.

Nếu như người đệ đệ này từ giờ thật lòng an phận, làm một vương gia phú quý... thì y không ngại dung túng thêm cho nó, dẫu sao trước nay vẫn dung túng nó rồi.

***

Có thể cái rắm

Nhìn tấu chương Tấn Tranh đưa tới, Chiêu Ninh để nghĩ lại ý định mấy hôm trước của mình, cười khẩy.

Ôi đệ đệ hung hăng vẫn là đệ đệ hung hăng đó, chỉ là trưởng thành rồi thì suy nghĩ kín đáo hơn, bản lĩnh muốn đi đầu thai cao hơn mà thôi.

“Bệ hạ...”

“Nghe nói Mạnh gia nghị cô nương trước nay kiêu căng ngạo mạn, mắt luôn đặt cao hơn đầu. Đi điều tra xem, đệ đệ tốt của trăm làm sao giành được trái tim mỹ nhân, còn đề cô nương người ta đứng ra chủ động.”

“Vâng.” Tấn Tranh lạnh lùng đáp lại, “Vây bên phía Tấn vương...”

“Cứ án binh bất động đã, trăm muốn xem xem nó sẽ làm tới bước nào,” Vị đệ vương trẻ tuổi dựa người vào long ý, nhích miệng cười, biểu cảm gương mặt lại muốn phản ánh áp, “cũng muốn xem rốt cuộc là ai ở phía sau lưng mưu đồ giúp nó.”

Bề ngoài thì nói khinh thường các quý nữ trong tranh, bên trong lại hành động âm thầm, còn khiến người ta chủ động trước, ôi cái chiêu lấy lùi làm tiến này sao mà cao minh, hẳn là không phải do cái tên vừa không có đầu óc lại không có dã tâm như Tấn vương nghĩ ra, cũng chẳng phải do vị Tôn tiên sinh chỉ giới khôn vặt bên cạnh.

Tấn Tranh gật đầu cáo lui, ánh mắt lạnh lùng sắc bén.

Chiêu Ninh để nhìn bóng lưng hắn rời đi, nụ cười trên mặt không thay đổi, ánh mắt thâm trầm như cái đầm nước nghìn năm, một vùng đen đặc, sâu không thấy đáy.

Lục Quý Tri nào biết cảm tình của Chiêu Ninh để với mình lại bốt đi nhiều lần; dạo gần đây chàng vừa phải diễn trò cùng Mạnh Uyển Nghiên, vừa phải điều tra Việt vương phi, không còn tâm trí mà đặt trong cung. Cho đến chiều hôm đó, lúc chàng vào cung thăm Thập công chúa, cô nhóc hỏi chàng: “Huynh, nghe nói muội sắp có tấu tấu à?”

Lục Quý Tri vẫn còn đang cắn miếng hoa quả, nghe vậy thì ngẩn người: “Tấu tấu nào? Lâm gì có.”

Thập công chúa nghiến đầu, đôi mắt đen láy sáng lên: “Rõ ràng là Cửu tỷ nói, hôm trước tỷ ấy đi mua sách ở Văn Uyên các, thấy nhị tiểu thư nhà Tả tướng tặng huynh hà bao mà... Huynh, huynh không thích nhị tiểu thư à? Thế sao còn nhận hà bao của người ta?”

Lục Quý Tri nghi ngờ đẩy bụng, ngay lập tức tắc đầu nguây nguây: “Cửu tỷ của muội nhìn nhầm rồi, người đó có phải ta đâu.”

“Không phải huynh sao?” Thập công chúa khó hiểu chớp mắt, thấy đáng vẻ của anh mình kiên định, nên rất nhanh đã gạt đầu bày tỏ lòng tin, “Vây lúc nào thì huynh mới tìm tấu tấu cho muội đây. Hi hi, muội muốn có chị dâu lắm rồi!”

Hai huynh muội dạo gần đây thân thiết, tiểu cô nương đã to gan hơn, ngày trước nhìn thấy Lục Quý Tri nào dám nói lớn tiếng, mà nay còn dám trêu ghẹo chàng.

“...Không biết nữa, hay là muội tìm giúp ta đi.” Lục Quý Tri nhích miệng nhìn cô năng, trong lòng thì bưng bình ngờ: Thời cơ đã đến, không thể kéo dài thêm nữa.

Dù chàng chỉ cùng Mạnh Uyển Nghiên âm thầm diễn trò cho người đứng sau bức màn xem, bình thường bên ngoài hai người không tiếp xúc quá nhiều, nhưng Cửu công chúa có thể vô tình thấy bọn họ, nghĩa là những người khác cũng có thể, huống chi là vị hoàng đế ca ca luôn canh chừng chàng từng phút từng giờ kia.

——Anh ta sẽ nghĩ gì?

——Còn phải nói, hẳn là nghĩ mình đang dấn dúi làm chuyện xấu rồi!

Lục Quý Tri nghĩ vậy thì thấy khản trương hơn hẳn, dù phản ứng của Chiêu Ninh để chàng không đoán được, chàng cũng chắc y sẽ không ra tay ngay với mình. Nhưng dù sao cũng chỉ là suy đoán chủ quan của chàng, ngộ nhờ gần đây tâm trạng của Chiêu Ninh để không bình thường hay có gì kích thích y thì ai biết chừng.

Ai biết được y có khai đao ngay với đứa em trai không an phận này trước thời gian dự định hay không?!

Lại nghĩ tới chuyện Việt vương phi mấy hôm nay không có tiền tiến gì, hao tổn tâm trí thêm cũng vô ích, chàng vội bật dậy, ném nửa quả còn gặm dở xuống: “Huynh còn có việc, đi trước nhé, hôm khác tới thăm muội sau.”

“Ồ...” Thập công chúa khó hiểu đứng dậy khỏi xích đu, vẫy tay với chàng, “Vây gặp lại huynh sau nhé!”

***

“Phải người báo cho Mạnh Uyển Nghiên, tiến hành bước tiếp theo trong kế hoạch.”

Thấy Lục Quý Tri vào cung chưa được bao lâu đã vội đi ra, thái độ khản trương, Ngụy Nhất Đao lo lắng hỏi: “Điện hạ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chỉ là thấy thời cơ đã đến, không thể kéo dài thêm nữa.”

Nguy Nhất Dao ngăn người: “Nhưng bên phía Việt vương phi chưa tra được gì hữu dụng, nếu cứ kết thúc kế hoạch như vậy, e là sau này muốn tra sẽ rất khó.”

Mạnh Uyển Nghiên là một con cò rất quan trọng, nếu đột nhiên nàng xảy ra chuyện, Việt vương phi và người đứng giết dây đẳng sau sẽ nghi ngờ, ắt sinh lòng phòng bị. Lục Quý Tri cũng vì điều này mà cùng với Mạnh Uyển Nghiên diễn một vở tuồng, chứ không phải để nàng ta đi nói hết sự thật với Tả tướng ngay từ đầu, giải quyết tận gốc vấn đề.

“Ta biết,” Lục Quý Tri trong lòng thấy thật khổ sở, chàng thờ dãi nói tiếp, “Cũng không còn cách nào khác, chuyện Việt vương phi có thể tra từ từ, còn bên phía hoàng huynh nếu không cẩn thận có thể mất đầu đó, anh nói xem, cái nào quan trọng hơn?”

Đương nhiên là cái đầu. Nguy Nhất Dao hiểu mà, thờ dãi một hơi: “Ta biết rồi, ta đi ngay. Nhưng mà điện hạ, tại sao chúng ta không trực tiếp quy phục bệ hạ, để cho y đi thăm dò những chuyện này? Y nhiều thuộc hạ, sẽ tra nhanh hơn chúng ta.”

“Bằng chứng thì không có, nội tình thì không biết, chỉ dùng mồm mép nói mình quy phục, anh thấy hoàng huynh ta sẽ tin à?” Lục Quý Tri mệt mỏi vô cùng liếc nhìn hần, “Y vốn muốn giết ta, nếu đi nói chuyện trực tiếp y lại nghĩ là ta đang mưu mô vở vịn, anh đoán xem, y có không nhận được mà chém ta một đao không hả?”

Nguy Nhất Dao: “...Có.”

“Còn chờ gì nữa!” Lục Quý Tri càng nghĩ càng cảm thấy hông bết rồi, khoát khoát tay thúc giục, “Anh nhanh đi tìm Mạnh Uyển Nghiên đi, đừng để lộ dấu vết!”

“Được!”

Nguy Nhất Dao vội vàng phi như bay, Lục Quý Tri nói thoáng an tâm, về nhà chờ tin tức.

Thế mà Mạnh Uyển Nghiên lại mãi không thấy động tĩnh gì.

“Xảy ra chuyện gì, sao nàng ta mãi không hành động? Không phải nàng ta đã sớm không chờ được sao?” Lục Quý Tri có chút nóng nảy, liền kêu Nguy Nhất Dao đi thăm dò.

Nguy Nhất Dao rất nhanh đã quay lại “Mạnh cô nương nói mẫu thân nàng ấy mấy hôm trước bị cảm lạnh, thân thể không được khỏe, nàng rất lo lắng, muốn chờ đến khi mẫu thân khỏi bệnh rồi mới tính tiếp.”

“Thật không?”

“Ta điều tra rồi, là thật.”

“Vậy nàng có nói bao giờ sẽ hành động không?”

“Bảo là sẽ sớm thôi.”

Lục Quý Tri nhủ mảy: “Vậy thì đợi thêm hai ngày nữa xem.”

Nguy Nhất Dao gật đầu lui xuống.

Đúng lúc đó, Tề Ngạn tới.

Thấy người y một thân áo tím rực rỡ, phe phẩy chiếc quạt xếp trong tay, mặt mày tươi tắn hơn hơ, chà còn vẻ sa sút tinh thần mấy hôm trước, Lục Quý Tri tò mò: “Tâm tình tốt hơn rồi, chuyện của muội muội nhà huynh giải quyết xong rồi à?”

“Ồ, giải vò một hồi như vậy, nha đầu kia cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi.” Tề Ngạn nhảy vào ghé ngồi, vắt chân chữ ngũ.

“Giải quyết như thế nào vậy?” Lục Quý Tri nhủ mảy, tính cách của nha đầu Tề Hà kia nào phải dễ dàng buông xuôi như thế.

“Ngày nào mẫu thân ta cũng giảng giải cho nó một bài, được một thời gian, ta đi tìm họ Lạc kia đòi thư chia tay, nó xem xong khóc lớn một hồi, ngày hôm sau thì tỉnh ngộ.”

Lục Quý Tri không tin: “Thật hay giả? Không phải muốn làm huynh người người đó chứ?”

Tề Ngạn dung đưa hai chân: “Đầu tiên ta cũng lo lắng, nên lên theo nó ra ngoài mấy ngày, thấy nó không làm gì cả, cũng đồng ý nghe theo mẫu thân ta sắp xếp hôn sự, ta giờ mới được thả lỏng đây này.”

Được lắm, giờ tiểu nha đầu Khương gia có thể sống yên ổn rồi.

Lục Quý Tri cười vui vẻ, ném trái cây cho y: “Chúc mừng.”

“Đa tạ đa tạ.” Tầng đá lớn trong lòng rơi xuống, Tề Ngạn giờ nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt hơn hẳn, tràn đầy hứng thú nói, “Hôm nay đẹp trời, đi Xuân Phong lâu nghe hí khúc không? Có cô nương mới tới, nói năng ngọt ngào, giọng hát đặc biệt, đảm bảo huynh đi nghe một lần sẽ muốn nghe lại lần thứ hai!”

Tới nơi này lâu như vậy mà chàng vẫn chưa nghe qua hí khúc bao giờ, Lục Quý Tri thoáng dao động, suy nghĩ một hồi liền đồng ý. Nhưng mà...

“Nói trước, ta chỉ nghe hát thôi, không làm gì khác đâu đấy.”

“Khác?” Tề Ngạn lúc đầu còn sững sốt, ngay sau đó thì trung ra điệu cười thô bỉ, “Cái gì khác?”

Lục Quý Tri: “...Lòng huynh biết rõ.”

Chàng là người đứng đắn.

***

Cùng lúc Lục Quý Tri và Tề Ngạn đang chậm rãi đi tới Xuân Phong lâu, Khương Hằng và Lạc Như cũng ra khỏi cửa.

Sắp tới sinh nhật của phu nhân Vĩnh An hầu, hai người muốn đi dạo phố tìm xem có đồ gì thích hợp để làm lễ vật hay không.

“Cô xem huynh ta cũng thật là, vết thương ở chân vừa mới khỏi đã chạy loạn khắp nơi, không biết là làm cái gì, để cho cô đến một chuyến tay không!” Lạc Như vừa đi vừa nói, thái độ cực kỳ mất hứng.

Khương Hằng liếc nhìn nàng cười cười: “Huynh của cô dường như ở nhà lâu như vậy đảm ra buồn bức, giờ đây không bị cảm tức nữa, tất nhiên sẽ muốn ra ngoài. Về phần ta, biết huynh ấy không việc gì nữa là được rồi.”

Dù sao mục đích chính của nàng là đến thỉnh an phu nhân Vĩnh An hầu, chẳng muốn gặp Lạc Đình.

Nàng càng hiểu chuyện, Lạc Như lại càng cảm thấy bất mãn, định nói gì đó, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ nhưng đầy phấn khích gần đó: “Nhìn kìa! Văn Uyên tiên sinh!”

“Ồ! Đúng là ngài ấy rồi!... Tiên sinh...hihi nhìn đẹp trai anh tuấn thật đó...”

Hai tiểu cô nương bên đường cứ thì thào to nhỏ như vậy.

Thấy các nàng hai mắt sáng lên, mặt thì đỏ bừng, đáng vẻ thẹn thùng kích động, Khương Hằng cũng tò mò nhìn qua.

Một người đàn ông vóc dáng cao lớn, tướng tá khôi ngô đang đứng ngược sáng dưới gốc cây liễu ven đường, khoác áo choàng tối màu, tà áo bay bay, giống như thần tiên trong tranh, nho nhã, tiêu sái như không màng thế sự, thoát nhìn thấp phàn thu hút.

Nhưng Văn Uyên tiên sinh...chẳng phải là các chủ Văn Uyên các Mạnh Xuân Lâm hay sao?

Khương Hằng nhủ nhủ mảy, bắt gác nhìn y chăm chú.

“Hóa ra là người này, còn tưởng là ai chứ!”

Lạc Như giọng vừa khinh bỉ vừa chán ghét kéo Khương Hằng trở về thực tại: “Cô biết y à?”

“Cũng không quen, nhưng ta biết không ít chuyện của y, cô muốn nghe không?” Lạc Như có một niềm đam mê không ai biết – bắt quái. Thấy Khương Hằng dường như rất hứng thú với Mạnh Xuân Lâm, hai mắt nàng liền sáng lên lấp lánh, cười đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Khuôn mặt Khương Hằng càng lạnh lùng!

Khương Hằng vốn không hứng thú với Mạnh Xuân Lâm, vì chuyện của Mạnh Uyển Nghiên mới nhìn y nhiều một chút, nhưng thấy Lạc Như búng búng hứng khởi, nàng không muốn dội một gáo nước lạnh, nên mỉm cười gật đầu.

“Ta nói cô biết, cái tên họ Mạnh này mặt người dạ thú, cái gì mà Văn Uyên tiên sinh, thực chất con người y vô cùng đáng khinh!”

Khương Hằng ngỡ ngàng: “Đáng khinh?”

“Cực kỳ đáng khinh!” Lạc Như vừa kéo nàng đi về phía trước vừa nói, “Năm đó vì sao y thành danh cô có biết không?”

Khương Hằng suy nghĩ một chút: “Hình như là vì một bài thơ khóc thương người vợ đã khuất?”

“Đúng, chính là bài ‘Tư hoa tử’, viết cho phu nhân đã mất của y.” Lạc Như bắt đầu kể qua về cuộc đời của Mạnh Xuân Lâm.

Mạnh Xuân Lâm thông minh từ nhỏ, nhìn sách một lần là nhớ, có tiếng là thần đồng; nhưng vì là con thiếp thất, ban đầu y không được nhiều người chú ý tới. Cho đến năm y mười tám tuổi, vợ y vì khó sinh mà qua đời, y vô cùng thương tâm đã viết một bài từ tưởng nhớ ái thiếp tên là ‘Tư hoa tử’; vị đại nho đương thời là Đồng thái phó rất thương thức bài nọ, y trở nên nổi danh, dần dần mới được như ngày hôm nay.

“Đồng thái phó? Chính là vị Đồng gia tình nguyện chặt đứt hai chân cũng không muốn phụ lòng chính thể mà lấy công chúa lão thái gia sao?”

“Ừ, chính là ông ấy,” Nhắc tới Đồng thái phó, sự gẫu cợt mỉa mai trên mặt Lạc Như mới bớt đi, “Đồng lão phu nhân xuất thân không cao, nhưng luôn bên cạnh Đồng thái phó khi ông ấy khó khăn cơ cực nhất, thái phó không quên ân tình cũ, dù có đắc tội hoàng gia cũng không phụ lòng bà, thật là một chính nhân quân tử trọng tình trọng nghĩa.”

Khương Hằng như có điều suy nghĩ cười cười: “Khó trách bài ‘Tư hoa tử’ của Mạnh Xuân Lâm lại được lão nhân gia thưởng thức.”

“Đương nhiên, nếu không thiên hạ lắm kẻ sĩ đa tài, sao Đồng thái phó chỉ tán thưởng mỗi y chứ. Không chỉ tán thưởng y thâm tình với chính thể, còn cảm thấy y và mình có điểm giống nhau nữa.” Lạc Như vừa khinh bỉ kể vừa liếc nhìn Mạnh Xuân Lâm cách đó không xa, “Thật đáng tiếc Đồng thái phó đã nhìn nhầm, con người này hoàn toàn không xứng với sự tán dương của ông.”

Mạnh Xuân Lâm những năm này không tái giá, trong nhà cũng không có thêm thiếp thất hay thông phòng, như là kiên định thủ tiết vì thể tử quá cố, cả đời nhất định không lập gia đình. Mọi người vì thế rất kính nể y, khen y là người thâm tình trăm năm hiếm gặp. Nhất là những thiếu nữ chưa lập gia đình trong kinh thành, thấy y là mặt đỏ bừng tim rộn rạo, vô cùng ngưỡng mộ — tài học nổi danh, tướng mạo anh tuấn, lại một lòng một dạ với thể tử, trọng tình trọng nghĩa, ôi đây chính là hình mẫu phu quân lý tưởng của các nàng mà!

Nhưng mà theo lời Lạc Như, những thứ này chỉ là vỏ vịt, Mạnh Xuân Lâm không hề giống như những gì y biểu lộ ra ngoài, ngược lại, y rất cận bã.

“Lúc trước khi chưa biết bộ mặt thật của y, ta cũng rất sùng bái, để ý y vô cùng, còn mấy lần nói chuyện cùng, thời gian đó gần như ngày nào ta cũng đi tới Văn Uyên các...”

Thấy nàng nói tới chuyện này thì mặt mày đen sì, bày ra bộ dáng ‘hối-hận-vì-một-thời-trề-trầu’, Khương Hằng không nhịn được bật cười.

Lạc Như giống phu nhân Vĩnh An hầu, từ nhỏ đã thích múa đao múa kiếm, không hề có hứng thú với cầm kì thi họa. Vĩnh An hầu thì ngược lại, luôn nghĩ con gái phải lịch sự đoan trang, lúc nào cũng bắt Lạc Như đọc sách. Nhưng ông ở trong nhà không có tiếng nói bằng vợ, phần lớn chỉ nói ra cho há lỏng há dạ, chứ không có tác dụng.

Lạc Như cũng thấy buồn cười, xoa xoa mặt cảm khái về lúc trẻ con nông nổi của mình, mới tiếp tục nói: “Cô biết ta từ nhỏ đã không thích đọc sách, mặc dù luôn muốn trở thành tài nữ, giành được sự chú ý của y, nhưng giang sơn để đời bán tính khó rồi, lần nào vào Tăng thư thất ngồi một lúc thôi là ta đã không chịu được, hôm thì ngủ quên, hôm thì đứng lên đi lại khắp nơi...”

Khương Hằng như cũng đoán được, cười hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Không biết nghĩ tới điều gì, Lạc Như bỗng nhiên ngưng cười, nhếch miệng nói, “Đi dạo quá nhiều, lại thấy được điều không nên thấy.”

Khương Hằng ngập ngừng: “Không nên thấy?”

“Ồ,” Lạc Như về mặt chán ghét, ghé vào tai Khương Hằng thăm thẳm, “cô còn nhớ lục cô nương nhà Văn đại nhân Hộ bộ không? Trung thu năm ngoái...nàng ta treo cổ trong phòng...suýt mất mạng”

Khương Hằng không có ấn tượng với Văn cô nương, nhưng nghe lời này, Văn cô nương treo cổ trong tết đoàn viên, hẳn là có liên quan tới Mạnh Xuân Lâm?

“Đúng vậy, trước hôm xảy ra chuyện, ta vô tình thấy nàng ấy và Mạnh Xuân Lâm ở chung một chỗ. Nàng hỏi bao giờ thì Mạnh Xuân Lâm sẽ cưới nàng ấy, y chỉ cười ha hả mà không chịu trả lời nghiêm túc. Văn cô nương rất đau lòng, nói vài câu giận dỗi, Mạnh Xuân Lâm đầu tiên còn dỗ nàng ấy mấy câu, sau rồi cũng bỏ ngor. Cuối cùng Văn cô nương khóc lóc rồi đi, sáng ngày hôm sau, ta nghe tin nàng ấy tự tử...”

Khương Hằng ngăn ra, định nói gì đó, lại nghe Lạc Như đột nhiên cười lạnh, “Nếu chỉ có vậy thì đã tốt...Khi đó ta không biết bộ mặt thật của y, cho là y và Văn cô nương yêu nhau thật lòng, chỉ vì mâu thuẫn khúc mắc nhất thời mà Văn cô nương mới nghĩ không thông. Tin tức vừa truyền đến tai, lòng ta không yên, nên ta lên tới lầu năm Văn Uyên các, muốn xem xem y thế nào, ai ngờ lại thấy y cùng một vị phu nhân thể gia vụng trộm! Y vẫn nói cười thân thiện vui vẻ, tựa như chuyện Văn cô nương tự vẫn chẳng hề liên quan tới mình!”

Giương mặt của Khương Hằng cũng dần dần lạnh lẽo.

“Lúc đó ta mới biết, y cùng mấy vị phu nhân thể gia quan hệ mờ ám, còn lừa dối tình cảm của mấy tiểu cô nương chưa lập gia đình. Cái gì mà đối với thể tử quá cố tình sâu nghĩa nặng, nguyện một đời cô độc không lập gia đình, cũng chỉ là vỏ vịt hồng lấy được sự coi trọng của Đồng thái phó thôi. Y chính là một tên hèn hạ vô liêm sỉ, bại hoại đề tiện mà còn giả vờ văn nhả!” Cho đến bây giờ, Lạc Như vẫn búng nổ cảm giác chán ghét như ăn phải ruồi nặng nề vậy.

Vốn nghĩ y tính tình phóng khoáng không câu nệ, nây sinh tình cảm với cô cháu gái trên danh nghĩa Mạnh Uyển Nghiên, hôm nay xem ra, y chẳng còn liêm sỉ nên đến cháu gái mình cũng không tha. Khương Hằng chán ghét rừ mắt, bắt gác nghĩ tới Lục Quý Trì, nàng hơi nhủm máy.

Kế hoạch của huyñh ấy xem ra gặp rắc rối rồi...

“Từ đó về sau ta không bao giờ bước chân vào Văn Uyên các nữa, ta còn lên viết thư gửi tới Văn gia, kể hết chuyện của nàng ấy và Mạnh Xuân Lâm, cùng với chuyện tự vẫn cho cha mẹ nàng ấy biết. Thế mà người nhà nàng ấy chẳng làm gì, chỉ đem nàng ấy gả đi rất xa kinh thành...” Lạc Như không biết Khương Hằng đang nghĩ gì, nói tiếp, “Ta biết họ sợ không bằng không chứng lại bị Mạnh Xuân Lâm cần ngược lại một cái, chuyện này đối với con gái như chúng ta tổn hại danh tiết quá lớn, bọn họ cũng có điều kiêng dè. Văn cô nương làm sao có thể có tội? Nàng thật sự nghĩ Mạnh Xuân Lâm thích nàng thật lòng!”

Khương Hằng búng tỉnh, vỗ vỗ tay nàng: “Cô làm rất tốt, những chuyện khác....kề ác ắt phải trả giá, y không thể nào ung dung cả một đời.”

“Ừ,” vốn chỉ muốn tâm nhảm một chút, không muốn càng nói càng bùng bọ, Lạc Như khôi phục lại tâm tình, đáp lời, “Thật ra ta rất muốn tố giác bộ mặt thật của Mạnh Xuân Lâm, để cho y thân bại danh liệt, khỏi phải làm tổn thương tới người khác. Nhưng cô biết đấy, chuyện này một khi vô lý, những cô nương có quan hệ cùng y, kiểu gì cũng không thoát được, sẽ bị chỉ trích rất nhiều.”

Dân chúng triều Đại Chu coi mở hơn so với tiền triều rất nhiều, nhưng vẫn rất coi trọng sự trong sạch của người con gái. Mạnh Xuân Lâm biết chắc người bị hại sẽ không bao giờ tiết lộ ra y, nên không chút kiêng dè làm chuyện như vậy.

Khương Hằng gật đầu, muốn nói gì đó, bên đường đối diện đột nhiên truyền tới một tràng hắt xì vang dội.

Nàng ngẩng đầu lên theo bàn năng, thấy một bóng người quen thuộc đang đưa tay áo rộng lên che mũi, một bên ‘ách xì’ không ngừng, một bên từ nhạc phường Xuân Phong lâu lao ra.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Không muốn sống nữa à?!” Chàng trai áo tím sau lưng người hắt xi thấy mọi người ngó nghiêng, mới lớn tiếng mắng một câu, rồi kéo kẻ kia đi tới hẻm nhỏ bên phải Xuân Phong lâu.

“...”

Tâm tình của thiếu nữ đang tới độ đột nhiên tốt hơn vài phần, nằng hơi ngừng, nghiêng đầu nói với Lạc Như: “Thôi đi, chúng ta không nói chuyện này nữa, nghe nói món gà hầm hạt sen của tửu lâu bên kia rất ngon, chúng ta đi thưởng thức một chút?”

Lạc Như tỉnh táo hẳn, sờ bụng một cái: “Được luôn, món cá chiên xì quăn đó làm cũng rất ngon, đi, ta mời cô!”

Chuyện đã qua hai ba năm, hôm nay nàng chỉ là muốn tâm nhảm, không thể để nó ảnh hưởng tới tâm tình của mình được.

“Vậy cô qua đó trước chờ ta, ta qua bên kia mua thuốc cho A Tử đây.”

Lạc Như không thích mùi thuốc, không chút nghỉ ngơi đi trước. Khương Hằng nhìn nàng tiến vào cửa tửu lâu, lập tức xoay người bước nhanh, đi về phía con hẻm nhỏ.

***

Trong ngõ hẻm nhỏ hẹp yên ắng, Lục Quý Trì một tay chống lên tường, một tay đưa khăn xoa xoa cái mũi đang ngứa điên cuồng của mình, bụng dạ thì cuộn cuộn cuộn cuộn như sắp ói ra tới nơi.

Tề Ngan phẩy phẩy đầu chân trên mông cười khan: “Sao rồi? Có đỡ không?”

Lục Quý Trì dùng giọng mũi nặng nề cười lạnh: “Huynh, đoán, xem.”

Trời muốn diệt chàng đây mà! Đã nói chàng là người đứng đắn, chỉ nghe hát thôi không làm gì hết, thế mà tên nhãi này còn gọi cho chàng ba vị cô nương ngồi cạnh vuốt vuốt ve ve, bày đặt nói cho chàng thấy điều thú vị.

Thú vị cái con khỉ!

Chàng vừa vào cửa người ta đã lao đến bên người, đuôi cũng không đi, mặt thì trưng ra cái vẻ “Ồi anh già vờ già vịt cái gì, chúng tôi biết thừa” rất cá kìa; trên người thì nồng nặc mùi phấn son làm cho chàng hoa mắt chóng mặt, thiếu chút nữa đi chầu ông bà luôn rồi...Chỗ nào thú vị chứ? Mẹ kiếp đây chính là mru sát!

“Không phải là vì ta lo cho thân thể của huynh sao,” Tề Ngan chột dạ giải thích, “Thái y đã nói, thân thể của nam nhân không thể nhịn, nhịn nhiều tất hại. Huống chi huynh từng này tuổi rồi còn chưa nếm trái phong trần, nói ra hơi bị mất mặt đấy...”

“Biển biển biển! Biển nhanh!” Không đợi y nói xong Lục Quý Trì đã xoay người giơ chân đá một cước.

Tề Ngan vừa né vừa kêu: “Hôm trước nghe có người nói huynh không được ta mới làm thế, ta là có ý tốt!”

“Mì còn nói thêm ta dùng nước mũi tống mi về Tây thiên đấy có tin không!” Lục Quý Trì vừa nói vừa hắt xì thêm một tràng, “Cút nhanh đi! Thấy mi là mũi ta lại ngứa thêm!”

Dùng nước mũi tống về Tây thiên là cái gì, Tề Ngan nhất thời bị sự ghê tởm làm người run run: “Được được được.... ta biến ngay đây, mà sao ta lại không có việc gì nhỉ? Mùi thơm kia cũng không nồng lắm mà!”

“Mẹ kiếp mi ngày nào cũng ra ra vào vào nơi son phấn đương nhiên không cảm thấy nồng rồi!” Không nghĩ tới mũi của nguyên chủ lại yếu ớt như vậy, Lục Quý Trì cảm thấy hít thở không thông, mắt tròn lên, đem đồng nước mũi ghê gớm này xi cho bằng sạch, sau đó hít thở hít thở thật sâu.

Ồi thật mất hình tượng, may mà không ai nhìn thấy...

“Tham kiến diện hạ, diện hạ...ho vậy, đã cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

“?”

“Điện hạ?”

Lục Quý Trì yên lặng hồi lâu, hấp tấp che mũi lại rồi xoay người: “Sao cô lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: “Ha ha ha ha ha ha”

Dù rất cố gắng để giữ bình tĩnh, nhưng nhìn mắt chàng vẫn lộ ra vài phần bối rối xấu hổ, Khương Hằng nhìn cười cúi đầu xuống đáp: “Thần nữ đi ngang qua.”

Lục Quý Trì: “...Đây là ngõ cụt mà.”

Khương Hằng vẫn tiếp tục nhịn cười: “Ầy được rồi, là thần nữ đặc biệt đến tìm diện hạ.”

Nhớ tới hồi nãy còn buông vài lời thô tục với tên Tề Ngan, Lục Quý Trì bỗng thấy mặt nóng bừng: “Cổ...tới từ lúc nào?”

Từ lúc nhị thiếu gia Tề gia nói huynh còn là trai tân đấy. Lòng nghĩ vậy nhưng Khương Hằng vẫn đáp: “Thần nữ tới lúc diện hạ kêu sẽ dùng nước mũi tiễn Tề nhị thiếu gia đi Tây thiên.”

Lục Quý Trì: “!!!!”

Có lẽ đáng về vừa xấu hổ vừa khiếp sợ của chàng quá tẩu hải, Khương Hằng không nhịn được nữa, tiếng cười bật ra khỏi miệng.

“...Quên cái này đi, chúng ta vẫn là bạn tốt.” Lục Quý Trì cố gắng dè xuống xúc động muốn che mặt chạy trốn.

Khương Hằng nhịn: “Ha ha ha ha ha ha!”

Thật xin lỗi nằng không thể nhịn nổi.

Lục Quý Trì: “...”

Suy nghĩ một hồi, dù sao nằng cũng đã sớm biết về mặt chân thật của mình, nội tâm chàng thiếu niên bị thương trong chốc lát, tay phải đang che mũi liền bỏ xuống.

Da chàng rất trắng, lúc này chiếc mũi đỏ ửng, nhìn như bị ai đánh cho sưng lên. Khương Hằng quay đi chỗ khác, bả vai không ngừng run lên.

Lục Quý Trì thấy mặt mũi ghê, khóe miệng gật gật rồi than thở: “Rồi cười đi, cười xong thì chúng ta nói chuyện.”

Câu trả lời của Khương Hằng chính là một tràng cười lần nữa vang dội.

Lục Quý Trì thấy nằng cười không sao nói được* cũng cười theo, vừa cười vừa bắt mồm: “Đủ rồi đấy!”

(Nguyên văn: mạc danh kỳ diệu 莫名其妙)

Khương Hằng nhìn chàng, xua tay nói dứt quãng: “Điện hạ...diện hạ vẫn nên che mũi đi.”

Thấy con cười của nằng sắp dứt, Lục Quý Trì chớp mắt một cái, nảy ra ý xấu tiến lại gần: “Tay bốn vương mới rồi, nghỉ một lát, cũng để cho cô được cười thêm chút nữa.”

“Không! Thần nữ...thần nữ không cười nữa! Người tránh ra đi...”

Rõ ràng việc chẳng có gì đáng cười, thế mà Khương Hằng lại cười đến muốn đứt hơi. Lục Quý Trì một bên tiến về phía trước một bên cười theo nàng, hai người vịn tường, cười như muốn ngã xuống đất tới nơi.

“Ôi...đau bụng quá, không cười nữa...Thần...thần nữ có chuyện muốn nói với điện hạ...”

Vì cười đến mức bần rùn cả tay chân nên giọng nàng mềm nhũn nghe càng thêm ngọt ngào, lỗ tai Lục Quý Trì giật giật, không muốn chen ngang nàng, nhưng cứ cười mãi thế thì chết mất. Chẳng nhắm mắt ép bản thân ngưng cười, khỏi phục lại nhịp thở đều đều, lúc này mới hỏi: “Cô có chuyện gì?”

Cuối cùng Khương Hằng cũng ngừng được. Đầu tiên nàng xoa xoa quai hàm sắp sái của mình, rồi đem chuyện Lạc Như vừa kể thuật lại một lần cho chàng.

Lục Quý Trì như ngộ ra điều gì, ý cười trên mặt cũng biến mất.

“Ta đang tự hỏi sao bên Mạnh Uyển Nghiên chậm chạp mãi không có động tĩnh. Hóa ra không phải mẫu thân nàng ấy bị bệnh, mà vấn đề nằm ở Mạnh Xuân Lâm?”

Mạnh Xuân Lâm đồng ý cao chạy xa bay cùng Mạnh Yến Uyển, điều này hôm đó Khương Hằng cũng nghe được ở mặt đạo. Cho nên sau đó Lục Quý Trì và Mạnh Uyển Nghiên có bày mưu tính kế, dù nàng không biết, cũng có thể đoán được vài điểm. Thấy chàng thiếu niên bên cạnh mặt bụi hơn là kinh ngạc, lòng thiếu nữ khẽ động, không nhận được phản tức: “Vi đề lấy lòng Đồng thái phó, Mạnh Xuân Lâm có thể già vờ thâm tình nhiều năm như vậy, mãi đến hôm nay mới công thành danh toại, y tuyệt đối không thể bỏ lại hết tất cả, cùng Mạnh cô nương đi khỏi chốn kinh thành phủ hoa. Chuyện này...chỉ sợ từ đầu đã là một sự lừa dối. Còn nữa, như lời điện hạ nói, Mạnh cô nương lấy có mẫu thân bị bệnh kéo dài kế hoạch của điện hạ, nhưng cũng không làm to chuyện, hẳn là chưa biết được bộ mặt thật của Mạnh Xuân Lâm, thần nữ đoán, Mạnh Xuân Lâm chắc đã dùng có gì đó để dỗ nàng ấy.”

Lục Quý Trì lòng thấy hồng bết gât đầu một cái: “Chắc thế rồi, chuyện rời kinh thành nàng ấy còn nóng lòng hơn ta, nếu Mạnh Xuân Lâm nguyên ý cùng nàng xa chạy cao bay, chuyện đã sớm xong rồi.”

Đúng thật là chàng không nghĩ được Mạnh Xuân Lâm sẽ có vấn đề. Thứ nhất, hôm đó Mạnh Xuân Lâm nói chuyện cùng Mạnh Uyển Nghiên thái độ rất nghiêm túc, đầy thâm tình, hoàn toàn không giống kiểu qua loa đại khái; hơn nữa, Mạnh Uyển Nghiên là ai? Mẹ kiếp, là cháu gái của y! Dù không phải ruột thịt, cũng vẫn là cháu gái, dù không yêu thương thật lòng, y có bao nhiêu là gan mà dám bỏn cợt nàng?! Thêm nữa Mạnh Uyển Nghiên thể thoắt rất chân thành, đúng kiểu đang yêu đương nồng nhiệt cùng Mạnh Xuân Lâm, ai nghĩ tới nàng ta cũng bị lừa?

Nghĩ đến hành vi của Mạnh Xuân Lâm, Lục Quý Trì điên tiết, quả thực là cặn bã cấp độ cao!

“Vậy gọi điện hạ tính toán thế nào?” Khương Hằng vốn không thích xen vào chuyện người khác, nhưng cái chuyện này không hiểu sao nàng rất để ý.

Chắc do nàng vô cùng ghê tởm cái thái độ làm người của Mạnh Xuân Lâm.

“Trước tiên cứ xem phản ứng của Mạnh Uyển Nghiên thế nào đã, về phía Mạnh Xuân Lâm...” Lục Quý Trì khinh bỉ nói, “Y cặn bã thật cũng được, mà già cũng được, đợi Tà tướng biết hết những chuyện này, sẽ không tha cho y.”

Khương Hằng gật đầu, rồi dừng lại chút nhắc nhở chàng: “Con người A Như rất thật thà, không bao giờ nói hươu nói vượn, nàng ấy nói ra những điều này, có đến tám chín phần là thật. Điện hạ hãy cẩn thận Mạnh Xuân Lâm chó cũng rứt gấu có thể quay lại cắn người, con người vô đạo đức vô liêm sỉ như vậy, bị dồn vào bước đường cùng e là chuyện gì cũng có thể làm ra được.”

Lục Quý Trì sững sờ: “Ý cô là...”

“Mạnh cô nương chắc sẽ đem chuyện có người uy hiếp nàng ấy kể cho y?” Khương Hằng nhìn chàng một cái, mặt mày ôn hòa, giọng điệu ung dung, nhưng lời nói ra lại làm người ta không khỏi khiếp sợ, “Nào có ai thích bị uy hiếp? Đặc biệt là y lại luyện tức những gì y đang có. Nếu như thần nữ là y, thần nữ sẽ tìm cơ hội đã Mạnh cô nương ‘bất ngờ thiệt mạng’, chết không đối chứng. Đến lúc đó, sẽ không có ai có thể uy hiếp thần được nữa, thần nữ cũng không cần phải rời khỏi kinh thành.”

Lục Quý Trì ngẩn người, đột nhiên cảm thấy rét lạnh sau lưng. Theo bản năng chàng muốn phản bác, nhưng khi nhìn vào đôi mắt bình tĩnh xinh đẹp của Khương Hằng, hết thấy đều chẳng nói ra được.

Họ Mạnh máu lạnh vô tình, ngộ nhờ thật sự phiền chán Mạnh Uyển Nghiên mà ra tay...

Lục Quý Trì nghĩ tới đây mặt liền biến sắc, mặc kệ Khương Hằng vẫn còn đang ở cạnh, vội rút ra một cái còi trong người thổi một hơi.

Trong chốc lát, một ám vệ thân không biết quý không hay xuất hiện: “Điện hạ.”

Nguyên chủ có hai đội ám vệ, người này chính là một trong số đó. Lục Quý Trì nghiêm túc giao việc cho hắn: “Đến phủ Tà tướng mời nhị cô nương tới Trường Phong tửu lâu, nói bốn vương có chuyện gấp cần bàn với nàng ấy. Ngoài ra, phải thêm mấy người theo dõi sát sao Mạnh Xuân Lâm, một khi có điều bất thường, lập tức báo lại cho ta!”

“Rõ!”

Ám vệ lĩnh mệnh rồi đi, lúc này Lục Quý Trì mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra việc Mạnh Uyển Nghiên chết thật hay giả chi chẳng liên quan tới chàng —— chỉ cần nàng biến mất, kế hoạch rút cũi đáy nồi của chàng sẽ thành công. Nhưng đó vẫn là một mạng sống sờ sờ, chàng không thể khoanh tay đứng nhìn. Huống chi Mạnh Uyển Nghiên thẳng thắn nói với Mạnh Xuân Lâm mình bị người khác uy hiếp, là do chàng bày mưu tính kế, nếu như nàng ta vì thế mà xảy ra chuyện gì, chàng sẽ có tội lớn.

Có lẽ cái trách nhiệm này đối với nguyên chủ, hay đối với những người khác trong thế giới này chẳng tính là gì —— ai kêu Mạnh Uyển Nghiên trước đó lại phối hợp với người khác mưu đồ hại nguyên chủ chứ? Nhưng đối với Lục Quý Trì chàng, sống mới là quan trọng nhất.

Chàng không che dấu tâm tư, ý nghĩ viết rõ ràng ràng trên mặt, Khương Hằng có chút bất ngờ nhìn thấy, tròn mắt vô thức ánh lên ý cười.

Vị Tấn vương điện hạ này, thú vị hơn nhiều so với lời đồn đại.

***

Trong lòng còn lần cần chuyện của Mạnh Uyển Nghiên, Lục Quý Trì không chán chừ thêm, vội nói lời cáo từ với Khương Hằng.

Trước khi đi, chàng vô cùng nghiêm túc cảm tạ: “Lại nợ cô một lần, ngày khác sẽ mời cô ăn cơm.”

“Ăn cơm thì không cần.” chưa tới hai tháng nữa nàng sẽ lập gia đình, sau này chắc khó mà qua lại dây dưa với chàng được nữa, Khương Hằng ngừng một lát, nói thêm, “Nếu điện hạ thật lòng muốn cảm tạ thần nữ, chỉ bằng giúp thần nữ một chuyện?”

Lục Quý Trì vội đáp: “Chuyện gì? Cô cứ nói đi.”

“Thần nữ có một đệ đệ, trời sinh nhiều bệnh, thân thể yếu ớt, nhiều năm qua vẫn cứ nằm miên trên giường bệnh. Thần nữ trước giờ vẫn nghĩ cách để chữa khỏi bệnh cho xá đệ, nhưng hiệu quả không cao. Mấy tháng trước, thần nữ có được một phương thuốc, nghe đồn sẽ giúp ích nhiều cho bệnh tình của xá đệ, chẳng qua là cần một loại thảo dược quý hiếm, gọi là huyết linh chi. Thần nữ đã tìm khắp các y quán trong kinh thành cũng chưa lần ra, cho nên muốn nhờ điện hạ có thể lưu ý một chút.”

Chuyện nàng có một cậu em trai bệnh tật Lục Quý Trì biết, nghe vậy chàng liền gật đầu đồng ý luôn: “Không vấn đề, nhưng cô đã đi hỏi bên Thái y viện chưa?”

“Thần nữ đã hỏi qua, chư vị thái y đều nói thảo dược này vô cùng hiếm, không dễ mà tìm được.” Thấy chàng ngăn người rồi lâm vào trầm tư, Khương Hằng bật cười, “Thần nữ chỉ nghĩ có thêm người giúp đỡ để ý thì sẽ có thêm phần cơ hội, cho nên mới nhờ tới điện hạ, điện hạ cũng không cần để trong lòng.”

Nàng nói chuyện thông thả, mang theo chút bông đùa, nghe rất thoải mái. Lục Quý Trì liếc nhìn nàng, đáp ứng: “Ta đã biết, ta sẽ cho người tìm xem sao, có tin gì ta sẽ báo cho cô.”

“Đạ tạ điện hạ, vậy thần nữ xin cáo lui trước.”

“Ừ.”

“Đừng rồi,” Khương Hằng đi được hai bước, bỗng nhiên quay đầu lại, “nhạc phường ở Xuân Phong lâu mùi hương đối nồng, các cô nương ăn mặc cũng hơi diễm lệ, nếu điện hạ thấy không thoải mái, lần tới có thể chọn Thiên Âm các ở thành đông, phong cảnh nơi đó khá thanh nhả, các cô nương cũng ăn mặc mộc mạc giản dị, chắc sẽ không làm dị ứng cái mũi của điện hạ đâu.”

Vốn đã quên mất hình tượng chặt vật hồi này, Lục Quý Trì nghe vậy mà đứng hình, mặt mới xéo: “Là tên Tề Ngạn khôn khiếp kia lòi ta đi! Ta chẳng có chút hứng thú gì với mấy thứ này!”

Cùng lắm là có chút tò mò...Không đúng, giờ thì tò mò cũng hết.

“Thần nữ chẳng qua nghĩ tới nên thuận miệng nói vậy, sao điện hạ phải giết mình.” Khương Hằng bật cười, đôi mắt chớp chớp, giáo hoạt và ranh mãnh.

“...Ta đâu có giết mình.” Chẳng qua là chàng lúng túng. Lục Quý Trì đứng hình mất mấy giây, đột nhiên nghĩ ra một vấn đề, “Khoan đã! Cô là một cô nương, làm sao biết rõ mấy chốn như này?”

Khương Hằng chớp mắt: “Vi thần nữ đều vào đó hết rồi.”

Lục Quý Trì: “...?”

“Lạ lúng lắm à? Cuộc sống tẻ nhạt, dù sao cũng phải tìm chút chuyện vui để giết thời gian chứ.” Khương Hằng bày ra vẻ mặt ‘rất-là-hiển-nhiên’.

Lục Quý Trì: “...”

Vậy nên chuyện vui giết thời gian của cô là ra ra vào vào phường ca múa giống nam nhân đó hả?

Ồi tiêu thư khuê các, hiền lương thực đức còn đâu?!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Suýt chút nữa thì thành công!

Sau khi tạm biệt Khương Hằng, Lục Quý Trì quay đầu đi tới Trường Phong tứ lâu.

Cùng lúc đó, tại Văn Uyên các.

Nhìn nam nhân bên song cửa đang nhìn mình cười âu yếm, trong mắt lộ rõ nhu tình, Mạnh Uyên Nghiên thấy thật ngọt ngào, chạy nhanh nhào vào lòng y: “Gọi ta tới gấp như vậy, là có chuyện muốn nói với ta à?”

Mạnh Xuân Lâm vươn tay đón lấy nàng, trông mắt lóe lên rồi mỉm cười: “Giỏi.”

Mạnh Uyên Nghiên hơi ngẩng đầu, không che nổi mong muốn trong mắt: “Có chuyện gì? Có phải...có phải mọi chuyện đã xong xuôi rồi, chúng ta có thể đi không?”

Nàng là một cô nương rất thu hút, dung nhan kiều diễm, khí chất thanh tao, đáng vẻ đứng từ xa, như một khóm mầu đơn bung nở rực rỡ phía chân trời, tôn quý nhưng lại không thể nào với tới.

Giống như tổ mầu của nàng, cũng là đích mầu trên danh nghĩa của y.

Khác là, ánh mắt đích mầu nhìn y, chỉ có chán ghét và khinh bỉ, còn thiếu nữ trước mặt này...

Đưa tay chạm lên khoeo mắt ánh lên sự vui mừng và mến mộ của Mạnh Uyên Nghiên, Mạnh Xuân Lâm chẳng thể thốt lên thành lời.

Trước khi sinh mầu vào phủ Tả tướng thì đã có y, vì xuất thân lũng túng này, y sống trong phủ còn không bằng hạ nhân. Ánh mắt lạnh nhạt và tiếng cười nhạo khinh bỉ như lấp đầy thiếu thời của y, lúc đó mỗi ngày nhìn thấy vị huynh trưởng xuất thân cao quý, y thật không cam lòng.

Luận về tài học, luận về tướng mạo, luận về tư chất, y có điểm nào không bằng huynh trưởng? Dựa vào đâu mà huynh ấy có thể sống tùy ý kiêu ngạo, còn y chỉ có thể dựa hơi người khác, sống tạm bợ qua ngày*?

(Nguyên văn: câu thơ thiếu sinh 苟且偷生)

Vì để thay đổi hoàn cảnh, y hao tâm tổn trí, ngay cả thể từ mới cưới cũng buông tay, cuối cùng cũng thành công bám lấy Đồng thái phó.

Cuối cùng cũng không có ai xem thường y nữa. Ngược lại, bọn họ ngưỡng mộ y, theo đuổi y, trong mắt toàn sự tôn sùng cuồng nhiệt. Ngay cả với vị huynh trưởng từ nhỏ đã được muôn vạn sùng ái, cô con gái rượu hần yếu thương, cũng điên cuồng vì y, cam tâm tình nguyện dâng hiến tất cả cho y...

Mạnh Xuân Lâm cảm thấy, cuộc sống như vậy thật tốt đẹp.

Chỉ cần mọi thứ vẫn luôn tốt đẹp như vậy, y sẽ không tiếc bất kỳ giá nào.

“Tiểu thúc thúc?” Ánh mắt của người đàn ông trước mặt làm Mạnh Uyên Nghiên không khỏi có chút bất an, nhưng hi vọng về cuộc sống mới tốt đẹp làm nàng vội xua đi lo âu trong lòng. Nàng lấy lại sự kiêu kỳ vốn có, nhưn người cần cần mới y làm nũng, “Chàng đang suy nghĩ gì thế?”

“Không có gì,” Mạnh Xuân Lâm hoàn hồn, ngón tay trượt dọc theo gương mặt trắng ngần của thiếu nữ, cuối cùng nhẹ nhàng nắm lấy cằm nàng. Y tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn trắng xinh đẹp này, trong mắt lóe lên một chút vô tình — y còn chơi chưa đã, thật là đáng tiếc: “Đột nhiên cảm thấy hôm nay nàng rất đẹp.”

“Ngày nào mà ta không xinh đẹp chứ?” Mạnh Uyên Nghiên lên giọng chất vấn, cuối cùng vẫn thức giấc, “Chàng vẫn chưa trả lời ta, chàng đột nhiên gọi ta tới, rốt cuộc là có chuyện gì? Chúng ta....chúng ta bao giờ thì sẽ rời khỏi kinh thành?”

Lời nói đến đoạn cuối cùng, giọng nàng nghe càng thêm vội vàng.

“Bây giờ,” Mạnh Xuân Lâm bật cười, giọng điệu ngọt nhạt, dụ dỗ cô nương đắm chìm trong hũ mật, “Ta gọi nàng tới chính là để báo cáo nàng biết, từ nay về sau, nàng không phải sống trong lo lắng sợ sệt nữa.”

Mấy ngày qua Mạnh Xuân Lâm lấy lý do Văn Uyên các là tâm huyết nhiều năm của y, nếu phải rời đi, cũng nên xử lý xong xuôi mọi chuyện ở đây đã, ngăn nàng không nói chuyện thẳng với cha. Mạnh Uyên Nghiên sốt ruột chờ đến bất an, càng nghĩ càng thấy có phải y không buông bỏ được phủ hoa trong kinh thành, không muốn rời đi cùng nàng hay không. Hôm nay rốt cuộc y cũng tỏ rõ thái độ, nàng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ thở phào nhẹ nhõm: “Vậy giờ chúng ta trở về nói chuyện cho cha đi?”

“Được.” Mạnh Xuân Lâm cười mà ánh mắt u ám, “Nhưng lúc này đại ca chắc chưa về phủ, chúng ta chuẩn bị một chút, đến lúc đó chỉ sợ huynh ấy quá cứng rắn mà đánh người thôi.”

Nhớ tới phụ thân từ nhỏ đã nâng nàng như nâng trứng, húng như húng hoa, Mạnh Uyên Nghiên cười gượng, có phần áy náy.

Cha nhất định sẽ rất tức giận, nhưng mà...

Nàng rất thích tiểu thúc thúc, rất thích rất thích.

“Đừng lo, mọi chuyện đều có ta.” Như là biết nàng đang suy nghĩ điều gì, Mạnh Xuân Lâm cúi đầu hôn lên môi nàng.

Thái độ của y làm nàng an lòng. Mạnh Uyên Nghiên cố ép suy nghĩ lung tung kia ra khỏi đầu, ngoan ngoan gật đầu một cái.

“Ngao quá.” Sau một hồi trấn miên, Mạnh Xuân Lâm mới buông nàng ra, xoay người đi tới cái bàn không xa rót một ly trà, “Đây là trà hoa gần đây ta mới nghiên cứu ra, nàng thử một chút không?”

Ly trà bạch ngọc, nước trà bên trong xanh sẫm trong suốt, mặt ly hơi sóng sánh, ánh sáng chiếu vào tạo nên những gợn nước lấp lánh.

“Mầu trà thật đẹp.” Mạnh Uyên Nghiên vươn tay nhận lấy, nhẹ nhàng đưa lên mũi hít một hơi, “Mùi cũng thật thơm.”

“Đặc biệt pha vì nàng, nàng hãy nếm thử xem có thích hay không.”

“Được.” Mạnh Uyên Nghiên lòng thấy ngọt ngào, nên lúc Mạnh Xuân Lâm nhìn chăm chăm đầy u ám, nàng không hề nghi ngờ mà cúi xuống...

“Nhị cô nương, cô có bên trong không? Phu nhân gọi nhị cô nương trở về ngay, có chuyện quan trọng muốn nói với cô.” Đột nhiên bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ làm cả hai trong phòng không khỏi kinh ngạc.

“Mẫu thân ta?” Mạnh Uyển Nghiên đặt ly trà xuống, bước nhanh về phía cửa mở ra, “Xảy ra chuyện gì?”

Hai chú cháu quan hệ thân cận, trong mắt người ngoài lại như cha con, vì thế thư đông chuyện lời cũng không thấy kì lạ khi Mạnh Xuân Lâm ở đây, chỉ cung kính thưa: “Tiểu nhân cũng không rõ, chỉ là đáng về của người chuyên lời trông rất vội vàng.”

Phu nhân Tả tướng quả thật mấy hôm nay có chút không thoải mái trong người, Mạnh Uyển Nghiên lo lắng, quay đầu nói với Mạnh Xuân Lâm: “VẬY cháu về nhà một chuyến đã, tiểu thúc thúc, cháu ở trong phủ chờ người.”

Không nghĩ tới nàng vừa nói là muốn đi, Mạnh Xuân Lâm cười gượng: “Đợi chút, nếm thử trà này một chút trước đã...”

“Lúc nào có thời gian cháu sẽ đến thưởng thức trà mới của tiểu thúc thúc!” Bởi vì nảy sinh chuyện này, Mạnh Uyển Nghiên rất áy náy với cha mẹ, giờ nào có tâm tư thưởng trà, vội vội vàng vàng đi về.

Mạnh Xuân Lâm sắc mặt trầm xuống, có chút bức bối.

Suýt nữa thì thành công rồi!

***

Vừa nhìn thấy “người trong phủ”, Mạnh Uyển Nghiên biết mẹ nàng không có chuyện gì, thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng hỏi ám vệ kia: “Đột nhiên điện hạ lại tìm ta, có chuyện gì vậy?”

“Cô nương cứ đi rồi sẽ biết.”

Kế hoạch sắp thành công, Mạnh Uyển Nghiên rất hứng khởi, nghe vậy liền cười: “VẬY đi thôi, đúng lúc ta cũng có chuyện tốt muốn báo với điện hạ.”

Ám vệ gật đầu, để lại hai người khác ở lại theo dõi Mạnh Xuân Lâm, bản thân thì hộ tống Mạnh Uyển Nghiên đi tới Trường Phong từ lâu.

Lục Quý Trị đã chờ ở đó, thấy Mạnh Uyển Nghiên vẫn còn bình an vô sự xuất hiện, không khỏi thở phào.

“Tham kiến điện hạ.”

“Ngồi đi.” Lục Quý Trị hoàn hồn, cân nhắc trước sau, quyết định vào thẳng vấn đề, “Mạnh cô nương chậm chạp không hành động, chắc hẳn không phải vì nẫu thân?”

Mạnh Uyển Nghiên ngăn ra, định phủ nhận nhưng không biết nghĩ tới gì lại ngừng lại. Lát sau, nàng cười gượng: “Đúng là không gì gat được điện hạ. Sức khỏe của gia mẫu chỉ là một nguyên nhân, còn nguyên nhân khác là do tiểu thúc thúc nói muốn xử lý xong một số chuyện ở Văn Uyên các, rồi mới theo ta rời đi. Điện hạ cũng biết đó là tâm huyết nhiều năm của chàng, cho nên... Nhưng mà điện hạ yên tâm, tiểu thúc thúc đã sắp xếp đầu vào đấy, chàng nói sẽ cùng ta về phủ thưa chuyện với cha, sau đó theo ta rời khỏi kinh thành, làm lại từ đầu.”

Sự việc không giống như dự đoán, Lục Quý Trị nhủ mảy: “Cô nói là Mạnh Xuân Lâm y đã đồng ý cùng cô rời khỏi đây ư?”

“Đúng, chính miệng chàng vừa nói.” Biểu cảm gương mặt của Lục Quý Trị không đứng lắm, Mạnh Uyển Nghiên một hồi sững sốt, nghi ngờ hỏi, “Điện hạ sao thế?”

Lục Quý Trị không lên tiếng, Mạnh Uyển Nghiên trông không giống đang nói dối, nhưng Lục Như cũng không cần kira Khương Hằng, Khương Hằng lại càng không có lý do kira chàng, vậy... Mạnh Xuân Lâm nói muốn cùng nàng ta rời đi, là thật lòng chăng?

Đang miên man suy nghĩ, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng gõ. Lục Quý Trị giật mình, lên tiếng: “Vào đi.”

“Điện hạ, có mệnh mới.” Là một trong hai người được phái đi theo dõi Mạnh Xuân Lâm

Tay hắn cầm một chiếc khăn ướt đầm, Lục Quý Trị nhất thời tò mò: “Đây là cái gì?”

Ám vệ dâng khăn lên: “Phản ướt ướt trên này, là bã trà trong phòng Mạnh Xuân Lâm.”

Lục Quý Trị sững sốt một chút, Mạnh Uyển Nghiên cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên: “Cái gì?”

“Mạnh cô nương vừa rời đi, Mạnh Xuân Lâm liền lệnh người hầu mang ẩm trà đi đổ sạch. Thuộc hạ thấy thái độ y khác thường, lại ngửi được mùi của bã trà rất kì lạ, nên mới dùng khăn gói một chút mang tới đây.”

“Cậu hoài nghi...” Lục Quý Trị đột nhiên biến sắc, “Lập tức mời một vị đại phu tới đây!”

“Rồi”

Thực giác của ám vệ luôn tốt hơn người bình thường, chuyện này...e là Khương Hằng đã đoán đúng. Lục Quý Trị trong lòng mắng một câu ‘khốn kiếp’, lại quay đầu nhìn về phía Mạnh Uyển Nghiên.

Ánh mắt chàng cực kỳ nghiêm túc, Mạnh Uyển Nghiên lòng không khỏi chấn động.

“Có một số chuyện, ta nghĩ Mạnh cô nương có quyền biết.”

Mơ hồ đoán được chuyện chẳng lành xảy ra, Mạnh Uyển Nghiên mặt tái đi, theo bản năng đứng lên: “Ta...ta đột nhiên nhớ ra có chuyện cần làm, điện hạ, ta đi trước...”

“Mạnh cô nương.” Lục Quý Trị có chút không đành, nhưng vẫn trầm giọng gọi nàng lại: “Cô thật sự không muốn biết trong nước trà mà Mạnh Xuân Lâm chuẩn bị cho cô, có độc hay không sao?”

Lời này không khác gì sấm dọi giữa trời quang*, mặt Mạnh Uyển Nghiên lập tức trắng bệch.

(Nguyên văn: tình thiên phích lịch 晴天霹雳)

“Cái gì... độc gì!” Nàng hoảng hốt lùi lại, giọng nói như quát lên, “Ta không biết điện hạ đang nói gì! Ta! Ta phải về nhà!”

Lục Quý Trị sai người cầm nàng lại, thái độ cương quyết, lòng ngổn ngang nói: “Đến cùng đã đến rồi, đợi có kết quả rồi đi. Cha mẹ cô sinh dưỡng cô chẳng hề dễ dàng, cô muốn bỏ lại bọn họ mà đi, một lời cũng không từ sao?”

Mạnh Uyển Nghiên đột nhiên dờ ra, cả người như đông cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Sợ hãi, sợ hãi, rất sợ hãi!

Đại phu tới rất nhanh, vừa liếc thấy chiếc khăn tay, ông ta mặt đã hơi biến sắc, lộ vẻ nghiêm trọng.

Tìm Mạnh Uyển Nghiên đập thình thịch, hai tay không tự chủ mà nắm chặt lại. Đương nhiên nàng không tin Mạnh Xuân Lâm sẽ hại nàng, nhưng thái độ của Lục Quý Trị lại làm nàng không thể không sợ hãi.

Lục Quý Trị liếc nhìn nàng ta một cái, hỏi đại phu: “Sao rồi? Ông có thấy gì bất thường không?”

Đại phu từ mi kiểm tra một lần, đáp: “Hồi bẩm điện hạ, trên chiếc khăn này có dính một loại độc tên là ‘giác mộng Nam Kha’*. Loại độc này làm cho người dính phải sẽ ngủ hai ba ngày rồi chết, trạng thái tử vong giống như bực phát bệnh mà ra đi, thật không dễ phát hiện.”

(Diễn tích: giấc Nam Kha)

Mặc dù cũng đoán được phần nào, nhưng Lục Quý Trị vẫn không thể tin vào tai mình — Mạnh Xuân Lâm đúng là dễ tiện tới cùng cực, y thật sự muốn giết Mạnh Uyển Nghiên diệt khẩu!

Mạnh Uyển Nghiên nghe như sét đánh bên tai, mặt trắng bệch ngã xuống nền đất.

“Không thể nào....không thể nào....Các người....các người lừa ta....”

Nhìn nàng ta rất đáng thương, Lục Quý Tri không khỏi thờ dài, nhưng chàng không mềm lòng.

Mạnh Xuân Lâm tất nhiên đáng hận, nhưng Mạnh Uyển Nghiên không phải không có lỗi —— nàng ta biết rõ đối phương là người không thể yêu, vậy mà vẫn lựa chọn nuông chiều bản thân. Hơn nữa vì để bảo vệ bí mật của mình, nàng còn dám ra tay hại nguyên chủ, làm nguyên chủ tèo mất, rồi có chàng ngày hôm nay. Dù nàng ta không phải tự nguyện, nhưng vì lý do gì thì cũng không nên làm tổn thương người khác.

Còn về nguyên chủ, bình thường hẳn ta làm người thế nào thì trong chuyện này cũng là người bị hại thật sự. Chính vì đang mang thân thể này, Lục Quý Tri không hề thương xót nàng ta, cho nên chàng ngập ngừng một hồi, cũng đem chuyện Khương Hằng đã kể cho mình nói ra.

——Theo chủ nghĩa nhân đạo kể cho nàng ta sự thật, cứu nàng ta một mạng, đó là việc duy nhất chàng có thể làm.

Mạnh Uyển Nghiên nghe mà ư mê, hồi lâu sau cả người nàng ta không ngừng run rẩy, ngẩng đầu lên thì thào: “Điện hạ....ngài gạt ta....”

“Bốn vương không có lý gì lại gạt cô. Chuyện cô chết thật hay giả đối với bốn vương không quan trọng, thậm chí nếu cô chết thật, kế hoạch của bốn vương theo đó sẽ càng có lợi. Hơn nữa nếu cô không tin cô có thể tự mình phái người đi tìm hiểu. Bốn vương chẳng thiệt hại gì.” Lục Quý Tri dừng lại một chút, nói tiếp, “Nếu ta là cô, ta sẽ lập tức trở về nhà kể hết sự thật cho Tả tướng, Mạnh Xuân Lâm đã này lên sát tâm muốn trừ khử cô một lần, lần này không thành, ắt có lần sau.”

Mạnh Uyển Nghiên kích động lắc đầu, muốn lên tiếng phản bác mà đầu nàng lại chỉ hiện ra từng hành vi cử chỉ của Mạnh Xuân Lâm mấy hôm nay.

Lúc mới đầu nghe nàng nói bị người khác uy hiếp y cũng sợ hãi, sau đó y lập liếm dục đồ bảo là còn phải xử lý chuyện ở Văn Uyên các, rồi đến hôm nay ung dung bình thân cho nàng câu trả lời rõ ràng...

Không phải là không có sợ hãi, chẳng qua trước giờ nàng chưa từng nghĩ nhiều.

Nghĩ đến chuyện Mạnh Xuân Lâm quả thật có qua lại với nhiều cô nương khác, Mạnh Uyển Nghiên hoàn toàn sụp đổ, khóc nức lên: “Tại sao....tại sao lại như vậy?!”

***

Nửa tiếng sau, Mạnh Uyển Nghiên hồn xiêu phách lạc rời khỏi Trường Phong tửu lâu.

Trước khi đi, nàng xin Lục Quý Tri cho nàng thêm vài ngày. Lục Quý Tri suy nghĩ một chút, nói: “Bốn vương cho cô thêm nhiều nhất một ngày. Một ngày sau, nếu như nhị cô nương Mạnh gia vẫn ‘còn sống’, bốn vương không ngại phái người tiễn cô nương đi một đoạn đường.”

Mạnh Uyển Nghiên dù chịu đã kích, nhưng vẫn ôm chút hy vọng với Mạnh Xuân Lâm, chưa hoàn toàn từ bỏ ý định. Lúc này không nên bức bách nàng ta, tránh cho nàng ta không cam lòng mà phát điên làm loạn.

Mạnh Uyển Nghiên còn định nói gì đó, Lục Quý Tri đã xua tay, không muốn nghe nữa, phái thuộc hạ đưa nàng trở về.

Đội nàng đi khỏi, chàng nói với ám vệ bên cạnh: “Tiếp tục theo dõi nàng ta và Mạnh Xuân Lâm, nếu có điều gì bất thường, thì lập tức đem mọi chuyện báo cho Tả tướng, để ông ta đưa Mạnh Uyển Nghiên rời kinh. Ngoài ra, bốn vương muốn tìm tung tích của một loại thảo dược tên ‘huyết linh chi’, cậu giao việc, báo tất cả mọi người chú ý tới một chút.”

“Rõ.”

Khương Hằng giúp chàng không ít, Lục Quý Tri suy nghĩ một hồi, lại bổ sung: “Còn nữa, nếu phát hiện ra phương thuốc nào có thể trị được bệnh tim, cứ lấy tất cả về đây, có tác dụng bốn vương sẽ trọng thưởng.”

“Thuộc hạ đã biết.”

Ám vệ lĩnh mệnh lui xuống, Lục Quý Tri xoay người trở về phủ.

Sáng sớm hôm sau, chàng còn đang yên giấc nồng, Ngụy Nhất Dao đã vội vã lao tới: “Điện hạ! Chuyện lớn rồi!”

Lục Quý Tri đang mơ Chiêu Ninh để híp mắt kẻ chiếc đao vào cổ chàng, đột nhiên nghe tiếng gọi, sợ hết cả hồn, kêu lớn một tiếng ‘Hoàng huynh tha mạng’ rồi bật dậy.

Ngụy Nhất Dao: “...”

Trước giờ điện hạ đều mơ ‘Quý xuống cho bốn vương’, ‘Bốn vương mới là chúa tể của thiên hạ này’, hôm nay lại...

Sợ hãi, sợ hãi, rất sợ hãi.

Lục Quý Tri ngồi yên một hồi mới tỉnh hẳn, sờ lên cái gáy lạnh lẽo của mình, trong lòng bức bách khổ sở cực kỳ, ôi nằm mơ cũng không được yên thân!

“Điện hạ? Ngài dậy rồi à?” Ngụy Nhất Dao lại gọi thêm một tiếng.

“Dậy rồi...” Lục Quý Tri xoa xoa mặt, “Anh vào đi.”

Ngụy Nhất Dao nghe vậy mới đẩy cửa bước vào: “Điện hạ ơi! Văn Uyên các cháy rồi!”

Lục Quý Tri sững sờ: “Cháy rồi? Đang yên lành sao tự nhiên lại cháy?”

“Mạnh Uyển Nghiên làm, nàng ta dùng một ngọn lửa đốt cả Văn Uyên các, muốn kéo Mạnh Xuân Lâm đồng quy vu tận!”

Lục Quý Tri: “!!!”

“Nhưng nàng ta không chết, chỉ là mặt bị bỏng, e sẽ để lại sẹo.”

Lục Quý Tri hoàn hồn, nhất thời im lặng.

Lần đầu gặp nàng ta, chàng thấy đây là một người con gái rất mạnh mẽ, không nghĩ tới nàng ta lại kích động như vậy —— trả thù là trả thù, kể cả tổn thương bản thân cũng chịu? Không nghĩ tới nỗi đau của cha mẹ sao? Không nghĩ tới bạn bè sẽ buồn lòng sao? Đúng là vừa ích kỷ vừa ngu ngốc.

Chàng xoa xoa trán, lâu sau mới hỏi: “Còn Mạnh Xuân Lâm thì sao?”

“Ấn qua báo rồi.” Ngụy Nhất Dao cười trên nỗi đau của người khác: “Chân phải bị xà nhà đập gãy, cả người gần như bị bỏng, dù còn giữ được chút hơi thở yếu ớt, nhưng cũng chỉ còn là một phế nhân vô phương cứu chữa, chẳng thể gây nên sóng gió gì nữa.”

Tên thần kinh này đúng là đáng đời, Lục Quý Tri chẳng có chút đồng tình nào cho y, suy nghĩ một chút, chàng hỏi: “Vậy Mạnh Uyển Nghiên hiện giờ đang ở đâu?”

“Đã về nhà rồi, Thập Thất đã đem toàn bộ chân tướng nói cho Tả tướng. Tả tướng thông qua Thập Thất muốn chuyển lời đến điện hạ, ông ta đã biết nên làm gì, điện hạ hãy yên tâm.” Thập Thất là ám vệ Lục Quý Tri lệnh đi theo dõi Mạnh Uyển Nghiên, chính cậu ta cũng là người cứu Mạnh Uyển Nghiên ra khỏi biển lửa.

Lục Quý Tri thần người trong im lặng một lúc, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống: “Hay lắm.”

***

Văn Uyên các đột nhiên bốc cháy, chuyện Mạnh Uyển Nghiên và Mạnh Xuân Lâm người ‘chết’ kẻ bị thương nhanh chóng trở thành chủ đề bàn tán trong kinh thành.

Lúc đầu mọi người đều xúc động thương tiếc người tài, hồng nhan bạc mệnh. Đặc biệt là những người hâm mộ Mạnh Xuân Lâm, khóc thương không ngừng, như không thể nào chấp nhận được sự thật này.

Nhưng mà chưa đến nửa ngày sau...

“Chỉ có nghe nói gì không? Lúc quân lính đi điều tra nguyên nhân Văn Uyên các bốc cháy, từ mặt thất trong phòng của Mạnh tiên...hử, Mạnh Xuân Lâm tìm được hai bộ đồ lót của phụ nữ đấy!”

“Không chỉ đồ lót thiếu nữ, còn có rất nhiều loại ‘đồ chơi’ y dùng để cột nhà các cô nương, lừa gạt thiếu nữ, quan hệ bất chính với phụ nữ đã có chồng nữa!”

“Tôi không tin! Văn tiên sinh đức hạnh thanh cao, sao có thể là người như vậy!”

“Tôi cũng không tin, nhưng đến khi tôi tận mắt thấy mấy thứ đó được quân lính khuôn ra từ lâu năm Văn Uyên các...”

“Cho nên cái gì mà đối với thế tử quá có tình sâu nghĩa nặng, nguyên vì nàng không lập gia đình, tất cả đều là giả dối ư?!”

“Chà thế, giả hết, tên họ Mạnh chính là một tên ngu quân tử ác ôn, một phường hạ lưu!”

“Trời ơi...”

Nghe giọng điệu hoặc không tin nổi hoặc khinh thường giận dữ của người qua đường, Lục Quý Trì trên đường vào cung nghiêng đầu chep miệng với Ngụy Nhất Dao: “Giữ cang già đúng là cang cay.”

Làm cho một người thân bại danh liệt, phé nhân tuy còn sống nhưng chiêu này còn hơn giết y nhiều lần, đúng là hạ gậy. Tả tướng một khi ra tay, Mạnh Xuân Lâm đúng là sống không bằng chết.

“Nếu muốn tôi đi một tay bóp chết hẳn, phí nhiều sức lực như vậy làm gì!” Ngụy Nhất Dao có chút xem thường, mặt mày dữ tợn giờ nắm đấm, hai nhóc con bên đường đang chơi đùa thấy vậy khóc òa lên.

Lục Quý Trì: “...”

Ngụy Nhất Dao buồn bực nhìn chúng: “Đang yên lành khóc cái gì? Trẻ con thật kì quặc.”

Lục Quý Trì khóc miệng giắt giắt, anh mới kỳ quặc ấy!

Đang lúc im lặng, một gã sai vặt đột nhiên đi tới trước mặt, nhỏ giọng nói: “Tham kiến Tán vương điện hạ, tướng gia nhà tôi có lời mời.”

Tướng gia? Tả tướng? Lục Quý Trì lòng khẽ động, gật đầu một cái: “Cậu dẫn đường đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lục Quý Trì thật muốn lao tới ôm lão già này!

Tả tướng là một ông già béo lùn, tóc đã điểm hoa râm, mặt mày nhìn rất hiền từ, không hề tương xứng với cái tính khí vừa có chấp vừa cứng đầu của lão.

Chàng vừa vào đã bị lão ta lia con người sắc lẹm như bắn radar quét khắp người. Lục Quý Trì bủi mũi, không nhịn được lên tiếng: “Tướng gia nhìn đủ chưa vậy? Đủ rồi thì chúng ta nói chuyện chính sự đi.”

Tả tướng hồi tỉnh, giọng khẽ hừ: “Điện hạ cũng không phải cô nương, thẹn thùng vậy làm gì.”

Lục Quý Trì: “...”

Chàng rất muốn la lên ‘cà nhà ông mới thẹn thùng ấy’, nhưng so ra ông ta cũng lớn tuổi, chàng không thể trực tiếp trờ mặt, đành nhẫn nhịn hỏi: “Không biết tướng gia tìm bốn vương có chuyện gì?”

Gia môn xảy ra chuyện như vậy, tâm tình Tả tướng rất kém, mặt mũi ngày thường hồng hào tươi tắn cũng lộ ra mấy phần thất vọng. Nhưng câu hỏi của Lục Quý Trì làm tâm tình của lão tốt lên một chút, lão ta yên lặng, cuối cùng mới chịu mở miệng: “Điện hạ ra tay cứu mạng ái nữ, lão thần vô cùng cảm kích, nguyện làm trâu ngựa báo đáp.”

Giọng lão có chút phức tạp, nhưng cực kỳ trịnh trọng. Lục Quý Trì nghe mà sững sốt, xua tay: “Tướng gia khách khí, chỉ là tiện tay thôi.”

“Lão thần một bộ tuổi mới có Nghiên nhi, trước giờ coi con bé như mình cháu trong lòng bàn tay, không muốn nó có bất kỳ thương tổn gì. Mặc dù lần này nó làm việc hồ đồ, quả thực khiến lão thần thất vọng, nhưng suy cho cùng nó cũng là máu thịt của lão thần...” Tả tướng nhìn Lục Quý Trì trầm ngâm một hồi, không được tự nhiên nói tiếp, “Điện hạ đã cứu con bé, lão thần nhớ tới ân này của điện hạ, từ nay về sau...nguyện nghe điện hạ sai khiến.”

Ồi lời này quá là rõ ràng. Lục Quý Trì kinh ngạc trong chớp lát, mặt lóe lên rồi bật cười: “Lời này của tướng gia quá nặng, ngài hãy thu về đi thôi.”

Tả tướng ngập ngừng: “Ý của điện hạ là?”

“Bốn vương trước kia tuổi trẻ nóng nảy không hiểu chuyện, có nhiều ý nghĩ không nên có, cũng đã làm nhiều chuyện không nên làm. Nhưng hiện giờ bốn vương đã suy nghĩ rõ ràng. Mọi chuyện đều do trời định, cái gì là của mình thì sẽ là của mình, không phải của mình thì cưỡng cầu cũng vô ích, cho nên cơ hội để được bốn vương sai khiến...” Lục Quý Trì lắc đầu đầy thất vọng, “Chỉ sợ tướng gia không có được rồi.”

Tả tướng nhìn chàng không lên tiếng, hồi lâu mới nói tiếp: “Nếu như điện hạ lo lắng tại mặt bên ngoài...Điện hạ cứ yên tâm, lão thần đã bố trí ổn thỏa, chuyện hôm nay hai ta gặp nhau, tuyệt không có người khác biết.”

Lục Quý Trì rất tin câu này. Nếu chưa chuẩn bị kĩ lưỡng, lão già Tả tướng này sẽ không đột nhiên tới của tìm chàng. Lão già này trước giờ rất sợ người khác nói mình kết bè phái mưu đồ riêng. Lúc trước thấy đám người Tán vương đã tâm bưng bưng như vậy, lão cũng hắt mặt mà đi, chưa bao giờ nói với đám người đó thêm một câu.

Cũng vì điều này mà chàng không từ chối lời mời gặp của lão ta.

Chẳng qua chàng thật sự không muốn cùng lão già này kết cấu với nhau làm điều xấu gì cả, Lục Quý Trì lắc đầu bật cười, dứt khoát nói ra mong muốn thật sự của mình: “Nói thật, nếu là trước kia, bốn vương nghe lời này sẽ rất mừng, nhưng hôm nay...Bất kể tướng gia có tin hay không, bốn vương đã không còn tâm tư đó. Bốn vương nhiều năm trẻ tuổi lòng bỗng làm nhiều chuyện như vậy, hoàng huynh chưa bao giờ tính toán gì với bốn vương, chỉ vì một điều này, bốn vương cũng sẽ không làm chuyện khiến huynh ấy thất vọng.”

Tả tướng kinh ngạc nhìn chàng, hồi lâu bộ râu mới vểnh lên, giọng mất hứng: “Những lời này lão thần chỉ nói một lần thôi, nếu điện hạ cự tuyệt, về sau đừng có hối hận.”

Lục Quý Trì hip mắt gật đầu: “Tướng gia yên tâm, chuyện hôm nay ngài và bốn vương trao đổi, sẽ không có người thứ ba biết tới.”

Tả tướng nhìn chàng chăm chăm.

Chàng cũng nhìn lão ta chăm chăm.

Hai người đang cố gắng dùng ánh mắt chân thành nhất có thể nhìn đối phương, mong đối phương của thể cảm nhận được thành ý của mình. Nhưng cuộc độ mắt chà kéo dài được lâu, hai người đã không hẹn mà quay đi.

Ồi bị một lão già nhìn mình đầy thâm tình như vậy chàng thấy nổi hết cả da gà da vịt!

“Tướng gia hôm nay đến tìm bốn vương, chỉ muốn nói với bốn vương mấy cái này?” Chờ đến khi trở lại bình thường, Lục Quý Trì mới quay lại hỏi.

Có lẽ với người khác có thể thật sự y báo thù mà phản bội, nhưng lão Tả tướng này điển hình cho trường phái báo thù, coi trọng sạch như mạng. Vừa rồi lão ta nói mấy câu kia, chỉ sợ là do Chiêu Ninh để muốn thăm dò chàng. Lục Quý Trì chàng biết tông, còn lâu mới sập bẫy.

Tả tướng không hề biết chuyện linh hồn trong thân thể này đã đổi thành người khác, thấy chàng một chút động tâm cũng không có, thái độ nghiêm túc, nhất thời có chút tin tưởng —— Đầu óc Tán vương không đặc biệt thông minh, bên cạnh lại không có ai nhắc nhở, chắc chắn tên nhãi này không nhìn ra được lão đang có ý thăm dò. Kể cả có nhìn ra, kỹ năng diễn xuất vụng về làm sao qua được ánh mắt nhìn người của lão phu, vậy thì...Hắn là tên nhãi này đã nghĩ thông suốt thật, không muốn làm chuyện đại nghịch bất đạo nữa?

Thấy lão già cứ nhìn chàng mà không nói gì, Lục Quý Trì cười nói thêm, “Tướng gia là người làm chuyện đại sự. Ngài phải biết, nếu bốn vương đã có hai lòng, thì trước đây đã phối hợp với kẻ hoạch của người phía sau bức màn rồi, chứ không phải tìm mọi cách ngăn cản.”

Đây cũng là điều khiến Tà tướng nghi hoặc, cũng là nguyên nhân lần này lão ta muốn thăm dò Tần vương. Dĩ nhiên, lão muốn cảm ơn là thật lòng, Mạnh Uyên Nghiên là đứa con gái lão yêu thương, Lục Quý Trì cứu nàng, trong thâm tâm lão rất cảm kích. Vì vậy sau một lúc im lặng, lão rút ra từ tay áo một phong thư gấp dày cộm.

“Nếu đã như vậy, lão thần lấy này như quà cảm ơn, cảm ơn ân tình cứu mạng của điện hạ dành cho ái nữ.”

***

Tà tướng nói xong câu đó thì rời đi.

Lục Quý Trì tò mò mở phong thư ra, nhất thời kinh ngạc.

“Đi đóng cửa lại!”

Thấy sắc mặt chàng đột nhiên nghiêm trọng, Ngụy Nhất Dao vội vàng làm theo.

“Điện hạ, bên trên viết gì vậy?”

Lục Quý Trì không trả lời, đến khi đọc hết phong thư một lượt, chàng mới đưa cả cho Ngụy Nhất Dao.

Nhưng mà...

“Ôi có nhiều chữ ta không biết, điện hạ đọc cho ta nghe với!”

Tráng sĩ ngay thẳng mạnh mẽ thế mà lại mù chữ, đúng là lần đầu thấy. Lục Quý Trì cạn lời, tâm tình kích động đã hồi phục chút ít: “Trong này, tất cả đều là mật thư Mạnh Xuân Lâm viết.”

“Mật thư?” Ngụy Nhất Dao sững sốt, “Gửi ai?”

“Ta không biết, nhưng Mạnh Xuân Lâm đều gọi người đó hai tiếng ‘chủ thượng’, hơn nữa những năm gần đây đều giúp hần ta chiêu mộ nhân tài, thu phục lòng người,” Lục Quý Trì lật một trang giấy, “Văn Uyên các chính là cứ điểm hoạt động của bọn họ.”

Khó trách Mạnh Xuân Lâm làm việc như vậy mà không có ai phát hiện ra, hóa ra Văn Uyên các nào phải một tiệm sách bình thường! Nhờ đến cái phòng nhỏ Mạnh Uyên Nghiên đọc sách và cái mật đạo kia...Lục Quý Trì tặc lưỡi một cái. Lúc ấy chàng chỉ nghĩ Mạnh Xuân Lâm vì muốn tấn gãi nên mới phí công như vậy, hôm nay xem ra, Văn Uyên các đâu đâu cũng có mật đạo.

Về phần vị ‘chủ thượng’ này, vì điều gì mà làm vậy...

Tay cầm lên một xấp thư xếp gọn ghẽ, Lục Quý Trì bật cười.

Những thứ này đều là lời khơi kéo của Mạnh Xuân Lâm, bên trong hơn nửa là quan viên trong triều, có người thân còn mang chức cao vọng trọng...Rõ ràng, có người lại vội đi đầu thai rồi.

Hơn nữa có một bức thư Mạnh Xuân Lâm còn nhắc tới Tôn tiên sinh, giọng rất quen thuộc. Mặc dù y không nói rõ mối quan hệ của Tôn tiên sinh và bọn họ, nhưng vị ‘chủ thượng’ này của Mạnh Xuân Lâm âm thầm cổ vũ nguyên chủ mưu phản thật không sai, Việt vương phi, hần cũng là người của hần.

Việt vương phi và Mạnh Xuân Lâm rõ ràng là cùng một giuộc, tại sao Mạnh Xuân Lâm lại không màng tới kế hoạch, này sát tâm muốn giết Mạnh Uyên Nghiên diệt khẩu. Lục Quý Trì suy nghĩ chốc lát, cảm thấy việc ép Mạnh Uyên Nghiên quyền rũ nguyên chủ, hần là Việt vương phi và vị ‘chủ thượng’ kia không dễ cho Mạnh Xuân Lâm biết —— dù sao anh hùng cũng khó qua ai mỹ nhân, Mạnh Xuân Lâm và Mạnh Uyên Nghiên cũng có quan hệ sáu xa, ngộ nhờ bọn họ biết kế hoạch mà lòng không muốn, sinh thêm chuyện thì sao? Dù sao không có y phối hợp kế hoạch cũng có thể diễn ra thuận lợi, cho nên có lẽ bọn họ chưa hề tiết lộ cho y.

Nhưng đây cũng chỉ là phỏng đoán của chàng, trong chuyện này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau khi Văn Uyên các bất ngờ bị thiếu rụi thì hành động tiếp theo của bọn họ là gì, Lục Quý Trì chẳng muốn quan tâm. Chuyện bây giờ chàng cần làm, đó là đem xấp mật thư này trình lên Chiêu Ninh để thắng thần quy phục, sau đó sẽ đề đóng chuyện rồi bởi này cho hần xử lý ha ha ha!

“Liệu bệ hạ có tin chúng ta không?” Ngụy Nhất Dao vẫn còn nhớ tới lời Lục Quý Trì nói lần trước, thấy chàng vừa nói xong liền đứng dậy chạy vào hoàng cung, anh ta cũng vội vã theo sau.

“Yên tâm, những chứng cứ này đặc biệt quan trọng. Dù hoàng huynh không lập tức tin tưởng sự trung thành của bốn vương, cũng sẽ không mất kiên nhẫn mà xử lý chúng ta ngay đâu.” Chuyện bên Việt vương phi không thu được gì, chàng còn tưởng trong thời gian ngắn sẽ không có cách gì để Chiêu Ninh để bỏ đi ý muốn giết mình, không ngờ Tà tướng lại tặng chàng một phần quà đắt đỏ như vậy! Lục Quý Trì hần không thể lao tới ôm hôn lão già kia một cái —— không uống công cứu cơ con gái ruột của lão!

***

“Hoàng huynh ơi!”

Từ xa đã nghe được giọng đầy hưng phấn của đệ đệ hưng dữ, Chiêu Ninh để đóng lại tấu chương trong tay, cười nói với Tần Tranh: “Vừa nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện.”

Tần Tranh mặt mày vô cảm nhìn y: “Thần có nên tránh đi một lát?”

“Không cần,” Chiêu Ninh để cười híp mắt, “Ở đây cùng trầm xem xem hần rốt cuộc muốn bộc bạch cái gì.”

Vốn tưởng là vị đệ đệ này dùng chiêu lấy lùi làm tiến, ai ngờ không phải, trong lòng hoàng đế không khỏi kinh ngạc và tò mò. Tần Tranh cũng vậy, những ngày qua y phải người theo dõi Lục Quý Trì rất sát sao, chẳng làm gì y cũng biết, nhưng lại không hiểu được ý đồ của chàng, giả như có hiểu, cũng không thể nào tin được —— Tần vương lúc trước để lại một vết mực quá mờ.

“Khởi bẩm bệ hạ, Tần vương điện hạ cầu kiến.”

“Truyền.”

“Hoàng huynh ơi!” Chàng trai mặt mũi anh tuấn sai bước vào điện, trên mặt không giấu nổi vui mừng, “Thần đệ có chuyện cực kỳ quan trọng muốn bẩm báo hoàng huynh!”

Chiêu Ninh để neho mắt cười nhìn chàng: “Chuyện gì mà đệ vui thế? Nói đi.”

“Ồm...” Chợt thấy Tần Tranh cũng ở đây, Lục Quý Trì có chút chần chờ.

“A Tranh cũng là người mình, đệ cứ nói đi đừng ngại.”

Chiêu Ninh để đã nói vậy, Lục Quý Trì cũng chẳng buồn do dự nữa, đem xấp thư trong ngực dâng lên y, mặt đầy phấn khởi nói: “Thần đệ lần này đã lập được công lớn, hoành huynh nhất định phải trọng thưởng!”

Công lớn? Chiêu Ninh để khẽ chớp mắt, nhận lấy phong thư mở ra xem, thân người đang dựa vào long y cũng từ từ ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chiêu Ninh để đột nhiên cảm thấy, đệ đệ như đã thành tinh!

“A Trì đệ lấy được những thứ này từ đâu?”

Dù trong bụng đã sớm nổi giận, gương mặt vị hoàng đế trẻ tuổi trông vẫn ảm áp như gió xuân, nhưng đôi mắt thường ần chứa ý cười, nay đã lạnh đi vài phần.

Uy nghi của đế vương tuy vô hình mà mạnh mẽ, mặc dù biết có xấp mật thư quan trọng này, ca ca sẽ không tùy tiện cho mình lên thốt, nhưng Lục Quý Trì vẫn không khỏi khiếp sợ trong lòng. Tất nhiên sợ hãi chỉ là sợ hãi trong tâm, trên mặt chàng vẫn không lộ mảy may thần sắc bất thường, chàng hơi nâng cằm, kiêu ngạo đắc ý nói: “Đêm qua Văn Uyên các bốc cháy, là thủ hạ của thần đệ lúc lao vào cứu người đã phát hiện ra! Thần đệ cũng đã kiểm tra qua, trên đây chính xác là bút tích của tên khốn Mạnh Xuân Lâm! Hoàng huynh hãy nhanh chóng hạ chỉ điều tra Văn Uyên các cùng cái tên họ Mạnh, sau lưng y hần là một con cá bự!”

Tìm thấy tội chứng trọng yếu như vậy mà lại không đáng lên, đã thế còn giữ lại tặng cho người khác, nếu để Chiêu Ninh để biết, lão già Tà tướng chắc chắn gặp xui xẻo. Nói thế nào thì lão ta cũng giúp chàng một chuyện lớn, Lục Quý Tri đương nhiên sẽ không hại lão.

“Chuyện Văn Uyên các bác cháy trộm có nghe nói, chẳng qua là...” Chiêu Ninh để nhưn mây không rõ ý, “Khi đó Văn Uyên các hình như đã đóng cửa, thuộc hạ của A Tri tới đó làm gì?”

Lục Quý Tri bắt đầu căng thẳng, thu hồi sự đắc ý, lại lộ ra chút bức bối: “Chuyện này kể ra hơi dài...”

“Không vội, để cứ từ từ nói,” Không đợi chàng nói xong, Chiêu Ninh để đã quay đầu nói với Tần Tranh, “Lấy cho A Tri một cái ghế đi.”

Tần Tranh liếc nhìn Lục Quý Tri rồi làm theo.

“Chuyện bắt đầu từ hôm yến tiệc mừng thọ của An Quốc công, thần đệ bất ngờ bị rơi xuống nước...”

Trên đường vào cung Lục Quý Tri cũng đã có chuẩn bị, đem lời cần nói sắp xếp lại một lần, lúc này chàng liền kể lại theo mạch thời gian, bắt đầu từ việc hôm đó chàng rơi xuống hồ không phải chuyện ngẫu nhiên, tại sao chàng tiếp cận Mạnh Uyên Nghiên vân vân và mây mây, nói chung tất cả mang ra kể và giải thích cận kề một lượt. Tuy nhiên chàng không nhắc tới Khương Hằng, chỉ nói vô tình ngửi được mùi hương trên người Mạnh Uyên Nghiên nên mới nhận ra nàng ta —— mặc dù lời Khương Hằng vào có thể làm Chiêu Ninh để tin tưởng chàng hơn, nhưng nàng đã giúp, chàng không muốn lôi nàng vào mớ bong bong này, tránh cho nàng gặp chuyện phiền phức không cần thiết.

Chàng thanh niên nói năng lưu loát, biểu lộ trên gương mặt lúc cần tức giận sẽ tức giận, lúc cần buồn bã sẽ buồn bã, không nhìn ra bất kỳ điểm nào khác thường. Chiêu Ninh để im lặng nghe mà không nói, cặp mắt hơi rũ xuống, trông như đắm nước đen kịt, không nhìn ra cảm xúc.

“...Chuyện chính là như thế, thần đệ vốn muốn bắt được người giết dây đàn sau trước, rồi mới đem tới để hoàng huynh xử trí, ai biết trời xui đất khiến thế nào lại tìm được manh mối quan trọng như vậy, không kịp đợi nữa thần đệ đánh mạng tới đây.” Cuối cùng cũng nói xong, Lục Quý Tri thở phào nhẹ nhõm, nghĩ một lượt hẳn không có chỗ nào vô lý, lúc này chàng mới ngẩng đầu nhìn Chiêu Ninh để, “Mạnh Uyên Nghiên dùng một mồi lửa đột nhiên đốt Văn Uyên các là chuyện bất ngờ phát sinh, người đó hẳn sẽ không nghĩ tới, hoàng huynh tranh thủ phái người đi theo dõi, hẳn sẽ có phát hiện!”

Chiêu Ninh để quét cho chàng một cái nhìn thật sâu, hồi lâu, y mới nhẹ nhàng chớp mắt cuối lên tiếng: “Trẫm đã biết. Chẳng qua...A Tri gặp chuyện lớn như vậy, thế mà không sớm nói cho trẫm?”

Lục Quý Tri lòng bật lại “Thôi đi, nói sớm cho anh anh sẽ tin tôi chắc?” Còn trên mặt thì môi mấp máy, vẻ như không được tự nhiên, chàng đáp: “Hoàng huynh quốc sự bận rộn, không có chứng cứ xác thật, thần đệ không dám tự tiện quấy rầy hoàng huynh. Lúc trước thần đệ tin lời xúi giục xằng bậy, bị người ta lợi dụng, làm...làm rất nhiều chuyện sai trái, thần đệ cũng sợ...sợ hoàng huynh không tin.”

Lần đầu chàng thẳng thắn như vậy, Chiêu Ninh để có chút động lòng, nhìn chàng trai mặt mũi sáng sủa, không còn phiền muộn của ngày trước, nhất thời cảm thấy thuận mắt hơn, sát ý nổi lên trong lòng cũng mờ nhạt đi nhiều.

Đây quả là một chuyện kỳ diệu, ngày trước hoàng đế nhìn thấy vị đệ đệ hung hăng này, mười lần thì có đến chín lần muốn cho chàng một cái tát hoặc trực tiếp tiễn vong.

Thấy vị anh trai hoàng đế nhìn mình không nói lời nào, Lục Quý Tri có chút khản trương, lập tức ném cho y một ánh mắt vừa tủi thân vừa quật cường, lại thêm phần dè chừng thận trọng: “Thần đệ tự biết sai, không mong hoàng huynh có thể lập tức tin tưởng, nhưng tương lai còn dài, đệ sẽ dùng hành động để chứng minh cho hoàng huynh thấy!”

Chiêu Ninh để đột nhiên cảm thấy, đệ đệ mình đã thành tính mất rồi.

Về mặt này, thần thái này, không những làm người đối diện mềm lòng, còn sinh ra cảm giác nếu không tin chàng ta thì sẽ là một tội lỗi lớn.

Trong khoảnh khắc, Chiêu Ninh để cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng đệ đệ trước mặt vẫn gương mặt này, vẫn người này, dù cách đối nhân xử thế lên trình không ít, nhưng cũng không tìm được điểm khác thường nào khác...

Chiêu Ninh để sớm đã có chủ trương, một lúc sau chậm rãi mở miệng: “Đệ có thể nghĩ được vậy, trẫm rất mừng. Được rồi, đệ nhanh tới cung Thọ Ninh cùng mẫu hậu dùng bữa đi, chắc mẫu hậu chuẩn bị xong rồi còn đang chờ đệ đó.”

Chàng trai đầu tiên còn sững sốt một hồi, lúc hiểu ra đã lùi lại cười giọng: “Chuyện này...à, trước khi vào cung Tề Ngạn có hẹn với thần đệ cùng ăn cơm, thần đệ cũng đã đồng ý, cho nên hôm nay chỉ sợ phải để mẫu hậu thưởng thiện một mình, nên...”

“Mẫu hậu quan trọng hay Tề Ngạn quan trọng?”

“...Đương nhiên mẫu hậu quan trọng hơn,” Lục Quý Tri còn chưa từ bỏ ý định, cố dấn ăn xoi, “Chỉ là hoàng huynh từng dạy thần đệ, làm người phải giữ chữ tín...”

Chiêu Ninh để: “Trẫm không nhớ đã từng dạy đệ cái này.”

Lục Quý Tri: “...”

Thấy đệ đệ hung hăng như không tin được mà trừng mắt nhìn mình, đáng vẽ á khẩu không thể phản bác làm cho tâm tình Chiêu Ninh để tốt hơn hẳn, y khẽ cười, chậm rãi nói tiếp: “Được rồi, mau đi đi, đứng để mẫu hậu chờ lâu.”

“...”

Nhìn bóng lưng chàng thanh niên cổ dầm mà không ăn được xoi, đánh ú rừ rừ đi, ánh mắt Chiêu Ninh để lộ ra vài phần thất vọng, y cười hỏi: “Khanh thấy thế nào?”

Tần Tranh này giờ vẫn một mực im lặng liếc nhìn y, nói một câu công bằng: “Biểu hiện cùng lời giải thích, không giống giả vờ.”

“Đúng thế, thú vị hơn ngày trước nhiều, trẫm muốn không sinh lòng giết y cũng không được.” Chiêu Ninh để cảm xấp mặt thư lên, cười nói, “Thôi, xem kỹ mấy cái này đã.”

Ý chính là tạm thời không giết, đợi quan sát thêm. Tần Tranh hiểu thánh ý, quay lại nhìn mấy phong thư: “Tần vương vừa nói, người uy hiếp Mạnh Uyên Nghiên quyền rũ y là...”

Chiêu Ninh để giờ tay ý bảo ngừng, cười nhạt: “Cái này...khanh tự mình đi điều tra đi.”

Tần Tranh lĩnh mệnh đáp: “Tuân lệnh.”

***

Mặc dù không bày tỏ thái độ rõ ràng, nhưng Chiêu Ninh để để chàng đi bồi Thái hậu ăn cơm, điều này chứng tỏ y tạm thời không có ý muốn tiễn vong chàng.

Lục Quý Tri thở dài một hơi nhẹ nhõm, cả người dễ chịu hẳn.

Chi cần sau này tiếp tục ôm đuôi vị anh trai hoàng đế là được, gặp âm mưu quỷ kế thì tố cáo ngay, khỏi cần bán thân phí sức phí nào...

Thật hạnh phúc!

Phải nhanh báo cho mẹ biết!

Nghĩ tới đây chàng liền rào bước về phía cung Thọ Ninh, đang đi ngang đường thì thấy Khương Hằng lượn lờ trên con đường nhỏ cách đó không xa.

“Tham kiến điện hạ.”

“Sao cô lại ở đây?” Lục Quý Tri liếc phương hướng nàng đi tới, đã có được câu trả lời, “Cổ đi thỉnh an Tần thái phi à?”

Khương Hằng mỉm cười gật đầu: “Điện hạ đang định đi đâu à?”

“Đi thưởng thức ẩm thực hắc ám” Lục Quý Tri đang rất vui, liếc từ phía không thấy nha hoàn thiếp thân mỉm cười của Khương Hằng hay ai khác, không nhìn được đảo mắt, bày ra biểu cảm khổ sở.

Chàng trai tướng mạo anh tuấn, có cổ gồng bày trò cũng không trở nên xấu xí được, ngược lại cho người ta thấy thần thái phấn chấn, Khương Hằng hơi dừng lại, mắt lấp lánh ý cười: “Cái gì gọi là ẩm thực hắc ám?”

Lục Quý Tri ngó nghiêng tìm kiếm Nguyệt Viên một lượt không thấy mới thì thào: “Là cơm canh cực kỳ khó ăn.”

Đáng vẻ thần thần bí bí của chàng thật buồn cười, Khương Hằng cũng nổi hứng, bắt chúc bộ dáng của chàng thấp giọng hỏi: “Trong cung này chỗ nào lại có cơm canh cực kỳ khó ăn vậy điện hạ?”

“Cái này thì không thể tiết lộ cho cô.” Dù sao cũng là mẹ đẻ của mình, xấu xa phải đây lại không thể để người ngoài biết được.

...Hừ đây là đang chơi nàg à? Khương Hằng liếc chàng: “Vây chúc điện hạ ăn ngon miệng”

Lục Quý Trì bật cười: “Ta đã nói đồ ăn rất khó ăn, cô còn chúc ta ngon miệng?”

“Nếu điện hạ không muốn ăn, chắc hẳn ngài sẽ không đi. Nhưng nhìn ngài đây không những chuẩn bị đi, còn rất hứng khởi, điều này cho thấy đồ ăn khó ăn hay không đối với ngài không quan trọng.” Khương Hằng ung dung bình tĩnh cười cười, “Thần nữ đương nhiên chúc điện hạ ngon miệng, không lẽ điện hạ muốn thần nữ chúc ngài ăn không vui ư?”

Lục Quý Trì “...”

Nói rất có lý, chẳng thể nào phản bác được.

“Khu...òm., chuyện Văn Uyên các bác cháy cô biết chưa?” Chàng phát hiện mồm mép chàng chẳng lợi hại bằng đối phương, cho nên quyết định lảng sang chuyện khác.

Khương Hằng hơi bĩu môi, nhìn chàng đáp: “Thần nữ biết rồi.”

“Vây kết cục của Mạnh Uyên Nghiên và Mạnh Xuân Lâm...”

“Thần nữ cũng đã nghe nói.”

Thấy nàg nói chuyện với vẻ mặt dừng dừng, chẳng có chút gì gọi là bất ngờ kích động, Lục Quý Trì không khỏi tò mò: “Cô không có cảm nghĩ gì ư?”

Người bên ngoài nghe chuyện này không tiếc thương thì cũng tức giận, nàg cũng coi như hiểu nửa sự tình, thế mà một chút phản ứng cũng không có?

“Cảm nghĩ gì?” Khương Hằng nhủ mảy, “Mấy chuyện này không phải thường xảy ra sao, thần nữ không cảm thấy gì cả.”

“... Thường xảy ra?”

“Muru đồ quyền lực, yêu hận tình thù, trên đời này không thiếu gì những người làm tổn thương lẫn nhau, hay cùng nhau tranh đấu, quả thật rất thường xảy ra,” Khương Hằng nhìn chàng, “Điện hạ không cảm thấy như vậy à?”

Lục Quý Trì hoàn toàn không biết đáp lời như thế nào, cô nương này hơi bị chặn họng người khác đấy nhé.

Hơi rù mị che đi sự chăm chọc trong ánh mắt, Khương Hằng nói tiếp, “Cơ mà thần nữ cũng không thể lý giải được hành động của bọn họ, theo thần nữ thấy, bọn họ đang muru cầu những thứ quá viễn vông, không bằng một người có thể có một cái bánh bao giúp no bụng.”

Mạnh Xuân Lâm muru cầu danh lợi, Mạnh Uyên Nghiên ao ước tình yêu, nghe thì hoa lệ mà thật sự vô dụng, không có chúng cũng chẳng chết, có được cũng không giúp sống lâu hơn.

Lục Quý Trì nghe hiểu ý nàg, sau đó phát hiện lời nàg nói thật chí lý.

Ồi chàng sắp bị tấy não rồi! Khóe miệng chàng giật giật, định nói gì đó, đột nhiên một cung nhân cách đó không xa vội vàng đi tới: “Ngũ cô nương, phủ Vinh quốc công phái người tới mời cô nương trở về, nói đệ đệ người phát bệnh.”

Khương Hằng sững sốt, mặt biến sắc.

“Điện hạ, thần nữ...”

Cung nữ kia thanh âm không bé, Lục Quý Trì cũng nghe thấy, không đợi nàg nói xong chàng đã xua tay: “Được rồi, cô về nhanh đi.”

“Thần nữ cáo lui.”

Khương Hằng vội vàng rời đi, Lục Quý Trì suy nghĩ một chút, quay đầu ra ngoài cung tìm Ngụy Nhất Dao, thấp giọng phân phó đôi câu, rồi mới quay trở lại cung Thọ Ninh.

Chưa tới nửa giờ sau, hai vị thái y đã xuất hiện tại phủ Vinh quốc công.

“Tần thái phi phái chúng thần tới phủ xem bệnh cho tứ công tử, không biết ngài ấy hiện đang ở đâu?”

Lúc nàg ra khỏi cung đi chuẩn bị đi ngủ, nào biết chuyện A Từ trở bệnh....Bỗng nhiên Khương Hằng hơi ngăn người, trong lòng cảm động.

Là chàng

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thật là không biết xấu hổ!

Thái y tới kịp thời, tình hình của Khương Từ nhanh chóng chuyển biến tốt.

Khương Hằng thờ ơ nhạ ra một hơi, đích thân tiễn hai vị thái y ra cửa; sau đó nàg trở lại ngồi bên mép giường, chậm rãi hỏi: “Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay đẹp trời, thiếu gia có hứng muốn đi dạo hoa viên, nô tỳ liền đi theo thiếu gia. Không nghĩ tới tam tiểu thư và tứ tiểu thư cũng đang ở đó thả diều, thiếu gia không chú ý, không cẩn thận giẫm phải dây diều của tứ tiểu thư. Diều của tứ tiểu thư không thể bay tiếp, tam tiểu thư chăm chọc nàg ấy một câu, nàg ấy liền giận, còn nói con ma ốm như thiếu gia tốt nhất đừng nên ra khỏi cửa...” Người trả lời là một nha hoàn khoác áo ngoài màu xanh, má phai sưng lên, “Thiếu gia đầu tiên nói xin lỗi, nhưng hình như nàg ấy không nghe thấy, còn khẳng khái bắt thiếu gia phải thả diều cho nàg...Thiếu gia trước giờ thân thể yếu ớt, đi dạo thôi cũng đã mất sức, nào có thể chạy nhảy? Nô tỳ thay thiếu gia giải thích vài lời, tứ tiểu thư lại nói nô tỳ bất kính phạm thượng, sai người và miệng nô tỳ. Thiếu gia thấy nàg ấy vô lễ, không nện được tranh chấp đôi ba câu, sau đó...”

“Sau đó nàg ta ra tay với A Từ à?”

“Dạ, tứ tiểu thư đẩy thiếu gia một cái, thiếu gia trượt ngã thì ngã xuống hồ sen, sau đó thì phát bệnh...” Nha hoàn vừa thưa chuyện vừa khóc, “là do nô tỳ không chăm sóc tốt cho thiếu gia, xin tiểu thư hãy trách phạt.”

Khương Hằng im lặng, hồi lâu sau nàg lắc đầu: “Không liên quan tới em, em lui xuống bôi thuốc đi.”

Giọng nàg vẫn mềm mòng, nhưng Nguyệt Viên hiểu tính nàg thì không khỏi rung mình. Cô nàg bắt đầu xấn tay áo, lộ ra bắp tay to khỏe vững chắc: “Đúng là ức hiếp người quá đáng, để em đi tấn cho cô à một trận, trả thù cho thiếu gia nhà chúng ta!”

Khương Hằng định nói gì, nhưng thấy thiếu niên trên giường chớp chớp mí mắt từ mờ mắt, nàg lập tức quay sang, vội vàng đưa tay lên sờ trán cậu: “Đệ tỉnh rồi à? Đệ thấy sao rồi? Còn thấy khó chịu ở đâu nữa không?”

“Không...” Thiếu niên khoảng chừng mười một mười hai tuổi, mặt mũi tinh xảo, ngũ quan tuấn tú, tuổi nhỏ nhưng đã lộ ra phong thái. Chỉ tiếc bị bệnh tim bẩm sinh, quanh năm nằm bệnh trên chiếc giường, thoạt nhìn hết sức ốm yếu, tái nhợt. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của tỷ tỷ, cậu khẽ mỉm cười, lộ ra hai lúm đồng tiền bên má, “Đệ chỉ thấy hơi đói.”

Thấy cậu mặc dù yếu ớt, nhưng cũng không còn gì đáng ngại, Khương Hằng thả lỏng, cả người cũng bớt căng thẳng.

“Đã kêu người đi nấu cháo rồi.”

Tỷ tỷ nói xong cứ nhìn mình chăm chăm không lên tiếng, Khương Từ chớp chớp mắt, nở nụ cười ngây thơ đáng yêu: “Cô hòng đệ khổ cả rồi, cho đệ xin chút nước đi.”

Khương Hằng nghiêng đầu, ý bảo Nguyệt Viên tới giúp cậu, thiếu niên đã vội vàng giơ bàn tay gầy guộc nắm lấy tay áo nàg: “Đệ muốn tỷ giúp.”

Giọng cậu nhỏ nhẹ, còn mang chút trẻ con, đôi mắt phượng vừa đen vừa sáng, giống như một hồ nước trong, khiến người đối diện cảm thấy thật yếu đuối.

Khương Hằng nhìn cậu, nhận lấy ly trà từ tay Nguyệt Viên, thành thạo đỡ người cậu rồi giúp cậu uống hai ngụm trà.

Cậu chàng nở nụ cười hài lòng.

Khương Hằng đặt ly trà xuống: “Giờ thì đệ nói đi, chuyện là làm sao?”

Câu hỏi không đầu không đuôi, Khương Từ chớp mắt, mở miệng giả ngu.

“Nói thật đi, nếu không hai tháng tới đệ đừng hòng ăn đồ ngọt.”

“Đừng!” Khương Từ tròn tròn mắt, nụ cười ngây thơ vô tội trên mặt chẳng duy trì thêm được.

Đệ đệ nàng trời sinh thông minh, nhìn một lần là có thể nhớ, bề ngoài gầy yếu hơn bình thường lại khiến người khác càng thêm thương cảm, cũng chỉ có lúc này, mới lộ ra dáng vẻ trẻ con nên có. Khương Hằng rũ mắt che giấu ý cười nơi đáy mắt, lạnh giọng: “Vậy thì hãy nhanh nhanh khai báo, đang yên đang lành sao lại đi trêu chọc tứ tỷ tỷ.”

Khương Từ mặt oan ức: “Đệ nào có trêu tỷ ấy, là tỷ ấy...”

“Đệ do ta nuôi lớn, đệ thấy có thể qua được mắt ta à?”

Khương Từ ngập ngừng.

Khương Hằng liếc nhìn cậu: “Vì hôm trước ở Văn Uyên các, tỷ ấy làm khó tỷ có đúng không?”

Khương Từ im lặng chốc lát rồi hơi nhíu hàng mi dài: “Tỷ ấy trước mặt mọi người giải bày tỷ, làm tỷ suýt thì đắc tội với Minh Vinh quận chúa, thì đương nhiên đệ cũng có thể giải bày tỷ ta, đệ tỷ ta mất đi một mối nhân duyên tốt.”

Nghĩ tới chuyện tỷ tỷ chưa bao giờ đắc tội nàng ta, nhưng Khương Viên cứ cố tình làm khó, đôi mắt xinh đẹp của Khương Từ hiện lên vài phần lạnh lùng chẳng hề hợp với khuôn mặt ngây thơ, “Đệ biết tỷ thông minh, sẽ không bị chút kẻ vật của nàng ta ảnh hưởng, nhưng đệ nhìn nàng ta cứ nhảy nhót trước mặt tỷ đệ ghét lắm, tỷ cũng không vui vẻ gì.”

Khương Hằng cảm động lắm, nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ nhìn cậu chàng: “Cho nên hôm nay đệ đặc biệt đi chinh nàng ta à?”

Khương Từ chớp mắt: “Vâng.”

“Đệ vừa nói ‘làm nàng ta mất một mối nhân duyên tốt’ là sao?”

“Hôm qua lúc A Hòa tới thăm đệ, vô ý nhắc tới chuyện hôm nay Quảng An bá phu nhân tới phủ bá phó. Phủ Quảng An bá với phủ chúng ta vốn không thân thiết, đệ nhất thời tò mò hỏi thêm đôi câu, mới biết hóa ra Quảng An bá phu nhân gần đây có ý muốn tìm con dâu cho nhị công tử nhà bà ấy. Trong phủ chúng ta chưa đính hôn, chỉ có tứ tỷ tỷ và lục tỷ tỷ là thứ nữ, sợ là không xứng với nhị công tử nhà người ta, cho nên... Đệ nghe nói nhị công tử kia tài đức vẹn toàn, phong tư xuất chúng, sao đệ có thể để một người ưu tú như vậy bị tứ tỷ tỷ phá hư chứ?”

Khương Từ liếc mắt, mặt vô tội, “Tỷ tỷ, đệ để cho Quảng An bá phu nhân nhìn rõ bộ mặt thật của tứ tỷ tỷ, đây cũng là làm việc tốt, nếu không cưới một tứ cô nương bụng dạ xấu xa, cay nghiệt ác độc như vậy làm vạ, cả đời của nhị công tử kia chẳng phải sẽ sống trong nước sôi lửa bỏng sao?”

Mặt cu cậu sao mà chân thành, y như là lo cho tương lai của vị nhị công tử kia thật. Khương Hằng cạn lời, giờ tay lên bẹo cái má chẳng có tí thịt nào của cậu: “Đệ cứ lo cho sức khỏe của mình trước đi đã. Đệ có biết vừa rồi nguy hiểm như thế nào không, há?”

Khương Từ bị bệnh tim khá nặng, từ nhỏ không thể chạy nhảy, càng không thể bị kinh hãi. Có thái y từng kết luận cậu không sống nổi qua mười năm, Khương Hằng không tin, tồn không biết bao nhiêu công sức để điều dưỡng thân thể cho em trai mình.

Khương Từ biết tỷ tỷ vất vả, nên luôn hiểu chuyện, chưa bao giờ đòi đi chơi hay làm gì để tỷ tỷ phải lo lắng, hôm nay quả thật không nhịn được mới ra tay. Ra tay trước, kể ra cũng tính toán hoàn hảo lắm, không nghĩ tới Khương Viên như lên cơn thần kinh, trực tiếp động thủ với cậu....

Nàng ta còn lớn hơn cậu mấy tuổi lận!

Sức khỏe cũng tốt hơn cậu!

Thật là không biết xấu hổ.

Khương Từ bấu môi, chợt thấy đôi mắt vẫn còn đang hoảng hốt của Khương Hằng, nhất thời sững sốt.

“Xin lỗi tỷ tỷ, để cho tỷ lo lắng rồi,” cậu ấy náy cú đầu, “Lần sau đệ sẽ chú ý...”

Khương Hằng nhìn cậu lạnh nhạt: “Không có lần sau.”

Khương Từ ngẩn người, mặt hơi tái đi: “Tỷ tức giận ư? Đệ...”

“Ta không tức giận, nhưng A Từ à, ta hy vọng từ nay về sau đệ sẽ không nhúng tay vào những chuyện như thế này nữa.” Ánh mắt Khương Hằng nghiêm túc, nàng bày tỏ thẳng thắn lòng mình, “Đệ phải nhớ cho kỹ, dù bệnh tật có vậy lấy thân thể đệ ở nơi nhỏ nhoi này, nhưng thân là một trang nam tử, đệ phải đối con mắt về phía bầu trời cao rộng, hướng chỉ mình tới những miền đất xa xôi, chứ không phải giống như nữ tử từ cá dòi chỉ đầu đá trong hậu trạch này, đem tâm tư đặt vào những chuyện nhỏ con, vật vãnh và tầm thường. Ta biết đệ muốn bảo vệ người chị này, ta vui vì đệ có lòng như vậy, nhưng trả thù nhất thời thì không có ý nghĩa gì cả, trên đời này có quá nhiều người như vậy, không có tứ tỷ, sẽ có những người khác không thích ta, muốn bắt nạt ta, đệ có thể lần lượt trả thù những người đó giống như hôm nay hay không?”

Khương Từ đột nhiên ngừng đầu, muốn nói gì nhưng lại ngập ngừng im bặt.

“Đệ đệ của ta dù thân thể yếu ớt, nhưng bình sinh khôn khéo, thông minh hơn người, sẽ là người tài ngang trời dọc đất*, ta tin tương lai có một ngày, đệ có thể dựa vào năng lực của mình làm cho người người trong thiên hạ dù không thích ta, cũng không thể chạy tới gây sự với ta. Còn chuyện trước mắt...” Khương Hằng cười rõ lên, gương mặt bình thản lộ ra sự xinh đẹp ngạo nghễ hiếm thấy, “Yên tâm đi, đừng nói là một tứ tỷ tỷ, tất cả nữ quyền của cái phủ này cộng lại cũng không chơi được bán cổ nương đâu.”

(Nguyên văn: kinh thiên vĩ địa 经纬地)

Sương mù dày đặc nơi đây mắt như bị gió mắt làm tan đi, thiếu niên tuấn tú ngừng đầu, khóe mắt đỏ đỏ, ánh mắt trong trẻo hơn.

“Đệ hiểu...” Cậu trình trọng gật đầu một cái, “Tỷ à, đệ hiểu rồi!”

***

Sau khi ăn một chút cháo thì Khương Từ đi ngủ.

Khương Hằng căn dặn đám nha hoàn chăm sóc thiếu gia cho thật tốt, rồi cùng Nguyệt Viên trở về phòng mình.

“Hại thiếu gia phát bệnh, nguy hiểm tới tính mạng, thế mà làm như không có chuyện gì xảy ra, đến bây giờ ngay cả một bóng người tới hỏi thăm cũng không có, tiểu thư, phòng bốn thật không để chúng ta vào trong mắt!”

Khương Hằng nhướn mày bình thản: “Nào chỉ có nỗi phòng bốn.”

Những phòng khác và vị lão thái thái kia ngay đến một câu hỏi thăm cũng không có, ai nấy đều giả câm giả điếc.

Nguyệt Viên tức giận mặt như phồng lên: “Nếu không có lão gia chúng ta ở biên quan ngày đêm liều mạng, phủ Vinh quốc công này sa sút đến mức độ nào còn không biết chừng, đâu có rạng rỡ nở mày nở mặt như hôm nay! Những người trong phủ này, hưởng thụ vinh quang do lão gia mang tới, nhưng lại đối đãi không ra gì với tiểu thư và thiếu gia như vậy! Thật là vô liêm sỉ!”

“Được rồi, họ không đáng để em tức giận thế đâu.”

“Nhưng chuyện hôm nay cứ như vậy là xong sao tiểu thư!”

“Động đến A Từ mà chỉ như vậy mà xong?” Khương Hằng cười, “Hảo huyền.”

Nàng không để ý tới sự lạnh nhạt và khinh thường của đám người này, nhưng A Từ, đứa em trai bé bỏng của nàng, ai dám động vào, kẻ đó phải trả một cái giá đắt.

“Vậy chúng ta làm gì đây?” Khương Viện vừa ngáng chân bắt nạt tiểu thư nhà nàng vừa hay đi nịnh hót lấy lòng lão thái thái, Nguyệt Viên đã sớm muốn cho cô ả một trận, nghe được lời này, cả người thấy hưng phấn hẳn lên.

“Làm gì à...” Khương Hằng hơi híp mắt, giọng lạnh lẽo, “Đương nhiên là gây ông đập lưng ông rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thế nào gọi là ‘trọng sắc khinh bạn’?

Lúc nghe được tin Khương Hằng ‘nhân khi bốn bề vắng lặng lớn tiếng quát mắng đường tỳ’, Lục Quý Trì đang ở hậu viện chơi bóng cùng Tiểu Ngọc Nhi.

Cơm canh Tần vương phủ đúng là ngon, con báo này mập lên dào dạt, cả thân báo ú ra toàn thịt là thịt, lúc đi chuyển thì núc na núc ních, trông đến là chán nản.

Lục Quý Trì thật lo cho sức khỏe của nó, cũng sợ một lúc nào đó nó sẽ nhào lên mà đè chết chàng. Thế nên gần đây mỗi sáng thức dậy, chàng sẽ cùng chơi đùa với nó trong sân chừng một hai canh giờ, giúp nó bớt mập đi một chút, bản thân cũng rèn luyện thân thể nhiều hơn.

Cứ thế mấy hôm, Tiểu Ngọc Nhi quả nhiên giảm được cân, Lục Quý Trì vô cùng hài lòng, sờ sờ đám lông xù ở đầu nó khích lệ: “Béo tuy có chỗ tốt, nhưng muội gây đi thì mị lực sẽ vô biên, đến lúc đó thì đừng nói báo đực, hổ đực muội cũng hạ được luôn đấy!”

Tiểu Ngọc Nhi ‘micio micio’ hai tiếng, trông rất phấn khởi. Ngụy Nhất Dao bên cạnh lại rất đau lòng, đôi mắt ai oán giận dữ nhìn Lục Quý Trì: “Tôi chăm mãi nó mới lên được vài cân, sao điện hạ có thể...”

“Anh im đi,” Lục Quý Trì miệng giật giật nhìn kẻ đầu sỏ, “Ngày ăn năm bữa, bữa nào cũng toàn thịt béo ngọt, anh đang nuôi heo đấy à! Thôi anh biến ra chỗ nào mát mẻ mà đứng đắn ở đó đi!”

“Ồ nhưng ăn được ngủ được là tiên, nhìn nhiều thịt thế này mới đáng yêu...”

Ngụy Nhất Dao vẫn cố gắng giải thích, bị Lục Quý Trì chặn họng: “Muội muội thân yêu, ra đón cái móng của y cho ta, đón được ta đây tìm cho muội một phu quân tốt.”

Phu quân ư! Em muốn!

Tiểu Ngọc Nhi nhận được chỉ thị vui mừng hớn hở, chẳng có nửa giây do dự, quay đầu nhào tới cái móng của Ngụy Nhất Dao.

Ngụy Nhất Dao hãi hùng, một bên che móng chạy trốn một bên thương tâm giao lơn: “Hay cho Tiểu Ngọc Nhi nhà mị, vì một tên tướng công chưa biết mặt đã bán đứng lão tử, khổ cho lão tử có đồ ăn ngon đều nghĩ đến mị....Mị mị mị! Mị là cái đồ vong ân phụ nghĩa, trọng sắc khinh bạn!”

Cái gì gọi là trọng sắc khinh bạn?

Em có tướng công rồi còn lâu mới chơi với người ngu ngốc như anh!

Tiểu Ngọc Nhi nghe rằng, đôi mắt màu hổ phách nhìn chăm chăm vào cái móng của Ngụy Nhất Dao không buông.

Ngụy Nhất Dao chợt cảm thấy từng cơ móng căng lên như dây đàn, không buồn phẫn nộ bi thương gì sắt, vội vàng tung người nhảy lên nóc nhà.

Tiểu Ngọc Nhi đương nhiên không thể lên nóc nhà, nó tức giận, quay đầu nhìn về phía Lục Quý Trì kêu hai tiếng ‘micio micio’, như muốn nói: Anh ấy chơi xấu rồi, anh kêu anh ấy xuống đi!

Lục Quý Trì biết con báo này có linh tính, nhưng không nghĩ nó lại khôn như vậy, nhất thời cười đen tối, nói với Ngụy Nhất Dao đang thờ hồn hển trên nóc nhà: “Anh là đàn ông đàn ang, lại đi bắt nạt tiểu cô nương Ngọc Nhi của chúng ta, anh có biết xấu hổ không thế? Xuống mau!”

Chính thế! Xuống đi!

Tiểu Ngọc Nhi cũng gầm gừ như khinh bỉ nhìn về phía anh ta.

Ngụy Nhất Dao nhìn cái răng nanh nhọn hoắt của nó mà nuốt nước bọt, quả quyết ôm lấy mái cong trên nóc giả chết: “Cái gì cơ —— điện hạ vừa nói gì thế —— trên này gió lớn quá —— tôi không nghe thấy ——”

Lại còn vờ vự! Lục Quý Trì bị anh ta làm cho bật cười: “Không nghe rõ à? Không sao, hai người đâu, đi lên kéo Ngụy gia của hai cậu xuống.”

“Tuân lệnh!”

Một đám ám vệ đang xem náo nhiệt từ chỗ tối bất ngờ hiện thân, nhanh chóng nhào về phía Ngụy Nhất Dao.

Ngụy Nhất Dao biến sắc, xoay người chạy trốn chết, vừa chạy vừa không quên cảnh cáo: “Đám oắt con các cậu rồi sẽ hối hận!”

Đám oắt con đó cười ha ha bày tỏ thái độ ‘chúng tôi còn lâu mới sợ’, bọn họ có điện hạ làm chỗ dựa kia mà!

Lục Quý Trì: “Đứng, ai bắt được anh ta, bốn vương có thưởng!”

Ngụy Nhất Dao đang vất chân lên cổ chạy thực mạng: “...!”

Ồi có thù có oán gì chứ?!

Trong lúc đám người ở đây đang náo loạn, Tề Nhạn đột nhiên phe phẩy cái quạt đi vào.

Thấy bên trong viện các hạo hán chạy tới chạy lui, chàng thanh niên nho nhã, không khỏi mở miệng khích bác: “Nhà khác đều là nữ nữ chạy vòng quanh, oanh thanh yến ngữ, đến nhà huynh thì lại là trắng sí chạy nhảy vui đùa, cười như sấm vang chớp giật? Không phải huynh...gồng như bên ngoài đồn đại, có thú vui khác người đấy chứ?”

Y vừa nói xong thì Lục Quý Trì đã gior chân đập một cước: “Cút đi, lão tử còn thẳng hơn mi đó.”

Tề Ngạn như có bài sẵn vội né được, cười đen tối nhìn chàng, cơ mà....

“Còn thẳng hơn ta nghĩa là sao?”

Lục Quý Trì: “...Huynh không cần biết, dù sao huynh cũng vênh tai lên mà nghe rõ đấy, nếu còn ai nói bốn vương thích đàn ông nữa, bốn vương sẽ quạt chết hẳn!”

Tề Ngạn chép miệng một tiếng: “Nói vậy là huynh thích nữ từ à?”

Lục Quý Trì: “Đương nhiên!”

Tề Ngạn nhìn thẳng vào hai mắt chàng, quay đi rồi lại nhìn thẳng vào hai mắt chàng.

Lục Quý Trì: “...Ánh mắt của huynh thế là có ý gì?”

“Ta rất muốn tin huynh, nhưng cái đáng về huynh coi nữ sắc như rác rưởi ý mà...Chắc, thật là chẳng có tí thuyết phục nào.”

Chàng trai bày ra vẻ mặt khó xử, thấy Lục Quý Trì như chuẩn bị tấn mình, nhưng chuyện này đâu phải đánh nhau là có thể giải quyết được. Khóe miệng chàng giật giật, quyết định lảng sang chuyện khác: “Mới sáng sớm huynh đột nhiên tới đây, chắc không phải chỉ đi chợ chợ nhí?”

“...Đương nhiên không phải.” Tề Ngạn nhìn chàng, uống một ngụm trà rồi điều chỉnh biểu cảm, lúc này mới quay sang xàm xí, “Vị hôn thê của Lạc Đình, ngũ cô nương phủ Vinh quốc công, huynh còn nhớ không?”

Khương Hằng? Lục Quý Trì nhất thời nhũn mảy: “Nhớ chứ, sao thế?”

“Hình như nàng ấy gặp chuyện lớn rồi!”

Lục Quý Trì sững sốt: “Chuyện gì?”

“Chuyện là sáng sớm hôm nay trời còn chưa tờ, nàng đem theo nha hoàn đi tới phòng của đường tử, cũng tức là tứ tiểu thư phủ Vinh quốc công, chui um lên một hồi, còn dọa giết nàng ta nữa.”

Lục Quý Trì: “...Chuyện này đùa không vui chút nào, huynh đùa chuyện khác đi.”

“Mẹ kiếp ta nói thật mà, không lừa huynh đâu!” Tề Ngạn chép miệng một cái, “Nhưng trông nàng ấy yếu đuối mỏng manh gió thổi là ngã, nói nàng ấy tâm tư kín đáo, đầu óc linh hoạt thì ta còn tin, chứ nói sáng sớm xông đến khuê phòng người ta làm chuyện hung dữ thô lỗ như vậy, thật là không tin được! Cái vị tứ cô nương kia còn luôn miệng nói nàng ấy dìm đầu nàng ta vào nước, suýt chút nữa hại nàng ta chết sặc...Ồi chuyện mạnh bạo thế này, mẹ chồng tương lai của nàng – phu nhân Vinh An hầu thì còn có thể, chứ nàng ấy làm sao được? Ta đoán lại có người định bày trò hãm hại rồi.”

Lục Quý Trì: “...”

Chàng nghe mà đứng hình.

Dù sớm biết nha đầu kia bên trong chẳng giống bên ngoài, có một sự hung hăng ẩn vào xương tủy, nhưng thế này thì hơi bị tàn ác rồi! —— cộng thêm việc hôm qua em trai nàng đột nhiên phát bệnh, hôm trước ở Văn Uyên các Khương Viện cứ không ngừng gài bẫy, Lục Quý Trì lại không nghĩ là Khương Viện nói dối. Chẳng qua chàng cảm thấy dù Khương Hằng có ác, cũng không phải kiểu sẽ ra tay đánh người, mà sẽ là kiểu tính kế với người, rồi trực tiếp tiến hành...

Kẻ thù của nàng ấy còn có đường sống sao?

“Huynh cũng cảm thấy vậy đúng không? Chắc, mấy nữ nhân này, tối ngày đầu tới đầu lui, thật chẳng thú vị gì cả.”

Lời của Tề Ngạn làm Lục Quý Trì hoàn hồn: “Khoan đã, làm sao huynh biết mấy thứ này?”

Chuyện tỷ mười đầu đã chẳng có gì hay ho, phủ Vinh quốc công không thể nào để tin này bị truyền ra ngoài, bình thường Tề Ngạn không thường tới phủ Vinh quốc công ăn chơi nhảy múa, sao thẳng nhai này lại có thể biết tường tận chuyện nội viện nhà người ta thế nhí?

“Là nhờ nha đầu Tề Hà chết tiết kia đấy!” Nhắc tới chuyện này Tề Ngạn vẫn còn cảm thấy sợ hãi, “Dạo gần đây con bé tối ngày tham gia yến hội để cải thiện tâm tình, không biết thế nào lại chơi thân với tứ cô nương phủ Vinh quốc công. Hôm qua vị tứ cô nương kia gửi thiệp mời cho nó, mời nó hôm nay qua phủ trò chuyện, sáng sớm nay con bé đã chạy sang đó rồi. Chuyện cũng không có gì, chỉ là Khương Hằng kia...huynh cũng biết trước đây Tề Hà từng đi tìm nàng ấy gây chuyện, ta sợ nó thấy người ta lại nói con điên, nên lấy danh nghĩa đến thăm đại công tử nhà đó mà len đi theo, kết quả vừa vào cửa không bao lâu, đã thấy vị tứ cô nương kia nước mắt nước mũi tùm lùm chạy tới chỗ lão phu nhân tố cáo, nói Khương Hằng sớm nay nhân lúc trời chưa tờ, mang theo nha hoàn chạy đến phòng nàng ta, dọa nạt bắt bớ nàng ta...Chắc, lão phu nhân nhà đó nghe xong tức lắm, sau đó lệnh cho người bắt Khương Hằng tới.”

Lão phu nhân nhà này trước giờ luôn yêu thương Khương Viện, lại không thích chị em Khương Hằng từ lâu, Lục Quý Trì nghe là hiểu, chán mảy nhủn chặt: “Sau đó thì sao?”

Thời đại này chú trọng chữ hiếu, Khương Hằng dù làm việc cẩn thận, không để lại nhược điểm, nhưng nếu vị lão phu nhân kia khăng khăng muốn trừng trị nàng, cũng không phải chuyện tốt.

“Sau đó ta cũng không biết, đây là chuyện nhà người ta, người ngoài như ta không tiện ở lâu. Nhưng lúc ta đi ra có thấy kẻ mẫu của Khương Hằng đang vội vã đi tới, không biết có phải qua để giúp nàng ấy hay không.” Tề Ngạn vừa nói vừa nhún vai, “Mặc dù không biết rốt cuộc chuyện là như thế nào, nhưng ta đoán vị ngũ cô nương nghe xong chuyện hẳn sẽ rất giận mình, không thể nào nghĩ ra có người có thể dùng thủ đoạn vụng về như vậy để đối phó với nàng ấy...”

Không đầu.

Chàng có thể khẳng định Khương Viện nói ra mấy lời tố cáo vụng về như vậy tất cả đều nằm trong tính toán của Khương Hằng.

Lục Quý Trì nhìn gương mặt ngây thơ của bạn mình, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác thông minh hơn người —— đám người phạm trần ngu ngốc này, các người không biết được con người thật của nàng ấy đâu!

***

Khương Hằng không hề biết Lục Quý Trì đang nghe ngóng chuyện bát quái liên quan tới mình; nàng nhìn Khương Từ đang nhăn nhó mặt mũi cố uống hết bát thuốc, thấy hơi đau lòng bèn đưa cho cậu một miếng mứt hoa quả.

Khương Từ mím cười nhét miếng mứt vào trong miệng: “Ngọt quá.”

“Hôm nay đệ thấy sao?”

“Đệ thấy tốt hơn nhiều rồi.” Khương Từ nghiêng đầu ho nhẹ một tiếng, sau đó chớp chớp mắt hỏi dò, “Nghe nói sáng nay tứ tỷ bị đòn, thiếu chút nữa bị a tỷ ném vào hồ nước...”

Động tác của Khương Hằng hơi ngừng lại: “Đệ nghe ai nói?”

Giọng nàng nhỏ nhẹ, nghe không rõ vì hay giận, Khương Từ biết có thể a tỷ lại mất hứng, vội đáp: “Làm gì có ai khua môi múa mép trước mặt đệ, chuyện này là đệ gắng hỏi A Hòa mãi mới biết. Nó mới đến tìm đệ chơi, vô tình để lộ, cho nên... Nhưng A Hòa mới nói vài câu đã bị mẫu thân gọi đi, a tỷ à, tứ tỷ tỷ chắc hẳn đã đi mạch leo với lão thái thái rồi? Lão thái thái có phạt tỷ không?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 36: Còn gì gọi là danh môn khuê tú? Rõ ràng là phường lưu manh

Một người đàn ông, nếu tâm trí cứ luôn đặt vào những việc nhỏ nhặt nơi hậu viện, lòng dạ sẽ dễ trở nên hẹp hòi, tầm nhìn cũng dễ trở nên thiên cận, nhưng không có nghĩa anh ta không có quyền được biết những chuyện trong gia đình mình. Đặc biệt là với Khương Từ, cậu do ốm yếu cả ngày buồn chán chôn chân trong phòng, nên Khương Hằng sẽ không giấu diếm cậu điều gì cả, không thể để cho cậu ếch ngồi đáy giếng, không biết chút gì về thế giới bên ngoài.

Khương Hằng không vui, nàng chỉ sợ có người khua môi múa mép trước mặt đệ đệ, nghe cậu giải thích vậy, sự lạnh lẽo trong lòng mới dần tan biến.

A Hòa mà Khương Từ nhắc đến chính là em trai cùng cha khác mẹ của hai người – Khương Hòa, cậu học này năm nay tròn bảy tuổi, ở phủ Vinh quốc công đứng thứ sáu, là một cậu nhóc mập mạp và hay nói.

Kể ra cũng k, kẻ mẫu Dương thị chẳng hề muốn con trai mình chơi cùng tỷ đệ bọn họ, thế mà cu cậu vẫn luôn gần gũi, có chuyện gì cũng đi kể với họ thì đã đành, còn vì hai người mà nhiều lần ‘lừa mẹ mình’ – ví dụ như chia sẻ với họ đồ tốt mà Dương thị len lén giấu đi, khi có người bắt nạt hai người sẽ nhanh chóng đi tìm Dương thị đến làm chủ, lần nào cũng làm Dương thị nổi con tam bành, nhưng mà chẳng thể đánh nó, bỏ nó, cuối cùng cũng chỉ đành thỏa hiệp.

Dương thị xuất thân thư hương thế gia, là người vỹ kế mà lão phu nhân ép phụ thân Khương Hằng tái giá. Vì tính cách không hợp nhau, nên quan hệ phu thê giữa Dương thị và Khương tam gia không được tốt, Dương thị luôn nghĩ là do Khương tam gia còn nhớ tới mẫu thân Khương Hằng, vì thế rất hận Khương Hằng và Khương Từ. Tuy nhiên bà tính dạ dăng, tâm dạ không xấu, dù không thích chị em hai người, cũng không âm thầm chà đạp, chỉ là bình thường xa cách lời họ.

Khương Hằng không có bất năn gì với chuyện này, nàng hiểu quan hệ đi ghê con chồng trước nay luôn nhiều khó xử, Dương thị không quá khát khe với hai chị em nàng, đã là điều may mắn. Hơn nữa...

Nhớ tới lúc sáng lão phu nhân nổi trận lôi đình muốn phạt nặng, Dương thị đã vội vã chạy tới, khóc lóc than rằng chức kẻ mẫu này của bà thật không dễ ngồi, mong lão phu nhân điều tra cho kỹ rồi hãy định tội, tránh cho người khác hiểu lầm rằng bà không biết dạy dỗ con của vợ cả. Khương Hằng lúc đó nghe vậy mà mắt thoáng chút ý cười.

Dương thị rất coi trọng danh tiếng, còn coi trọng hơn cả cảm nhận của cha nàng, dù bình thường xa cách lãnh đạm với hai người họ, nhưng lúc cần vẫn luôn đứng ra che chở. Còn lão phu nhân...

Dương thị là cháu gái bên nhà mẹ của bà ta, bà ta trước giờ hết sức thương yêu Dương thị, luôn cảm thông cho Dương thị làm kẻ mẫu không dễ dàng, vì thế sau khi thấy cháu mình khóc lóc một hồi, chuyện này lại đi vào bế tắc.

Khương Hằng rất hài lòng với kết quả này, thấy đệ đệ vẫn nhìn mình mong chờ, nàng đưa tay xoa xoa đầu cậu: “Khương Viện khinh thiện sợ ác, ta dọa nàng ta một chút, nàng ta sau này sẽ không dám tới gần đệ nữa. Còn phía bên lão thái thái, đã có mẫu thân ở đây, ta sao có thể gặp chuyện được?”

Khương Viện hại em trai nàng phát bệnh, suýt thì mất mạng, nàng đương nhiên dễ cho nàng ta biết cảm giác cận kề cái chết là như thế nào. Còn những người khác trong phủ, nếu thích giả bộ cảm động, muốn A Từ nhà nàng chịu đáng mà vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt, nàng cũng vui lòng tác thành cho bọn họ, để cho bọn họ tiếp tục vô vị, ném thứ tư vị ngậm bồ hòn làm ngọt.

Khương Từ nghĩ cũng có lý, cậu khá yên tâm, đồng thời nghiêng đầu né tránh tay của tỷ tỷ: “A tỷ đừng làm bù xù tóc đệ nữa, đệ mới chải đó!”

Khương Hằng cười nhìn cậu chàng bày ra vẻ đom đóm, đang định nói thì cậu như nhớ ra điều gì liền ngừng đầu cướp lời, “Tỷ tỷ bị a tỷ dọa sợ mất mật, từ nay về sau không tìm chúng ta gây sự, lão thái thái cũng có mẫu thân ngăn cản, không gây được sóng gió gì, nhưng thâm tư thì chưa chắc... A tỷ, lòng dạ người này còn nhỏ hơn cây kim sợi chỉ, sợ là sẽ ghi thù tỷ đây.”

“Ghi thù thì làm sao? Bà ta chỉ được cái mồm mép, mặt kệ bà ta là được.”

Từ phu nhân phủ Vinh quốc công Lư thị, tính tình lỗ mãng dễ xúc động, mở miệng là cắn người mãi không tha, nhưng mưu kế không sâu, Khương Hằng cũng coi thường bà ta. Nhưng Khương Từ vẫn không yên tâm, đôi mày rậm nhíu chặt lại: “Ngộ nhờ bà ấy âm thầm trà thủ...”

Người cậu bé bé, nhưng lại làm ra vẻ người lớn, Khương Hằng bật cười, nhét vào miệng cậu một miếng mứt hoa quả: “Bà ta không làm gì được tỷ đâu, a tỷ của đệ vô địch.”

Lại dỗ cậu như dỗ con nít nữa rồi, Khương Từ bắt mắt, khuôn mặt xinh đẹp tức thì phồng mang trợn má: “Đệ nói nghiêm túc mà!”

“Tỷ biết,” Khương Hằng véo véo mặt cậu, “Vây hai tháng tới tỷ sẽ cẩn thận hơn một chút được chưa?”

Hai tháng tới...

Khương Từ im lặng chốc lát, nghĩ tới hai tháng nữa tỷ tỷ xuất giá, cậu lại thấy hơi buồn, mắt rũ xuống, lăm lăm trông miệng: “Còn có hai tháng nữa thôi.”

Hiếm khi cậu giận dỗi trẻ con như vậy, Khương Hằng thấy thật thú vị, lại nhét thêm một miếng mứt hoa quả cho cậu: “Tòa nhà trống bên cạnh phủ Vinh An bá tỷ đã mua lại rồi, phụ thân cũng đã thỏa thuận với người trong phủ, đợi tỷ xuất giá thì đệ sẽ dọn qua đó ở, ngày sau chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau, được chưa, còn buồn nữa không?”

Có tên nam nhân muốn cướp đi a tỷ của cậu, sao cậu có thể vui cho được?

Khương Từ nhìn chị mình, buồn ơi là buồn.

Càng gần ngày cưới, cứ nhắc tới chuyện này là cậu chàng phản ứng càng lớn, Khương Hằng vừa buồn cười vừa đau lòng, hiếm khi nhẹ giọng an ủi: “Bất kể có lấy chồng hay không, đối với ta đệ vẫn luôn là người quan trọng nhất.”

Đôi mắt phượng xinh đẹp của Khương Từ trở nên sáng lấp lánh, cậu nhe răng cười, lộ ra hai lúm đồng tiền: “Tỷ nói thể đệ thấy rất vui, nhưng đệ thật chẳng muốn tỷ lập gia đình chút nào, Lạc Đình kia có chỗ nào tốt, vai không thể gánh tay không thể nâng, diện mạo thì không đẹp bằng đệ, đầu óc cũng không thông minh như đệ...”

Nhìn vẻ mặt chân thành liệt kê ra từng khuyết điểm của Lạc Đình, đứng kiểu ‘Đệ vì muốn tốt cho tỷ’ của em trai, Khương Hằng: “...”

Đệ đệ xấu xa càng lớn càng khó lừa.

***

Trong lúc hai chị em đang tâm sự hân huyên, ở một nơi khác trong phủ, tứ cô nương Khương Viện đang nằm sấp trên giường tức giận đến phát khóc: “Nha đầu chết tiệt kia rõ ràng dìm đầu ta xuống nước suýt làm ta chết sặc, tại sao bà nội không phạt nặng ta? Tại sao!”

“Không phải lão thái thái không muốn phạt, mà do tam phu nhân...” Nha hoàn Hạnh Chi đau lòng nhìn nàng, “Tiểu thư đừng khóc nữa, ngũ tiểu thư không để lại vết thương nào trên người ngài, lại đánh bất tỉnh chúng nô tỳ mới đi vào hành hung ngài, có thể thấy nàng ấy có sự chuẩn bị kĩ càng. Thế mà lão thái thái vẫn lập tức tin lời ngài nói, chúng tò thái thái vô cùng thương yêu ngài, đối là người khác....Ai ngờ được ngũ tiểu thư nhìn thì yếu đuối bên ngoài, mà bên trong lại hung ác như vậy chứ?”

Hai chữ ‘hung ác’ nhất thời làm Khương Viện nhớ đến cảnh lúc đó Khương Hằng vừa nắm tóc nàng dìm vào nước, vừa cười ngọt ngào ghé tai nàng thì thầm “Muội thấy lần tới từ tỷ gặp A Từ, thì tốt nhất là nên đi đường vòng đi”

Ồi...còn đầu đáng về danh môn khuê tú? Rõ ràng là phường lưu manh!

Trong lòng nàng sợ hãi khôn cùng, nhưng không thể cam lòng nổi, đôi mắt đỏ trợn trừng lên, nước mắt rơi lã chã, trông thật là chật vật.

“Được rồi đừng khóc nữa,” từ phu nhân Lư thị bỗng nhiên đẩy cửa vào, vừa đau lòng vừa phẫn nộ, “Bà nội con không trả thù cho con, thì để mẹ.”

“Trà thủ...” Khương Viện đột nhiên ngừng phát đầu, muốn nói gì đó, lại cảm thấy im lặng.

Nàng đương nhiên muốn báo thù. Là con gái độc nhất của phòng bốn, lại là đứa cháu gái lão phu nhân yêu thương nhất, từ bé nàng đã muốn gió gọi gió muốn mưa gọi mưa, kiểu ngạo đác ý, chưa từng chịu nhục nhã như hôm nay? Nhưng rằng dù sao cũng lớn lên nơi khuê phòng, phủ Vinh quốc công lại là gia tộc thứ hương nhiều đời, luôn dạy dỗ các cô nương trong nhà phải lịch sự thanh nhã, không được thô lỗ xác xược, nào có như Khương Hằng kia nói đánh là đánh...

Khương Viện không thể không thừa nhận, nàng sợ chết đi được.

Nha đầu chết tiệt kia sao mà ác thế, lúc đó nàng cảm giác như nàng sẽ chết ngay lập tức vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của con gái, từ phu nhân càng đau lòng, lại nghĩ tới chuyện này đã để lại ấn tượng xấu trong lòng phu nhân Quảng An bá, con gái không thể gả vào phủ Quảng An bá nữa rồi, bà ta cảm thấy như có gì đó dăm vào lồng ngực, mặt lạnh lẽo đi vài phần.

Nhị công tử phủ Quảng An bá tuổi trẻ đã có tiền đồ, tướng mạo anh tuấn, gia phong nhà đó cũng tốt, cực kỳ thích hợp để làm thông gia, bà tốn bao nhiêu công sức mới làm cho phu nhân Quảng An bá để ý tới Khương Viện mà tới nhà thăm hỏi, không nghĩ tới...

Từ phu nhân hít một hơi, nhưng dè không nổi nỗi tức giận trong lòng, bà đưa tay lau nước mắt cho nữ nhi, giọng lạnh lùng: “Không phải gần đây con khá thân với tam tiểu thư nhà An quốc công sao? Một thời gian nữa hẹn gặp con bé đi.”

“Tề...Tề tam tiểu thư à?” Khương Việt mù mờ hỏi lại, hẹn gặp Tề Hà với trà thủ Khương Hằng thì liên quan gì nhỉ?

Từ phu nhân thấy nàng như vậy mới quay sang thì thầm với nàng ta mấy câu, Khương Viện ánh mắt sáng lên, cuối cùng không nhịn được mà ngáng phát đầu: “Có chuyện như vậy sao!”

“Mẹ cũng tình cờ biết được thôi.” Thấy nữ nhi cuối cùng cũng nín khóc rồi cười, sắc mặt từ phu nhân tốt lên chút ít. Bà quan tâm con gái, tự nhiên biết gần đây nàng hay chơi với ai, không như Khương Hằng, không để ý tới vòng quan hệ của Khương Viện, nên đương nhiên không biết điều này, “Được rồi, đừng khóc nữa, đi sắp xếp đi, nếu chuyện này thành công, ta xem Khương Hằng kia còn phách lối được nữa không.”

Khương Viện tràn trề hưng phấn: “Con biết rồi mẹ, con đi làm ngay!”

Nhìn con gái lau nước mắt với vàng bỏ đây, từ phu nhân cười lạnh một tiếng.

Gậy ông đập lưng ông, hai chị em nhà này phá hủy hôn sự của con gái tao, tao cũng có thể làm điều tương tự.

***

Lục Quý Tử tất nhiên không biết những con sóng ngầm trong phủ Vinh quốc công, từ sau hôm phá bỏ được sát ý của hoàng đế dành cho mình, ngay ngày chàng đều chăm chỉ vào cung ăn mừng tình cảm của Chiêu Ninh đế.

Thấy chàng chăm chỉ tới, lại có ý giả ngu giả điên chọc cười Chiêu Ninh để, mối quan hệ của hai người được cải thiện rất nhiều.

Lục Quý Tri cực kỳ hài lòng với kết quả này, không cần phải nơm nớp lo sợ đâu có thể rơi bất cứ lúc nào đúng là chuyện đáng mừng. Những việc khác, tương lai còn dài, chàng sẽ từ từ tính toán.

Hôm đó chàng đang ngồi ăn cơm với Phương Trần Châu, Chiêu Ninh để dẫn hoàng hậu Sở thị tới thỉnh an.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Tiểu nương tử, nhanh nhanh giao nộp tiền tài!

“Thỉnh an mẫu hậu.”

Sở hoàng hậu ngũ quan thanh tú, xinh đẹp tái giới, là một đại mỹ nhân có nụ cười khuyên thành khuyên quốc. Nàng là chị em cùng cha khác mẹ với tiền thái tử phi, cũng là Việt vương phi bấy giờ, xuất thân từ phủ Trần quốc công, Việt vương phi là con vợ cả, sau khi bà sinh người con thứ hai thì mất, lão Trần quốc công tiếp đó tái giá với mẫu thân của Sở hoàng hậu, cũng là thái phu nhân hiện tại. Thái phu nhân sinh được một trai một gái, sau khi lão quốc công qua đời vì bạo bệnh, người anh song sinh của Sở hoàng hậu là Sở Liệt kế thừa tước vị của cha, hiện nay tay nắm binh quyền, tiếng tăm lừng lẫy.

“Mau đứng lên con!” Phương Trần Châu yêu nhất là mỹ nữ, vừa nhìn thấy Sở hoàng hậu mắt đã sáng lên, vội vàng kéo tay nàng cười hiền từ hỏi: “Con đã khỏe hẳn chưa?”

Đột trước Sở hoàng hậu vừa mới sinh đại hoàng tử, hôm qua ra tháng, nên Phương Trần Châu hay Lục Quý Tri đều là lần đầu tiên thấy mặt nàng. Lúc mang thai đại hoàng tử, Sở hoàng hậu còn bị người khác hãm hại dẫn đến sinh non, nên đứa bé kia giờ vẫn còn yếu ớt, không thể bế ra ngoài gặp người khác, nên hai mẹ con cũng chỉ đến nhìn qua cửa cậu mấy lần.

“Hồi bẩm mẫu hậu, con khỏe rồi.” Xà thái hậu tuy tính hiền lành, nhưng hiếm khi bày tỏ thái độ thân thiết như vậy, Sở hoàng hậu hơi ngạc nhiên nhưng vẫn mỉm cười nói tiếp: “Nhiều ngày nay không tới thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu người có an khang không?”

“Khỏe chứ, ai giả khỏe lắm. Còn con á, phải chăm sóc bản thân thật tốt, chuyện ở cử đối với nữ nhân cực kỳ quan trọng...”

Xà thái hậu yêu thanh tĩnh, ghét ồn ào, bình thường không quan tâm phi tần hậu cung, nhưng Sở hoàng hậu là chính thể của Chiêu Ninh đế, bà đương nhiên sẽ thân cận hơn so với người khác. Chỉ là cái thân cận trước đây của bà... không phải là vừa tới đã kéo tay nàng không ngừng, còn sờ sực vuốt vuốt ve ve đâu nhì!

Sở hoàng hậu hơi nheo mắt, mẫu hậu bị sao thế?

Chiêu Ninh đế tuy mặt cười âm áp cũng không khỏi thần người trong chốc lát.

Sinh mẫu gần đây vui cười thoải mái, tinh thần cũng tốt hơn trước, đặc biệt là cách hành xử, thi thoảng cho ý cảm giác như là một người khác, vị hoàng đế bề hạ kỳ thật cũng rất tò mò tại sao. Nhưng giống như Lục Quý Tri vậy, sự thay đổi của Phương Trần Châu là kiểu từ từ dần dần, không tạo cảm giác đột ngột. Hơn nữa trước giờ hai mẹ con quan hệ cũng không thân thiết, dù quan tâm lẫn nhau nhưng vì không chung tiếng nói, nên đôi khi không thật sự hiểu đối phương. Thế nên y cũng không nghĩ ngợi nhiều, chắc dạo gần đây bà thích thú trêu đùa đệ đệ, nên sinh tâm tính trẻ con một chút thôi.

Nhưng nắm tay con dâu sờ tới sờ lui, mặt còn cười như được mùa, điều này không phải hơi kì lạ sao?

Hoàng đế nhất thời miên man suy nghĩ.

Ở cuộc sống này muốn đi vượt mong người ta, thì mặt phải tình tai phải thỉnh, nhìn sắc mặt nghe giọng điệu mà đoán thái độ. Từ lúc người anh hoàng đế này bước vào, Lục Quý Tri vẫn luôn lên nhìn y, thấy sắc mặt y bất thường, vội vàng tiến lên hành lễ với hai người, rồi hướng ánh mắt về phía Phương Trần Châu ám chỉ: “Mẹ ơi là mẹ bớt bớt giùm cái!!!”

Phương Trần Châu cũng đáp lại chàng bằng một ánh mắt kinh hi “Ồi thanh niên thật thiếu kiên nhẫn”, rồi tươi cười nói với hoàng hậu như không có chuyện gì xảy ra: “Xem tay con này, mềm mại mịn màng, ngón tay thon dài dài trắng nõn, thật là đẹp, nào có như ai giả, giả rồi, có cả nếp nhăn rồi đây này.”

Ờ ra là thấy bàn tay nàng đẹp nên yêu thích sao? Sở hoàng hậu nghe là hiểu, tí mi xem xét bàn tay của Phương Trần Châu một hồi rồi nhận xét: “Đúng là có chút nếp nhăn, có chút thô ráp...Da lại còn hơi xin nữa.”

Thật là quá, Phương Trần Châu cảm giác như có một đòn đánh vào tim. Lục Quý Tri cũng ghen lời, khoe miệng không nhịn được giật giật. Chàng rút cuộc đã biết vị hoàng tâu ‘mồm miệng nhanh hơn não, nói chuyện luôn làm tức chết người khác’ của nguyên chủ là như thế nào rồi.

“Nhưng mẫu hậu đừng lo, thần thiếp có loại kem dưỡng da tay cực tốt, lúc về cung sẽ sai người mang đến cho mẫu hậu, mẫu hậu cứ ngại thoa một lần, đảm bảo không quá dăm bữa nửa tháng, những khuyết điểm này sẽ bay hết.”

“Thật à?” Phương Trần Châu hai mắt sáng lên, khắp khối vui mừng.

Sắc đẹp luôn là đề tài bất diệt của phụ nữ, dù người đó đang ở đại tuổi nào. Sở hoàng hậu thấy bà rất hứng thú, liền cùng bà trao đổi những bí quyết chăm sóc, bảo dưỡng sắc đẹp.

Mẹ chồng nàng dâu trò chuyện quên trời quên đất, dù Phương Trần Châu rất hay bị Sở hoàng hậu làm cho ghen lời, nhưng tính bà phóng khoáng, không hay so đo vụn vặt. Sở hoàng hậu cũng coi mở, xử sự rộng lượng, rất được lòng người. Vì thế trong chốc lát, hai người đã đẹp bỏ hết những khách sáo hơi hợt trước đó mà thân thiết nhau hơn.

Đề lại Lục Quý Tri và Chiêu Ninh đế như vô hình bên cạnh: “...”

“Khụ, ờm, đệ nghe nói cháu cả của đệ khỏe hơn chút rồi, hoàng huynh, đệ có thể đi thăm nó không?”

Thời điểm Chiêu Ninh đế còn là hoàng tử, y khá là mờ nhòa, ngoài mẹ ruột thì không ai quan tâm tới hôn sự của y, vì thế đứa trẻ đáng thương hai mươi mấy năm rất hiểu chuyện, tới khi đoạt vị thành công mới cười thề tử. Chẳng qua y không có quá nhiều ham mê với nữ sắc, sau khi lấy vợ, hậu cung phi tử tuy không ít, nhưng lại hiếm khi thân cận cũng các nàng, thế nên tới nay dưới gối chỉ có mình Đại hoàng tử.

Đổi với đứa con đầu lòng, Chiêu Ninh đế hết sức thương yêu, nghe chàng nói vậy thì mặt mày dần ra, cười đáp: “Nghe nói nó mới ăn xong, ngủ được một lúc, đợi lát nữa nó tỉnh rồi đệ hãy qua.”

Lục Quý Tri gật đầu, đang định nói tiếp thì nghe Phương Trần Châu đột nhiên vỗ tay một cái: “Con nói đúng! Thập nhất* đẹp trai vậy, vợ nó cũng không thể quá xấu, bằng không sẽ rất khắp khiếm, phải tìm cho nó một tiểu cô nương xinh xắn mới được! Nhưng ai giả cũng lo cô nương xinh đẹp sẽ coi thường nó, nó hơi dần, hoàn toàn không biết tán...à, theo đuổi con gái người ta đâu, con xem bình thường nó thấy nữ tử thì đều lần đi đường vòng ấy!”

(Thập nhất chính là anh Trì nha, hoàng tử thứ mười một của tiên đế)

Lục Quý Tri đứng không cũng đành dạn: “...?”

“Mẫu hậu không cần vội, không phải mấy hôm nữa là hội săn bắn mùa xuân sao, các tiểu thư con nhà quyền quý trong kinh thành cũng sẽ theo đến, lúc đó chúng ta sẽ tha hồ chiêm ngưỡng, nhất định có thể tìm được một cô nương xứng đôi với Thập nhất.” Sở hoàng hậu vừa nói vừa nhìn về phía Lục Quý Tri, “Hay là Thập thất có thể nói với ta và mẫu hậu trước, đệ thích cô nương như thế nào, lúc đó hoàng tâu nhất định sẽ tìm vừa ý đệ.”

Lục Quý Tri: “...Không có, sao đột nhiên lại nói tới vấn đề này á?”

“Không phải chính đệ nói muốn kết hôn cùng tiền nữ, nhờ trăm nói với hoàng tâu của đệ nhờ chọn giúp sao.” Chiêu Ninh đế bên cạnh cười tìm tâm nhìn chàng.

Lục Quý Tri bất giác nhíu mày lần thăm dò trước. Không biết Sở hoàng hậu nhiệt tình vậy có phải do y bày mưu tính kế hay không, chàng liền nghiêm túc bày tỏ: “Đệ còn nhỏ, còn bé bỏng lắm. Tiền nữ gì chứ, đợi mấy năm nữa rồi đệ kết hôn cũng không muộn.”

Chiêu Ninh đế: “...”

Sau vụ khóc lóc chủ động quy hàng trước mặt y, sự kiêu ngạo của đệ đệ hưng hăng này biết mất hoàn toàn, da mặt cũng dày thêm, nói chuyện càng lúc càng buông thả bản thân.

Lời chống chế không biết xấu hổ thế này, hoàng đế cũng không biết xử lý sao!

Phương Trần Châu ghen lời ném cho chàng một ánh mắt: “Dù có muốn vỗ mông ngựa, bỏ hết tiết tháo, nhưng cũng phải giữ lấy mặt mũi chứ, hà?”

Lục Quý Trì đáp bằng ánh mắt “Không, con sợ quay đi quay lại mẹ sẽ vì sắc mà bán đứng con”

Phương Trần Châu “...”

Không bật lại được.

Lục Quý Trì còn đang đắc ý, lời của Sở hoàng hậu vang lên như nhát dao đâm vào ngực chàng: “Không có nương nào lại thích cọng rau già bèo nhèo nhăn nhúm đâu... Đệ có chắc không đấy?”

Chiêu Ninh đế nghe vậy vui hẳn: “Đúng, năm nay đệ mười tám, nếu đợi lớn hơn, cô nương người ta chê đệ già còn không hết.”

Ở hiện đại mười tám mới chạm ngưỡng trưởng thành mà! Lục Quý Trì gào rú trong bụng, nhưng mặt thì á khẩu.

“...Nếu mọi người muốn đệ cưới, thì đệ cưới, nhưng đệ vẫn muốn mỹ nhân đấy.” Cuối cùng, chàng trưng cái mặt đầy xui xẻo ngã ngồi xuống ghế.

Chiêu Ninh đế hiện tại vẫn chưa hết phòng bị chàng, nếu muốn hủy bỏ hoàn toàn hết nghi ngờ của y, cách hiệu quả nhất chính là lấy một cô nương gia thế đơn giản, bối cảnh sạch sẽ, không có bất kỳ trợ lực nào cho chàng. Hon nữa mầu chốt ở đây là vấn đề thái độ, chứ không phải muốn tìm là có ngay, cho nên dù thấy bị ép cưới rất khó chịu, chàng vẫn nhanh chóng tỏ ra thần nhiên.

“Tính cách cũng phải dịu dàng rộng lượng, thêm chút hiểu chuyện nữa, chứ đệ không muốn lấy người ngốc đầu, khó giao tiếp lắm!” Nghĩ ngợi một hồi, chàng lại ngẩng đầu đưa thêm yêu cầu.

Đương nhiên, như cô nàng Khương Hằng kia quá thông minh, nói đánh là đánh cũng không ổn, hung dữ quá — trong đầu chàng đột nhiên nghĩ tới điều này. Lục Quý Trì không khỏi nhủ mày, nhưng cũng không hề thấy cảm thông cho tên Lạc Đình sắp đưa thân vào miệng cọp.

Nha đầu kia tuy hơi thô bạo, nhưng là người phân rõ phải trái, chỉ cần Lạc Đình không tìm đường chết, nàng cũng sẽ không chủ động gây chuyện. Hon nữa lấy nhan sắc và tính cách thế kia...

Ồi, sao cứ có cảm giác như một bông hoa nhài cắm phải bãi phân trâu vậy.

***

Lục Quý Trì cứ mang lòng tiếc một cách khó hiểu như vậy, chớp mắt hội sân bắn mùa xuân đã tới.

Đại Chu có truyền thống ‘xuân sưu hạ miếu, thu tiền đông thứ’*, xuân sưu chính là hội sân bắn mùa xuân. Sưu(蒐) đồng nghĩa với sưu(搜), có ý là tìm kiếm, vì mùa xuân là mùa sinh sản, mọi người khi săn bắn sẽ chỉ chọn những con thú không mang thai để săn.

(Các tên gọi khác của hội sân bắn theo mùa)

Dịp này hằng năm, hoàng đế sẽ cùng vương hầu, trăm quan và gia quyến đến ngoại ô núi Cửu Liên tham gia giải sân bắn, mục đích để biểu dương phong thái hoàng gia đồng thời tăng thêm tình cảm giữa quân thần.

Sáng sớm Lục Quý Trì đã theo đoàn lên đường, Phương Trần Châu tất nhiên không bỏ qua cơ hội được ra ngoài cung hiếm có này. Hai mẹ con đến từ hiện đại nên lòng rất hưng phấn, đầy mong chờ về hành trình phía trước — đây chắc chắn là cảnh tượng mà đến phim truyền hình cũng không làm chân thực được, nhất định phải xem cho kỹ, ngày sau trở về còn khoe khoang với người ta!

Đầy núi Cửu Liên, địa hình như tên gọi, là dãy núi gồm chín ngọn núi nối đuôi nhau, trên núi có bãi săn hoàng gia, còn có hành cung cho vua chúa nghỉ ngơi. Bao quanh hành cung có non có nước, lại có suối nước nóng gần kề, phong cảnh hữu tình, cảnh vật nên thơ.

Tuy nhiên ở đây Cửu Liên, trừ ngọn núi ở giữa hùng vĩ nhất, những ngọn xung quanh đều nhỏ, địa hình dốc, lại dễ lạc đường; nên bãi săn hoàng gia hay hành cung đều được xây dựng ở sườn ngọn núi trung tâm. Bao quanh bãi săn cũng được đánh dấu lại, tránh cho có người vô tình đi nhầm đường mà xảy ra chuyện không may.

Chiêu Ninh đế và Sở hoàng hậu thay nhau đứng lên nói lời cổ vũ mọi người, lại nhắc mọi người nhớ đề ý dấu hiệu của bãi săn, sau đó chính thức bắt đầu mùa giải.

Mùa giải chia làm ba chặng, mỗi chặng đều có thời gian hạn định, ai có thể săn được nhiều con mời nhất trong thời gian đó, sẽ trở thành quán quân, được Chiêu Ninh đế khen thưởng.

Ai mà không muốn được bề hạ tán dương và nhìn bằng con mắt khác? Vì thế hiệu lệnh vừa ra, người người bắt kể nam nữ, bắt kể trình độ săn bắn, đều lần lượt vung roi thúc ngựa, reo hò vọt tới khoảng rừng mệnh mông phía trước. Đương nhiên cũng có người chỉ đến xem không tham gia, ví dụ như Phương Trần Châu chẳng gọi cưỡi ngựa hay bắn cung, ví dụ như Sở hoàng hậu thân thể còn yếu ớt, hay ví dụ như Việt vương phi đang trò chuyện vui vẻ với mầy vị phu nhân bên cạnh.

Lúc Lục Quý Trì phóng người lên lưng ngựa chàng lơ đãng liếc nhìn thị, sau khi biết thân phận của thị, chàng hơi sững sờ, không khỏi nhìn vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân trong truyền thuyết kia thêm một lần.

Không giống với nhan sắc của Sở hoàng hậu lộng lẫy sắc sảo, thu hút ánh mắt người nhìn, vẻ đẹp của Việt vương phi có phần thanh cao thoát tục. Tuy mang khí chất cao ngạo lạnh lùng, nhưng nụ cười của thị lại quá đổi thần thiện, khiến người đối diện không hề cảm thấy xa cách, ngược lại giống như tiên nữ giáng trần được sủng mà e sợ.

Ngồi bên cạnh thị là một bé gái chừng năm, sáu tuổi, xinh xắn đáng yêu, nhưng chỉ cúi gằm mặt xuống, như đang xấu hổ — đây cũng chính là con gái duy nhất của tiền thái tử, quận chúa An Vinh.

Dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình, Việt vương phi đột nhiên ngẩng đầu liếc về phía này.

Lục Quý Trì đang nài suy nghĩ, mắt chạm phải ánh mắt của thị, chàng chợt giật mình, vội và đẹp bỏ dòng suy nghĩ trong đầu, hướng về phía thị gật đầu lễ phép một cái.

Có lẽ bị người khác nhìn nhiều thành quen, Việt vương phi không hề cảm thấy mất hứng, nở một nụ cười thần thiện đáp lại chàng.

Nhìn nụ cười xinh đẹp không chút chột dạ kia, lòng Lục Quý Trì không khỏi hừ lạnh một tiếng, nhưng trên mặt chàng vẫn như không có chuyện gì xảy ra, chàng thu hồi tầm mắt, leo lên con ngựa của nguyên chủ tên Tuyết Ảnh, lao vào rừng.

Không biết ai mới là người gọi vào vệt nhát đấy.

***

Bầu trời trong xanh, ánh nắng lấp lánh, trong rừng chim chóc liu lo, hương hoa lan tỏa, cỏ cây muôn nơi cùng đâm chồi nảy lộc. Lục Quý Trì xoay người xuống khỏi Tuyết Ảnh, dắt nó đi dạo trong rừng, cảm thấy vô cùng thích thú.

Trước đây chàng chưa từng cưỡi ngựa, may quý khả năng cưỡi ngựa của nguyên chủ không tệ, trí nhớ và thân thể cũng có chút ấn tượng, vì thế già bộ trước mặt người khác thì không thành vấn đề. Nhưng cũng chỉ là ra dáng một lúc, nếu để cho chàng giục ngựa lao nhanh, giữ cương bần chím, chàng chỉ còn cách nắm vật ra già chết.

Bởi vì chàng đi rất chậm, đoàn săn bắn đã biến mất không chút dấu vết, giờ chỉ còn rừng cây cỏ lá tốt tươi làm bạn với một mình chàng. Lục Quý Trì cũng không lo lắng, Chiêu Ninh đế có nhắc tới mấy chỗ nguy hiểm chàng đều ghi nhớ, chỉ cần cẩn thận không đi về phía đó là được.

Còn về vấn đề săn mồi, tên Tề Ngan khá năng săn khá tốt, chốc nữa về chàng cướp mấy con của y sang bên mình cho đủ số lượng là được. Thiếu niên anh tuấn vui vẻ tính toán, lần có cây phía trước cách đó không xa khẽ động, chàng nhất thời hứng thú, đang định tiến lên xem xét, chợt nghe thấy một giọng giận dỗi từ đằng sau: “Còn đem chuyện năm ngoái ra cười nhạo ta, không phải chỉ nhiều hơn ta có một con thỏ sao, có gì đắc ý chứ!”

Thanh âm này nghe quen quen, Lục Quý Trì theo bản năng quay đầu nhìn.

Kết quả không thấy được chủ nhân giọng nói, lại thấy được gò má của người đứng đối diện nàng – Khương Hằng.

“Đừng tức giận nữa, năm nay chúng ta nhất định sẽ thắng.” Hôm nay thiếu nữ vận một bộ kỵ trang màu xanh biếc, tóc được cột lên gọn gàng, nàng ngồi trên lưng ngựa, vai treo túi tên, tay xách một cây cung dài, nhìn rất khác so với những lần gặp trước.

Lục Quý Trì hơi bất ngờ, trước giờ nàng đều bày vẻ dịu dàng đoan trang, nay lại có dáng vẻ này, đúng thật là lạ lắm. Trông không hề bất nhã, ngược lại toát lên vẻ đẹp mạnh mẽ hiên ngang.

“Đương nhiên phải thắng, nếu không thắng, há chẳng phải năm sau còn để nàng ta cười nhạo...” Thiếu nữ vận áo đó bên cạnh nàng chính là Lạc Như, nàng ta thờ hôn hèn, chắc là đang bực dọc, nhưng lời nói chưa hết hai mắt đã sáng lên, thúc ngựa lao đến bụi cỏ cách đó không xa, “Nai con! Chớ chạy!”

Chớp mắt nàng đã lao vào đám cỏ tươi tốt mắt hút, Khương Hằng bật cười lắc đầu, hô to một tiếng “Cố chậm thôi”

“Ta biết rồi! Cố đứng đó chờ ta! Ta sẽ quay lại ngay!”

Thanh âm của thiếu nữ bay càng xa, Khương Hằng tung người xuống ngựa, đang chuẩn bị tìm một chỗ ngồi xuống, đột nhiên đầu bị thứ gì ném vào.

Đưa tay lên sờ, hóa ra là một đóa hoa đại màu vàng.

Nàng sững sốt một lúc, quay đầu nhìn lại.

“Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn đi qua, phải để tiền ở lại!” Một thiếu niên lấy khóm hoa cúc che mặt từ bụi cỏ bước ra, bày vẻ hung ác, “Tiểu nương tử, nhanh giao tiền tài ra đây!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tại sao luôn có người thích đi tìm chết?

Không nghĩ tới người này lại có lúc ấu trĩ như vậy, Khương Hằng chớp mắt kinh ngạc, ngay sau đó nở một nụ cười bất thường, giả vờ sững sốt rút từ sau lưng ra một mũi tên, giương cung ngắm bắn.

“Tiền thì không có, nhưng tên thì không thiếu, các hạ tiếp chiêu!”

Lục Quý Trì không có bản lĩnh tay không bắt mũi tên như nguyên chủ, nghe nàng nói xong lời này thì vội tay xuống, kêu lên một tiếng ôm đầu ló ra: “Đừng bắn đừng bắn, là ta!”

Thật sự không nghĩ chàng lại phản ứng ghê gớm như vậy, Khương Hằng bật cười thành tiếng.

“Ta chỉ đùa một chút thôi mà, sao cô làm như thật vậy....” Đảm bảo bản thân sẽ không bị bắn trúng, Lục Quý Trì mới thờ phào nhẹ nhõm, lăm lăm xoay người, liền thấy mũi tên đã yên vị trong tay của nàng rồi.

“...!”

“Thần nữ cũng chỉ là đùa với điện hạ một chút, phản ứng của ngài...” Khương Hằng nhìn cười, mặt như vô hại, “cũng như thật vậy.”

Lục Quý Trì: “...”

Viết hoa bôi đậm hai chữ **XẤU HỔ**.

Lại nghĩ bản thân trước mặt nha đầu này đã sớm mất hết hình tượng, chàng trai nhanh chóng không thấy quá hổ thẹn nữa.

“Bỏ vương chẳng phải đang muốn phối hợp với cô sao,” chàng ném bông hoa cúc trong tay, tiến lại gần, hất cằm nói như đúng rồi, “Cô không cảm ơn ta thì thôi, lại còn cười nhạo ta, thật là không biết tốt xấu!”

Khương Hằng lại không nhịn được nữa mà cười thành tiếng.

Ồi con người này sao có thể táo hại đến thế!

Lục Quý Trì thấy nàng cười mà ngượng ngùng, tự mủi lâu bàu: “Sao cô cái gì cũng cười được thế...Được rồi được rồi đừng cười nữa, có định tiếp tục nói chuyện không đây?”

Khương Hằng lại càng cười, mãi sau mới ngừng lại.

Sau đó, nàng đột nhiên nhiên giương chiếc cung trong tay, nhắm ngay mặt chàng.

Lục Quý Trì: “...Gi thế?”

“Đường này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn đi qua, tiền tài phải để lại.” Ánh mắt thiếu nữ chợt động, nàng híp mắt, đọc lại y lời chàng, “Vị công tử này, mau mau giao nộp tiền bạc.”

Lục Quý Trì có nằm mơ cũng không nghĩ có thể xảy ra tình huống này: “...”

“Mũi tên trong tay ta không có mắt, công tử hãy mau giao lộ phí đi, nếu không ngộ ngộ làm gương mặt anh tuấn của công tử bị thương...ai da thật là tội lỗi.” Thiếu nữ nghiêng đầu, nụ cười vẫn hòa nhã, nhưng trong mắt đã hiện mấy phần lưu manh xấu xa.

Lục Quý Trì gạt gạt khoe miệng: “Ta chỉ muốn cướp tiền thôi mà, còn cô không chỉ cướp tiền, còn buông lời trêu đùa ta nữa?”

Khương Hằng dừng lại, đột nhiên nhận ra lời mình vừa nói có hơi tùy tiện, không hợp với một cô nương đã đính hôn như nàng. Chỉ là nàng vô ý thốt ra, thấy Lục Quý Trì cũng không để ý nhiều, nên không tiếp tục nghĩ về vấn đề ‘chưa bao giờ tùy tiện cười đùa cùng nam tử khác nay lại buông thả bản thân trước mặt người này như vậy’ nữa.

Nếu đã ý thức được sự bất ổn, nàng dĩ nhiên sẽ không tiếp tục nữa, cười đáp một câu “Thần nữ tưởng những đám cướp đường đều nói như vậy”, rồi thu lại trò đùa của mình.

“...Được rồi, cô thắng.” Bị hại mất tiền lại còn bị đùa giỡn, họ Lục như gặp phải cướp, tự cho là xui xẻo, chàng xua xua tay, lấy ra một ít bạc vụn từ bên hông đưa cho nàng.

Khương Hằng thấy thế thì vui vẻ: “Sao điện hạ đi săn thú còn mang cả tiền thế?”

“Vật tùy thân, phòng trường hợp cần đến.”

Nói xong chàng ném khối bạc đó cho nàng. Khương Hằng vươn tay bắt lấy rồi lại ném trả: “Thần nữ cũng không phải giặc cướp thật.”

Chỉ là chơi đùa một chút, Lục Quý Trì cũng không miễn cưỡng nàng, nhưng có chút hiếu kỳ với chiếc cung tên trong tay nàng: “Cô biết săn thú à?”

“Thần biết một chút,” tầm mắt Khương Hằng quét qua chiếc cung tên cùng túi tên chàng tùy tiện treo trên lưng ngựa, nàng bắn khoản, “Điện hạ không biết à?”

Lục Quý Trì dùng ánh mắt “Cô đùa à” nhìn nàng chăm chăm: “Chẳng qua bốn vương không quá thích thú.”

Khương Hằng như cười như không nhìn lại: “Thì ra là thế.”

Ánh mắt nàng trong như nước, mỗi lần chạm mắt nhau, Lục Quý Trì luôn có cảm giác bị nhìn thấu, chàng hơi nhẹ một tiếng, quay đầu chỉ vùng cỏ xanh mơn mơn sau lưng: “Phía sau hình như có hồ nước nhỏ, bốn vương đi xem một chút, cô cứ làm việc của mình đi.”

Khương Hằng lại nói: “Khoan đã, điện hạ.”

“Hử?”

“Hôm đó đã phát bệnh, tình huống nguy cấp, may có hai vị thái y tới kịp thời, nên không xảy ra chuyện gì.” Khương Hằng thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn người trước chàng. “Đa tạ điện hạ đã kháng khái tương trợ.”

Lục Quý Trì không ngạc nhiên khi nàng đoán ra thái y là chàng phái tới, chỉ là nàng đột nhiên trịnh trọng như vậy, chàng hơi ngại, vội vàng xua xua tay: “Chỉ là tiện tay thôi, đệ đệ cô bây giờ sao rồi?”

Khương Hằng mỉm cười: “Nhờ phúc của điện hạ, xá đệ đã tốt hơn nhiều, thái y dặn đệ nó nghỉ ngơi cho chóng khỏe.”

“Vậy thì tốt,” Lục Quý Trì vừa nói vừa nhìn nàng, “ta cũng đã căn dặn người dưới chú ý tụng tích của huyết linh chi, nếu có tin gì, ta sẽ lập tức báo cho cô.”

Khương Hằng cảm kích gật đầu: “Đa tạ điện hạ.”

Thực ra Lục Quý Trì vẫn tò mò vụ nàng xử đẹp cô nàng Khương Viện, nhưng tốt đẹp phô ra xấu xa đây lại, chuyện nhà người ta mà chàng lại hỏi như thế cũng thất lễ, chàng suy nghĩ một hồi, có vẻ tò mò trong lòng xuống không

hỏi.

“Được rồi không cần khách khí, trước kia cô cũng giúp ta không ít, chúng ta có qua có lại.”

Lục Quý Trì nói xong thì xoay người, ai ngờ đúng lúc đó, phía rừng cách đó không xa truyền tới tiếng vó ngựa cộng thêm tiếng nữ tử như e thẹn ngượng ngập mà hô lên: “Tần tướng quân, huynh chờ ta với!”

Là giọng của Cửu công chúa, Tần tướng quân. .Tần Tranh?

Lục Quý Trì nhăn mày, quay đầu nhìn về hướng truyền ra tiếng nói.

***

“Thần phải báo vệ bệ hạ, xin công chúa tự trọng, đừng làm phiền thần thêm nữa.” Thiếu nữ mang ánh mắt si ngốc nhìn mình, chứa đầy ưu ái miễn mộ, thế mà Tần Tranh mặt vẫn lạnh lùng, một chút cảm động cũng không có.

Phí bao nhiêu công sức mới có thể đi một mình với người ta, Cửu công chúa nào có dễ dàng buông tha, gương mặt đỏ ửng nhìn hắn nói: “Ta chỉ muốn nói với tướng quân mấy câu, sẽ không làm mất nhiều thời gian của tướng quân đâu.”

Tần Tranh mất hết kiên nhẫn, nhưng vẫn kiên kỵ thân phận công chúa của nàng, cố gắng áp chế tính khí nóng nảy của mình: “Công chúa muốn nói gì?”

Có gì mau nói, có rắm mau thả.

Cửu công chúa có chút khản trương nắm chặt bàn tay. Mặc dù nàng rất thích Tần Tranh, luôn chạy theo sau hắn, còn hay chen ép những cô nương thích hắn, nhưng nàng cũng kiêu ngạo, chưa bao giờ thật lòng bày tỏ tâm ý của mình với hắn —— dùng hành động thực tế làm huynh ấy cảm động, rồi chờ huynh ấy tới cửa cầu hôn, đó mới là tâm nguyện của nàng.

Ai ngờ trời không chiều lòng người, nàng chờ nhiều năm vậy mà núi băng vẫn không tan, đã thế còn nghe được tin tức Tần phu nhân hạ quyết tâm trong vòng nửa năm phải tìm được hiền thê cho con trai.

Như thế sao được!

Tần Tranh là của nàng!

Cửu công chúa vừa nghe nói có chuyện này liền nóng nảy, nghĩ tới tuổi tác mình cũng không còn nhỏ, nhất thời bất chấp hết dè dặt, quyết định tỏ tình trước mặt Tần Tranh luôn, bảo hắn đừng có trốn tránh mình nữa.

Nhưng mà...

“Xin lỗi, thần không có tình ý gì với công chúa, mong công chúa hãy chọn rể hiền khác.”

Sau khi nghe xong lời bày tỏ đầy dũng cảm của Cửu công chúa, Tần Tranh mặt vẫn lạnh như băng, chẳng có bất kỳ biểu cảm nào.

Thấy hắn lạnh lùng vô tình như vậy, Cửu công chúa thật không dám tin mà tròn trĩnh hai mắt: “Tại sao? Ta có chỗ nào không tốt?”

“Công chúa rất tốt, là thần không xứng với công chúa.”

“Xứng hay không xứng là do ta quyết định, tướng quân hà tất phải coi nhẹ mình!” Tuy biết Tần Tranh có thể không quá thích mình, nhưng hắn đối với ai cũng lạnh lùng vô cảm, Cửu công chúa cảm thấy bản thân có thể tóm được hắn, huống chi nàng si mê hắn nhiều năm như vậy, nàng không tin hắn một chút cảm động cũng không có. Bởi thế khi Tần Tranh nói xong có ý muốn rời đi, nàng không nhịn được mà đuổi theo kéo hắn lại, “Nhiều năm như vậy, chẳng lẽ tướng quân thật sự không hiểu tâm ý của ta ư?”

Giọng nàng mềm mỏng, mắt trong như làn nước thu, bỏ đi hết những tùy hứng những nheo thường ngày, lộ ra vẻ thiếu nữ mới yêu biết thẹn thùng và tràn đầy mong đợi. Nhưng Tần Tranh chỉ nhanh chóng phất tay áo tránh sự lôi kéo của nàng, hoàn toàn không có lấy một chút tiếc thương.

Nụ cười của Cửu công chúa nhất thời cứng lại. Nàng vừa xấu hổ vừa thương tâm nhìn hắn, không biết nghĩ tới cái gì, ánh mắt chứa đầy sự ghen ghét: “Tướng quân cự tuyệt ta, chẳng nhẽ là vì vẫn còn thích Khương Hằng?”

Khương Hằng năm không còn cũng đành dạm: “...?”

Lục Quý Trì nhìn nàng đầy vẻ cảm thông, định nói gì đó, lại nghe Tần Tranh bên kia cất tiếng lạnh lùng: “Công chúa hãy cẩn thận lời nói.”

Cửu công chúa không chịu được hắn cự bảo vệ Khương Hằng như vậy, sự cố gắng dịu dàng e thẹn nhất thời sụp đổ, nàng vừa thấy đau đớn tủi hổ vừa ghen ghét, không nhịn được thốt ra những lời không hay: “Huynh đừng quên, nàng ta đã đính hôn rồi, sẽ nhanh chóng lập gia đình! Huống chi đã có hôn phu còn không biết kiềm chế quyền rũ huynh, thứ con gái là loi ong bướm như thế có chỗ nào đáng để huynh thích? Huynh...”

Tuy cứ nghĩ tới ví biểu muội lòng dạ đen tối nhà mình hắn liền thấy đau hết cả đầu, nhưng dù sao vẫn là muội muội của mình, Tần Tranh nghe những lời nhục mạ như vậy, ánh mắt tức thì run lên, mặt lạnh lẽo nhìn chằm chằm: “Không biết phải trái, tâm tư xấu xa, kiêu căng phách lối, miệng lưỡi độc địa, đây mới là lý do thần không thích và cũng không muốn cưới công chúa.”

Lục Quý Trì đứng xem âm thầm: “...”

Ái chà lời này thật như dao sắc cứa tim!

Tuy vậy chẳng cảm thấy Tần Tranh làm rất đúng, không thích thì dứt khoát cự tuyệt, khác xa những kẻ quân tử thích vòng vo dồng dãi, lại để người ta ôm hi vọng trong mờ mịt. Hơn nữa dù từ đầu thái độ của hắn rất lãnh đạm, nhưng lời nói vẫn luôn đúng mực, là Cửu công chúa một mực lôi kéo, còn si nhục người nhà của hắn, núi băng không nhịn nổi nữa mới bột phát.

Lục Quý Trì thật sự thương thức cách làm như vậy, dù người bị ‘treo đánh’ là muội muội trên danh nghĩa của chàng.

“Huynh... huynh nói gì?”

Chàng trai chẳng buồn che giấu nữa, trong mắt tràn ngập sự lạnh lùng chán ghét, Cửu công chúa mặt trắng bệch, không thể nào chịu đựng nổi.

Nàng chỉ không nhịn được nói mấy câu thật lòng, sao hắn có thể đối xử với nàng như vậy!?

Tần Tranh không thèm để ý rằng ta nữa, mắt nhàn nhạt liếc sang phía Lục Quý Trì và Khương Hằng đang lẩn tránh, lạnh lùng thúc ngựa rời đi.

Cửu công chúa vừa sợ vừa hận, sau khi lấy lại tinh thần không nhịn được mà khóc nức lên.

“Tần Tranh huynh là tên khốn! Khốn kiếp!”

Cả người nàng run rẩy, vô ý túm chặt dây cương trong tay, hành động này của nàng làm con ngựa đang cười thấy không thoải mái, nó vrun đầu hi lên một tiếng.

“Hí cái gì! Ngay cả mí cũng coi thường ta, cũng cảm thấy ta kiêu căng ác độc có phải không!” Cửu công chúa càng nghĩ càng tủi thân, càng nghĩ càng giận, không nhịn được vung roi quất vào mông ngựa hai phát.

Con ngựa bị đau, hí một tiếng vang dội, như mũi tên bắn về phía trước.

Cửu công chúa sợ hết hồn, vội vàng kéo dây cương ghim nó lại, ai ngờ con ngựa chẳng hề nghe lời, đưa nàng xông về phía bụi cỏ um ùm phía trước, đi ra khỏi phần rừng được đánh dấu.

Lục Quý Trì: “...”

Sao có người luôn thích tìm đường chết thế nhỉ?

***

“Bên kia quá nguy hiểm, ta sẽ đi tìm con bé, nếu nửa khắc sau chưa thấy chúng ta quay lại, cô về bẩm báo hoàng huynh, phải người đi tìm chúng ta!”

Xung quanh bãi săn có những vùng được đánh dấu hết sức nguy hiểm, không cần thận là toi mạng, thế nên dù cảm thấy Cửu công chúa thật đáng đời, nhưng Lục Quý Trì vẫn vừa can dặn Khương Hằng, vừa cố gắng thúc ngựa chạy nhanh nhất có thể đuổi theo.

Khương Hằng vốn định đồng ý, ai ngờ nhìn thấy tư thế cười ngửa cứng ngắc như mới tập cười của chàng trai...

“Rầm...rập!”

Sau lưng truyền tới vô ngựa, Lục Quý Trì đang phi nhanh quay đầu nhìn lại, ngạc nhiên: “Sao cô lại đi theo?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Khương Hằng ngơ ngẩn, lòng bỗng rạo rức

“Con ngựa kia đã mất kiểm soát, điện hạ cứ đuổi theo thế này, sợ là cũng không thể cứu được công chúa,” Khương Hằng vừa nói vừa gỡ trang sức trên đầu ném xuống đất, “Cha thần gọi cười ngửa, thần từng được cha dạy vài phương pháp để khống chế ngựa, cho nên thần đi theo điện hạ. Về chuyện khác, điện hạ yên tâm, một chỗ A Như quay lại, nàng ấy nhận ra đồ vật của thần, sẽ đưa người tới nhanh thôi.”

Ồi cô nương này mỗi ngày đều bộc lộ những tiềm lực kinh người như muốn nhắc nhở chàng ‘Không thể trông mặt mà bắt hình dong’, Lục Quý Trì tặc lưỡi, nghiêng đầu nhìn nàng: “Có phải cô còn luyện võ, giỏi vượt nóc bằng tường nữa không?”

“Xương cốt thần không hợp luyện võ, nên cha thần không cho học.” Khương Hằng lắc đầu tiếc nuối.

Ông trời già cũng công bằng đấy nhì, cô mà vẫn võ song toàn nữa thì ai sống nổi?

Lục Quý Trì lòng xúc động liếc nhìn nàng một cái, đang định mở lời thì nghe Cửu công chúa phía trước đột nhiên hét lên một tiếng kinh hoàng. Chàng rùng mình, vội vàng mặc kệ hết thảy, kẹp chặt bụng ngựa, vùng vọt thúc mạnh.

Khương Hằng cũng không nói thêm, cố thúc ngựa theo kịp tốc độ.

Sau một chốc, từ phía xa nàng đã vọt tới trước mặt chàng.

Lục Quý Trì: “...”

Ày hơi bị tự ái rồi đấy.

Cơ mà nhìn nàng ấy tận lực như vậy, chàng cũng an lòng phần nào, cố gắng đuổi theo, cuối cùng khi đến con đường nhỏ bên phải là sườn đồi thì nhìn thấy Cửu công chúa.

Không rõ Khương Hằng đã làm gì, đến lúc chàng phi ngựa tới, vô ngựa phóng như bay của Cửu công chúa đã dừng lại, không còn liều mạng lao về phía trước nữa.

Cửu công chúa vẫn còn chưa hoàn hồn nằm trên lưng ngựa, nước mắt nước mũi lem nhem chẳng còn phân biệt, rõ là bị dọa không nhẹ. Khương Hằng cười ngửa đi đến gần cô nàng, miệng phát ra âm thanh trầm thấp kì lạ, chắc là đang trấn an con ngựa bị mất khống chế kia.

Lục Quý Trì thở phào nhẹ nhõm, không có việc gì là may rồi.

Nhưng chàng yên tâm hơi sớm...

“Cò...Tại sao lại là cô?!” Cửu công chúa hồi tỉnh từ sự hãi nhìn thấy Khương Hằng liền kích động, “Tiện nhân không biết xấu hổ! Còn dám xuất hiện trước mặt ta!”

Nàng vừa quát lên vừa giơ bàn tay lên như muốn tát Khương Hằng, Khương Hằng né tránh, âm thanh trấn an cũng vì đó mà ngưng lại.

Cửu công chúa đánh không trúng, lửa giận càng lớn, nghĩ tới Tần Tranh đối với mình lạnh lùng vô tình, lại càng thêm thương tâm. Lại nhìn Khương Hằng trong treo dụ dàng, mặt mày xinh xắn hân hoan, nhất thời bao nhiêu tư vị xông thẳng lên não. Cô nàng chẳng nhận nổi nữa, mất hết lý trí nhào về phía Khương Hằng: “Đều tại mày! Đều tại mày ——!”

Lục Quý Trì sắp bị cô em gái thiếu năng trí tuệ này làm cho tức chết rồi, đang định gào lên con mẹ nó đừng tay ngay cho ông, con ngựa chưa hoàn toàn tỉnh táo của Cửu công chúa lại lần nữa hăng lên.

Cửu công chúa mãi mới hành hung, không để ý nên bị ngựa quật từ trên yên xuống. Nàng bị đau, hét lên một tiếng chói tai, theo bản năng kéo đuôi con ngựa Tiểu Hồng Khương Hằng đang cười.

Tiểu Hồng bị đau, rướn thân giờ móng, Khương Hằng đang chú tâm trấn an con ngựa điên kia mà không kịp phản ứng, cả người nàng như mất thăng bằng, lún xuống sườn núi chênh vênh.

“Khương Hằng!” Lục Quý Trì sợ hãi, đôi đồng tử không ngừng co rút, không nghĩ ngợi nhào về phía đó kéo tay nàng lại, nhưng mà thuật cười ngửa của chàng đúng là chẳng ra gì, kéo người ta không nổi, ngược lại lại cùng nàng lăn xuống sườn dốc.

“Thập...thập nhất ca ca?!”

Đầu óc choáng váng mất hoa, tiếng kêu sợ hãi của Cửu công chúa ngày càng xa, Lục Quý Trì chỉ lo che chở cho thiếu nữ trong ngực, thậm chí thể trong bụng.

***

Sườn núi đã dốc lại còn cao, may mắn phía dưới là một bãi cỏ tươi tốt, hai người lăn xuống như vậy vẫn chưa châu Diêm vương được.

Đầu ong ong, phía bà vai phải cảm thấy đau rát, Lục Quý Trì cắn răng mở mắt ra, chỉ thấy sao vàng bay đầy trời.

“...”

Sau một hồi yên tĩnh, tầm mắt chàng mới nhìn rõ dần, Lục Quý Trì nhìn đau củi đau, nhìn người đang bị chàng đè phía dưới, đang chau mày đau đớn – Khương Hằng.

“Cô sao rồi? Có...có làm sao không?”

Khương Hằng bị ngã cũng choáng váng, chậm rãi lắc đầu một lúc: “Thần không sao...”

Lời còn chưa nói hết, thiếu niên trên người đột nhiên cúi đầu gắt lên: “Không sao cái rắm! Đầu cô hư rồi!”

Khương Hằng sùng sốt, đang ấp ứng định nói, phía tóc sau lỗ tai phải lại có ai đó dè dặt chạm lên: “Sao rồi? Đau lắm hả? Choáng đầu không? Buồn nôn không?”

Ánh mắt chàng trong veo sáng ngời, bên trong mắt phản lại gương mặt của nàng, mặt chàng đầy lo lắng.

Khương Hằng ngơ ngẩn, lòng bỗng rạo rức. Nàng không được tự nhiên lắc đầu, lại phát hiện cả người nàng đang bị chàng ôm trong ngực, chân kê chân, ngực kê ngực, tư thế rõ là mập mờ.

“...Thần không sao, điện hạ đứng lên trước đi.” Mặt Khương Hằng không hiểu sao nóng bừng, nhưng thái độ vẫn rất bình tĩnh.

“Ồ! Ồ ha!” Lục Quý Trì kịp thời hiểu ra, vội vàng chống tay muốn ngồi dậy, ai ngờ vừa cử động một cái liền thấy bà vai phải đau ghê gớm, “Mẹ kiếp đau thấy mồ luôn!”

Tiếng gào này làm Khương Hằng giật mình lấy lại tinh táo: “...Điện hạ không sao chứ?”

Lục Quý Trì không đáp, chàng gắng sức chống lại cơn đau, mới uể oải nặn ra được một câu: “Không chết được...”

Thấy đáng về chàng tròn trịa mắt lợc cục bộ dậy thật đáng thương, Khương Hằng vừa đồng cảm lại thấy hơi buồn cười, nhin nhin, nàng quay đầu nhìn chỗ đau của chàng.

“Sưng vù luân này, chắc lúc này lăn xuống bị đập vào đá rồi.” Nàng khoa chân múa tay nói, “Điện hạ thử cử động chút, xem có tổn thương đến gân cốt không.”

Lục Quý Trì nhìn đau lắm theo, cuối cùng thở hỗn hển nói: “Vấn cử động được, chắc xương cốt còn ổn chán.”

Khương Hằng thở phào nhẹ nhõm: “Những chỗ khác có bị thương không ạ?”

“Được rồi không sao, ta là đại lão gia, không yếu ớt đến thế. Còn cô ý, đầu bị đụng không phải chuyện nhỏ đâu, nói đi, cô có thấy choáng váng không? Có thấy buồn nôn không?”

Khương Hằng ngừng lại, lắc đầu: “Không choáng váng, không buồn nôn, cũng không cảm thấy đau đớn.”

“Không thấy đau?” Lục Quý Trì nhất thời buồn bực, “Nhưng cô chảy máu rồi này!”

Phía sau tai phải quả thật có cảm giác nóng ấm, Khương Hằng đưa tay lên sờ thử, chạm được chút máu, nhưng không tìm thấy vết thương

“Như thế nào? Đau không?”

Khương Hằng nhìn chàng chăm chú không lên tiếng

Lục Quý Trì thật lo lắng, nha đầu này không phải bị ngã mà ngốc đi chứ?

“Cò...”

“Máu này không phải của thần,” Khương Hằng giấu đi khoe miệng đang muốn giật giật, chỉ chỉ vào đầu chàng, “Là của điện hạ.”

Lục Quý Trì đưa tay lên sờ sờ đầu thấy một mảng bết dính: “....?”

***

Cả người Lục Quý Trì đều rất đau đớn, nên chàng hoàn toàn không nhận ra đầu mình bị thương, cũng may chỉ là trầy da một chút chứ không bị thương bên trong, Khương Hằng lấy khăn băng bó cho chàng, máu mới dần dần không chảy nữa.

Sờ sờ chiếc khăn trên đầu, Lục Quý Trì nghĩ tới lúc này mà vừa sợ vừa buồn, đúng là tai bay vạ gió, sớm biết thì...

Ồi, có sớm biết chàng cũng không thể thấy chết mà không cứu, chẳng qua chắc chắn sẽ không để Khương Hằng đi theo.

Tốt bụng cứu người lại bị người ta gán cho hai chữ ‘tiện nhân’, bị hắt một bát nước bẩn, lại còn ngã lăn xuống núi suýt thì thành bánh bao nhân thịt, Lục Quý Trì chàng nghĩ mà tức thay cho Khương Hằng, lại thấy mu bàn tay nàng có vài vết xước đỏ, nhất thời áy náy nói: “Chuyện ngày hôm nay ta sẽ bẩm báo lại với hoàng huynh, kêu y lấy lại công bằng cho cô. Hơn nữa, nha đầu kia kiểu căng phách lối, không nghe ai khuyên bảo, nếu đã nhận định là Tần Tranh thích cô, sau này gặp cô chỉ sợ sẽ còn vô lễ khốc lóc hơn nữa, cô nên làm thế nào thì cứ làm, không cần e ngại hay nhân nhện vì thân phận của con bé đâu, hoàng huynh hoàng tẩu đều là người thấu tình đạt lý, sẽ không mặc kệ cho con bé tác oai tác quái. Hoặc là cô cứ nói với ta, ta sẽ giúp cô.”

Tìm lại đập thỉnh thịch, Khương Hằng hơi ngáp ngừng, tình cờ đưa tay lên xoa xoa, rồi mới quay sang nhìn chàng cười đáp: “Vậy thì đa tạ điện hạ.”

Thấy nàng không già bộ nói mình không ngại gì cả, Lục Quý Trì cười cười: “Được rồi, nếu không phải do ta cô cũng không gặp chuyện xui xẻo này, ta cũng có một phần trách nhiệm. May mà cô chỉ xước da chút, không bị thương nặng, nếu không ta không biết nói thế nào với người nhà cô nữa.”

Nhớ tới cảnh tượng lúc này chàng vừa dùng cảm quần mình nhào tới kéo nàng, lại ôm nàng thật chặt trong lòng, Khương Hằng lòng hơi loạn trong phút chốc, nhưng rất nhanh đã lắc đầu: “Là thần nữ tự theo tới, không phải điện hạ ép uống gì, huống chi nếu không có điện hạ bảo vệ, thần nữ bị thương sẽ không nhẹ thế này.”

“Được rồi, coi như hòa nhau nhé.” Lục Quý Trì xua tay, nghe bốn bề xung quanh chỉ có tiếng chim hót, không khỏi tặc lưỡi, “Không biết bao giờ bọn họ mới tìm được chúng ta.”

Khương Hằng tỉnh táo lại, đang định đáp, cách đó không xa mơ hồ truyền tới tiếng người gọi, nàng ngẩng đầu mỉm cười: “Nhắc tới Tào Tháo thì Tào Tháo tới.”

Lục Quý Trì yên tâm, nghĩ ngợi một lúc rồi dặn dò nàng: “Lát nữa họ có hỏi, ta sẽ nói là cô phát hiện ra Cửu nha đầu gặp chuyện đầu tiên, ta chỉ là nửa đường gia nhập, cô nhớ nhé, lúc đó đừng nói lời.”

Mọi người đều đi săn thú, hai người họ cô nam quả nữ lại ở chung một chỗ, bất kể nguyên nhân là vô tình gặp hay gì, truyền ra ngoài đối với nàng cũng không phải chuyện tốt — xã hội này không thiếu người tâm địa xấu xa, một bụng ác ý, Lục Quý Trì cảm thấy cần thận vẫn tốt hơn, dù sao nàng cũng đã đính hôn, nếu có thể tránh thì nên tránh.

Khương Hằng biết ý, cảm kích cười một tiếng, gật đầu cảm ơn.

“A Hằng!”

Chốc lát sau, Lạc Như đã dẫn một đám người vợ và chạy tới, tay nàng còn xách theo cả Lạc Đình đang thờ hỗn hển, mặt mày tím tái lau lau mồ hôi, chắc kèo là tên này chạy bữa này một chết luôn.

“Hằng muội muội, muội....muội không sao chứ?”

Khương Hằng không nhìn Lục Quý Trì nữa, mỉm cười bước về phía hân: “Muội không sao, để mọi người lo lắng rồi.”

“Không sao thì tốt, không sao thì tốt.” Lạc Đình đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó không biết nghĩ tới điều gì, trong lòng bỗng nổi lên chút thất vọng.

Nếu có sao, nếu như nàng có chuyện...

Không! Hân không thể nghĩ như thế! Nàng ấy vô tội!

Lạc Đình thoáng gạt mình, sắc mặt trắng bệch, vợ và cúi đầu không dám nhìn Khương Hằng nữa.

Sự chột dạ và áy náy bất ngờ hiện lên làm hân thấy thật khó thở, hân cố gắng nhắm chặt mắt, che giấu sự đau khổ và vùng vẫy nơi đáy mắt.

Làm thế nào....

Rốt cuộc hân nên làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Là cô mê hoặc Thập nhất ca ca!

Lúc Lục Quý Trì chật vật được người ta hỗ trợ về, Phương Trân Châu đang tán dóc chuyện nhà với Sở hoàng hậu.

Thâm cung nội viện, thế gia đại tộc, thứ nhiều nhất chính là mấy chuyện đồn nhảm, mẹ chồng nàng dâu trò chuyện đến say sưa, còn đang định kêu người mang thêm ít hạt dưa thì đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào náo động. Ngay sau đó từ trong rừng cách đó không xa vội vã chạy ra một đám người.

“Tần vương điện hạ bị thương rồi! Người đâu, mau truyền thái y!”

Cái gì?! Phương Trân Châu gạt mình sững sờ, thấy con trai mình mặt xám này tro, cả người nhếch nhác vất vèo trên lưng ngựa, trên đầu còn quấn thêm chiếc khăn đã nhuộm máu, bà vội đứng bật dậy.

Này là đánh cướp hay gặp phải mãnh thú vậy?!

“Được rồi đừng ồn ào nữa, bốn vương không sao, trầy da tí thôi, còn lâu mới chết!” Mắt thấy mẹ thân yếu sắp cuồng quá mà lộ tẩy, Lục Quý Trì vội gào lên chặn họng đám người hầu.

Phuong Trần Châu tỉnh táo lại, nhận nhìn ngời xuống: “Đây... đang yên đang lành, đã xảy ra chuyện gì?”

‘Không có việc gì đâu, lát con nói cho’. Lục Quý Trì đưa ánh mắt trấn an bà, lại vô tình đụng phải vết thương, đau đến nhe răng

Phuong Trần Châu mí mắt giật giật, bà vội và giục người đi gọi thái y.

Người ngoài thấy bà quan tâm Lục Quý Trì như vậy, lòng không khỏi kinh ngạc, nhưng chuyện gần đây Tấn vương hiểu thuận với thái hậu ai ai cũng thấy, nên dù hơi ngạc nhiên thì cũng không ai thấy quá kì lạ, nhiều lắm cũng chỉ than thầm một câu ‘Tấn vương thật xảo quyệt, đã bắt được lòng Thái hậu rồi’.

Thái y tới rất nhanh, đến khi chắc chắn Lục Quý Trì chẳng qua là trông nhếch nhác chứ vết thương không quá nghiêm trọng, Phuong Trần Châu mới yên tâm, rồi quay ra hỏi đầu đuôi sự việc.

Khurong Hằng do ngã ngựa mà cánh tay hơi bị trầy và Cửu công chúa đã được thái y xem qua, Lục Quý Trì yên tâm hai người đều không việc gì, liền kể lại mọi chuyện một lượt, chỉ trừ đoạn Cửu công chúa tỏ tình với Tấn Tranh thất bại.

“Nha đầu kia đúng là kì lạ! Đã nói những vùng đánh dấu là không được đến gần, thế mà nó cứ lao đầu vào đấy!” Phuong Trần Châu vừa nghe đã nổi giận, “Cố nương người ta tốt bụng cứu nó, nó lại còn lấy oán trả ân, đúng là không biết điều mà!”

“Mẫu hậu bớt giận, Cửu nha đầu không hiểu chuyện là con bé không đứng, người đứng giận mà hại thân mình.” Sở hoàng hậu nghe xong cũng không có ý kiến gì. Lúc này giải sân thú đã kết thúc, Chiêu Ninh đế vừa quay lại, năng ngập ngừng một chút rồi quay đầu nói với y: “Khurong ngũ tiểu thư tốt bụng cứu người, nhưng vì thế mà bị thương, bệ hạ...”

“Trẫm đã biết, sẽ lấy lễ công bằng cho nàng ấy.” Chiêu Ninh đế vốn chẳng có hảo cảm gì với Cửu công chúa, mười mười này trước giờ đều ý vào xuất thân cao quý, hay bắt nạt kẻ yếu, nên giờ xử lý nàng, Chiêu Ninh đế không hề có chút khó xử nào, y vẫy tay gọi, “Người đầu, mời Khurong ngũ tiểu thư và Cửu công chúa tới đây.”

“Vâng.”

***

Khurong Hằng vừa bước vào đã nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của thiếu niên, năng nhanh chóng rũ mắt, bước nhanh tới thỉnh an các bậc bề trên.

“Mau đứng dậy,” Phuong Trần Châu được con dâu mi nhìn trấn an vài câu, giờ không còn tức giận nữa, thấy Khurong Hằng mặt mũi xinh đẹp, đáng người thương tha, đưa tay hay nhắc chân đều toát lên vẻ thanh nhã uyển chuyển, mắt bà sáng hết lên, lộ ra vẻ mê muội...à không, lộ ra một nụ cười âm ập, “Con bị thương có nghiêm trọng lắm không? Đã bôi thuốc chưa?”

Xà thái hậu và Tấn thái phi là khuê mật, Khurong Hằng lại là cháu gái bên ngoại Tấn thái phi yêu thương nhất, Xà thái hậu đương nhiên cũng biết nàng, Phuong Trần Châu có ấn tượng với nàng từ sớm rồi, chẳng qua là chưa bao giờ đối diện trực tiếp, nay nhìn thấy, chợt nhận ra cô nương này so với ấn tượng của bà đẹp hơn nhiều lắm.

Ấy dà, đáng tiếc là đã đính hôn!

Trong lòng bà vừa mừng vừa tiếc, cảm thán không nguôi, dù bề ngoài diễn không tệ, người khác nhìn không ra, nhưng Lục Quý Trì liếc mắt một cái là thấu tỏ.

Chàng khỏe miệng giật giật, nhanh chóng ném một ánh mắt ‘Bớt bớt gièm!’ cho bà, lại bị Phuong Trần Châu đáp trả ‘Xé ra đề, ai già giờ không hơi đâu đề ý đến con.’

Lục Quý Trì: “...”

Vì sắc đẹp mà ngay cả đứa con trai ruột cũng không cần, thử nhan sắc mẹ hoặc này được lắm, được lắm.

“Đa tạ thái hậu quan tâm, thần chỉ là bị thương ngoài da một chút, không có vấn đề gì, thái y đã giúp thần nữ đắp thuốc rồi ạ.” Khurong Hằng nói xong liền quay sang phía Lục Quý Trì cúi người tạ ơn. “Lại làm liên lụy tới Tấn vương điện hạ bị thương không nhẹ, thần nữ thật sự rất bất an.”

“Ồi nói gì vậy, nó nam tử hán da thô thịt dày, vết thương nhỏ nhoi đó đáng là gì! Hơn nữa con nào có liên lụy tới nó, không kéo được con lại, lại còn cùng con lăn xuống núi, là do thuật cưỡi ngựa của nó không đâu vào đâu, ngồi con không vững!” Trước bao nhiêu con người đang tròn tròn mắt, há hốc miệng, Phuong Trần Châu lý luận thật hùng hồn, “Con không cần phải lo lắng, cũng vì con cứu Cửu nha đầu mới xảy ra chuyện, phần về Thập nhất, phẩm là người bình thường, sẽ không tro mắt nhìn ân nhân cứu mạng của muội muội lăn xuống núi mà không ra tay cứu giúp đâu!”

Lục Quý Trì: “...” Mẹ ruột ơi, mẹ có chắc là mẹ sinh ra con không thể!

Sở hoàng hậu cũng đơ người, mẫu hậu nói có lý lắm, nhưng...sao nàng cứ cảm thấy có gì đó sai sai?

Chiêu Ninh đế lâm vào trầm tư, mẫu hậu không chỉ tình cách sôi nổi, mồm miệng cũng linh hoạt hơn nhiều, đệ đệ hung dữ ảnh hưởng tới bà cũng nhiều nhi...

Chỉ có Khurong Hằng là sững sờ một chút rồi mỉm cười: “Đa tạ thái hậu đã che chở cho thần nữ, thần nữ rất vui.”

Giọng nàng mềm mại, vừa ngọt ngào vừa ấm áp, cặp mắt cong cong, đáng yêu thuận làm người khác hài lòng, Phuong Trần Châu chợt cảm thấy bà đã động lòng mất rồi, bà cũng muốn có một đứa con gái như vậy...

Ồi thật là muốn lên ôm về nhà nuôi quá!

Lòng đang rạo rạo, lại thấy Cửu công chúa tiến vào sau Khurong Hằng.

“Thập nhất ca ca! Ca không sao chứ?” Quan hệ giữa nàng và nguyên chủ không tệ, vừa nhìn thấy Lục Quý Trì băng đầy đầu liền vội và hỏi thăm.

Sự quan tâm trong ánh mắt không phải giả vờ, Lục Quý Trì nhìn nàng rồi rần, trong lòng chàng một bên không ưa, một bên lại không thể thật sự mặc kệ nàng.

Nàng đối xử với người ngoài không tốt, nhưng đối với nguyên chủ lại thật lòng yêu thương như anh ruột, trước giờ luôn che chở cho nguyên chủ, không cho phép người ngoài nói xấu chàng nửa câu. Chỉ vì một lý do này, Lục Quý Trì không thể nào mặc kệ sự sống chết của nàng — nếu đã chiếm lấy thân thể của nguyên chủ, bắt kẻ là trách nhiệm tốt hay không tốt, chàng đều nên gánh vác. Vì thế chưa để Chiêu Ninh đế lên tiếng, chàng vẫn mở miệng nhắc nhở con bé: “Ca không sao, nhưng Khurong tiểu thư bị dọa không nhẹ, muội mau đi xin lỗi người ta đi!”

Cửu công chúa vừa nghe nhắc tới Khurong Hằng máu nóng đã dồn lên não, nghĩ người trong chốc lát liền nghiêng răng đáp: “Tại sao muội phải xin lỗi ả? Rõ ràng là ả không biết xấu hổ...”

“...Muội có im đi không!” Lục Quý Trì bậm môi nhìn nàng, cảm giác lòng tốt của mình bị vứt cho chó gặm rồi, chàng cố nhịn, tiếp tục khuyên nhủ, “Nếu không nhờ nàng ấy, muội nghĩ muội có thể đứng đây lành lặn thế này à? Rừng núi kia địa hình dốc đứng, mảnh thú ăn nấp, một khi rơi vào, đừng nói là muội, ngay cả ta cũng khó bề thoát thân! Người ta mạo hiểm cả tính mạng đi cứu muội, muội thì hay rồi, lấy oán báo ân còn chưa nói, đã ở đây si nhục người ta... Muội được dạy dỗ như thế đấy à?!”

Cửu công chúa nhất thời ngậm người.

Thập nhất ca ca trước giờ luôn che chở cho nàng bất kể nguyên do, nhưng hôm nay...chỉ vì một á tiện nhân lăng lợ thành tính mà mắng nàng trước mặt mọi người?!

Những người khác cũng bất ngờ không kém.

Đệ đệ hung dữ trước giờ luôn thích tìm chết, hôm nay, lại đột nhiên hiểu rõ phải trái, lầm lệt hiền ngang, đúng là làm cho người khác không quen.

Chỉ có Phuong Trần Châu và Khurong Hằng là thấy bình thường, một người lộ vẻ tán thành, một người thì ánh mắt hơi động nhìn chàng.

“Muội...” Cửu công chúa khi đó rất sợ hãi, nào biết bản thân rơi vào địa phận nguy hiểm, nghe Lục Quý Trì nói mới hiểu rõ, chẳng qua nàng vì chuyện của Tấn Tranh mà đầu lòng chết đi được, nào tiếp nhận nổi sự thật là ‘tình địch của mình ra tay cứu mình’. Nàng theo bản năng lắc đầu cái lại, ‘Còn lâu à mới cứu muội! A...à rõ ràng là muốn hại muội! Là Thập nhất ca ca xuất hiện kịp thời, à mới không được như ý... Đúng! Chính là như vậy! Thập nhất ca ca, à ta là một tiện nhân, rõ ràng đã có hôn phu, lại còn muốn quyến rũ Tấn Tranh, muội...”

Nàng càng nói càng tự thân, không nhịn được bật khóc, “Muội có chỗ nào kém à! Sao Tấn Tranh lại không chịu nhìn muội một cái, nhưng lại nhớ mãi không quên à ta! Huynh ấy...có phải huynh ấy mù rồi không!”

Lục Quý Trì: “...”

Não tàn quá vậy...Mẹ nó chứ, chàng phục rồi đấy!

Những người khác cũng cạn lời, lòng thầm nhủ nếu hẳn vừa ý người mới là mù đó.

“Ta hỏi muội một câu, muội thích Tần Tranh, người khác có can thiệp được không?” Lục Quý Tri hít một hơi thật sâu, lại hỏi tiếp.

Cửu công chúa thút tha thút thít: “Đĩ...đĩ nhiên là không được phép xen vào!”

“Vậy Tần Tranh thích ai làm sao muội can thiệp được?”

“Không can thiệp...” Cửu công chúa theo quán tính thốt lên, nhưng đã kịp ngộ ra, mặt nhất thời đỏ bừng, “Nhưng muội thích huynh ấy! Thích huynh ấy rất nhiều năm rồi!”

“Thế thì sao?” Lục Quý Tri chẳng thích giằng dụa chút nào, nhưng Cửu công chúa cứ u mê không tỉnh ngộ thế này, nếu không mắng cho tỉnh ra, ví như lần này cứ phạt nàng như thường, lòng nàng sẽ không phục, sau này sẽ còn sinh chuyện. Lại nghĩ tới nhà đầu Thập công chúa kia cũng thăm mền mộ Tần Tranh...Chàng thiếu niên không khỏi thăm mắng một câu “Cái tên yêu nghiệt”, sau đó lạnh lùng nói tiếp, “Muội thích hẳn, sao hẳn nhất định phải thích muội? Thiên hạ này bao nhiêu thiếu nữ thích hẳn như vậy, chẳng lẽ ai thích hẳn hẳn cũng phải thích lại sao?”

Cửu công chúa mặt không đổi sắc: “Tất nhiên là không...”

“Ta biết muội nghĩ gì, muội là công chúa, chẳng qua hẳn chỉ là bề tôi của muội, được muội thích, hẳn là hẳn phải cảm tạ trời đất rồi tiếp nhận. Nhưng đây chỉ là muội đơn phương tình nguyện, ai quy định rằng muội là công chúa thì hẳn phải thích muội?” Lục Quý Tri giọng càng nghiêm nghị: “Tâm ý muội bị người ta cự tuyệt, trong lòng muội đau khổ, cái này có thể hiểu, nhưng nếu muội muốn trách thì hãy trách Tần Tranh, từ chối muội là hẳn, không phải là người khác! Huống chi cô nương người ta đã đính hôn, chẳng bao lâu nữa sẽ xuất giá, muội có biết nếu chuyện lần này truyền ra ngoài như những gì muội nói, nàng ấy sẽ gặp nhiều phiền toái lắm không?”

Tâm tư bị người khác thấu tỏ, Cửu công chúa then quá hóa giận: “Là Tần Tranh vì à mới từ chối muội! Là nàng không biết xấu hổ mà đi quyến rũ Tần Tranh!”

“Mẹ kiếp muội nhìn thấy bao giờ mà ở đây bạ đặt!” Lục Quý Tri thật sự bị năng ta chọc giận đến bật cười, đang định nói tiếp, liền thấy Tần Tranh mặt lạnh lùng từ ngoài đi vào.

“Từ nhỏ thần đã coi biểu muội như muội muội ruột, nay công chúa si nhục muội muội thần như vậy, nếu thần không thể đòi lại công bằng cho muội ấy, thật uống cho người làm huynh này.” Chàng thanh niên vừa nói vừa quý xuống trước Chiêu Ninh đế, “Xin bề hạ làm chủ cho vi thần.”

Cửu công chúa tròn mắt: “Huynh...”

Liếc thấy năng ta sắp bùng nổ, Chiêu Ninh đế dường như xem kịch đã đủ liền chậm rãi nói: “Lập tức đưa Cửu công chúa về cung, cấm túc ba tháng suy nghĩ, chép trăm bản kinh thư, để cho nhớ kỹ việc lần này.”

Cái gì?! Cửu công chúa nhất thời hoảng hốt nhìn về phía Lục Quý Tri, nhưng mà nàng chưa kịp mở miệng cầu cứu, Lục Quý Tri đã rất tán thành gật đầu “Ghi nhớ cho kỹ, đợi muội nghĩ thông rồi, hoàng huynh sẽ thả muội ra.”

Lòng Cửu công chúa bỗng lạnh lẽo.

Đây là Thập nhất ca ca của nàng sao?

“Huynh...” Ánh mắt nàng quét về phía Khương Hằng này giờ vẫn đứng yên một bên, Cửu công chúa liền hiểu, “Là mày! Là mày mẹ hoặc Thập nhất ca ca! Nếu không sao huynh ấy lại xả thân cứu mày, còn nói giúp cho mày! Trước kia huynh ấy thấy nữ tử không quay đầu đi đường vòng thì cũng một cước đá văng, sao bây giờ lại không như vậy!”

Mọi người đều sững sốt, đồng loạt nhìn về phía Lục Quý Tri.

Lục Quý Tri lòng mắng một tiếng mẹ nó chó, suyt thì nháy cẳng lên.

Bẫy chết anh mày rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ

“Không thích tiếp xúc với nữ tử, không có nghĩa sẽ thấy chết mà không cứu, nếu như trơ mắt nhìn ân nhân của muội muội lâm phải hiểm nguy mà không đưa tay cứu giúp, có khác nào loài súc sinh!”

Phương Trân Châu nổi giận thật rồi. Chưa nói tới binh lực mà phụ thân Khương Hằng đang tiếp quản, sau lưng còn là mẹ con Tần thái phi và Lạc vương cùng thế lực tân quý Tần gia, chỉ bằng việc nàng đã đính hôn, không lâu sau sẽ xuất giá, Lục Quý Tri có đem lòng ái mộ cũng không thể nào nói ra được. Những lời của Cửu công chúa này thật quá quái — thối đời hà khác, lời đồn đại lại có sức mạnh ghê gớm, nó có biết những lời nó vừa nói ra, một câu thôi cũng đủ để hủy hoại tiền đồ của người khác hay không?!

“Thập nhất chẳng qua là làm việc một người bình thường sẽ làm, nhưng đến miệng người lại thành có ý đồ gây rối, không lý gì sao tự nhiên nó lại xuất hiện ở đó, là vì ai nó mới phải làm những chuyện này, trong lòng người chẳng lẽ một chút cũng không hiểu hay sao?” Sắc mặt bà trầm xuống, lạnh lùng nhìn Cửu công chúa đang sững sờ, “Lòng người tổn thương, người lại muốn đi làm tổn thương người khác, đầu người đó vừa cứu lấy tính mạng của người, đầu người đó là vị huynh trưởng trước nay luôn yêu thương người! Tính cách người vụn vụn, trái tim người lạnh nhạt bạc bẽo, người thật làm ai gia thất vọng quá.”

“Không phải! Con không có! Con...” Cửu công chúa sắc mặt trắng bệch, theo bản năng muốn cãi lại, nhưng lời đến miệng không cách nào bật ra, nàng vừa tức giận vừa hoảng hốt, đầu óc rối bời.

“Những lời mẩu hậu vuơ nói chính là điều ta muốn nói,” Lục Quý Tri đề nên chủ động muốn treo ngược đưa em gái vừa bẫy chết chàng lên để quát cho vài roi, chẳng xua tay nói, “Trở về ngắm cho kỹ đi, không hiểu ra thì đừng tới tìm bốn vương nữa, bốn vương không có muội muội nào ngu ngốc như người.”

Không đợi Cửu công chúa kịp phản ứng, chàng đã cho người dẫn nàng ta đi. Lại sự cố cấm túc nàng cũng không có tác dụng, chàng còn xin Sứ hoàng hậu thêm hai ma ma quân giáo trông coi nàng, cho nàng rảnh rồi thì nuôi dưỡng tâm hồn*, thay đổi tâm quan vận vụn của mình.

(*灌灌鸡汤: rót súp gà –> ngôn ngữ mạng Trung Quốc, lấy ý tưởng từ Chicken Soup For Soul -> hành động ám chỉ việc nuôi dưỡng tâm hồn)

Sau đó, thiếu niên khỏe mới run rẩy nhìn về phía Tần Tranh này giờ vẫn đang âm thầm đánh giá mình: “Được rồi đừng nhìn ta nữa, ta không có hứng với hoa đã có chủ đầu, cũng không có ý đồ gì xấu xa hay định ức hiếp biểu muội nhà anh.”

Không nghĩ tới chàng sẽ nói huyên thuyên ra như vậy, Tần Tranh hơi chau mày, sau đó mặt không biến sắc đáp lại: “Thế thì tốt.”

....Đừng là không khách khí chút nào, khỏe miệng Lục Quý Tri giắt giắt, nhất thời không biết nên khen hẳn thẳng thắn hay giận hẳn bụng tiểu nhân.

“Còn nữa, đa tạ điện hạ hôm nay đã ra tay cứu xá muội.” Sau khi chắc chắn chàng không có tính ý, Tần Tranh mới trịnh trọng cúi người chấp tay với chàng.

“Được rồi, được rồi, mẩu hậu cũng nói đầy là phản ứng của người bình thường mà, các người nói tới nói lui, nói như bốn vương không phải người bình thường ấy!” Lục Quý Tri như mất hết kiên nhẫn liếc mắt nhìn, thấy Chiêu Ninh đế đang rử mặt cười hòa nhã, liền như mất hứng nói tiếp, “Chuyện này nói đi nói lại cũng do anh, anh nói xem, bộ dạng hung dữ, lắm lắm li li, lại còn to gan lớn mật từ chối công chúa hoàng gia ....”

Trước giờ chàng quan hệ rất tốt với Cửu công chúa, Tần Tranh nhất thời cảnh giác, tên Tần vương này không phải lại đang đau lòng cho tiểu muội mà ép cưới hẳn đấy chứ?

“Vừa đáng ghét vừa ngang ngạnh, thật có tố chất họa thủy! Không biết các cô nương kia rốt cuộc thích anh ở điểm gì nữa!” Lục Quý Tri mĩa mai Tần Tranh một hồi, cuối cùng đem một bụng xấu nói với Chiêu Ninh đế, “Hay là hoàng huynh nhanh chóng tìm cho hẳn một phu nhân đi, đừng để hẳn đi treu chọc trái tim thiếu nữ nữa!”

Tần Tranh gần đây bị mẹ giục cưới: “...”

Tấn vương chết tiệt!

Ai cần người lo!

Mau cưới đi!

Chiêu Ninh để vốn đang cười, lại thấy Tần Tranh nghe xong lời này thì mặt mày tối sầm lại, cứng họng không cách nào phản bác, nhất thời y hơi chau mày suy nghĩ, miệng nhếch lên đầy hứng thú: “Đề nghị của A Tri không tệ, tuổi tác khanh cũng lớn, chỉ bằng...”

“Thần còn có việc! Thần xin phép cáo lui trước!” Lại được tên hoàng đế gần đây thích loạn điểm uyên ương này nữa, Tần Tranh nheo mắt, vội vã vái chào một cái rồi chạy biến, ngay cả biểu muội cũng quên đưa đi.

“...” Khương Hằng lòng quyết định lúc về sẽ mách mợ vụ này, nhưng mặt vẫn không biểu lộ gì, nàng cung kính hành đại lễ với các bậc bề trên trong phòng, sau đó lui ra cùng với một đồng đồ Chiêu Ninh để ban thưởng.

Sở hoàng hậu cũng ban cho nàng không ít thứ bày tỏ sự coi trọng, còn phái đại cung nữ thiếp thân đưa nàng trở về. Phương Trần Châu thì khen nàng không ngớt, còn dặn dò sau này phải thường xuyên vào cung trò chuyện cùng bà.

Đây đều là những điều vô cùng vinh dự, mọi người thấy mà hâm mộ không thôi, ai nấy tiếc hận sao lúc đó mình không ở gần Cửu công chúa một chút, để bề có được một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Còn về những lời đơm đặt của Cửu công chúa lúc đó, dù là liên quan tới Tần Tranh hay Lục Quý Tri, nhờ trong phòng không có người ngoài, nên không bị truyền ra.

Lục Quý Tri yên tâm, quay đầu đối mặt với ánh mắt ôn hòa sâu thẳm của Chiêu Ninh đế, chàng nở một nụ cười đến là vô tội.

Chàng còn định quay ra thể thốt cùng vị anh cả này, bày tỏ mình với Khương Hằng chỉ là bằng hữu, không hề có tâm tư nào khác với nàng, nhưng nghĩ tới vừa rồi cái gì cần biểu đạt cũng đã biểu đạt, nếu giải thích thêm nữa lại giống gấu đầu hồ đuôi, nên chàng nhịn xuống, không xúc động mà mờ miệng.

Không biết người anh trai hồ này tin hay không tin, ngộ nhớ lại nghĩ ngờ chàng giống vụ Mạnh Uyển Nghiên lần trước...

Trong lòng chàng trai không khỏi rớt xuống những giọt nước mắt xót xa.

Ây da Mạnh Xuân Lâm mà trong tình cảnh này thì lấy lòng người khác như thế nào nhỉ!

***

Đối với sự lo lắng của Lục Quý Tri, Phương Trần Châu lại rất lạc quan: “A Hằng đã đính hôn, không lâu nữa sẽ xuất giá, anh mày có hiểu lầm thì cũng không hiểu lầm được lâu, khỏi phải để trong lòng.”

Lục Quý Tri nghĩ cũng phải, liền không xoắn xuýt thêm nữa.

Vết thương vẫn còn âm ỉ đau, chàng không thể ra ngoài tham gia nào nhiệt, chỉ gọi người mang lên mấy cuốn sách đọc giết thời gian.

Giữa buổi cũng có vài người bạn lục tục tới thăm chàng, mọi người cười đùa nói chuyện phiếm, tính ra cũng không quá nhàm chán.

Cứ thế đến khi sẩm tối.

Giải sân bắn mùa xuân kéo dài hai đến ba ngày, để vương và hoàng gia sẽ ngủ tại hành cung, những người khác có thể dựng trại phụ cận hành cung. Nếu như có chuyện cũng có thể về nhà trước, sẽ không ai ngăn cản.

Lục Quý Tri bị thương, theo lý có thể trở về phủ nghỉ ngơi, nhưng về cũng không có chuyện gì lắm, chàng nghĩ ngơi một hồi vẫn quyết định ở lại — không được tham gia nào nhiệt thì xem người khác nào nhiệt cũng được.

Vì thế sau khi ăn xong bữa tối, cung nhân đã chuẩn bị mọi thứ để chàng nằm nghỉ ngơi.

Có lẽ do hơi mệt, Lục Quý Tri nằm xuống chốc lát đã ngủ mất, nhưng thật đen đủi, chàng vừa chợp mắt không lâu, lúc chợt mình lại động phải vết thương mà đau đến tỉnh giấc.

Sau đó, chàng không ngủ tiếp được nữa.

“...”

Lần qua lần lại một hồi, cảm thấy cơn buồn ngủ đã bay biến hẳn, Lục Quý Tri mệt mỏi, gắng gượng bò dậy giữa cơn đau nhức mơ hồ.

Đêm khuya thanh vắng, ánh trăng sáng ngời, thích hợp tán bô ngắm trăng. Chàng suy nghĩ một chút, khoác thêm chiếc áo, chậm rãi lết ra khỏi phòng.

Đêm mùa xuân còn chút lạnh lẽo, Lục Quý Tri choàng áo bước đi trên con đường nhỏ hai bên trăm hoa đua nở, cảm thấy cơ thể dần dần nóng lên, tâm tình cũng nhẹ nhàng khoan khoái.

Độc hành trong đêm tối, thưởng hoa dưới ánh trăng ý này, cảnh này, thật có cảm giác một tác phẩm kiệt xuất của nhân loại sắp được ra lò!

Chàng thích thú, quên đi cái lạnh, đứng trong bụi hoa ngắm một cảnh hoa nhỏ còn vương vấn sương đêm, sắm vai một thi nhân sắp xuất khẩu thành thơ...

Ây linh cảm chắc còn đang ngủ say, chặc, thôi lần sau vậy...

Suy nghĩ mãi mà không nặn được câu gì ra hồn, thiếu niên thấy có chút ngượng ngùng, liền cầm đóa hoa xuống, tiếp tục rài bước về phía trước.

Cách đó không xa là khu vườn độc đáo nhất hành cung — Tuyền viên. Tuyền viên dựa lưng vào vách núi, ba bề khác là rừng trúc um tùm tốt tươi. Trong khuôn viên có hai nơi lộ thiên, một là suối nước nóng được dẫn từ trên núi xuống, chung quanh còn dựng lên những đình đài thùy tạ; một nơi khác là ngôi đình trên vách núi, ngồi trong đó có thể dõi mắt nhìn khắp dãy Cửu Liên, tầm nhìn rất tuyệt.

Nửa đêm canh ba, bốn bề tĩnh lặng, chỉ có thi thoảng binh lính đi tuần đêm sẽ phát ra tiếng động. Lục Quý Tri tới suối nước nóng nghịch nước một hồi, rồi bò lên từng bậc thang dẫn tới ngôi đình có tên Lâm Nhai.

Gió đêm thổi nhẹ, bầu trời rộng lớn, chàng vất vờ trên chiếc ghế trong đình ngắm đầu nhìn trăng sáng, bỗng nhiên nhớ tới bạn bè ở hiện đại.

Trước kia còn không hiểu sao cổ nhân có thể nhờ trăng sáng mà gửi gắm nhớ thương, hôm nay xem ra chàng đã hiểu — trăng tròn vành vạnh, giống như khuôn mặt một người, nhưng lại không rõ ngũ quan thần thái, đặc biệt thích hợp cho những tưởng tượng sâu xa.

Chàng nhắm mắt, thả cho suy nghĩ bay xa...

“Cẩn thận dưới chân.”

Bỗng nhiên có giọng nói quen thuộc rớt vào trong lỗ tai, Lục Quý Tri hơi sững sốt, mở mắt ra.

“Mỗi lần tới nơi này, bề hạ đều nhắc nhở ta như vậy.” Một giọng nữ xa lạ có ý cười, không phải của Sở hoàng hậu, thiếu niên giật mình bò dậy, nhanh chóng núp xuống dưới lan can ngôi đình, thò đầu nhìn xuống.

Ánh trăng xuyên qua từng tầng sương mù vờn quanh, chiếu vào lòng ao lăn tăn gợn sóng, phản lên từ phía làm không gian thêm phần sáng sủa; Lục Quý Tri nhìn thấy Chiêu Ninh đế đang mặc thường phục họa tiết trắng lười lười cùng với người bên cạnh dù bị sương che phủ dung nhan, cũng có thể nhìn ra đây là một trang mỹ nhân tuyệt sắc.

Mẹ ời! Đây chẳng phải là Việt vương phi sao?!

Lục Quý Tri nhất thời kinh hãi, canh ba khuya khoắt, hai người họ cô nam quả nữ, có gì lại xuất hiện ở đây?

“Trẫm hai lần ngã ở đây, ấn tượng quá sâu.” Giọng Chiêu Ninh đế nhẹ nhàng nhưng mang vẻ cười nhàn nhạt, không có gì khác thường, nhưng không biết có phải vì xung quanh cảnh sắc mặt mờ, Lục Quý Tri lại cảm thấy trong đó có vài phần hoài niệm.

“Hai lần?” Việt vương phi hơi bất ngờ, ngay sau đó liền cười, “Lần đầu tiên là năm ta mười sáu, là lúc gặp bề hạ lần đầu, không biết lần thứ hai là lúc nào?”

Chiêu Ninh đế cũng cười: “Khoảng ba, bốn năm trước.”

“Ba, bốn năm trước...” Nụ cười của Việt vương phi nhạt dần, hồi lâu sau thấy nàng chán nản than nhẹ, “Khi đó đã sớm cảnh còn người mất, chẳng trách ta không biết.”

Câu nói này, chứng tỏ hai người trước kia từng có gì đó! Lục Quý Tri chấn động, trực giác mách bảo có một loại gian tình đầu đây. Nếu như không phải có tình xưa, ai lại nửa đêm nửa hôm cùng chị dâu mình đi dạo?

Ây không được, tình cũ cũng không được!

Đôi bên đều đã lập gia đình, cô nam qua nữ khuya khoắt còn đi cùng nhau, nghĩ thế nào cũng không hợp tình hợp lý?!

Thiếu niên nhất thời chau mày tỏ vẻ không đồng tình

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Cứ tiếp tục, ông anh trai cũng phải đội mồ Sống dậy!

“Chuyện đã qua thôi không nhắc lại, dạo gần đây hoàng tẩu có khỏe không?” Chiêu Ninh đế giọng trầm ấm, chuyển sang tán gẫu chuyện nhà, “Còn An Vinh nữa, trăm thấy gần đây con bé hơi gầy, hoàng tẩu hãy làm nhiều đồ ăn ngon cho con bé bồi bổ, vẫn đang tuổi ăn tuổi lớn mà.”

Việt vương phi lặng im không đáp, hồi lâu sau đột nhiên lên tiếng: “Đừng gọi ta là hoàng tẩu nữa.”

Chiêu Ninh đế trầm mặc.

“Huynh biết thừa, ta chưa bao giờ muốn trở thành hoàng tẩu của huynh.” Việt vương phi như đang cố gắng trấn tĩnh, cuối cùng không nhịn được buột ra vài câu thương tâm, “Nếu không phải bà nội ta lấy cái chết ép buộc, sao ta lại thành hoàng tẩu của huynh? Từ trước tới nay ta luôn nghĩ sẽ thành...”

“Chuyện đã qua rồi...” Sau một hồi yên lặng, Chiêu Ninh đế đáp lại, giọng không nghe ra cảm xúc, “Hoàng tẩu hãy quên những điều đó đi, hãy sống thật tốt cùng An Vinh, hoàng huynh đối xử với trăm và mẫu hậu rất tốt, vì huynh ấy, trăm sẽ không để cho người khác chen ép hai người.”

“Ta không muốn.”

Chiêu Ninh đế giương mắt nhìn nàng.

“Ta không quên được, cũng không muốn quên,” Việt vương phi vừa nói nước mắt vừa tuôn rơi, “Những ký ức đó là thứ duy nhất còn lại của đôi ta, huynh nghĩ sao ta có thể buông bỏ được, sao có thể quên được?”

Nữ tử trước mắt rực rỡ như ánh trăng, ngay cả tiếng khóc nỉ non cũng không mất đi phong nhã, nàng từng là vẻ đẹp sáng nhất trong lòng Chiêu Ninh đế thuở thiếu thời, nhưng hôm nay...Chàng thanh niên mặt mày dịu dàng, nhẹ nhàng rủ rỉ, che giấu đi ánh mắt đang chuẩn bị trào dâng nổi niềm: “Quên hết những thứ này, bắt đầu cuộc sống mới, không tốt ư?”

“Không!” Việt vương phi vừa dứt lời liền tiến lên ôm lấy Chiêu Ninh đế.

Chiêu Ninh đế sau một giây sững sờ liền đẩy nàng ra, nhưng nàng ta lại không chịu buông tay, như không để nén nỗi xúc cảm mà ngẩng đầu nước mắt lệ nhòa, nức nẹn, “Tại sao huynh cứ phải buông lời cay đắng như vậy? A Ngón, huynh biết trong lòng ta luôn chỉ có mình huynh...”

Ồi mẹ ơi, buông người đàn ông đó ra ngay! Đó là em chồng cô đấy!

Quần chúng vây xem là Tần vương điện hạ đây không khỏi trợn ngược hai mắt.

“Nay hoàng huynh của huynh không có ở đây, tiền đế và trưởng bối trong nhà ta đều đã qua đời, hiện giờ không ai có thể ngăn trở chúng ta được nữa, A Ngón à, chúng ta...Chúng ta quay lại có được không? Huynh yên tâm, ta không cầu danh phận gì cả! Ta sẽ không để ai có cơ hội lên án, khiển trách huynh, ta chỉ muốn ở bên huynh, dù không quang minh chính đại, ta cũng cam tâm tình nguyện mà...”

Chiêu Ninh đế bất động.

Lục Quý Trị trong lòng không khỏi than hai tiếng ‘mẹ kiếp’, anh hai của ta ơi hãy nhớ đến người vợ hiền của mình đi!

Này không những là chị vợ anh, còn là chị dâu anh đó! Chị dâu đó! Cứ tiếp tục nữa, anh trai anh sắp đội mồ sống dậy tới nơi rồi!

“Bao năm trôi qua như vậy, chưa một khắc nào ta quên được huynh...” Việt vương phi nói tới đây như tràn ngập vui mừng, nàng ngẩng đầu nhìn chàng trai dịu dàng như ngọc, giọng trầm ấm chan chứa nhu tình. Ngay sau đó, nàng ta như không kiểm soát được bản thân, rướn người lên, vừa thẹn thùng vừa kiên định hướng tới đôi môi mềm.

Mắt thấy một cuộc tình gian sát bày ra tới nơi, Lục Quý Trị không nhịn được thực đầu xuống, lòng thầm mắng một tiếng ‘cầu nam nữ’, sau đó không khỏi bản khoăn suy nghĩ xem làm sao để phá hư cảnh này mà không bị phát hiện.

“Hoàng tẩu xin tự trọng.”

Ấy ấy? Gì gì? Lục Quý Trị ngạc nhiên, thò đầu ra liếc nhìn lần nữa, Chiêu Ninh đế đã nghiêng đầu và đẩy Việt vương phi ra.

Sương mù mờ ảo cũng không che được nét mặt kinh hoàng và thất vọng của Việt vương phi, nàng ngầy ngẩn nhìn chàng thanh niên vốn rất quen thuộc trước mặt mà giờ bỗng dưng trở nên xa lạ quá đỗi, nước mắt là chảy rơi xuống.

“Cớ phải huynh vẫn còn trách ta hay không?” Nàng không giận dữ, chỉ nhìn y thương tâm, “Năm đó nghe theo gia đình gã vào Đông cung, phản bội lại lời ước định với huynh, là ta sai, nhưng bà nội lấy cái chết ra ép buộc, ta không còn lựa chọn nào khác...”

“Trăm chưa bao giờ trách tâu vì chuyện đó,” Hướng mắt lên nhìn vàng trắng vắng vẻ giữa trời, Chiêu Ninh đế nghe giọng mình bình tĩnh nhẹ nhàng, “Chẳng qua là, hoàng tẩu à, có một số việc, đã qua rồi thì không thể trở về như ban đầu được nữa.”

Việt vương phi ngờ ngác một hồi, rồi đột nhiên bật cười khổ sở: “Huynh trông như thuận theo số phận, nhưng thật ra đã có tính toán riêng, nếu huynh thật sự muốn quay lại, lấy địa vị của huynh hiện giờ, ai có thể ngăn cản huynh?”

Nói đến đây nàng hơi trầm mặc, cúi đầu lau đi nước mắt, “Bệ hạ khỏi cần qua loa lấy lệ với ta bằng mấy lời giả dối này, ta có lỗi với bệ hạ, lại từng gã cho người khác, còn có con nhỏ, bệ hạ không thích ta nữa cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Hôm nay ta thất thố, có chút xúc động, xin bệ hạ lượng thứ, ta...thần phụ cáo lui.”

Miệng nàng ta nói cáo lui nhưng động tác hành lễ thì rõ thông thả, Lục Quý Trị nhìn mà không môi run rẩy tới mấy lần.

Ồi đúng là phụ nữ miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo!

Tuy nhiên chuyện Chiêu Ninh đế cự tuyệt nàng ta, là điều mà chàng không ngờ tới.

Qua cuộc đối thoại vừa rồi có thể thấy hai người từng là người yêu, sau đó Việt vương phi bị ép gã vào Đông cung làm kẻ thái tử phi, duyên phận tới đây đứt đoạn. Lục Quý Trị là đàn ông, cũng hiểu đàn ông bản tính ‘không có thì mãi ước mong, có rồi lại coi như không ra gì’, nhất là Việt vương phi đẹp như vậy, lại thể thốt không cần bắt kì danh phận nào, ôi đây quả là hạnh phúc trên trời rơi xuống; đặt vào chế độ một vợ một chồng hiện đại sợ là không nhiều người có thể từ chối, chứ nói gì chế độ tam thê tứ thiếp thời cổ này.

Thế mà Chiêu Ninh đế cự lại được!

Quả là người làm việc lớn!

Lục Quý Trị quyết định thu hồi câu mắng ‘cầu nam nữ’ vừa rồi của mình, cho y một ngón tay cái.

“Đêm khuya mờ sương, hoàng tẩu đi thông thả, sớm nghỉ ngơi.”

Chiêu Ninh đế cũng không vờ vịt buông lời giữ lại, Việt vương phi nhất thời dờ dẩn, đi không được, ở không xong.

Nàng đang nói lấy đó! Y có hiểu không vậy?!

Không đúng, trước giờ y vẫn luôn thế này, không lý gì không hiểu, vậy thì...

Việt vương phi theo bản năng nắm chặt hai tay, lòng ngổn ngang trăm mối: “Trước khi đi, thần phụ còn một câu muốn hỏi bệ hạ.”

Chiêu Ninh để trầm ngâm một lúc: “Mời hoàng tẩu nói.”

“Nếu ta nguyện buông bỏ hết thảy, thậm chí là danh hiệu Việt vương phi này, bệ hạ cũng... cũng không nguyên ý cùng ta nối lại duyên xưa ư?”

Xưa nay nàng luôn thanh tao cao quý, đẹp như một vị nữ thần, dù xuất hiện trước mặt người rất tôn quý như tiền thái tử, cũng chưa lộ ra vẻ yếu đuối và hèn mọn như lúc này.

Chiêu Ninh để nhìn nàng, thấy mắt nàng đỏ lên, chứa đầy nỗi đau yêu thương, trầm mặc không nói gì.

Lòng Lục Quý Trì lại nhảy cẫng lên.

Kiểm chế nha huynh đệ! Dù đáng về này của nàng có động lòng người đến thế nào, đánh trúng tâm lý đàn ông đến cỡ nào, huynh cũng phải giữ lấy mình nha, không được tùy tiện thỏa hiệp!

Nhớ tới người anh đang nằm trong quan tài của huynh đi! Nhớ tới người vợ xinh đẹp của huynh đi! Kiểm chế, ngàn vạn lần đừng sụp đổ!

“Trẫm không thể làm chuyện có lỗi với hoàng huynh.” Không biết đã trôi qua bao lâu, Chiêu Ninh để cuối cùng cũng mở miệng đáp.

Lục Quý Trì thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán.

Ồi chứng kiến bí mật thế này thật mệt mỏi, chẳng cảm thấy mình cực kỳ xui xẻo.

“Lại là hoàng huynh... lại là hấn, nếu không phải vì hấn, làm sao chúng ta lại rơi vào tình cảnh như thế này!” Việt vương phi như bùng nổ cảm xúc, cũng may nàng ta là người giỏi kìm nén, hít sâu hai lần liền trở về như bình thường, “Thôi, suy cho cùng là chúng ta không có duyên, ta... Chuyện tới nay, xin bệ hạ hãy quên đi, thần phụ cũng sẽ không bao giờ nhắc lại nữa.”

Nói dứt lời nàng liền đi.

Bóng đêm đến tối, không ai nhìn thấy được ánh mắt nàng ta lúc đó, lúc lên trông dữ tợn đến thế nào.

Nhớ tình xưa nghĩa cũ nàng mới cho ý một cơ hội, nhưng ý lại không chịu nắm lấy... Đã thế, đừng trách nàng lòng dạ ác độc.

***

Dù Việt vương phi đã đi, nhưng có thể Chiêu Ninh để vẫn còn đó, Lục Quý Trì rúc đầu xuống ghế dài, không dám gây ra một tiếng động nào.

Nếu vị đại huynh đệ này biết chàng phá đám đêm hẹn hò của y và Việt vương phi, còn suy chút nữa nói lại tình xưa, không chừng quay đi quay lại đã ra tay diệt khẩu chàng rồi, chàng không thể mạo hiểm được.

Thật may tới giờ vẫn chưa ai phát hiện ra, ngôi đình này xây cũng cao, bốn phía lại có cỏ cây giúp che giấu, từ dưới nhìn lên sẽ không thấy được gì, nếu không...

Lục Quý Trì sờ sờ cái cổ ướt đẫm mồ hôi lạnh, trong lòng không ngừng cầu mong Chiêu Ninh để hãy nhanh rời đi.

Nhưng có lẽ ông trời già cũng ngủ say mất, Chiêu Ninh để chẳng những không đi, lại còn ngồi xuống bên cạnh hồ nước.

Lục Quý Trì: “...”

Đang sốt hết cả ruột, Chiêu Ninh để đột nhiên lên tiếng: “Được rồi, đi ra đi.”

Uì cha bị phát hiện rồi ư?! Lục Quý Trì sợ hãi giật nảy mình, suýt thì nhảy dựng lên.

“Sao thế, chẳng lẽ phải để trẫm đi ư?”

Chiêu Ninh để chẳng ngừng đầu cũng chẳng quay đầu, chỉ một tay chống cằm, ngắm nhìn tầng sương mỏng trên mặt ao, giọng không nghe ra vui giận.

Lục Quý Trì đau hết cả đầu, vừa cứng nhắc từ từ bò dậy khỏi ghế dài, vừa nghĩ xem nên giải thích chuyện này sao cho hợp tình hợp lý còn nịnh nọt đối phương nữa...

“Từ lúc nào bệ hạ phát hiện ra thần thiếp vậy?” Tiếng hừ nhẹ bất ngờ vang lên làm Lục Quý Trì không khỏi ngây ngẩn.

Theo bản năng theo đầu ra nhìn một cái, chỉ thấy Sở hoàng hậu một thân đồ rực rỡ xinh đẹp từ từ đi ra từ rừng trúc phía đông hồ nước, Lục Quý Trì: “...”

Hóa ra không phải đang gọi chàng! Hừ hờn, chàng nhanh chóng nằm sấp xuống, không dám lộ đầu ra nữa, trong lòng càng nghĩ càng khổ sở — ai da hết cái này tới cái khác, bao giờ mới xong đây!

Chiêu Ninh để không ngoái đầu lại, chỉ hờ hững đáp: “Lúc gặp hoàng tẩu bên ngoài rừng trúc.”

Tiếng hừ kia chưa lẽ, Việt vương phi không nghe thấy, nhưng ý lại nghe được.

“Bệ hạ là đang giải thích với thần thiếp đấy à?” Nội uyển hành cung nhiều nữ quyền, khó an bài âm vệ, lĩnh tuần tra quanh đây cũng mới rồi đi, trong chốn lát sẽ không quay lại, Sở hoàng hậu không hề biết ở sườn đồi nhỏ bên cạnh, có một Lục Quý Trì đang âm thầm xoa tay nhìn lên bọn họ. Nàng mang ánh mắt quyền rũ câu hồn đi tới bên cạnh Chiêu Ninh để, đưa tay đẩy y xuống sát thành hồ, sau đó, nhanh như chớp xoay người đi lên.

Lục Quý Trì: “...?!”

“Trẫm không cần giải thích gì với nàng cả,” Chiêu Ninh để ấy thế mà rất bình tĩnh, đưa tay lên bóp nhẹ chiếc cằm nhỏ xinh của nàng, giọng dịu dàng, “Nhưng còn hoàng hậu, nàng vượt quá khuôn phép rồi đó.”

“Thiếp vượt khuôn phép, dù bệ hạ có phạt thiếp, thiếp cũng vẫn làm.” Sở hoàng hậu không che giấu sự bực bội trong lòng, cười lạnh một tiếng hất tay y ra, cúi người xuống hôn lên đôi môi mềm của y.

Lục Quý Trì nhất thời há hốc miệng.

Anh, anh hùng là đây!

***

(Chương trước mình có để ngôi xưng của Việt vương phi là ‘thị’, lúc đó là dưới góc nhìn của Lục Quý Trì đã biết về bộ mặt thật của cô à này; chương này để là ‘nàng’, do Chiêu Ninh để chưa hề biết + đang trong phân đoạn tình cảm mùa xuân)

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Ai kêu một trước người đó là cún con!

Chiêu Ninh để hoàn toàn bất ngờ trước một Sở hoàng hậu chủ động và bá đạo như vậy, cứ thế bị cướp mất nụ hôn. Ý kinh ngạc, định nói gì đó thì đầu lưỡi của Sở hoàng hậu đã ngang ngược tiến vào trong.

“...” Vươn tay nắm lấy chiếc cằm của nàng, chàng thanh niên híp mắt, “Hoàng hậu đang làm gì thế?”

“Giúp bệ hạ tổ điểm thêm cho kỳ ức,” Má Sở hoàng hậu hơi phồng lên vì bị y bóp chặt, nàng thở hắt lên, nói, “giúp cho bệ hạ mỗi khi trở về nơi này, sẽ chỉ nhớ tới một chuyện, chỉ nhớ tới một người.”

Nàng trả lời rất hợp tình hợp lý, không hề che giấu sự ghen tuông của bản thân, Chiêu Ninh để hơi trầm tư, ánh mắt lướt qua đôi môi đỏ căng mọng xinh đẹp của nàng: “Hoàng hậu có còn nhớ thân phận của mình?”

“Bệ hạ một câu hoàng hậu, hai câu hoàng hậu, nhắc nhở thần thiếp, sao thần thiếp có thể quên? Nhưng ai nói hoàng hậu thì không được phép ghen tuông?” Sở hoàng hậu hơi lắc đầu thoát khỏi bàn tay của Chiêu Ninh để, “Ta thích

chàng, đương nhiên sẽ không vui khi thấy chàng thân cận cùng nữ tử khác. Bình thường không thấy thì không sao, nay lại còn nhìn tận mắt... Bệ hạ, ta vẫn sẽ hiền từ rộng lượng như những gì chúng ta hứa hẹn, sẽ không hẹp hòi, nhưng không tránh khỏi một số lúc nhỏ nhen như thế này, mong ngài có thể tha thứ. Đương nhiên nếu ngài không đồng ý, hoàn toàn có thể phạt thiếp, thần thiếp tự biết sai, sẽ không biện minh gì cả.”

Nhìn nàng một vẻ đắc không sợ sủng*, Chiêu Ninh để tự nhiên hơi buồn cười, tay y cũng bắt gác buông lỏng

(Nguyên văn – 猪不怕开水烫 – heo chết không sợ nước sôi – mình dịch thành như trên nhưng vẫn thấy không hợp lý lắm. Nếu sau tìm được một thành ngữ hợp và đúng hơn sẽ thay)

Hai người cười nhau vì mục đích chính trị, Chiêu Ninh để vốn không có tình cảm đặc biệt gì với nàng, cũng nghĩ nàng sẽ giống như y; ai ngờ tới đêm tân hôn hôm đó, cô nương này như biến thành thổ phi dê y ra thổ lộ một hồi, còn tuyên bố sẽ sớm bắt được trái tim của y.

Tiểu thư khuê các vốn kín đáo, Chiêu Ninh để chưa từng thấy cô nương nhà nào lại to gan lớn mật nói trắng ra như vậy, vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, cũng mặc cho nàng âm ỉ, nhưng y cũng nói rõ thái độ của mình: Sự nghiệp Đại Chu còn quá nhiều thứ cần làm*, y không thể đặt tâm tư vào chuyện tình cảm nam nữ. Nếu đã cưới nàng, y sẽ tôn trọng, yêu quý nàng, cũng hy vọng nàng có thể làm tốt bổn phận của một hoàng hậu.

(Nguyên văn – 百废待兴 – bách phế đãi hưng)

Ý tứ sâu xa Sở hoàng hậu tất nhiên hiểu, nên nàng ra hẹn trước khi trộm được trái tim đế vương, nàng sẽ trở thành một hoàng hậu đúng nghĩa: đoan trang hiền lương, vì quân phân ưu.

Những năm qua đúng thật là nàng đã làm được, chẳng qua đôi lúc lòng sẽ có chút ghen tuông, nàng cũng không để bản thân thiệt thòi mà làm âm ỉ một phen, nhưng chuyện lại chẳng đủ lớn khiến y không biết phải làm sao, cũng không thể nổi giận.

“Trẫm đã nói, trẫm sẽ cho nàng hết thấy những vinh quang mà một hoàng hậu có thể có, còn những thứ khác...”

“Thần thiếp biết hiện giờ bệ hạ không có lòng dạ nghĩ tới chuyện tình cảm lứa đôi, cũng không muốn hao phí tâm tư vào những chuyện này.” Sở hoàng hậu sau khi xả hết bức bối trong lòng, tâm trạng như vui vẻ hơn, nàng ngừng đầu nhìn chàng thanh niên đang nhàu nhĩ dưới đôi mày bên dưới, rất tự tin nở một nụ cười hồ ly, “Không sao hết, tương lai còn dài, thiếp cực kỳ kiên nhẫn chờ bệ hạ rảnh rỗi.”

Dứt lời nàng lại cúi đầu xuống, cắn một cái lên đôi môi y, giọng có phần mờ ám, “Còn bây giờ, chúng ta phải hưởng thụ thật tốt đêm xuân tươi đẹp chứ nhỉ?”

Lần này nàng hơi không khống chế, cắn hơi mạnh làm cho Chiêu Ninh để bị đau, y đưa tay vỗ nhẹ xuống ngang hông nàng, “Càng lúc càng quá trớn.”

“Bệ hạ không thích ư?” Nàng như yêu tinh nhún y, chớp nhẹ hàng mi, đôi đồng tử đảo quanh, quyến rũ đã tình, nào có giống một hoàng hậu đoan trang hiền đức, giống gian phi họa quốc thì đúng hơn.

Ánh mắt Chiêu Ninh để dần tối đi, y nhìn nàng trầm mặc.

“Trước khi bệ hạ thất lòng yêu thần thiếp, thần thiếp sẽ không ép bệ hạ vi thiếp mà phải thủ thân, nếu bệ hạ thích có nương nào, cứ việc sủng hạnh nàng ta. Ngài yên tâm, thần thiếp dù nhỏ nhen, nhưng tuyệt đối không làm hại các nàng, đương nhiên...” Sở hoàng hậu nghiêng đầu cắn nhẹ lên vành tai Chiêu Ninh để, đồng thời bàn tay nhỏ bé cũng lần mò xuống dưới, ánh mắt nị hoặc cười rộ lên, “điều kiện tiên quyết là bệ hạ phải còn tình lực đã.”

Chiêu Ninh để ngày ngày chôn chân ở Ngự thư phòng bận bịu như chó, có được chút nhàn rỗi cũng sẽ bị yêu tinh này quẩn chân: “...”

Lục Quý Trì vừa rồi còn cho nàng một bài ca ‘Anh hùng là đây’, giờ chỉ muốn xun xoe đến chăm điều thuốc cho chị dâu lão đại: “...”

“Trời đêm gió lớn, nương nương không sợ lạnh ư?”

Đột nhiên trời dật quay cuồng, chàng trai bên dưới đã nhanh chóng đảo khách thành chủ, kéo nàng trượt vào dòng nước nóng, đè sát thân nàng lên thành hồ. Sở hoàng hậu ban đầu còn sùng sốt, ngay sau đó nhìn thẳng vào chàng thanh niên trông rõ là bình tĩnh nhưng ánh mắt đã sớm rực lửa tình mà bật cười.

“Sao phải sợ,” nàng vươn tay vòng qua ôm cổ y, đáng vẻ quyến rũ, ánh mắt câu hồn, “chẳng phải đã có bệ hạ đây sưởi ấm cho thần thiếp sao?”

Đôi con ngươi của Chiêu Ninh để càng lúc càng tối đi, sau đó hơi cong môi, lộ ra mấy phần thiếu đứng đắn hiếm thấy: “Nếu đã thế, một chốc nương nương đừng kêu mệt.”

Sở hoàng hậu yêu nhất là hình ảnh lúc này của y, tìm đập loạn nhịp nhưng mặt vẫn hất cằm khiêu khích: “Ai kêu mệt trước thì người đó là cún con!”

Nụ cười như vô hình cùng với lửa tình nồng đượm đan xen hòa quyện vào nhau, trong lòng như dâng lên từng đợt phong ba bão táp, Chiêu Ninh để cười khê, cúi người hôn ghi lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng: “Là nàng nói đấy nhé.”

Vàng trắng như xấu hổ chui tọt vào giữa những đám mây mỏng manh, càng làm cho sương mù thêm mờ ảo, hai người quấn quít bên nhau, một hồi triển miên nơi núi rừng hoang dã.

Lục Quý Trì bị bất ngờ: “...”

Than ôi đường sống nay còn đâu?

***

Đỉnh Lâm Nhai được xây dựng trên đỉnh ngọn đồi thấp có suối nước nóng dựa lưng vào, nhìn tổng thể trông như một tổ hợp xen kẽ những gò đất có lớn có nhỏ, chỉ có Lâm Nhai là như được một thanh đao cắt ngang bề mặt, những nơi khác vẫn có sự nhấp nhô nhất định. Từ trên đỉnh có hai đường mòn có thể đi xuống, một chính là những bậc đá bằng phẳng kéo xuống tận hồ nước nóng, là đường mà Lục Quý Trì vừa đi lên. Đường kia nằm ở bên trái Lâm Nhai, bình thường phục vụ cho việc leo núi, tuy không nguy hiểm, nhưng ngoằn ngoèo khó đi, rất tốn sức lực.

Để không bị các vị đại nhân phát hiện diệt khẩu, cũng sợ phải nhìn thấy những thứ không nên nhìn, Lục Quý Trì đoán một hồi, quyết định men theo con đường thứ hai rồi khỏi đây.

Một chết thôi, nhưng còn hơn bị phát hiện.

Chàng nghĩ ngợi rồi khom lưng cúi người, mượn bóng đêm và cỏ cây che giấu, lén lút mò mẫm tới con đường mòn nhỏ.

Nguyên chủ chắc trước kia cũng từng đi qua đây, chàng có ít nhiều ấn tượng, hơn nữa ánh trăng sáng tỏ, ngọn núi cũng không cao, vì thế ban đầu chàng không quá lo lắng, nhưng mà...

“Mẹ kiếp quên mất bản thân đang bị thương!” Đi được mấy bước đã động phải vết thương, nhưng lại không thể không đi. Lục Quý Trì nhịn không nổi, cắn răng chày nước mắt.

Bởi vì vết thương quá đau đớn, cả người lại rã rời, chàng chỉ còn cách đi mấy bước lại nghỉ, thêm mấy bước khác lại nghỉ tiếp.

Vốn là mười phút có thể đi hết đoạn đường, vậy mà chàng mất hẳn một canh giờ mới xuống tới nơi, lại còn vòng một vòng lớn, đến lúc về tới phòng, trời đã tảng sáng.

“...”

Thiếu niên cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi quá độ nằm vật ra giường bất động, chàng cảm thấy mình sắp thành một phé nhân.

“Điện hạ, ngài dậy rồi à?”

Mơ màng chớp mắt được một lúc, có cung nữ đi vào gọi chàng dậy, Lục Quý Trì mở mắt ra, định ngừng đầu lại phát hiện cổ mình đau đến không thể cử động được.

“Điện hạ, ngài... vết thương của ngài sao lại rách hết miệng, sưng lên thế này?!”

Lục Quý Trì lòng khổ sở nhưng vẫn cố gắng bình thần nhìn cung nữ đang giật mình sững sờ kia: “Đi truyền thái y đi.”

Cung nữ hơi ngần ngại, vội vàng gạt đầu một cái, sau đó đi ra ngoài, lúc về không chỉ đưa theo thái y tới, còn thêm cả Phương Trần Châu và Chiêu Ninh để tình cờ đi ngang qua.

Lục Quý Trì: “...”

Bây giờ chàng không hề muốn gặp ông anh hồ này chút nào.

Nhưng lại không thể mở miệng báo y cú đi.

Thật là bực mình.

Đột nhiên lại có ý muốn tiếp tục tạo phản.

“Không phải hôm qua vẫn bình thường à? Sau đang yên lành lại chuyển biến xấu như vậy?” Phương Trân Châu không biết con trai bà đang suy nghĩ điều gì, thấy vết thương chàng sưng vù cả lên, cảm thấy thật đau lòng.

Trong khoảnh khắc không có mỹ nhân bên cạnh, bà vẫn rất xứng đáng là một người mẹ ruột tuyệt vời.

Chiều Ninh để nhìn mẹ mình gần đây đặc biệt quan tâm tới đệ đệ hưng dữ, quay đầu sang hỏi thái y: “Rốt cuộc là bị làm sao?”

Thái y cũng vô cùng bối rối không biết chuyện gì đã xảy ra, sau khi kiểm tra rồi lâu mới chần chờ đáp: “Điện hạ...nhìn giống như là do vận động kịch liệt trong một thời gian dài, không biết đêm qua điện hạ đã làm những gì?”

Lục Quý Trì thốt cả tim, không hề nghĩ ngợi đáp: “Đêm hôm ngoại trừ ngủ ra, bốn vương có thể làm gì?”

“Con chắc chứ?” Dù sao cũng là mẹ ruột, Phương Trân Châu nhìn qua đã thấy không đúng, nhưng có đánh chết bà cũng không nghĩ con trai nhà mình tối qua đã trải qua những chuyện phong phú gì, vì thế sau hai lần đảo mắt tìm tòi quanh phòng, bà đột nhiên cảm chiếc áo khoác chàng đặt tạm ở góc giường lên, “Có phải con mộng du ra ngoài leo núi không? Nếu không sao áo choàng này lại dính nhiều gai nhỏ như vậy?”

Ồi mẹ ruột nương nương ơi làm ơn hãy dừng lại!!!

Lục Quý Trì sợ hãi suýt thì nhảy dựng lên, nhưng nà đã không còn kịp nữa rồi, tầm mắt của Chiều Ninh đã dán chặt lên đám gai nhỏ màu xanh ngay khi Phương Trân Châu vừa dứt lời.

Trong hành cung này chỉ có trên ngọn núi đó là có loại gai có này, những nơi khác đều là hoa có quý hiếm...Chiều Ninh để từ từ chau đôi mày, như cười như không nhìn lại.

Lục Quý Trì trong nháy mắt cả người đỏ ra, trong đầu lại vang vọng lên câu hát: Sự nhất là khi không khí trở nên yên tĩnh...

Hừ!

Mạng sắp mất tới nơi còn hát hò gì!

“Con cũng không rõ nữa, có, có khi con mộng du thật? Ha ha, nếu không tại sao con chẳng nhớ chút gì cả...” Chàng thiếu niên bị mẹ ruột đảo hồ mặt tái ngoét cổ nện đi sự sợ hãi, bày ra vẻ thành thật, định thuyết phục mọi người....Á, chủ yếu là ông anh hồ.

Nhưng ông anh hồ lại chỉ nhìn chàng với một ánh mắt thâm sâu khó lường, và im lặng.

Lục Quý Trì đành cam chịu số phận.

Vị đại huynh đệ đây nếu có thể dễ qua mặt như thế, Đại Chu đã sớm diệt vong.

Chẳng qua nếu nói ra sự thật...

Việt vương phi thì không sao, quan trọng là Sở hoàng hậu, y sẽ tin chàng là người thành thực, sẽ không nhìn những việc không nên nhìn chứ?

Mạo phạm hoàng hậu là tội cực lớn, nếu y không tin...

Mồ hôi trên cổ Lục Quý Trì thấm dần làm cả người chàng như lạnh toát, chàng đỡ người ra suy nghĩ trong chốc lát, sau rồi cười lúng túng khai: “Được rồi, tối qua đệ có đi qua Tuyền viên rồi leo núi tàn bộ, nhưng chỉ hóng mát tí thôi rồi lại theo con đường phía đông Lâm Nhai đi xuống...”

Chiều Ninh để hơi trầm tư, lát sau liền nở một nụ cười không nhìn ra cảm xúc: “Trời đêm khuya vắng, A Trì thật có nhã hứng.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chàng quyết định tiếp tục tạo phản, đừng hòng ai ngăn!!!

Lục Quý Trì lòng thầm nhủ ‘Nào có nhã hứng được như anh, vừa cùng tình cũ hoài niệm quá khứ lại vừa cùng tình mới ân ái lộ thiên’, nhưng ngoài mặt chàng vẫn cười gượng: “Nhưng đệ không đi ngâm suối nước nóng, đệ đi leo núi.”

“Leo núi? Nửa đêm con không ngủ, các cái thân thương tặt này leo núi ư?” Phương Trân Châu không hiểu đầu của tai nheo nhất thời kinh ngạc, “Thái y mau tới xem, có phải nó ngã nên đầu óc hóng luôn rồi không?”

Lục Quý Trì: “...”

Không muốn nhận người mẹ ruột này nữa.

Kín đáo ném cho bà một ánh mắt ‘Dừng lại đi con xin mẹ đấy’, thiếu niên quay đầu nhìn Chiều Ninh để nở nụ cười có phần hoài niệm: “Con đường nhỏ thường để leo núi phía đông đình Lâm Nhai, hoàng huynh còn nhớ không? Năm đệ mười tuổi chúng ta có đi qua nơi đó, lúc đó đệ không cẩn thận vấp ngã lộn nhào, suýt chút nữa thì lăn xuống dưới...”

Chiều Ninh để im lặng, chỉ nhướn nhướn đôi mày, ý hỏi: Sau đó thì sao?

“...” Rõ ràng lời chuyện cũ ra không hề làm dịu được bầu không khí hiện tại, Lục Quý Trì thấy khổ quá mà, không dám nhảm nhí thêm, vội nửa thật nửa giả khai: “Hôm qua vết thương đau nhức, đệ không ngủ được nên bèn ra ngoài đi dạo, đi một hồi lại nhớ tới chuyện xưa, liền hướng về phía Tuyền viên. Lúc ấy chắc mới qua giờ Sửu, khi đệ đi qua thì một đội lính tuần tra vừa từ trong đó đi ra, hình như có mèo hoang chạy qua, trông họ có vẻ khẩn trương nên đi khá nhanh, cũng không nhìn thấy đệ.”

Nói tới đây, chàng nhanh chóng đảo mắt qua nhìn Chiều Ninh để, “Đệ vốn định đi ngâm suối nước nóng thả lỏng một chút, nhưng thân còn đang bị thương, đệ đành phải chuyển hướng tới đình Lâm Nhai thưởng trăng. Ở đó được nửa khắc thì thấy lạnh quá, đệ lại men theo con đường mòn phía đông đình đi xuống, ngờ đâu xui xẻo đụng phải vết thương, chặt vật hơn một canh giờ mới xuống tới nơi...”

“Hơn một canh giờ...” Vị thái y đang đứng một bên chờ đợi, miệng không ngừng run rẩy, “khó trách vết thương của điện hạ lại chuyển biến xấu như vậy.”

Dù trong ánh mắt của lão thái y nhìn chàng hàm ý ‘đồ ngu ngốc này sao không nói ngay từ đầu’, nhưng trong khoảnh khắc ấy chàng thật muốn lao tới ôm hôn lão già này—— chính thế đấy! Nói tiếp đi! Dừng dừng lại! Đây đều là chứng cứ!

Thấy thiếu niên nhìn mình hai mắt tỏa sáng, thái y người nới đẩy da gà, cho là mình đã nói gì sai, vội vàng thôi lui đi sắc thuốc.

Lục Quý Trì: “...”

“Hừ, trên người bị thương mà còn dám đi đường ngoắt ngoéo như vậy, con...con cũng tùy tiện quá rồi!” Phương Trân Châu không nhịn được mở miệng.

Lục Quý Trì bị mẹ ruột đảo hồ chôn, sợ hãi nhanh chóng dùng ánh mắt giao tiếp với bà: Đừng kéo về chuyện này chứ mẹ, con trai mẹ đi đâu thai giờ đó.

Phương Trân Châu: “...?”

“Mẫu hậu nói đúng, đệ cũng quá tùy tiện!” Chiều Ninh để vừa lúc cắt lời, “Đã biết là mình bị thương, sao lại không theo đường cũ quay về? Hơn nữa...” Ánh mắt y quét qua những vết thương đang sưng tấy, nở nụ cười không rõ ý tứ: “đây cũng không phải chuyện gì lớn, sao này còn già bộ không chịu nói?”

Tôi rồi!

Lục Quý Trì lòng lạnh run, nhưng mặt vẫn cố lộ vẻ lúng túng: “Không phải chuyện lớn nhưng là chuyện ngu ngốc, nếu truyền đi, đệ sẽ mất hết mặt mũi. Còn tại sao lại không đi về theo đường cũ...”

Chàng liếc nhanh nhìn y, nhỏ giọng nói, “chẳng phải vì sợ nghe được lời không nên nghe sao.”

Chiêu Ninh để trầm tư, mắt nheo lại.

Phương Trần Châu ngăn người, dường như hiểu ra điều gì. Sau đó bà thấy chợt dạ, khó trách nảy giờ con trai bà phản ứng kịch liệt như vậy...

Khụ khụ, thật có lỗi có lỗi.

Ông anh trai hồ chợt chập không đáp lời, Lục Quý Trì thấp thòm, suy nghĩ một chút bèn quay đầu kéo cổ áo mình ra, chỉ vào vết thương đang sưng đỏ, mắt nhìn tha thiết: “Đau lắm luôn. Hoàng huynh phải thương cho đệ thuốc thật tốt đây.”

Sợ với vẻ lớn gan lớn mật, ngạo mạn phách lối, Chiêu Ninh để thấy sự nhát gan cẩn thận, hoạt bát vui đùa này thuận mắt hơn nhiều, y bất giác buồn cười, sự lạnh lẽo trong lòng vui đi không ít.

Chẳng qua là...nó thật không nghe được gì, không nhìn thấy gì sao?

Đúng lúc này Tần Tranh tới, Chiêu Ninh để chớp mắt, cười hỏi: “Đêm qua ai phụ trách bảo vệ gần Tuyền viên? Để A Trì bị kẹt trên núi mà không ai phát hiện?”

Lục Quý Trì gạt nãy mình, đôi mắt hoa đào tròn to, nhưng nghĩ lại chàng cũng không nói dối gì mới thà lòng người.

Lúc này Chiêu Ninh để vẫn đang nhìn chăm chăm vào sắc mặt của chàng, y hơi nhủu mày, như có tính toán trong lòng.

Ngay sau đó, trong đầu vị đế vương trẻ tuổi chợt hiện lên hình ảnh thể từ dung nhan tựa ngọc, làn da tựa tuyết; nặng ở trên người y khuôn mặt ửng hồng, quầng rừ rừ rừ.

“Tần vương diện hạ bị kẹt? Chuyện xảy ra lúc nào?”

Giọng nói kinh ngạc của Tần Tranh kéo Chiêu Ninh để trở về thực tại, y bình thần thuận miệng đáp một câu, lòng vang một tiếng chắc nịch, bỗng nhiên có chút nóng rực như lửa.

Không thấy gì thì tốt, nếu không...

Cổ đột nhiên thấy lạnh toát, Lục Quý Trì theo bản năng rút đầu một cái, nhìn Chiêu Ninh để cười vô tội.

Ánh mắt kia trong trẻo, nụ cười kia như ánh mặt trời, tức khắc xua tan sát ý đang nổi lên trong lòng Chiêu Ninh để, y hơi trầm ngâm, rồi lần nữa mỉm cười.

Mặc dù y không chắc đoạn đối thoại giữa mình và Việt vương phi đệ đệ này nghe được bao nhiêu, nhưng thấy chàng rất thức thời lại có thể làm cho mẫu hậu vui vẻ, y quyết định buông tha cho chàng. Chỉ là...

“Tuy đệ còn đang bị thương, nhưng sườn núi kia không cao, bình thường nửa nén hương cũng có thể xuống tới nơi, đệ lại chậm chạp như vậy, hẳn là gần đây rất lười biếng.” Chiêu Ninh để vừa dứt lời ánh mắt liền lóe lên, y nò một nụ cười có phần đùa giỡn. “Thế này đi, sau này A Tranh sẽ cùng đệ tập thể dục mỗi sáng, rèn luyện thân thể một chút.”

“Tập thể dục mỗi sáng?” Lục Quý Trì đột nhiên đại ra, chuyển đề tài cũng nhanh gọn! Hơn nữa chàng có một dự cảm cực xấu....Thiếu niên đơ người nhìn người anh hồ, cổ gầy gù, “Thật ra thân thể đệ cực tốt, hơn nữa nếu tập thể dục buổi sáng, đệ ở phủ tập cũng được, không cần làm phiền Tần tướng quân...”

“Đầu có phiền toái gì, sớm nào hẳn cũng tập thể dục rèn luyện thân thể mà,” Chiêu Ninh để híp mắt cắt ngang lời chàng, “có người cùng nhau luyện tập sẽ bớt nhàm chán hơn, A Trì đừng từ chối. Đệ không phải sợ không dạy sớm được, A Tranh lúc đó sẽ cho người đến tận giường督促 đệ dậy.”

Mặc dù không biết Chiêu Ninh để đang muốn làm gì, nhưng tên hoàng đế này hẳn không có ý gì tốt, Tần Tranh yên lặng trong chốc lát, rồi vô cùng sáng khoái phối hợp: “Sau này canh ba giờ Dần mỗi ngày, thân sẽ đứng giờ chờ diện hạ trong phủ.”

Canh ba giờ Dần... Còn chưa tới bốn giờ sáng nữa!!!

Lục Quý Trì sợ hãi ngáy người.

Chàng thật sự muốn thốt lên ‘các người có còn là người không thể’! Nhưng thấy hai mắt Chiêu Ninh để như đang cười cười, lý trí rốt cuộc cũng biết ghim ngựa trước vách đá hiểm nguy muốn trừng.

“Mão... giờ Mão, có được không?” Cuối cùng, chàng cắn răng nhả ra hai chữ.

Chiêu Ninh để trầm ngâm một chốc rồi bật cười, sau cùng, y híp mắt lắc đầu: “Không được.”

Lục Quý Trì: “...”

Chàng sẽ tiếp tục tạo phản, đứng hòng ai ngăn được chàng!!!

***

Vì vết thương trở nặng nên Lục Quý Trì miễn cưỡng nằm nghỉ ngơi trong phòng một ngày, đến chạng vạng tối quả thật không thể nằm thêm được nữa, vết thương cũng bắt đầu, chàng cố đứng dậy đi tới bãi săn.

Hôm nay là ngày kết thúc giải săn thú, trên đài cao, Chiêu Ninh để đang sai người thông kê thành quả của những người tham dự. Mọi người bên thì vẩy xem, bên thì ngồi nhàn nhã nghỉ ngơi, cười cười nói nói, hết sức náo nhiệt.

Lục Quý Trì đứng từ xa trông lại, lòng có chút rộn rạo.

Đồ thường hôm nay chính là thanh bảo kiếm mà Chiêu Ninh để từng mang theo trong trận ngự giá thân chinh, đánh lui Bắc Nhung.

Chưa nói đến bảo kiếm kia là bảo vật quý hiếm trên thế gian, chỉ vì nó đi theo hoàng đế ra sa trường chống lại kẻ địch, cũng đủ để kích động lòng người — sùng bái anh hùng là bản tính của con người, nhất là nam tử ở thời đại này, ai mà không có người hùng trong lòng? Dù lòng chàng trầm lần ghét bỏ ông anh trai hồ này, suốt ngày khẩu Phật tâm xà, nhưng khi nghĩ tới y từng ngăn con sông dữ, cứu nước khỏi nguy nan, lại dùng tâm kế thủ đoạn ổn định triều chính, mang lại thái bình cho thiên hạ, Lục Quý Trì không thể không bội phục y.

Chỉ tiếc chàng không tham gia giải săn, haizz... Mà có tham gia cũng không thể nào đứng hạng nhất. Lục Quý Trì ho nhẹ một tiếng, gấu đi ánh mắt thèm muốn, tiếp tục đi về phía trước.

Vừa đi được mấy bước, đã thấy Lạc Đình mặt ừ mày chau đi ra từ tịnh phòng gần đó. Lục Quý Trì chớp mắt, tiến lên như giả vờ đụng nhẹ vào người hắn.

Lạc Đình gạt mình sợ hãi lấy lại tinh táo, ngẩng đầu lên nhìn thấy chàng, đột nhiên khẩn trương: “Điện hạ thứ tội!”

“Lạc công tử?” Lục Quý Trì làm ra vẻ chán ghét hừ một tiếng, “Ban ngày ban mặt, anh mộng du à?”

Lạc Đình lúng túng xua tay: “Xin điện hạ tha tội, đêm qua tại hạ ngủ không được ngon, cho nên...”

“Ngủ không ngon?” Lục Quý Trì liếc nhìn hắn một cái, lười biếng nói, “Không biết Lạc công tử vì chuyện gì mà đêm lại không thể chợp mắt? Hay là còn nhớ vị tam tiểu thư kia?”

Chuyện Tề Hà và Lạc Đình chia tay Lục Quý Trì đã sớm biết, lúc này nói như vậy, chẳng qua là muốn xác nhận thêm lần nữa — ngày cưới đã tới gần, thân là bạn bè, chàng không muốn Khương Hằng gặp phiền toái gì cả.

Nhưng mà chàng chẳng ngờ, Lạc Đình nghe xong lại thêm phần luống cuống: “Không có! Tại hạ không có! Tại hạ không hiểu ngài đang nói gì!”

“...Xem bộ dáng của anh kia, đầu giống như không hiểu ta nói gì.” Lục Quý Trì nhất thời híp mắt, rồi cười lạnh một tiếng, tiến lên một bước, dùng ánh mắt áp bức nhìn chăm chăm hắn, “Bốn vương không có ý gì với Khương Hằng, nhưng nàng đã tay cứu mười mười bốn vương, bốn vương nhớ tới ơn của nàng. Tam tiểu thư hay tứ tiểu thư gì đó, tốt nhất anh hãy thu cái tâm tư của anh lại cho bốn vương, sống thật hòa thuận với nàng ấy, nếu không...”

Lạc Đình biết quan hệ tốt đẹp giữa Tần vương và Cửu công chúa, nhưng nghe xong lời này hẳn cứ cảm thấy có gì không đúng — nhưng tim hắn đang đập liên hồi, dù thấy sai sai hẳn cũng chẳng đoán ra được gì, chỉ khốn khổ gãi đầu trịnh trọng một cái: “Ta...ta đã biết, điện hạ yên tâm, ta không bao giờ phụ...phụ lòng Hằng mười mười đầu...”

Cái dạng có gan bà lòng hai ý lại không có gan gánh vác trách nhiệm này Lục Quý Trì trông mà ngứa mắt, một lần nữa chàng thật sự cảm thấy đáng tiếc cho Khương Hằng; nhưng đây là chuyện riêng của nàng, chàng không có quyền can thiệp, điều duy nhất có thể làm là dùng thân phận dọa nạt Lạc Đình một chút, để hắn không đi tìm đường chết nữa.

Lục Quý Trì nghĩ tới mà buồn bực, nghiêng đầu nhả hai chữ “Cút đi” rồi phất tay áo rời đi. Ấy thế mà vừa quay người...

“Tham kiến điện hạ.”

Nhìn thiếu nữ dịu dàng hành lễ trước mặt, Lục Quý Trì “...!”

Nàng ở đây từ bao giờ?

“Hằng, Hằng muội muội...” Lạc Đình phản xạ lại, hô lên một tiếng.

Lục Quý Trì quay đầu, thấy mặt mũi hân hạnh trắng bệch, mặt mày đau khổ, đứng kiểu vừa bị lẳng nhục, trong lòng chàng chợt vang một câu ‘wtf?’

Này cháu trai, định chơi xò ông đây à?!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Khương Hằng cố mấp máy đôi môi cơ hồ đang trắng bệch

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

A Hằng: Hình như ta thích chàng rồi!
Tiểu Trì đang cắn hạt lạc: Ai cơ? Lạc Đình á?
A Hằng: >_<”!!!!

Lạc Đình nào dám chơi xò Lục Quý Trì, sắc mặt hân thay đổi như vậy, hoàn toàn là vì sự xuất hiện đột ngột của Khương Hằng.

Vừa nhìn thấy nàng, sự hồ thẹn, chột dạ, đấu tranh và đau đớn đồng loạt trào dâng trong lòng, khiến hân càng thêm hoảng loạn, trên mặt lộ ra vài phần mất kiên nhẫn.

Lại nghĩ tới tình cảnh tiến thoái lưỡng nan hiện giờ...

Cả thế giới trước mắt Lạc Đình như biến thành màu xám xịt, trông hân suy sụp hẳn.

Hân vốn nho nhã yếu đuối, đáng vẻ hiện tại quả thực làm hân trông đến là đáng thương. Lục Quý Trì ngửa ngáy khắp người, cổ hân nhin, quay đầu về phía Khương Hằng hử một tiếng: “Lúc bốn vương tới hân đã trông chết trôi thế này rồi, bốn vương không bắt nạt hân.”

Khương Hằng trầm mặc một lát, mắt ánh lên ý cười: “Điện hạ tất nhiên sẽ không tùy tiện bắt nạt người khác.”

Lục Quý Trì hài lòng, nhướn mày ném cho nàng một ánh mắt ‘Cô cũng thật tinh tường’.

Ý cười trong mắt Khương Hằng càng rõ hơn, nhớ tới bộ dáng vừa lạnh mặt uy hiếp Lạc Đình của chàng, nàng có chút động lòng.

Người này thật tốt, đáng tiếc...

Đáng tiếc?

Suy nghĩ này vô ý hiện lên trong đầu khiến Khương Hằng bỗng ngẩn ngơ, nụ cười trong khoảnh khắc cứng lại. Nhưng rất nhanh sau đó, nàng lấy lại bình tĩnh: “A Như đang tìm huynh đó, Lạc ca ca, chúng ta mau qua đó thôi.”

Lạc Đình hoàn hồn, cười gượng gạo đáp: “Được.”

“Vây điện hạ...”

“Đi thôi, bốn vương cũng muốn đi xem náo nhiệt.”

Khương Hằng nhún người đáp vâng, lểch thấy dáng đi của chàng có chút cứng nhắc, bèn dừng lại hỏi thăm: “Thương thế của điện hạ...”

Lục Quý Trì quả thật không muốn nhớ lại chuyện xấu đêm qua, chưa đợi nàng hỏi xong khỏe môi đã nhếch lên: “Thái y nói đã tốt hơn nhiều rồi, cô không cần lo.”

Khương Hằng muốn nói thêm gì đó lại thôi.

Không hiểu sao lòng nàng cứ có chút bấn loạn, cố lấy lại tinh táo, nàng bắt đầu suy nghĩ nguyên nhân sâu xa trong đó.

Còn chưa nghĩ ra, cách đó không xa đã truyền tới tiếng hét chói tai, sau đó đoàn người phía trước bắt đầu trở nên hỗn loạn.

“Hô kia! Hô tự nhiên xuất hiện kia!”

“Lộn rừng nữa! Chưa hết, ngoài lộn rừng còn có...”

“Gấu, báo nữa kia! Trời ơi! Chúng đang lao về phía chúng ta!”

Biến cố đột ngột xảy ra làm ba người cả kinh, Lục Quý Trì cố quan sát kỹ, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Hàng loạt mãnh thú to xác vốn chỉ nên xuất hiện trong rừng sâu núi thẳm, giờ lại đột nhiên vọt ra từ cánh rừng nhỏ bên phải đài cao.

Mấy người Phương Trân Châu và Sở hoàng hậu đều bị vậy ở đó, còn cả Chiêu Ninh đế, y vốn đang ngồi trên ghế chủ vị quan sát cuộc tranh tài, chuẩn bị ban thưởng cho người đứng đầu giải đấu. Mọi người đều hoảng sợ, vội vã lớn tiếng hô lên: “Người đâu! Hộ giá! Hộ giá!”

Tần Tranh phản xạ cực nhanh, lập tức dẫn cấm vệ quân lao tới vây lấy đám khách không mời này rồi nhanh chóng diệt trừ. Nhưng không rõ tại sao, đám mãnh thú như thấy được nguy hiểm mà né tránh theo bản năng, chỉ liên tục nhe những chiếc răng nanh sắc nhọn về phía trước, chẳng sợ bị thương mà dừng lại.

Cấm vệ quân bị bất ngờ, một số người đã bị chúng cắn.

Đã thú thấy có đồ máu như thêm kích thích, gầm rú nhào tới phía đài cao; mọi người sợ hãi đến hồn xiêu phách lạc, nhao nhao ôm đầu chạy thực mạng.

Khung cảnh vừa rồi còn ngập tràn tiếng cười nói, mà nay đã hỗn loạn vô cùng.

“Này.... Này là...!”

Lục Đinh sợ hãi hai chân mềm nhũn, Khương Hằng ngược lại rất tỉnh táo, nằng đưa tay kéo lại Lục Quý Trì đang định hạ xống lên, chẳng những không giúp được, có khi còn làm tình hình thêm phức tạp.”

Lục Quý Trì đột nhiên tỉnh ngộ, hít sâu một hơi: “Có nói đúng?”

Chàng chăm chú nhìn một đội cấm vệ quân đang vững vàng che chắn cho đoàn người Phương Trân Châu, sự kích động và sốt ruột tạm lắng xuống vài phần.

Những con mãnh thú này mặc dù nhìn vô cùng hung dữ, nhưng cấm vệ quân cũng không hề ngồi không, thiết nghĩ tình hình sẽ nhanh chóng được khống chế, mọi thứ rồi sẽ đâu vào đấy.

Thiếu niên cau mày chờ đợi một hồi, khi thấy đôi bên tuy còn đang chém giết, nhưng tình hình đã ổn định hơn, không kiềm chế được nữa mà rảo bước về phía kia.

“Mẫu hậu!”

Nghe được giọng nói của con trai, Phương Trân Châu đang bị một cảnh máu thịt lẫn lộn dọa sợ tới ngây người, liền hoàn hồn trở lại: “Con...”

“Mẫu hậu không sao chứ?” Lục Quý Trì tiến lên cầm lấy bàn tay lạnh như băng của bà, “Mẫu hậu sợ lắm à?”

Lòng bàn tay chàng đầm mồ hôi, rõ ràng này giờ chàng cũng rất khẩn trương, sau khi lấy lại tỉnh táo, Phương Trân Châu nặng nề thở ra một hơi: “Không sao.... Còn con đây, không phải đã kêu con nghỉ ngơi cho khỏe rồi à, sao tự nhiên lại chạy ra đây?”

“Năm mới cũng chán quá, nhĩ thần muốn ra ngoài xem một chút, ai ngờ...” Đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt quen thuộc đang chiếu vào mình, Lục Quý Trì cứng đờ người, vội vàng quay đầu hỏi thăm Chiêu Ninh đế và Sở hoàng hậu, “Hoàng huynh hoàng tẩu vẫn ổn chứ?”

Vị đế vương trẻ tuổi vẫn ngồi điềm nhiên tĩnh lặng, chân mày cũng không nhíu lấy một lần, trầm tư trong chốc lát, ánh mắt chậm rãi quét qua hai tay của đệ đệ hung hăng và mẹ ruột mình. Lát sau, y mới đáp một câu không rõ ý tứ: “Trẫm không sao.”

“Bổn cung cũng không sao.” Sở hoàng hậu chỉ sợ hãi lúc đầu, rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, thấy Phương Trân Châu tuy đã hoàn hồn nhưng sắc mặt tái mét, nằng vội vàng trấn an bà: “Mẫu hậu đừng sợ, có bộ hạ có Tần tướng quân và các tướng sĩ ở đây, những súc sinh kia không thể dă thương chúng ta được đâu.”

Thấy nằng tuổi còn trẻ hơn, nhưng lại bình tĩnh hơn mình, Phương Trân Châu cảm thấy hơi bề bộn, bèn hát tay Lục Quý Trì ra: “Ai gia không sợ, chẳng qua....nhìn máu nhiều như vậy, ai gia có chút choáng váng.”

Đứng, chính thế, bà nói xong còn nghiêm túc gạt đầu một cái.

Lục Quý Trì: “...”

Xem ra cũng không có chuyện gì.

“Bẩm bộ hạ, mọi thứ đã xử lý ổn thỏa.” Đúng lúc này Tần Tranh một thân nhiễm đầy máu tanh đi tới, cách không xa sau lưng hắn có chừng mười cỗ thi thể mãnh thú, ngoài ra còn mấy con gục xuống, gãy gục, đội cấm vệ quân vẫn đang xử lý.

Chiêu Ninh đế gạt đầu, sắc mặt không đổi nói ra hai chữ: “Tra xét.”

Những mãnh thú này không thể vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, trông chúng cũng không được bình thường.... Tần Tranh ánh mắt lạnh lẽo gạt đầu đáp ứng, xoay người đi sắp xếp.

“Bộ hạ, vậy chuyện ban thưởng, có tiếp tục không ạ?” Lâm Phúc Lai tay nâng bảo kiếm đột nhiên tiến lên hai bước hỏi.

Chiêu Ninh đế chậm chạp quét ánh mắt sâu thẳm qua tất cả mọi người, hơi híp mắt lại, y gạt đầu đáp: “Tiếp tục đi.”

Hao tổn tâm sức bố trí mãnh thú tấn công bất ngờ, chắc hẳn không chỉ để dọa dẫm, chuyện này, vẫn chưa kết thúc.

“Dạ,” Lâm Phúc Lai lên tiếng đáp lại, rồi quay đầu nhìn mọi người, nằng cao bảo kiếm trong tay, “Bộ hạ có lệnh...”

Lời còn chưa dứt, ánh mắt lão thái giám mập mạp đột nhiên biến đổi, lão nhanh xoay người lại, vươn tay vào không trung nắm lấy con dao găm chẳng biết xuất hiện từ bao giờ, hung hăng đâm về phía Chiêu Ninh đế.

“Bộ hạ cẩn thận——!”

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Lâm Phúc Lai lại đứng quá gần Chiêu Ninh đế; mọi người bàng hoàng, chỉ đành trơ mắt nhìn con dao găm lóe sáng đâm một đường thẳng tắp vào.....

“A Trì!!”

Tiếng hét chói tai của Phương Trân Châu làm tất cả mọi người giật thót.

Tấn vương.... Cái tên Tấn vương luôn không an phận, đã tâm bưng bưng, nay lại không màng an nguy của bản thân, giữa lúc chỉ mình treo chuông lại nhào tới chấn thay cho bộ hạ?!

Này....bọn họ không phải đang nằm mơ chứ?

Ngay cả Chiêu Ninh đế cũng không khỏi ngẩn nhìn đệ đệ hung hăng đang ngã vào người mình.

“Còn....còn ngày ra đó làm gì?” Lục Quý Trì đau đến há hốc mồm, mới có gạt vron tay để ép bụng đang không ngừng chảy máu của mình, khó khăn nặn ra mấy chữ, “Gọi...gọi thái y...”

Mẹ nó không thấy ông đây bị đâm thủng rồi à? Còn ngờ ngờ ngác ngác ở đó làm gì, đúng là đồng đội như heo mà!

Chiêu Ninh đế bỗng hoàn hồn, thấy mặt chàng như khoắm lại, trong lòng trăm mối ngổn ngang đồng thời lại có chút buồn cười.

“Tại sao lại làm thế?” Y hơi ngập ngừng, dùng một ánh mắt hoàn toàn khác với lúc trước nhìn đệ đệ hung hăng của mình, “Trước đây không phải...A Trì vẫn luôn muốn thay thế trẫm sao?”

Lâm Phúc Lai đi theo y từ hồi y mới ra đời, Chiêu Ninh đế tuy đã phòng bị từ sớm, nhưng quả thật không thể ngờ người ra tay sẽ là lão. Mà lão lại cực kỳ hiểu y, ra tay vô cùng hung ác, nếu như không nhờ Lục Quý Trì, Chiêu Ninh đế biết chắc hôm nay y chẳng thể nào né nổi nhất dao này.

Còn Lục Quý Trì... Tại sao lại thế?

Đây là lần đầu tiên nghe y hỏi thẳng vào chuyện này, Lục Quý Trì hơi ngờ ngẩn, chột phản ứng lại—— mẹ kiếp mình theo bản năng đi cứu người ta giờ lại hóa bất thường rồi!

Chuyện này ảnh hưởng cực lớn tới việc cái đầu chàng có giữ được trên cổ hay không, hơn nữa không chừng...chàng sẽ không cần phải cụp đuôi mà sống nữa! Thiếu niên nhất thời kích động, cổ nén đau đớn trên người, dùng một ánh mắt thâm trầm sừng sững nhìn y: “Trước đây đệ...đệ không hiểu chuyện, luôn nghĩ bản thân không thể... không thể thua kém hoàng huynh được. Nhưng đến một hôm trong giấc mơ, mẫu phi...mẫu phi muốn đệ hãy mở to đôi mắt, nhìn cho thật rõ Đại Chu của ngày hôm nay.... Đệ...đệ làm theo lời bà ấy....sau đó cuối cùng đã hiểu, thiên hạ này có thể không có đệ, nhưng không thể không...không có hoàng huynh....”

Lời phía trước là giả, nhưng đằng sau là thật lòng.

Đại Chu vừa thoát khỏi hiểm cảnh nước mắt, hiện nay chính sự rối ren, tình cảnh không quá ổn. Dưới gối Chiêu Ninh để hiện tại cũng chỉ có một tiểu hoàng tử mới sinh không lâu, nếu hôm nay y có chuyện chẳng lành, Đại Chu nhất định sẽ lại rơi vào cảnh ngoại loạn nội nguy, mà lần này, khó khăn mà dân chúng Đại Chu phải đối mặt, chính là cảnh nước mất nhà tan thật sự.

Lục Quý Tri nghĩ như vậy, cảm thấy bản thân thật vĩ đại, hẳn là một vị anh hùng vì dân vì nước trong truyền thuyết!

Chiêu Ninh để không hay biết chàng giờ này còn tâm trạng đặc ý, chỉ cúi đầu nhìn người em trai vừa quen thuộc vừa xa lạ, lòng rối bời, rồi y thờ dãi một hơi cười: “Trẫm vốn định sai người điều tra cho kỹ rồi mới phán đoán, nhưng giờ phút này đây...trẫm muốn tiếp tục tin tưởng đệ.”

“Huynh tin đệ...đệ nhất định sẽ không để cho huynh thất...thất vọng nữa...” Lục Quý Tri lòng mừng quýnh, nhưng lời còn chưa dứt, quang cảnh trước mắt chàng đã tối sầm lại, chàng rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Nụ cười của Chiêu Ninh để cứng lại, y cúi đầu nhìn, thấy vết thương trên người Lục Quý Tri không biết từ lúc nào đã biến thành màu máu đen sẫm.

Trên dao găm có độc!

Ý thức được điều này, đáy mắt chàng thanh niên chợt trầm xuống: “Mau truyền thái y!”

“Mẫu hậu! Mẫu hậu người sao rồi ạ?”

Phương Trần Châu lại không chịu nổi kinh hãi, hai mắt tròn ngược lên ngất xỉu.

Tình cảnh bỗng chốc lại hỗn loạn.

Cách đó không xa, Khương Hằng cố mấp máy đôi môi cơ hồ đang trắng bệch.

Nhịp tim dần đập và sự lạnh toát từ sau gáy làm nàng rung mình trong nháy mắt đã cho nàng hiểu được lòng mình.

Nhưng nàng chẳng thể nào vui nổi.

Nếu như có thể...

Quay sang nhìn Lạc Đình bên cạnh đang lau mồ hôi, ánh mắt nàng càng trở nên phức tạp.

Nếu như có thể, nàng thật sự hy vọng mình vĩnh viễn không hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 46: Đệ đệ như vậy thật đáng yêu

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Hằng Hằng à, để ta vào tư khổ của hoàng huynh kiếm vài món cho nàng chơi nhé?”

Lục Quý Tri lần này ngủ là liền một mạch tận ba ngày.

Ba ngày sau, chàng rốt cuộc cũng tìm được đường sống trong cái chết mà tỉnh lại.

Phương Trần Châu kiểm lòng không động, mắt đỏ hoe: “Tiểu tử thôi, mẹ còn tưởng mày muốn mẹ người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh chứ!”

Mặt bà tiểu tụy, chắc hẳn mấy ngày qua không được yên giấc, Lục Quý Tri lòng áy náy, nhưng vẫn toét miệng cười, giọng khàn khàn: “Sao có thể... Mẹ ruột nương nương còn ở đây, thân là con...con trai, nào dám bỏ mẹ lại một mình...”

Phương Trần Châu chảy nước mắt, đánh lên cánh tay của chàng cái bốp rồi mắng: “Đồ bất hiếu! Ai kêu mày đòi làm anh hùng! Mày có biết suốt nữa...suốt nữa thì mày đi xuống âm phủ gặp ông cụ thân sinh của mày rồi không!”

Một bát dao kia của Lâm Phúc Lai nhằm vào đúng chỗ hiểm của Chiêu Ninh để, dù Lục Quý Tri nhào người qua chắn, góc độ sẽ hơi lệch, khiến con dao găm đâm không trúng chỗ hiểm, nhưng cũng cách đó không xa; hơn nữa trên dao găm còn tẩm kịch độc, nếu không phải thái y tới kịp thời và mạng của Lục Quý Tri chàng lớn, thì hẳn giờ này thân xác chàng đã lạnh rồi.

Càng nghĩ càng thấy sợ, Phương Trần Châu đột nhiên ngừng đầu nói, “Không thể ở đây thêm nữa, phải về! Phải tìm đường trở về!”

Chắc là bà phải rất kinh hãi, Lục Quý Tri nghe vậy cũng không hỏi thêm, nhanh chóng trấn an bà: “Nghe theo Trần Châu nữ sĩ hết... Nhưng mà bây giờ, phiên mẹ già của con rút cho con một cốc nước được không? Con...con khát khô cả cổ rồi...”

Chàng tỏ vẻ khổ sở, Phương Trần Châu nhìn vừa thương vừa giận, đánh nhẹ vào tay chàng một cái; sau đó bà vừa đứng dậy đi rót nước vừa lớn tiếng gọi: “Người đầu, Thập nhất tỉnh rồi, kêu thái y vào kiểm tra!”

Chiêu Ninh để bị ám sát, giải đấu không thể tiếp tục nữa, vì thế ba ngày trước tất cả mọi người đã cùng hồi kinh. Nghĩ tới tình hình nguy cấp của Lục Quý Trì, lại thêm trong phủ chàng thiếu người chăm sóc, Chiêu Ninh để liền sắp xếp cho chàng ở lại trong cung, lệnh cho thái y luôn phải túc trực bên cạnh.

Sở dĩ hiện tại phòng không có ai là vì Phương Trần Châu sợ bản thân không kiểm lòng được mà khóc, nên cho họ lui ra.

“Tham kiến thái hậu...”

Thái y ở gần ngoài nghe triệu kiến liền vội vã đi vào, Phương Trần Châu nóng ruột, chưa đợi ông nói xong đã phát tay: “Không cần đa lễ, mau lại xem cho Thập nhất.”

“Dạ.”

Thái y không dám chần chờ, nhanh chóng đi tới mép giường ngồi xuống, kiểm tra thương thế của Lục Quý Trì. Sau đó, ông ta ngừng đầu lên cười thưa: “Bẩm thái hậu nương nương, Tán vương điện hạ đã không còn nguy hiểm, tuy hiện tại không còn gì đáng ngại, nhưng vẫn cần tĩnh dưỡng một thời gian nữa mới có thể bình phục hoàn toàn.”

Tàng da lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, Phương Trần Châu dùng sức khạc ra một ngụm trọc khí: “Được rồi, vất vả cho mọi người.”

Thái y được sủng mà lo, vội đáp không dám.

Phương Trần Châu trong lòng vui vẻ, liền ban thưởng cho tất cả mọi người hầu hạ, lại dặn cung nhân đi nấu cháo, tới lúc này bà mới hoàn toàn thả lỏng.

Bà đang định nói tiếp thì Chiêu Ninh để tới.

Con trai sống dở chết dở nằm trên giường, mạng có thể mất bất cứ lúc nào làm bà không còn hơi đâu mà diễn kịch, vì thế mấy ngày nay... Nghĩ tới ánh mắt Chiêu Ninh để nhìn mình càng lúc càng thâm sâu khó dò, Phương Trần Châu bỗng chốc khản trương hơn hẳn.

Thằng con trai hờ này của bà hẳn là nhìn ra điều gì không đúng, nó sẽ nghĩ gì nhỉ? Nó sẽ làm gì nhỉ?

Lục Quý Trì nhìn cảm xúc trên gương mặt bà cũng có thể đoán đại sự không ổn rồi, chẳng qua là Chiêu Ninh để đã bước vào, chàng có khó chịu thì trước mắt chỉ có thể nhẫn nhịn: “Tham kiến hoàng huynh...”

“Được rồi, đệ vừa tỉnh, cứ nằm đó nghỉ ngơi, không cần để ý mấy lễ tiết này.” Mấy hôm Lục Quý Trì còn hôn mê, Chiêu Ninh để đã tra rõ được nguồn cơn sự việc, vì thế lúc này nhìn đệ đệ sắc mặt tái nhợt, không còn hoạt bát như xưa, ánh mắt y ôn hòa hơn nhiều.

Xem ra nhất dao này không uống! Lục Quý Trì mừng thầm, sau đó chàng hơi chớp mắt, giọng như cây ngay không sợ chết đứng nhưng thực ra là dò xét hỏi:

“Thần đệ lần này đã lập được công lớn... Hoàng huynh định ban thưởng gì cho thần đệ vậy?”

Lời nói không khách sáo như vậy, Chiêu Ninh để nghe mà buồn cười: “A Trì muốn thưởng gì?”

Rõ ràng y thích những người thẳng thắn và đơn giản, vừa hay Lục Quý Trì cũng không thích lối sống quanh co, phức tạp, vì thế chàng thờ hờn hờn hỏi: “Thanh bảo kiếm của hoàng huynh đã thưởng cho ai chưa?”

Chiêu Ninh để có chút bất ngờ, hơi nhàu mày hỏi lại: “Đệ muốn à?”

Lục Quý Trì gật đầu như gà gật, giọng đầy nhạo nhệ: “Đó là thanh kiếm anh hùng mà hoàng huynh đã dùng để đánh bại Bắc Nhung, tượng trưng cho sự phục hưng của Đại Chu, thiện hạ này có ai mà không muốn? Nhưng nếu huynh đã ban thưởng rồi, vậy cũng không có lý nào lại đòi lại... Hoàng huynh, nghe nói huynh còn có một thanh đoản kiếm tên Hân Lãm, cũng mang theo trong trận đánh Bắc Nhung năm đó, thần đệ muốn nó, hoàng huynh có thể ban thưởng cho đệ không?”

Hai mắt chàng sáng rực lên, dù sắc mặt còn tái nhợt nhưng nụ cười rạng rỡ. Chiêu Ninh để chợt nhớ tới con chó Tiểu Hoàng ngày trước y nuôi cũng chỉ chờ cơ hội là đòi thưởng, con người gai góc như y bỗng chốc trở nên mềm lòng.

“Trẫm biết rồi,” Y mỉm cười, thuận miệng hỏi thêm, “Còn gì nữa không?”

“Nữa á?” Lục Quý Trì lúc đầu hơi ngạc nhiên, ngay sau đó liền vui vẻ, “Đệ có thể nhận thêm nữa à?”

Ngoại trừ thanh Hân Lãm kia, chàng vẫn chưa nghĩ ra thứ gì khác; Chiêu Ninh để thấy vẻ mặt của chàng vừa buồn cười vừa mới lạ, đệ đệ hung hăng như thế này lại thật đáng yêu?

“Xem ra A Trì không muốn thêm thứ gì khác, vậy trẫm...”

Y cố ý kéo dài giọng, Lục Quý Trì vừa nghe đã nóng nảy: “Khoan khoan khoan! Đệ còn muốn nữa! Đệ còn!”

Bảo bối đưa tới tận tay mà không nhận thì khác nào kẻ dẫn!

Chiêu Ninh để bật cười, đôi chân mày hơi nhướn lên: “Đệ đúng là chẳng khách sáo gì cả.”

“Cùng là người một nhà, khách sáo qua lại thì khác gì người ngoài, thần đệ muốn thành huynh đệ thực sự của hoàng huynh, không muốn như trước!” Lục Quý Trì miệng lấp liếm một đằng, lòng lại nghĩ một nẻo: Mấy món đồ trước anh thường chả có tí đáng giá hay quý hiếm gì cả, lần này mà tôi còn khách sáo, chẳng phải anh sẽ thuận nước mà đẩy thuyền sao? Tôi đâu có ngu!

Vị hoàng đế vừa mới rớt một khoản tiền lớn đi đầu tư, giờ đang nghèo rớt mồng tơi vẫn chưa biết bản thân bị chằm chọc, y như cười như không nhìn đệ đệ hung hăng đang muốn được nước làm tôi, giọng không nghe ra vui giận: “Vây A Trì nói đi, đệ còn muốn gì?”

“Thần đệ muốn đi ngắm tư khôi của hoàng huynh một chút.”

“...Hừm?”

Lục Quý Trì cảm thấy chàng cực kỳ thông minh, cười hi hi nói: “Thần đệ lúc này đầu óc còn đang mơ hồ, trong phút chốc không nghĩ nổi mình thích cái gì, chỉ bằng chờ sau khi đệ khỏi hẳn, hoàng huynh dẫn đệ đi thăm tư khôi chọn vài thứ?”

Chiêu Ninh để đột nhiên cảm thấy thẳng thắn này muốn lên trời rồi.

Lại dám dõm ngổ tư khôi của đế vương!

Đây là nơi mà ngay cả hoàng hậu nương nương cũng không được phép vào.

Bên trong cất giấu biết bao bảo bối mà hoàng đế dụng tâm sưu tầm, ai cũng không thể nhìn!

Nó còn đòi vào đó chọn...

Chọn cái con khỉ!

“Hoàng huynh yên tâm, thần đệ không cuỗm hết tư khôi của huynh đâu, chỉ xin hai...à ba thứ, đệ chỉ xin ba thứ thôi, được không?”

Chiêu Ninh để thực muốn nói không, nhưng nhìn gương mặt tuấn tú nhưng trắng tái cộng thêm thân hình gầy rộc đi của thiếu niên, cuối cùng khước mắt hơi run rẩy, lòng đau đớn nói một câu: “...Chờ đệ hết bệnh.”

“Đa tạ hoàng huynh!” Đau lòng không? Đau lòng là phải rồi! Lục Quý Trì ngoài mặt thì tỏ vẻ cảm kích, còn lòng chàng thì đang cười như được mùa.

Nông nô lể mình thành địa chủ, ôi cái cảm giác thật tuyệt vời!

Chàng đang đắc ý, một cung nhân xinh xắn bưng chén thuốc tiến vào: “Bẩm bệ hạ, thái hậu, thuốc của Tán vương điện hạ đã tới.”

Vị đáng nể chợt lan tỏa khắp phòng, nụ cười của thiếu niên chợt tắt, mặt biến sắc: “Phải uống à?”

“Thái y đã căn dặn, nhất định phải uống hết.”

Lục Quý Tri im lặng trong chốc lát, rồi ngẩng đầu liếc nhìn Chiêu Ninh đế: “Ôm, đệ vừa suy nghĩ một chút, cảm thấy con số ba thật không đẹp, chỉ bằng chúng ta giảm bớt lại...”

Chiêu Ninh đế cười đều: “Lời vàng đã nói ra, không thể lấy lại, đệ đừng hy vọng nữa, uống thuốc đi.”

Lục Quý Tri đột nhiên cảm thấy bản thân chàng đã chịu thiệt lớn: “...”

Ai tới giúp đẩy nhanh tiến độ cái nào, bản điện hạ sẽ trọng thưởng!

***

Dù sao Lục Quý Tri cũng mới tỉnh lại, tinh thần vẫn chưa ổn định, sau khi uống xong thuốc chàng lại mơ mơ màng màng ngủ mất.

Trước khi đi hết hai mắt, chàng âm thầm ném cho Phương Trần Châu một ánh mắt ‘Nếu y hỏi mẹ, mẹ cứ giả vờ đã, đợi con tỉnh lại rồi tính’. Phương Trần Châu nhìn mà chẳng đoán ra được chỉ đành gật đầu với chàng. Sau đó khi chàng vừa vào giấc, bà liền quay đầu lại nhìn Chiêu Ninh đế: “Ai gia có vài lời muốn nói với bệ hạ.”

Chiêu Ninh đế trầm mặc chốc lát, hai con mắt lóe sáng như có ý cười: “Vừa hay, trẫm cũng có vài chuyện muốn hỏi mẫu hậu.”

Phương Trần Châu cảm thấy căng thẳng quá, thầm nhủ ‘Má ơi đứa con trai hồ này quả nhiên nghĩ ngờ bà rồi’, nhưng mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

“Ai gia muốn về cung, chúng ta vừa đi vừa nói.”

“Được.”

Đôi mẹ con chân trước chân sau ra khỏi phòng, đi về phía cung Thọ Ninh.

Trời đương lúc giữa trưa, cảnh xuân tươi đẹp, ánh mặt trời ấm áp, dần xua tan nỗi bất an trong lòng Phương Trần Châu. Bà hơi trầm ngâm, cuối cùng phá vỡ sự tĩnh lặng: “Có phải bệ hạ rất tò mò, tại sao ai gia lại quan tâm Thập nhất như vậy không?”

“Đúng là có chút không hiểu,” Chiêu Ninh đế thần sắc ôn hòa nhìn bà, “trẫm nhớ trước giờ mẫu hậu đều không thích Thập nhất, người luôn lo lắng đệ ấy sẽ hại nhi thần, luôn nhắc nhở nhi thần phải đề phòng. Nhưng hôm nay...tựa hồ mẫu hậu quan tâm, đề ý đệ ấy hơn nhiều.”

“Bệ hạ có muốn biết nguyên nhân không?”

Gương mặt này vẫn rất thân thuộc với y, nhưng ánh mắt của bà, có phần làm y hơi hồi hộp. Y theo bản năng không muốn hỏi thêm nữa, càng như vậy, y càng muốn biết lí do.

“Muốn,” chàng trai hơi im lặng một lúc rồi cười, vẻ mặt dịu dàng, ánh mắt trầm tĩnh mà đáng tin, “Không dám gạt mẫu hậu, trẫm quá thật vô cùng hiếu kỳ.”

Hiếu kỳ là tại sao người mẹ trước nay luôn chậm chạp ít nói, luôn không ưa gì đệ đệ kia của mình, mà nay lại có thể thay đổi, có thể vui cười, có thể dịu dàng đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Mẫu hậu của trẫm trước giờ không nói như vậy, rốt cuộc bà là ai?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Hay là mình cứ
...bất chấp hết từ hôn đi tiểu thư?”

Phương Trần Châu nhìn Chiêu Ninh đế trầm mặc, hồi lâu sau mới tiến lại gần, vươn tay ôm lấy y.

Chiêu Ninh đế sững người, theo bản năng né tránh.

“Mẫu hậu...”

Sau phản xạ, nụ cười của y chợt tắt, như mang theo chút áy náy; Phương Trần Châu thấy vậy thì cười: “Không quen phải không?”

Không đợi Chiêu Ninh đế trả lời, bà đã nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Bệ hạ không cần cảm thấy có lỗi, vì ai gia cũng vậy, cũng cảm thấy không quen.”

Chiêu Ninh đế ngậm ngùi.

“Thật ra những chuyện này đều là lỗi của ai gia...” Phương Trần Châu nâng mắt nhìn vẻ xa xăm, vừa cổ lục lại trong trí nhớ của Xà thái hậu, sau rồi bà thu lại nụ cười, thờ dãi, “Ai gia là nữ tử, từ lúc sinh ra đã không được ông bà nội cùng cha yêu thích, mẹ cũng chỉ quan tâm tới đệ đệ, rất ít khi ở bên cạnh ta, chỉ dạy dỗ ta phải ngoan ngoãn, phải hiếu thuận, phải tuân thủ nữ đức, nói ít làm nhiều. Vì thế, ai gia đã quen sống yên lặng, thanh tĩnh, cũng quen bình thản trước tất cả mọi chuyện xung quanh.”

Chiêu Ninh để không nói gì, chỉ lắng lắng nghe; Phương Trần Châu không tiếp tục nhìn y, nói tiếp, “Ngay cả với bề hạ...lúc bề hạ vừa ra đời, bề xấu xíu, trắng trẻo đáng yêu, dù trong lòng ta cực kỳ vui vẻ, cực kỳ muốn ôm ấp vỗ về con, nhưng quả thật không biết làm sao để ôm con, thế nên chỉ ngồi cạnh ngắm con cả một buổi chiều...”

Chiêu Ninh để lòng khẽ động, hỏi một câu không lộ cảm xúc: “Mẫu hậu sợ làm trĩm bị thương sao?”

“Phải.” Quay đầu nhìn y đầy dịu dàng, Phương Trần Châu tiếc nuối, “Ai gia chưa từng được ai ôm ấp, cũng chưa từng ôm lấy ai, thật sự rất sợ làm con bị thương.”

Trong lòng Xà thái hậu tràn ngập yêu thương đối với Chiêu Ninh đế, nhưng thứ tình mẫu tử này quá đối nặng sâu, từ nhỏ bà đã bị người thân xa lánh, nên quả thật không biết phải biểu đạt tình cảm thế nào, càng muốn gần gũi, lại càng thấy sợ hãi.

Vì thế, dù từ nhỏ đến lớn đều ở cạnh bà, nhưng Chiêu Ninh đế cũng không mấy thân cận với bà; ít nhất trong trí nhớ của Chiêu Ninh đế, mẫu hậu y chưa bao giờ ôm y, cũng chưa bao giờ ở riêng với y quá nửa canh giờ. Bà lúc nào cũng ở sau lưng nhìn trộm con mình, mỗi lần y vươn tay muốn bà ôm vào lòng, bà đều sẽ hoảng hốt lùi lại, rồi giao y cho ma ma chăm sóc.

Dần dần, y không còn khát khao được mẹ ôm vào lòng nữa. Mà với Xà thái hậu, đứng nhìn con mình từ xa, lặng lẽ, âm thầm quan tâm, dường như biến thành toàn bộ cuộc sống của bà.

Cùng là một người mẹ, Phương Trần Châu rất đồng tình với Xà thái hậu, có thể những thứ này không thuộc trí nhớ của bà, nhưng bà cũng không kim được mà cảm thấy đau lòng thay cho Chiêu Ninh đế.

Mặc dù y là vua một nước, nắm quyền cai trị cả thiên hạ, anh minh, mạnh mẽ, làm người khác phải nể sợ, nhưng vào giờ phút này, không biết có phải do bị ảnh hưởng bởi kí ức của Xà thái hậu hay không, mà trong mắt bà, y bỗng nhiên biến thành một đứa nhỏ.

Gióng như Lục Quý Trì, một đứa bé rất đổi bình thường.

“Ta không biết liệu bề hạ có giận ta hay không, nhưng ta lúc nào cũng cảm thấy giận bản thân mình.” Giúp Xà thái hậu bọc bạch toàn bộ tâm tư trong lòng, là điều duy nhất Phương Trần Châu có thể làm thay bà ấy, “Là một người mẹ, ta không thể cho con ta một vòng tay ấm áp, để nó chỉ có thể thăm hăm mộ người khác, thậm chí khi đêm ngủ còn ôm gối gọi mẹ ời...”

Chuyện này thật sự làm người nghe thấy quá đau lòng, Phương Trần Châu không cần phải giả vờ, mặt bà đã lộ rõ vẻ xót thương.

Chiêu Ninh đế ngăn ra, có chút mất tự nhiên, đó là chuyện lúc y sáu, bảy tuổi, không ngờ mẫu hậu lại nhìn thấy, còn nhớ rõ đến bây giờ.

“Con là đứa con duy nhất của ta trên đời này, người ta yêu nhất là con, bề hạ à, trong quá khứ là ta không tốt, nhưng sau này... Dù con lớn lên, không cần ta bầu bạn nữa, nhưng bất kể thế nào, mẫu hậu sẽ cố để trở thành một người mẹ tốt hơn.”

Phương Trần Châu không giống Xà thái hậu, nếu bà yêu ai nhất định sẽ bày tỏ tình yêu đó ra ngoài, cho nên dù bình thường có chút oán giận con trai, nhưng lúc cần biểu đạt tình cảm tuyệt đối sẽ không mơ hồ.

Từ ngày bề, Lục Quý Trì suốt ngày được nghe những lời âu yếm, cung nựng như là ‘Mẹ yêu con’, ‘A Trì bảo bối của mẹ’ hay ‘Mẹ yêu A Trì nhất’. Đương nhiên việc ôm hôn thăm thiết cũng không thiếu, hồi năm tuổi, Lục Quý Trì đã có lần sợ da mặt chàng sẽ bị mẹ hôn đến nát luôn. Tuy nhiên, Phương Trần Châu cũng vô cùng chú trọng việc giáo dục giới tính, đến khi Lục Quý Trì học xong tiểu học, bà không ôm hôn con nữa, cũng dạy chàng không được tùy tiện để người ngoài hôn mình, cũng như không tùy tiện hôn người khác.

Lục Quý Trì tính cách cởi mở, cư xử nhiệt tình, hoàn toàn là nhờ cách giáo dục của mẹ.

Còn Chiêu Ninh đế...

Thật xin lỗi từ trước tới nay bề hạ chưa bao giờ nghe những lời tình cảm thẳng tuột như vậy.

“Bà là à?” Sau một hồi im lặng, chàng đế vương trẻ tuổi cười nhạt, ánh mắt áp bức nhìn Phương Trần Châu chăm chăm: “Mẫu hậu của trĩm trước giờ không nói những lời như vậy với trĩm, nói, bà rốt cuộc là à?”

Phương Trần Châu bị y sẫm soi như vậy...

Suýt chút nữa thì quý xuống xin tha mạng.

Tổn thọ quá! Thăng nhóc này sao mà tinh dữ vậy?!

Để che giấu sự hoảng sợ trong lòng, bà âm thầm véo bắp đùi một cái, mắt đỏ hoe, thờ dài: “Ai gia đột nhiên thay đổi lớn như vậy, bề hạ kinh ngạc cũng là chuyện bình thường, có thể...”

Rồi bà lại lắc đầu, “Ai gia trước giờ không hề biết cách biểu lộ tình cảm của mình, là Thập nhất đã dạy cho ta, bề hạ không ngại nghe ta nói hết lời rồi hãy quyết định sao.”

Chiêu Ninh đế ngờ người, nghe những lời kia mà lòng dần bình tĩnh lại. Y hơi rù mắt, hồi lâu sau mới đáp: “Mẫu hậu mới nói.”

Phương Trần Châu trấn định lại, bắt đầu kể: “Trước đây quả thật ai gia không thích Thập nhất, cũng vô cùng lo lắng nó sẽ làm hại bề hạ. Lúc đầu nó tỏ ra ân cần, ai gia cũng hoài nghi không biết nó có âm mưu gì hay không, vì vậy bên tương kế tựu kế, cũng muốn giúp bề hạ quan sát một phen, xem nó rốt cuộc muốn làm gì.”

Đầy đúng là chuyện mà Xà thái hậu có thể làm được, Chiêu Ninh đế gương đời mất thâm trầm nhìn bà, im lặng.

“Nhưng sau một thời gian tiếp xúc, ai gia đột nhiên phát hiện đứa nhỏ này không hề xấu như ai gia vẫn nghĩ, hơn nữa, nó rất hiền lành, cũng rất biết quan tâm. Ví dụ như đồ ăn ai gia làm, dù khó ăn tới đâu, nó cũng sẽ cố ăn hết, cũng không giả vờ nói rằng ăn rất ngon, chỉ chần thành khích lệ ai gia rằng, lần tới ai gia nhất định sẽ làm tốt hơn; ví dụ như phát hiện con chim ai gia nuôi vô tình ăn nhiều hơn bình thường, nó sẽ chế con chim ngu ngốc, nhưng vẫn đứng bên xoa bụng cho chim, để nó không bị bệnh; còn nữa, nhìn thấy dây thắt eo của Ngọc Dung bị lỏng, nó sẽ nói giọng nói với ai gia, để ai gia nhắc nhở nàng, chứ bản thân nó sẽ không nóng vội nói ra khiến nàng thẹn thùng xấu hổ...” Phương Trần Châu vừa nói vừa thờ dài, “Lúc đó ai gia mới nhận ra, nó chỉ là một đứa trẻ bị chiều quá thành ra hư, hành xử phách lối, tính tình tùy tiện, nhưng bản chất là một người tốt.”

Chiêu Ninh đế trầm mặc, thường ngày y bận bề chính sự, không có nhiều thời gian bên cạnh mẹ mình, cho dù là tới thình an cũng vội vã rời đi. Kể dưới nhìn thấy, cũng sẽ không đảm bảo cho y những việc tương như nhỏ nhặt con con thế này, vì vậy y không hề biết đệ đệ hưng hăng sẽ như vậy trước mặt mẫu hậu mình.

Phương Trần Châu lặng lẽ liếc mắt đánh giá y, thấy mặt mày y dịu đi, bà mới dần thả lỏng.

Bà đã làm đúng.

Có lẽ trên phương diện nào đó, Chiêu Ninh đế rất lợi hại, rất giỏi giang, nhưng trước mặt mẹ mình, y cũng chỉ là một người con khát khao hơi ấm người mẹ. Dù người con này đã lớn, tình cảm không nhất thiết phải bộc bạch rõ ràng, nhưng tuổi thơ luôn có sức ảnh hưởng vô cùng lớn tới một người, Phương Trần Châu cảm thấy, ẩn sâu trong lòng y luôn có sự tiếc nuối.

Những tiếc nuối này, về mặt khía cạnh nào đó sẽ là nhược điểm của y.

Vì bản thân, cũng vì Xà thái hậu, Phương Trần Châu muốn bù đắp cho những thiếu sót này.

“Tôi một ngày, trong lúc ai gia sắp xếp lại đồ đạc chợt phát hiện một tấm thảm nhỏ mà hồi bề bề hạ từng dùng, không khỏi nhớ tới chuyện xưa, lòng vô cùng đau khổ. Lúc đó Thập nhất tới...” Phương Trần Châu bắt đầu bịa, “Ta cũng không biết làm sao nó nhìn ra được, nó cũng không hỏi gì ta, chỉ là đột nhiên kể ta nghe những chuyện thú vị lúc nó và Dung thái phi sống chung. Lúc đầu ta còn không hiểu, nghe một chút, mới dần dần mở lòng hơn. Đương nhiên, ban đầu ta chỉ hiểu ra một chút, cũng không rõ nên làm gì, nhưng còn Thập nhất... Bề hạ chắc đã nhìn ra, trông đứa nhỏ đó trưởng thành thì gai góc hơn, nhưng thật ra nó chịu tổn thương hơn ai hết, ai gia nhìn nó, tự nhiên lại nhớ tới bề hạ lúc còn bề, dần dần...”

Dần dần đem những áy náy, những hối hận với y, bù đắp lên người đệ đệ hưng hăng của y.

Phương Trần Châu không nói tiếp, nhưng Chiêu Ninh đế nghe vậy là hiểu.

Trong lòng y vừa có chút rời bởi khó giải bày, vừa có chút chua xót khó diễn tả, nhưng không hề có sự nghi ngờ.

Mặc dù nghe hơi vô lý, nhưng chung quy những lời Phương Trần Châu nói ra đều là những lời Xà thái hậu muốn mà không thốt lên thành lời, nên cũng không tính là lừa gạt y — không phải là bịa đặt, cũng không phải vấn đề nhìn thấu hay không thấu. Chỉ là chuyện mối quan hệ giữa bà và Lục Quý Trì dần dần ‘thay đổi’, đều là do tích lũy dần dần, hoàn toàn không phải bột phát giả dối hay lừa gạt.

Như thế thì động cơ, nguyên nhân và chứng cứ tất cả đều có đầy đủ.

“Vừa rồi...là trĩm vô lễ, xin mẫu hậu tha tội.” Không biết đã trôi qua bao lâu, Chiêu Ninh đế cuối cùng cũng lên tiếng.

Qua ái rồi! Phương Trân Châu lòng nhẹ nhõm hẳn, nhưng trên mặt vẫn ửng đỏ, bà cười nói: “Bất luận bệ hạ làm gì, ai gia cũng sẽ không trách bệ hạ.”

Chiều Ninh để nhìn bà hồi lâu rồi cất giọng nhẹ nhàng: “Thật ra cũng do trẫm không tốt, ngày thường đều bận bịu chính sự tiền triều, ít quan tâm mẫu hậu, nếu như, trẫm cũng có thể như Thập nhất...”

Y và Xà thái hậu đều không giấu thể hiện tình cảm, trước nay chưa bao giờ trải lòng với ai, nhưng lúc này, nhìn người mẹ trước mắt, đột nhiên lòng y dấy lên một loại cảm khác khó nói thành lời... Như là nếu y không nói ra, mẹ sẽ mãi mãi không biết.

Cảm giác này tới rất bất ngờ cũng rất kì lạ, Chiều Ninh để không lý giải được tại sao, nhưng thời khắc y phản ứng lại, lời đã bật ra khỏi miệng.

Phương Trân Châu hơi sững sờ, ngay sau đó trái tim không hiểu sao có chút đau đớn. Bà không thể kiểm soát bản thân mà vươ tay ra, ôm lấy vị đế vương trẻ tuổi trước mặt: “Là mẫu hậu không dạy cho con, con không cần tự trách chính mình... Bất kể thế nào, con cũng phải nhớ kĩ, con là người mẫu hậu yêu thương nhất, mẫu hậu sẽ mãi mãi yêu con.”

Trong một khoảnh khắc bất chợt, Chiều Ninh để đột nhiên có cảm giác như đã mất đi thứ gì cực kỳ quan trọng.

Mà Phương Trân Châu sau khi nói ra những lời này, lòng tựa như nhẹ hẳn đi, cũng như có gì đó vừa thoát khỏi bà.

Đó là Xà thái hậu sao?

Phương Trân Châu không rõ, nhưng nhìn chàng trai trước mắt đang cứng nhắc vỗ về bà, hốc mắt bà không khỏi ươn ướt.

Yên tâm đi, tôi sẽ thay cô chăm sóc nó, thương yêu nó, coi nó như con trai ruột của mình.

Cô...hãy ra đi yên lòng.

Gió mát thổi qua, mang theo hương hoa thoang thoảng, dường như văng vẳng tiếng một người phụ nữ thờ dãi: Đa tạ.

***

Ngày hôm sau, khi Lục Quý Tri nghe những điều này, chàng vừa giật mình vừa kinh hãi: “Cho nên mẹ muốn nói là...Xà thái hậu trước giờ vẫn luôn ở trong thân thể này, chưa từng rời đi sao?”

“Nếu nói là bà ấy, không bằng nói là chấp niệm của bà ấy đi.” Phương Trân Châu lắc đầu, “Mặc dù lúc đầu quyết tâm giúp bà ấy săn sóc con trai, nhưng nói thật, đối diện với một hoàng đế xa lạ, cao cao tại thượng, khiến người người sợ hãi như vậy, mẹ quả thật không biết làm thế nào. Chắc bà ấy cũng không yên tâm, cho nên chấp niệm lưu huyền lại trong cơ thể này mãi không tan biến.”

“Vậy bây giờ...”

Phương Trân Châu liếc mắt nhìn chàng: “Bây giờ nó là con ruột của mẹ mày.”

Lục Quý Tri: “...Vậy còn con?”

“Nhặt từ trong đồng rác.”

Nhặt thì nhặt, còn phải thêm đồng rác vào làm gì! Lục Quý Tri ngay lập tức trở mặt: “Tạm biệt, con đi tìm mẹ ruột của con.”

Phương Trân Châu nhìn chàng: “Đi đi, lần đi.”

“...Làm tổn thương người bệnh là quá đáng lắm!”

Bên này hai mẹ con đang cười nói thoải mái, bên kia trong phủ Vinh quốc công, Khương Hằng lại có chút thất thần.

“A tỳ, tỳ sao thế?”

“Không sao.” Giọng Khương Từ vang lên kéo Khương Hằng về với thực tại. Nghĩ tới lời nói vừa rồi của Nguyệt Viên, Lục Quý Tri đã qua cơn nguy kịch, nàng hơi mỉm cười, thờ nhẹ ra một hơi.

“Lại lừa đệ,” Khương Từ cau mày, “hai ngày nay tinh thần tỳ không tốt, rõ ràng là có chuyện trong lòng.”

Khương Hằng cúi đầu nhìn cậu, cười trả lời: “Không phải do sắp tới hôn kỳ rồi sao, khó tránh khỏi có chút khản trương.”

Nguyệt Viên đứng bên cạnh nghe được, định nói điều gì, nhưng vẫn cố nén lại.

Khương Từ quay lưng về phía nàng ấy nên không nhìn được, cậu chỉ chớp đôi mắt đen lấy hỏi: “Thật không?”

“Đương nhiên.” Thấy đệ đệ như còn muốn nói gì, Khương Hằng đã thân nhiên chuyển đề tài, “Đừng rồi, vừa rồi A Hòa nói chuyện gì vậy, hai đứa cười vui về quá?”

“Cũng không có gì, chỉ là một chút chuyện linh tính trong phủ thôi.”

Khương Từ đáp xong lại muốn hỏi tiếp, bị Khương Hằng cắt ngang: “Thế à, đệ thử nói tỳ nghe xem nào?”

Khương Từ bất đắc dĩ, như ông cụ non nhìn nàng một lúc, rồi không tiếp tục truy hỏi nữa: “Hôm qua lúc bà nội đi dạo vườn hoa bị con mèo thím hai nuôi dọa sợ, suýt thì ngã; lúc bác cả và bạn đi ra ngoài uống rượu thưởng hoa, lại đoạt mất cô nương mà đại thiếu gia nhà Hình bộ thị lang yêu thích; à còn từ tỳ tỳ, nghe nói gần đây tỳ ấy mê mẩn hí khúc, cứ rảnh là lại hẹn bạn bè đi Lễ viên ở đông thành...”

Khương Hằng vừa cười vừa híp mắt lắng nghe, nhưng đầu óc nàng lại không tập trung. Vì thế những lời này của Khương Từ nàng nghe tai trái lọt tai phải, không như bình thường mọi thứ đều nghe rồi để trong lòng, đương nhiên không chú ý tới một điểm khá ngời là “Trước giờ đào kép xuất thân hèn mọn, Khương Viên trước nay mắt đều cao hơn đầu, sao tự nhiên lại thích nghe hí khúc”.

“Được rồi, đệ nghỉ ngơi đi, tỳ cũng mệt rồi, về phòng ngủ đây.”

Hai tỳ đệ trò chuyện đôi câu, Khương Hằng liền đứng dậy về viện của mình.

Chân vừa bước qua cửa, Nguyệt Viên đã không nhịn được mà lên tiếng: “Tiểu thư nếu đã cảm mến Tần vương điện hạ, tại sao không dứt khoát từ hôn với gã họ Lạc kia? Dù sao hẳn cũng không thật lòng yêu thương tiểu thư, thờ ơ như thế khác nào phản bội, đâu là có lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Sao cô không hỏi ta đã khỏe hay chưa?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“..rời từ đây đôi ta hai lối,
đường của huynh, huynh cứ bước đi..”

Mấy ngày nay vì chuyện Lạc Quý Trì còn trong con nguy kịch, lòng nàng có chút không yên, Nguyệt Viên là người bên cạnh nàng, từ nhỏ tới lớn đều theo nàng, Khương Hằng không ngạc nhiên khi nàng ấy có thể hiểu tâm tư của mình.

Nghe những lời đó, Khương Hằng không trả lời ngay, chỉ chậm rãi đi tới bên cửa sổ đứng bần thần, nhìn cảnh xuân bất tận bên ngoài: “Ta quyết định gả cho Lạc Đình, trước giờ đều không phải vì con người hèn, lời trăng trối của mẹ và tình cảm của di An mới là điều ta thực sự đề ý. Hôn lễ đang ngày một gần, nếu lúc này ta từ hôn, em nói xem làm sao di An có thể chấp nhận nổi?”

“Chúng ta có thể tính toán để Lạc Đình chủ động mà! Dù sao hân cũng không muốn...”

“Bất luận là ai từ hôn, di An cũng sẽ rất đau lòng. Thân thể di ấy không tốt, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, em nghĩ lòng ta có thể yên ổn hay sao? Huống chi...” Nàng quay đầu cười nhạt, “trên đời này điều tốt đẹp có rất nhiều, nhưng hầu hết chỉ thích hợp để ngắm nhìn từ xa, tình yêu cũng vậy. Nếu không, em thấy biết bao mình chứng hai người lúc đầu nồng nàn ái ân, không chút ngờ vực; thế mà cuối cùng vẫn trở mặt thành thù đấy thôi? Kể cả không bắt hòa cãi vã, nhưng lòng người đã đổi thay, thì còn ai có thể chắc sẽ nắm tay nhau đi đến trọn đời được nữa? Chỉ bằng từ đầu cứ giữ một khoảng cách, ít ra còn có thể lưu lại những kỉ niệm đẹp.”

“Nhưng tiểu thư tốt như vậy, Lạc Đình kia thực sự không xứng với người!” Nguyệt Viên nóng nảy, gương mặt mồm mĩm cau có, “Nguyệt Viên không có yêu thích gì hơn người, cũng không nghĩ tới chuyện sẽ lập gia đình, cho nên em không rõ nói những lời này với tiểu thư có đúng không, nhưng em luôn cảm thấy gả cho một người tâm đầu ý hợp với mình là một chuyện vô cùng tuyệt vời, tiểu thư thật sự không muốn thử một lần hay sao?”

Khương Hằng trầm mặc, hồi lâu mới trả lời: “Tân vương...quả thật ta có hơi thích huynh ấy, nhưng dù ta thật sự muốn thử, người đó sẽ không phải là chàng”

Nguyệt Viên không hiểu: “Tại sao ạ?”

“Chưa nói tới huynh ấy có thích ta hay không, dù thích...nhưng tôn thất hoàng gia, tranh giành quyền lực, kể cả có thật lòng làm bạn, nhưng với ta như thế cũng quá phức tạp.” Khương Hằng lắc đầu, hai mắt trong như làn nước, “Gả cho một người bình thường, sống một cuộc đời đơn giản, che chở của A Tử được bình an trưởng thành, đó mới là cuộc sống thích hợp nhất với ta.”

Sau khi phát hiện bản thân đã động lòng với Lạc Quý Trì, không phải là nàng không do dự, chỉ là sự lười nháp của con tim lúc này, chưa đủ để nàng đánh mất lý trí, để vứt bỏ hết thảy, đánh mất bản thân mình.

Cho nên... Cứ như vậy đứng nhìn từ xa thôi.

Sẽ tốt đẹp vô cùng

Ngắm nhìn trăm hoa đua nở ngoài khung cửa sổ, thiếu nữ tuy buồn bã nhưng đã nở một nụ cười thật thoải mái.

***

Thời gian như nước chảy, chớp mắt đã qua nửa tháng.

Vết thương trên người Lạc Quý Trì dần kết vảy, hôm đó rốt cuộc chàng cũng có thể bước xuống giường.

“Nằm trên giường lâu như vậy, bức bối chết ta rồi, nhanh nhanh, vào cung tìm hoàng huynh xin thưởng nào!”

Ngoại nam không thích hợp ở lâu trong nội cung, vì thế sau khi qua con nguy kịch, chàng đã về phủ mình dưỡng thương.

“Vậy hãy xin nhiều một chút,” người nói chuyện là Ngụy Nhất Dao, người anh em tốt Lạc Quý Trì gặp chuyện như vậy hẳn bị dọa sợ, giờ vẫn còn bóng ma tâm lý, vì thế vừa nhắc tới chuyện này, hẳn càng thêm khuyến khích, “không thể phụ những vết thương trên người điện hạ được.”

Lạc Quý Trì vui vẻ, vỗ lên bả vai hân: “Yên tâm đi, ta nhất định sẽ chọn món nào đắt tiền nhất.”

Cho ông anh xui xẻo của chàng đau lòng chết thì thôi!

“Tiếc là chỉ được xin ba thứ, không thể lấy hết.”

Nhìn người anh em bên cạnh mình đang bày ra ánh mắt ‘Cầu hoàng đế thật bần xìn’, Lạc Quý Trì: “...”

Lấy hết?

Đám cỏ voi đời tiền trước kẻ yêu tiền, muốn đi tìm chết hay sao!

Khóe môi chàng run rẩy, chàng phát tay nói: “Đi chuẩn bị xe đi.”

Ngụy Nhất Dao hoàn hồn: “Được.”

Hai người cứ thế vào cung.

Nhanh như tên bắn, thoáng cái đã tới hoàng cung. Lạc Quý Trì cố nén sự đau đớn mơ hồ bước xuống xe ngựa, chậm rãi đi vào nội cung.

Chết đi ở trong phòng một thời gian, giờ heo nái trên cây chàng cũng có thể nhìn thành tiên nữ trên trời rồi, chứ nói chi hoàng cung xa hoa lộng lẫy, muôn nơi tươi đẹp. Tâm trạng thiếu niên rất tốt, vừa bước đi, vừa khẽ ngâm nga vài câu hát dân ca.

Giọng chàng vừa có sự trong trẻo của tuổi thiếu niên, vừa có sự trầm ấm của người trưởng thành, cực kỳ dễ nghe; lép lỏ đằng sau ngọn núi già bên đường, Khương Hằng hơi cong môi, trong mắt ngập tràn ý cười.

Xem ra Nguyệt Viên nói đúng, huynh ấy đã không còn gì đáng ngại.

Rất tốt.

“À?!”

Giọng Ngụy Nhất Dao cất lên cắt đứt suy nghĩ của Khương Hằng, nàng hơi bất ngờ, đôi mày cau nhẹ, không nghĩ tới mình đã cố gắng trốn đi rồi, vẫn có thể bị bọn họ phát hiện lúc đi ngang qua.

Tuy nhiên khi nghĩ đến thân thù của Ngụy Nhất Dao, nàng cũng không quá kinh ngạc.

“Gi thế, giết hết cả mình?”

“Điện hạ, phía sau núi già có người...”

Mặc dù không muốn có tiếp xúc gì với chàng nữa, nhưng nếu đã tránh không thoát, nàng cũng không đến mức phải chạy mất dạng. Khương Hằng lấy lại bình tĩnh, chậm rãi bước ra từ phía sau ngọn núi già: “Tham kiến Tán vương điện hạ.”

“Khương Hằng?” Lục Quý Trì kinh ngạc, rồi hơi nhướn mày cười cười, “Sao lại là cô, cô ở đó làm gì thế?”

“Phong cảnh bên đó không tệ, thần nữ nhất thời mê mẩn, cho nên...” Khương Hằng mỉm cười nhẹ, mặt bình thản, “Đi vẫn đang trong cung chờ thần nữ tới, thần nữ xin cáo lui trước.”

Nàng trông rất bình thường, nhưng khi nói chuyện, thái độ có phần khách khí, lạnh nhạt và xa cách hơn nhiều, thêm nữa...

“Định đi à? Cô không hơi xem ta đã khỏi bệnh hay chưa à?”

Khương Hằng im lặng chốc lát rồi hơi rủ mắt đáp: “Nếu điện hạ đã có thể đi bộ vào cung, hẳn là thương thế đã bình phục.”

“Đây là cô đoán...” Lục Quý Trì tự nhiên không vui, “Cô không phải thái y, nhờ đoán sai thì sao?”

Chàng liếc nàng một cái, hừ nhẹ, “Chúng ta dù gì cũng cùng nhau trải qua hoạn nạn, cô thật là không có lương tâm.”

Khương Hằng kim nén để không bật cười, chỉ hơi cong môi, rất biết nghe lời đáp lại: “Là thần nữ không đúng, không biết bệnh tình của điện hạ sao rồi?”

“...” Sao cứ có cảm giác hơi thăm cho có lệ thế nhỉ? Suy nghĩ một hồi, chàng cũng không muốn so đo với tiểu cô nương nữa. Lục Quý Trì hừ hừ hai tiếng, xua xua tay, “Tạm ổn, thái y nói có thể xuống giường đi lại, nhưng vận động mạnh thì không được.”

Khương Hằng cười nhẹ: “Nếu đã vậy, chúc mừng điện hạ.”

Lục Quý Trì chăm chú nhìn nàng: “Còn cô? Mấy vết trầy da nọ đã lành hết chưa?”

“Đa tạ điện hạ quan tâm, đều lành hết rồi...”

“Thế nào gọi là lành hết? Để lại sẹo đấy!”

Nhanh chóng che giấu bàn tay phải vào trong tay áo, Khương Hằng thần nhiên liếc đầu phủ nhận: “Chỉ là một vết nhỏ, không có gì đáng ngại.”

Quả thật vết sẹo quá bé, chỉ bằng nửa móng tay, lại nằm ở đoạn khớp xương trên mu bàn tay nàng, nhìn qua không hề rõ ràng. Nhưng bàn tay nàng xinh xắn trắng trẻo, tự nhiên có thêm một vết sẹo hồng nhạt, trông vẫn khá nổi bật. Lục Quý Trì chép miệng một cái, nói theo bản năng: “Đợi lúc về ta đi hỏi thái y, xem có thuốc gì làm mờ sẹo không...”

“Không cần đâu.”

Lục Quý Trì sững sốt: “Sao thế?”

“Nhà thần nữ cũ, đa tạ ý tốt của điện hạ.” Nếu đã không định từ hôn với Lạc Đình, giờ lại phát sinh quan hệ với chàng, Khương Hằng không thể để bản thân lún sâu vào tình cảm này thêm nữa — một bên gả cho người ta một bên lại mập mờ dây dưa với chàng, nàng không làm được.

“Ồ...”

“Nếu không có chuyện gì khác, thần nữ xin cáo lui trước.”

Lục Quý Trì buồn bực nhìn nàng: “Cô sao thế? Cô gặp chuyện gì à? Sao ta thấy cô cứ là lạ?”

Khương Hằng cười nhạt: “Điện hạ đã cả nghĩ rồi.”

Lục Quý Trì còn muốn nói thêm, lại thấy nàng cứ cúi gằm xuống, đứng vẻ không muốn tiếp tục câu chuyện, chỉ đành gật đầu: “Vậy cô đi đi.”

Khương Hằng nhún người, “Dạ, thần nữ cáo lui.”

Nhìn bóng lưng thiếu nữ tha thướt rời đi, Lục Quý Trì cau mày, không có tâm tư ngắm nga ca hát nữa.

“Anh nói xem nàng ấy bị sao thế nhỉ?” Khương Hằng tuy nhìn đoan trang hòa nhã, nhưng tư tưởng rất tiến bộ, khác với những nữ tử cùng thời. Nói chuyện với nàng ấy cho Lục Quý Trì cảm giác thoải mái như nói chuyện với bạn bè hiện đại của chàng vậy, nên chàng đối xử với nàng như một người bạn tốt.

Người bạn nhỏ tốt đẹp này, sao tự nhiên lại thờ ơ với chàng nhỉ?

Ngụy Nhất Dao suy nghĩ một hồi, bèn đáp: “Điện hạ có phải đã làm chuyện gì đắc tội với người nhà ngũ tiểu thư không?”

Lục Quý Trì nói gọn: “Đạo gần đây ta toàn làm tổ ở nhà, đắc tội kiểu gì?”

“Vậy...” Ngụy Nhất Dao nhìn thẳng vào hai mắt chàng, làm ra vẻ thần bí nói, “Nghe nói con gái, mỗi tháng sẽ có mấy ngày tâm tình cực kỳ không tốt...”

Lục Quý Trì nghe vậy thì trầm mặc.

Cái này nghe có vẻ... tương đối hợp lý nhỉ?

***

Sau khi nhìn Khương Hằng rời hẳn, Lục Quý Trì đầu tiên là đi tới ngự thư phòng.

Chiêu Ninh để dâng nghị sự cùng chư vị đại thần, chàng không nên quấy rầy, chỉ đành tới cung Thọ Ninh thỉnh an mẹ già. Kết quả đến cung Thọ Ninh, mẹ già cũng không ở đó, nghe nói là đi cung Phượng Tê thăm đại hoàng tử.

Cung Phượng Tê là cung của hoàng hậu; về phần đại hoàng tử, sau hai tháng được thái y săn sóc, thẳng nhóc không còn yếu ớt như lúc mới sinh ra nữa, đã có thể gặp người.

Đây quả là chuyện làm Phương Trần Châu cười đến không khép được miệng.

Ngắm kẹo đùa cháu! Ôi thật là điều hạnh phúc nhất trên đời!

Đặc biệt là đại hoàng tử rất giống mẹ, tướng mạo cực kỳ xinh đẹp, bà nhìn một cái đã không muốn rời mắt. Vì thế mấy ngày qua bà chẳng buồn để tâm tới những đấu đá âm thầm trong cung, chỉ một lòng nhớ tới đùa cháu hờ bé bỏng, rảnh là qua cung Phượng Tê thăm.

Không cần phải âm thầm mưu mô suy tính, Lục Quý Trì mừng đến phát khóc, đối với đứa cháu hờ cũng sinh ra một trăm hai mươi ngàn yêu thích.

Cháu ngoan à, chú sẽ cực kỳ cực kỳ cực kỳ yêu thương con!

Nghĩ vậy, chàng bèn quay đầu đi tới cung Phượng Tề.

“Ồi quả tim nhỏ! Quả tim bé bỏng của ai gia! Nhìn này nhìn này, nó đang nói chuyện với ta đó mà!”

Vừa bước vào trong đã nghe tiếng mẹ già cười vang như tự huyễn hoặc bản thân, Lục Quý Trì dờ khóc dờ cười, vừa đi vừa nói: “Mẫu hậu mấy hôm trước còn nói hoàng huynh là quả tim nhỏ của người mà, sao vừa thấy Tiểu Minh Sinh, lại quên mất hoàng huynh ở phương trời nào rồi!”

Lục Minh Sinh là tên của đại hoàng tử.

“Ủa? Sao con đã được xuống giường rồi à?” Nghĩ tới cái thân bệnh tật của chàng, Phương Trần Châu miễn cưỡng bỗ thí cho chàng chút quan tâm.

“Thôi y cho phép rồi.”

Phương Trần Châu yên tâm, đáp qua loa một tiếng ‘Ờ’, rồi lại cúi đầu trừu trọc bé con mềm mại trắng trẻo trong lòng.

Lục Quý Trì: “...”

Mẹ ruột mà thế đấy.

Chàng liếc mắt, đi tới nhìn đứa cháu hờ trong lòng bà, thấy đôi mắt bồ đào vừa đen vừa sáng của cu cậu đang cong lên, trong miệng lép bép thổi bong bóng, dường như đang muốn hỏi thăm sức khỏe của chàng, chàng đột nhiên nổi hứng lao tới: “Đến đây, đến đây cho chú ôm một tí!”

“Tránh ra, ai già mới ôm chưa được bao lâu!”

“Con ôm một tí thôi rồi lại đưa mẫu hậu...”

“Không!”

Vừa mới bước ra ngoài đã thấy đôi mẹ con tranh nhau ôm con trai mình, Sở hoàng hậu giật giật khóe miệng, bước vội tới: “Thập nhất vào cung à, vết thương sao rồi?”

Lúc này nàng không cần thận lăm dơ áo, đành phải vào trong phòng thay đồ.

“Tham kiến hoàng tẩu...”

Lục Quý Trì đứng dậy hành lễ với nàng, nhưng lời còn chưa nói hết, bên ngoài đột nhiên vang lên giọng nói có phần sợ hãi: “Vương phi! Vương phi không thể xông vào như vậy!”

“Tránh ra!” Một tiếng vội và cất lên ngay sau đó, một nữ tử thân trang rực rỡ kéo tay một tiểu cô nương chừng bảy, tám tuổi, như một con gió lao vào trong điện, rồi bịch một tiếng quỵ xuống trước mặt Sở hoàng hậu, “Muội muội! Muội muội hãy cứu ta! Hãy cứu ta và An Vinh!”

Hóa ra là Việt vương phi.

Lục Quý Trì kinh ngạc, không biết đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nghe những lời này, Lục Quý Trì cảm thấy thật ghê tởm

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Huynh ấy còn thích ta!”

“Nhưng bây giờ toàn bộ tài sản và thân thể chàng,
là của ta!!”

“Nương nương tha tội, nô tỳ đã nói cần phải bẩm báo trước, nhưng vương phi...”

“Được rồi, người lui xuống đi.” So với Lục Quý Trì, sự xuất hiện đột ngột của Việt vương phi không làm Sở hoàng hậu kinh ngạc, như thể nàng đã biết rõ nguyên nhân.

Lục Quý Trì vô cùng tò mò, định lên tiếng, Việt vương phi đã giành trước một bước khóc lóc: “Muội muội, muội giúp ta với, giúp ta cùng An Vinh với! Ta tự biết bản thân có tội, không dám biện minh, kể cả bệ hạ có bảo ta đi chết ngay lập tức, ta tuyệt không có nửa câu oán hận, nhưng An Vinh....An Vinh cái gì cũng không biết, nó vô tội! Bệ hạ không chịu gặp ta, muội giúp ta cầu xin bệ hạ đi, cầu xin y cho An Vinh được ở lại đây đi! Nó còn nhỏ như vậy, không thể chịu khổ như thế....”

Ấy áy, chẳng lẽ Chiêu Ninh để tùm được cái đuôi cáo của cô à, tìm được người đứng gạt dây đằng sau rồi?

Hai mắt Lục Quý Trì sáng lên.

Mặc dù đã ném hết đồng chuyện rồi răm cho ông anh hờ, bản thân không hỏi tới, nhưng không có nghĩa chàng không muốn biết kẻ đứng đằng sau bấy chàng là ai; thấy vẻ mặt mẹ già bên cạnh bình tĩnh, thiếu niên vội vàng nghiêng người hỏi nhỏ: “Xem ra những ngày con dưỡng thương bố lỡ không ít chuyện, mẫu hậu nói cho con đi, chuyện là sao vậy?”

Phương Trần Châu yêu mỹ nhân, ban đầu rất thương thức nhan sắc của Việt vương phi, nhưng là một người có nguyên tắc, khi biết thị âm thầm làm chuyện bấy sau lưng, bà chẳng còn chút yêu thích nào với thị cả.

Vồ nhẹ lên bàn tay bé xiu của thằng nhóc đang ề a, không biết đứa cháu trai cung mập mạp của bà muốn nói gì, thái hậu nương nương vẻ mặt xui xẻo hừ một tiếng: “Mấy còn không biết à, thương thế trên người mày là do người chị dâu tốt của mày ban tặng đấy.”

Lục Quý Trì không khỏi sùng sốt và giật mình, hóa ra vụ ám sát ở giải sân lần trước có liên can tới cô à?!

“Đám dã thú đột nhiên xuất hiện ở đài cao, là năng ta âm thầm an bài vào đấy, mục đích chính là phân tán sự chú ý của chúng ta, để cho Lâm Phúc Lai có cơ hội hạ thủ với anh này.” Phương Trần Châu quét mắt qua Việt vương phi vẫn đang lễ hoa đài vũ cầu xin Sở hoàng hậu, “Nàng ta khai là hoàng gia xuất hành, canh phòng sâm nghiêm, những kẻ xấu kia không lọt vào được, lấy An Vinh ra uy hiếp năng, ép năng phải che giấu cho bọn chúng.”

Mẹ góa con côi, hành sự khiêm tốn, hơn nữa trước nay Chiêu Ninh để rất coi trọng Việt vương phi, người dưới không dám làm khó hai mẹ con thị, bọn thích khách tìm tới Việt vương phi, kể ra cũng không phải chuyện khó hiểu. Chẳng qua, kế hoạch của đám người này, Việt vương phi thật sự không biết một chút gì sao?

Mặc kệ người khác có tin hay không, Lục Quý Trì chẳng cóc tin.

Về phần Chiêu Ninh để...

“Anh này tin hay không mẹ cũng không rõ, nhưng đã lệnh hai mẹ con nhà này đi thủ lĩnh cho Việt vương rồi, từ này về sau chưa được truyền gọi thì không được hỏi kinh.”

Thủ lĩnh là gì, nghe qua thì có vẻ dễ dàng, nhưng thực chất cuộc sống rất tù túng, khổ sở, lại luôn có người canh giữ; đối với thân phận như Việt vương phi, sự trừng phạt này đúng là không nhỏ. Tuy nhiên, ám sát hoàng đế là tội chết, Chiêu Ninh để làm vậy cũng coi như hạ thủ lưu tình rồi.

“Còn Lâm Phúc Lai và thân phận của nhóm người đó? Có tra được không?”

“Chưa có tin gì cụ thể, nhưng nghe nói đã lần ra chút manh....”

Phương Trần Châu còn chưa nói hết, bên kia Việt vương phi như nhur sững sờ ngẩng đầu lên: “Dù thế nào chúng ta cũng là tỷ muội cùng cha, muội muội oán hận ta, ta có thể hiểu, nhưng An Vinh vô tội, muội muội sao có thể giận chó đánh mèo lên con bé chứ? Nói cho cùng, nó cũng là cháu gái của muội, trong người đang chảy chung một dòng máu với muội....”

Ánh mắt xinh đẹp của Sở hoàng hậu quét qua từ phía rồi đột nhiên năng cười lạnh: “Vậy thì sao? Bỏn cung là hoàng hậu, muốn giận chó đánh mèo với ai thì giận chó đánh mèo, nếu vương phi không phục, thì nhào lên mà cắn chết bỏn cung đi.”

Mặc dù hai người là tỷ muội cùng cha khác mẹ, nhưng khi lão Trần quốc công lấy mẹ của Sở hoàng hậu về làm kế thất, Việt vương phi đã bị bà ngoại của thị đón về nhà ngoại — lão thái thái nhà đó từ nhỏ bị mẹ kế hành hạ, nên rất lo cháu gái mình cũng sẽ chịu cảnh như vậy, đã cố ý đưa thị về.

Việt vương phi trưởng thành ở Vệ phủ thụ hương thế gia bao đời, cũng không có tình chị em thân thiết với Sở hoàng hậu. Thậm chí vì có sự ảnh hưởng của Vệ lão thái thái, từ nhỏ thị đã có địch ý với muội muội con mẹ kế.

Ngược lại, từ bé Sở hoàng hậu rất ngưỡng mộ vị tỷ ty tài sắc vẹn toàn của nàng, nhưng khi phát hiện nàng ta không thích tiếp xúc với mình, nàng cũng không có mặt nóng dằn lên mông lạnh nữa. Chỉ là nàng thấy hơi buồn, chứ không hề giận hay ghét thị. Tận đến mấy năm trước, nàng tình cờ phát hiện ra tai nạn năm xưa hại mẹ mình chỉ có thể nằm trên giường bệnh sống qua ngày có liên quan tới Việt vương phi, hai tỷ muội mới hoàn toàn trở mặt, từ đó về sau không qua lại.

Trước bấy ra chuyện này, sau lại phát hiện người chị xấu xa còn có tình xưa với phu quân của mình, kể cả sau khi nàng đã gả cho y, thị vẫn chưa chết tâm mà còn muốn cùng y nối lại duyên cũ. Sở hoàng hậu tuy thấy thật ghê tởm, nhưng năng không quá ngạc nhiên — mẫu thân chưa bao giờ hà khắc với thị, thị cũng có thể xuống tay hại bà ấy, không phân biệt được thị phi, lòng dạ ác độc, có chuyện gì là không dám làm chứ?

Vì vậy lúc này nàng cũng lười muốn hừ tình giả ý với thị, thấy Việt vương phi có khuynh hướng quay đầu cầu xin Phương Trần Châu và Lục Quý Trì, hai mắt nàng lạnh lẽo, định sai người lôi à ta đuổi ra ngoài.

Mẫu hậu mềm lòng, Thập nhất trước giờ cũng luôn kính trọng người chị dâu này, ngộ nhớ họ bị đáng về yêu thương ái nữ của à làm cảm động.....

“Chỉ cần thảo sự không chết được, đại tẩu nhìn có vẻ rằng lợi không được tốt, không bằng thử dùng nước mắt đim chết hoàng tẩu đi?”

“Ồi đứa nhỏ này, nói sao đây? Khóc sụt sụt thế này xui xẻo lắm! Khóc nhiều nước mũi còn tùm lum ra này....ây ày, nhìn cảnh này ai gia lại hít thở không thông.”

Việt vương phi nhất thời đỡ đầu.

Này....này không giống như những gì năng ta suy tính!

Sở hoàng hậu cũng rất kinh ngạc, nhưng ngay sau đó không kìm được mà bật cười: “Vương phi nghe thấy chưa? Nếu tỷ không phục, cứ việc sử dụng thủ đoạn tỷ muốn, nhưng muốn bỏn cung cầu xin bệ hạ tha thứ cho tỷ, thật xin lỗi, bỏn cung chẳng phải thánh mẫu, không mềm lòng được với loại tiện nhân muốn hại chết mẹ ta, còn vọng tưởng cướp đi phu quân của ta.”

An Vinh là một đứa trẻ, trong chuyện này hiển nhiên vô tội, nhưng chẳng lẽ mẹ nàng không vô tội? Nàng không vô tội? Việt vương phi có thể ác độc với nàng, thì lấy lý do gì kêu nàng mặc kệ hiềm khích lúc xưa mà đi cứu lấy con gái của thị?

Mặt dây lăm hay sao!

Sự kiên quyết của nàng rút cuộc cũng làm cho Việt vương phi biến sắc: “Nương nương nhẫn tâm như vậy, không sợ sau này bệ hạ biết sẽ...”

“Không nhọc vương phi quan tâm,” Sở hoàng hậu bước lên ghế ngồi xuống, ngó nhìn móng tay sơn đỏ của mình, thờ ơ lên tiếng, “này gọi là phu thê như một, bệ hạ là phu quân của bỏn cung, bỏn cung trước giờ không bao giờ nghĩ sẽ che giấu điều gì với chàng. Mà kể cả bệ hạ có biết bỏn cung vô tình với tỷ thì sao? Nếu chàng chịu gặp tỷ, tỷ sẽ không tới đây cầu xin bỏn cung. Nếu chàng không chịu gặp tỷ, bỏn cung làm thế nào chính là tuân theo thánh ý, tỷ dựa vào đâu mà lại nghĩ bệ hạ sẽ vì chuyện này mà trách tội bỏn cung?”

Ánh mắt trong như làn nước của Việt vương phi chợt lóe, thị thờ dãi như mạng theo chút thương hại: “Hôm nay bệ hạ là do cơn tức giận, không muốn gặp ta là chuyện bình thường, mà ta và bệ hạ đến cùng,... Muội muội, ta làm vậy là muốn giúp muội, bệ hạ hết giận tâm tình sẽ không giống hôm nay, nếu muội thuận theo tâm ý của bệ hạ, y nhất định sẽ cảm kích.”

Nghe những lời này, Lục Quý Trì cảm thấy thật buồn nôn, nhưng không thể không thừa nhận, chiêu này nhìn có vẻ vụng về, lại vô cùng cao minh.

Trong tình yêu, người động lòng trước luôn ở thế thấp hơn, Sở hoàng hậu thích Chiêu Ninh để, nhưng Chiêu Ninh để lại không yêu nàng, hơn nữa dường như vẫn còn chút tình xưa với Việt vương phi. Dưới tình huống như vậy, bỏ mặc sự khó chịu của bản thân để đi lấy lòng người yêu, là lựa chọn mà đại đa số người sẽ theo. Đặc biệt là Sở hoàng hậu còn phải trở thành một quốc mẫu hiển huệ độ lượng....

“Người đâu, và miệng.”

Lục Quý Trì quay đầu nhìn mẹ già đột nhiên lên tiếng, Sở hoàng hậu cũng ngại ngùng nhìn sang bà.

“Cô không màng danh dự của bản thân, nhưng bệ hạ cần, trước mặt ai gia lại dám chia rẽ tình cảm phu thê của bệ hạ và hoàng hậu, thật là to gan!” Phương Trần Châu học theo vai thái hậu trên phim truyền hình, ánh mắt lạnh lùng, rồi nhanh chóng ném cho Lục Quý Trì một ánh mắt “Trông mẹ thật là ngu ngốc không”.

Lục Quý Trì: “...”

Ngầu lắm, vai phụ phản diện quả nhiên dành cho mẹ.

Phương Trần Châu hài lòng, tiếp tục lườm: “Và miệng ba mươi cái cánh cáo cho ta, lần tới còn để ai gia nghe thấy những lời như vậy, đừng trách ta cho người khâu miệng cô lại!”

Việt vương phi mặt tái mét: “Mẫu hậu, con không có...”

Phương Trân Châu không hề thị có cơ hội giải thích: “Còn ngày ra đó làm gì, ra tay!”

“Dạ.” Ngọc Dung nghe vậy liền cùng một cung nữ eo to vai rộng đi tới đề Việt vương phi xuống.

Việt vương phi đỡ người, thị đã tính toán kĩ càng thời gian xuất hiện, nghĩ đủ không cầu xin từ phía hoàng hậu, ít ra vẫn còn thái hậu và Tấn vương, nói chung chỉ cần thị gặp được Chiêu Ninh để, thị ắt có biện pháp làm y thu hồi lại mệnh lệnh đã ban ra, nhưng mà....

Sở hoàng hậu thì thôi đi, còn thái hậu và Tấn vương từ khi nào mà tâm địa lại sắt đá như vậy?!

Sự tình đã chệch khỏi tính toán, người luôn liệu trước sự việc như thị lòng bỗng sinh ra chút hoảng loạn, nhưng thị luôn chứa một đường lui cho mình. Việt vương phi dần lấy lại bình tĩnh, âm thầm vờn bàn tay véo cổ con gái bên cạnh một cái.

An Vinh quận chúa này giờ chỉ cúi đầu ngơ ngác, yên lặng như không khí đột nhiên quý bịch một cái bên cạnh thị, khóc ré lên: “Hoàng tổ mẫu đừng đánh mẫu phi mà! Đừng đánh mẫu phi mà!”

Tiếng nói kia làm Lục Quý Trì sợ hết hồn, định nói gì đó, lại thấy tiểu cô nương bé nhỏ gầy guộc quay đầu nhào về phía Chiêu Ninh để không biết đã đến tự bao giờ, ôm chặt lấy bắp đùi của y: “Hoàng thúc hãy cứu mẫu phi với! Hoàng thúc cứu An Vinh với! An Vinh không đi thù làng đâu! An Vinh sợ...An Vinh sợ lắm!”

Rốt cuộc y vẫn phải tới!

Việt vương phi thăm thẳm trong bụng, nước mắt bắt đầu tuôn là chảy, đáng người đẹp để nằm vật ra trước mặt y: “Bệ hạ, ngài cuối cùng cũng chịu gặp thần phụ...”

Chiêu Ninh để vươn tay ôm lấy An Vinh đang khóc nức nở, mắt nhìn Việt vương phi không rõ cảm xúc.

“Trẫm tới để ăn trưa cùng hoàng hậu.”

“Không phải tới gặp cô.” Lục Quý Trì theo bản năng bồi thêm một câu.

Sở hoàng hậu: “....Phụt.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Yêu tinh này sợ là muốn lên trời rồi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đăng chương này thật sự không biết ghi caption gì luôn :)

Nếu không phải được dạy dỗ cẩn thận, hơn nữa lại đang có chuyện gấp cần làm, Việt vương phi thật muốn nhảy dựng lên đánh người —— phá đám không cơ chứ?!

Còn Sở hoàng hậu, nàng như kẻ tiểu nhân chực chờ bỏ đá xuống giếng với tỷ tỷ ruột của mình, lại mong làm Chiêu Ninh để vui vẻ hay sao?

Nằm mơ đi!

Việt vương phi cố gắng đè nén sự tức giận, hai mắt ngấn lệ mờ mờ nói: “An Vinh không hiểu chuyện, xin bệ hạ thứ tội. Thần phụ...thần phụ biết không nên tới làm phiền bệ hạ và nương nương, nhưng thật sự An Vinh còn quá bé, cơ địa trước giờ không tốt, thần phụ thật sự không đành lòng nhìn con bé theo thần phụ chịu khổ, cho nên mới.... Bệ hạ, cầu xin ngài hãy nghĩ tới vương gia nhà thần mà cho An Vinh ở lại kinh thành! Con bé vô tội, không nên vì thần phụ mà bị liên lụy...”

Dù đã sinh nở, tuổi tác cũng không nhỏ, nhưng trông thị vẫn đẹp như thần tiên trên trời, cúi đầu xuống khóc lóc nghẹn ngào cũng không lộ ra vẻ chật vật, ngược lại làm người đối diện sinh lòng tiếc thương, muốn đáp ứng hết thảy những thỉnh cầu của thị.

Chiêu Ninh để nhìn thị, hồi lâu không nói gì.

Cặp mắt hoa đào quyền rũ đa tình của Sở hoàng hậu tức khắc chậm chậm ngước lên.

Lục Quý Trì nhìn cục diện, âm thầm lùi về phía sau mẹ ruột nhà mình làm ra rụt cổ —— lừa chày lan tới hậu viện nhà ông anh hờ rồi, để tránh bị vạ lây, tốt nhất chàng nên tránh xa một chút.

Phương Trân Châu ôm đại hoàng tử né người qua một bên, hoàn toàn không có ý định cứu giúp đứa con ruột. Thần là một người vợ cả từng bị tiểu tam hạ độc thủ, thái hậu nương nương tỏ rõ quan điểm, chỉ cần bệ hạ bị nữ sắc mê hoặc, muốn cùng đoá sen trắng tiền nhiệm nổi lại tình xưa, bà có chết cũng phải cảnh tỉnh y —— dù sao thân phận mẹ ruột hoàng đế đã được đóng dấu, bà không cần sợ hãi.

Chiêu Ninh để không biết suy nghĩ của đệ đệ hung hăng và mẹ ruột mình, liếc thấy Sở hoàng hậu đang tức giận trừng mắt nhìn, đứng về cay cú ‘Chàng dám hạ thủ lưu tình với ả, tôi nay đừng hồng bước lên giường phượng của ta’, y không khỏi có chút buồn cười.

Từ trước tới giờ y không thích nữ tử ghen tuông, nhưng không hiểu sao, y lại rất nhẫn nại với Sở hoàng hậu.

Đoán chừng là vì bình thường nàng dù hay ghen, nhưng chưa bao giờ che giấu tâm tư thật của mình, dù tức giận, cũng sẽ bộc phát hết ra ngoài, chứ không giờ trò ném đá giấu tay sau lưng người.

Hon nữa nhìn nàng ấy tức giận, y thấy rất thú vị...

“Bệ hạ?”

Tầm mắt y mặc dù rơi trên người nàng, nhưng rõ ràng không hề chuyển chú, rõ ràng là y thất thần, Việt vương phi lòng nặng nề, không khỏi mở miệng kêu y một tiếng.

Chiêu Ninh để hoàn hồn, liếc nhìn sang Sở hoàng hậu đã không còn quay đầu nhìn mình nữa, y ung dung thong thả nói: “Nếu đã vậy, An Vinh ở lại đi.”

Hà?!

Sở hoàng hậu ngay lập tức híp hai mắt.

Hoàng đế đây là muốn đi chết à!

Lục Quý Trì thấy tình hình không ổn, vội vàng đi tới sát người mẹ già chột chột.

Phương Trần Châu cũng không biết nói sao, mắt nhìn sang Chiêu Ninh để không đồng tình, nhưng bà chưa kịp mở miệng, Việt vương phi đã không giấu nổi sự ngạc nhiên lẫn vui mừng, uyển chuyển quỳ mọp xuống: “Đa tạ bệ hạ khai ân!”

Vừa dứt lời thị đã âm thầm lờm sang cô con gái nhỏ đang thút thít trong ngực Chiêu Ninh để.

Ánh mắt kia thật hung dữ, cả người An Vinh quần chúa run rẩy, theo phản xạ bật người òa lên khóc: “An Vinh...An Vinh muốn ở chung với mẫu phi! Hoàng thúc, cầu xin hoàng thúc hãy để mẫu phi ở lại với con đi!”

Mặc dù lúc mẫu phi mất húng sẽ nhốt bé lại ở trong phòng kín, không cho bé ra ngoài, nhưng bé chỉ còn một người thân duy nhất là mẫu phi, bé không thể rời xa mẹ được! Hon nữa mẫu phi đã nói, chỉ cần bé phối hợp với kế hoạch của người, sau này sẽ không nhốt bé lại nữa.... Bé, bé nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ mẫu phi đã giao!

An Vinh quần chúa nghĩ vậy, tiếng khóc càng lúc càng lớn, đôi bàn tay nhỏ bé ôm chặt lấy Chiêu Ninh để, giống như đang ôm cọng rom cứu mạng.

“An Vinh...An Vinh ngoan, mẫu phi làm chuyện sai trái, phải bị phạt, con...con đừng nói nữa...” Việt vương phi nghe vậy thì nước mắt trút xuống như mưa, bầy ra vẻ đau đớn như cắt từng khúc ruột nhưng không hề muốn người khác phải khổ sở liên lụy.

Ngay cả nữ nhi ruột thịt cũng có thể lợi dụng, nữ nhân này đúng là hết thuốc chữa, Lục Quý Trì nhìn thị khinh bỉ, chuẩn bị lên tiếng thì lại nghe giọng Chiêu Ninh để vang lên nhẹ nhàng: “Nếu hoàng tâu đã biết, vậy thì hãy khuyên bảo An Vinh đi.”

Hà...há?!

“An Vinh còn nhỏ, nó không có tội, trăm vốn không muốn để mẫu tử hai người chia lìa, mới để tâu đưa con bé đi cùng, nhưng hoàng tâu lo lắng vậy cũng có lý, nơi hoàng lăng lạnh lẽo khắc nghiệt, tuổi nó còn bé, người lại yếu, sợ là không ở được.” Chiêu Ninh để cười nhạt, “Đã như vậy, thì để nó lại kinh thành, nó là con gái duy nhất của hoàng huynh, trăm đương nhiên sẽ phải người tới chăm sóc cho con bé thật tốt. Nhưng nhìn con bé có vẻ không rời xa được hoàng tâu, trăm cho tâu nửa ngày, tâu hãy khuyên nhủ con bé đi.”

Dứt lời, Chiêu Ninh để đưa tay vỗ vỗ lưng An Vinh, rồi giao cho cung nhân bên cạnh, ngay sau đó chưa để ai kia được phản kháng đã cho người kéo hai mẹ con họ ra ngoài —— bệ hạ bận rộn từ sáng sớm, giờ đối đến phát điện, quá thực chả còn hơi sức đâu mà diễn trò với tình nhân cũ y từng mến mộ tám trăm năm về trước.

Việt vương phi đã chuẩn bị một bài sớ dài để nói với y, quay đi quay lại một câu cũng không được nói: “?!!?”

Không phải chứ.....gi vậy trời?

Chẳng phải kết quả cuối cùng là để y sinh lòng thương tiếc rồi cho thị dù thân mang tội cũng được ở lại chăm sóc con gái sao?!

Việt vương phi nước mắt lệ nhòa, hoàn toàn vỡ mộng, lúc ra khỏi cửa cung Phượng Tề, thị mới dần lấy lại tinh thần.

Chiêu Ninh để là một người luôn nhớ tới tình xưa, dưới tình huống bình thường, y không thể nào vô tình với thị như vậy, điều đó có duy nhất một khả năng, y đã bắt đầu hoài nghi thị.

Nhưng thị tự nhận là trước nay chưa từng lộ ra bất kỳ sơ hở nào.... Không đúng, ngày đó Mạnh Uyển Nghiên biết một chút chuyện của thị, mà Mạnh Uyển Nghiên từng tiếp xúc với Lục Quý Trì...

Ánh mắt Việt vương phi nhìn sang chàng trai đang cười hi hi hành lễ với Chiêu Ninh để, giống mà lại không giống như xưa, thị đột nhiên híp mắt lại.

Lẽ nào là hân?!

***

“Bệ hạ muốn An Vinh ở lại thật sao?” Thăng con trai hồ không bị sắc đẹp che mờ lý trí, Phương Trần Châu rất hài lòng, nờ nụ cười hiền lành với y.

Chiêu Ninh để nhìn sắc mặt mẹ ruột thay đổi trong giây lát, buồn cười gật đầu: “Chung quy cũng là cốt nhục của hoàng huynh, trăm thực sự không muốn con bé rời kinh thành, đi hoàng lăng chịu khổ.”

“Vậy lúc trước bệ hạ sao...”

“Chỉ là muốn xem xem mẹ con bé sẽ làm gì thôi.”

Tất cả mọi người đều ngăn ra, ngay sau đó Sở hoàng hậu cười lạnh, quay đầu qua: “Bệ hạ muốn giữ nàng lại, trực tiếp mở miệng là được, cần gì phải vòng vo phí tâm tư như vậy.”

Chiêu Ninh để như cười như không nhưn mảy: “Hoàng hậu cảm thấy trăm muốn nàng ấy ở lại nên làm vậy sao?”

Đứng ha, nếu y muốn giữ à lại, vừa rồi hẳn sẽ chấp nhận lời thỉnh cầu của An Vinh... Sở hoàng hậu ngộ ra, sự bức bối trong lòng nhanh chóng tan biến.

Nàng chớp chớp mắt, sắp lại gần y, cười rồi lên như chưa có chuyện gì xảy ra: “Không có không có, bệ hạ anh minh thần võ, sao có thể làm chuyện hồ đồ như vậy! Là thần thiếp lòng dạ tiểu nhân, bệ hạ thứ tội!”

Tốc độ trở mặt nhận sai cũng nhanh thật, Lục Quý Trì cảm thấy mẹ già cũng phải chịu thua.

Chiêu Ninh để tựa như nhìn nhiều thành quen, chẳng qua....

Y thân nhiên đẩy đôi tay đang lên lút sờ hồng mình ra, ném cho người vợ trước mắt bao người dám trêu chọc y một ánh mắt cảnh cáo.

Sở hoàng hậu chớp đôi mắt quyền rũ, bàn tay nhỏ bé di chuyển một vòng ở điểm nhạy cảm nơi ngang hông y, sau đó hết sức khéo léo thu tay về.

Chiêu Ninh để: “...”

Yêu tình này sợ là muốn lên trời rồi.

“Bệ hạ làm vậy là có ý gì?”

Câu hỏi đầy tò mò của Phương Trần Châu giúp Chiêu Ninh để lấy lại tinh táo, sắc mặt y bình thản, y cười nhẹ, nghe không ra cảm xúc: “Chỉ là trăm muốn thấy nếu nàng ta đã làm tới bước đó, thì tiếp theo sẽ làm thế nào.”

Lời này nghe không đầu không đuôi, nhưng Lục Quý Trì hiểu.

Chiêu Ninh để đây là đang thả câu bắt cá.

Mặc dù đã có chút manh mối, nhưng y hẳn vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn thân phận kẻ giật dây sau lưng. Việt vương phi là quân cờ vô cùng trọng yếu người nọ sắp xếp ở kinh thành, thậm chí là trong hoàng thất, y lấy An Vinh ra để thăm dò thị, là muốn hiểu thị, hay nói đúng hơn là hướng đi của người đứng đằng sau thị —— phí hết tâm tư cũng không thể ở lại kinh thành, điều này hiển nhiên không nằm trong kế hoạch của bọn chúng, cho nên để kế hoạch có thể tiến hành thuận lợi, nhất định chúng sẽ có động thái.

Mà đây mới chính là điều mà Chiêu Ninh để thực sự mong chờ — không ép người nọ lộ ra sơ hở, bệ hạ làm sao tóm được người?

Người làm việc lớn đúng là người làm việc lớn, chỉ một câu nói tưởng như đơn giản, nhưng bên trong lại cất giấu mưu mô nhiều tầng như vậy.... Tần vương diện hạ nhà ta vừa nghĩ đến đây đã vô cùng mệt mỏi, chặc một tiếng, quyết định không nghĩ thêm nữa.

Những thứ phiền não này cứ giao cho ông anh họ của chàng đi, chàng ở bên làm một kẻ nhàn rỗi sung sướng là được rồi.

***

Sau khi dùng xong ngọc thiện, Lục Quý Tri cười hóm hờ đi đòi thưởng từ chỗ Chiêu Ninh để.

Nhìn vẻ mặt ‘Bốn vương sắp phát tài rồi ha ha ha’ của đệ đệ hung hăng, Chiêu Ninh để: “...”

Thật sự muốn đòi ý rồi đuổi cút thẳng nhai này.

Nhưng mà bệ hạ là một quân vương giữ chữ tín, dù lòng tràn đầy kháng cự, y vẫn cười ảm áp dẫn đệ đệ vào tư khổ của mình.

Già bộ, cứ tiếp tục già bộ đi, lát nữa cho anh đau lòng chết.

Lục Quý Tri cười thầm trong bụng. Tư khổ bị thu hẹp khá nhiều, nhìn hơi tầm thường, không hề lấp lánh ánh sáng vàng bạc châu báu như Lục Quý Tri vẫn tưởng tượng. Nhưng Lục Quý Tri vẫn phát hiện trong đó có không ít đồ vô giá, mang ra chợ bán thì thôi rồi — ví dụ như khối ngọc Thiên Lam chàng cầm trên tay, nếu mang trong người mùa đông không sợ lạnh, mùa hè không sợ nóng, hay ví dụ như cuốn sách trông có vẻ rách rưới bên tay trái chàng đây hóa ra lại là cuốn sách cổ ‘Thiên hạ thông chí’ chứa đựng nhiều kiến thức từ thiên văn, địa lý tới y học, nông nghiệp và thương nghiệp.

“Hai thứ rồi, còn một thứ nữa....” Thiếu niên tiếp tục đi vòng quanh, chốc lại cầm thứ này lên nhìn, lát lại cầm thứ kia lên thử, cuối cùng ánh mắt chàng dừng lại trên một hộp nhỏ bằng ngọc màu trắng, “Hoàng huynh, đây là gì vậy?”

Chiêu Ninh để ngó qua: “Ngọc Cơ cao, là cống vật của nước Nam Cương, nghe nói là thánh phẩm dưỡng nhan có thể làm mờ sẹo.”

So với những thứ khác, hộp Ngọc Cơ cao này không quá quý hiếm, nên y đáp có phần thờ ơ.

Lục Quý Tri hơi sững sốt, ngay sau đó chợt nhớ tới vết sẹo nhỏ trên tay Khương Hằng.

*****

Tác giả có lời muốn nói:

Chiêu Ninh để: Trẫm chỉ yêu giang sơn không yêu mỹ nhân.

Sở hoàng hậu: Bệ hạ chắc chứ? (Mắt chớp chớp)

Chiêu Ninh để: ....Quên đi, trước mắt phải thu phục yêu tinh này đã.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lại còn để bụng mang dạ chứa?!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Các người thử đựng tới một sợi tóc
của phu nhân bốn vương xem,
nàng ấy sẽ cho các người sống không bằng chết...”

“Vậy đệ lấy cái này.”

Chiêu Ninh để nhướn mày: “Cái này?”

Câu hỏi thốt ra làm thiếu niên hoàn hồn, chàng cười hi hi: “Thái y nói vết thương của đệ sẽ để lại sẹo, có cái này thì tốt quá rồi.”

Thấy chàng học đòi bành chạc, mí mắt Chiêu Ninh để không khỏi giật giật. May thay thứ này cũng không đáng giá, nên y chẳng hề do dự đáp: “Đệ thích thì lấy đi.”

“Đa tạ hoàng huynh!”

Nhìn đệ đệ hung hăng vui sướng, lại ngó đồng đồ trong tay chàng, Chiêu Ninh để hơi trầm ngâm, rồi đột nhiên cười phá lên: “Thái y nói vận động nhiều giúp vết thương nhanh hồi phục, đệ có thể xuống giường đi lại được, thế thì từ mai đi tới Tần gia điểm danh đi.”

“!” Lục Quý Trì ngơ người: “Ồ gì thế, vết thương của đệ vẫn còn đau mà...”

Chiêu Ninh để híp mắt nhìn chàng: “Chính vì thế mới cần đi. A Tranh là người luyện võ, trước giờ bị thương không ít, hẳn sẽ biết cách để đệ bình phục nhanh hơn người bình thường.”

Lục Quý Trì yên lặng trong chốc lát, rồi ôm chặt lấy đồng bảo bối trong tay quay đầu chạy: “À, thần đệ đột nhiên nhớ ra trong phủ còn chuyện cần xử lý, thần đệ cáo lui trước!”

Trông dáng vẻ tai bay vạ gió của chàng, Chiêu Ninh để nhất thời chặc nhẹ một tiếng, không nhịn được bật cười.

Ấy da, tự nhiên phát hiện bất nạt đệ đệ hung hăng thật là khoái chí mà.

***

Lục Quý Trì định biểu mẹ già khối ngọc Thiên Lam, cuốn “Thiên hạ thông chí” thì chàng tính giữ lại để đọc — theo như tình hình hiện tại, chàng và mẹ cần chuẩn bị tinh thần cả đối ở lại chỗ này. Nếu như thế, những ký ức của nguyên chủ thật không đủ dùng, dù sao hẳn cũng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, kiến thức hay trải nghiệm đều có hạn. Mà cuốn “Thiên hạ thông chí” đã là truyền thuyết trăm năm, ghi lại biết bao chuyện trên trời dưới đất, nội dung bên trong đa dạng đa chiều, cực kỳ phong phú, có thể giúp bổ sung kiến thức, giúp chàng hiểu về thế giới này dễ dàng hơn.

Còn hộp Ngọc Cơ cao này, Lục Quý Trì định tìm thời gian đưa cho Khương Hằng làm quà đính hôn.

Vết sẹo trên người chàng thì...

“Thuốc trị sẹo? Không cần, trên người không có đám ba vết sẹo thì sao gọi là nam tử hán!”

Nhìn chàng thiếu niên sở sở vết sẹo trên bụng, mặt vừa thỏa mãn vừa có phần kiêu ngạo, Tề Ngan hết nói nôm: “Dù là thế, nhưng huynh không cảm thấy xấu à?”

Lục Quý Trì nhìn hấn khinh bỉ: “Đàn ông đàn ông đẹp để vậy để làm gì chứ.”

“Huynh không hiểu rồi, thời buổi này à, không chỉ nam nhân thích sắc đẹp, nữ tử cũng thích lang quân sáng láng, huynh không vì mình thì cũng nên suy nghĩ cho nàng dâu nhỏ tương lai chứ! Nếu không sau này, đêm động phòng hoa chúc cời sạch ra...”

“Lượn đi!” Vung một chưởng đẩy người bạn càng nói càng thiếu đúng đắn của mình ra, Lục Quý Trì vừa mặc y phục vừa trừng mắt gắt gông. “Không phải gần đây huynh bận tìm vợ sao, tự nhiên đến đây làm gì?”

Chiêu Ninh để nói được làm được, sáng sớm nay Tần Tranh đã cho người tới tùm cò chàng. Lục Quý Trì già chết vô ích, bị Tần Tranh xách tới Tần gia luyện tập hơn nửa canh giờ mới tha.

Bối lo ngại vết thương chàng vẫn chưa lành hẳn, Tần Tranh cũng không để chàng quá mệt, chẳng qua mới sáng sớm đã bị người khác quấy rầy giấc ngủ, Lục Quý Trì bực hết cả mình, lúc về phủ còn phải tắm tấp bủ một lúc, chàng mới cảm thấy đỡ hơn.

Lúc Tề Ngan tới, chàng vừa tắm xong, còn đang mặc quần áo, nên hai người mới có thể lái câu chuyện sang vấn đề này.

“Đừng nhắc chuyện này nữa, huynh không biết mẹ ta tìm cho ta cô nương thế nào đâu. ...” Nghĩ tới chuyện này Tề Ngan liền ủ rũ, gãi hai tay xin hàng. “Thôi không nói nữa, chúng ta ra ngoài dạo chơi đi, ta mời huynh, coi như mừng huynh đại nạn không chết, chúc huynh sớm ngày lành bệnh!”

Lục Quý Trì bức bối ở phủ lâu ngày, đã sớm cảm thấy nhàm chán chết đi được, nghe lời này ngay lập tức gật đầu không chút do dự: “Đi chơi chỗ nào? Chơi cái gì?”

Tề Ngan vui vẻ: “Chơi chơi gãi, chơi cầu, nghe hí khúc xem diễn tuồng, huynh muốn chơi kiểu gì ta cũng theo!”

Lục Quý Trì nghĩ ngợi, nhất thời không nghĩ ra chàng đặc biệt muốn chơi gì, bèn nói: “Cứ ra ngoài đã, rồi vừa đi vừa tính.”

“Được!”

***

Tối đã vào hè, thời tiết có chút nóng nực, sau một hồi đi dạo không mục đích trên đường, Lục Quý Trì đã toát cả mồ hôi, chàng liền nói với Tề Ngan: “Đi tới quán trà trước mặt nghe kể chuyện đi, tiện uống ngụm trà nghỉ ngơi cái.”

“Được, vậy thì...” Tề Ngan đang nói đột nhiên ngừng lại nhìn về phía trước.

“Sao thế?” Thấy thần sắc hấn khác thường, Lục Quý Trì ngừng đầu trông theo, “Lê viên? Sao thế, huynh muốn nghe hí khúc à?”

“Không phải,” Tề Ngan cau mày, “hãy hình như ta nhìn thấy Lạc Đình...”

“Lạc Đình?” Lục Quý Trì ngạc nhiên, “Hắn làm sao?”

“Lén la lén lút vào trong...” Tề Ngan nhìn Lục Quý Trì, mặt nghiêm túc, “Hả nhi cũng ở Lê viên, là ta đưa nó tới, nó nói tới gặp bạn bè.”

Lục Quý Trì: “...Không phải huynh nói hai người họ hoàn toàn cắt đứt rồi sao?”

“Nhìn qua thì có vẻ cắt đứt thật...” Tề Ngan hơi do dự, “Hay ta nhìn nhầm nh?”

“Kể cả huynh không nhầm, cũng chưa chắc hẳn tới tìm muội muội huynh, chắc do trùng hợp chẳng...” Lục Quý Trì an ủi, nhưng còn chưa nói hết, chàng nhớ tới cảnh gặp Lạc Đình hôm săn bắn mùa xuân đó, hấn trông mắt hỏn mắt vĩa, nặng nề tầm sự.

....Không thể nào?

Trong lòng Lục Quý Trì tự nhiên sinh ra một dự cảm xấu, chàng hơi ngừng, lời định nói dạo vòng quanh đầu lờ mờ, lại biến thành, “Nhưng nếu huynh không yên tâm, chúng ta đi nhìn một chút xem thế nào.”

“Đừng ý ta!” Không phải Tề Ngan không tin muội muội nhà mình, nhưng Tề Hà đã có tiền sự, chuyện này lại liên quan mật thiết tới danh dự của phủ An quốc công, hấn quả thực không dám đoán bừa.

“Đi thôi.”

Hai người bèn quay đầu đi về phía Lê viên.

“Tề công tử ngài tới đây à! Mau mau mau, mời ngài vào trong!”

Tề Ngan là khách quen ở đây, phục dịch ở ngoài cửa nhớ mặt hấn, vừa thấy bóng dáng đã vội lao tới chào mời. Tề Ngan hỏi đôi câu, nhanh chóng xác định người vừa vào chính là Lạc Đình.

“Hấn thường xuyên tới đây à?”

“Không thường xuyên, gần đây mới hay tới thôi ạ.”

Tề Hà cũng gần đây mới thích nghe hí khúc...Mất phải Tề Ngan nhảy liên hồi, hỏi tiếp: “Hấn đi cùng người khác, hay là tới một mình?”

“Một mình ạ, thế từ thời điểm ngài ấy xem hí kịch không thích có người khác quấy rầy.”

“Vậy lần gần nhất hấn tới là lúc nào?”

“Hình như là...ba ngày trước, đúng, là ba ngày trước, hôm đó trời đổ mưa, tiểu nhân nhớ ra rồi.”

Lần gần nhất Tề Hà tới nghe hí với bạn, cũng là ba hôm trước!

Tề Ngạn biến sắc, quay đầu chạy lên lầu.

Lục Quý Tri nghe đã hiểu, thăm chửi thề một câu, bước nhanh theo.

***

Lầu một Lê viên là đại sảnh nghe hí kịch, bên dưới có chỗ ngồi để người xem có thể ngồi nghỉ ngơi, những người giàu sang phú quý thường sẽ chọn sương phòng trên các tầng, ở đó có cửa sổ hướng về phía sảnh chính, thứ nhất vì thanh tịnh, thứ hai góc xem rộng, thứ ba kín đáo, tiện cho việc hẹn bạn bè tới nói chuyện phiếm.

Sương phòng được xếp ở cả hai tầng lầu, lầu hai góc nhìn tốt nhất, khách khứa lui tới nhiều nhất, lầu ba cách dài cao hơn, góc xem không bằng tầng hai nên không có mấy người thích.

Lạc Đình hết lần này tới lần khác đều chọn lầu ba, như tiểu nhị kia nói, hẳn luôn ở một sương phòng cố định, ngay cạnh cầu thang lầu ba.

Nhớ tới Tề Hà và bằng hữu hay ở sương phòng cạnh cầu thang lầu hai, cách phòng của tên kia chỉ một tầng thang ngắn, thái dương Tề Ngạn bắt đầu co gập.

Bởi đưa em gái hư hỏng của hắn từng nói dối, nên lúc đầu nàng nói muốn ra ngoài gặp bạn bè, hắn rất không yên tâm, tự mình hộ tống nàng tới. Bằng hữu của nàng hẳn đều đã gặp, đều là quý nữ thế gia, nơi gặp cũng không có gì bất ổn. Lại thấy tâm tình của nàng càng ngày càng tốt, cũng không qua lại với Lạc Đình, dần dần hắn mới yên tâm, không tự mình đưa đi nữa, nhưng vẫn phải người đi theo....

Đứng rồi, người hẳn phải đi theo nàng! Những người đó ở đâu?!

Tề Ngạn càng lúc càng tức giận, ba bước biến thành hai xông lên lầu hai, định nhắc chân đá văng cửa căn phòng bình thường Tề Hà vẫn hay ngồi cùng bạn bè ra, lại bị Lục Quý Tri kéo lại.

“Động tĩnh lớn sẽ rút dây động rừng, huynh có còn muốn biết chân tướng nữa hay không?”

Đương nhiên muốn.

Tề Ngạn nắm chặt hai nắm đấm hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

Sau đó, hắn tiến lên gõ cửa một tiếng.

“Ai đó?” Rất nhanh sau đó có nha hoàn ra mở cửa.

Lục Quý Tri thò đầu vào trong nhìn một lượt, không thấy Tề Hà, ấy thế mà lại thấy Khương Viên.

Cô nương này lúc trước từng hăm hại Khương Hằng trước mắt bao người, nên chàng có ấn tượng khá rõ với cô à, nghĩ tới sau đó nàng ta lại hại em trai Khương Hằng phát bệnh, bị Khương Hằng chính cho một trận, Lục Quý Tri không khỏi cau mày.

Sao nàng ta lại ở đây?

“Hà nhi muội muội? Nàng ấy vừa đi rồi, nhị công tử đã tới chậm một bước.” Các vị cô nương trong phòng Tề Ngạn đã từng gặp qua, đều là bạn bè của Tề Hà, nhìn về mặt của bọn họ, hiển nhiên không biết chuyện gì xảy ra.

“VẬY à, thật là không khéo, ” Tề Ngạn cười miễn cưỡng, kìm chế, lại như thuận miệng mà hỏi, “Chẳng qua lúc sáng nó nói muốn cùng các cô dùng bữa tối, sao lại rồi đi sớm như vậy?”

“Ấn tới?” Một vị cô nương y phục hồng phấn trong số đó nghi ngờ nghiêng đầu, “Hà nhi muội muội trước giờ không dùng cơm tối với chúng ta bao giờ, lần nào cứ đến tầm này là nàng ấy lại về mà, bảo là muốn dùng bữa cùng lệnh đường.... Chẳng lẽ nhị công tử không biết?”

Lòng Tề Ngạn như có tảng đá đè xuống.

Mỗi lần Tề Hà cùng bạn bè đi nghe hí, đều là dùng bữa tối ở ngoài xong mới về.

“Cái tên quân áo lụa là này ngày ngày không ở nhà thì biết cái gì.” Lục Quý Tri âm thầm vỗ vai hắn, giọng giảng hòa, “được rồi, lần tới muốn đón muội muội về dùng cơm, huynh tới sớm hơn là được.”

Tề Ngạn tỉnh táo lại, cứng nhắc gật đầu một cái, cáo từ mọi người.

Cửa phòng một lần nữa khép lại, Lục Quý nhanh chóng liếc nhìn Khương Viên, người vẫn luôn cúi đầu không để lộ sắc mặt từ lúc chàng và Tề Ngạn bước vào, chân mày chàng hơi cau lại.

Người có xích mích với Khương Hằng, lại là bạn của Tề Hà, giờ còn xuất hiện ở đây....

Đây chỉ là trùng hợp thôi sao, hay là...?

***

Chuyện đến nước này coi như sáng tỏ, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy, trong lòng Tề Ngạn vẫn mang chút hy vọng là không phải, cho đến khi...

“Lạc Ca đừng ưu phiền nữa, huynh yên tâm, từ hôm nay về sau chúng ta có thể quang minh chính đại ở bên nhau, sau này không cần phải vụng trộm như thế này nữa!”

Giọng nói hoạt bát quen thuộc, Tề Ngạn nghe thấy mà lòng cuộn trào giận dữ, mặt tái mét.

Tề Hà...

Nó lại dám!

“Nhưng...nhưng nàng ấy vô tội, chúng ta làm vậy có phải hơi quá đáng....”

Giọng Lạc Đình rất nhỏ, nghe ra lo lắng bất an, trực giác Lục Quý Tri mách bảo chuyện chẳng lành, chàng nhanh tay kéo Tề Ngạn đang muốn giơ chân đạp cửa lại: “Chờ chút!”

“Chờ cái gì mà chờ! Lão tử một giây cũng không chờ được!” Tề Ngạn giận điên người, nào có nghe lọt tai, vùng người ra khỏi tay của Lục Quý Tri, một cước đạp cửa phòng, như cuồng phong lao vào trong.

Hai người đang ôm ấp nhau thân mật trong phòng nhất thời cả kinh, ngẩng đầu lên nhìn Tề Ngạn, trong nháy mắt mặt mũi trắng bệch, đồng loạt ngã xụi lủi trên nền đất.

“Khốn kiếp! Nếu hôm nay lão tử không giết chết mày, lão tử sẽ mang họ của mày!” Tề Ngạn giận đến nổi hai mắt nổi đầy tơ máu, xốc Lạc Đình lên hung hăng đấm một quyền vào mặt hắn.

Lạc Đình tức thì rú lên thảm thiết.

“Ca!” Tề Hà run lấy bầy, lấy lại tinh thần, nhào tới hét lên, “Ca đừng đánh! Đừng đánh nữa!”

Tề Ngạn đáp lại bằng một cái tát trời giáng: “Còn muội cảm miệng lại cho ta! Chờ ta xử lý xong thằng cha này là đến muội đấy!”

Cái tát này của hắn không chút lưu tình, Tề Hà ngã xuống đất, gò má đau đốn, hai mắt hoa lên, đầu óc choáng váng. Nàng đại ra không dám tin, hồi lâu mới phản ứng lại, vừa thương tâm vừa sợ hãi khóc lớn: “Ca...huynh đánh muội ư?!”

Nhìn dáng vẻ như thể bị tổn thương ghê gớm của nàng, Lục Quý Tri hai bàn tay ngứa ngáy, thật muốn tiến lên giúp Tề Ngạn bồi thêm hai cái. Chẳng qua trước mắt còn chuyện gấp cần làm, chàng nhẫn nhịn, đi tới trước mặt nàng ta hỏi: “Lời thằng oắt kia vừa nói là có ý gì? Nàng vô tội là sao? Nàng là ai? Khương Hằng phải không?”

Nhìn thấy chàng, Tề Hà sững sờ một hồi mới kịp phản ứng, kinh ngạc và nghi ngờ đan xen đáp: “...Ta...ta không biết ngài đang nói gì...”

Sao Tần vương cũng tới? Còn nữa, hắn đang...quan tâm Khương Hằng sao?

“Không biết?” Lục Quý Tri kìm chế cơn giận đang muốn trào lên trong lồng, cười lạnh: “Cô có tin bốn vương có thể ngay tức khắc giết chết Lạc Đình, làm cô cả đời cũng không được như ý nguyện không?”

“Ừm!” Tính cách của Tần vương tùy tiện, không chuyện gì là hắn không dám làm, Tề Hà co rúm người lại vì sợ hãi, lại thấy Lạc Đình bị đánh đến nỗi muốn kêu lên cũng không nổi, bỗng dưng bắt chập hết thảy, đập chuột chẳng

sợ vỡ bình cần rắng nói: “Trong bụng muối. . .trong bụng muối đã mang cốt nhục của Lạc ca! Nếu các người ép muối, muối sẽ cùng đứa nhỏ chết đi cho nấy người xem!”

Sét đánh giữa trời quang, Tề Ngạn đột nhiên đơ người.

Lạc Đình mặt mũi bẽ bết máu, mềm nhũn tuột khỏi tay hân, tròng mắt trắng dã trợn ngược lên, thoi thóp.

Lục Quý Trì cũng đại ra.

Mẹ kiếp lại còn để có bầu nữa?!

“Lạc ca, huynh sao rồi? Huynh sao rồi?” Tề Hà nhân cơ hội này nhào qua ôm lấy Lạc Đình, đầu đón gào lên, “Sao ca có thể ác độc như vậy! Ca muốn đánh chàng đến chết ư!”

Lạc Đình hai mắt trợn ngược, nói chẳng nên lời, Tề Ngạn hạ thủ không chút lưu tình, gờy khắc nãy hân cảm giác như mình đã hồn phi phách tán.

“Muội. . .muội cùng ta về nhà đã.”

Tiếng khóc gào của nàng làm Tề Ngạn lấy lại thần trí. Sự tình quá nghiêm trọng, không phải chuyện mà một mình hân có thể xử lý được nữa, hân hít sâu một hơi, dè nén lửa giận trong lòng, đưa tay túm lấy Tề Hà.

“Muội không đi! Lạc ca như thế này, ca nói làm sao muội có thể yên tâm được!” Tề Hà ôm lấy Lạc Đình nước mắt lã chã, “Trước tiên ca mời một đại phu tới đi! Nếu cứ tiếp tục thế này chàng sẽ chết mất!”

Tề Ngạn lúc này chỉ hận không chém cho Lạc Đình trăm nghìn nhát dao, nào có chấp thuận, thấy muội muội khóc nháo không ngừng, tức thì và cho nàng lệch mặt: “Cầm miệng lại!”

Tề Hà thần thể vốn yếu, nay vừa bị kinh sợ vừa bị đánh, nàng ôm bụng đau đón rên nhẹ: “Bụng. . .bụng muội đau quá. . .”

Tề Ngạn sững sốt, định nói gì đó đã thấy nàng lăn ra ngất xỉu.

Dù giận đến mức muốn giết người, nhưng hân thấy sự không muốn tính mạng của đứa em gái ngu ngốc này, thiếu niên chột kinh hãi, ôm lấy nàng xống ra ngoài, nhưng nghĩ đến dưới lầu chen chúc biết bao nhiêu người, hân chỉ đành dừng bước.

“Không được, không thể ra ngoài, phải mời đại phu tới!”

Mặc dù cảm thấy Tề Hà rõ là đáng đời, nhưng nếu nàng vì cái tát kia mà xảy ra chuyện, Tề Ngạn cả đời sau sẽ ân hận vô cùng, Lục Quý Trì tỉnh táo, bóp trán nói: “Huynh cứ ở đây, ta đi gọi giúp huynh.”

Nói xong chàng đi nhanh đến chỗ Lạc Đình, vỗ vỗ lên mặt hân, “Còn người, nói, các người rốt cuộc muốn làm gì Khương Hằng?”

Không biết là do lương tâm trời dậy hay thực sự sợ hãi, Lạc Đình hơi hí ra đôi mắt đang sưng đỏ, hơi thờ mòng manh nặn ra nấy chữ: “Chùa. . .chùa Linh An..”

“Chùa Linh An? Các người định làm gì nàng ấy?”

Lạc Đình hơi há miệng thờ dốc, nhưng nói không nên lời, Lục Quý Trì gấp gấp ấn vào huyệt nhân trung của hân nhưng không có tác dụng, hân nhanh chóng mất ý thức xỉu đi.

“... ”

Cảm giác này thật chó má, Lục Quý Trì hít sâu đứng dậy, quay người lao ra phía ngoài.

Tề Hà nói từ hôm nay về sau nàng ta và Lạc Đình có thể quang minh chính đại ở chung một chỗ, điều này cho thấy, không cần biết thủ đoạn của họ là gì, nhưng nhất định là ép Khương Hằng chủ động từ hôn với Lạc Đình.

Nghĩ tới câu nói của Lạc Đình “Như thế có phải hơi quá đáng”. .... Trừ thủ đoạn trực tiếp nhất cũng hữu hiệu nhất là hủy đi sự trong sạch của nàng, chàng quả thực không nghĩ được bọn chúng sẽ thực hiện cách nào khác.

Mẹ nó một đôi câu nam nữ lòng dạ ác độc! Lòng chàng thâm mắng, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi.

Trong phút chốc Tề Ngạn nhìn thấy mà không khỏi kinh ngạc, làm sao hân lại quan tâm vị Khương nghị cô nương kia đến thế? Nhưng mà sự tình đang rối ren, hân không thể nghĩ thêm điều gì, vội vàng tiến lên kéo tay Lục Quý Trì, sốt ruột nói: “Chuyện này không thể truyền ra ngoài, hôm nay ta ra cửa cũng không dẫn ai theo, nha đầu chết tiệt này hân cũng vậy. . .”

Ý là muốn những người chàng gọi tới hiểu tình thế một chút, tránh cho chuyện xấu lan xa, ảnh hưởng tới danh tiếng của Tề Hà và phủ An quốc công, nhưng mà Khương Hằng đang không biết phải đối mặt với nguy hiểm gì, Lục Quý Trì nào có tâm tư thay hân an bài nhiều thế, huống chi. . .

“Vừa rồi gây ra động tĩnh không nhỏ, bây giờ nói mấy cái này, chỉ sợ đã muộn.”

—— kể cả không muộn, chàng cũng không muốn giúp.

Có gan làm chuyện xấu, phải có gan gánh vác, nếu không há chẳng phải không có chút công bằng nào với Khương Hằng hay sao?

Sao hân như đang vô cùng tức giận vậy? Tề Ngạn nghe mà sững sốt: “Nhưng mà. . .”

“Ta sẽ cho người đi báo cho người nhà huynh.” Lục Quý Trì dứt lời liền vội vã rời đi, ngay sau đó thối báo hiệu gọi hai ám vệ tới, nhanh chóng dặn dò, “Chuẩn bị ngựa, ta phải đi chùa Linh An ngay bây giờ! Ngoài ra đi mời một đại phu tới, rồi phái người đi phủ An quốc công báo tin!”

“Rời!”

*

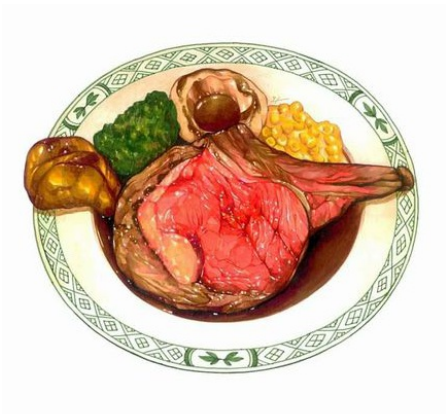
Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tịnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 52: Chưa bao giờ Lục Quý Trì cảm thấy sợ hãi đến vậy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tôi không muốn ăn chay,
tôi muốn ăn thịt!

Chùa Linh An nằm ở thành bắc, cách Lê viên có chút xa, Lục Quý Tri cả đường vung roi thúc ngựa, lấy tốc độ nhanh nhất có thể phi tới đó.

Thuật cưỡi ngựa của chàng không tốt, vết thương trên người lại chưa khỏi hẳn, sau một hồi dầy vò, lúc xuống ngựa cả người chàng đau đớn, chân tay như muốn rời cả ra. Nhưng khi nghĩ tới chuyện đối với nữ tử nơi này, sự trong sạch vô cùng quan trọng: chàng xóc lại bản thân, bắt chấp hết thảy mà lao vào trong chùa, túm lấy một tiểu hòa thượng hỏi: “Có thấy người nhà phủ Vinh quốc công... ờm nữ quyền nhà đó không?”

Nghĩ tới sắc mặt hiện giờ của mình, nếu trực tiếp chỉ mặt gọi tên nàng, e là sẽ kéo theo nhiều suy đoán không cần thiết, vì thế khi lời nói đến một nửa, thiếu niên lại uốn lưỡi chuyển thành câu khác.

Tiểu hòa thượng suy nghĩ một lát, vái chào rồi đáp: “Trừ phu nhân Tần gia và ngũ cô nương tới cầu phúc, hôm nay không có nữ quyền nào khác của phủ Vinh quốc công tới đây, không biết người thí chủ muốn tìm có phải ngũ tiểu thư kia không?”

Hóa ra hôm nay nàng ấy đi cùng mẹ của Tần Tranh, mẹ nàng ấy tới cầu phúc..... Lục Quý Tri lấy lại bình tĩnh, gật đầu nói: “Chỉ cần là người của phủ Vinh quốc công là được, làm phiền sư phụ đưa ta tới gặp nàng, ta có chuyện rất quan trọng cần báo.”

“Được, mời thí chủ qua bên này.”

“Đa tạ!”

Chùa Linh An là chùa lớn trong kinh thành, hương khói dồi dào, khách hành hương đông đảo, rất nhiều nữ quyền nhà giàu thường tới đây dâng hương cầu phúc, đôi khi còn nghỉ lại mấy ngày. Vì thế, trong chùa có xây một viện nhỏ cho hương khách nghỉ ngơi, đặt tên là Nghênh Khách.

Khương Hằng và Tần phu nhân đã cầu phúc xong, lúc này đang nghỉ ngơi trong viện.

Tiểu hòa thượng đưa Lục Quý Tri tới cửa viện, vừa định đi vào, bỗng nhiên một hòa thượng trẻ tuổi khác vội vã chạy tới, nói là sư phụ có chuyện quan trọng cần dặn dò, kêu tiểu hòa thượng tới ngay.

Tiểu hòa thượng hơi ngạc nhiên, áy náy nhìn Lục Quý Tri: “Tần phu nhân và ngũ tiểu thư nghỉ ngơi ở gian phòng phía đông, thí chủ...”

“Tự ta đi được, tiểu sư phụ cứ đi làm việc đi.”

Không đợi tiểu hòa thượng kia trả lời, Lục Quý Tri đã phát tay chạy tới căn phòng kia.

Lúc này vừa mới qua ngọ, mọi người đều đang nghỉ, toàn bộ viện Nghênh Khách tĩnh lặng, chỉ có tiếng chim ríu ra ríu rít trên cành, thi thoảng xen thêm tiếng ve râm ran, như muốn báo hiệu mùa hè đã tới.

Lục Quý Tri tìm thấy gian phòng tiểu hòa thượng kia nói, vừa định tiến lên gõ cửa, bỗng nhiên thấy Nguyệt Viên tay bưng chậu đồng, đẩy cửa từ trong phòng bước ra.

“Tần... Tần vương điện hạ?” Nhìn thấy Lục Quý Tri, nàng vô cùng kinh ngạc, ngay sau đó định cúi người hành lễ thì bị Lục Quý Tri ngăn lại.

“Tiểu thư nhà cô đâu? Nàng ở đâu rồi?!”

“Tiểu thư nhà... nhà tôi...” Thấy chàng luống cuống, Nguyệt Viên có chút ngại ngùng, lắp bắp trả lời, “Bệnh cũ của cửu phu nhân tái phát, tiểu thư nhà tôi đi phòng bếp pha cho phu nhân ấm trà thuốc!”

“Pha... Nàng là một thiên kim tiểu thư sao phải tự mình đi pha trà? Còn các cô làm gì hả!” Lục Quý Tri biến sắc, “Phòng bếp ở đâu, mau đưa ta tới đó!”

“Vừa, vừa rồi tình hình hỗn loạn, tôi đi lấy nước, hai vị tỷ tỷ bên cạnh cửu phu nhân đều bận chăm sóc cho bà, nên...” Nguyệt Viên theo bản năng đáp lại, ngay sau đó như nghĩ ra điều gì, lòng khẩn trương, “Không đúng, Tần vương điện hạ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tiểu thư nhà tôi làm sao ạ?”

“Có người muốn hại nàng ấy, cô nhanh đưa ta đến phòng bếp đi!”

“Sao cơ?!” Nguyệt Viên nhất thời kinh ngạc, vội ném chiếc chậu đồng trong tay cho Lục Quý Tri, co cẳng chạy đi.

Lục Quý Tri bất ngờ không kịp dể phòng: “.....?”

“Nguyệt Viên? Bên ngoài có chuyện gì...? Người đang nói chuyện với ai thế?” Tần phu nhân trong phòng dường như nghe được tiếng nói, nghi ngờ hỏi.

Nguyệt Viên hơi dừng chân, sợ bà lo lắng, nàng cố nén sự sốt sắng trong lòng lại, trả lời đôi câu, đồng thời nhanh tay chỉ về phía đông bắc, ám chỉ phòng bếp ở bên đó.

Lục Quý Tri bậm môi lại, nhanh chóng thả chậu đồng trong tay xuống, lao như bay về phía đó trước nàng ta một bước.

***

Phòng bếp cách đó không xa, Lục Quý Tri rất nhanh đã tới nơi, nhưng bên trong vắng tanh, không hề thấy bóng dáng Khương Hằng.

Chàng thờ phào nhẹ nhõm, ngay sau đó trong đầu chợt nảy lên câu hỏi — Khương Hằng không ở đây, vậy nàng ấy ở đâu?

“Điện hạ, tiểu thư nhà...”

Nguyệt Viên đuổi tới sau lưng chàng, Lục Quý Tri quay đầu nhìn nàng ấy, vừa muốn hỏi thêm, bỗng nhiên loáng thoáng nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Lòng chàng lạnh lẽo, vội vã gợn ngón trỏ đặt lên môi ‘suyt’ một tiếng.

Nguyệt Viên nhanh chóng gật đầu, ngậm miệng lại.

Là tiếng thở của đàn ông, nặng nề, dồn dập, truyền tới từ phòng nhỏ chứa củi cách vách.

Lại nhìn cánh cửa gỗ bên ngoài phòng chứa củi đã bị ai đó cố tình khóa kín, Lục Quý Tri giắt lấy mình, cả người lạnh toát.

Hóa ra chàng vẫn tới chậm sao...

“Khương Hằng...Khương Hằng!” Chẳng không thể để bọn chúng hủy hoại nàng như vậy!

Chàng trai vội xốc lại tinh thần, lời phát thanh kiểm soát Hàn Lâm mới xin của ông anh trai hờ ra, hung hăng nện vào ổ khóa cửa.

Đây quả nhiên là thần khí chém sắt như chém bùn, ổ khóa kia bị đập một nhát đã bể tan tành, Lục Quý Tri hít sâu một hơi, nhanh như chớp đập cửa, lao vào phòng.

“Điện hạ! Đứng——” Cùng lúc đó, tiếng hét sợ hãi của Khương Hằng vang lên sau lưng chàng.

Nàng ấy, sau lưng....

Nàng ấy không ở trong phòng?!

Lục Quý Tri sợ hãi, định quay đầu lại nhìn, nhưng một mùi thơm ngậy từ phía trước đã xộc thẳng vào mũi chàng, làm chàng hást xi liên tục, đồng thời phía dưới bụng bắt đầu trở nên nóng râm ran, sự cuồng loạn như muốn xâm lấn hết thấy các giác quan của chàng.

Thiếu niên trong phút chốc cứng đơ người: “....”

Không...không phải như chàng đang nghĩ đó chứ?

Chàng còn đang dờ dẫm, đột nhiên một bóng đen cao lớn vọt tới trước mắt, ngay sau đó chàng cảm giác hông mình như bị siết chặt, rồi ai đó đã dùng lực lôi chàng vào trong một lồng ngực sỗ sè, nóng bỏng, Lục Quý Tri: “?!!!”

“Mỹ nhân...ôi...mỹ nhân...” Một người đàn ông trung niên cao lớn vạm vỡ, quần áo xộc xệch, đầu trọc lốc, chẳng rõ có phải hòa thượng thật hay không, vừa như mất khống chế vuốt ve vị trí không thể nói ra, vừa dùng cái miệng như miệng heo của gã hôn tới tấp lên mặt chàng.

Lục Quý Tri chưa bao giờ cảm thấy khiếp sợ như vậy.

Cả hai đời cộng lại cũng chưa bao giờ có.

“Mẹ nó chứ cút đi cho ta!!!”

Một tiếng rống thất kinh chọt vang lên, người đàn ông trung niên ‘Ồi’ một tiếng rồi che bụng dưới, lăn một vòng xuống đất.

“Ta ....chó chết chơi đùa còn muốn đề ông nội mi à! Đi chết đi!” Lục Quý Tri vẫn chưa lấy lại tinh tảo, mắng xong theo bản năng nhảy lên tung một cước. Sau đó....

Nhìn bản tay phải đang không thể khống chế của mình chạm vào mặt của gã đàn ông kia, chàng thiếu niên ngẩn ngơ, mặt tái mét đồng thời kẹp chặt hai chân lại, miệng phát ra một tiếng gào hét kinh hồn, “Con bà nó!”

Khương Hằng không muốn cười đâu, nhưng...nàng không nhịn nổi.

“Tiểu thư!”

Giờ này mà còn cười được à? Người ta vì cứu người mà bị như thế đấy! Mặc dù cảnh trước mắt quả thật vừa nóng mắt lại vừa khôi hài...

Nguyệt Viên nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, che giấu hai bên quai hàm đang không ngừng run lên của cô nàng.

Khương Hằng cũng biết bản thân không nên cười, cố nhịn, nàng cầm khăn tay che mũi che miệng bước qua cửa vào cứu chàng: “Điện hạ....”

“Đừng! Có đừng vào! Mau đi ra đi!”

Lửa nóng lan tràn khắp cơ thể, vừa dữ dội vừa mãnh liệt, Lục Quý Tri cảm thấy cả người chàng như bị đốt cháy, vô cùng khó chịu, chàng cố cấu chặt bắp đùi mình để giữ vững tinh tảo, nhưng chẳng mấy hiệu quả.

Trong thoáng hoảng hốt, có người đã dìu chàng dậy, Lục Quý Tri thờ hồn hên, muốn cự tuyệt, nhưng không khống chế được mà vươn tay ôm lấy nàng, bờ môi cũng vô ý thức dính lên mặt nàng.

Khương Hằng dừng lại, nhớ tới hôm lần đầu gặp nhau.

“Tiểu thư! Cái này...”

Khương Hằng hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của chàng trai đang đỏ ửng, mồ hôi rịn đầy trên trán; nàng hơi nghiêng đầu, vành tai đỏ lên: “Đánh huynh ấy bất tỉnh đi, xuống tay nhẹ một chút.”

“Vâng!” Nguyệt Viên cũng che miệng che mũi lại, gật đầu một cái, đi tới dùng tay đập một chưởng vào gáy của Lục Quý Tri.

Chàng thiếu niên đang cảm thấy thom lên cổ Khương Hằng đột nhiên cứng đờ cả người, mềm oặt ngã xuống.

***

Chùa Linh An dựa vào Linh Sơn, dưới chân núi Linh Sơn có một hồ nhỏ tự nhiên, dễ ẩn nấp, đường đến lại quanh co, thường không có người lui tới.

Khương Hằng và Nguyệt Viên hợp lực đem Lục Quý Tri ngâm trong làn nước lạnh lẽo của hồ tự nhiên, lúc này nàng mới dặn dò tiếp: “Tìm bộ y phục nào sạch sẽ mang tới, vào phòng kia tìm chút thuốc bột còn dư đến được đường nào gần đây tìm giải được, nhanh lên nhé. Còn gã kia...”

Thiếu nữ ngừng một lát, mắt lộ ra sự lạnh lẽo, “Trông chừng gã, đừng để gã chạy.”

“Vâng!” Nghĩ tới gã kia nhắm vào Khương Hằng, Nguyệt Viên lòng vẫn còn sợ, trên mặt lộ ra vài phần ngoan độc.

Lại dám dùng thủ đoạn bắt thụ hèn hạ, tính kẻ tiểu thư nhà nàng, tiểu thư còn giữ lại mạng cho hắn.

Nguyệt Viên vội vã rời đi, Khương Hằng thu hồi tầm mắt, quay lại nhìn chàng trai đang ngồi trong vùng nước cạn, dựa vào bờ, cả người ngâm trong làn nước.

Dược tính của thuốc khá mạnh, cho dù lâm vào hôn mê chàng vẫn khó chịu cự quây một hồi, trong miệng phát ra những tiếng rên khe khẽ.

Khương Hằng cầm lấy chiếc khăn tay đã sắp nước, vươn lên định lau trán cho chàng, nhưng còn chưa đụng tới, cổ tay đã bị chàng nắm lấy.

“Cổ làm gì đó, cách xa ta ra một chút...”

Lục Quý Tri ấy thế mà đã tỉnh.

Khương Hằng ngập ngừng, thu tay về: “Điện hạ cảm thấy sao rồi?”

Nước hồ lạnh như băng, làm dịu đi cơ thể nóng ran của Lục Quý Tri, chàng cảm thấy thư thái hơn nhiều, thần trí cũng dần thanh tỉnh. Chỉ là sự kích động vẫn chưa hoàn toàn tan biến, chàng rất sợ trong phút không khống chế được sẽ làm nàng bị thương, nên mới đuổi nàng đi.

“Thoái mái hơn rồi...” Thấy Khương Hằng ngoan ngoãn lui về sau hai bước, Lục Quý Tri thở ra một hơi, hỏi, “Đây là nơi nào?”

“Núi phía sau chùa Linh An.” Giọng Khương Hằng êm ái nhẹ nhàng, “Điện hạ yên tâm, chỗ này dễ ẩn náu, sẽ không ai tới đâu. Ngoài ra ta đã kêu Nguyệt Viên đi tìm thuốc giải rồi, ngài sẽ nhanh chóng ổn thôi.”

Lục Quý Tri yên tâm hơn hẳn, sau đó chàng như nghĩ ra, bản thân vừa làm một chuyện thật ngu xuẩn! Người ta rõ ràng không hề trúng chiêu, chẳng cần chàng phải chạy tới cứu!

Lại nhớ tới gã đàn ông trung niên đôi mắt đỏ ngầu, mồm miệng dầu mỡ nhào tới người mình, thiếu niên bỗng chốc cảm thấy buồn nôn, khắp người bất ổn.

Mẹ kiếp làm sao thế này!

Nhìn chàng đứng vẻ như vừa gặp quý, chắc hẳn đang nhớ lại cảnh lúc này, Khương Hằng vừa buồn cười vừa đau lòng, áy náy nói: “Vị thần nữ mà điện hạ chịu thiệt rồi.”

Lục Quý Trì tỉnh táo lại, nhớ tới lúc này nàng đã nhìn thấy tất cả, càng cảm thấy muốn chết ngay cho rồi. Nhưng mà...

Lướt mắt nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, thiếu niên cố lấy hơi nặn ra một câu: “Cô không sao thì tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Sao điện hạ lại tốt với ta như vậy?!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Chàng cần gì tìm đầu nũa,
xa tận chân trời, gần ngay trước mắt...”

Giọng thiếu niên mang theo vui mừng, vừa tự nhiên vừa chân thành; Khương Hằng nhìn chàng, tim như bị ai đó cào nhẹ, có chút ngứa ngứa, lại có chút nóng rực lên.

“Điện hạ...Sao đột nhiên điện hạ lại tới tìm ta?”

Hai mắt nàng vừa to vừa sáng, còn trong trẻo xinh đẹp hơn nước hồ dưới thân chàng lúc này, Lục Quý Trì chỉ dám liếc qua chứ không dám nán lại.

Được tính trong người chàng chưa giải hết, ngộ nhớ nhìn nhiều rồi bản thân hóa sỏi...

Mẹ nó không được nghĩ, càng nghĩ càng dễ kích động.

Thiếu niên khổ sở cúi đầu xuống, hít hơi thật sâu để bình ổn thần trí, lúc này mới nghĩ tới nguyên nhân tới tìm nàng.

“Ta...” Chàng đột nhiên quên đi sự lúng túng hiện tại, không đành lòng quay sang nhìn nàng, ngập ngừng: “Ta có một tin xấu phải nói cho cô.”

“Điện hạ nói đi.”

Chân tướng quá mức phủ phàng, Lục Quý Trì hơi khó mở lời; nhưng sự việc đã tới nước này, nàng sớm muộn cũng biết, biết sớm một chút thì chuẩn bị tâm lý tốt hơn; bởi vậy sau một thoáng trầm tư, chàng kể lại một lần tất cả những gì mình nghe được.

Khương Hằng từ từ ngồi thẳng người lên.

“Chuyện là thế đó, cô...” Lục Quý Trì dè dặt nhìn nàng, trộm nghĩ không biết nếu nàng khóc thì mình sẽ phải an ủi như thế nào, thế mà...

“Đa tạ điện hạ đã kể cho ta.” Thiếu nữ không khóc lớn, không sùng cồ, chỉ cười nhạt, ánh mắt lộ ra vài phần “Quả như ta dự đoán”.

Lục Quý Trì chợt cảm thấy một phen động não của chàng lại bị ném đi cho chó gặm: “...Ồ, cô không tức giận à?”

Người ngoài cuộc như chàng trông mà còn tức đến xì khói.

Nhìn mặt chàng như đang súc sỏi gần dữ, Khương Hằng hơi trầm mặc, sự lạnh lẽo tấn sâu đáy lòng dâng lên cỗ họng bỗng dưng đi mấy phần: “Hồi này tức đủ rồi.”

“Hồi này?” Lục Quý Trì ngẩn người, một lúc mới ngộ ra, “Cô đã sớm đoán ra.....Đúng, nếu không đoán ra, cô làm sao thoát khỏi cái bẫy kia, nhưng mà, làm sao cô đoán được?”

“Bệnh cũ của mẹ lâu rồi không tái phát, đang yên lành lại phát tác, vốn đã có chỗ kỳ lạ. Lúc hòa thượng kia dẫn ta tới phòng bếp, bước chân dồn dập, cả người cứng nhắc, nhìn đã thấy bất thường. Quan trọng nhất là, khi gã cứ kháng kháng dẫn ta vào phòng chứa củi, ta đã nhìn thấy ổ khóa của phòng đó.” Khương Hằng hơi ngừng một lát rồi lắc đầu, “Một phòng nhỏ để chứa củi, tại sao phải khóa lại? Ổ khóa kia lại còn mới tinh, ta cảm thấy nghi ngờ, bèn giả vờ để gã vào trước, nhân lúc gã không chú ý mà khóa cửa phòng lại. Gã thấy vậy thì hết hoảng vô cùng, ta biết chuyện chẳng lành rồi, nên trốn ở gần đó, muốn xem chuyện tiếp theo sẽ là gì.”

Không nghĩ tới vừa mới tránh đi, chàng lại đột nhiên xuất hiện, còn... Hằng mi dài của Khương Hằng hơi rũ xuống, che đi ý cười phức tạp trong mắt.

Lục Quý Trì không biết suy nghĩ của nàng, chàng như hiểu ra mọi chuyện, giờ một ngón tay cái trước mắt nàng: “A Hằng của ta lại hại quá!”

Khương Hằng ngơ ngẩn: “A Hằng...của ngài?”

“À không đúng không đúng!” Chàng thiếu niên ngây thơ vâng giải thích, “Ta chỉ muốn khen cô thôi, không có ý gì khác!”

Khương Hằng trầm ngâm, đè nén trái tim trong thoáng chốc loạn nhịp của mình: “Thì ra là vậy.”

“Khụ, gì nhỉ, làm sao cô biết người lập bẫy hại cô là ai?”

Khương Hằng lấy lại bình tĩnh, đáp: “Ta đắc tội với ít người lắm, dù có đắc tội, cũng sẽ không tự nhiên dùng thủ đoạn này đối phó với ta; nghĩ tới nghĩ lui, người duy nhất có thể làm chuyện này, chỉ có vị tam tiểu thư của phủ An quốc công gia thôi.”

Cô nương này không chỉ thông minh, gặp chuyện còn rất bình tĩnh, là gan lớn, tâm tư tỉ mỉ...Lục Quý Trì không khỏi chắc một tiếng: “Gặp phải một đối thủ lợi hại như cô, bọn họ hẳn là tuyệt vọng lắm.”

Giờ xem ra có mưu ma chước quỷ thế nào cũng không thể đạt được mục đích!

Khương Hằng bị chàng chọc cười, lát sau mới lắc đầu đáp: “Điện hạ khen nhầm rồi, không phải chuyện gì ta cũng có thể lường được, ví dụ như Lạc Đình...”

Thiếu nữ hơi ngừng rồi lạnh lùng cất giọng, “Ta không thể nào nghĩ tới, một người hèn yếu ngay cả thích ai cũng không dám nói ra như hắn, lại có thể làm chuyện như vậy.”

Lục Quý Tri sững sốt một hồi, rồi cũng gật đầu: “Chà thế, ta ban đầu chỉ nghĩ hần tính cách yếu đuối, không có trách nhiệm, ai ngờ hần và Tề Hà lại ác độc như vậy, ta đã đánh giá thấp con người hần rồi!”

Không thích vị hôn thê đính hôn từ bé mà lại thích một cô nương khác, chuyện này không phải chuyện lớn, chỉ cần chủ động, thẳng thắn nhận sai, thành khẩn mong đối phương tha thứ, chuyện đã có thể giải quyết từ lâu rồi —— tuy nói thời đại này hôn sự đều do cha mẹ quyết định, nhưng phẩm là bậc trưởng bối thật lòng yêu thương con cái, sẽ không bỏ ngor trước tình cảm của con mình, ép hần cưới một người hần không hề thương?

Phu nhân Vĩnh An hầu dù cá tính mạnh mẽ, nhưng không phải người không hiểu đạo lý, có thể sau khi Lạc Đình thẳng thắn thừa nhận, bà ấy sẽ tức giận, sẽ đánh người, nhưng chỉ cần cho bà ấy thời gian, bà ấy sẽ chấp nhận.

Còn về phía Khương Hằng, nàng đối với Lạc Đình không có tình yêu nam nữ, chỉ là hoàn cảnh gia đình hần phù hợp với lý tưởng sống của nàng, cho nên nàng tình nguyện gả qua. Nếu như hần thật lòng thích cô nương khác, chỉ cần đường đường chính chính nói cho nàng sự thật, mong nàng tha thứ, Lục Quý Tri dám đảm bảo, nàng nhất định sẽ tác thành cho bọn họ.

Nhưng Lạc Đình kia vì sợ mẹ trách mắng, sợ tiếng xấu bạc tình bội nghĩa phải gánh trên lưng, nên lựa chọn giấu diếm

Giấu diếm thì giấu diếm, Khương Hằng cũng chẳng quan tâm, dù sao chỉ cần không ảnh hưởng tới cuộc sống của nàng, nàng chẳng thèm quan tâm hần qua lại với ai

Tuy nhiên dường như hần cảm thấy như vậy chưa đủ, còn muốn đem tiếng xấu quy chụp lên người nàng, ép nàng chủ động từ hôn.

Lục Quý Tri gần như say, không đợi Khương Hằng trả lời, chàng hỏi tiếp: “Vậy tiếp theo cô định làm thế nào? Ta thấy Tề Hà kia không giống già vờ, e là hoài...”

Lời còn chưa nói xong, đột nhiên có cảm giác vật gì rớt xuống từ tay áo, thiếu niên cúi đầu nhìn một cái, nhận ra đó là hộp bạch ngọc Ngọc Cơ cao.

Chàng sợ hết cả hồn, vội với chiếc hộp bạch ngọc từ trong nước lên ném cho Khương Hằng, “Cô nhanh mở ra xem đã bị ngấm nước chưa!”

Khương Hằng thấy chàng sốt sắng, nhanh chóng vươn tay nhận lấy, tỉ mỉ kiểm tra một lần, đáp: “Nước chưa vào, điện hạ yên tâm”

Lục Quý Tri nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm: “May quá may quá, đây là bảo bối ta mới lấy được từ tư khổ của hoàng huynh đó, nếu bị ngấm nước thì đau lòng lắm”

Lấy được từ tư khổ của Chiêu Ninh đế?

Xem ra nhát dao ở hờm giải sấn mùa xuân đó không vô ích, quan hệ hai huynh đệ hòa hoãn hơn rồi.

Khương Hằng mỉm cười, đưa lại hộp bạch ngọc nhỏ cho chàng: “Nếu đã quý trọng như vậy, điện hạ phải cất cho cẩn thận đây.”

Lục Quý Tri ngớ ra: “Không phải ta, người phải cất cẩn thận là cô.”

Khương Hằng gật mình: “Hả?”

“Cái này là cho cô,” Trước nay nàng luôn bình thản, chưa bao giờ có biểu hiện dờ dẩn thế này, Lục Quý Tri thấy thì vui vẻ hơn nhiều, xoay người tựa vào thành hồ nhìn nàng, cười đáp, “Nghe nói là được cao Nam Cương tiến cống, có tác dụng trị sẹo cực tốt, cô cầm lấy đi, nữ tử mà có sẹo trên người thì khó coi lắm”

Khương Hằng ngập ngừng: “Cho...ta?”

“Ừ, vốn định làm quà đính hôn cho cô, đáng tiếc...” Nhắc tới chuyện này, Lục Quý Tri lại thấy bức mình, lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng, “Tiếp theo còn có một trận chiến ác liệt chờ cô đó, cô hãy nhanh chóng thoa lên, lấy trạng thái tốt nhất để ra sân nghênh chiến, cho hai kẻ không biết xấu hổ kia ghen tỵ, hối hận chết thì thôi.”

Khương Hằng nhìn chàng, lòng bỗng rạo rực.

Tay nàng nắm lấy chiếc hộp bạch ngọc nhỏ tỏa ra những tia sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, hồi lâu sau, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Sao điện hạ lại tốt với ta như vậy?”

Lục Quý Tri sững sốt vài giây, trả lời như là chuyện đương nhiên: “Chúng ta là bạn mà.”

Trái tim chợt lỡ nhịp, Khương Hằng khôi phục về bình tĩnh, nàng rũ mắt, tư vị trong lòng không biết diễn tả ra sao, một lúc sau, nàng cười hỏi tiếp: “Điện hạ đối với bạn bè đều tốt như vậy sao?”

Lục Quý Tri chẳng cần nghĩ ngợi, gật đầu: “Đương nhiên, nếu không sao gọi là bạn được?”

“Vậy...Điện hạ có nhiều bạn không?”

“Cũng không nhiều lắm, quan hệ thân thiết có mấy người thôi”

Khương Hằng chớp mắt, như thuận miệng hỏi thêm: “Trong đó cũng có cả nữ tử à?”

“Không có. Từ nhỏ ta có hay chơi cùng cô nương nhà nào đâu.” Nói đến đây Lục Quý Tri tỏ ra hơi buồn bực, nhìn nàng, “Cô là ngoại lệ.....Chắc là do ta cảm thấy, có nhiều lúc cô còn mạnh mẽ hơn cả nam nhân chăng?”

“...” Khương Hằng như cười như không nhìn chàng, “Đa tạ điện hạ đã khen ngợi”

“Ha ha, đùa chút thôi, bầu không khí ngột ngạt quá mà.” Lục Quý Tri nói xong thì ngó nàng, nhủ mày, “Thế nào, cô có cảm thấy khá hơn không?”

Khương Hằng sững sờ, không nghĩ tới chàng lại nhìn thấu cõi lòng đang trĩu nặng của mình.

“Sao thế, cô cho là cô đang cười nói chuyện với ta, mà ta lại không nhìn ra cô không vui à?” Lục Quý Tri dựa người vào thành hồ, “Gả vào phủ Vĩnh An hầu, che chở cho đệ đệ trưởng thành, đây vốn là những hoạch định mà cô đã sớm đặt ra cho cuộc đời mình, nhưng hôm nay, những mong muốn đó lại bị kẻ ác kia đương tâm phá hủy, đôi lại là ai cũng không thể vui mừng được. Cô nói xem cô chỉ là một tiểu nha đầu trẻ trung như vậy, có gì cứ phải học theo mấy bà lão thái thái, chuyện gì cũng cất giấu trong lòng, lúc này phải xắn tay áo lên, mắng chửi một trận cho đã mới đúng!”

Thiếu niên ngẩng đầu, sau lưng là trời đất bao la rộng lớn, trên mặt là nụ cười xán lạn như vàng thái dương, trong mắt chất chứa quan tâm, Khương Hằng nhìn chàng, trái tim nàng cũng theo đó mà mở ra.

“Vậy điện hạ nghĩ, ta nên từ hôn với Lạc Đình sao?”

Hai mắt nàng chăm chú, sáng ngời; Lục Quý Tri cảm thấy không được tự nhiên, chàng nhanh chóng xoay hạ thân, che giấu bộ phận như đang muốn rục rịch ngọc đầu dây lẩn nhử của mình, sau đó mới ho nhẹ một tiếng đáp: “Đương nhiên! Chưa nói tới việc hai người họ đã có con với nhau, chuyện này không cách nào cứu vãn, chỉ nói riêng tên Lạc Đình này, nếu hần chỉ hèn yếu, nhát gan thì thôi, đáng này hần lại ác độc, tàn nhẫn, người như thế quá nguy hiểm, cô không thể chần chừ thêm nữa!”

Khương Hằng không lên tiếng.

Lục Quý Tri đột nhiên nóng nảy: “Không phải cô vẫn muốn gả qua đó chứ? Tề Ngạn nhờ ta đề chuyện này xuống, ta không đáp ứng, chuyện xấu xa này hần sẽ nhanh chóng đồn ra ngoài. Cô là người bị hại, danh tiếng của cô sẽ không bị ảnh hưởng, hôn sự sau này cũng sẽ không vấn đề gì, hoàn toàn không cần lo lắng. Thêm nữa, không phải vẫn còn có ta sao, nếu cô sợ mình không tìm được nhà nào ngon như phủ Vĩnh An hầu, ta giúp cô tìm, nam nhân thế gian này nhiều như vậy, ta không tin không tìm được một người nhân phẩm tốt đẹp, gả đính thuận hòa cho cô!”

Khương Hằng vẫn yên lặng nhìn chàng, lát sau nàng đột nhiên mở miệng: “Nếu điện hạ thực sự không tìm được thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Run như cây sậy!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lại không biết cấp gi!!!

“Vây...” Tầm mắt lướt qua chiếc hộp bạch ngọc trong tay Khương Hằng, Lục Quý Trì quả quyết nói, “Vây ta sẽ đi cầu hoàng huynh, nhờ huynh ấy tìm giúp!”

Khương Hằng không thể ngờ sẽ nhận được câu trả lời như vậy: “....?!”

Hoàng huynh ngài nghe xong còn không tản cho ngài một trận ư?

“Y nhiều thuộc hạ như vậy, nhất định sẽ có người phù hợp với yêu cầu của cô! Cả hoàng tẩu và mẫu hậu nữa, hai người đó bình thường thích mai mối lắm, chắc hẳn sẽ có một danh sách các nam tử chưa lập gia đình, đợi ta về hỏi hai người họ, nhất định sẽ tìm được cho cô một ông.....phu quân ăn đứt tên Lạc Đình kia!” Lục Quý Trì nói ra hết những tính toán trong lòng, hai mắt nhìn thiếu nữ đang run rẩy khóc mũi đầy kích lệ, “Cho nên trăm triệu lần đừng làm chuyện ngốc nghếch, biết là hồ lừa còn nhảy vào nữa, đôi người đẹp như vậy, chúng ta phải biết quý trọng!”

Khương Hằng: “...”

Thấy nàng im lặng không nói gì, Lục Quý Trì cho rằng nàng còn do dự, lại tận tình khuyên nhủ thêm mấy câu.

Khương Hằng vẫn không đáp lời.

Lục Quý Trì quýnh quýnh, không nhận được bèn hạ chiêu cuối: “Nếu thật như vậy, thật sự không tìm được người thích hợp với cô, ta lấy bản thân ra bù cho cô là được?”

Trái tim Khương Hằng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực: “Điện hạ...vừa nói gì?”

“Chúng ta là bạn bè mà, ta sẽ không lừa dối gì cô cả, phủ của ta cũng rất yên tĩnh, sẽ không có ai làm cô tức giận....” Lục Quý Trì một lòng muốn thuyết phục đối phương, không may may để ý tới biểu cảm của nàng, cứ một mình lầm bầm, nhưng lời vừa nói ra một nửa, chàng chợt nhớ ra điều gì, ngừng lại, “À không được! Suyt chút nữa ta quên mất, ta không thể cưới cô! Vây.... Ai da dù sao ta nhất định sẽ giúp cô tìm được một nhà chồng tốt hơn phủ Vĩnh An hầu, cô cứ tin ta, hủy mối hôn sự này đi!”

Khương Hằng: “...Tại sao?”

Về mặt nàng có chút kỳ lạ, Lục Quý Trì ngớ ra, mở miệng hỏi: “Cái gì tại sao?”

“Điện hạ vừa nói ngài không thể cưới ta...” Hằng mi dài của Khương Hằng hơi rũ xuống, nàng hơi cười, giọng mang theo tò mò hỏi, “Tại sao lại không thể?”

“Bởi vì xuất thân của cô quá tốt.”

Khương Hằng ngăn ra.

“Cha cô là võ tướng, trong tay nắm binh quyền; nhà cậu cô hiện tại là tâm phúc của hoàng huynh; cô còn có một người đi là Thái phi và một vị biểu ca là hoàng tử....” Lục Quý Trì chép miệng lắc đầu, “Hoàng huynh chắc chắn không muốn ta có một chút quan hệ nào với cô.”

Trước giờ Khương Hằng không nghĩ tới những điều này, nhất thời nàng rơi vào trầm tư. Một lát sau, nàng quay sang nhìn chàng, hỏi: “Vây sau này, điện hạ muốn cưới một vương phi như thế nào?”

“Ta chưa nghĩ tới.” Từ khi xuyên tới nơi này, chàng chỉ tập trung đi định bọ, giành hào cảm của lão anh hùng để cầu đường sống, nào có tâm tư để ý mấy chuyện này; Lục Quý Trì lắc đầu, lại nói tiếp, “Nhưng ta sẽ cưới một người vợ có thể làm hoàng huynh yên tâm”

Chàng không muốn bị hoàng đế đại nhân nghĩ kỵ thêm nữa. Cái cảm giác làm gì cũng phải lo lắng, đề phòng; đầu gần trên cổ mà lúc nào cũng lông lèo chực chờ bị chém một đao, chàng không muốn phải trải qua lần nữa.

Liếc thấy vẻ mặt ‘nghĩ lại mà nơm nớp lo sợ’ của chàng, chắc lại vừa nhớ tới chuyện không nên nhớ, tim Khương Hằng đập nhanh hơn, nàng cúi đầu: “Vây à...”

“Tiểu thư, em quay lại rồi!”

Đứng lúc đó, Nguyệt Viên mang y phục và thuốc giải trở lại, Khương Hằng hoàn hồn, đề xuống trăm mối ngổn ngang trong lòng, quay đầu nhìn cô nàng: “Ừ, mau mang đồ tới đây.”

***

Sau khi dùng giải được một lúc, cảm giác nóng ran khắp người Lục Quý Trì tan biến hẳn. Chàng thở phào nhẹ nhõm, nâng tứ chi đang căng cứng đau nhức của mình bỏ dậy khỏi hồ nước, nhận lấy bộ y phục sạch sẽ từ tay Khương Hằng: “Ta qua lùm cỏ phía sau thay quần áo, cô chờ ta ở đây.”

Tàng đồ ủng bất thường trên da mặt biến mất, sắc mặt chàng lộ ra chút tái nhợt, Khương Hằng cúi đầu nhìn quanh bụng chàng, gật đầu, hỏi thăm: “Vết thương của điện hạ sao rồi?”

“Vẫn ổn, không sao.” Sau một hồi ngâm trong nước, vết thương của Lục Quý Trì lúc này thực ra đau vô cùng, nhưng là một trang nam tử, sao có thể không chịu nổi một chút đau đớn còn con; bởi vậy, chàng xua tay, ôm y phục quay đi.

Khương Hằng nhìn bước chân cứng nhắc của chàng, không nói gì, hai mắt xinh đẹp sâu thăm thẳm, không nhìn ra cảm xúc.

Nguyệt Viên thấy vậy không khỏi lên tiếng gọi nàng: “Tiểu thư....”

Khương Hằng hoàn hồn: “Hà?”

“Tấn vương điện hạ rất tốt, em luôn cảm thấy nếu tiểu thư bỏ lỡ ngài ấy, sau này nhất định sẽ hối hận...” Nguyệt Viên nhìn nàng, nhỏ giọng nói, “Tiểu thư thật sự không muốn thử một lần hay sao?”

Khương Hằng như cơn mây nhìn cô nàng.

“Được rồi, em biết tiểu thư một khi đã quyết định điều gì thì sẽ không thay đổi....” Nguyệt Viên thất vọng, thở dài, “Là em nhiều chuyện, tiểu thư cứ quên đi vậy.”

Khương Hằng không lên tiếng, hồi lâu sau đột nhiên nàng cười nhẹ: “Tuy em nhiều chuyện, nhưng không phải không có lý.”

Nguyệt Viên hơi sững sốt, rồi lập tức trợn tròn hai mắt: “Tiểu thư?!”

Nghĩ tới con tim đập rộn ràng khi thấy chàng đầu vẫ mồ hôi, chạy tới cửa phòng chứa củi, nghĩ tới niềm vui sướng khôn cùng khi nắm chiếc hộp cao bạch ngọc trong tay, nàng nhoèn miệng cười: “Em nói đúng, huynh ấy rất tốt, tốt đến mức ta biết dù có nguy hiểm, cũng nhất định muốn thử một lần.”

Giọng nàng rất khê, nhưng vô cùng nghiêm túc; Nguyệt Viên nghe mà vừa mừng vừa lo, ngửa mặt lên trời cười lớn rồi nói: “Đúng đúng đúng! Thế mới phải! Ai da, ai da, em thật muốn đánh cho ngài ấy bất tỉnh rồi khiêng về phòng tiểu thư quá...”

Khương Hằng: “...Bình tĩnh đi.”

Nguyệt Viên nháy cẳng lên, múa may loạn xạ: “Em không thể bình tĩnh nổi! Tiểu thư rốt cuộc đã nghĩ thông suốt rồi, em em em em muốn đốt pháo chúc mừng quá!”

Khương Hằng ngáy cô nàng một cái: “Hiện giờ người ta mới chỉ là bằng hữu của ta thôi, em kích động vậy, là muốn dọa người ta sợ chạy mất à?”

Trong nháy mắt Nguyệt Viên liền an tĩnh trở lại, rồi thì thầm hỏi: “Vậy tiểu thư định làm gì?”

Làm gì à...

Nhớ tới câu ‘Ta nhất định sẽ cưới một người vợ có thể làm hoàng huynh yên tâm’ của chàng thiếu niên, Khương Hằng như có điều suy tư, hai hàng mi rũ xuống.

Điều này thì phải nghĩ cho kỹ rồi.

***

Dù đã xác định được tình cảm của mình, không muốn trốn tránh, nhưng việc quan trọng trước mắt là giải quyết mối hôn sự với Lạc Đình. Vì vậy, Khương Hằng không nói gì thêm, chờ Lạc Quý Tri thay y phục xong đi ra, cùng chàng trở về viện Nghênh Khách xem gã đàn ông trung niên kia.

Gã đàn ông trung niên đang khóc lóc.

Suốt một thời gian dài không được phóng thích, cái bộ phận kia của gã sắp hư tới nơi.

Nghe tiếng khóc thê thảm của gã, Lạc Quý Tri không khỏi khép chặt hai chân, nhưng không có lấy một chút thương cảm.

Nếu như không phải Khương Hằng thông minh, kịp thời phá hư cái bẫy của gã, hiện giờ người phải khóc chính là Khương Hằng.

“Trong tay ta có thuốc giải, nói cho ta biết kẻ sai khiến ngươi là ai, ta sẽ đưa thuốc giải cho ngươi.”

Một thùng nước lạnh dội xuống, gã đàn ông trung niên mơ hồ tỉnh lại, nhưng vẫn không chịu mở miệng, hiển nhiên là không tin lời Khương Hằng.

Khương Hằng không nóng vội, nghiêng đầu hỏi Lạc Quý Tri: “Điện hạ có thể cho ta mượn con dao găm của ngài được không?”

Lạc Quý Tri đoán là nàng muốn lấy ra dọa gã này một chút, nên rất sáng khoái lời ra đưa cho nàng.

Nhưng mà...

“Đa tạ điện hạ.” Thiếu nữ nói một lời dịu dàng, rồi rút sọt con dao găm sắc bén, lạnh lẽo; nặng nề cấm phập xuống giữa đũng quần của gã đàn ông trung niên, “Ngươi mà không nói, ta chỉ có thể đưa ngươi vào cung làm thái giám thôi.”

Gã đàn ông trung niên: “...”

Lạc Quý Tri: “...”

Cả người run lên bần bật.

“Thành thật khai báo, có nghe thấy không!” Thấy gã đàn ông trung niên vẫn cứng đờ người nằm đó, Nguyệt Viên mất kiên nhẫn, rút con dao găm trên đất lên, nhắm vào bộ vị của gã mà đâm thẳng xuống.

Gã quá sợ hãi, thét lên một tiếng: “Tôi nói! Tôi nói!”

Lạc Quý Tri kinh sợ nhìn về mặt bình tĩnh của hai chủ tớ nhà họ, âm thầm lui người về sau mấy bước: “Tên kia, không được phép giấu diếm nửa lời, nếu không bốn vương đích thân tiễn ngươi vào cung.”

Bốn vương...

Không phải nói chỉ là khuê tú bình thường thôi à? Sao lại liên quan tới quý nhân hoàng gia thế này?!

Gã đàn ông trung niên mặt tái mét, không dám tìm đường chết nữa, nước mắt nước mũi tùm lum kể hết đầu đuôi mọi chuyện.

Hóa ra gã là kẻ con dồ quanh năm lẩn trốn ở ngoại ô, bình thường chuyên đi ăn trộm, lường gạt người khác. Ít ngày trước, đột nhiên có một nữ tử tới tìm gã, hứa sẽ cho gã nhiều vàng bạc, kêu gã tới chùa Linh An, đóng giả thành hòa thượng, huy di sự trong sạch của một cô nương. Gã thấy tiền thì sáng mắt ra, lại nghe nói đối phương là một đại mỹ nhân, nhất thời động lòng nên đáp ứng.

Tuy gã tham tiền háo sắc, nhưng cũng là một người cẩn thận, bằng không, không thể sống sót qua nhiều năm như vậy. Vì thế dù nữ tử kia đeo khăn che mặt, không tiết lộ lai lịch của bản thân, nhưng qua một hồi theo dõi, hỏi thăm, gã vẫn tra ra được thân phận của nữ tử họ – chính là đại nha hoàn tiếp thân của tam tiểu thư phủ An quốc công, Quê Chi.

Kết quả này Lạc Quý Tri và Khương Hằng đã sớm biết, nghe vậy cũng không quá ngạc nhiên, nhưng Nguyệt Viên bên cạnh lại không rõ nội tình, cô nàng giận điên người, xắn tay áo chuẩn bị đại chiến một trận ra trò ở phủ An quốc công.

“Chúng ta không cần phải qua đó, bọn họ sẽ chủ động tìm đến cửa.”

Vừa dứt lời, nha hoàn thân cận của Tàn phu nhân tới báo, thế tử của An quốc công đến, muốn gặp nàng. Khương Hằng cười nhạt, đứng dậy, “Xem đi, vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới rồi.”

“Thế tử An quốc công, đích thân ông ta đến?” Dù đoán được sau khi phủ An quốc công biết được những chuyện xằng bậy Tề Hà gây ra sẽ hành động rất nhanh, nhưng chàng không ngờ thế tử nhà đó lại đích thân xử lý. Tuy nhiên khi nghĩ đến chuyện một khi bị đòn ra, thứ bị hủy hoại không chỉ là danh tiếng của Tề Hà và phủ An quốc công, còn có cả tiền đồ của các tiểu thư khác chưa lập gia đình trong phủ, chàng không cảm thấy kỳ quái nữa.

Tề Hà quả nhiên đã đào một cái hố lớn cho cả phủ An quốc công của cô à.

“Ta đi gặp thế tử, điện hạ...”

“Ta cùng cô qua đó.”

Khương Hằng ngăn ra, lông ấm áp, hai hàng mi khẽ chớp: “Điện hạ che chở thân nữ như vậy, không sợ bộ hạ hiểu lầm ư?”

“Không sợ,” Lạc Quý Tri tỏ ra thản nhiên, phất tay, “Không phải ta vừa nói sẽ tìm nhà chồng cho cô sao, y muốn hiểu lầm cũng không hiểu lầm được.”

Cũng đúng, nam nhân nào sẽ đẩy nữ tử mình thích cho người khác chứ?

Khương Hằng: “...”

Quên đi, vẫn nên xử lý chính sự trước đã.

Tác giả có lời muốn nói:

Hằng muội: Hình như người ta thích là một tên đại ngốc _(>~>)_

Cánh gà: Vậy chắc chắn không phải ta rồi (O▽O)

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Như vậy khác gì làm thiếp?!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Ta chống mắt lên xem
tụi bây hạnh phúc được bao lâu...?”

Thế tử An quốc công là một người đàn ông đứng tuổi, vóc người tầm trung, hơi mập, mặt mũi hiền hòa, khi cười lên trông rất dễ gần. Nhưng mà cô khuê nữ hư hỏng nhà ông gây ra họa lớn, lúc này ông ta chẳng thể cười nổi, không tức chết đã là may mắn lắm rồi.

Khi nhìn thấy Khương Hằng, ông ta thờ phào một hơi, rồi sau đó cười khổ: “Ta thật chẳng còn mặt mũi nào mà tới gặp cô nương.”

Nàng quyết định từ hôn là bởi nàng đã nghĩ thông suốt, chịu thẳng thắn với lòng mình, không có nghĩa là nàng tha thứ cho Tề Hà và Lạc Đình. Vì vậy, nhìn thấy sự xấu hổ trên gương mặt ông ta, Khương Hằng tuy vẫn lễ phép hành lễ, nhưng vẻ mặt lạnh nhạt: “Thế tử có điều gì, xin hãy nói thẳng.”

Khuôn mặt béo tròn của thế tử An quốc công đỏ lên, lúng túng, cuối cùng ông ta chỉ đánh lên tiếng: “Nghiệt nữ bi ôi, làm ra chuyện xấu hổ như vậy, nếu là bình thường, ta nhất định sẽ giam con bé lại trong tử đường, cho cô nương một câu trả lời thích hợp. Nhưng...nhưng đại phu nói, con bé đã có thai hơn một tháng...”

Ông ta nghiêng răng nói ra những lời này, hiển nhiên đang vô cùng tức giận, “Ta vốn muốn phá cái thai trong bụng nó, gả nó xa kinh thành, nhưng đại phu lại nói nó thân thể yếu ớt, nếu ép buộc phá thai, chi sợ sẽ một thi hai mệnh...”

Khương Hằng trầm mặc.

Lục Quý Tri cũng sững sờ trong giây lát, sau đó gương mặt tuấn tú của chàng bạnh ra: “Cho nên ông tới khuyên Khương Hằng từ hôn, tác thành cho khuê nữ nhà ông với Lạc Đình à?”

Thai không thể bỏ, vậy chỉ có thể gả cho cha đưa bé, bằng không trong nhà có một tỷ muội chưa cưới mà đã có con, các tiểu thư khác của phủ An quốc công còn có thể lập gia đình được sao?

Hơn nữa chuyện xấu đã đồn đi, dù mọi người đều biết sự thật là gì, nhưng nếu đến cuối cùng hai người có thể thành thân, phủ An quốc công may ra vẫn hồi được chút danh tiếng — một đôi tình nhân nồng thắm ái ân không đúng mực, vẫn tốt hơn cái danh cầu nam nữ vô đạo đức, không chịu nổi cảm dỗ mà vượt rào làm chuyện xằng bậy.

Lục Quý Tri như biết rõ ý định của phủ An quốc công, cũng đoán được nguyên nhân bọn họ làm vậy; nhưng đến khi thực sự nghe thấy, chàng không khỏi tức tối.

Các tiểu thư khác trong phủ An quốc công vô tội, thế tử suy nghĩ thay các nàng ấy, điều này không sai; nhưng Khương Hằng cũng vô tội, ông ta sao có thể không biết xấu hổ mà ép buộc nàng?!

Chẳng lẽ không nghĩ tới người ta cũng chỉ là một tiểu cô nương, người thân trong gia đình không có bên cạnh, đột nhiên chuyện xấu xảy đến với mình, trong lòng sẽ hốt hoảng, luống cuống biết bao...

Tất nhiên Khương Hằng không phải một tiểu cô nương như vậy, trông nàng chẳng có vẻ gì hốt hoảng hay luống cuống, nhưng Lục Quý Tri càng nghĩ vẫn càng thấy khó chịu, chàng cười lạnh: “Đây là mối hôn sự do cha mẹ hai bên định đoạt, ông đến tìm Khương Hằng thì có ích gì, nếu muốn thì ra bên ái tìm cha của nàng ấy mà bàn!”

Thế tử: “...”

Dù không biết tên Tấn vương hung hăng này với Khương Hằng có quan hệ gì, nhưng hiện giờ rõ ràng là hắn đang làm chỗ dựa cho nàng.

Ồi đây là một chú tử khó trị, lại vừa có công cứu giá trong giải sấm mùa xuân, hiện giờ ai dám đắc tội với hần..... Thế tử An quốc công muốn khóc quá, nhưng không thể không bắt chấp mà giải bày: “Không không, điện hạ hiểu lầm rồi!”

“Hiểu lầm?” Lục Quý Trì im lặng, đôi mày cau lại, “Không phải ông tới ép nàng ấy tử hôn à?”

“Lão thần sao dám ép ngũ cô nương tử hôn, lão thần...lão thần là đang mặt dày đi cầu ngũ cô nương tác thành!” Gương mặt già nua của thế tử An quốc công bày ra vẻ đau khổ, ông ta thở dài, “Không dám đối gât hại vị, tình hình hiện giờ của nghiệp nữ...nếu không thể gả vào phủ Vĩnh An hầu, chỉ còn nước cùng đứa nhỏ trong bụng ‘vì bạo bệnh mà qua đời’. Dù sao con bé cũng là cốt nhục của ta...Ta có thể đánh nó, mắng nó, thậm chí là nhốt nó lại cả đời, nhưng không muốn nó phải bỏ mạng..... Ta, ta thực sự không làm được!”

Ông ta vừa nói, hai mắt vừa đỏ lên, rồi sau đó đột nhiên đứng dậy, đến trước Khương Hằng hành đại lễ, “Cha dạy con không nghiêm, là ta dạy dỗ nghiệp nữ không tốt, nếu cô nương có oán, hãy oán tới người làm phụ thân này, ta tuyệt không có nửa phần oán hận! Chẳng qua là...xin cô nương hãy đáp ứng, cùng nghiệp nữ gả chung vào phủ Vĩnh An hầu làm bình thế!”

Ông ta là bậc trưởng bối, lại là thế tử của phủ An quốc công, Khương Hằng sao có thể nhận lễ này, nằng nghiêm đầu ra hiệu với Nguyệt Viên.

Nguyệt Viên nhanh chân tiến về phía trước giữ lấy người ông ta, thế tử An quốc công tức thì không động đậy được.

Ông ta giật mình, sững sờ trong chốc lát.

“Bình thế...” Lục Quý Trì bên cạnh rất nhanh đã hiểu ra, chẳng bưng bưng giấu dử, “Bình cái đầu nhà ông ấy! Cái này còn không bằng ông trực tiếp kêu nàng ấy tử hôn cùng gã Lạc Đình khôn kiếp kia đi!”

Tề Hà xuất thân cao hơn Khương Hằng, lại là mối chân tình của Lạc Đình, nếu thật sự có hai gả vào đó làm bình thế, dù Khương Hằng có được phu nhân Vĩnh An hầu yêu thương, vị thế cũng vẫn thấp hơn Tề Hà.

Thế này thì khác gì làm thiếp?!

“Điện hạ bớt giận, bớt giận...” Thế tử An quốc công mặt méo mó, “Lão thần cũng biết thỉnh cầu của mình không công bằng với ngũ cô nương, hơn nữa bên phía phu nhân Vĩnh An hầu... Ta...ta thực sự không còn cách nào khác!”

Người làm to bụng con gái ông là Lạc Đình chứ không phải Khương Hằng, thế tử An quốc công đương nhiên đã đến phủ Vĩnh An hầu từ trước. Ấy thế mà, phu nhân Vĩnh An hầu nghe xong chuyện, giận đến mức ngất đi, vừa tỉnh lại đã ra lệnh ném ngay thẳng con trai Lạc Đình còn đang hôn mê bất tỉnh, mặt mũi sưng húp, cả người cả cẳng ra ngoài.

Quả thật không nghĩ tới bà ấy có thể lạnh lùng đến vậy, thế tử An quốc công nhìn thấy cảnh đó mà dờ dẩn cả người.

Đến cuối cùng cũng là Vĩnh An hầu sự chuyện lớn thì khó coi, giấu diếm phu nhân nhà mình, bày cho ông một cách: “Đi tìm tiểu nha đầu Khương gia đi, con bé không đồng ý, phu nhân nhà ta sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện bình thế đâu.”

Thế tử An quốc công hết cách, đành phải quay về tìm đến Khương Hằng.

Mối hôn sự do cha mẹ hai bên giao ước từ lâu, ông biết bản thân trực tiếp đi tìm Khương Hằng thực không thích hợp, nhưng thái độ của phu nhân Vĩnh An hầu rành rành như vậy, ai khuyên cũng vô dụng, bởi thế....

Ông ta đưa tay lên lau mặt, thái độ càng thêm nhún nhường, “Cô nương chịu thiệt thòi, phủ An quốc công sẽ tận lực bù đắp cho cô nương. Hoặc là cô nương có yêu cầu gì, cứ việc nói ra, còn chuyện bình thế...”

“Bình thế thì thôi đi, mối hôn sự này ta không muốn tiếp tục nữa.”

Nhìn Khương Hằng bỗng nhiên lạnh nhạt lên tiếng, thế tử An quốc công ngây người: “Cô nương...vừa nói gì?”

“Ta sẽ tới phủ Vĩnh An hầu trao đổi chuyện tử hôn, rõ ‘hiền’ như Lạc Đình, phủ Vĩnh quốc công ta không cần.” Khương Hằng thần nhiên nhìn ông, “Phủ An quốc công đã muốn như vậy, thì cứ việc nhặt về.”

Thế tử: “...”

Mồm mép thật độc địa, nhưng không thể nào phản bác.

Chẳng qua....

“Cô nương thật sự muốn tử hôn?” Thế tử An quốc công tuyệt đối không nghĩ tới câu trả lời của Khương Hằng sẽ là như vậy, bởi bản thân ông cũng không hề nghĩ tới —— chuyện hôn sự của Khương Hằng và Lạc Đình đã được định từ nhiều năm trước, hai người đã sắp thành hôn, chỉ thiếu phần lễ, lúc này báo Khương Hằng rút lui, quả là ép uống người ta! Hơn nữa nếu chuyện này truyền ra ngoài, phủ An quốc công chẳng phải sẽ bị người ta chụp lên cái mũ ‘Ý thể hiệp người, cưỡng đoạt nhân duyên người khác’ hay sao!

“Nếu thế tử không tin, vậy có thể cùng đi với ta.” Khương Hằng dứt lời hơi ngừng một chút, “Còn bây giờ, ngài không ngại cùng ta nói về một chuyện khác chứ?”

Một chuyện khác? Thế tử An quốc công đột nhiên có một dự cảm chẳng lành: “Là...chuyện gì?”

Khương Hằng quay đầu nhìn Nguyệt Viên: “Đẫn người tới.”

“Dạ!”

***

Thế tử An quốc công thật sự không ngờ khuê nữ xui xẻo nhà mình lại có thể làm ra chuyện nham hiểm đến vậy, lúc nghe xong lời khai của gã đàn ông trung niên, ông ta suýt thì ngất đi. Lần này quả thực ông không còn mặt mũi nào mà đối diện với Khương Hằng nữa, khuôn mặt béo mập của ông ta tái mét, chỉ lưu lại một câu “Phủ An quốc công nhất định sẽ có câu trả lời xác đáng cho cô nương” rồi chuẩn bị rời đi.

Nhưng ông ta vừa bước chân ra tới cửa, Tần Tranh đã đến rồi.

Thế tử An quốc công: “...”

“Thế tử thật có mặt mũi, còn dám đến tìm biểu muội nhà ta!” Chàng thanh niên mặt lạnh như băng, đàng đàng sát khí xốc thế tử của phủ An quốc công lên, đấm một quyền vào bụng ông ta.

Thế tử An quốc công kêu la thảm thiết ngã xuống đất, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Câu trả lời? Ông lấy gì để mà trả lời?” Tần Tranh cứ vừa nói vừa tung ra một chưởng.

Thế tử An quốc công đau đớn mà không thể kêu: “...”

Ồi...mạng ta toi rồi!

“Biểu ca.” Khương Hằng từ từ bước lên phía trước, ngăn Tần Tranh đang muốn đánh tiếp lại, nằng liếc nhìn thế tử An quốc công nằm sóng soài trên nền đất không gượng dậy nổi, nói, “Tam tiểu thư ý vào xuất thân phủ công, lại được người nhà cung chiều, lần này lập bẫy hại ta, ta vốn chẳng muốn tác thành cho nàng, chẳng qua trong bụng nàng đang mang đứa cháu nội của di An, ta cũng không thể nhẫn tâm nhìn hai mẹ con nàng cùng chết, cho nên chuyện này hãy chấm dứt ở đây đi.”

Chấm, chấm dứt ở đây?!

Thế tử An quốc công không dám tin, ngẩng đầu trợn to hai mắt.

“Nhưng người xưa có câu con gái xuất giá như bát nước đã hắt đi, nếu tam tiểu thư chuẩn bị gả vào phủ Vĩnh An hầu, vậy thì sau này hần không còn là người của phủ An quốc công nữa...” Khương Hằng đột nhiên nở một nụ cười, vẻ mặt thần thiện, giọng điệu mềm mỏng, “Nếu đã thế, nàng ta sống tốt hay không tốt, cũng không liên quan gì tới phủ An quốc công nữa, có đúng không?”

Thế tử An quốc công ngăn người, mặt biến sắc: “Chuyện này...”

“Ông thấy nàng ấy nói sai?”

“Thế tử thấy biểu muội ta nói sai?”

Nghe Lục Quý Trì và Tần Tranh như đồng thanh lên tiếng, mặt của thế tử An quốc công co rúm lại. Một lúc lâu sau, ông ta vuốt mặt một cái, thở dài một hơi: “Ta đã hiểu, từ nay về sau phủ An quốc công...sẽ không còn quan hệ gì với tam tiểu thư nữa.”

Đây chính là muốn cắt đứt quan hệ giữa Tề Hà và phủ An quốc công.

Khương Hằng hài lòng, nàng rũ mắt, khóe mắt chớp nhoáng hiện ra sự lạnh lẽo.

Tề Hà cứ nằm lần bảy lượt tính kế nàng, không phải là ý vào xuất thân công phủ, lại có người nhà bao che sao; hôm nay nàng một đao chặt đứt đường lui của nàng ta, để xem ngày tháng sau này, nàng ta sẽ gầy dựa kiêu gì.

Hôn nữa, nàng ta thật sự cho rằng gã cho người mình yêu thương là sẽ hạnh phúc sao, không có gia đình hậu thuẫn, ở một nơi mà mẹ chồng chán ghét, em chồng căm thù, phu quân lại là kẻ yếu đuối vô dụng....

Nàng sẽ chờ kết cục của cô ả.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tịnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Huynh ấy thì không, còn muội thì có đấy!

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Mỹ nhân kế, liên hoàn kế, khổ nhục kế,
giương đông kích tây, đả thảo kinh xà, ...”
“...”

Thế tử phủ An quốc công mang về mặt mệt mỏi rồi đi.

Tần phu nhân bị tiếng động bên ngoài đánh thức, bà vốn không biết chuyện gì xảy ra, Khương Hằng đành phải trấn an bà một hồi; rồi nàng cùng Tần Tranh đi tới phủ Vĩnh An hầu.

Lục Quý Tri như có phản xạ đuôi theo, lại bị ánh mắt lạnh lẽo, sắc bén của Tần Tranh dọa cho chôn chân tại chỗ: “Điện hạ cũng đi?”

“À...” Lục Quý Tri kịp thời hiểu ra, “Đương nhiên là không, đây là chuyện riêng của hai người, người ngoài như ta đi theo làm gì, chẳng lẽ muốn hóng hớt rồi tiện kết thù hay sao.”

Trong lòng chàng vẫn còn chút khúc mắc, chàng hơi dừng bước, nhìn Khương Hằng hừ nhẹ một tiếng rồi nói, “Nhưng nếu có gì không thuận lợi, cô cứ phải người báo cho ta, ta sẽ làm chỗ dựa cho cô.”

Ý che chở rõ ràng rành trong lời chàng nhất thời làm đôi mắt hẹp dài của Tần Tranh nheo lại: “Không phiền điện hạ phí tâm, biểu muội thân, thân sẽ tự mình che chở.”

Không dung hiển ân cần với biểu muội lòng dạ đen tối nhà hần, tên Tần vương hư hỏng này chẳng lẽ lại muốn tìm đường chết?!

Như nhìn thấu sự cảnh giác của hần, Lục Quý Tri khò miệng giật giật, xua tay: “Đừng đúng đúng, anh nói cái gì thì là cái đó.”

Vị đại huynh đệ này là bằng hữu của ông anh hờ nhà chàng, Tần vương điện hạ bày tỏ chàng đây không chọc nổi, không chọc nổi.

Tần Tranh cảm giác hần vừa vung một quyền cực mạnh vào vai bông: “...”

Khó trách gần đây tên hoàng đế luôn cảm thấy đệ đệ hung hăng như đã thành tính, đúng là càng lúc càng khó trị!

Khương Hằng như cười như không nhìn biểu của nhà mình như đang đề phòng đạo tặc, rồi ghé mắt sang chàng thiếu niên anh tuấn bên cạnh, lòng ám áp: “Được, hôm nay điện hạ cũng cực khổ rồi, mau về phủ nghỉ ngơi đi.”

Cực khổ cái gì, Lục Quý Tri chợt nhớ tới hình ảnh cái miệng như miệng heo nhào tới hôn chàng tới tấp của gã đàn ông trung niên.

“...”

Ôi tổn thọ quá, đêm nay chàng lại gặp ác mộng cho xem.

“Không còn sớm nữa, đi thôi.”

Giọng nói lạnh lùng của Tần Tranh vang lên, làm Lục Quý Tri hoàn hồn.

“...Hai người đi đi, ta trở về phủ đây,” Rồi đột nhiên chàng nghĩ ra một chuyện khác, “Chờ chút! Còn một chuyện suýt thì quên nói với cô!”

Bước chân của Khương Hằng dừng lại: “Mời điện hạ nói.”

“Tứ tiểu thư nhà cô, nàng ta có quen biết với Tề Hà, hôm nay ta thấy nàng ta cũng ngồi trong sường phòng mà Tề Hà thường đến để che mắt người khác, ta không rõ có phải do trùng hợp hay không, nhưng cô cứ để ý một chút.”

Khương Hằng ngăn ra, ý cười trong ánh mắt nhạt hẳn.

Nàng thế mà lại không biết chuyện này còn có bàn tay của Khương Viện đấy.

Nhưng như thế cũng tốt, sự nghi ngờ quanh quẩn trong lòng nàng cũng đã có được đáp án.

“Đa tạ điện hạ nhắc nhở.” Nàng vừa nói vừa nhìn người trước chàng, “Cũng đa tạ điện hạ hôm nay đã trượng nghĩa tương trợ.”

Lục Quý Tri nghe vậy thì chép miệng một cái: “Ta đã nói bạn bè không cần phải khách sáo như vậy rồi mà... Được rồi được rồi cô mau đi đi, sớm giải quyết xong mấy chuyện phiền não này đi, rồi bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp.”

Khương Hằng nhoen miệng cười, hai mắt xoáy sâu trên người chàng, rồi xoay người lên xe ngựa.

Tần Tranh cười ngựa đuổi theo, muốn nhìn mà không nhìn nổi, chau mày hỏi: “Từ lúc nào muội lại có quan hệ tốt với tiểu tử kia vậy?”

Khương Hằng tựa người vào buồng xe, cười đáp: “Mối gần đây.”

“Khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là phùng trộm cắp; tiểu tử này đột nhiên tiếp cận muội, rất có thể có ý đồ gì đó, muội phải chú ý một chút, đừng thân cận với hắn quá.”

“Huỳnh ấy không có ý đồ gì với muội cả.” Mặc dù biết biểu ca đang quan tâm mình, nhưng nàng không thích hắn nói Lục Quý Tri như vậy. Nàng hơi ngừng một chút, rồi đột nhiên vén rèm xe lên, nhìn hắn cười nói, “Ngược lại, là muội đang có ý đồ rất lớn với huỳnh ấy.”

“...Muội vừa nói gì?”

“Muội nói muội nhìn trúng huỳnh ấy rồi, muốn huỳnh ấy trở thành em rể của biểu ca.” Khương Hằng nói nghe nhẹ bẫng như không, giải thích rõ ràng một lượt rồi lại cười tit mắt bỏ sung, “Cho nên sau này biểu ca đừng bắt nạt huỳnh ấy nữa, muội sẽ không vui đâu.”

Tần Tranh nuốt thì ngẩng từ trên lưng ngựa xuống: “...”

Cái quý gì thế?!

***

Lục Quý Tri không hề biết Tần Tranh vì câu nói của biểu muội xấu xa nhà mình mà nủi băng nổ bùng, chàng lê lét tẩm thân tàn đau nhức của mình về phủ Tấn vương, ăn qua quýt cho xong bữa cơm chiều, rồi dựa người vào thành giường, mở cuốn ‘Thiên hạ thông chí’ ra xem.

Lật một hồi, con buồn ngủ đã bắt đầu tấn công, nhưng chàng còn chưa kịp ngủ, Ngụy Nhất Dao đã từ đâu sai bước tới.

“Điện hạ, Nguyệt Viên cô nương bên cạnh Khương ngũ tiểu thư tới.”

Nguyệt Viên? Lục Quý Tri mở mắt: “Đề nàng ấy vào đi.”

“Vâng!”

“Tham kiến điện hạ, điện hạ kim an.” Nghĩ tới đây chính là cô gia tương lai nhà mình, gương mặt mũm mĩm của Nguyệt Viên lộ ra một nụ cười tươi rói, “Tiểu thư sợ điện hạ lo lắng, đặc biệt lệnh nô tỳ tới đây báo cho điện hạ một tiếng: Chuyện từ hôn đã giải quyết xong, sáng sớm mai, phủ Vĩnh An hầu sẽ công bố chuyện này ra ngoài.”

Không nghĩ tới Khương Hằng bận rộn vậy mà còn nhớ đến tâm tình của mình, Lục Quý Tri hơi sững sốt, ngay sau đó cười ha ha đáp: “Ta đã biết, cô trở về nói với tiểu thư nhà cô, từ ngày mai ta sẽ đi kiếm nhà chồng mới cho nàng ấy, nhất định tìm được một đức lang quân bồi cạnh tốt hơn phủ Vĩnh An hầu kia vạn lần!”

Nụ cười trên mặt Nguyệt Viên chợt tắt ngấm: “Nhà... nhà chồng mới?”

“Đúng thế,” Lục Quý Tri không chú ý tới biểu cảm của cô nàng, nói rất tự nhiên, rồi sực nhớ tới một chuyện, “Tiểu thư nhà cô có ổn không? Ta nhớ nàng ấy và phu nhân Vĩnh An hầu cùng Lạc Như kia quan hệ rất tốt, bây giờ...”

Xảy ra chuyện như vậy, mối quan hệ giữa hai nhà hẳn sẽ bị ảnh hưởng, nhà đầu kia trong lòng chắc cũng không dễ chịu gì.

Thấy vẻ mặt thần nhiên quan tâm của chàng, khỏe mới Nguyệt Viên run rẩy, kiềm chế xúc động muốn đánh chàng bất tỉnh rồi xách về, nàng lắc đầu đáp: “Tiểu thư không sao, phu nhân Vĩnh An hầu thương yêu tiểu thư từ bé, Lạc tiểu thư đối với tiểu thư cũng rất tốt, tiểu thư sẽ không để chuyện của Lạc Đình ảnh hưởng tới sự giao hảo của hai bên đâu.”

“Nàng ấy không sao, còn phu nhân Vĩnh An hầu và Lạc Như thì thế nào?” Hai mẹ con nhà đó đều là người trung nghĩa, dù cho Khương Hằng không trách họ, họ cũng sẽ tự hổ thẹn với lòng, không còn mặt mũi gặp nàng.

“Hai người họ cũng không sao, tiểu thư đã nhận phu nhân Vĩnh An hầu làm nghĩa mẫu, từ nay đã một nửa là tiểu thư của phủ Vĩnh An hầu rồi.”

Nghĩa mẫu?

Lục Quý Tri gạt mình, đến lúc nghĩ ra lý do nàng làm vậy, thật chỉ muốn lao tới quỳ gối trước mặt đại thần.

Việc nhận phu nhân Vĩnh An hầu làm nghĩa mẫu, thứ nhất giúp cho hai mẹ con phu nhân Vĩnh An hầu có thể nghỉ thoái hôn, tìm được một cách tốt hơn để bù đắp cho nàng, gấn bó, để cho tình cảm đôi bên ngày một thắt chặt; thứ hai cũng muốn tuyên bố với người ngoài: Chuyện này ta không sai, có sai là đôi câu nam nữ kia, nếu không sao mẹ hẳn có thể nhận ta làm nghĩa nữ? Hoàn toàn chặt đứt đường lui của đôi câu nam nữ. Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, phu nhân Vĩnh An hầu và Lạc Như thẹn trong lòng, tất nhiên sẽ đối xử với Khương Hằng tốt hơn, đến lúc đó khẳng định sẽ còn qua lại thân cận hơn trước, như vậy Lạc Đình và Tề Hà...

Vị hôn thê mình đào hố muốn chôn đột nhiên biến thành muội muội của mình, còn giành hết sự yêu thương từ người nhà mình. ...Lục Quý Tri nghĩ tới đây không khỏi cảm thán thay cho Lạc Đình —— như vậy về sau hẳn biết sống thế nào ở trong chính gia đình của mình? Lương tâm làm sao có thể được an ổn?

Về phần Tề Hà, tình địch trong mắt đội nhiên biến thành cô em chồng nhất mực được cưng chiều...

“Ha ha ha ha ha thế này cũng không làm nàng ấy ghen chết nhỉ!” Chàng thiếu niên cười lớn, vỗ bàn, “Tiểu thư nhà cô giỏi quá trời quá đất!”

“Tiểu thư nhà nô tỳ đương nhiên lợi hại nhất.” Cho nên bao giờ ngài mới nhìn ra điểm tốt của tiểu thư, rồi ôm tiểu thư vào lòng đây?

Nguyệt Viên sốt hết cả ruột, nhưng lại sợ dọa cô gia tương lai chạy mất, chỉ có thể gắng nhịn xuống, không nói về sau.

Lục Quý Tri không rõ suy nghĩ của nhà đầu mũm mĩm này, chàng cười xong thì phát tay, để Ngụy Nhất Dao tiến nàng ra khỏi phủ.

Ngụy Nhất Dao lên tiếng đáp lại, dẫn Nguyệt Viên ra ngoài.

Nguyệt Viên đi được hai bước, đầu này ra một ý: “Ngụy đại ca...”

Ngụy Nhất Dao điềm nhiên đáp: “Ta còn lớn hơn nhóc mười mấy tuổi, nhóc phải gọi là đại thúc.”

Nguyệt Viên: “...”

Thúc thì thúc, nằng nín thinh, rồi lại cười rộ lên lần nữa: “Ngụy thúc này, thúc có biết sao điện hạ nhà thúc đến tuổi này mà vẫn chưa thành hôn không?”

Ngụy Nhất Dao liếc nhìn cô nàng: “Nhóc hỏi cái này làm gì?”

Nguyệt Viên cười giả lả: “Thì tò mò.”

Đừng xem thường Ngụy Nhất Dao trước mặt Lục Quý Tri chỉ là kẻ hữu dũng vô mưu, trước mặt người ngoài anh ta vẫn rất đáng tin, vì thế dù cảm thấy tiểu nha đầu mập mạp này thật đáng yêu, anh ta chỉ lắc đầu nói: “Ta cũng

không rõ tại sao, nếu nhóc muốn biết thì tự mình đi hỏi điện hạ đi.”

Nguyệt Viên: “...Hừm”

Xem ra nàng đã đánh giá thấp gã to xác này rồi, trầm ngâm suy nghĩ một hồi, nàng vòng vo: “Ta nghe giọng Ngụy thúc như có khẩu âm phương Bắc, Ngụy thúc là người đất Bắc à?”

Không tin sau khi tiếp xúc làm thân với anh rồi mà anh vẫn còn kín miệng được!

Ngụy Nhất Đào nghiêm túc lắc đầu: “Không, ta là người Đại Chu.”

Nguyệt Viên: “...?!”

“Ha ha ha chuyện này buồn cười quá đi!”

Nguyệt Viên: “!!!”

Không phải nàng đã gặp một kẻ thiếu năng đó chứ?!

***

Đổi thủ quá ghê gớm, Nguyệt Việt đánh một môi trở về phủ, Khương Hằng đang thu dọn đồ đạc, thấy mặt nàng rầu rĩ, hiếu kỳ hỏi: “Sao thế?”

Nguyệt Viên nhin cả quãng đường về, sắp chịu không nổi, về mặt khinh bỉ, kể lại chuyện vừa rồi một lần.

Khương Hằng không nhịn được cười, nhéo cái má phúng phính của cô nàng một cái, nói: “Chuyện này ta sẽ tự mình thăm dò, em không cần bận tâm đâu.”

“Sao có thể không bận tâm! Điện hạ người ta còn muốn tìm nhà chồng mới cho tiểu thư đây!” Nhớ tới chuyện này, Nguyệt Viên nóng hết cả ruột.

“Cứ để huynh ấy tìm,” Khương Hằng bĩu môi, “Tìm được coi như huynh ấy lợi hại”

Thấy nàng bình thân như vậy, cá tính hấp tấp của Nguyệt Viên cũng dịu đi: “Tiểu thư, có phải người đã có kẻ sách gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bốn vương còn lâu mới sợ!

Khương Hằng chỉ nhìn cô nàng, cười mà không đáp.

Đúng lúc đó, Khương Từ tới, thấy sắc mặt cậu tái nhợt, chân đi không vững, thiếu nữ vội vàng đứng dậy, tiến lên đỡ cậu: “Sao đệ đã dậy rồi?”

“A tỷ...” Khương Từ ho khan dồn dập, trên gương mặt tuần tú, nhỏ nhắn không có một chút vui vẻ, “A tỷ không có gì muốn nói với đệ à?”

Khương Hằng trầm mặc một lát, đỡ cậu ngồi lên sập nhỏ bên cạnh, lúc này mới cất giọng ôn tồn: “Đệ biết rồi, A Hòa nói cho đệ à?”

“A Hòa nghe lời tỷ, tỷ không cho phép nó nói cho đệ, nó sao dám? Lúc đệ thức dậy, đi ra ngoài tản bộ thì tình cờ nghe được.” Khương Từ nói xong thì im lặng, một lúc sau cậu khẽ khàng hỏi, “Chuyện lớn như vậy... Sao a tỷ lại không nói cho đệ?”

Khương Hằng ngăn ra, định nói gì thì đã thấy vành mắt của thiếu niên đỏ lên, “Là vì đệ vô dụng, chẳng những không giúp được gì cho tỷ, còn trở thành gánh nặng của tỷ đúng không?”

Vì thân thể quanh năm yếu ớt, từ nhỏ cậu đã trưởng thành và cứng cỏi hơn đám bạn cùng trang lứa, bình thường rất hiếm khi khóc lóc gì non, Khương Hằng thấy vậy thì kinh ngạc, nàng vội đáp: “Đương nhiên không phải.”

“A tỷ không cần gạt đệ,” Nước mắt của Khương Từ tí tách rơi xuống, “Đệ...”

“Được đấy, diễn nữa thì lại quá mức rồi,” Khương Hằng buồn cười, thay cậu lau nước mắt, “Tỷ không ngăn đệ xả giận thay cho tỷ, được chưa?”

“Thật?” Trong nháy mắt, cậu thiếu niên đang còn khóc lóc, dùng ánh mắt sáng rực lên nhìn nàng chằm chằm

Da cậu rất trắng, vành mắt phỉếm hồng lên nom lại có chút giống một chú thỏ con, vừa đáng yêu vừa đáng thương. Khương Hằng hơi đau lòng, nhéo má cậu một cái rồi thở dài: “Ừ, nhưng không được để bản thân mệt nhọc nhé.”

“Được!” Nước mắt của Khương Từ đột nhiên bay biến, cậu chàng nở một nụ cười với tội nhìn chị mình, “Nhưng mà bây giờ, a tỷ có thể kể rõ đầu đuôi sự việc cho đệ được không? Đệ mới chỉ nghe loáng thoáng, chứ vẫn chưa hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Khương Hằng: “...”

Thằng nhóc này, thế mà lại lừa nàng rồi.

“Nếu a tỷ không nói cho đệ, đệ đau lòng lắm đấy...”

“Được rồi,” Khương Hằng như cười như không, lườm đệ đệ một cái, sau một thoáng ngập ngừng, nàng vẫn một năm một mười kể kết những chuyện vừa xảy ra.

Dù những giọt nước mắt vừa rồi là giả vờ, nhưng nàng biết, lời của cậu là thật lòng quan tâm.

Đệ đệ nàng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng tâm lòng muốn che chở cho nàng thì lại lớn hơn ai hết, nàng cũng không nên coi cậu như con nít.

Bởi sự bảo hộ của nàng, là tự nàng nghĩ rằng như thế sẽ tốt cho cậu, nhưng chưa chắc cậu sẽ muốn nhận.

Khương Từ nghe nàng kể xong, nhất thời đỡ đầu.

Cậu biết hôn sự của tỷ tỷ mình gặp trắc trở, nhưng chưa bao giờ nghĩ lại trắc trở lớn đến vậy! Còn cái gã Lạc Đình kia...

Thế mà hần lại dám lừa dối tỷ tỷ của cậu!

“Đệ nhất định không để yên cho hắn, a tỷ, đệ thế.... Đệ thế!” Cậu thiếu niên nhỏ bé, răng nghiến chặt, giọng run rẩy, hai mắt đỏ bừng —— lần này không phải giả bộ nữa, đúng là đỏ lên vì tức.

“Được, a tỷ chờ đệ xả giận giúp tỷ.” Sự biến đổi cảm xúc quá lớn không tốt đối với sức khỏe của cậu, Khương Hằng vuốt tóc cậu, lắng sang chuyện khác, “Nhưng trước mắt, A Từ giúp tỷ điều tra Khương Viên một chút đi?”

“Khương Viên...” Khương Từ bình tĩnh lại, cặp mắt xinh đẹp lộ ra vài phần dừ dãn không hợp tuổi, “Chuyện này có liên quan tới tỷ ta à?”

“Ừ,” Khương Hằng không bao giờ tin vào trùng hợp, hơn nữa Khương Viên làm việc xưa nay đều hay để lộ sơ hở, “Đệ tra giúp ta xem trong chuyện này, nàng ta rốt cuộc đã đóng góp những gì.”

Sức khỏe Khương Từ không tốt, bề ngoài lại khôn khéo vô hại, bình thường người trong phủ chả mấy ai để phòng cậu, hơn nữa bên cạnh cậu còn có một đệ đệ thích bát quái, giỏi thám thính, tra được nhiều thứ thuận lợi hơn Khương Hằng rất nhiều.

Khương Hằng nhờ cậu hỗ trợ, chủ yếu là muốn cậu sớm xả hết giận trong lòng.

“Được, ” Khương Từ trầm giọng đáp, “cho đệ thời gian một ngày.”

***

Lục Quý Trì không hề biết phong ba bão táp đã chuẩn bị nổi lên ở phủ Vĩnh quốc công*, sau khi Nguyệt Viên rời đi không lâu, chàng lại trở về phòng ngủ.

(*Trong bản gốc tác giả để là ‘phủ An quốc công’, nhưng mình nghĩ có thể tác giả nhầm)

Một đêm không mộng寐, khi tỉnh lại đã là ngày hôm sau.

“Điện hạ! Điện hạ ngài đã dậy chưa?”

Vừa mới mở mắt đã nghe thấy giọng Ngụy Nhất Dao oang oang vang lên bên ngoài, Lục Quý Trì chớp một cái, vươn người ngồi dậy, lười biếng đáp: “Anh vào đi.”

Một thanh niên cao lớn, vạm vỡ, vừng chãi như núi đi vào: “Tần tướng quân phái người tới truyền lời...”

Lục Quý Trì khòe miệng giật giật, chàng thờ dãi đáp: “Ta biết rồi, qua ngay đây.”

“Không phải! Hôm nay người tới không phải để lời điện hạ đi luyện tập!”

Lục Quý Trì bất ngờ: “Là sao?”

“Tần tướng quân có chuyện quan trọng cần ra ngoài, phái người tới báo hôm nay cho điện hạ nghỉ ngơi một ngày.” Ngụy Nhất Dao hào hứng nói, “Điện hạ có thể đánh thêm giấc nữa!”

Mẹ nó quá hay! Chàng còn đang đau khắp cả người đấy! Lục Quý Trì vui vẻ, nghe vậy bèn nằm xuống: “Nhưng mà mới sớm tinh mơ, trời còn chưa sáng hẳn, hẳn ra ngoài làm gì nhỉ?”

“Cái này tôi cũng không biết.”

“Được rồi, mặc xác hẳn, tốt nhất ngày nào cũng có việc bận đi, đỡ đến hành hạ ta!” Lục Quý Trì chỉ là thuận miệng hỏi thêm, vui vẻ đáp lời xong hai mắt chàng cũng nhắm nghiền lại, “Ta đi ngủ tiếp, anh ra ngoài đi.”

“Ồ!”

Chàng thiếu niên lăn ra ngủ lản nhủ, đương nhiên không biết được cùng lúc đó, vị Tần đại tướng quân ‘có việc bận cần ra ngoài’ kia đang ngồi ở sân luyện võ nhà mình mà suy nghĩ chuyện nhân sinh.

Tần phu nhân bên cạnh khóc không ngừng, giọng khàn đặc than thở “A Hằng của ta khổ quá mà”, nước mắt tuôn ra như mưa —— vì hôm trước bệnh cũ của bà tái phát, nên mọi người đều không dám nói cho bà những chuyện đã xảy ra, tới buổi sáng hôm nay, lão cha già của Tần Tranh, cũng chính là cậu của Khương Hằng, lúc ngủ dậy đã lờ miệng thốt ra.

Sau đó là hồng thủy rồi vỡ đê.

Mặc dù xuất thân thế gia võ tướng, gả cho phu quân rồi sinh con trai, đều là hai đại nam nhân vừa lạnh lùng vừa cứng rắn, thế mà Tần phu nhân lại là một người phụ nữ tướng mạo mềm mại, tính tình cũng mềm mại.

Cực kỳ mềm lòng, cực kỳ thích khóc.

Hon nữa bà và Khương Hằng tình cảm sâu đậm, nên không thể chấp nhận nỗi sự thật, nghe xong đã nức nở ngã vào lòng trượng phu.

Cha của Tần Tranh ban đầu còn đồ dảnh bà mấy câu, sau đó...

“Ta đột nhiên nhớ ra trong quân còn có yếu vụ cần xử lý, ày, ta đi trước vậy, phu nhân nếu quá đau lòng thì đi tìm A Tranh xem.”

An ủi thế nào phu nhân cũng không ngưng khóc, yếu lẫn mà không biết làm cách nào, cho nên Tần cứu cứu đánh bài chuẩn, rất không có tình cha con mà ủy thác người vợ đang nức nở của mình cho thằng con trai lớn.

Tần Tranh: “...”

Thật sự muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con rồi đấy.

“Ồi cái thằng này...con nói gì đi chứ!” Thấy con trai cứ đơ người ra như khóc gỗ ngồi đó, Tần phu nhân nóng nảy, sực sà sực sịt bảo, “A Hằng là biểu muội ruột thịt của con, con không thể mặc kệ không quan tâm con bé được!”

Tần Tranh đau đầu muốn chết, hẳn cũng muốn chuẩn, mà lại sợ mẹ không xá hết ra, cứ nên trong lòng thì lại phát bệnh, chỉ đành ngồi dãn ra đó, lạnh lùng đáp, “Con không nói là mặc kệ mà...”

“Vậy con phải giúp con bé trả thù!”

“...Con biết rồi.”

“Nhưng báo thù rồi thì sao đây, hôn sự này cũng đã hủy rồi...” Tần phu nhân càng nói càng đau lòng, sau đó không biết bà nghĩ tới chuyện gì, hai mắt sáng bùng lên, “Con trai, hay là con tiến lên đi?”

Nhất thời, Tần Tranh có một dự cảm cực xấu: “...Tiến lên gì?”

“Thì tiến lên cầu hôn A Hằng!” Tần phu nhân thấy quá là được, bà ngừng khóc, lau lau nước mắt rồi nói, “A Hằng tính tình dịu dàng, đáng người cũng đẹp, mẹ cũng rất thích nó! Chẳng qua trước kia con bé có hôn ước, nên mẹ không thể nói gì, nhưng bây giờ...”

“Mẹ!” Hai mí mắt Tần Tranh giật liên hồi, “Con chỉ coi A Hằng như muội muội thôi.”

Tần phu nhân sững sốt trong giây lát, sự phản chấn vẫn chưa giảm đi: “Muội muội thì sao, tình cảm có thể từ từ vun đắp...”

Hắn biết thừa là rơi vào tay biểu muội xấu xa nhà mình nhất định không phải chuyện tốt!

Lại nhớ tới hôm qua trước khi tạm biệt, cái dáng vẻ cười híp mắt như đang uy hiếp ‘Điện hạ hôm nay đã vất vả lắm rồi, ngày mai biểu ca có thể cho huynh ấy nghỉ một hôm không’ của nàng, chàng thanh niên hít một hơi thật sâu, nói như đinh đóng cột: “Không thể, mẹ đừng nghĩ nữa.”

Khoan hãy nói tới việc nàng đã có người trong lòng, kể cả không có thì hẳn cũng không được.

Nha đầu chết tiệt kia một bụng đen tối, tính khí thì hung tàn, cưới nàng ư? Ôi đang sợ mạng mình quá lớn à!

***

Con trai sống chết cũng không chịu chấp thuận đề nghị của mình, Tần phu nhân lại một lần nữa lệ chảy thành sông. Nhưng tính bà mềm mỏng, sẽ không ép buộc hẳn làm gì, chỉ là cứ lải nhải bên tai, làm Tần Tranh nhứt đầu không thôi.

Nếu không phải sợ ảnh hưởng tới danh tiếng của biểu muội, hẳn cực kỳ muốn nói thẳng cho mẹ mình biết: Đứa cháu gái tốt đẹp trong lòng mẹ đang chuẩn bị xuống tay với tên Tần vương kia rồi! Con dâu gì chứ, kể cả con đây có tình nguyện cũng không đến lượt con đâu!

Đương nhiên cho dù hẳn có nói, mẹ hẳn cũng sẽ cảm thấy hẳn đang lấy cớ để khởi phải nhấc tới chuyện này.

Tần Tranh thực sự mệt mỏi, gương mặt tuần tú lạnh lùng càng thêm nghiêm nghị, làm người ta trông mà sợ.

Cùng hôm đó, chuyện Khương Hằng và Lạc Đình từ hôn như gió xoán thổi khắp toàn bộ kinh thành. Đồng thời còn truyền ra tin tức “Hai người từ hôn là bởi tam tiểu thư phủ An quốc công giữa đường chen chân phá đám”.

Ngoài ra, chuyện Tề Hà phái người đi hủy sự trong sạch của Khương Hằng cũng không giấu diếm, kể cả vô số lời đồn đãi nghe như thật mà hóa ra giả, cũng đồng loạt truyền ra ngoài.

Nhiều tin tức giạt gán cùng đến một lúc, khiến cho quần chúng ăn dưa trong kinh thành xôn xao hẳn lên.

Trong phút chốc, Lạc Đình và Tề Hà có thể nói là bị người người ném đá, danh tiếng của phủ An quốc công cũng bị ảnh hưởng không nhỏ —— có thể dạy dỗ ra một tiểu thư độc ác, vô liêm sỉ như vậy, hẳn là gia phong nhà này có vấn đề! Về phía phủ Vĩnh An hầu, Khương Hằng đã nguyện ý nhận phu nhân Vĩnh An hầu làm nghĩa mẫu, nhận Lạc Như làm nghĩa muội, cho thấy chuyện này không liên quan gì tới hai người họ, mọi người vì thế không chỉ trích quá nhiều, nhưng lại phun ra một câu ‘Cha nào con nấy’.

Vĩnh An hầu trong chuyện này từ đầu tới cuối đều vô tội: “...”

Thẳng con lại đảo hồ chôn cha mình rồi!

Để ngăn chặn miệng lưỡi dư luận, giữ lại danh tiếng cho các vị tiểu thư khác chưa lập gia đình trong phủ, phủ An quốc công đành phải ngay lập tức tuyên bố trước bàn dân: Tề Hà đã bị trục xuất khỏi phủ An quốc công, từ nay không còn là tam tiểu thư của phủ An quốc công nữa.

Tề Hà chẳng ngờ chuyện sẽ biến thành thế này, lúc nghe tin xong, nàng ta ngất xỉu.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi. Nếu không phải sau khi phu nhân Vĩnh An hầu tỉnh lại, nói chuyện này là tại anh tại ả, tại cả hai bên, thẳng con hư hỏng nhà bà cũng sai, cộng thêm việc Khương Hằng cũng rộng lượng tha thứ, cho nên đồng ý sẽ cưới nàng ta vào cửa, nếu không nàng ta thật sự không còn đường sống.

Về phần Lạc Đình....

Từ ngày chuyện xấu đồn xa, hẳn chỉ trốn tránh ở trong nhà không dám bước ra khỏi cửa.

Dù không bị nẫu thân ném ra ngoài nữa, nhưng hàng ngày hẳn trời qua cũng chẳng dễ dàng —— vừa ăn một trận đòn như từ, lại bị mẩu thân và muội muội ghét hận, hơn nữa trong lòng cũng sợ hãi, bất an; cuối cùng không cảm cự nổi mà ngã bệnh.

Con bệnh này kéo dài tận mấy tháng, ngay cả hôm thành hôn Tề Hà, hẳn cũng không dậy nổi.

Ngày hôm Tề Hà già đi vắng ngắt, bãi đường cùng một con gà trống, lại nhìn người yêu gầy như que củi nằm trên giường, chẳng còn vẻ anh tuấn như trước, nàng ta suy sụp, khóc cả một đêm.

Đương nhiên, những chuyện này đều nói sau.

Quay lại cái ngày mà tin tức mới truyền ra, sau khi Lạc Quý Tri tỉnh dậy, uể oải ăn bữa cơm trưa, chẳng bèn vào cung thỉnh an mẹ già.

Chàng vừa đặt mông ngồi xuống, Chiêu Ninh đế đã tới.

“Nghe nói hôm qua A Tri làm anh hùng cứu mỹ nhân à?”

Thấy ông anh hồ đang cười híp mắt nhìn về phía mình, ánh mắt không lộ cảm xúc, thiếu niên đột nhiên tỏ ra cao ngạo lạnh lùng. ‘ái chà’ trong bụng: Biết ngay anh sẽ hỏi mà! Cơ mà giờ bốn vương còn lâu mới sợ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Tới cửa cầu hôn

“Nào có được làm anh hùng cứu mỹ nhân, lúc đệ tới nơi, Khương Hằng đã xử lý mọi chuyện đâu vào đấy, còn đệ thì...”

“Con làm sao?” Người lên tiếng là Phương Trân Châu, gần đây bà chỉ mãi chơi đùa cùng đứa cháu trai bé nhỏ mềm mại, không quan chuyện bên ngoài, nên không rõ chuyện gì xảy ra; nghe chàng nói vậy, bà không khỏi tò mò nhìn sang. “Con anh hùng cứu mỹ nhân.... Hôm qua con đã làm gì à?”

Lạc Quý Tri nhanh chóng liếc sang Chiêu Ninh đế vẫn đang cười âm áp, rồi kể lại tỉ mỉ đầu đuôi sự việc một lần nữa, đến cuối cùng, mặt chàng còn cau có, than: “Hai người không biết già kia ghê thế nào đâu, cái miệng thì nhào tới hôn mặt con, giọng thì ồm ồm kêu ‘mỹ nhân ơi mỹ nhân à’, ôi, kinh tởm quá! Giờ nghĩ lại con vẫn còn thấy buồn nôn!”

Lời này quả thực có tính tượng hình, nhưng chân tướng quá đáng kinh và đáng giận khiến Phương Trân Châu hoàn hồn: “Cho nên đáng nhẽ là con đi cứu người ta.... Cuối cùng lại để cô nương người ta cứu con à?”

Bà tuy nói chưa rõ ràng, nhưng ánh nhìn lại mang chút khinh bỉ, Lạc Quý Tri miệng méo xệch: “....Chỉ là ngoài ý muốn thôi mà!”

“May là cô nương người ta đủ thông minh, kịp thời phát hiện ra điểm bất thường mà tránh được một cạm bẫy, bằng không...” Phương Trân Châu nghĩ lại vẫn thấy sợ, bà lắc đầu, im lặng trong chốc lát, rồi giọng đầy chán ghét nói tiếp, “Trước đây ai già từng gặp Lạc Đình và tam nha đầu phủ An quốc công mấy lần, trong ấn tượng cũng là người điềm đạm, nho nhã và khôn ngoan, không nghĩ chúng có thể làm ra chuyện thất đức, ác độc như vậy; đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong!”

“Đúng thế,” Lạc Quý Tri bình tĩnh lại, “Nếu không phải chính mắt con nhìn thấy, con cũng không tin được trên đời lại có người như vậy! May mắn là Khương Hằng đối với gã họ Lạc kia tình cảm không sâu đậm, nếu đối lại người khác, chắc là đau lòng đến chết luôn.”

Về mặt chàng chưa đầy sự căm phẫn, khiến cho Chiêu Ninh đế đứng đối diện không khỏi nheo mắt lại, rồi y cười lộ lên, không rõ vui giận: “Chuyện này quả thật làm người người giận dữ, thật may kẻ xấu không đạt được mục đích, Khương tiểu thư cũng không chịu thương tổn. Nhưng mà...không phải A Tri trước giờ đều không thích tiếp xúc với nữ tử sao, nay lại đặc biệt quan tâm tới vị Khương tiểu thư này thế?”

Y vừa dứt lời, Phương Trân Châu cũng phát hiện ra, tự nhiên quên hết bực bội, hai mắt sáng lên liếc sang chàng: “Chẳng lẽ con...”

“Nàng ấy không giống những nữ tử khác,” Dưới sự chiếu tướng của cả mẹ ruột và ông anh hồ, thiếu niên đã sớm có chuẩn bị, chàng thản nhiên đáp, “Con coi nàng ấy như huynh đệ.”

Phương Trân Châu: “...”

Chiêu Ninh đế: “...”

Một tiểu nương tử xinh đẹp như hoa, yêu kiều thùy mị như vậy, hẳn lại nói hẳn coi người ta như huynh đệ.

Mất bị lệ rồi hay sao?!

“Có vài lần nàng ấy tình cờ giúp đỡ con, còn từng cứu cứu nha đầu, con nhớ ơn của nàng, cho nên mới chạy đi cứu nàng. Ngoài ra, nàng ấy nhìn bề ngoài yếu đuối, nhưng tính cách rất sáng khoái, rất đàn ông, không hay làm bộ làm tịch, không kiêu cách, không phiền phức như nhiều nữ tử khác, con trông rất thuận mắt.”

Trông thuận mắt, tiếp theo chẳng phải là động lòng, rồi đến ái mộ, rồi có ý rước người ta về làm nương tử hay sao?

Huynh đệ cái khi gió?!

Phương Trân Châu cảm nín nhìn thẳng con trai, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Con trai bà sinh ra bà hiểu, cái bộ dạng này của Lạc Quý Tri, bà liếc mắt là hiểu ngay. Nó thực sự nghĩ như vậy, chứ không hề mập mờ hay giả dối.

Chiêu Ninh đế không ngờ đệ đệ hung hăng lại có câu trả lời kì cục như vậy, y nhìn chàng chăm chăm trong giây lát, rồi cất lời như đang đùa giỡn: “Hiếm khi có một cô nương A Tri thấy thuận mắt, hôn sự của nàng còn vừa mới hỷ.... Chỉ bằng trăm hạ chi già nàng ấy cho đệ làm vương phi? Dù sao đệ cũng đến tuổi thành thân rồi.”

Tôi biết ngay anh sẽ thăm dò kiểu này mà!

Lạc Quý Tri hừ nhẹ một tiếng trong bụng, quả quyết từ chối: “Không đâu! Huynh đệ là huynh đệ, sao có thể lấy làm vương phi được! Hơn nữa, đệ đã đồng ý với nàng ấy, sẽ giúp nàng ấy tìm một nhà chồng mới tốt hơn phủ Vĩnh An hầu kia gấp vạn lần, hoàng huynh đừng loạn điểm uyên ương, phá hỏng kế hoạch của đệ!”

Chiêu Ninh đế: “...”

Đã đồng ý tự mình tìm nhà chồng mới giúp cô nương người ta, chắc không phải đang chơi chiêu lấy lùi làm tiền. Nếu thế, sự quan tâm của đệ đệ với Khương Hằng, thực sự chỉ vì thương thức con người nàng, coi nàng như huynh đệ thật sao?

Nhớ tới nhan sắc nữ miều của Khương Hằng, bệ hạ bỗng đứng trầm mặc.

Đệ đệ y e là phải cô độc cả quãng đời còn lại rồi.

“À nhân tiện, hoàng huynh có ủng cứ viên nào sáng giá không?” Đây cũng là một trong những mục đích chính hôm nay Lục Quý Trì vào cung, vì thế chàng rất nghiêm túc ra yêu cầu, “Phải là người phẩm hạnh ưu tú, gia thế trong sạch, phụ mẫu dễ sống chung, không khí gia đình thuận hòa! Còn nữa, cũng không được phép có thông phòng hay thiệp thất! Dù nha đầu kia không để ý chuyện này lắm, nhưng nếu đệ đã đồng ý tìm giúp nàng, thì nhất định sẽ tìm người tốt nhất có thể...”

Chiêu Ninh đế: “...”

Trải qua vài ngày tiếp xúc ngắn ngủi, Lục Quý Trì an phận thật hay già, trong lòng y cơ bản đã hiểu rõ; chẳng qua lòng người khó dò, chuyện lúc trước vẫn như cái gai trong mắt, nên bất kể trên phương diện nào, y đều không hy vọng đệ đệ này sẽ nảy lên tâm tư không nên có với Khương Hằng. Nhưng mà...

Rõ ràng mọi thứ đều như ý, nhưng sao lòng y cứ rối rắm thế nhỉ?

“Nếu mẫu hậu có người nào phù hợp, hãy nói cho con nhé!” Lục Quý Trì đang rất cố gắng trong chuyện chung thân đại sự của người bạn thân.

Chiêu Ninh đế hoàn hồn, liếc mắt nhìn sang chàng, nói: “Yêu cầu này của đệ hơi cao rồi, nhưng phía trẫm cũng có vài người thích hợp, A Trì có muốn nghe một chút không?”

“Hoàng huynh nói mau đi!” Lục Quý Trì mặt đầy mong đợi nhìn y.

Chiêu Ninh đế nhắc tới mấy cái tên, ai nấy đều là thanh niên anh tuấn tài giỏi, nổi danh kinh thành. Lục Quý Trì mừng ra mặt, cười hi hi: “Người hoàng huynh đã đề cử, chắc chắn không kém, chẳng qua chuyện đại sự như thành thân, duyên phận rất quan trọng; liên quan tới hạnh phúc cả đời của Khương Hằng, thần đệ không dám qua loa đại khái, cho nên xin cho thần đệ quan sát một thời gian, từ trong số đó chọn ra người thích hợp nhất với nàng ấy, rồi sẽ bẩm báo lại với hoàng huynh!”

“Không sao, trẫm cũng chỉ kể ra vài người cho đệ tham khảo thôi, A Trì tự xem mà làm.”

Chiêu Ninh đế dứt lời, đột nhiên ngộ ra điều gì.

Khoan đã, đệ đệ hung hăng của y đề y cô nương người ta như vậy, là do nó thật sự coi nàng ấy như bằng hữu, hay là có tình cảm với người ta nhưng bản thân lại không hề nhận ra?

Nếu thực là như vậy....

Bệ hạ đột nhiên vui vẻ.

Nếu thực là như vậy, chuyện này sẽ rất thú vị đây.

***

Mặc dù không hề muốn Lục Quý Trì và Khương Hằng nên duyên, nhưng khi phát hiện đệ đệ là do chưa hiểu lòng mình, chứ không phải đang mưu mô điều gì, hơn nữa có khả năng nó đang làm chuyện mua dây buộc mình. Vì vậy, xuất phát từ một thứ tâm lý kỳ lạ, Chiêu Ninh đế tự nhiên không muốn can thiệp vào chuyện này, mà có xu hướng yên lặng làm quân chứng hờng xem.

Lục Quý Trì không rõ suy tính của ông anh hờ, thấy y không hoài nghi chàng, nên lúc hồi cung chàng rất vui sướng, còn hồi dò y tin tức của mấy thanh niên tài hoa phong độ kia.

Cùng lúc đó, tại phủ Vinh quốc công.

“Nhân chứng và vật chứng đã đủ cả, không biết thẩm tư và tứ ty ty còn điều gì muốn nói?”

Thiếu nữ dung nhan xinh đẹp, giọng điệu nhẹ nhàng, mỉm cười xán lạn, như thể đang nói “Hôm nay thời tiết thật đẹp”. Nhưng Tứ phu nhân và Khương Viện nhìn mà chỉ cảm thấy sợ hãi, cả người không khỏi run lẩy bẩy.

Lúc hai mẹ con họ ra tay vô cùng cẩn thận, không để lộ bất kỳ sơ hở nào. Nó...sao nó có thể lần ra manh mối?!

“Trên đời này không có gì thực sự kín kẽ, phạm là chuyện đã nhúng tay, tất sẽ để lại dấu vết.” Đường như nhìn thấu được suy nghĩ của hai mẹ con họ, Khương Hằng bình tĩnh liếc nhìn, rồi mỉm cười, “Nếu không, sao lại có câu ‘Muốn người khác không biết, trừ phi bản thân đừng làm?’”

Tứ phu nhân tỉnh tỉnh lỗ mẫn, làm việc không hay nhìn trước ngó sau, chẳng qua là bà ta tự cảm thấy bản thân đã kín đáo thôi. Khương Từ chẳng hề tổn sức đã tìm được chứng cứ bà ta và Khương Viện cấu kết với Tề Hà hãm hại Khương Hằng.

Ngoài ra, Tần Tranh cũng đến phủ An quốc công ép Tề Hà phải khai ra sự thật. Tề Hà đã xác thực chuyện nói lại tình cũ với Lạc Đình, là do Khương Viện chủ động tìm đến nhà, đưa ra chủ ý gặp gỡ tại Lê viên với nàng ta.

Khi đó Lạc Đình vừa bị Tề Ngạn dọa đánh gãy chân, trong lòng vô cùng sợ hãi, đã quyết định cắt đứt quan hệ với Tề Hà, thế mà khi Khương Viện phái người đưa hấn tới Lê viên, còn khuyến khích hấn và Tề Hà gạo nấu thành cơm, chuyện đã không thể cứu vãn.

Điều quan trọng nhất, là trong chuyện Tề Hà nghĩ ra kế tìm người phá hủy sự trong sạch của Khương Hằng, ép nàng chủ động từ hôn, công lao của tứ phu nhân và Khương Viện không hề nhỏ.

Dù trong sinh hoạt hằng ngày, đôi bên có hiềm khích, nhưng hai người họ lại độc ác, muốn hủy hoại cả đời nàng cho bằng được, Khương Hằng quả thực không còn gì để nói, thấy tứ phu nhân và Khương Viện như còn muốn giáo biện, nàng cũng lười nghe, quay đầu nhìn vị lão thái thái sắc mặt tái mét trên ghế chủ vị, nói: “Chuyện này đã quá rõ ràng, kính xin bà nội có thể làm chủ cho cháu gái.”

Lão thái thái lại không muốn làm chủ cho nàng một chút nào.

Hay cho Khương Hằng, đã mời cậu và biểu của nàng tới, giờ đây hai cha con nhà kia vóc người cao lớn, mặt mũi lạnh lùng; một người thì xách tứ gia của phủ Vinh quốc công, cũng chính là cha Khương Viện; một người thì xách đại ca của cô à, hai người đều toa ra sát khí mãnh liệt. Nếu bà còn không chịu lên tiếng, hai cha con tựa như thổ phỉ này e là sẽ khai đao với con cháu của bà mất.

Lại nghĩ đến vị Tán thái phi trong cung kia, cũng chẳng phải là một chủ tử tốt tính gì....

Lão thái thái luôn thương yêu Khương Viện, cũng rất thích miệng lưỡi ngon ngọt, luôn làm bà vui vẻ của tứ phu nhân; nhưng trong lòng bà, con trai và cháu trai quan trọng hơn cả, vì thế sau một hồi nín lặng, bà cuối cùng cũng không cam lòng mà lên tiếng: “Chuyện này đúng thật là do vạ của lão tử và A Viện làm sai, vậy thì phạt giam hai người trong tử đường tại gia một...”

“Cả đời.”

Chữ “năm” bị chặn đứng trong cổ họng, lão thái thái ngẩng phắt đầu lên: “Mày!”

“Hay là lão thái thái muốn con trai và cháu trai bị đi thay?” Tần cửu cửu cười lạnh, “Thân là chủ gia đình, không để tâm tới thế tử, thân là huynh trưởng, không biết dạy dỗ muội muội, kể cả ta có muốn lời họ đi thì làm sao, hai người họ cũng không oan uổng, lão phu nhân nên biết điều này!”

“Ông dăm!” Lão thái thái gạt nẩy mình.

“Nếu lão phu nhân không tin, vậy thì cứ thử xem.” Tần Tranh vừa cắt lời vừa dùng lực tay, tức thì đại ca của Khương Viện kêu lên một tiếng thảm thiết.

Lão phu nhân mặt cắt không còn một giọt máu, chuẩn bị ôm ngực mà ngất xỉu.

“Bà nội hãy đợi chút nữa ngất đi thì tốt hơn, nếu giờ ngài ngất ở đây, thì không có ai che chở cho chủ tử và nhị ca đâu.”

Khương Hằng nhẹ nhàng nhắc nhở, khiến lão thái thái hai mắt đã nhắm tịt chợt mở trừng lên.

“Mây...mây...” Hai mắt bà ta đỏ ngầu, ngực phập phồng liên tục, giận dữ đến mức khuôn mặt nhăn nhéo già nua đã chuyển sang tím tái, “Hai người...hai người họ dù sao cũng là người nhà của mày, sao mày cứ phải đuổi cùng giết tận như thế?!”

“Người nhà?!” Khương Hằng lạnh lùng nhìn bà ta, “Lúc hai người đó tính kế cháu, muốn hủy đi sự trong sạch của cháu, liệu có nghĩ cháu là người nhà của họ hay không?”

“Chẳng phải giờ mày vẫn đang lành lặn, tốt đẹp đứng ở đây sao!” Rõ ràng là không xảy ra chuyện gì, tại sao cứ phải cắn người không chịu buông? Nhà đầu chết tiết này thật ác độc lắm thay!

Lão thái thái vốn thiên vị, Khương Hằng nghe bà ta nói xong cũng không nổi giận, nhưng nằng lười chẳng muốn dây dưa thêm nữa, chỉ quay đầu nhìn ông chú tứ gia đang trong tay cậu mình, mỉm cười: “Nghe nói chú tư gần đây đang nhắm một chức trong Hộ bộ... Cậu à, con nhớ Hộ bộ thị lang Thành đại nhân có giao tình rất tốt với cậu đúng không?”

Tần cầu cầu vẫn chưa đáp lời nàng, nhưng ông chú tư gia kia nghe vậy cả người đã cứng đờ, ngẩng phắt đầu lên: “Ta sẽ đưa hai mẹ con họ đi từ đường, cả đời không quay lại nữa!”

“Phu quân?!”

“Cha?!”

“Lão tử?!”

Khương tứ gia không có hứng thú với nữ sắc, nhưng lại có lòng mưu cầu công danh lợi lộc rất lớn, đáng tiếc tài học mãi không theo kịp được dã tâm. Vì vậy, ông ta lúc nào cũng rầu rĩ không vui, gần đây vất vả mãi mới có cơ hội chen chân vào Hộ bộ, còn đang phấn khởi, nên không nghĩ ra chuyện này. Lời của Khương Hằng thật sự làm ông ta thấy sợ hãi, hơn nữa chuyện này cũng do phu nhân và con gái ông ta làm sai, bằng chứng rành rành, ông ta không thể giống mẹ mình, không biết xấu hổ mà giả mồm cái cổ, muốn át lễ phải; nên chỉ trong một thoáng do dự, ông ta đã đưa ra quyết định.

Tứ phu nhân và Khương Viện không thể ngờ ông ta có thể vô tình như vậy, bất chấp tất cả mà nhào tới phía lão thái thái khóc rống lên: “Bà nội (Mẫu thân) cứu con với!”

Lão thái thái có chút không đành lòng. Tứ phu nhân thì không sao, nhưng Khương Viện, nếu cả đời con bé chôn chân trong từ đường, như vậy là xong đời rồi. Nghĩ thế, hai mắt bà ta cũng đỏ lên, nặn ra những giọt nước mắt cam chịu hiềm thấy: “Ngũ nha đầu à, hai người họ cũng biết sai rồi, đều là người một nhà, con không thể rũ lòng thương xót mà bỏ qua cho hai người họ sao...”

Tứ phu nhân thấy tình thế không ổn, khóc thét lên, nói hết thảy chuyện này đều là lỗi của một mình bà ta, không hề liên quan tới Khương Viện.

Khương Viện cũng khóc rưng rức, liên tục nói con sai rồi.

Khương Hằng lạnh nhạt nhìn hai người, cảm thấy cực kỳ vô vị.

Sớm biết như vậy, sao ban đầu còn làm

***

Cuối cùng tứ phu nhân và Khương Viện vẫn bị đưa đi từ đường, mười năm không được phép trở lại — đây là kết quả cuối cùng nhờ Dương thị lên tiếng cầu xin.

Đối với người mẹ kế này, vì thế diện của đệ đệ Khương Hòa, Khương Hằng cũng tôn trọng bà đôi chút, hơn nữa mười năm hay cả đời đối với nàng không khác là bao, cho nên nàng đã đồng ý.

Tin tức vừa truyền ra, trong phủ Vĩnh quốc công người người hoảng sợ, không dám tỏ thái độ với hai chị em Khương Hằng nữa.

Đặc biệt là Khương Hằng, trước đây mọi người đều cho rằng nàng như một quả hồng mềm, dễ nắm dễ bóp, nhưng hôm nay xem ra...

Không chọc nổi không chọc nổi!

Cuộc sống của hai chị em hoàn toàn bình thường trở lại, chỉ là lão thái thái trong lòng vẫn còn căm phẫn, nhiều lần đòi yêu sách, nhưng Khương Hằng có Tần gia và Tần thái phi làm chỗ dựa, bà ta cũng chỉ dám dằn vò chút ít, chứ không dám làm quá mức.

Cho đến một ngày, có người tới cửa cầu hôn Khương Hằng.

Khương Hằng tướng mạo xinh xắn, tính tình ôn thuận, gia thế không tệ, chỗ dựa phía sau lại vững như bàn thạch, trong kinh thành người muốn cầu cưới nàng không ít. Vừa nghe nói nàng và Lạc Đình từ hôn, đã có người không kịp đội mũ lên là tới dò hỏi.

Lão thái thái bởi mấy hôm trước tức giận, nằm liệt giường không dậy nổi, vì thế không biết chuyện này, hôm đó đột nhiên nghe vậy, nhất thời bùng tình — suýt chút nữa thì quên mất hôn sự của nha đầu chết tiết kia vẫn còn nằm gọn trong lòng bàn tay của bà! Bà không cần phải sợ nó!

Tần gia hay Tần thái phi, đối với hôn sự của Khương Hằng chỉ là người ngoài, không thể trực tiếp làm chủ giống bà ta, nghĩ như vậy, tâm tình bà ta tốt hẳn lên, lưng hông cũng không còn đau nữa.

Trừ bà ta ra, người có thể làm chủ chuyện này cũng chỉ có cha của Khương Hằng và Dương thị, nhưng bà thân là trưởng bối trong nhà, cho dù là cha Khương Hằng hay Dương thị cũng phải hỏi ý kiến của bà, lão thái thái càng nghĩ càng cao hống, vung tay lên gọi: “Người đâu! Gọi ngũ tiểu thư tới cho ta! Nói ta bệnh rồi, kêu nó tới chăm sóc!”

***

Khương Hằng không biết bà nội nhà mình chuẩn bị tác oai tác quái, nàng đang ở Tần gia, tản bộ cùng Tần phu nhân — Tần phu nhân kêu nàng tới, mục đích chính là tạo cơ hội cho thằng con trai nhà mình, vun đắp tình cảm hai đứa.

Tần Tranh nhìn thấu ý đồ của mẹ, mặt mày vô cùng, đang định quay đầu chuẩn ra ngoài.

Ấy thế mà...

“Biểu ca đi rồi, há chẳng phải diện hạ cũng sắp đi sao?” Khương Hằng híp mắt nhìn Lục Quý Trì đang thờ phỉ phò chạy bộ ở phía không xa, giọng khê khàng nói cho một mình Tần Tranh nghe thấy, “Chi bằng nán lại, chút nữa hãy ra ngoài.”

Tần Tranh: “...”

Trước mặt là mẹ ruột, phía sau là biểu muội ranh ma, ôi hẳn không muốn về cái nhà này nữa rồi!

Tần phu nhân không biết bọn họ đang thủ thủ điều gì, thấy hai huynh muội ghé vào tai nhau nói nhỏ, vui như mớ cờ trong bụng, vội vàng lấy cớ rời đi.

Tần Tranh càng thêm khó chịu: “...”

Đúng lúc đó, Lục Quý Trì lau mồ hôi, thở hổn hển chạy tới: “Chạy xong năm vòng rồi, có thể... có thể đi...”

Mặc dù ngày nào cũng phải dậy sớm, chẳng rất ghét; nhưng phương pháp luyện tập Tần Tranh dạy cho chàng quả thật hiệu quả, vết thương trên người chàng khỏi nhanh hơn mong đợi, thân thể cũng có cảm giác trắng kiện hơn, nên gần đây, chàng không còn miễn cưỡng và chống đối nữa.

“Điện hạ cực khổ rồi, mau lau mồ hôi đi này.” Khương Hằng mỉm cười, đưa khăn tay cho chàng.

“Cảm ơn cô nhé!” Thái độ nàng quá tự nhiên, Lục Quý Trì không cảm thấy gì bất thường, theo bản năng nhận lấy, vừa lau mồ hôi vừa hỏi Tần Tranh, “Vây tiếp theo chúng ta làm gì?”

“Đi leo...”

“Hay là nghỉ ngơi trước đi? Muội thấy hai người tập luyện cũng lâu lắm rồi.”

Tần Tranh ngáy ra nhìn nàng: “...Nhiệm vụ hôm nay còn chưa hoàn thành.”

“Chốc nữa lại tiếp tục mà.” Khương Hằng ném cho biểu ca nhà mình một ánh mắt “Huynh ấy mệt, muội sẽ buồn”, rồi cười tít mắt, kéo Lục Quý Trì ngồi xuống phiến đá bên cạnh, “Điện hạ uống trà không?”

Nhận được sự quan tâm như vậy, Lục Quý Trì đột nhiên cảm thấy có bằng hữu như này thật không uống, chàng quay đầu nhìn Tần Tranh cười đắc ý, rồi gật đầu lia lịa: “Uống chứ! Ta chết khát tới nơi rồi!”

Vốn còn hơi đồng tình với hắn đã bị biểu muội lòng dạ đen tối nhà mình nhìn trộm, nhưng bây giờ, Tần đại tướng quân chợt cảm thấy tên Tần vương ngu ngốc này đúng là đáng đời.

Lại nhìn sang biểu muội đang cười triu mến, Tần Tranh híp mắt, đi đến ngồi xuống đối diện hai người, giọng dửng dưng nhưng lại không có ý tốt, nói: “Nghe nói gần đây điện hạ đang xem xét nhà chồng mới cho biểu muội, còn tìm được mấy ứng viên, sao rồi, đã có ai thích hợp chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Người tình trong mắt hóa Tây Thi!

Nụ cười trên mặt Khương Hằng đột nhiên biến đổi.

Trước mặt nàng mà dám gài bẫy nàng, biểu ca chết tiệt muốn đi đầu thai rồi à.

Nàng còn chưa kịp lên tiếng, Lục Quý Tri đã bùng bùng hứng khởi trả lời: “Ta cũng đang muốn nói chuyện này cho hai người đây! Hôm trước hoàng huynh nêu ra vài cái tên không tệ, mấy hôm nay ta cũng đi thăm dò một phen, phát hiện trong số đó có hai người nổi bật hơn hẳn!”

Khương Hằng: “...”

Nếu không phải đã quen cao ngạo lạnh lùng, Tần đại tướng quân thật sự muốn cười phá lên.

Biểu muội xấu xa nhà hắn trong lòng đã có tính toán, nay lại gặp cảnh người trong lòng muốn đẩy bản thân cho người khác, chắc phải buồn lắm nhỉ?

Khóe miệng hắn nhếch lên một đường cong hiểm thấy, hắn vô cùng hứng thú hỏi tiếp: “Hai người đó là?”

“Một người là thế tử phủ Thành Ý bá, Lâm Sanh; một người là nhị công tử nhà Chương các lão, Chương Tinh Dương.” Lục Quý Tri đáp, “Hai người này, một người hai mươi, một người mười tám, không có thông phòng hay tiểu thiếp, trong nhà lại có quý tắc: sau bốn mươi tuổi nếu không có con trai mới được nạp thiếp, khá đáng tin. Đương gia nhà đó, cũng là bậc trưởng bối của hai người họ, ta đã phái người đi điều tra rồi, đều là người thấu tình đạt lý, tính tình nhân hậu, không khó sống chung. Còn các tiểu thư hai nhà cũng vô cùng ngoan ngoãn, nếu có gả qua đó hẳn sẽ không xảy ra xích mích gì...”

Chàng miêu tả tưng tợn, rõ ràng là đã thăm dò kỹ lưỡng, Tần Tranh híp mắt, liếc nhìn sang biểu muội nhà mình này giờ chỉ cười mà không lên tiếng, trong lòng càng thêm thích thú: “Vây điện hạ cảm thấy trong hai người họ, ai thích hợp với biểu muội ta hơn?”

“Anh đại tả phân tích hết đã,” Lục Quý Tri xua xua tay, nhìn về phía Khương Hằng tiếp tục, “Nói về Lâm Sanh trước đi, cha mẹ hắn vẫn còn khỏe mạnh, nếu cô chọn hắn, gả qua đó sẽ phải phụng dưỡng mẹ chồng. Dù mẹ hắn đối nhân xử thế khá ôn, nhưng trên có trưởng bối, cuộc sống hàng ngày sẽ hơi mệt; Chương Tinh Dương thì khác, mẹ hắn mất sớm, cha hắn cũng không tái giá, cô gả qua đó thì thoải mái hơn nhiều. Nhưng Lâm Sanh lại có điểm hơn Chương Tinh Dương — thứ nhất, hắn là thế tử Thành Ý bá, tương lai sẽ kế thừa tước vị của cha, nếu cô lấy hắn, mai sau sẽ thành phu nhân bá tước; còn Chương Tinh Dương chỉ là lão nhị trong nhà, tiền đồ sau này còn phải cần hắn tự mình dùng bản lĩnh giành lấy, không thể có sẵn vị thế tốt cho cô. Thứ hai, về ngoài của Lâm Sanh đẹp hơn Chương Tinh Dương, mặc dù Chương Tinh Dương cũng gọi là anh tuấn hơn người thường rồi, nhưng Lâm Sanh lại đứng đầu trong tứ đại mỹ nam của kinh thành, điều này không thể bì...”

“Cho nên điện hạ cảm thấy, thế tử phủ Thành Ý bá hợp với thần nữ hơn?” Nghe đến đây, Khương Hằng hơi khép mí, mỉm cười.

Nàng không lên tiếng thì Tần Tranh còn thấy bình thường, nàng vừa mở miệng, lại còn trung ra điệu cười này, khiến chàng thanh niên bỗng chốc mất hết hứng thú xem kịch hay.

Kinh nghiệm xương máu trong quá khứ cho hắn biết, lúc mà biểu muội đen tối nhà mình cười như vậy, nhất định phải trốn càng xa càng tốt.

Nhưng mà hắn còn chưa kịp đứng dậy, Lục Quý Tri đã đáp lời: “Nhìn tổng thể thì cô về Lâm Sanh an đứt, nhưng Chương Tinh Dương cũng không tệ, tuổi trẻ đã đậu Trạng nguyên, tiền đồ xán lạn; quan hệ bạn bè rộng rãi, tính cách hắn có vẻ sẽ hiền lành và thoải mái hơn Lâm Sanh cao ngạo lạnh lùng kia..... Nhưng chỉ nói suông như vậy cũng vô ích, hay ngày mai ta đưa cô đi nhìn một chút! Thời buổi này có không ít kẻ mặt người dạ thú, gã Mạnh Xuân Lâm chẳng phải là mình chứng rõ nhất sao; cho nên ta lên ý tưởng thăm dò bọn họ, muốn xem xem, nhân phẩm của họ là thật hay là được người ngoài thổi phồng, đến lúc đó cô ở bên cạnh chứng kiến, chính mắt nhìn thấy, trong lòng sẽ dễ ra quyết định hơn!”

Tần Tranh: “...”

Không chỉ nghe ngóng tí mì, còn chuẩn bị khảo sát thực tế, thái độ này quả là vô cùng nghiêm túc, vô cùng có trách nhiệm, không biết sau này khi hắn hỏi tương lai thi sẽ có tâm trạng gì nhỉ — đúng vậy, Tần tướng quân cảm thấy tên Tần vương ngu ngốc này không thể nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay biểu muội nhà mình.

Còn về phần Khương Hằng...

Sau một thoáng cố gắng bình tĩnh, kiềm chế kích động muốn đánh cho người đối diện bất tỉnh rồi xách về phòng, thiếu nữ chăm chú nhìn chàng thiếu niên đang nóng lòng muốn thử, mỉm cười: “Nếu đã vậy, chọn ngày không bằng đúng ngày, hôm nay chúng ta hành động luôn!”

Thấy nàng vội vã như vậy, Lục Quý Tri hơi sững sốt, vài giây sau mới gật đầu đáp: “Được! Ta sẽ phái người an bài ngay!”

“Được.” Khương Hằng nở một nụ cười không rõ ý tứ, mặt mày thả lỏng, xinh đẹp dịu dàng.

Tần Tranh liếc mắt nhìn nàng, lại quay sang nhìn Lục Quý Tri, trong thoáng chốc, hai mắt lạnh lùng của hắn đã đan xen thêm sự đồng tình và cả hứng thú muốn hóng kịch hay.

***

Ba người trò chuyện mấy câu, rồi Lục Quý Tri tiếp tục bị Tần Tranh xách đi tập luyện.

Khương Hằng nhìn theo bóng lưng đỏ mỏ hôi như tám của chàng, chậm rãi uống một ngụm trà.

Càng nhìn càng thấy anh tuấn, quả nhiên là người tình trong mắt hóa Tây Thi.

Đúng lúc đó, Tần phu nhân vì không kìm được lòng hóng chuyện mà rón rén quay lại. Khương Hằng tỉnh mắt, đã nhìn ra làn váy của bà lấp ló sau bụi hoa.

Nhớ tới hành động vừa mới đi tìm đường chết của biểu ca, nàng hơi chớp mắt, đặt ly trà xuống, tựa như đang tán gẫu mà hỏi gã nô tài thân cận của Tần Tranh bên cạnh: “Nghe nói gần đây biểu ca thường xuyên đi Bách Vị các mua bánh ngọt à?”

Bánh... Thiếu gia nhà hắn ghét nhất là đồ ngọt, đi Bách Vị các mua bánh ngọt hồi nào?

Gã nô tài mặt mày méo mó nhìn nàng, đang định đáp thì đã thấy phu nhân nhà mình về mặt khiếp sợ, vọt ra từ bụi hoa cách đó không xa: “Bánh ngọt gì? A Tranh trước giờ không thích đồ ngọt, nó mua cho ai ăn? Chẳng lẽ... chẳng lẽ nó có người trong lòng?!”

Gã nô tài: “...”

“Mợ?” Khương Hằng về mặt vô tội nhìn bà, “Con cũng không biết biểu ca mua bánh ngọt cho ai, chỉ là vài lần thấy bóng dáng huynh ấy ở Bách Vị các thôi.”

Hai mắt Tần phu nhân sáng ngời, đăm đăm nhìn về phía gã nô tài: “Người có biết không?”

Gã nô tài: “...Tiểu nhân không biết.”

Tần phu nhân mềm yếu nghiêm mặt: “Ta không tin, người mau nói cho ta, nếu không ta tức giận đấy.”

Gã nô tài: “...”

Hắn chỉ biết thế thôi mà.

Lại ngó sang thiếu gia nhà mình không hề hay biết chuyện gì, vẫn đang luyện kiếm ở đằng xa, gã nô tài miệng méo xệch.

Còn luyện kiếm cái gì nữa!

Lừa cháy tới chân rồi thiếu gia ơi!

***

Nhận ra không thể hỏi được gì từ gã nô tài bé nhỏ, Tần phu nhân trực tiếp đi tìm thẳng con hỏi cho ra nhẽ.

Tần Tranh đột ngột bị mẹ ruột xen ngang rồi tra hỏi: “...”

Nha đầu chết tiệt! Lại vu oan cho hần!

“Mẹ! Con không đến Bách Vĩ các thật mà, A Hằng nhìn nhầm rồi...”

“Con qua mặt ai đó! A Hằng thông minh cơ trí như vậy, đến biểu ca nhà mình mà cũng nhìn nhầm à! Con nhanh chóng khai báo thành thật cho mẹ, nếu không ta sẽ nói cho... Khoan đã! Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng vốn là chuyện bình thường, nhưng con lại sống chết không chịu nói thẳng, chẳng lẽ thân phận của đối phương có vấn đề?!”

Nhìn mẹ ruột mình càng nói càng hồ đồ, mạch suy diễn của bà rõ ràng đã không thể bắt kịp, Tần Tranh: “...”

Nhanh chóng giải thích rõ ràng với mẹ ta ngay! Nếu không, ta sẽ cho tên Tần vương kia tập luyện đến chết!

Liếc thấy biểu ca nghiêm mặt, trừng mắt nhìn mình, Khương Hằng chớp mắt, dùng khẩu hình đáp lại: “Nếu huynh dám bắt nạt chàng, ta sẽ nói với mẹ, không những huynh có người trong lòng, người đó còn là nam tử.”

Tần Tranh: “!!!”

Nha đầu đáng ghét này sao không đi chết đi!

Khương Hằng cười tít mắt, cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Đúng lúc đó, đột nhiên một nha hoàn vội vã chạy tới, bầm là lão thái thái bị bệnh, mời nàng về chăm sóc ngay.

Khương Hằng cau mày.

Bị bệnh? Sáng nay lúc cùng mọi người đến thỉnh an, bà ta còn khỏe mạnh vô biên, còn chỉ chó mắng mèo với nàng nữa, sao mới chốc lát mà đã bệnh rồi?

Nàng đặt tách trà trong tay xuống, cười dịu dàng: “Ta đã biết, ta sẽ trở về ngay.”

Dứt lời, nàng đứng dậy cáo từ với Tần phu nhân, rồi đi về phía Lục Quý Trì cách đó không xa, nói lời chào tạm biệt với chàng.

Lục Quý Trì đang nằm dài trên đất tập chống đẩy, nghe nàng nói, vừa hít đất vừa nghiêng đầu nhìn, thờ hồn hã hồn hễn đáp: “Được, có cứ đi trước đi, lát nữa... lát nữa sắp xếp xong xuôi, ta sẽ phái người đi... đi gọi cô...”

Hôm nay trời rất nóng, sau một lúc tập luyện, trán chàng đã đầm mồ hôi. Hàng mi dài của Khương Hằng hơi chớp, nàng tự nhiên ngồi xổm xuống gần sát bên chàng, đưa tay áo lau lớp mồ hôi trên trán giúp chàng.

Một mùi thơm thanh nhã vẫn vương qua chớp mũi, hai cánh tay Lục Quý Trì tức thì mềm nhũn, suýt chút nữa đập đầu xuống đất.

“Điện hạ đừng để mệt quá, ta đi trước.”

Khương Hằng nói xong thì cười tươi đứng dậy, động tác tựa nước chảy mây trôi, tự nhiên phóng khoáng.

Để lại Lục Quý Trì ngây ngốc trong giây lát, chàng nhìn chăm chăm vào cánh tay mềm yếu của mình, chep một tiếng.

Chống đẩy được hơn một trăm năm mươi cái đã không trụ được, lúc nào mới có thể giống Ngụy Nhất Dao, một hơi chống đẩy năm trăm cái cũng không thấy mệt mỏi đây!

***

“Tiền nữ tỷ tỷ đã về rồi!”

Vừa bước qua cửa nhà đã bị một nhóc tỷ mập mạp, tròn lẳn, lăn vào lòng, Khương Hằng cúi đầu mỉm cười, nhéo cái má phúng phính của cu cậu: “Đứng thế, A Hòa công tử ra đây để đón tiếp ta sao?”

Nhóc tỷ mập mạp chùng sấu, bảy tuổi, mắt tí lại, lộ ra kìm đồng tiền, bởi vì hơi mập nên tướng mạo không quá xuất sắc, nhưng hai tròng mắt đen lầy, giáo hoạt, vô cùng hoạt bát, nhìn rất nhanh nhẹn đáng yêu.

Đây chính là con trai của Dương thị, là em trai cùng cha khác mẹ với Khương Hằng và Khương Từ.

“Đón tỷ là phụ, tôi báo tin cho tỷ là chính!” Nhóc tí mập mạp giọng thần bí, ngoắc ngoắc ngón tròn béo mập của cu cậu, ý bảo Khương Hằng cúi người xuống.

Khương Hằng rất thích đáng vẻ đáng yêu, hoạt bát, lanh lợi của cậu nhóc, đây chính là hình ảnh mà Khương Từ yếu ớt không thể có được. Nhìn cậu nhóc, nàng sẽ có cảm giác thỏa mãn ‘Nếu thân thể A Từ cũng khỏe mạnh, nhất định lúc bé cũng sẽ giống thế này’, tức nuôi trong lòng sẽ vui bất di.

“Ồ, không biết A Hòa công tử nhà ta phát hiện ra bí mật gì nào?” Nàng cúi người xuống, nghiêng người ghé lỗ tai về phía cậu nhóc.

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Tranh: Cười nhìn tên Tần vương chết tiệt đi tìm đường chết.

Hằng muội: Trước tiên, hãy lo cho bản thân huynh đi

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 60: Lục Quý Trì xua tay, không đồng tình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Sáng sớm nay lúc tỷ ra ngoài, có người tới nhà mình cầu hôn, muốn cưới tỷ về làm nương tử đó. Nhưng mà mẹ không đồng ý, bảo là phải hỏi qua ý bà nội và cha nữa.”

Khương Hằng khựng lại, trong giây lát đã hiểu ra.

Lão thái thái nào có bị bệnh, rõ ràng là đã tìm được cách thức để đối phó với nàng, muốn dây vò nàng cho hả giận đây mà.

Nàng hỏi cau mày, đang định đáp thì từ sau lưng vang lên một giọng nói mềm mại, dễ nghe, nhưng có phần cứng nhắc: “Thằng nhóc này, công khóa còn chưa làm xong đã chạy loạn rồi, về với mẹ nhanh!”

Gương mặt mỉm cười của Khương Từ tức thì ú ớ, cậu dùng ánh mắt trao đổi với Khương Hằng ‘Lại bị bắt lại rồi, bực quá’.

Khương Hằng bật cười, xoa đầu cậu an ủi, rồi nàng xoay người, đi tới hành lễ: “Mẫu thân.”

Dương thị da dẻ trắng nõn, ngũ quan xinh đẹp, là người có học thức, trông rất khí chất, chỉ là bà có thói quen nói năng cẩn trọng, nghiêm túc; thành ra đôi lúc quá cứng nhắc. Trước giờ bà không thích con trai mình thân cận với

Khương Hằng, chỉ lạnh nhạt ‘ừ’ một tiếng rồi kéo Khương Từ đi.

Khương Hằng đã quen với hình ảnh này của bà, cũng không để bụng; đợi hai mẹ con họ rời đi, nàng bèn đi tới viện Tùng Hạc của lão thái thái.

“Lão phu nhân, ngũ tiểu thư tới.”

“Cho nó vào.”

Vừa vào cửa đã nghe thấy giọng lão thái thái, rõ ràng mấy ngày trước còn u ám, mà nay đã nghe ra sung sướng như có điều đặc ý lắm, Khương Hằng hơi buồn cười, nàng cố nhịn, ung dung thong thả bước vào: “Cháu gái thỉnh an bà nội, nghe nói bà nội trong người khó chịu, không biết hiện giờ đã khá hơn chưa?”

Lão thái thái đang dựa người vào thành giường nghỉ ngơi, nghe nàng nói vậy thì lờm một cái, cười giả dối ‘à’ một tiếng: “Để cô thất vọng rồi, bà già này chưa chết được.”

Khương Hằng không muốn so đo với bà ta, mỉm cười đáp lại: “Vậy cháu gái yên tâm rồi.”

“Hừ, nếu đã đến hầu bệnh, thì phải làm sao cho ra dáng hầu bệnh, ta muốn nằm ngủ một lát, cô ở bên cạnh quạt cho ta, không được lười biếng.” Lão thái thái vừa dứt lời đã nằm xuống, còn dặn dò nha hoàn tiếp thân bên cạnh phải trông chừng Khương Hằng, sau đó mới yên tâm nhắm mắt.

Giờ đã là giữa trưa, gần tới giờ ăn cơm, bà ta làm vậy rõ ràng là muốn để Khương Hằng dỗi bụng.

Biết bà ta còn muốn làm khổ nàng trước mới chịu đi vào chính sự, Khương Hằng không tức giận, nhận tới chiếc quạt lá từ tay nha hoàn, rồi ngồi xuống mép giường.

“Ai cho phép cô ngồi? Đứng quạt!” Lão thái thái đang nhắm mắt bỗng lạnh lùng mắng, “Còn nữa, không được đứng quá xa!”

Này là muốn nàng đứng ở cạnh giường, khom người quạt cho bà ta đây mà.

Khương Hằng nhìn bà, không nhịn được mà bật cười. Lão thái thái rất cuộc lấy tự tin ở đâu mà cho rằng bà ta có thể được như ý nguyện?

“...Cô cười cái gì?” Lão thái thái đã tính toán đủ đường, nếu Khương Hằng không làm theo, bà ta có thể lấy cái tội bất hiếu để phạt nàng, nếu Khương Hằng làm theo....

Chẳng phải người bệnh thường ngủ nhiều hay sao?

Bà ta sẽ ngủ một mạch đến tối, cho nàng mệt chết!

Nhưng mà bà lại không tính đến một nước là nha đầu chết tiết này không sợ hãi, không nổi giận mà chỉ cười phá lên. Tiếng cười mang theo châm chọc vô hình khiến lửa giận trong lòng bà trào lên, bà ta mờ trừng hai mắt.

Khương Hằng khẽ chớp hàng mi dài, như chợt dạ mà cúi đầu: “Không có gì, cháu không phải đang cười bà nội... Bà nội đừng hiểu lầm!”

Cười bà?

Bà ta có gì mà cười?

Nghĩ tới ý giễu cợt rõ ràng trong tiếng cười của nàng, lão thái thái nhất thời có cảm giác bị khinh thường.

Nha đầu chết tiết này cho rằng bà không thể làm gì nó phải không!

Lửa giận trong lòng lão thái thái cháy phừng phừng, bà ta không nhịn nổi nữa, vén chăn ngồi dậy: “Cô đừng tưởng có Tần gia và Tần thái phi chống lưng thì ta không thể làm gì được cô!”

Khương Hằng tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn bà: “Bà nội nói vậy là có ý gì? Cháu gái đã làm gì sai?”

Nàng không hỏi câu này thì thôi, vừa hỏi đã làm lão thái thái nhớ đến tình cảnh khổ sở của hai mẹ con tứ phu nhân.

Đó chính là đứa con dâu và đứa cháu gái bà yêu thương nhất, vì nha đầu chết tiết trước mắt đây cản người mãi không buông, mà giờ hai đứa nó bị tổng đi xa kinh thành, mười năm sau mới có thể trở về....

Trong chốc lát, bà ta vừa thương tâm vừa tức giận, những suy tính trong đầu bắt đầu rối loạn, bà ta nhìn chăm chăm vào Khương Hằng, cười lạnh: “Cô có biết hôn sự của mình hiện giờ nằm trong tay ai không?”

Hiển nhiên bà ta đã quên mất mình cần phải ‘ngủ’, Khương Hằng hài lòng buông cây quạt trong tay xuống, rất cung kính mà đáp rằng: “Tất nhiên là trong tay cha mẹ và bà nội. Cháu gái vẫn biết, trong chuyện này thì cậu và dì chỉ là người ngoài, không thể nhúng tay quá nhiều.”

“Biết thì tốt!” Thấy nàng như đang sợ hãi, tâm tình lão thái thái khá hơn, “Ta là bậc trưởng bối, đến cha mẹ cô cũng phải nghe lời ta, cho nên... Nếu cô có thể thuyết phục Tần gia, để ta đưa A Viện và vợ lão tứ quay về, ta sẽ chọn cho cô một phu gia thích hợp, bằng không...”

“Bằng không thì sao? Bà nội sẽ gả cháu cho người xấu hay sao? Nhưng nếu cháu gái sống không tốt, cậu cháu sẽ nổi giận, lúc đó thì tiền đồ của bác cả, của chú tư, của chú năm sẽ...”

Lão thái thái vì sự hưng phấn nhất thời mà quên đi điều cốt lõi: “...”

Cái gọi là bị dỗi một gáo nước lạnh, chính là đây.

Thấy bà ta dờ dẩn hồi lâu mà không nói tiếng nào, Khương Hằng chớp mắt, cung kính nói tiếp: “Hình như bà nội đã mệt mỏi, vậy ngài hãy nghỉ ngơi cho khỏe, bảo trọng thân thể, cháu gái không quấy rầy ngài nữa.”

“Mây!” Lão thái thái mặt tái xanh, trong khoảnh khắc đó, bà ta chỉ hận không thể đâm chết nàng, nhưng nghĩ đến tương lai của các con, đành phải cắn răng chịu đựng. Bà ta thở hắt hắt, mạnh miệng chửi bới, “Mây là đồ bất hiếu, thứ nghiệp chương! Lại dám uy hiếp bà nội mình!”

“Lời cháu gái nói là sự thật, đâu phải uy hiếp! Bà nội hiểu nhầm rồi.”

“Mây...mây không sợ...”

Thời gian dùng bữa trưa đã tới, Khương Hằng hết kiên nhẫn, ngẩng đầu nhìn vị lão thái thái kia không chớp mắt, giọng nhẹ nhàng: “Cho dù bà nội muốn làm gì, trước hết hãy nghĩ đến các chú, các bác trong nhà, bọn họ ở trong triều đấu tranh nhiều năm như vậy, quả thực không dễ dàng.”

Lão thái thái trong phút chốc cảm như hén: “...”

Khương Hằng mỉm cười, kính cẩn hành lễ rồi rời đi.

“Thứ nghiệp chương... thứ nghiệp chương này giống a mẫu thân của nó y đúc!”

Chờ sau khi nàng đi khỏi, sắc mặt lão thái thái đã sa sầm, suýt chút nữa thì bị những lời kia của nàng làm cho nghẹt thở.

“Lão phu nhân xin bớt giận!”

“Bớt giận! Sao có thể bớt giận! Người nói cho ta, đối diện với thứ nghiệp chương bất hiếu, lão toét kia, ta bớt giận thế nào được đây?!”

“Lão phu nhân đừng nôn nóng!” Nha hoàn vội vàng khuyên nhủ, “Chuyện này vẫn còn cách khác...”

Lão thái thái lúc này mới thở phà phò, quay sang nhìn nàng ta: “Người có ý gì?”

Nha hoàn kia tiến lên hai bước, ghé vào bên tai bà và rù rì.

Hai mắt lão thái thái dần sáng lên, vẻ giận dữ vừa rồi cuối cùng cũng biến mất, bà ta cười lạnh: “Hay, hay lắm! Cứ làm thế đi!”

***

Lục Quý Tri không biết chuyện xảy ra ở phủ Vinh quốc công, sau khi kết thúc phần tập luyện ngày hôm nay, chàng lễ lết cái thân mệt như chó của mình về phủ.

Đám người hầu đã chuẩn bị nước tắm cho chàng, chàng thong thả ngâm mình một lúc, sau đó chuẩn bị nghĩ cách thử lòng Lâm Sanh và Chương Tinh Dương giúp Khương Hằng.

Chàng vừa bắt đầu thì Tề Ngan lại tới.

Từ sau hôm xảy ra chuyện ở Lê viên, hai người chưa gặp lại. Lục Quý Tri sùng sốt trong giấy lát, từ trên giường bò dậy: “Sao huynh lại tới đây?”

Phủ An quốc công bị ảnh hưởng khá lớn sau vụ bê bối của Tề Hà, Tề Ngan là người của phủ An quốc công, lại còn là anh ruột của Tề Hà, đương nhiên tình hình của hắn không khá hơn. Lúc này đây trông hần sắc mặt tiêu tụy, Lục Quý Tri cũng không quá bất ngờ, chỉ cảm thấy đồng tình, chàng sai người đi pha cho hắn một ấm trà *đăng sâm kỳ tử**, như là muốn dỗ dành đứa con nít đang đau buồn.

* trà đăng sâm kỳ tử

“Ngày thành thân đã định...” Tề Ngan mệt mỏi đi tới chiếc sạp nhỏ, nằm xuống, thở dài, “là cuối tháng này.”

Không cần hỏi cũng biết hắn đang nhắc tới hôn lễ của ai, Lục Quý Tri vỗ bả vai hắn, an ủi một câu: “Gà sớm cũng tốt.”

Bằng không mấy tháng nữa cái bụng to ra rồi mới làm lễ, danh tiếng phủ An quốc công sẽ càng thêm nhor.

Tề Ngan không lên tiếng, một lúc sau hắn nâng cánh tay đặt lên mắt, giọng khàn khàn, khe khẽ: “Từ nhỏ sức khỏe con bé không tốt, ta thương nó, cái gì cũng chiều theo ý nó, thỏa mãn nó.... Trước giờ nó ngoan ngoãn hiểu chuyện, chưa bao giờ làm mọi người phiền lòng. Sao bây giờ... lại thành ra thế này?”

Trước kia lúc nào trông hắn cũng có vẻ bất cần đời, hành động tùy hứng, nhưng hôm nay thế này, rõ ràng là trong lòng đang rất khó chịu. Lục Quý Tri chưa bao giờ bị người thân lừa dối, nhưng chàng có thể tưởng tượng, cảm giác này khiến người ta khó mà quên được.

Lại nhớ đến mẹ mình cũng vì chuyện như thế mà ngã bệnh, chàng thiếu niên thở dài, nhất thời không biết mớ lời sao cho phải.

“Chỉ cần nghĩ đến cảm xúc của chúng ta một chút thôi, con bé sẽ không hồ đồ như vậy.... Mẹ kiếp uống công lao từ tốt với nó! Huynh nói... huynh nói xem gã họ Lạc khôn kiếp kia có điểm gì tốt, đáng cho nó làm chuyện ngu xuẩn, ác độc như vậy...”

Biết hẳn giờ khắc này không cần an ủi quá nhiều, chỉ cần có thể xả hết bực bội trong lòng những ngày qua, nên Lục Quý Tri không xen ngang, một mực yên lặng lắng nghe.

Sau đó, nửa canh giờ trời qua.

Lục Quý Tri: “...”

Mặc dù biết hắn kim nén đã lâu, nhưng nói thế này có phải quá nhiều rồi không!

Thiếu niên rót nước cũng không nhận được nữa, lên tiếng cắt ngang tiêu tử đang lái nhai không ngừng: “Được rồi, đôi người đẹp dễ như vậy, chúng ta phải luôn nhìn về phía trước, những phiền muộn trong lòng này cứ để gió cuốn hết đi!”

“...” Tề Ngan giương con mắt đã đỏ lên nhìn chàng, “Ta còn chưa nói hết mà.”

Lục Quý Tri xua tay bày tỏ từ chối lắng nghe: “Như thế đủ rồi, nói nữa huynh cũng chỉ lặp đi lặp lại thôi.”

Tề Ngan: “...”

Muốn phản bác cũng không thể phản bác, hắn vuốt mặt rồi ngồi dậy, giọng ừ rừ nói, “Huynh thay đổi rồi.”

“Đúng thế, nếu là trước kia, bốn vương chi kiên nhẫn với huynh được nửa khắc.” Lục Quý Tri vỗ vai hắn, “Biết đủ đi.”

“...” Tề Ngan tròn mắt nhìn chàng, cảm nín.

Lục Quý Tri cũng tròn mắt nhìn lại, không nói gì.

Sau đó, cả hai cùng cười phả lên.

“Ày da, nói xong thoải mái hơn rồi.” Tề Ngan lại nằm vật ra sạp nhỏ, giọng đã khôi phục về cả lo phát phor.

“Mẫu thân huynh ổn không?” Lúc này, Lục Quý Tri mới hỏi thăm.

“Không khỏe lắm, nhưng cũng không nguy hiểm tới tính mạng.” Tề Ngan xoa mặt, “Là tâm bệnh, nên cứ dưỡng từ từ thôi.”

Lục Quý Tri gật đầu, hơi trầm ngâm, rồi ngừng đầu nhìn hắn, nói: “Thực ra, ngày hôm đó, nếu ta làm theo lời huynh, trước tiên phải người giúp huynh khống chế tình hình, chuyện này có thể sẽ không ồn ào như bây giờ...”

Tề Ngan sùng sốt trong giấy lát, trong mắt ánh lên vài phần phức tạp.

“Nhưng lúc đó ta rất tức giận, hoàn toàn không định làm vậy.” Hai mắt Lục Quý Tri sáng rõ, chàng thẳng thắn bày tỏ, “Bởi vì Khương Hằng cũng là bằng hữu của ta, mà muội muội của huynh suốt chút nữa đã phá hủy cả đời nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Bắt ngờ, tay chàng chạm phải tay nàng

Tề Ngan ngán ra hồi lâu, gạt mình hỏi: “Bằng hữu... Huynh và Khương Hằng thành bằng hữu từ khi nào vậy?”

“Tại thời điểm mà huynh không biết.” Thật ra, kể cả chàng và Khương Hằng không phải bạn bè, dưới tình hình đó, chàng cũng sẽ lựa chọn như thế. Nhưng lời này nói ra nghe khá đau lòng, Lục Quý Tri trầm mặc trong giây lát, rồi vỗ vai hân nhĩ tiếp, “Ta và huynh quen biết nhiều năm, ta không muốn vì chuyện này mà phá hủy giao tình giữa chúng ta, giờ huynh có gì muốn nói hay muốn hỏi, thì cứ lên tiếng đi.”

Tề Ngan lại ngăn ta, một lúc sau, hân từ từ cúi đầu xuống, trầm giọng nói: “Chúng ta....tuyệt giao đi.”

Lục Quý Tri: “...”

“Nếu không phải tại thời khắc mấu chốt huynh không giúp ta, chuyện sẽ không thành ra thế này, mẹ ta sẽ không bị bệnh, cha ta sẽ không nặng nề trách cứ bà không biết dạy dỗ con gái, Hà nhi sẽ không bị trục xuất khỏi phủ, danh tiếng nhà ta sẽ không nhoe nhộc như bây giờ.... Những người khác trong phủ cũng sẽ không hận đại phòng chúng ta vì bị chúng ta liên lụy...” Tề Ngan nói, bà vai không ngừng run lên, Lục Quý Tri còn chưa kịp phản ứng, hân đã vung tay lên đập chàng hai cái, vừa khóc tu tu vừa lớn giọng mắng, “Đồ quý! Đều tại huynh! Người ta không muốn chơi với huynh nữa!”

Tóc gáy Lục Quý Tri dựng hết lên: “....Bỏ cái tay chó của mi ra, nếu không bốn vương chặt đi đấy.”

Tề Ngan nhanh né sang một bên, không nhìn được cười phá lên.

Trông hai mắt hân sáng trong, nụ cười thoải mái, không hề có khúc mắc với chuyện này như chàng vẫn nghĩ, Lục Quý Tri thờ phào nhẹ nhõm.

Chuyện Tề Hà đã gây ra không liên quan tới Tề Ngan, hơn nữa mười mấy năm thương yêu sẵn sóc muội muội đều đồ sống đồ chết, kể ra hân cũng là người bị hại. Lục Quý Tri cảm thông cho hân, cũng không muốn mất đi tình bạn này, cho nên đã định tìm thời gian kể hết mọi chuyện cho hân nghe. Chàng qua gần đây phủ An quốc công quá loạn, tới nhà người ta vào lúc này thật không hay, cho nên chàng cứ lần lữa mãi, muốn đợi sóng gió qua đi rồi tìm cơ hội, không nghĩ tới mình còn chưa tìm hân, tiêu tử này đã tự mình tới cửa.

“Những chuyện huynh vừa nói, trong mấy ngày tru phiền vừa rồi, ta đã nghĩ qua cả....” Tề Ngan đã cười đủ, tặc lưỡi nói, “Ta bực lắm, mẹ nó huynh không phải anh em của ta sao, không phải sẽ giúp đỡ huynh đệ bất kể tình huống nào sao, thế mà thời khắc quan trọng lại bỏ lơ từ chạy mất....”

Lục Quý Tri liếc hân: “Không, huynh sai rồi, thân là một người vì chính nghĩa, ta vị lý bất vị thân.”

“Cút,” Tề Ngan cười, đá chàng một cước, rồi lắc đầu kể, “Nhưng đây chỉ là ý nghĩ nhất thời của ta, lúc tỉnh táo lại ta đã hiểu, chuyện này trách ai chứ không thể trách huynh. Khương Hằng vô tội, huynh lựa chọn cứu nàng ấy trước rất đúng, nếu nàng ấy thực sự xảy ra chuyện gì, thì tội nghiệt của nhà ta sẽ lớn lắm. Chuyện này suy cho cùng cũng do nhà đầu chết tiết kia muốn tìm đường chết....chúng ta giấu được nhất thời, chứ không thể giấu được cả đời. Huống chi việc lan truyền ra ngoài, là do ta ban đầu nóng nảy, mất lý trí, làm mọi thứ rùm beng....”

Lục Quý Tri nhìn hân, đáp: “Nếu ta là huynh, ở tình cảnh như vậy, ta cũng sẽ nổi điên lên.”

Chưa kể Tề Hà còn mang thai.

Chưa thành thân mà đã có thai, chính là một nhát dao trí mạng ở xã hội này, Tề Ngan mới mười mấy tuổi, bỗng nhiên nghe được tin động trời như vậy, lý trí mất kiểm soát là chuyện bình thường.

“Cho nên chuyện này vốn không thể tránh được,” Tề Ngan cười khổ, “Từ lúc nhà đầu chết tiết kia bước theo con đường nó chọn, kết cục đã được định sẵn.”

“Huynh biết vậy là được rồi,” Tiểu tử này đầu óc cũng nhanh nhạy nhỉ, Lục Quý Tri mừng ra mặt, gạt đầu lia lịa, “Hon nữa thế lực đứng sau Khương Hằng là Tần gia và Tần thái phi, dù nhà huynh có đối gạt được chuyện ngày hôm đó, nhưng nếu nàng ấy xảy ra chuyện, muội muội huynh sẽ bị lôi tới, đến lúc đó sợ là kết quả còn thảm hơn bây giờ.”

“Còn không phải sao.” Tề Ngan hoàn hồn, sợ rụt cổ, nhà họ Tần đó giỏi nhất là bao che người nhà.

“Cho nên chuyện này huynh còn phải cảm tạ Khương Hằng, nếu không nhờ nàng ấy có trí, né được cạm bẫy, thì không biết nhà huynh hiện giờ sẽ ra dạng gì đâu!” Lục Quý Tri chép miệng hai tiếng, nhân cơ hội bày tỏ hảo cảm thay bạn mình.

“Đúng thế, may là nàng ấy không sao, nếu không kể cả Tần gia chưa trả thù, lòng ta cũng...” Tề Ngan lắc đầu, không nói tiếp.

Đến bây giờ hân vẫn không sao tiếp nhận nỗi sự thật, đưa em gái ngây thơ, thuần khiết của mình có thể làm ra chuyện ác độc như vậy.

Cùng là nữ tử, chẳng lẽ nó không hiểu rằng một khi kế hoạch của mình thành công, kết cục của Khương Hằng sẽ ra sao ư?!

Đại khái cũng vì không quá tin, hơn nữa, việc muội muội ăn hai cái tát rồi ngất xỉu cũng hù dọa hân, cho nên hân không thể nghĩ được như Lục Quý Tri: đầu tiên cần phải cứu Khương Hằng trước.

Sau khi tỉnh táo suy nghĩ lại, hân vô cùng sợ hãi, may là Lục Quý Tri chạy tới, và Khương Hằng vẫn bình yên vô sự.

“Thôi được rồi, không nhắc tới mở bong bong này nữa, người đời chóng quên, qua một thời gian nữa là ổn thôi.”

“Ồ...” Tề Ngan lấy lại bình tĩnh, “Nhắc mới nhớ, huynh và Khương Hằng là thế nào vậy?”

“Thế nào là sao? Bằng hữu thời mà,” Lục Quý Tri thần nhiên đáp, “Nàng ấy tình cờ giúp đỡ ta mấy lần, còn cứu cứu nhà đầu, ta nhớ ơn huệ đó, dĩ nhiên là phải che chở cho nàng ấy.”

Hỏi tương lại ngày đó lúc nghe nói Khương Hằng xảy ra chuyện, đáng vẻ tên này vừa giận dữ vừa nóng vội, Tề Ngan neho mắt, không tin: “Thật sự chỉ là bạn?”

Lục Quý Tri ù ù cạc cạc: “Nếu không thì sao?”

Là một kẻ lão luyện ngày ngày ra vào chốn trăng gió, thường xuyên thấy cảnh nam nữ ái ân, Tề Ngan sờ cằm, cười đêu: “Giữa nam nhân và nữ nhân làm gì có tình bạn thuần khiết, huynh quan tâm nàng ấy như thế, có phải vừa ý nàng rồi không?”

Lục Quý Tri nghe vậy trợn trừng hai mắt: “Huynh cho là ai cũng xấu xa như huynh à!”

Nói đến đây chàng chợt nhớ ra một chuyện, vội vàng nói tiếp: “À, huynh quen biết rộng, mấy chuyện đồn đại cũng biết kha khá, vậy huynh có biết tin gì về hai người, Lâm Sanh phủ Thành Ý bá và Chương Tĩnh Dương, lão nhị nhà Chương các lão không?”

Chủ đề xoay nhanh như vậy, Tề Ngan không khỏi ngạc nhiên: “Huynh hỏi cái này làm gì?”

“Không phải Khương Hằng đã từ hôn rồi sao, ta muốn giúp nàng ấy tìm một người tốt, hai người kia có vẻ không tệ, nhưng mà...”

Tề Ngan ngây dại.

Lục Quý Tri lăm lăm một hồi, lờm lỏm hân: “Nhìn ta làm gì, đang hỏi huynh đấy!”

Tề Ngan hoàn hồn: “Không phải chứ, huynh lại tìm nhà chồng mới cho tiểu cô nương mình thích à ha ha ha ha ha ha —!”

“.. Thích con khỉ, ta nói rồi mà, chỉ là bạn thôi!”

Người xấu xa nhìn cái gì cũng thấy xấu xa, Lục Quý Tri thật muốn phi nhỏ tên nhãi này.

Tề Ngan liếc chàng, cười phá lên: “Vậy huynh... Vậy huynh có dám đánh cược với ta không?”

“Đánh cược thì cược!” Lục Quý Tri không chút sợ hãi, “Nói đi, cược cái gì?”

“Ta cược sớm muộn huynh sẽ thích Khương Hằng, nếu ta thua, huynh kêu ta làm gì ta cũng làm. Còn nếu huynh thua...” Tề Ngan nín cười, bụng dạ xấu xa ra điều kiện, “Huynh phải giờ cao tám bảng ‘Bốn vương là kẻ đại nghịch’ chạy ba vòng quanh kinh thành, chơi không?”

Lục Quý Tri chắc chắn bản thân và Khương Hằng không thể có chút tư tình nam nữ nào, chàng không chút do dự, đập bốp lên vạc giường một cái, đáp: “Chơi!”

Hết thấy bực bội trong lòng Tề Ngan đều biến mất: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Hôm nay hân đã đến đúng chỗ rồi!

***

Tề Ngan thỏa mãn rồi đi, trước đó còn kể cho Lục Quý Tri nghe mấy tin xung quanh Lâm Sanh và Chương Tinh Dương — không phải chuyện xấu, mà chỉ là một chút thói quen hàng ngày.

Lục Quý Tri nghe xong thì nghĩ ngợi một hồi, quyết định sẽ dẫn Khương Hằng đi quan sát Lâm Sanh trước. Đúng lúc Ngụy Nhất Đào tới bẩm báo, hết thấy mọi thứ đã chuẩn bị xong, Lục Quý Tri gật đầu, từ sạp nhỏ bò dậy: “Phải người đi mời Khương tiểu thư.”

Rồi chàng khoác thêm chiếc áo, đi ra khỏi phủ, tiến về phía Trường Phong từ từ lâu.

Đi thẳng lên lầu hai, vào một sương phòng nhìn ra đường lớn ngồi chờ, một lát sau, Khương Hằng cùng Nguyệt Viên thướt tha đi tới.

“Tham kiến điện hạ.”

“Mau đến đây, Lâm Sanh sắp xuất hiện rồi!”

Nhìn thiếu niên đang nhào người bên cửa sổ, chăm chú nhìn phố phường dưới lầu, Khương Hằng neho mắt, tươi cười bước tới, ngồi xuống bên cạnh chàng, sau đó hơi nghiêng đầu, gót chân hơi kiễng lên: “Ồ đâu?”

Nguyệt Viên lòng đang bế tắc, thấy cảnh này thì chớp mắt, quay sang nói khẽ với Ngụy Nhất Đào nãy giờ vẫn đứng sừng sững như núi sau lưng Lục Quý Tri: “Tôi có việc muốn thỉnh giáo Ngụy thúc, không biết có thể ra ngoài nói chuyện không?”

Ngụy Nhất Đào không quay đầu lại: “Không được, ta phải bảo vệ điện hạ.”

Nguyệt Viên: “...Chỉ một lúc thôi.”

“Không.”

“...Vậy chúng ta không ra ngoài nữa, đứng bên cửa cũng được.”

Ngụy Nhất Đào im lặng trong giây lát, quay đầu nhìn nàng, nhẹ nhàng đáp: “Thực ra là ta sợ bỏ lỡ kịch hay thôi, nhóc đệ tử, ta xem xong rồi nói nhé.”

Nguyệt Viên: “...”

Nàng thề, cho đến bây giờ nàng không hề muốn động thủ, nhưng mà....

Xin lỗi chứ nàng không nhận được nữa rồi.

“Kêu thúc ra thì thúc ra, nói nhảm nhiều như vậy làm gì!”

Nhìn nữ tử mập mạp mới vừa rồi còn tươi cười ấm áp, chớp mắt hung hăng thô bạo, Ngụy Nhất Đào không khỏi ngẩn ngơ, đang định đáp thì đã thấy một bàn tay mềm mại vươn ra véo lấy lỗ tai mình, lời anh ta ra ngoài.

Ngụy Nhất Đào: “...Đau đau đau!”

Anh ta vung tay lên gầy giữa theo bản năng, nhưng Nguyệt Viên đã cười lạnh một tiếng rồi né tránh, đồng thời nhanh như chớp véo sang tai khác của anh ta.

Ngụy Nhất Đào giật mình, húng thủ nổi lên: “Thân thủ tiểu nha đầu không tệ! Buông ta ra, chúng ta so chiêu?”

Thấy anh ta nóng lòng muốn tỉ thí, Nguyệt Viên nhếch mép.

Hóa ra là phản tử hiếu chiến, sớm biết vậy nàng đã ra tay từ đầu.

“...Mời.”

“Hay lắm!”

Hai người vừa nói vừa tung chiêu ra khỏi cửa.

Từ lâu này là tài sản của Lục Quý Tri, rất an toàn, tính bí mật cũng cao, vì thế sau khi Ngụy Nhất Đào rời khỏi, cũng không kêu người vào trong bảo vệ nữa.

Trong chốc lát chỉ còn lại Lục Quý Tri và Khương Hằng bên trong.

“Nha đầu kia tính khí nóng nảy thế.....” Lâm Sanh vẫn chưa xuất hiện dưới lầu, Lục Quý Tri nghe tiếng động ‘huỳnh huých’ bên ngoài, miệng méo mó.

Khương Hằng nhìn chàng cười hóm hờ: “Điện hạ thứ lỗi.”

“Không sao, dù sao người chịu đòn cũng không phải ta,” Lục Quý Tri vô lương tâm cười đều, tầm mắt vô tình quét sang mái tóc của nàng, vội vàng nhắc nhở, “Có lá cây trên tóc cô kia.”

“Vậy à, ” Khương Hằng ánh mắt sáng lên, đưa tay sờ sờ trên búi tóc, “chỗ này à?”

“Không phải, qua bên trái một chút.”

“Ồ đây?”

“Qua chút nữa.”

“VẬY... chỗ này?”

“Không đúng...” Thấy nàng mãi không tìm được đúng vị trí, Lục Quý Tri mất kiên nhẫn, nghiêng người về phía trước, vươn tay ra, “Thôi, để ta giúp cô.”

Đúng lúc đó Khương Hằng cũng đưa tay tới, Lục Quý Tri không đề phòng, tay chạm phải tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Giữa lúc mặt đỏ tim run, bầu không khí sao mà ám muội?

Bàn tay nhỏ bé của nàng hơi lạnh, mềm mại và mịn màng, tựa như đậu hủ non, mang lại cảm giác hoàn toàn khác so với bàn tay thô ráp, xương khớp rõ ràng của chàng. Không hiểu sao ngực Lục Quý Tri đột nhiên nảy lên, trong tích tắc tim như muốn ngừng đập.

Khương Hằng cũng ngẩn ra, rồi nhanh chóng thu tay lại, hắng mi dài rũ xuống, nàng nghe giọng mình thô thê: “Làm phiền điện hạ quá.”

Dường như nàng có chút thẹn thùng, bàn tay bị chàng chạm phải lảng lạng nắm lại thành nắm, gò má trắng ngần ửng hồng. Lục Quý Tri trông thấy mà ngại người, sau đó...

Không biết tại sao chàng cũng cảm thấy mặt mình nóng lên, hai người lặng lẽ đưa mắt nhìn nhau, đương lúc mặt đỏ ửng, tim rộn ràng, bầu không khí sao mà mập mờ đến thế?

Không, không có thực.

Chàng thiếu niên nhìn cô nương đối diện không chớp mắt, ngập ngừng một lát rồi lên tiếng: “Ừ, cô về hoa trên mặt đó à.”

Khương Hằng đang cười tức thì cứng đờ: “...”

“Thật đó, chỗ này này,” Lục Quý Tri không nhận ra biểu cảm của nàng, đưa tay chỉ vào đuôi mắt nàng, nhắc nhở, “*chỗ son nè, đó cả một vùng quanh mắt rồi.*”(*)

(*)Nguyên văn – “那个胭脂, 晕到眼睛下边儿去了。” – đoạn này mình dịch không ra. Cũng chưa biết hỏi ai. Sau này tìm ra đáp án sẽ sửa lại cho khớp nhất có thể.

“...” Khương Hằng âm thầm hít một hơi, cố gắng giữ nụ cười trên môi, “Đa tạ điện hạ nhắc nhở, đây là lỗi trang điểm ‘hoa đào’ thịnh hành gần đây, không phải là son. ....Cũng không phải đó cả một vùng.”

Nguyên chủ là một người không ham nữ sắc, nên rõ ràng không biết lỗi trang điểm hoa đào hay hoa lê là gì, Lục Quý Tri lại là vị khách từ hiện đại tới, đương nhiên càng không biết. Chàng ngẩn ngơ, tự cảm thấy ngại ngùng, vội cười ha ha rồi chấp tay xin lỗi: “Bình thường ta không hay để ý mấy thứ này, cho nên... Lỗ mắng, lỗ mắng rồi, xin ngài tiểu thư thứ lỗi!”

Khương Hằng không quen trang điểm đậm, hôm nay cũng chỉ vẽ thêm đuôi mày, trên mặt cũng chỉ đậm thêm một tầng phấn nhẹ, ngoài ra dùng phấn hồng điểm một chút ở đuôi mắt cho giống kiểu trang điểm hoa đào. Trang điểm như vậy nhìn qua như có đóa hoa đào như ẩn như hiện trên mặt, nhìn kỹ cũng không thấy gai mắt, trái lại trong vẻ dịu dàng lại bật lên vẻ hoạt bát và đáng yêu, đây chính là lỗi trang điểm được khuê nữ kinh thành chuộng nhất năm nay.

Kết quả.... Vẻ xinh đẹp mê người ở đâu chứ?!

Khương Hằng để nén cảm giác khó đỡ trong lòng, khẽ mỉm cười tỏ vẻ không sao.

Nàng rộng lượng như vậy, làm Lục Quý Tri thở phào nhẹ nhõm, chàng vừa giúp nàng gỡ chiếc lá trên tóc xuống, vừa nói: “Vẫn là cô tốt tính, đối lại là m.ẫu phi của ta, bà đã sớm bóp chết ta rồi.”

Khương Hằng cười tủm tỉm nhìn chàng, hai mắt cong lên, không nói gì.

Đúng lúc đó, từ đường lớn dưới lầu truyền lên giọng nữ tử thét chói tai: “Buồng tôi ra! Các người buồng tôi ra!”

Hai mắt Lục Quý Tri sáng lên, vội nói: “Kịch hay tới rồi, mau xem!”

Khương Hằng khựng lại, ánh mắt xoáy sâu vào người chàng, rồi nàng thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn theo.

Bên đường người người tấp nập, ở một góc nọ, có hai tráng hán nom không dễ chọc đang như hung thần ác sát, lôi kéo một tiểu cô nương bán đồ tre trúc. Cô nương kia mang khăn che mặt, nhìn không rõ dung nhan, nhưng từ vóc người và giọng nói cho thấy, nàng ấy còn rất trẻ.

Sạp nhỏ của nàng đã bị hai tên tráng hán kia đập đổ, từng món đồ bán tre trúc xáo rơi một loạt xuống đất, bị đám đông xem náo nhiệt xung quanh nhân lúc chấy nhá hôi của không ít.

Đứng bên cạnh sạp hàng bị đổ là một vị tráng hán cao lớn khác, một tay xách một người đàn ông trẻ tuổi gầy nhom, nước mắt nước mũi tùm lùm, một tay kẻ thanh đao vào cổ hán.

“Đừng giết tôi! Cầu xin các người đừng giết tôi! Tôi...tôi bán muối muối trả nợ! Các người bắt nạt đi! Cứ bắt nạt đi! Nó có sắc đẹp! Bán đi nhất định sẽ được nhiều tiền!” Gã đàn ông bị dọa sợ, khăn cổ lên cầu tha thứ, nhìn đến là chật vật.

“Huynh! Muội xin huynh! Đừng để bọn họ bắt muối đi trả nợ mà, muối nhất định cố gắng kiếm tiền, giúp huynh trả nợ!”

Tiếng khóc nữ tử nghe thật tuyệt vọng, ấy thế mà gã đàn ông trẻ tuổi kia chỉ mãi lo cầu xin tha thứ cho bản thân, không mấy may để ý tới nàng.

Quần chúng đứng xem thấy vậy thì bàn tán sôi nổi, mặt lộ ra vẻ đồng tình, nhưng cũng chỉ như vậy, không ai dám đứng lên vì một cô nương xa lạ, chống lại đám tráng hán vẻ ngoài bặm chợn kia.

“Đây là do điện hạ an bài à?” Khương Hằng nhu mày nhìn Lục Quý Tri.

Lục Quý Tri cười hi hi: “Dù tiếng tăm Lâm Sanh không tệ, ta cũng không tra ra được nhược điểm nào của hán, nhưng trăm nghe không bằng một thấy, cho nên ta mới... Ày, tới rồi!”

Khương Hằng nhìn theo hướng chàng chỉ, liếc mắt đã thấy một chàng trai thần như ngọc, dung mạo cực kỳ anh tuấn đi tới.

Đó chính là thế tử phủ Thành Ý bá, Lâm Sanh.

Xứng danh là đệ nhất tú đại nãi nam kinh thành, tướng mạo của hán không có gì phải bàn, lại thêm cách ăn mặc thanh quý, khí chất bất phàm, đứng trong đám đông như hạc giữa bầy gà, vô cùng nổi bật.

“Quả nhiên đáng đáp không tệ,” nguyên chủ biết Lâm Sanh, nhưng không quen thân, Lục Quý Tri nhìn chăm chăm vào hán, gật đầu hài lòng, “Cô cảm thấy thế nào?”

Khương Hằng không trả lời ngay, ánh mắt nàng liếc nhìn Lâm Sanh đứng ra cứu giúp cô nương kia, một hồi lâu mới đáp lời: “Nhân trung long phượng, không thẹn với mỹ danh.”

Giọng điệu nàng không che giấu ý tán thưởng, ánh mắt nhìn Lâm Sanh chăm chú, chưa từng rời đi. Lục Quý Tri đáng lẽ phải vui mừng, nhưng nhìn cảnh này, chàng không khỏi nhớ tới nữ sĩ Phụng Trán Châu nhà mình.

Nha đầu này không lẽ cũng là một người cuồng sắc đẹp?!

Đột nhiên chàng cảm thấy không ổn, vội nhắc nhở: “Tướng mạo đẹp để đúng thực là ưu điểm, nhưng quá đẹp thì không ổn, nhiều nợ đào hoa lắm. Cô nhìn các cô nương lớn tuổi hay nhỏ tuổi trong đám đông kia, ánh mắt dính chặt lên người hán rồi! Còn cả bên kia nữa, đám đàn ông cũng nhìn chăm chăm vào hán... Ồi chao, truyền thuyết nam nữ đều ăn là có thật đấy à!”

Khương Hằng hơi khựng lại, khoe miệng thần nhiên nhếch lên, sau đó nàng từ tốn đáp lời, vẻ tán thưởng trong giọng nói không hề giảm đi: “Nếu là người tâm chí đều kiên định, thì dù tướng mạo có tuấn tú, đối mặt với nhiều cám dỗ cũng sẽ giữ được bản tâm, không dễ gì bị dao động. Nếu tâm và chí không kiên định... Việc kẻ xấu tác oai tác quái cũng đâu phải ít?”

Đám đông dưới lầu chợt truyền lên tiếng kinh hô, Khương Hằng ngó mắt nhìn, nụ cười trên miệng càng thêm đậm.

“Công tử trượng nghĩa cứu giúp, tiểu nữ vốn không nên làm phiền công tử, nhưng huynh trưởng tiểu nữ thiếu nợ đám người đó đến mấy trăm lượng, những người đó không có tiền, nhất định sẽ quay lại! Trước giờ tiểu nữ cho rằng, chỉ cần kiếm đủ tiền giúp huynh ấy trả nợ, huynh ấy sẽ quay đầu, không còn liên quan tới đám người đó nữa, nhưng ai ngờ... Công tử! Nhất định họ sẽ trở lại bắt tiểu nữ, cầu xin công tử hãy cứu tiểu nữ! Chỉ cần cho tiểu nữ một con đường sống, dù làm nô tỳ, tiểu nữ cũng cam tâm tình nguyện...”

Cô nương kia quý rap người trước mặt Lâm Sanh, khóc lóc hoảng loạn, tấm mạng che mặt không biết rơi xuống tự bao giờ, lộ ra dung nhan xinh đẹp yêu kiều như đóa hải đường sau cơn mưa.

Tiếng kinh hô của mọi người chính là vì thế.

“Dung mạo đẹp thật đấy...”

“Chẳng thế thì sao! Sớm biết vậy này tao đã ra tay rồi!”

“Bớt bớt đi! Cỡ như này mà đòi đánh được người ta à!”

Đám người bàn tán sôi nổi, không ngác nhiên thì cũng thương tiếc, có người thấy dung nhan yêu kiều của nữ tử thì thì giọng treu chọc. Chỉ có Lâm Sanh hơi lùi người về sau một bước, nhìn cô nương diễm đam đáng yêu kia, giọng ôn tồn: “Nha hoàn trong phủ ta quá nhiều, gần đây sẽ không thêm người mới, ngược lại Cẩm Tú các cách đây không xa có vẻ đang tuyển nha hoàn. Nếu cô nương sợ những người đó quay trở lại tìm mình, chỉ bằng đến Cẩm Tú các, ký khế ước với các nàng ấy, một khi cô nương đã ki, đám người huynh trưởng cô sẽ không có cách nào bắt cô đi được.”

Quần chúng đứng xem “...”

Cô nương đây xinh đẹp, hiền lành duyên dáng, hai mắt ngấn lệ, nói với hán rằng, nàng nguyện làm nô tỳ cho hán, thế mà hán lại kêu người ta đi làm nha hoàn ở phường thù.

Không lẽ mắt mù rồi sao!

Lục Quý Tri không ngờ hán sẽ phản ứng như vậy, sau một thoáng sững sốt, ánh mắt chàng đã có thêm vài phần tán thưởng.

Gặp chuyện bất bình, quyết đoán tương trợ, có thể thấy vị Lâm thế tử này tâm địa hiền lành, là người chính trực.

Phát hiện người mình cứu là một cô nương xinh đẹp đáng yêu, lại không hề biến sắc giống đám đồng xung quanh, có thể thấy phẩm hạnh nhất quán, đối với sắc đẹp luôn bình thản dửng dưng.

Thêm vào đó, trước thái độ cầu khẩn khổ sở của mỹ nhân, hẳn cũng không mù quáng mềm lòng, nhưng cũng không khoanh tay mặc kệ, mà là tìm cho nàng một chỗ đáng tin để gửi gắm, vừa giúp nàng giải quyết vấn đề, lại vừa không làm khó bản thân...

Chính trực hiền lành, biết cách giữ mình, không quá tốt bụng cũng không quá vô tình, lại còn thông minh, nhan sắc nổi bật hơn người thường, khó trách ngay cả ông anh hờ nhà chàng cũng phải ngợi khen Lâm Sanh này ‘ công tử như ngọc, có một không hai trên đời.’

Lục Quý Tri nghĩ tới đây, bèn nhìn sang Khương Hằng: “Người này...”

“Rất được.”

Vừa nói được hai chữ đã bị thiếu nữ mặt mày đỏ ửng tiếp lời, Lục Quý Tri không khỏi sững sờ, không biết tại sao, chàng lại cảm nhận được một tư vị bất thường.

“Mặc dù người này trông không tệ, nhưng...”

Thấy nàng vẫn đang chăm chú quan sát Lâm Sanh dưới lầu không rời mắt, người ta đã đi xa rồi mà vẫn ngoái theo, lòng Lục Quý Tri tự nhiên dâng lên một nỗi buồn bực khó hiểu, đồng thời, chàng đột nhiên nghĩ tới bà chị hàng xóm ở hiện đại của mình.

Bà chị hàng xóm kia ở đối diện nhà chàng, lớn hơn chàng bảy, tám tuổi, học hành rất cừ, nhan sắc vừa mắt, tính tình dịu dàng. Mấy năm trước có người giới thiệu cho chị ấy một người đàn ông điều kiện gia đình khá giả, vừa đẹp người, tính tình lại tốt bụng, chị ấy cứ thế mà vui mừng gả đi, thế mà không tới một năm, đã ly dị.

Bởi vì chồng chị, một người đàn ông ưu tú chất lượng năm sao trong mắt người ngoài, lại có một tính xấu không ai hay biết — một khi say rượu tính tình biến đổi, vừa đánh đập vừa chửi vợ thậm tệ.

Bởi vì bình thường anh ta rất ôn hòa, lần đầu tiên chị hàng xóm bị đánh, chị đã quyết định nhẫn nhịn, nhưng cái chờ đợi chị không phải là anh ta thay đổi tính tình, mà ngày càng tệ hại hơn.

Chị hàng xóm cuối cùng không thể chịu nổi nữa, nên quyết định ly dị, cuộc hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn trong mắt người đời đến đây tan vỡ.

Lục Quý Tri nhớ rõ, khi đó mẹ già nhà chàng còn cảm khái, biết người biết mặt không biết lòng, kết bạn cũng được, tìm đối tượng cũng được, nhưng nhất định phải cần chút thời gian, phải bỏ ra sự nhẫn nại để cùng chung sống và quan sát...

Suy nghĩ trong đầu làm chàng thoải mái hẳn ra, chàng vỗ lấy bả vai Khương Hằng, cây ngay không sợ chết đứng mà nói: “Nhưng ai biết bên trong hẳn liệu có che giấu điều gì không! Cho nên cô đừng thích hẳn vội, đợi ta cần thận tra thêm đã!”

Thấy Khương Hằng như cười như không quay lại nhìn mình, thiếu niên hơi chột dạ, chớp mắt một cái, nhưng nghĩ đến kết quả của bà chị hàng xóm, chàng lại nhanh chóng ưỡn ngực lên.

Thành thân là chuyện lớn cả đời, thận trọng một chút vẫn hơn!

Nếu không, ngộ nhỡ tương lai nàng sống không hạnh phúc, tội của người làm mai là chàng đây sẽ lớn lắm!

Nhớ tới chị hàng xóm sau khi ly dị, cả nhà bọn họ không bao giờ thúc đẩy một mối hôn sự qua mai mối nào nữa, Lục Quý Tri càng thêm kiên định.

Không được! Chuyện này phải kỹ lưỡng hơn...!

Còn làm sao để có cách thăm dò tỉ mỉ hơn thì...

Lục Quý Tri neho mắt suy nghĩ trong giây lát, đột nhiên hai mắt chàng sáng bừng, có cách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 63: Anh giỡn ta phông?

“Đột nhiên ta nhớ ra còn chuyện cần làm, có cứ về trước đi. Về phần thế tử Lâm gia, nếu có vớ ý hân, vậy chờ ta xác định lại một chút, nếu như hẳn không có sở thích gì kỳ quái, nhân phẩm thật sự không có vấn đề, ta sẽ sắp xếp hai người gặp mặt, đến lúc đó có thể xem xem khả năng hai người đến được với nhau là bao nhiêu nhé.”

Ở dưới lầu, Lâm Sanh đã rời đi, đám người vây xem cũng giải tán, Lục Quý Tri dứt lời, gọi Ngụy Nhất Đào bên ngoài vào để tiễn Khương Hằng trở về.

Ngụy Nhất Đào đang say sưa chiến đấu với Nguyệt Viên, nghe mệnh lệnh thì cười khà khà ngừng tay, mặt chưa thỏa mãn nhìn Nguyệt Viên, nói: “Lần sau tái chiến nhé!”

Lâu lắm rồi mới có người tiếp được nhiều chiêu của anh ta như thế, phong cách đánh đấm của đối thủ lại rất hợp khẩu vị, nhất định sau này phải tìm cơ hội chiến đấu cho thỏa thuê.

Nguyệt Viên: “...”

Cha này cứ động tới đánh đấm là y hệt gã điên, mặc kệ nàng là nữ tử, cũng không quan tâm mục đích ban đầu chỉ là luận bàn võ học, ra tay cực kỳ thô bạo, nếu không phải nàng tập võ từ nhỏ, lại có thiên phú võ học, đã sớm bị anh ta đánh gục rồi.

Sắp mặt!

Từ chi bẹp dí dưới đất, đúng kiểu chó nằm ăn phân vậy!

Nguyệt Viên xoa xoa bả vai đau nhức, lườm anh ta, thật sự muốn kêu anh ta cút đi, nhưng nghĩ tới hạnh phúc cả đời của tiểu thư nhà mình, nàng đành kiềm chế, cười giả lả đáp lời: “Bất cứ lúc nào cũng có thể phụng bồi.”

Cứ chờ đến lúc nàng moi được thông tin cần thiết từ miệng gã xem!

Cứ chờ đến lúc gã mất giá trị lợi dụng xem!

Ngụy Nhất Đào không hề biết nhà đầu mập mạp, tươi cười trước mặt, đang điên cuồng đánh đấm anh ta trong lòng, sau khi bí mật hộ tống nàng và Khương Hằng về phủ Vinh quốc công thì vui vẻ trở lại phục mệnh.

Nguyệt Viên nhìn bóng lưng anh ta, hừ nhẹ một tiếng, quay đầu lại thấy ánh mắt như đang đâm chiều suy nghĩ của Khương Hằng, nhất thời cảm thấy khó hiểu: “Nếu tiểu thư đã thích Tần vương điện hạ, sao không trực tiếp bày tỏ tâm ý với ngài ấy? Tần vương điện hạ quan tâm tiểu thư như vậy, hẳn cũng sẽ có ý với người. Tuy đột nhiên bày tỏ có thể dọa ngài ấy sợ, nhưng như thế còn hơn, chứ chờ đến lúc ngài ấy công khai...”

Khương Hằng hoàn hồn: “Giờ chưa phải lúc.”

“Tại sao?”

“Bởi vì...” Khương Hằng chậm rãi nở nụ cười, rồi đột ngột chuyển đề tài, “Đã mấy ngày không tiến cung thỉnh an dì rồi, ta gọi người thay xiêm y, em đi chuẩn bị xe đi.”

Nguyệt Viên: “...?”

Giương mặt cau có và đáng vẻ ngạo nghễ của nàng thật đáng yêu, Khương Hằng cười rộ lên, nhéo cái má phính của nàng rồi nói: “Hiện tại lòng huynh ấy còn điều băn khoăn, nếu biết tâm ý của ta, chỉ sợ sẽ không chấp nhận, trái lại có khi còn né tránh ta, ta không thể để chuyện này xảy ra.”

“Né...né tránh tiểu thư?” Nguyệt Viên giật mình, “Tại sao?”

Bởi vì chàng tuyệt đối sẽ không để nàng bị liệt vào danh sách đen của Chiêu Ninh đế, bất kể trong lòng chàng đối với nàng có tình yêu nam nữ hay không.

Hai mắt Khương Hằng lấp lánh ý cười, sau một lát, nàng nói: “Sau này sẽ nói cho em, bây giờ... nếu em muốn nhanh chóng biến ngài ấy thành cô gia của mình, thì đi chuẩn bị xe nhanh lên đi.”

Mắt Nguyệt Viên bỗng sáng bừng lên, lập tức co cổ chạy: “Không thành vấn đề!”

***

Cùng lúc đó, trên con đường lớn gần phủ Thành Ý bá.

“Đám chặn xe của Tần vương! Chúng bay thật to gan!”

Lục Quý Tri đang đứng dựa vào thành xe ngựa, chợt thấy xe hấp tấp thảng lại, thân xe rung lên, nghe tiếng thị vệ la lối bên ngoài, chàng chớp mắt, nhíu miệng cười, sau đó trung ra vẻ khó chịu, vén rèm cửa sổ lên, nhìn ra bên ngoài hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Bẩm điện hạ, đột nhiên có hai người lao ra từ chỗ rẽ...”

Thị vệ còn chưa nói hết lời, ánh mắt Lục Quý Tri đã chiếu lên người Lâm Sanh: “Ừa? Làm thế từ?”

Lâm Sanh vốn đang nghe thẳng nhóc ăn xin trước mặt nước mắt ngấn nước mắt dài cầu tha thứ — vừa rồi hắn đột ngột lao ra từ chỗ ngoặt, chính là vì đuổi theo tiểu tặc trộm hà bao của hắn. Nghe giọng nói của Lục Quý Tri, chàng thanh niên tướng mạo tuấn tú xoay người, phong thái nhanh nhẹn vãi chào chàng, giọng ôn hòa lễ độ xin lỗi.

“Nói xin lỗi thì cũng cần phải có thành ý, thế từ chắc không định buông lời qua loa lấy lệ với bốn vương hầu ư?” Vội bóp cái trán không đau tí nào của mình, thiếu niên tỏ ra kiêu căng phách lối, lườm người kia.

Biết vị chủ tử này tính tình nóng nảy, không theo lý lẽ, Lâm Sanh cũng không giận, vô cùng hòa nhã đáp lời: “Ngày khác tại hạ sẽ đến cửa tạ lỗi.”

“Đến cửa tạ lỗi, dễ truyền đi sẽ thành chuyện lớn mất.” Lục Quý Tri không hài lòng hừ một tiếng, ngắt nghỉ một hồi, chàng ngồi thẳng người lên, nói, “Nghe nói Xuân Nương lâu gần đây mới ừ ra vài vò rượu ngon, mùi vị không tệ, thế này đi, anh mời bốn vương uống mấy chén, chuyện này xí xóa, được không?”

Lâm Sanh hơi bất ngờ: “Uống rượu?”

Lục Quý Tri chau mày: “Sao? Không muốn?”

“Tất nhiên không phải...” Mặc dù không biết tên Tần vương chết tiệt này đang giờ trò gì, nhưng Lâm Sanh vẫn nhanh chóng mỉm cười, “Không cần thận dụng phải điện hạ, ta nên tự phạt rượu bồi điện hạ mới phải, mời điện hạ.”

Đến lúc này, Lục Quý Tri mới hài lòng mỉm cười, gọi Lâm Sanh lên xe ngựa, cùng hắn tới Xuân Nương lâu.

Còn về thẳng nhóc ăn mày cướp túi tiền của Lâm Sanh, hắn nghĩ thẳng nhóc tuổi tác còn nhỏ, thái độ nhện sai thành khẩn, nên cũng không làm khó, chẳng qua là nghiêm túc giáo dục nó vài lời, sau đó tha cho nó đi.

Lục Quý Tri ở bên cạnh quan sát, cảm thấy ngôn hành hay phẩm đức của người này quả thật rất tốt. Chàng không khỏi cảm thấy yên tâm vui mừng thay Khương Hằng — người này đáng tin hơn gã Lạc Đình kia nhiều! Nhưng trong lòng chàng lại dấy lên một loại cảm giác khó hiểu, cảm giác này cứ ép chàng phải tiếp tục gọi mời Lâm Sanh, rốt cuộc là vì sao...

Lục Quý Tri cảm thấy có thể do bản thân lo lắng kết quả không tốt, Khương Hằng sẽ thất vọng.

Vậy chắc là giống mẹ già hay lo lắng nhì.

Thiếu niên âm thầm tặc lưỡi, không nghĩ nhiều, nhìn Lâm Sanh tuấn mỹ trước mặt, chàng bắt đầu nói mấy câu nhằm nhử cũ rích: “Bốn vương nghe nói tửu lượng của anh tốt lắm há?”

Lâm Sanh đang suy nghĩ nguyên nhân đột nhiên chàng tìm mình, nghe chàng nói vậy thì cười đáp: “Điện hạ đã nhớ sai, tửu lượng của tại hạ quá thấp, người uống gọi là đệ đệ của tại hạ, Lâm Tiêu.”

“Vậy à, nói thế nghĩa là bình thường anh không hay uống rượu?”

Lâm Sanh lắc đầu: “So với rượu thì ta thích uống trà hơn.”

“Trà à...” Lục Quý Tri thản nhiên, liếc mắt nhìn biểu cảm của hắn, “Thật kéo, bốn vương cũng thích uống trà.”

“Thật à?” Lâm Sanh cũng thản nhiên đối đáp, “Điện hạ thích uống trà gì?”

“Khẩu vị của ta thiên nhạt...”

Hai người mang theo ý dò xét đối phương cứ như thế hàn huyên vui vẻ, đặc biệt là sau khi đến Xuân Nương lâu, đề tài lại càng lúc càng rộng.

Khí thế trò chuyện sục sôi ngất trời, cuốn đến cả chuyện trời nam đất bắc.

Tửu lượng của Lục Quý Tri gọi là tạm, tửu lượng của nguyên chủ cũng không đến nỗi, vì thế đối diện với một người uống không tốt như Lâm Sanh, việc để hắn rượu vào lời ra, chàng cảm thấy dễ như trở bàn tay.

Ấy thế mà...

Đến khi bản thân bắt đầu thấy choáng váng, mà thanh niên tuấn mỹ ngồi đối diện, mặt mày vẫn bình thản ung dung như không có chuyện gì, Lục Quý Tri thầm chửi thề trong bụng.

“Không phải anh nói...nói tửu lượng của anh không tốt sao?!” Thiếu niên tức giận, bắt đầu nói năng lắp bắp hàm hồ.

Lâm Sanh khiêm tốn đáp: “So với đệ đệ A Tiêu ngàn chén không say của tại hạ, tửu lượng của tại hạ đúng là không tốt.”

Lục Quý Tri: “...Anh gớm ta phòng?”

“Tại hạ không dám.” Liếc mắt thấy thiếu niên đang lên lét véo đùi mình, như muốn giữ thần trí thanh tỉnh, Lâm Sanh nuốt chút nữa bật cười, hắn nhìn lại, quan tâm hỏi han: “Trái lại, có vẻ như điện hạ say rồi?”

“Nực cười! Ta làm sao mà say được!” Mặc dù bề ngoài mạnh miệng nói thế, nhưng Lục Quý Tri biết thừa chàng sắp không chống đỡ nổi, đành bất chấp hết thảy, sau một thoáng ngập ngừng, chàng như thuận miệng mà hỏi, “Ày, mà sao đến tuổi này rồi anh vẫn chưa thành thân vậy? Chẳng lẽ giống như bên ngoài đồn đại, anh có bệnh kín à, hay là không thích nữ tử à?”

Lâm Sanh không có người trong lòng, đây là điều đầu tiên Lục Quý Tri đi tra. Còn những vấn đề khác, Lâm Sanh lớn hơn chàng vài tuổi, đến tuổi này mà vẫn chưa thành hôn, trong phòng cũng không có nha hoàn thông phòng, khó tránh người ngoài lời ra tiếng vào, nhưng chỉ là phỏng đoán, nên dù lý giải theo cách nào, cũng không thể coi là thật.

Đây chính là mục đích hôm nay tên Tần vương tới tìm hắn à.

Nhưng mà đang yên đang lành, sao tên này lại muốn biết?

Lâm Sanh hơi nghi vấn trong lòng, nhìn chàng mỉm cười, hỏi lại: “Không phải điện hạ cũng giống vậy hay sao?”

Nguyên chủ đứng là hay bị người khác hoài nghi, Lục Quý Tri có cảm giác tự bề đã đập chân mình. Chàng bậm môi lại, bắt mẫn vỗ bàn cái bốp: “Bốn vương hỏi trước, không cho anh cướp...”

Chỉ ‘lời’ còn chưa nói ra, tay áo chàng vô tình phẩy qua vò rượu bên cạnh, vò rượu vốn đang đặt ở mép bàn, lúc này đổ thẳng vào ngực Lâm Sanh, thấm ướt cả người hắn.

“!” Đầu óc Lục Quý Tri giờ đây đã mờ hồ, thấy cảnh tượng này, bản năng của người hiện đại trong xương tủy nổi lên, chàng lắp ba lắp bắp nói ‘Xin lỗi’, rồi vội vàng móc chiếc khăn tay trong người ra lau người cho hắn.

Tần vương vốn phách lối kiêu căng, không phải người có lễ phép, Lâm Sanh kinh ngạc nhìn Lục Quý Tri nhào tới lau bóp đùi mình, trầm ngâm trong giây lát, cả người chợt thấy bất ổn.

Dường như hắn đã hiểu vì sao đột nhiên Tần vương tới tìm mình, vì sao mãi không thành thân, không phải vì yêu cầu của gã này quá cao, mà là...

“Điện hạ!” Bất ngờ chớp lấy bàn tay đang lau vị trí nào đó trên người mình của Lục Quý Tri, Lâm Sanh nờ nụ cười cứng nhắc, “Không cần đâu, để ta tự làm.”

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Con thương Tần vương, muốn gả cho chàng

Hắn cao giọng, khiến Lục Quý Trì tỉnh táo đôi chút: “Ồ... Vậy anh, anh tự lau đi.”

Chàng vừa nói vừa ném chiếc khăn tay lên người hắn, bản thân thì vịn bàn trở về chỗ ngồi.

Lâm Sanh thờ phào nhẹ nhõm: “Được, đa tạ điện...”

Lời còn chưa nói hết, Lâm Sanh đã thấy ánh mắt chăm chăm của thiếu niên nhìn vào vị trí nào đó trên cơ thể mình, hai mí mắt hắn giật giật, sau rồi cũng mặc kệ, hắn hơi nghiêng người, dùng bàn để che chắn, chú tâm lau người.

“Xong rồi à?”

Lục Quý Trì không biết mình bị hiểu lầm, chàng mở to hai mắt vì sợ bản thân sẽ ngủ mất, còn những cái khác chỉ là hành động trong vô thức, chứ chàng không có ý định gì cả.

Nhưng Lâm Sanh lại không hiểu.

Lâm thế tử chỉ cảm thấy, chân tướng đang sờ sờ trước mắt.

Hắn cười cứng nhắc, gạt đầu chuẩn bị nói cái từ, thế mà chưa kịp mở miệng, Tần vương điện hạ kia đã uốn lưỡi cắt lời: “Vậy chúng ta tiếp tục... tiếp tục đề tài ban nãy. Anh qua đây, thử nói xem, sao đến tuổi này rồi mà còn chưa thành gia lập thất vậy?”

Say đến thế này còn kháng kháng muốn biết câu trả lời, không lẽ gã Tần vương này thấy hắn mãi không thành thân, nên coi hắn như người chung lý tưởng à?

Thế tử đại nhân một lần nữa ngộ ra chân tướng sự việc, hắn trầm tư, lấy lại bình tĩnh.

“Chuyện tình cảm đôi lứa coi trọng duyên phận, trước giờ chậm chạp không thành gia, chỉ vì chưa gặp được nữ tử phù hợp, nhưng ít ngày trước...”

“Ít ngày trước làm sao?” Lục Quý Trì ngẩn ngơ, vội bật người dậy, “Không lẽ anh đã gặp được nữ tử mình thích rồi?”

Đấy không phải lần đầu Lâm Sanh bị nam tử làm phiền, thế nên dù thân phận của Lục Quý Trì cũng như tác phong to gan thẳng thừng của chàng làm hắn sợ hết hồn, nhưng sau một thoáng, hắn vẫn giữ được bình tĩnh. Hắn không đồng tình cũng không phản bác, chỉ cười trừ: “Mẫu thân ta nói ngày mai sẽ đi thăm dò gia cảnh nhà tiểu thư kia một chút.”

“Hóa ra là như vậy...”

Chàng thiếu niên không hề che giấu sự thất vọng trên khuôn mặt, lại làm Lâm Sanh càng thêm khẳng định suy đoán của mình, hắn đưa tay lên sờ gương mặt nam nữ đều mê của bản thân, lòng khẽ thở dài.

Xem ra hắn phải nhanh chóng lấy vợ thôi, chứ không dám nợ đào hoa rắc rối này...

Ồi tạo nghiệp quá mà...

Lục Quý Trì không biết suy nghĩ của hắn, chỉ là chàng cảm thấy nếu hắn đã có người trong lòng, vậy thì bị ‘out’ hoàn toàn rồi.

‘Out’ triệt để...

Quá tốt.

Không đúng, tốt cái khi gì, vất vả biết bao nhiêu mà không tìm được thí sinh tiềm năng nào, Khương Hằng sẽ tuyệt vọng tới chết mất!

Đầu óc thiếu niên cứ quay vòng vòng, hai ý niệm mâu thuẫn nhau vờn quanh, chàng muốn lên tiếng, nhưng dưới thế tấn công như đào non lấp bễ của con buồn ngủ, chàng rốt cuộc không gắng gượng được nữa, mí mắt rũ xuống, lăn ra ngủ.

***

Khương Hằng không biết chuyện Lục Quý Trì muốn chúc say Lâm Sanh bất thành, trái lại bản thân không những gục trước, còn bị người ta hiểu lầm là đoạn tục, nằng đang ở trong cung trò chuyện với Tần thái phi.

Tần thái phi nay đã gần bốn mươi, nhưng do được bảo dưỡng cẩn thận, nhìn bà mới chỉ ngoài ba mươi một chút. Bà và mẫu thân Khương Hằng là hai tỷ muội ruột thịt, vì thế tướng mạo của bà và Khương Hằng có vài phần giống nhau. Chẳng qua nếu Khương Hằng mang vẻ đoan trang thủy mì, thì giữa đôi mày của bà lại có thêm phần khí khái; nhất là đáng về lúc cười lên, không mang chút yếu đuối nhu mì của nữ tử, ngược lại có thần sắc sáng ngời tự tin, khiến người đối diện theo đó mà mở lòng hơn.

Vậy mà giờ phút này, nhìn nụ cười mang chút ngượng ngùng và ánh mắt kiên định của đứa cháu gái, nụ cười trên mặt Tần thái phi vụt tắt. Đôi mắt phương xinh đẹp mờ to, vừa ngạc nhiên vừa dờ dẩn nhìn nàng, một lúc sau, bà đưa ngón tay lên sờ mồm móc lỗ tai, hỏi lại lần nữa: “Con vừa nói gì? Con nói... con thích ai cơ?”

“*Tần** vương.” Khương Hằng nhoeén miệng cười, ánh mắt cong cong đan xen những tia sáng mà Tần thái phi chưa từng thấy, “Dì à, con thương Tần vương rồi, muốn gả cho chàng làm thế tử, dì giúp con một tay đi.”

Tần thái phi trầm mặc.

Bà liếc nhìn thiếu nữ đang ôm lấy cánh tay mình, giọng mềm mại làm nũng, mí mắt giật lên liên hồi như ngựa hoang đứt cương điên cuồng.

“*Tĩnh** vương đã luống tuổi, con...”

Khương Hằng bật cười, vờ giận dỗi nhìn bà: “Dì biết thừa con không nói tới vị lão vương gia kia mà.”

Tần thái phi khựng lại trong chốc lát, dờ dẩn nói tiếp: “Vị *Kinh** vương của Bắc Hạ cũng đã có chính phi rồi.”

(*)Tán(jìn) – Tĩnh(jìng) – Kinh(jìng) – Mấy từ này đọc khá giống nhau

“Dì!”

Thấy thiếu nữ hểnh khi lộ ra thần thái yêu kiều của nữ tử, Tần thái phi cảm thấy thật khó tin, sau một hồi, bà bầy tỏ nghi hoặc: “Ta còn đang không hiểu, tại sao con có thể dễ dàng bỏ qua cho tên khốn họ Lạc kia, rõ ràng bằng thủ đoạn của con, dù tiểu nha đầu phú An quốc công có mang thai con cũng có cách xử lý năng, hóa ra... Nhưng làm thế nào mà con lại nhìn trúng tiểu tử Tần vương vậy?!”

Trước đây Tần thái phi và Xa thái hậu quan hệ rất tốt, bà với Phương Trần Châu bây giờ cũng không tệ, nên bà biết gần đây Tần vương thay đổi rất nhiều, cũng biết mối quan hệ giữa tiểu tử này và Chiêu Ninh để đã cải thiện hơn trước. Nhưng bà nghĩ, dù có thay đổi thế nào, tên Tần vương chết tiệt có một quá khứ đen tối kia sao có thể xứng với đứa cháu cưng của bà, vì vậy chưa hề Khương Hằng đáp lời, bà đã tặc lưỡi chen ngang, “Không được không được, hình như ta chưa tỉnh ngủ, con cứ ngồi đấy, ta đi ngủ một giấc...”

Đôi mày của Khương Hằng hơi chau lại, nằng không đáp lời, chỉ cười híp mắt nhìn bà.

Tần thái phi diễn trò một mình không hay, cuối cùng đành hậm hực xuống nước: “Không ổn đâu, con nghĩ kỹ chưa?”

“Rồi ạ, chàng rất tốt,” Khương Hằng mỉm cười, “Tuy nhiên hiện giờ chàng ấy không có tình cảm nam nữ với con, bệ hạ và thái hậu còn đang dốc lòng tìm chính phi cho chàng nữa...”

“Gi cơ gì cơ? Ý con là giờ con đang đơn phương à? Nó không có tâm ý gì với con á?!”

Nhận được cái gật đầu của Khương Hằng, Tần thái phi miệng méo xệch.

Bà còn đang băn khoăn không biết có phải đầu heo Tần vương kia âm thầm quyến rũ củ cải trắng bé bỏng, nông cạn, lại ít tiếp xúc với nam tử nhà bà hay không, ai mà ngờ, người nổi tà tâm trước lại là củ cải trắng của bà.

Mị lực heo lại lớn như vậy cơ à?!

Nhất thời bà không biết nên thấy yên lòng hay là lo lắng, hồi lâu sau mới bóp trán, có chút xoắn xuýt nói, “Vậy bây giờ con... Tần vương và bệ hạ gần đây tuy đã hòa hoãn hơn, nhưng quá khứ nó phạm nhiều kiêng kỵ của đế vương, bên phía bệ hạ... chỉ sợ sẽ không muốn con nên duyên với nó đâu.”

“Cho nên con muốn đi giúp con một tay đó.”

“Con...” Tần thái phi suy nghĩ một chút liền hiểu, “Con muốn đi đường của thái hậu à?”

Khương Hằng cười khê, gật đầu: “Thái hậu nương nương là mẹ ruột của bệ hạ, nếu thái hậu nương nương đã đồng tình, bệ hạ sẽ không phản đối.”

“Nhưng nếu con làm thế, sợ là bệ hạ sẽ không vui.” Tần thái phi không đồng tình, cau mày, “Hon nữa thái hậu nương nương trước giờ đều lấy ý bệ hạ làm trọng, cứ cho là ta đi đánh tiếng cũng chưa chắc hữu dụng.”

“Phía bệ hạ con sẽ tìm cách khác, đi cũng không cần nói thẳng, chỉ cần giúp con chú ý tin phía thái hậu là được, đừng để người khác đoạt mất của con, sau đó... nếu không có gì thì khen một hai câu.” Khương Hằng lộ ra nụ cười hiền lành, uyển chuyển khôn khéo, “Ví dụ như khen con thông minh hiểu chuyện, xinh đẹp đáng yêu, dịu dàng hiền huệ, cao nhã thanh khiết...”

Tần thái phi dờ người ta, không nhịn được cười phá lên: “Nha đầu này! Con không biết xấu hổ chút nào à!”

Tình cảm tỷ muội giữa Tần thái phi và mẫu thân Khương Hằng rất tốt, dưới gối Tần thái phi chỉ có một đứa con tai, nên bà luôn coi Khương Hằng như con gái ruột thịt. Khương Hằng cũng chỉ có thể nói chuyện không chút kiêng dè, bộc lộ phần tính cách mà người ngoài không thấy trước mặt Tần thái phi. Nàng chớp mắt, nhoen miệng cười, đi tới xoa bóp bà vai cho bà: “Không phải đều học theo đi hết sao.”

Tần thái phi cũng là một người đa mặt dày, lá gan lớn, khi đã biết bản thân muốn gì thì sẽ dốc sức đi giành lấy. Bà cười một lúc, rồi vuốt má nàng, nói: “Được rồi được rồi, chỉ cần con thích, khó khăn thế nào người đi này cũng sẽ giúp con, cứ yên tâm chờ đi.”

Chẳng qua là trước đó, bà phải tìm hiểu xem đầu heo kia rốt cuộc có bao nhiêu mị lực, có thể khiến củ cải trắng nhỏ nhà bà hao tổn tâm tư đến thế.

Tần thái phi hí hóp mắt, trong mắt lóe lên vài phần sắc sảo.

***

Lục Quý Trì không biết bản thân bị người khác theo dõi, chàng đang đắm chìm trong giấc ngủ, mơ một giấc mơ khó bề tả hết.

Nữ tử trong giấc mơ đáng người đẹp dễ, giọng nói mềm mại, rõ là quen thuộc mà chàng không sao nhìn thấy mặt nàng.

Lục Quý Trì mờ mịt, muốn nhìn kỹ, lại bị bàn tay nhỏ bẽ, trắng nõn, mịn màng như đậu hủ lôi kéo sự chú ý. Còn có...

Đến lúc này rồi thì còn có cái gì nữa!

Cứ tiến hành trước rồi nói sau!

Bạn học Lục làm xử nam hơn hai mươi năm cực kỳ có kinh nghiệm để cho bản thân đắm chìm vào mộng ảo, còn thay đổi tư thế cực kỳ điều luyện, cuối cùng phóng thích ra ngoài một cách sáng khoái.

“Điện hạ có thoải mái không?”

Giọng nói mang theo hơi thở hỗn hển, mềm mại ngọt ngào, rót vào lỗ tai Lục Quý Trì, làm tim chàng rộn rạo, xương cụt dấy lên một cơn ngứa râm ran.

“Thoải mái...” Chàng lộ ra một nụ cười ngây ngô, quay đầu sang muốn hôn lên môi nàng, sau đó....

Một gương mặt quen thuộc rõ ràng rơi vào tầm mắt chàng, hai mắt cong cong, mặt mày xinh đẹp.

“Mẹ nó!” Thiếu niên hô lên một tiếng rồi mở bừng mắt ngồi dậy, trống ngực đập thình thịch không ngừng.

Thế quái nào chàng lại mơ thấy Khương Hằng? Còn cùng nàng....

Chết mẹ rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Mẹ nó, sau này chàng phải đối diện với Khương Hằng thế nào!

Bởi vì giấc mộng khó bề tả hết kia, cả đêm Lục Quý Trì trần trọc.

Chàng cảm thấy bản thân bệnh nặng lắm rồi, mới có thể nằm mơ như thế với một tiểu cô nương còn đang vị thành niên...

Vị thành niên đó!

Nhẹ thì ba năm, nặng thì từ hình đó!

Lục Quý Trì mi đúng là đồ cảm thụ!

Chàng thiếu niên hung hăng phi báng bản thân một hồi, rồi đó mặt đi thay chiếc quần bị dơ, sau đó lại nằm bẹp xuống tiếp tục phi báng.

Độc thân hai đời, chuyện mộng xuân cũng không phải chuyện bất thường, nhưng trước đây chàng nằm mơ toàn là người không quen biết, dù có biết, khi tỉnh lại chàng đều quên cả, không hề lưu lại ấn tượng sâu sắc, thế mà giờ....

Trước mắt chạy thoáng qua một đoạn phim nóng bỏng không thể nói, mặt Lục Quý Trì nóng bừng, chàng giờ tay vỗ cái đùi vào vị trí không nghe lời kia của mình.

Cứng cái khi gì mà cứng!

Thò còn biết đường tránh củ gần hang!

Đồ không biết xấu hổ!

Nhưng mà càng vỗ lại càng cứng lên, Lục Quý Trì: “...”

Có tin ta cắt mi đi không?

Hung dữ trừng mắt với người anh em nhỏ không nghe lời nhà mình, ngực thiếu niên nóng ran một cách khó hiểu, tựa hồ có chút rối loạn, nhưng không thể nói rõ cuộc vì điều gì.

Chàng suy đoán qua quýt, chắc là mình bị bệnh tim mất rồi.

Mặc dù chuyện mộng xuân là hiện tượng sinh lý rất bình thường, kể cả có nằm mơ thấy người quen thực tại cũng không có gì quá đáng, nhưng giấc mộng kiểu này lại quá mức thân mật, nhớ được càng nhiều thì người ta càng thấy

không được tự nhiên. Đặc biệt là giờ nó lại khác sâu vào trong tâm trí chàng thế này....

Mẹ nó, sau này chàng biết đối diện với Khương Hằng thế nào!

Lục Quý Trì càng nghĩ càng lúng túng, đầu óc như mất kiểm soát, liên tục tua lại thước phim... Không chịu nổi nữa, chàng ngồi dậy, xuống giường té mấy cốc nước, cố nhớ tới ông thầy dạy văn hồi trung học mặt chữ quốc lõ chỗ, rồi nghĩ tới trước mỗi lần kiểm tra thì điểm đều thì thầm học thuộc lòng ‘Xuất sư biểu’, mãi mới hoàn toàn tỉnh táo.

Nhưng tỉnh táo thì tỉnh táo, Lục Quý Trì vẫn không tài nào ngủ được, chẳng lẫn lộn trên giường một hồi, sau cùng quyết định rời khỏi chiếc giường thân yêu, vác cái đầu đau như búa bổ vì cơn say rượu ra khỏi phủ đi tới Tần gia.

Trời vẫn đen ngòm, Tần Tranh còn đang ngủ.

Đây là lần đầu tiên Lục Quý Trì tới sớm hơn cả hắc, còn không đợi hắc phái người tới gọi.

“...Sao hôm nay điện hạ tới sớm thế?”

“Anh đoán xem.” Nhìn thanh niên đang ngái ngủ, từ giường ngồi dậy, Lục Quý Trì cười đều, coi như trả được mối thù bắt chàng dậy sớm mỗi ngày, “Đến lúc tập thể dục buổi sáng rồi, dậy đi dậy đi.”

Tần Tranh không đoán được, nhưng nhìn dáng vẻ của Lục Quý Trì rõ ràng là không để hắc ngủ tiếp rồi, sau một hồi đấu tranh, thanh niên chỉ đành cam chịu rời giường.

Ấy thế mà đến lúc hắc rửa mặt xong xuôi, chuẩn bị rèn luyện thân thể buổi sớm, Lục Quý Trì lại lấy lý do say rượu choáng váng, chạy tới lương đình ngồi nghỉ.

Tần Tranh: “...”

Quả nhiên tên Tần vương chết tiệt này đang chơi xỏ hắc đây mà.

Hắc lộ ra vẻ mặt lạnh lẽo như núi băng, định xoay người trở về phòng đánh thêm một giấc, lại bị Lục Quý Trì kéo lại.

“Giờ nào rồi, ngủ cái gì mà ngủ, anh tới đây, chúng ta tán gẫu một chút.”

Tần Tranh cực kỳ không muốn ngồi nói chuyện phiếm với chàng, nhưng nhìn trời đúng là cũng không còn mấy thời gian để ngủ, hắc đành kiên nhẫn, ngồi xuống đối diện chàng.

“Nói về chuyện gì?”

Có người hầu dâng trà lên, Lục Quý Trì nhận lấy, nhấp một ngụm: “Thì nói linh tinh gì cũng được.”

Tần Tranh liếc nhìn chàng, không cảm xúc hỏi: “Nhà chồng mới của biểu muội ta, điện hạ tìm đến đâu rồi?”

Hoàn toàn không ngờ hắc mở miệng sẽ nhắc tới Khương Hằng, Lục Quý Trì bị bất ngờ: “Phụt!”

Tần Tranh nhanh chóng né tránh nhưng không may vẫn bị phun vào người một ít: “...!”

“Khụ khụ, vô ý! Vô ý thôi!” Nhìn thanh niên sắc mặt sa sầm, Lục Quý Trì cảm giác cái mạng nhỏ của chàng sắp không giữ được, chàng như chợt dạ mà lảng sang chuyện khác, “Giờ thì, Lâm Sanh phủ Thành Ý bá đó, tối qua là ta tìm hắc đi uống rượu say, ày, anh đừng hỏi nữa, hắc đúng là rất tốt, tiếc là đã có người trong lòng rồi...”

Tần Tranh kìm nén kích động muốn bóp chết chàng, hắc móc chiếc khăn ra lau tay, sau đó lạnh lùng nhìn chàng, hỏi: “Cho nên?”

“Cho nên hắc không được.” Lục Quý Trì bày tỏ tiếc nuối đáp, sự rối rắm trong đầu lòng không hiểu sao lại như được gỡ bỏ từng chút.

Tần Tranh mỉm cười: “Ta đang hỏi, cho nên tiếp theo điện hạ định làm gì.”

Lâm Sanh đã có người thương rồi, ai hơi đâu quan tâm hắc!

“Ồ ờ,” Lục Quý Trì giờ khác này không có sức quan tâm trạng của mình, thấy Tần Tranh hip mắt nhìn mình, ánh mắt sắc bén như có thể nhìn thấu hết thảy, lòng chàng nhất thời dấy lên một sự chợt dạ khó hiểu. Chàng cố ngồi thẳng người lên, nhanh chóng đáp, “Thì tiếp theo đến Chương Tĩnh Dương nhà Chương các lão, không phải hắc cũng là ứng viên sáng giá sao, ngày mai ta định đi tìm hắc, rồi hẹn hắc đi uống rượu đây. Nếu anh có hứng, chúng ta cùng đi nhé!”

Tần Tranh hơi nao núng, cất giọng lạnh lẽo, không hề có ý tốt: “Ngày mai ta có công vụ cần làm, không có thời gian, điện hạ dẫn A Hằng theo đi, dù sao cũng là tìm nhà chồng cho con bé mà.”

Đừng bảo hắc đang làm tổn thương biểu muội xấu xa, để tạo cơ hội cho nàng và người yêu ở chung một chỗ, người biểu ca này hơi bị hao tổn tâm trí rồi đây.

Dẫn nàng cùng đi? Tìm Lục Quý Trì chợt nảy lên, chàng đang muốn lắt đầu theo phản xạ, nhưng vẫn kịp thời dừng lại.

Không phải chỉ là một giấc mộng thôi sao, cũng không có ý mờ ám với con gái người ta, sao phải sợ!

Đề nên sự mất tự nhiên xuống đầu lòng, thiếu niên bình thản gật đầu: “Được thôi.”

Một canh giờ sau...

“Anh đi điều tra hành tung của Chương Tĩnh Dương trước đi, sau khi thành an mẫu hậu xong thì hành động theo kế hoạch. Còn về Khương Hằng... khụ, đừng phái người đi gọi nàng, đợi có kết quả rồi báo nàng sau, tránh cho tên Chương Tĩnh Dương kia có vấn đề gì, nàng lại thêm thất vọng.”

Đây không phải sợ hãi, mà là quan tâm, Lục Quý Trì vừa dặn dò Ngụy Nhất Dao vừa tự an ủi mình.

***

Khương Hằng không biết suy tính của Lục Quý Trì, sau khi cùng Khương Từ dùng bữa sáng, nàng và Nguyệt Viên ra ngoài, chuẩn bị vào cung thỉnh an.

Mặc dù đã có Tần thái phi giúp tranh thủ thiện cảm, nhưng chuyện cụ thể vẫn phải dựa vào chính mình, nàng không thể cứ ngồi chờ như vậy.

Vừa ra tới cửa, cậu nhóc mập mạp Khương Hòa đã lật đật chạy tới: “Tỷ tỷ! Lại có phu nhân tới tìm mẫu thân nói chuyện kia!”

Cậu nhóc nháy mắt, vẻ mặt tinh nghịch, chạy đến bên người Khương Hằng, kiễng chân lên thân bí nói, “Lần này là phu nhân của Thành Ý bá nhé, thế từ con bà ấy nổi tiếng là mỹ nam, tướng mạo đẹp mắt lắm, a tỷ ơi, có phải huynh ấy sẽ trở thành tỷ phu của đệ không?”

Thế từ Thành Ý bá...Lâm Sanh?

Khương Hằng sùng sốt trong giây lát, nàng hơi chau mày, nờ nụ cười ý vị sâu xa: “Đệ đoán xem?”

“A tỷ cười này, có phải chúng tò tỷ cũng thích Lâm thế từ đúng không? Ôi chào! Ôi chào! Huynh ấy sẽ thành tỷ phu của đệ à?” Nhóc tỷ mập mạp vui sướng nháy mắt lên.

“Suyt, những lời này không thể nói bậy bạ, phu nhân người ta đến tìm mẫu thân có thể là vì chuyện khác mà.” Cúi đầu bẹo má của cậu nhóc, Khương Hằng mỉm cười, rồi nàng đứng thẳng người, ánh mắt thản nhiên quét qua bóng người nhút nhát theo dõi cách đó không xa, trông mắt xẹt lên những tia tăm tối.

Khương Hòa vội vàng che miệng, hai mắt cong cong tí lại: “Đệ biết đệ biết rồi, đệ chỉ nói với mình tỷ thôi! Sẽ không để người khác nghe thấy đâu! À còn nữa, phu nhân Thành Ý bá đúng là đến tìm mẫu thân bàn chuyện hôn sự đó, đệ nghe được mà!”

Khương Hằng cúi đầu bật cười: “Ta biết rồi, cảm tạ A Hòa công tử đã nhanh chóng chạy tới báo tin cho ta nhé.”

“Hi hi không cần khách sáo.”

“Giờ tỷ tiến cung đã, lát trở lại chơi với đệ sau.”

“Được được, hẹn gặp lại a tý!”

Sau khi tạm biệt cùng đệ đệ mập mạp, Khương Hằng ngồi xe ngựa tiến cung.

Nguyệt Viên có hơi lo lắng: “Mối hôn sự với phủ Thành Ý bá rất tốt, tiểu thư không sợ phu nhân sẽ...”

Dương thị không quan tâm tới Khương Hằng, nhưng lại để ý tới cha của nàng, nếu phủ Thành Ý bá thật sự muốn cầu hôn Khương Hằng, bà nhất định sẽ vui vẻ tác thành — còn gì có thể giành lấy thiện cảm của phu quân hơn việc van nài tìm một mối hôn sự tốt cho con chồng chứ?

Nhưng Khương Hằng nghe vậy chỉ cười nhạt: “Yên tâm đi, sẽ có người ngăn bà ấy.”

Nguyệt Viên cũng sờ một chốc lên trán: “Lão phu nhân!”

“Đúng, người bà này của ta cực kỳ chán ghét ta, mối hôn sự tốt nhường này, bà ta sẽ không để ta được thỏa mãn đâu.” Khương Hằng vuốt vuốt làn váy hơi nhăn, giọng êm ái, tràn đầy sự châm chọc, “Chỉ là bên phía điện hạ...e là sẽ thất vọng rồi.”

Nghe tới Lục Quý Trì, lòng Nguyệt Viên lại xoắn xuýt, nhưng thấy tiểu thư nhà mình như thế đã có dự tính, nàng lại vui vẻ trở lại.

“Chẳng trách tiểu thư dù đã có kế sách ép lão phu nhân buông bỏ hôn sự của người, nhưng mãi không ra tay, hóa ra là đã sớm nghĩ tới chuyện này!”

“Đề phòng bất trắc thôi.” Ai bảo người nào đó cứ nóng vội muốn tìm nhà chồng tốt cho nàng chứ, ngộ nhờ đề chàng tìm được, kể mẫu lại vui vẻ đáp ứng luôn, há chẳng phải chuyện sẽ phiền phức lắm sao.

Khương Hằng vén rèm xe ngựa lên, thờ ơ ngó ra phía ngoài, vừa nhìn được đôi lần, hai mắt nàng đã sáng lên, nàng cười khẽ: “Queo trái đi.”

Nguyệt Viên cũng thờ đầu nhìn theo, thấy bóng dáng buồn bã của Lục Quý Trì trên đường.

Dáng vẻ của chàng lúc này, hẳn là mới kết thúc buổi tập sáng ở Tần gia, đang muốn vào cung thỉnh an.

“Điện hạ đang định vào...”

Lục Quý Trì đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe được một giọng nói mềm mòng quen thuộc ở cách đó không xa, chàng ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt thanh tú dịu dàng của Khương Hằng, hơn nửa từ góc độ này...

Giống như in cảnh trong giấc mộng hôm qua của chàng.

“!!!” Thiếu niên thoáng đỏ bừng mặt, đang định co giò bỏ chạy, nhưng chân vừa nhấc lên, lý trí đã kéo người chàng ngừng lại.

“Điện hạ?” Thoạt nhìn chàng có vẻ bất ổn, Khương Hằng cau mày, làm sao vậy?

Lục Quý Trì dờ dẫm cả người, lăm lăm một đoạn ‘Xuất sư biểu’, mở lòng khó hiểu trong lòng mới dần dần mở nút thắt.

“Ha ha, trùng hợp quá, sao cô lại ở đây?” Chàng quay người, nhìn Khương Hằng cười khan.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Cái tên vừa sợ sệt vừa ngu ngốc này chẳng phải chàng

Liếc qua vành tai đang đỏ ửng của người đối diện, ánh mắt Khương Hằng thoáng khác thường, nàng nghiêng đầu nhìn chàng cười khẽ, giọng ngọt như mật, hai mắt cong cong: “Điện hạ thử đoán xem?”

Con sóng lòng khó lắm mới tĩnh lặng, trong phút chốc lại dậy lên từng đợt ào ào, Lục Quý Trì: “...”

Rõ ràng chỉ là một câu hỏi bình thường, nhưng có sao vào tai chàng lại trở nên thân mật, y hệt chất giọng nũng nịu trong giấc mộng đêm qua đến thế? Về mặt lúc nàng cười lên nữa...đâu có khác gì bình thường! Nhưng sao chàng lại cảm thấy cực kỳ đáng yêu, cực kỳ nhớ...

Dừng lại!

Nhẹ thì ba năm, nặng thì từ hình đó người anh em!

Đây còn là bạn mi nữa đó! Bạn! Không phải bạn gái đâu! Ôi chao chóng mặt lên nhìn cho rõ đi!

Lục Quý Trì điên cuồng gào thét trong lòng, nhưng trên mặt không dám lộ ra chút cảm xúc, tránh cho Khương Hằng nhìn ra sự bất thường của chàng, coi chàng là biến thái mà tránh xa.

“Sao điện hạ không nói gì?”

Thiếu nữ cứ cười tìm tìm nhìn mình, khiến lỗ tai Lục Quý Trì càng thêm nóng ran, chàng vẫn cố chống đỡ: “Con đường này đi tới hoàng cung, cô chắc đang định vào cung thỉnh an đi có nhì?”

“Chính xác, điện hạ thật thông minh.” Một lời đáp rõ là ấu trĩ và nhảm chán; nhưng Khương Hằng nói ra mà lòng lại vui vẻ quá đỗi; nhìn thiếu niên trước mắt dường như ngộ ra điều gì, nàng không nóng vội, đợi nói xong, nàng xòe tay ra, nhẹ nhàng nháy mắt một cái, “Nè, thường cho ngài.”

Là một viên kẹo hoa quế.

Nhìn đã thấy ngọt lịm, tựa như nụ cười của nàng vậy.

Âm thầm trừng mắt với lòng ngực đang đập loạn lên của mình, Lục Quý Trì lấy lại tinh táo, vờn tay ra nhận, lòng lại thấy khó chịu vô cùng — mẹ nó di chứng để lại của giấc mộng đêm qua thật kinh khủng, không biết bao giờ chàng mới có thể bình thường trở lại đây!

“Điện hạ đang định vào cung thỉnh an sao? Sao ngài không ngồi xe ngựa?” Khương Hằng vừa nói, ngón tay vừa như vô tình chạm nhẹ lên đầu ngón tay của chàng.

Lục Quý Trì: “...”

Chàng run bắn người lên, suýt nữa thì ném viên kẹo trong tay đi, ôi không được, cái tên vừa sợ sệt vừa ngu xuẩn này nhất định không phải là chàng.

Hai mắt chàng thiếu niên trừng trừng nhìn đầu ngón tay mình, về mặt không thiết sống nữa, Khương Hằng thật muốn bật cười, nàng cố nhịn, hai mắt vô tội hỏi: “Sao điện hạ lại không nói gì?”

Nói gì giờ?

Nói ta sắp bị ý nghĩ dễ tiện của mình đâm chết ư?

Lục Quý Trì thầm thở dài, nhét viên kẹo vào miệng, một môi phui tay: “Không có gì, chỉ là sáng nay ta ăn no quá, thấy hơi đầy bụng, nên đi bộ tiêu hóa một lát.”

Dáng vẻ vô như không có chuyện gì của chàng nom cực kỳ thú vị, đồng thời lại có phần đáng thương, Khương Hằng vừa buồn cười vừa đau lòng, cuối cùng cũng tha cho chàng: “Vây điện hạ đi thông thả nhé, thần nữ đi trước một bước.”

Lục Quý Trì tức thì thờ phào, đang định đáp, chàng lại nhớ tới chuyện của Lâm Sanh: “À quên, khoan đã.”

Khương Hằng quay đầu: “Vâng?”

“Ôm Lâm...” Ngó nghiêng nhìn người đi đường qua lại bốn phía, thần trí đang phiêu của Lục Quý Trì dần lấy lại, “Chốc nữa cô chờ ta ở cửa cung một lát, ta có chuyện muốn nói với cô.”

Khương Hằng chớp mắt, mỉm cười: “Được.”

***

Một khắc sau.

Từ đằng xa đã trông thấy dáng người yếu điệu của Khương Hằng đứng trước cửa cung nguy nga. Lục Quý Trì ổn định tinh thần, vô cùng tự tin sai bước về phía nàng — đoạn đường này nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, đủ cho chàng xây dựng tâm lý, lần này chắc chắn chàng sẽ không bị gắc mọng đêm qua ảnh hưởng nữa hừ hừ!

“Điện hạ.” Thiếu nữ xoay người, hai mắt cong cong, dịu dàng tao nhã như tranh vẽ.

Lỗ tai Lục Quý Trì trong nháy mắt lại nóng bừng lên: “...”

Thời thì, trước tiên cứ bàn chính sự vậy, chuyện dĩ chứng này, từ từ rồi nghĩ biện pháp sau.

“Khụ, có chuyện này, ta có một tin không được tốt phải báo cho cô.”

Nét mặt thiếu niên rất nghiêm túc, Khương Hằng gật đầu, cũng thu lại nụ cười của mình: “Mời điện hạ nói.”

“Lâm Sanh kia, chính miệng hắn nói với ta, hắn có người trong lòng rồi.” Nhắc tới chuyện này Lục Quý Trì lại cảm thấy đáng tiếc, cũng có hơi áy náy, “Là chuyện mới gần đây, cho nên lúc trước ta không điều tra ra được...”

Khương Hằng chau mày: “Có người trong lòng?”

“Nghe nói mẫu thân hắn hôm nay sẽ tới nhà vị tiểu thư kia cầu hôn,” Lục Quý Trì liếc nhìn nàng, “Gấp gáp như vậy, ta khẳng định là hắn đã động lòng thật rồi, cho nên, hôm nay chúng ta đổi sang quan sát Chương Tĩnh Dương nhé?”

Khương Hằng im lặng.

Nhớ tới dáng vẻ nhìn Lâm Sanh không chớp mắt của nàng, Lục Quý Trì có phần lo lắng, “Thật ra thì Lâm thế tử đó cũng chỉ có tướng mạo là nổi bật hơn người, những phương diện khác cũng không mấy nổi trội, không phải có thích hắn rồi đấy chứ?”

Khương Hằng lấy lại tinh thần: “Đương nhiên không phải...”

Không phải thì tốt, Lục Quý Trì thở phào nhẹ nhõm. Giọng chàng tự nhiên cũng nhẹ đi mấy phần: “Vậy thì tốt, cô yên tâm, ta nhất định tìm một người tốt hơn Lâm Sanh cho cô!”

Khương Hằng nhìn chàng, trong mắt hiện lên một ý cười không rõ ràng: “Không cần đâu.”

Lục Quý Trì nghe mà sững sốt.

“Ta có chuyện này chưa kể.”

Hàng mi thiếu nữ hơi rũ xuống, như thể nàng đang ngượng ngùng, Lục Quý Trì rheo mắt, đột nhiên có một dự cảm rất xấu.

“Điện hạ vừa nói Lâm thế tử đã có người trong lòng, còn chuẩn bị tới cửa cầu thân à?” Khương Hằng hơi ngừng lại, có phần mơ hồ như chưa xác định, rồi nàng chậm rãi nói, “Lúc ta ra khỏi phủ vừa lúc phu nhân Thành Ý bá tước thăm, hình như bà ấy...tôi chính là vì Lâm thế tử.”

Lục Quý Trì không thể ngờ tới: “.....?!!”

Thấy chàng tròn tròn hai mắt, mặt dờ dẩn như thể bị sét đánh đứng đó, Khương Hằng nhếch môi, một lúc sau nàng tỏ vẻ nghi ngờ, hỏi: “Điện hạ sao thế?”

Lục Quý Trì không đáp.

Người Lâm Sanh thích hóa ra là Khương Hằng! Đây quả là mối duyên phận làm người ta phải ngạc nhiên mừng rỡ!

Nhưng mà Lục Quý Trì phát hiện...

Chàng không hề thấy phấn khởi xú nào, trái lại có phần hoảng hốt khó hiểu, cũng có phần tức giận không thể nói rõ.

Giống kiểu tức giận khi bị người khác lừa dối tình cảm.

Lại giống kiểu then quá hóa giận khi tâm tư đen tối bị người ta thấu tỏ.

Rõ ràng là chính chàng thật lòng muốn tìm một nhà chồng mới cho Khương Hằng, cũng rất hài lòng với ứng cử viên Lâm Sanh...

“Điện hạ?”

“Ta...đột nhiên ta nhớ ra còn chuyện cần làm, cô vào trước đi.” Lục Quý Trì không hiểu tại sao mình lại quỳnh quáng như vậy, nhưng đến khi chàng lấy lại tinh thần, chàng đã rời khỏi hoàng cung, đến trước cửa phủ Thành Ý bá tước bao giờ.

“...”

Ôi chết mẹ, chàng tới đây làm gì? Chết vẫn Lâm Sanh tại sao không nói cho chàng biết người hắn thích là Khương Hằng ư? Nhưng chàng không hỏi, có gì người ta phải chủ động nói cho chàng?

Cái đầu sau trận say rượu lại ngấm ngấm đau, lòng Lục Quý Trì phiền loạn muốn chết, chàng không chịu nổi mà ngồi xồm xuống ngay tại góc tường gần đó.

Có chỗ nào đó không đúng rồi, chàng cần yên lặng, ngẫm nghĩ một chút.

***

Vừa mới ra khỏi cửa, Lâm Sanh đã nhìn thấy thiếu niên đêm qua còn lúi kếu hẳn uống rượu tới nửa đêm, đang ngồi trước cửa nhà mình đếm kiến; hắn thoáng sững sốt, sau đó thì miệng méo mó, đầu thấy hơi đau.

Hắn đã nói có người mình thích rồi mà, hơn nữa sẽ nhanh chóng tới cửa cầu thân, sao tên Tần vương này vẫn không chịu từ bỏ ý định...

Xem ra hắn thực sự phải tìm cơ hội nói chuyện với người mẹ cũ mở miệng ra là khen Khương ngũ tiểu thư kia của hắn thôi, nếu nàng ấy thực sự thích hợp với hắn như lời mẹ nói, thành thân sớm cũng không phải chuyện to tát.

Lâm Sanh than nhẹ trong lòng, đang định lên lư quay vào phủ rồi rồi đi từ cửa sau, Lục Quý Trì đã ngáng đầu nhìn thấy.

“Lâm thế tử!”

Nhìn thiếu niên trông thấy hắn thì đột nhiên nhảy cẫng lên, rồi lại vì tê chân mà há miệng nhe răng dừng lại, Lâm Sanh: “...”

Vừa buồn cười, vừa nhức đầu.

“Sao điện hạ lại ở đây?”

Nếu đã bị nhìn thấy, Lâm Sanh cũng không tiện tránh né, hắn kim nén sự bất đắc dĩ trong lòng, xoay người bước tới.

“Ta...đi ngang qua thôi.” Lục Quý Trì cũng chẳng hiểu sang chàng phải đến tìm Lâm Sanh, chỉ là sau một thoáng xúc động đã thấy bản thân tới rồi. Chàng thuận miệng đáp một câu, quan sát chàng thanh niên từ trên xuống dưới, từng tấc trên người đều như tranh vẽ, bụng cảm thấy sao mà chưa loét, lại có phần khó chịu, nhưng không thể không thừa nhận, người này thực sự rất khá.

Lại nghĩ tới đáng về Khương Hằng nhìn chăm chăm hẳn, lòng thiếu niên càng thêm buồn phiền, nhưng nếu nàng ấy có thể được như ý nguyện, thì sẽ là một chuyện rất tốt, hơn nữa lương tâm chàng luôn bảo rằng, Lâm Sanh là chính nhân quân tử, tính tình cương trực, là một lương phôi....

Trong lòng như thế có thứ gì muốn trồi lên, nhưng lại bị lý trí đè nén lại, Lục Quý Trì lấy lại tinh thần, xua tay cười nói với Lâm Sanh, “Thôi ta đi nhè, gặp lại sau.”

Lâm Sanh: “...”

Cho nên gã này đặc biệt tới nhìn hẳn đây à?

Ồ tình thâm như vậy....

Lâm Sanh vượt mặt mình một cái, thậm thì một tiếng ‘tạo nghiệp’, đồng thời càng thêm quyết tâm với ý định sớm lập gia đình.

Được... Chờ mẫu thân đi gặp vị Khương ngũ tiểu thư của phủ Vinh quốc công kia trở về.

Nếu nàng ấy thực sự phù hợp, hẳn sẽ đối xử tốt với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 67: Lục Quý Trì bóp trán bò dậy, không dám nghĩ tiếp

Lục Quý Trì không biết Lâm Sanh đang suy nghĩ điều gì, chàng mang theo lòng dạ rối bời, quay người rời đi.

Vốn chàng định vào cung thỉnh an mẹ già, rồi tiện ôm đùi ông anh hồ tranh thủ tình cảm như ngày thường, nhưng chẳng hiểu sao lại không có hứng nữa, chàng hồi phủ, trèo lên giường đánh một giấc.

Bên phía Khương Hằng, chờ cho bóng chàng thiếu niên lui đi gấp gấp khuất dần, nàng mới chậm rãi đi tới cung Thanh Hoa của Tần thái phi.

Thế nhưng Tần thái phi không ở trong cung, mà lại đang ‘tình cờ’ ở cung Thọ Ninh thỉnh an.

Hai hàng mi rũ xuống che giấu ý cười nơi đáy mắt, Khương Hằng lấy danh nghĩa thỉnh an đi, quay người tiến về phía cung Thọ Ninh.

Xà thái hậu với Tần thái phi tuy thân như tỷ muội, nhưng bà lại không quen thuộc với Khương Hằng. Thứ nhất vì nàng từ nhỏ lớn lên ở biên quan, rất ít khi hồi kinh; thứ hai vì Xà thái hậu bình sinh thích yên tĩnh, không thích bị quấy rầy, bình thường ngay cả phi tử hậu cung cũng không muốn gặp, chớ nói gì là con gái ngoại thân. Bởi vậy nếu không có Tần thái phi bắc cầu, Khương Hằng trực tiếp tới thỉnh an bà thì thực không hay.

Đây chính là nguyên nhân Khương Hằng muốn Tần thái phi giúp đỡ.

Mà Tần thái phi đối với cháu gái cung đúng kiểu muốn gì cho nấy, thế nên tuy rằng bà không hề vừa lòng với Lục Quý Trì, bà vẫn ra sức sắp xếp, giúp đỡ cho kế hoạch ôm heo về nhà của cù cái trắng nhà mình.

Nhờ có bà, Khương Hằng thuận lợi diện kiến Phuong Trần Châu, cũng rất thuận lợi tranh thủ thiện cảm của bà, khiến bà chỉ hận không thể cướp con người ta về làm con gái mình ngay lập tức — đúng vậy, con gái, trước khi Khương Hằng thăm dò được thái độ của bà với hôn sự của Lục Quý Trì, nàng sẽ không liều lĩnh, tránh cho rắc rối xảy ra.

Tần thái phi cũng cảm thấy điều này ổn thỏa, đầu sao người cản trở lớn nhất trong chuyện này là Chiêu Ninh đế, Xà thái hậu lại là một người mẹ yêu con hơn mạng.

Hai người không hề biết Xà thái hậu đã bị hoán đổi linh hồn, linh hồn hiện tại là nữ sĩ Phuong Trần Châu đến từ thế kỷ hai mươi mốt, bà là mẹ ruột của Tần vương điện hạ cũng đã đổi hồn, hơn nữa còn luôn canh cánh việc thắng con gồ mục của mình sẽ ế vợ.

Nếu như bà biết tiểu cô nương bà ao ước bắt về làm con gái lại nhìn trúng thẳng con trai xúi quẩy nhà bà, còn đang dồn hết tâm tư để bắt nó về...

Đừng có nói chỉ là ngon núi cần đường còn con Chiêu Ninh đế, cho dù là Ngũ Chỉ Sơn bà cũng đập cho tanh bành ra nhè!

Sau đó sẽ đàn tay hai đứa nó vào nhau, không những thế còn phải buộc một đóa hoa bự, rồi đốt một trảng pháo lớn.

Đáng tiếc đôi bên đều không biết, cho nên sau khi tranh thủ chút ít thiện cảm, Khương Hằng vô cùng biết điều mà đứng dậy cáo từ.

Phuong Trần Châu sở dĩ bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, quyền luyện không thôi, bà thủ thi: “Rảnh rồi thì tới đây nói chuyện với ai gia nhè, ai gia một mình trong cung buồn lắm.”

Thái hậu nương nương đây đúng là y như đi đã kể, vô cùng dễ chịu và thoải mái, Khương Hằng mỉm cười, gật đầu đồng ý: “Nếu thái hậu không chê thần nữ ồn ào, thần nữ sẽ vào cung thỉnh an thái hậu mỗi ngày.”

Tuy rằng có ý lấy lòng, nhưng tính cách Phuong Trần Châu thẳng thắn, cởi mở, tiếp xúc với bà này giờ, Khương Hằng không hề thấy một nhọc, trái lại còn có cảm giác tự nhiên như lúc trò chuyện với Lục Quý Trì. Nàng rất thoải mái, hơi buồn cười, vì vậy mặc dù Phuong Trần Châu bên cạnh thì thoáng tự nói tự rằng rồi còn sở nần tay nàng, nàng cũng không có lấy một chút khó chịu, hơn nữa còn cảm thấy có phần thú vị, lòng cũng nảy sinh ý muốn thân cận, gần gũi thật sự.

Quan sát một người có phải là hư tình giả ý hay không, Phuong nữ sĩ đã sống hai đời, hơn nữa còn tay trắng lập nghiệp làm bà chủ bá đạo, cho rằng bà liếc phát là thấu rõ, thế nên khi thấy Khương Hằng như vậy, trong lòng bà càng thêm hài lòng, cười khá khà đáp: “Con nhớ đây, lần sau con tới, ai gia sẽ nấu đồ ăn ngon cho con!”

Tự mình xuống bếp nấu đồ ăn ngon cho người mình quý mến, đây là phương thức biểu đạt tình cảm trực tiếp nhất của Phuong nữ sĩ, vì thế bà vẫn luôn cố gắng trau dồi để cải thiện khả năng bếp núc của mình, mặc dù...có vẻ không hiệu quả lắm.

Nhưng Khương Hằng không biết điều này, cho nên sau một thoáng ngẩn ngơ, nàng cười tươi rồi nhận lời. Tần thái phi bên này nghe một lúc mới kịp phản ứng, hai mí mắt bà giật liên hồi, nhìn nàng đầy cảm thông.

Đám cung nhân ngoài cửa đã từng trải qua bão tố giống vậy cũng lẳng lẳng nuốt nước bọt, thậm như ‘tiểu thư đây hãy bảo trọng’.

Khương Hằng bị cả đám người nhìn chăm chăm như vậy thì thật sợ hãi: “...”

Chuyện gì xảy ra thế?

***

Mặc dù vô ý trở thành mục tiêu tiếp theo của màn đầu độc, nhưng kế hoạch phát triển thuận lợi khiến Khương Hằng rất vui vẻ, nàng cười híp mắt cáo từ với Phuong Trần Châu, sau đó đỡ Tần thái phi trở về cung Thanh Hoa.

Phuong Trần Châu nhìn chăm chăm theo bóng lmg hoạt bát vui vẻ, yêu kiều thuần tha của cô gái nhỏ, bà thậm thờ dài một tiếng — mặt mũi xinh đẹp, dáng người cân đối, tính cách cởi mở, thế mà thẳng con trai bà lại coi đại nỷ nhân yêu điệu người ta như anh em...

E là có bệnh rồi.

Hay là nhanh chóng tìm thái y khám cho nó nhì.

Biết đâu có thể giúp nó thông suốt, đến lúc đó...

Nhớ tới đáng về Lục Quý Trì vỗ ngực, nói chắc như đinh đóng cột rằng Khương Hằng chỉ là anh em tốt của mình, Phuong Trần Châu bà lại chẳng muốn ảo tưởng thêm nữa, quên đi, kiểu này vô phương cứu chữa rồi.

Lục Quý Trì không hay biết mẹ già nhà chàng đã buông xuôi việc cứu chữa cho chàng, chàng ngủ tù tì tới tận trưa, sau đó bị cảnh thành thân náo nhiệt tung bừng của Khương Hằng và Lâm Sanh làm cho bừng tỉnh.

Đây rõ ràng là chuyện vui, sao chàng lại cảm thấy hoảng loạn như thế?

Lục Quý Trì bóp trán bò dậy, không dám nghĩ tiếp nữa.

Đúng lúc đó Ngụy Nhất Dao từ đầu xông xộc lao vào, nói là Tiểu Ngọc Nhi hình như có bệnh rồi; chàng thiếu niên nghe mà ngẩn người, vội vã ném giấc mơ chết tiết vừa rồi qua một bên, chạy tới hậu viện.

Hạ nhân đã mời một vị đại phu thú y tới, đang kiểm tra thân thể cho nó, Tiểu Ngọc Nhi mới bên cầu kinh há cái miệng máu me bầy nhầy, một bên nhìn ông ta nhe răng rồi gào lên, làm đám người trông coi sợ hãi không thôi.

“Nó bị sao vậy?” Lục Quý Trì lo lắng chạy tới.

Vị đại phu thú y là một ông lão cầm có một dùm râu bạc phéch, nghe chàng hỏi thì bình thân quay đầu đáp: “Hồi bẩm điện hạ, com canh của vương phủ quá tốt, Tiểu Ngọc cô nương bị đầy bụng.”

Lục Quý Trì: “...”

“Méo méo!” Khó chịu! Bụng khó chịu quá!

Nhìn con nhóc đang tỏ vẻ tủi thân trông theo mình, Lục Quý Trì bậm môi, quay đầu lờm Ngụy Nhất Dao: “Anh lại lên cho nó ăn thịt à?”

Ngụy Nhất Dao cúi thấp đầu, chột dạ, giọng lí nhí: “Tôi nào có...”

Lục Quý Trì hừ hừ: “Bao nhiêu?”

“Một...một chậu...”

“Hừm?”

“Hai...ba chậu.” Ngụy Nhất Dao nuốt nước bọt, nhỏ giọng đáp, “Nó cứ ó ó với tôi hoài, tôi nhìn nó mà thương quá, cho nên...”

“Cho nên anh mềm lòng luôn à.” Lục Quý Trì rề rà nói xong rồi như cảm giác không ổn, chàng quay sang liếc nhìn Tiểu Ngọc Nhi đang cúi đầu giả chết bên cạnh, mặt không biến sắc mắng, “Lợi hại nhì, sao em không thành tình luôn đi?”

“Méo...” Em không hiểu anh nói gì, em đói quá thôi mà.

Lục Quý Trì cười nhạt, nói với vị đại phu thú y đang định cho nó uống thuốc: “Cứ để cho nó đau thêm một lúc, lần này đau đốn để lần sau chữa mà kiểm chế lại. Còn anh nữa...”

Thiếu niên vừa nói vừa nhìn gã thuộc hạ lảm vốc như núi mà ngu ngốc của mình, mặt mày lạnh tanh, “Ba chậu thịt nướng, lúc nào anh ăn bằng hết thì tôi gặp ta.”

Ngụy Nhất Dao ngẩn ngơ một lúc, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ: “Điện hạ không phạt tôi, lại còn thưởng cho tôi nữa à?!”

“...” Về mặt lạnh lẽo vô tình biến mất, Lục Quý Trì chỉ muốn để đầu anh ta xuống tấn cho một trận, chàng nghiêng răng nặn ra một câu, “Không nướng nữa, ăn sống đi.”

Ngụy Nhất Dao: “...”

***

Bị Tiểu Ngọc Nhi và Ngụy Nhất Dao cùng nhau đá kích một vỏ, sự chú ý của Lục Quý Trì cho chuyện Khương Hằng và Lâm Sanh đã tạm thời lắng xuống. Chàng thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Tiểu Ngọc Nhi uống thuốc xong, chắc chắn nó không còn vấn đề gì, sau đó chàng quay trở về phòng, lật cuốn “Thiên hạ thông chí” ra xem.

Nội dung bên trong đặc sắc, giúp cho tâm tình phiền loạn của chàng dần bình ổn, thiếu niên dựa người vào giường, nghiêm túc đọc.

Cùng lúc đó, tại phủ Vĩnh quốc công.

Khương Hằng đang cười tít mắt nhìn cậu em trai mập mạp Khương Hòa, nghe cậu kể về một tấn kịch hay đáo để diễn ra trong phủ sau khi nàng vào cung.

Ra là một nhả hoan cả người thương tích trong viện nàng tình cờ bị phu nhân Thành Ý bá bắt gặp, rồi trường bối trong phủ mơ hồ bày tỏ chuyện nàng và Lạc Đình từ hôn, thực ra có ân tình khác; Khương Hằng không hề cảm thấy bất ngờ, ngược lại thấy thật nực cười.

Lão thái thái quả nhiên không để nàng thất vọng.

Chuyện xấu cứ liên tiếp xô ra như vậy, ấn tượng của phu nhân Thành Ý bá với nàng dù tốt đến đâu, chỉ sợ giờ phút này bà cũng sẽ nảy sinh ngờ vực, có ý muốn lui bước nhì?

“A tỳ còn chưa nói cho đệ, tại sao mẫu thân lại nói Lâm thế tử không thể trở thành tỳ phu được đó!”

Nhóc tỳ mập mạp còn bé, chỉ biết truyền đạt thông tin, chứ không thể hiểu hết những gai góc ẩn nấp trong dòng chuyện này, Khương Hằng không muốn cậu tiếp xúc quá sớm với những chuyện bản thủ đen tối, nàng bẹo cái má phúng phính của cậu, thuận miệng đáp vài câu, rồi đuổi cậu chạy biến.

Cậu nhóc vừa đi, Nguyệt Viên tức phát điên: “Mặc dù sớm biết lão phu nhân sẽ ra tay, nhưng làm ra những chuyện này thực độc ác! Bà ấy thế mà lại ám chỉ phu nhân Thành Ý bá là vì tiểu thư kém tài thiếu đức, mới dễ dàng đáp ứng từ hôn như thế!”

“Nếu không làm thế, sao có thể dập tắt ý định cầu hôn của nhà người ta.” Khương Hằng không buồn quan tâm, nàng chỉ để ý tới người nàng muốn. Vì thế sau khi chắc chắn mục đích đã đạt được, nàng đứng dậy đi ăn com với Khương Tử, không hề đặt những chuyện bí ối vật vờ này trong lòng.

Nàng không để ý tới lão thái thái, nhưng lão thái thái lại cực kỳ để mắt tới nàng — dù bà ta đã thành công trong việc phá hỏng hình tượng của nàng trong mắt phu nhân Thành Ý bá, hủy đi ý muốn cầu hôn của nhà họ, nhưng nghĩ đến chuyện này, lòng bà ta vẫn vô cùng khó chịu.

Phu như phu Thành Ý Bá, thanh niên xuất chúng như Lâm Sanh, thế mà lại coi trọng nha đầu chết tiết lòng dạ ác độc, giỏi làm bộ làm tịch kia?!

Dù biết chắc có hại mẹ con Tần thái phi cũng Tần gia đứng sau lưng, nhưng lão thái thái giờ đây nhìn Khương Hằng thế nào cũng thấy ngứa mắt vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn. Bà chỉ muốn tìm một kẻ hạ tiện rồi gả nàng ra ngoài ngay lập tức, cho nàng ném trái mui vị nửa đời sau bị hủy hoại!

Nhưng mà bà không thể.

Sau lưng Khương Hằng có chỗ dựa là Tần gia và Tần thái phi, Tần gia còn đang nắm giữ tiền đồ các con bà trong tay, bà ta quả thực không dám động tay ngoài sáng với hôn sự của nàng, chỉ có thể âm thầm lén lút phá hư giữa đường.

Nhưng dù đã phá hỏng đại sự của Khương Hằng, lão thái thái vẫn vô cùng mất hứng, bởi chuyện hôm nay cho bà ta nhận thức một điều, đó là danh tiếng của Khương Hằng quá tốt, lại còn có núi dựa vững chắc phía sau, chỉ cần nàng chưa đính hôn, thì dù không có Lâm Sanh, cũng sẽ có Vương Sanh, Lý Sanh. Mà bà ta có thể phá hỏng một lần, nhưng chưa chắc sẽ thành công ở lần thứ hai, lần thứ ba.

Đến lúc đó, khả năng cao Khương Hằng sẽ nở mày nở mặt gả vào một gia đình tốt, có chồng cung chiều, có người nhà yêu thương, người ngoài tặng bốc tán tụng, phong quang đắc ý, vinh sùng vô hạn. Mà từ nhà đầu được bà cung chiều nhiều năm như vậy, chỉ có thể lạnh lẽo chịu khổ trong tử đường, lãng phí tuổi xuân, còn không biết bao giờ mới có thể trở về nhà....

Không! Bà tuyệt đối không thể để Khương Hằng được như ý, nếu không bà dù chết cũng không nuốt trôi được cục tức này!

Lão thái thái càng tham vọng, lòng càng thêm phiền não, sắc mặt vốn đã tái mét của bà ta trông càng lúc càng khó coi.

Phu nhân Vĩnh quốc công đứng hầu hạ một bên thấy vậy, bà ta chớp mắt, miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười bí hiểm: “Mẫu thân đang ưu sầu hôn sự của ngũ nha đầu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Trọng sắc khinh bạn

Phu nhân Vinh quốc công xuất thân dòng dõi thư hương, cũng như những người khác trong phủ, trước nay bà ta khinh thường xuất thân của mẫu thân Khương Hằng, cho nên cũng coi thường hai chị em nàng. Tuy nhiên, bà ta lại không chút vòng vo, “Dù tuổi tác không còn nhỏ, lại đã từng hủy hôn, nhưng ngũ tiêu thư nhà ta quả không phải cô nương tầm thường, vẫn đắt giá như cũ nhì. Kê ra, chưa nói tới chỗ em dâu ba, chỗ con mấy hôm nay cũng không ít khách kéo đến, ngay cả nhị tỷ của con cũng tự mình tới cửa...”

Cho rằng bà ta định ra mặt thay Khương Hằng, hai mắt lão thái thái lạnh lẽo lườm sang: “Cô muốn nói gì?”

“Con đâu chỉ không muốn mẫu thân ưu phiền, muốn san sẻ gánh nặng giúp mẫu thân mà thôi.” Lâm mẹ chồng con dâu đã nhiều năm, phu nhân Vinh quốc công thừa biết đức hạnh của bà mẹ chồng nhà mình, bà ta cười nhạt, nói không chút vòng vo, “Dù tuổi tác không còn nhỏ, lại đã từng hủy hôn, nhưng ngũ tiêu thư nhà ta quả không phải cô nương tầm thường, vẫn đắt giá như cũ nhì. Kê ra, chưa nói tới chỗ em dâu ba, chỗ con mấy hôm nay cũng không ít khách kéo đến, ngay cả nhị tỷ của con cũng tự mình tới cửa...”

Lão thái thái chẳng hay những việc này, nghe bà ta nói, mặt bà xị ra: “Người ta chẳng qua là nể nang mặt mũi của Tần gia và mẹ con Lạc vương thôi! Không có bọn họ, ai còn nhớ tới nha đầu chết tiết bất hiếu bất trị đã thoát hôn kia chứ!”

“Mẫu thân nói phải, nếu chỉ là nữ tử bình thường, thì với tình hình của ngũ nha đầu đứng là khó gả đi lắm...” Phu nhân Vinh quốc công nhìn sắc mặt bà ta, trấn an vài câu, sự bức bối trong lòng lão thái thái mới nguôi ngoai đôi chút.

“Cô vừa nói nhị tỷ nhà cô cũng tới hỏi chuyện này, nhưng ta nhớ mấy đứa cháu nhà cô đều thành gia hết rồi...” Lão thái thái nói tới đây thì khựng lại, “Chẳng lẽ là do trưởng công chúa...?”

Trưởng công chúa mà bà ta nhắc tới chính là Phụ Dương trưởng công chúa, em gái ruột của tiên đế; nhị tỷ của phu nhân Vinh quốc công gả cho con trai thứ của Phụ Dương trưởng công chúa làm chính thất, hiện nay đang là nhị phu nhân của phủ Hoài Dương hầu — cũng là nhà chồng của Phụ Dương trưởng công chúa.

“Mẫu thân thật sáng suốt, lời nhị tỷ truyền đạt, cũng chính là ý của trưởng công chúa và Hoài Dương hầu.”

Lão thái thái nghe mà ngẩn người.

Lão Hoài Dương hầu, tức chồng của Phụ Dương trưởng công chúa và con trai trưởng của bà, đã bắt ngõ qua đời vài năm trước, Hoài Dương hầu hiện tại là cháu đích tôn của bà ta, Đường Quân.

Đường Quân tuổi trẻ đã nhận tước hầu gia, tướng mạo tuấn tú, phong thái lịch sự, mặc dù đã từng cưới hai đời vợ, dưới gối cũng đã có hai đứa nữ, nhưng hậu viện cũng coi như sạch sẽ, hơn nữa chưa có trưởng nam, nên nếp nhà đó cũng ờn; bởi vậy trong mắt người ngoài, hẳn là một ứng cử viên con rể tương đối tốt.

Nhưng lão thái thái biết, hết thảy mấy điều trên chỉ là giả dối.

Dù Đường Quân xuất thân cao quý, điều kiện không tệ, nhưng hai người vợ cũ của hắn không phải bệnh chết, mà là do không chịu nổi những hành vi kỳ quặc trên giường của hắn nên tự tử.

Chuyện này dân chúng không hay, nhưng trong vòng tròn các gia đình quyền quý kinh thành lại chẳng có gì gọi là bí mật.

“Hoài Dương hầu...” Lão thái thái cau mày, trầm mặc trong chốc lát, rồi bà ta ngẩng đầu nhìn con dâu mình, “Cô trả lời nhị tỷ có sao rồi?”

Bà ta chán ghét và căm hận Khương Hằng là thật, không muốn nhìn nàng nở mày nở mặt; nhưng rốt cuộc trong người nàng vẫn chảy dòng máu của Khương gia, bà ta quả thực chưa từng nghĩ sẽ dùng cách thức ghê tởm đó để giết tận nàng.

Cách này quá độc ác.

“Chuyện hôn sự của ngũ nha đầu do mẫu thân làm chủ, không có sự gắt đầu của mẫu thân, con dâu nào dám tùy tiện đồng ý với ai?”

Lão thái thái như thế hải lòng, “ừ” một tiếng, bà ta đang định nói tiếp thì phu nhân Vinh quốc công đã xen ngang, “Nghe nói trước khi ngũ nha đầu hỏi kinh, Hoài Dương hầu tình cờ thấy mặt con bé, sao đó thì nhớ mãi không quên.”

Bà ta mỉm cười, nói bóng gió: “Trưởng công chúa biết tâm tư của hầu gia, cho nên mới coi trọng ngũ nha đầu, không những kêu nhị tỷ con đến tận nơi hỏi ý, còn bày tỏ rõ ràng rằng, nếu hôn sự này có thể thành, sau này nhất định sẽ hậu tạ.”

Hai chữ cuối cùng được nhấn rất mạnh, lòng lão thái thái chợt động, bà ta mở to hai mắt: “Hậu tạ?”

“Chẳng phải chú tư luôn muốn bước chân vào Hộ bộ hay sao, còn A Thành... Nó cũng coi như là anh cả của ngũ nha đầu, trưởng công chúa có bảo, nếu hôn sự thành, về sau chúng ta sẽ là người một nhà, đợi một thời gian, nhất định sẽ tìm cơ hội cho trưởng bé một bước lên trời.”

A Thành là chi con trai trưởng Khương Thành của phu nhân Vinh quốc công, gần đây đang chuẩn bị cho khoa cử, cơ hội một bước lên trời mà trưởng công chúa nhắc tới...

Quan chủ khảo của khoa thi lần này, là chú ba của Đường Quân.

Lão thái thái dờ dẩn trong giây lát, rồi dần kích động: “Trưởng công chúa nói vậy thật sao?”

“Dạ thật.”

Vị chú ba của Đường Quân là một vị quan bảo thủ, thiết diện vô tư, chưa bao giờ đồng tình với việc đi cửa sau, chính bởi lý do này, Chiêu Ninh đế mới lệnh cho ông ta làm quan chủ khảo; nhưng bảo thủ không có nghĩa ông ta không có nhuộc điểm — mọi người đều rõ, tam gia của Đường gia dưới gối không con, ông ta trước nay luôn coi Đường Quân như con ruột, thương yêu hết mực.

Mà trưởng công chúa và Đường Quân đã dám ra điều kiện như vậy, hẳn là mười phần chắc chắn.

Còn bà...phu nhân Vinh quốc công hơi cúi mắt, đáy mắt xẹt lên thần sắc phức tạp.

Vì tiền đồ của con trai, bà chỉ có thể xin lỗi Khương Hằng mà thôi.

Lão thái thái đã động lòng rồi, dù không muốn thừa nhận, nhưng phủ Vinh quốc công đang ngày càng sa sút là sự thật, nếu như trưởng tôn của bà lần khoa cử này có thể đậu tiến sĩ...

Cuộc sống hãnh diện ngẩng cao đầu chẳng lẽ còn xa?!

Nhắc thấy thế lứa đã có vẻ đủ, phu nhân Vinh quốc công thần nhiên xoay tròn chiếc vòng ngọc trên tay, quyết định đổ thêm dầu: “Phụ Hoài Dương hầu là thế gia trăm năm, thân phận trưởng công chúa tôn quý, ngũ nha đầu có thể được bà ấy và hầu gia coi trọng, quả là phúc đức ba đời. Mẫu thân không cần lo lắng, hầu gia trước kia có thể chưa yêu thương ai, nhưng giờ khác rồi, nếu không cho dù ngũ nha đầu đã đính ước, kể cả đã gả cho người ta, hẳn cũng sẽ cướp về, chứ đâu phải để đặt đến tận bây giờ?”

“Cô nói có lý...” Lão thái thái như chẳng buồn để tâm tới tính chân thực của lời trên, bà ta chỉ mãi nghĩ tới những lợi ích không lồ sau lưng phủ Hoài Dương hầu, sau đó như đã quyết tâm, bà ta hừ một tiếng, nói, “Ta tìm cho nó một người chồng tôn quý lại yêu thương nó nhường vậy, đã là tốt với nó lắm rồi!”

Chuyện đến nước này là thành chắc rồi, phu nhân Vinh quốc công vui không khép được miệng: “Nhưng còn bên phía Tần gia và vị trong cung...”

Vinh quang gia tộc cùng tiền đồ của con cháu đặt ngay trước mắt, lão thái thái không do dự thêm nữa, kiên quyết đáp: “Trước tiên đừng để họ biết là được.”

Ngoài sáng không được, thì bà ta làm trong tối, đến lúc ván đã đóng thuyền, dù họ phản đối thì làm được gì?

Phu nhân Vinh quốc công cũng nghĩ như vậy, bà ta hải lòng gật đầu, tiến lên phía trước bàn bạc cụ thể kế hoạch với mẹ chồng.

***

Khương Hằng nào hay một âm mưu hung hiểm dành cho nàng đang từ từ bày ra, mấy nay thời tiết đột nhiên nóng nực, thân thể Khương Từ không thoải mái, nàng đã trông nom cậu không rời mấy ngày liền tiếp. Tận đến khi Khương Từ hoàn toàn bình ổn, nàng rốt cuộc cũng yên tâm, bèn ra khỏi phủ tìm Lạc Như đi dạo phố.

“Đã lâu không gặp, trông cô gầy đi nhiều đấy nhỉ?”

Liếc nhìn thiếu nữ thân mật ôm lấy cánh tay mình, vẻ mặt không khác gì bình thường, Lạc Như lòng thả lỏng, vờ rầu rĩ đáp: “Ta mệt mỏi quá, có tính xem đã bao lâu rồi không tới chơi với ta, ta có thể không gặp được à.”

Chuyện từ hôn không ảnh hưởng tới tâm lý của nàng, nhưng phu nhân Vĩnh An hầu và Lạc Như thì bị đã kích không nhỏ, Khương Hằng lấy làm tức, nhưng mặt không lộ cảm xúc, nàng chỉ chớp mắt mỉm cười, ghé vào tai Lạc Như thì thầm: “Trọng sắc khinh bạn là ta không đúng, để ta bồi tội với A Như tý tý nhé.”

“Trọng... trọng sắc khinh bạn?” Lạc Như sững sốt, một hồi mới phản ứng kịp, hai mắt cô nàng bừng sáng lên, “Là sao? Chẳng lẽ đạo gần đây cô...”

“Ta nhìn trúng một người, đang có bất chàng ấy về nhà đây.” Khương Hằng dựa người vào cô nàng, cất tiếng dịu dàng, “Về phần người đó là ai, chờ ta bắt được chàng rồi sẽ nói cho cô, giờ ta đang mắc cỡ lắm, không dám nói.”

Lạc Như: “...Ta không nhìn ra một xiu xiu xấu hổ nào từ cô luôn.”

Khương Hằng hỏi gục đầu xuống, ánh mắt tỏ vẻ ngượng ngùng: “Giờ thì nhìn thấy chưa?”

“...”

Lạc Như hiểu, nàng đang muốn dùng hành động để nói với mình rằng, tình bằng hữu giữa hai người sẽ không vì ông anh rác rưởi mà thay đổi, cô nàng vừa chưa xót vừa vui mừng, sự ức chế còn lưu lại ở đáy lòng cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tan. Cô nàng vươn tay lên nheo má Khương Hằng, nháy mắt tinh nghịch như ngày trước, hỏi, “Có muốn biết hai kẻ ỏi kia gần đây thế nào không?”

Khương Hằng hơi khựng lại, nàng vui vẻ đáp, “Muốn chứ, cô nói đi?”

“Ta biết cô sẽ tò mò mà, cho nên dù ghé thăm chết đi được, nhưng ngày nào ta cũng cố theo dõi bọn họ đấy.” Lạc Như cũng vui vẻ, vừa kéo nàng đi tới từ lâu gần đó, vừa ti mi kể lại tình hình gần đây của Tề Hà và Lạc Đình.

Hiện giờ cô nàng đã hoàn toàn thất vọng với người anh Lạc Đình, phu nhân Vĩnh An hầu cũng vậy, cả hai mẹ con đều không muốn nhìn thấy mặt hần nữa, chỉ có Vĩnh An hầu như thế không hiểu gì vẫn một điều hai điều con trai ngoan, phu nhân ông nghe mà tức sôi máu, mấy lần suýt ném cả hai cha con, cộng thêm cả Tề Hà và đám thiếp thất cũng như con thứ của chồng mình ra khỏi cửa.

Tuy nhiên, phu Vĩnh An hầu gần đây đã thành trò cười của cả kinh thành, bà không thể để người ngoài có cơ hội hống kích hay thêm nữa, nên cuối cùng cũng nuốt con tức vào bụng. Ngày ngày bà chẳng buồn quan tâm tới đám người vớ vẩn đó, chỉ cùng Lạc Như trải qua cuộc sống thanh tịnh, thì thoảng ngó tới cái bụng của Tề Hà, chỉ đợi đứa bé kia sinh ra là bà ôm tới bên mình day dỗ liền, tránh nuôi ra một tên phé vật như cha nó.

Con bệnh nặng ập xuống đã khiến thân thể Lạc Đình chịu thương tổn lớn, hần chưa thể khỏi hẳn, cả ngày ốm yếu vật vờ trong phòng, ăn ngủ đều phải có Tề Hà chăm nom. Tề Hà đầu sao cũng là tiểu thư được nâng niu từ bé, lại còn đang mang thai, phu nhân Vĩnh An hầu lấy lý do à không có nhà ngoại, thân phận thấp hèn, chỉ phải thêm hai người hầu tới viện cô ả, cô ả sao có thể chịu nổi? Vì thế gả tới được mấy hôm, ả đã khóc nháo với Lạc Đình một hồi, kể lể hết thảy uất ức à phải chịu.

Ban đầu Lạc Đình còn an ủi mấy câu, sau đó nghe riết cũng khóc theo luôn.

Bạn bè xa lánh, thanh danh hủy hoại, hần cũng tủi thân lắm mà!

Hai kẻ ôm nhau khóc lóc một trận, sau đó lại động viên nhau cố gắng, rồi tiếp đó...

Duy trì được ba ngày...

Ba hôm sau, hai người lại vừa khóc vừa làm ầm lên trong viện.

Chẳng qua là lần này hai người không ôm ấp, động viên tinh thần nhau nữa, mà chuyển qua chỉ trích đối phương.

Đương nhiên trách móc lẫn nhau xong vẫn phải làm lành, dù sao ban đầu cũng đã thề non hẹn biển, ước hẹn yêu thương nhau đến trọn đời kia mà.

Ấy thế nhưng, tình yêu này chẳng thể nào vượt qua nổi những trận cãi cọ lớn bé, cho nên mới qua hai tháng thành thân, quan hệ đôi bên đã lung lay, như sắp đổ với trời noi.

“Ta còn đang định chờ cho cô à sinh em bé xong sẽ chơi một vở, để cho cô à biết cái ghế phu nhân thế từ Vĩnh An hầu chẳng phải dễ ngồi, nhưng giờ xem ra, một Lạc Đình thôi cũng cho cô à ăn đủ.” Lạc Như mặt mày vô cảm nói, rồi cười khẩy, “Thế cũng tốt, tiết kiệm sức lực cho hai mẹ con ta.”

“Ừ,” Khương Hằng cũng cười nhìn cô nàng “Cứ để hai người họ tự dày vò lẫn nhau, cô và di An đừng nhúng tay vào, cứ sống thật tốt...”

Lời còn chưa nói hết, Lạc Như bất thành linh xoay người, đá chân về phía sau: “Ai?!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Lòng đắng nghét, như ăn phải một tấn hoàng liên

Khi bất ngờ bị một cẳng chân đập trúng, Lâm Sanh còn đang mãi nhìn theo bóng lưng Khương Hằng, miên man suy nghĩ.

Mấy hôm trước, sau khi mẹ hần từ phủ Vĩnh quốc công trở về, bà lập tức thay đổi thái độ, không khăng khăng ép hần đi làm thân với vị ngũ tiểu thư kia nữa, đã thế mặt còn sa sầm kêu từ nay không nhắc lại chuyện này.

Vị ngũ tiểu thư kia nấy năm trước tình cờ giúp đỡ mẹ hần, để lại ấn tượng rất tốt trong lòng bà, đột nhiên bà quay ngoắt thái độ như vậy, khiến Lâm Sanh không khỏi tò mò, nên đã hỏi thêm mấy câu.

Phu nhân Thành Ý bá không dối gạt con trai, nhanh chóng kể ra những chuyện bà mắt thấy tai nghe ở phủ Vĩnh quốc công.

Cùng lớn lên nơi đại tộc, đối mặt với biết bao loại người xấu xa, Lâm Sanh vừa nghe đã cảm thấy chuyện không đơn giản. Phu nhân Thành Ý bá sőt sáng vì cậu con trai, lúc đó cũng không nghĩ nhiều, giờ nghe Lâm Sanh phân tích mới hiểu ra bà đã bị che mờ mắt, bị người ta lợi dụng.

Bà cực kỳ tức giận, cũng có phần áy náy, nhưng chuyện liên quan tới hạnh phúc cả đời của con bà, bà không dám qua loa, định phải người đi thăm dò Khương Hằng.

Lâm Sanh đã cản bà lại.

Nếu tương lai trở thành thế từ của hần, thì hần nên tự đi tìm hiểu mới phải.

Chưa nói tới trong lòng phu nhân Thành Ý bá nghĩ thế nào, chỉ riêng Lâm Sanh, mấy hôm nay hần rất đề ý tới phủ Vĩnh quốc công, đặc biệt là những chuyện liên quan tới Khương Hằng, nghe ngóng một hồi cũng cơ bản hiểu nàng là nữ từ như thế nào.

Thông minh xinh đẹp, dịu dàng thanh nhã, điều đáng quý nhất là, có mưu kế nhưng luôn biết điểm dừng.

Lâm Sanh ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy nữ từ như thế thực thích hợp với mình.

Đến khi nghe ngóng được tin hôm nay nàng ra ngoài, hần bèn chỉnh trang bản thân, bước ra khỏi phủ, chuẩn bị cho màn tình cờ gặp gỡ, chính thức làm quen.

Kết quả là...

Còn chưa kịp đến gần, miệng còn chưa nói một câu, đã bị người ta tung một cước đá cho ngã sấp mặt xuống đất, Lâm Sanh: “?!!!”

Mở màn thế này thật không tốt!

Khương Hằng nhìn Lâm Sanh mặt mày róm ráo nằm trên đất, cũng vô cùng kinh hãi.

Đây...là có chuyện gì?

“Lúc này ở đầu đường bên kia ta đã cảm giác có người lén la lén lút đi theo chúng ta, cho nên mới cố ý vòng vào con hẻm nhỏ này, quả nhiên gã không nhẫn nhịn được, lộ ra sơ hở.” Chỉ có Lạc Như thần thái bình tĩnh, cô nàng kéo Khương Hằng ra bảo vệ phía sau lưng mình, rồi cười lạnh, xắn tay áo lên, bước lên phía trước túm lấy Lâm Sanh chất vấn, “Khai báo thành thật, anh đang làm gì, tại sao lại lén lút theo dõi chúng ta?!”

Ồi tình huống kiểu này.....cô nàng mơ vị Lâm thế từ vạn người mê cũng không nghĩ tới. Miệng hần méo xệch, liếc nhìn nữ tử hung hăng trước mắt, sau một hồi thờ hồn hển, hần mới thốt ra được mấy chữ: “Cô...không biết ta à?”

Thế gia quyền quý kinh thành, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, phủ Vĩnh An hầu và phủ Thành Ý bá cũng chẳng mấy khi xuất hiện cùng nhau, Lạc Như lại là một người không mê nam sắc, vì thế dù có thể nhiều lần từ xa trông thấy Lâm Sanh, nhưng cô nàng cũng không có ấn tượng gì đặc biệt. Giờ đây cô nàng chỉ thấy hành vi vụng trộm của người này cực kỳ thô bỉ, uống cho cái mả ngoài tốt. Lối Lâm Sanh nói ra nghe như một câu chuyện hài, nàng cười phá lên: “Nghe anh nói này, giống như anh lừng lẫy khắp thiên hạ, ai ai cũng phải biết ấy. Tiêu tử, anh không phải có bệnh tự luyến đấy chứ?”

Khương Hằng định thần lại, nhìn chàng thanh niên ngày thường cao ngạo lạnh lùng, giờ đây lại hít đất với cái mũi máu chảy ròng ròng, rồi quay sang nhìn cô bạn thân mặt đầy gấu cọt của mình, nàng không nhịn nổi mà bật cười.

Lâm Sanh: “...”

“Thế từ vẫn ổn chứ?” Trông sắc mặt hần không tốt, Khương Hằng nín nhịn, áy náy nói, “A Như hiếm khi ra ngoài, cho nên không nhận ra thế từ, xin thế từ đừng trách cô ấy.”

“Thế từ?” Lạc Như đang định dừng đại hình xử lý gã nam nhân bị ỏi này, nghe xong thì sững sốt, “Thế từ nào?”

Khương Hằng ho nhẹ một tiếng: “A Như, vị này là thế từ phủ Thành Ý bá.”

Thế từ nhà Thành Ý bá? Mỹ nam nổi tiếng khắp kinh thành? Lạc Như nhất thời ngơ ngẩn, nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại, cô nàng cảnh giác: “Thế từ thì sao, phạm là người có ý xấu với cô, đập cho một trận cũng chẳng oan.”

“...” Đây là lần đầu tiên Lâm Sanh gặp được người không coi dung mạo hay thân phận của hần ra gì, hần vừa ngạc nhiên vừa thấy mới mẻ, nhưng không hề tức giận, sau khi che lỗ mũi đứng lên, hần dờ khóc dờ cười giải thích, “Cô nương đã hiểu lầm, tại hạ chỉ tình cờ đi ngang qua, người theo dõi hai cô là người khác.”

Lời này là thật, nói chuyện chồn đông người hơi khó, nên hần không định xuất hiện sớm hơn thế; chỉ là thù hạc có bám lại hình như có người đang theo dõi Khương Hằng, hần bèn chạy tới, chẳng qua kẻ đó vô cùng thận trọng, vừa nhìn thấy hần đã chạy biến, chẳng để lại manh mối.

“Ồ, thật là tình cờ.” Lạc Như nhếch môi châm chọc, hiển nhiên là không tin.

Lâm Sanh bói rồi không biết làm sao, đang định giải thích thêm, lại cảm giác lỗ mũi mình nóng lên, một dòng máu nóng trào ra.

“...”

Khương Hằng nhìn không đành, nàng ho nhẹ một tiếng rồi mò từ trong tay áo Lạc Như ra một chiếc khăn màu trắng mộc mạc, bước lên đưa cho hần: “Trước tiên thế từ ngửa đầu lên cho máu ngưng chảy đã.”

Bản thân nàng cũng mang theo khăn tay, nhưng bên trên lại thấm tên nàng, không tiện đưa cho nam tử xa lạ. Lạc Như thì khác, nàng ấy tình tình bừa bãi, bạ đâu vứt đấy, khăn tay nàng ấy thường mang đều là dạng bình thường, không dễ bị nhận ra.

“Không cần...” Ánh mắt liếc qua vẻ mặt bất mãn của Lạc Như, chàng trai Lâm Sanh bình sinh ưa sạch sẽ hơi khựng lại, không hiểu sao lại nuốt câu ‘Ta cũng có’ vào trong, gật đầu nhận lấy, “Đa tạ.”

Lạc Như không thêm đề ý tới một chiếc khăn còn con, chẳng qua ấn tượng của nàng với kẻ này rất tệ, hơn nữa chuyện vừa rồi còn chưa làm rõ ràng, nàng khẽ hừ một tiếng, đang định cắt lời, thì nghe Khương Hằng bên cạnh đột nhiên chỉ vào gò má Lâm Sanh nhắc: “Ổ đây cũng có.”

Lâm Sanh lau nhẹ, nhưng không sạch, Khương Hằng nín cười, lại phải giơ tay lên chỉ cho hần: “Bên trái, còn một chút.”

“Đa tạ, ở đây sao?”

“Đúng rồi.”

Cuộc đối thoại giữa hai người rất bình thường, thái độ cũng lạnh nhạt, nhưng Lạc Như đứng một bên lại cảm thấy có gì sai sai. Nhìn kỹ thì...

Chàng thanh niên cao lớn anh tuấn, nàng thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng, hai người đứng trong con hẻm nhỏ, đưa mắt nhìn nhau, cười nói vui vẻ, ời cảnh này sao mà đẹp đến lạ.

Đứng ở gần bọn họ, Lạc Như bị sập nhỏ gần đó chặn lại tầm nhìn, vừa hay không thấy Lục Quý Trì vốn hào hứng đất Thập công chúa đi chơi, đang như thế bị sét đánh, đứng như trời trồng ở phía đằng kia.

“Ồ kia, kia chẳng phải là Khương tỷ ty sao? Người bên cạnh tỷ ấy...hình như là thế từ Thành Ý bá? Bọn họ quen nhau à?”

Giọng nói hiếu kỳ của Thập công chúa kéo Lục Quý Trì trở về thực tại, chàng mỉm môi đứng yên một chỗ, không thể thốt thành lời.

Mấy hôm nay dù ở trong hay ngoài cung, chàng rất ít khi gặp được Khương Hằng. Đang lo lắng có phải nhà nàng lại xảy ra chuyện gì hay không, giờ xem ra, chắc phu nhân Thành Ý bá đã cầu thần thành công, nàng đang bận bịu bởi đường tình cảm với Lâm Sanh.

Chuyện lớn thế mà nàng lại không nói với chàng một tiếng...

Đúng là thành thân rồi thì quên bằng mắt người làm mai, tiểu nha đầu này, chả có lương tâm gì cả!

Lục Quý Trì lòng vừa đau đớn vừa chua chát, lại có chút hoang mang khó giải bày, chàng không dám nhìn thêm nữa, vội vã kéo Thập công chúa rời đi.

“Ca? Ca sao thế?”

Thoạt nhìn chàng có vẻ không ổn, Thập công chúa đâm ra lo lắng.

Lục Quý Trì không đáp, một mực rảo bước tới Trường Phong từ lâu rồi ngồi xuống, thờ một hơi rồi dài, mặc cho ý nghĩ táo tợn khó bề đè nén đang hiển hiện trong đầu mình.

“Không sao.” Chàng vươn tay xoa lên tóc rối của cô em gái, mặt nở một nụ cười méo mó, trông còn khó coi hơn khóc.

Anh trai em chỉ là vừa biết yêu đã vội thất tình thôi.

***

Mấy ngày sau đó, Lục Quý Trì làm tổ trong phủ không chịu ra ngoài, Khương Hằng có phái Nguyệt Viên tới tìm, chàng cũng không đến nơi hẹn, chỉ nằm trên giường không nhúc nhích, lặng lẽ cảm thương cho mối tình đầu chưa kịp này mấm đã chết yếu của chính mình, thuận tiện phi băng bán thân.

Nếu ở thời hiện đại, Khương Hằng cũng chỉ là cô học sinh trung học phổ thông, đương còn vị thành niên; hơn nữa, nàng luôn coi chàng là người bạn tốt, thế mà chàng lại này sinh tâm tư bất chính với nàng, Lục Quý Trì cảm thấy không có mặt mũi gặp nàng nữa.

Quá cảm thú.

Lục Quý Trì hóa ra mị lại là kẻ cảm thú đến vậy!

Tam quan bị bán thân bóp méo, chàng thiếu niên đôi mắt vô hồn, kẻ trở mình, lòng chàng đắng ngắt, như thế ần phải một tấn hoảng liên.

Đúng lúc đó, Tề Ngạn phe phẩy cái quạt xệp từ đầu tiến vào — từ hòm đánh cược với Lục Quý Trì, cứ ba ngày hai bữa hần ta lại chạy tới phủ Tần vương, lúc trước Lục Quý Trì còn cảm thấy hần có bệnh, hôm nay xem ra....

Kẻ có bệnh là chàng.

Thích có nương người ta còn không nhận, lại còn luôn mồm nói là bạn bè, mẹ kiếp đúng là thiếu năng trí tuệ!

Nhớ tới dáng vẻ lúc ấy chàng vỗ ngực, hiển ngang lăm lệt nhảy vào hổ, Lục Quý Trì miệng méo mó, chàng đưa tay che mắt, cảm giác chẳng thiết sống nữa.

Không, chàng không ngu ngốc như thế, mà là một con chó ngu ngốc đã nhập vào chàng rồi.

“Ồ kia! Sao sắc mặt huynh kém thế? Có bệnh à?” Lúc Tề Ngan trông thấy vẻ mặt của Lục Quý Trì, hẳn ta sợ hết hồn.

Nghĩ tới lúc bản thân nào tàn nhận vụ cược sẽ giờ cao tám bảng chạy ba vòng kinh thành, Lục Quý Trì đỡ dẫn biu môi: “...Ồ, bị cảm lạnh.”

Ấn gian là chuyện không có đạo đức, nhưng dù Khương Hằng và Lâm Sanh có bên duyên nhau hay không, tâm ý của chàng không thể bại lộ, nếu không sẽ có hại với nàng ấy.

Thiếu niên lặng lẽ thờ dài, tự nhiên cảm thấy như thế cũng tốt.

Lâm Sanh là một người tốt, Khương Hằng già cho anh ta, chàng cũng yên tâm, cũng có lý do để thuyết phục bản thân từ bỏ, nếu còn để nàng không có người trong lòng, mà chàng đứng một bên nhìn, chẳng biết có thể nhìn không vui hoa dập liễu hay không, đến lúc đó vừa hại mình vừa hại người, hậu quả thảm hơn nhiều.

“Ta nói này, huynh nói dối cũng suy nghĩ một chút đi được không, mùa hè rồi sao còn cảm lạnh?”

Lục Quý Trì tỉnh táo lại: “...Nóng quá thì cảm đấy.”

Tề Ngan cạn lời, ngay sau đó hẳn nheo mắt nhìn chàng chăm chăm: “Sao ta cảm giác cái bộ dạng này của huynh...”

Một kẻ quanh năm trà trộn chốn gió trăng, luôn nhạy cảm với chuyện yêu đương như hẳn, Lục Quý Trì dựng hết tóc gáy, vội vàng bò dậy cắt ngang: “Được rồi, thật ra ta có làm sao đâu, lười biếng không muốn cử động thôi, thế nhưng khách đã tới cửa, thân làm chủ nhân, đương nhiên phải vui mừng phần khởi chào đón rồi? Nói đi, hôm nay muốn tới đâu chơi?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Hay lắm, mi lại gần với ‘cảm thú’ hơn rồi

“Hôm nay ta đến không phải để gọi huynh ra ngoài chơi,” nhớ tới món đồ trong ngực mình, Tề Ngan quên bằng việc chất vấn, hẳn cười đen tối, nháy mắt với Lục Quý Trì, “tặng huynh một bảo bối.”

Điều cười hề tện của hẳn làm Lục Quý Trì nhớ tới thằng bạn cùng phòng ký túc hời đại học, giường đối diện với chàng, có biệt danh là chó háo sắc.

Mỗi khi tìm được cuộn phim mới, nó cũng cười y chang vậy.

Tề Ngan quả nhiên không phụ kỳ vọng, sau một hồi lục lọi, hẳn từ ngực móc ra một quyển tranh họa được bọc đẹp để tinh xảo, bên trên viết năm chữ to đùng bằng màu mực đỏ thắm ‘Mười tám tư thế trên giường’, thiếu điều chọc mù mắt Lục Quý Trì.

“Ta tốn bao nhiêu công sức mới tìm được đấy, mau mở ra xem đi!”

Lục Quý Trì: “...”

Chàng không muốn xem tí nào, cảm ơn.

Nhưng không xem lại sợ hẳn nhắc chuyện vừa rồi, chàng thiếu niên khóe miệng run rẩy, đánh vuron tay nhận lấy, rồi tiện mở ra ngó một cái.

Trang thứ nhất là bức tranh hai thân thể trần trụi đang quấn quýt lấy nhau, nom cực kỳ sống động, bên dưới đề là ‘lão hán đẩy xe’.

Lục Quý Trì: “...”

“Thế nào, vẽ đẹp không?” Tề Ngan chà chà hai bàn tay, cười bi ối, “Trông sinh động chưa này, chi tiết như thật, quả là tuyệt phẩm trong tuyệt phẩm! Là huynh ta mới tặng đấy nhé, đổi thành người khác, có liếc mắt lão tử còn lâu mới cho! Nên tốt nhất huynh đừng phụ sự vất vả này của ta, xem cho kĩ, ngâm cho hiểu, nghiêm túc học hành vào, để sớm ngày thoát kiếp trai tân!”

“Xéo!” Lục Quý Trì mặt tỏ rõ oai phong凛冽, nhưng đầu chàng như tự động tua lại cảnh xuân trong giấc mộng đêm đó, một hình ảnh cũng tương tự...

Được lắm, Lục Quý Trì mi lại gần ‘cảm thú’ hơn một bước rồi.

Tề Ngan nào hay những rối ren trong đầu chàng, thấy bản thân nói một hồi mà người bạn nhỏ đây cứ gục đầu xuống, không tỏ vẻ hứng thú, hẳn không nhận được ‘chep’ một tiếng: “Đến cái này cũng không kích thích, ta nói này, có phải thân thể huynh có vấn đề gì không?”

Lục Quý Trì: “...Cút ngay, thân thể lão tử còn tốt hơn mi cả trăm lần.”

“Người anh em,” Tề Ngan nghiêm túc, “gấu bệnh tật, sợ thầy thuốc là không được đâu.”

Lục Quý Trì lườm hẳn, giờ chân lên đá một cước.

Tề Ngan lắc cái mông né được: “Trừ phi huynh chứng minh cho ta thấy! Nếu không ta sẽ đi nói cho vị ngũ tiểu thư Khương gia kia biết huynh ‘không được’ ngay lập tức!”

Bỗng dưng nghe nhắc tới Khương Hằng, Lục Quý Trì đục mặt ra, trong đầu hiện lên cảnh hai mắt nàng cong cong nhìn Lâm Sanh, tay giờ lên chỉ vào gò má của hẳn.

Trong nháy mắt, nỗi muộn phiền trào dâng khắp lòng, thiếu niên ngồi phất dậy, thờ ra một hơi nặng nề rồi quyết: “Đi!”

Tề Ngan bị chàng dọa hú hồn: “Khoan, đi đâu?”

“Chứng minh cho mi thấy, lão tử đây thân thể khỏe mạnh, xui xui vấn đề cũng không có!” Lục Quý Trì dứt lời thì hùng hổ nhảy xuống giường, ra khỏi cửa, lao như bay tới Thiên Âm các ở thành đông.

Thiên Âm các là phường ca múa mà Khương Hằng từng gọi y cho chàng, nói là nhạc khúc ở đây tương đối thanh nhã, các cô nương ăn mặc cũng trong trắng thuần khiết, sẽ không kích thích lỗ mũi của chàng. Lục Quý Trì tuy nói muốn chứng minh bản thân không có vấn đề, nhưng cũng không dám làm chuyện xấu, chỉ muốn phân tán sự chú ý của bản thân, thư giãn tâm tình một lúc.

Thế mà tên Tề Ngan lại hiểu lầm, sau khi tỉnh táo lại, hẳn bên ngăn cản chàng, cười đen tối: “Chao ôi, đi Thiên Âm các làm gì, nếu huynh muốn chứng minh thân thể của mình hoàn toàn bình thường, phải cùng ta tới Vạn Hoa lâu, đây mới là nơi để huynh thể hiện sự cường tráng của bản thân!”

Các cô nương ở Thiên Âm các chỉ hiển rộ không hiển thân, khác với Vạn Hoa lâu, đây mới là thanh lâu đích thực để tìm tình mua vui.(*)

(*) Nguyên văn – 寻欢作乐 – tầm hoan tác nhạc – hiện tại mình chưa tìm được cụm nào thuần Việt để diễn đạt lại cụm này.

Trong phút chốc, bước chân Lục Quý Trì khựng lại: “...”

“Sao, sợ rồi à?” Tề Ngan thấy vậy thì buồn cười, hẳn tặc lưỡi, “Yên tâm yên tâm, chuyện này ta sẽ giữ bí mật, tuyệt không cho ai khác biết, đặc biệt là hi hi hi hi vị Khương ngũ tiểu thư kia...”

Lục Quý Trì nheo mắt, tát một phát vào mặt hẳn: “Ai sợ! Đi thì đi! Đi!”

***

Thật ra, Lục Quý Trì vừa nói xong đã hối hận rồi, ở hiện đại làm một thanh niên năm tốt chưa bao giờ vào quán bar, chốn như thanh lâu này, chàng chỉ muốn đi đường vòng thôi. Nhưng lời đã nói ra không dễ lấy lại, đầu sao chàng cũng là người sĩ diện.

Vì vậy mặc dù trong lòng vô cùng khó chịu, thiếu niên vẫn nhắm mắt nhắm mũi theo Tề Ngạn tới Vạn Hoa lâu, sau đó...

Vừa vào cửa, Lục Quý Trì đã trông thấy Lâm Sanh đuổi theo một người nhìn nghiêng rất quen, nhưng rõ ràng không phải Khương Hằng – người vừa lướt qua ở đằng xa, chàng không khỏi sửng sốt.

“Áy áy! Huynh đi đâu thế!”

“Có việc!”

Lâm Sanh không phải người sẽ chủ động đuổi theo một cô nương, lại nhìn chỗ hai người kia khuất dần, một con hẻm nhỏ kín đáo, sắc mặt Lục Quý Trì sa sầm, chàng co cẳng chạy tới hướng hai người kia biến mất.

Tề Ngạn ở đằng sau tức tới giậm chân: “Huynh chạy gì nhanh thế! Tốt xấu gì cũng phải qua cửa đã chứ!”

Lục Quý Trì: “...”

Qua cửa cái con khi, trông lão từ sợ hãi thế cơ à?!

Cảm giác bị vũ nhục sâu sắc dấy lên, nhất thời khiến thiếu niên muốn treo ngược ông bạn của mình đánh cho nhừ tử, nhưng nghĩ tới Lâm Sanh, chàng mặc kệ.

Chân bước đi như chạy, rốt cuộc cũng đuổi kịp được hai người đằng trước, Lục Quý Trì nhìn kỹ, hóa ra cô nương mà Lâm Sanh đuổi theo lại là em gái của Lạc Đình, Lạc Như!

Chàng kinh ngạc không thôi, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy chàng trai Lâm Sanh trước giờ đều lạnh lùng hờ hững trước nữ tử, giờ lại móc một chiếc khăn từ trong tay áo đưa cho Lạc Như, nở một nụ cười điển đào chứng sinh.

“Khăn tay ta đã cho người giặt sạch rồi, cô nương nhận lại này.”

Cô nàng đã nói không cần, gã này bị điên chăng? Lạc Như bậm môi, mắt kiên nhẫn nhìn chàng trai đang đứng trước mặt: “Ồ đây không có ai khác, thế từ nói thẳng đi, rốt cuộc ngài muốn gì?”

“Ta chỉ muốn tới trả khăn thôi.” Lâm Sanh đưa tay về phía trước, nụ cười sáng láng, hai mắt nhu hòa, trông cực kỳ đẹp trai.

Mặc dù hôm đó hẳn khăng khăng mình chỉ tình cờ đi qua, Khương Hằng cũng tin hẳn, nhưng Lạc Như cảm thấy chuyện không đơn giản như thế, nàng hí hóp mắt quan sát Lâm Sanh, rồi đột nhiên bật cười.

Muốn chơi chị à?

Được.

Để xem ai chơi ai.

“Lâm thế tử, ngài cứ liên tục làm phiền ta thế này, không phải là có tình có ý với ta đấy chứ?”

Tuyệt nhiên không ngờ cô nàng sẽ thốt ra một câu như vậy, Lâm Sanh nhất thời ngây người: “Cô...”

“Nếu không ngài nói đi, tại sao gần đây ngài cứ lảng vảng trước mặt ta thế?”

Thiếu nữ nhếch môi, hai mắt cong cong, tràn đầy khiêu khích; lỗ tai Lâm Sanh nóng bừng, ngực đột nhiên nảy lên một cái. Đến lúc hẳn định lên tiếng, Lạc Như lại tiến lại gần, khẽ cười, thấp giọng nói, “Nhưng mà thế từ không phải kiểu ta thích, cho nên ngài hãy bỏ cuộc đi, đừng theo ta nữa được không? Nếu không ta rất bối rối đấy.”

Lâm Sanh lần đầu tiên bị ghét bỏ và cự tuyệt như vậy: “...”

Thật cay đắng, cũng thật hứng thú....Sao mà, hẳn lại cảm thấy thỉnh thích nhỉ.

Chàng thanh niên tuổi tú phi phạm không hề tức giận, trái lại lòng còn rạo rức, hẳn cười nhẹ, “Lạc tiểu thư chưa thực sự hiểu con người ta, làm sao biết ta không phải mẫu người tiểu thư thích?”

“Bỏ cô nương đây thích nam nhân cao lớn oai phong, cơ bắp cuộn cuộn, ngài...”

Ánh mắt quét qua thân hình gầy gò của thanh niên, Lạc Như chế nhạo, nàng đang định bảo ‘đáng đáp quá ẻo lả, trông thì đẹp mà dùng thì không được’, thì từ đâu Lục Quý Trì đã không nhìn nỏ mà lao ra, đám một quyền lên gương mặt đẹp trai của Lâm Sanh: “Khôn kiếp!”

Lâm Sanh bị bất ngờ: “?!!!”

Lạc Như cũng sợ hết cả hồn: “...?!!”

Tề Ngạn tò mò theo tới: “...???”

“Đã có Khương Hằng còn đi treu ghẹo nữ tử khác, mẹ kiếp ai cho mi cái gan hùm gan báo đó hả!” Lục Quý Trì bị chọc giận tới bùng nổ, túm áo Lâm Sanh dấm thêm dấm nữa, “Lão từ đã tin lắm người rồi! Đồ nguy hiểm tử! Đồ già dối!”

Lâm Sanh trong cơn đau đớn rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, hẳn dùng sức thoát khỏi tên Tẩn vương đang lên cơn điên, cau mày nhìn chàng chăm chăm: “Ta không hiểu điện hạ đang nói gì...”

Lục Quý Trì im lặng, bây giờ chàng chỉ muốn dấm chết cái gã khôn kiếp đã dám phụ lòng Khương Hằng này thôi.

Lạc Như cũng vậy.

Từ lúc nghe Lục Quý Trì nhắc tới Khương Hằng, cô nàng cũng bùng nổ.

Khương Hằng nói nàng ấy đang thích một người, nàng không thể ngờ đó lại là Lâm Sanh, bởi lúc đối diện với Lâm Sanh, Khương Hằng rất lạnh nhạt. Hôm đó Lâm Sanh thề thốt chân thành, lại nghĩ Khương Hằng trước nay chưa bao giờ có tin người khác, hôm đó lại một mực tin tưởng gã này, còn có chút quan tâm hẳn...

Lạc Như bỗng cảm thấy nàng đã hiểu vấn đề rồi.

Sau đó, nàng cười lạnh, hung hăng tung thêm một cước về vị trí nào đó trên người Lâm Sanh: “Vô liêm sỉ!”

Lâm Sanh thoát khỏi hiểm nguy nhưng không may vẫn bị đá vào bắp đùi: “...”

Hôm nay trước khi ra cửa, sao hẳn lại quên coi hoàng lịch?!

***

Nửa khắc sau, tại Trường Phong lầu.

Lâm Sanh ngồi im bên cạnh cửa sổ với hai vành mắt thâm đen, gương mặt anh tuấn không biểu lộ chút cảm xúc.

Nếu không phải Khương Hằng xuất hiện kịp thời, hẳn đã bị Lục Quý Trì và Lạc Như liên thủ đập cho nhừ tử.

Mà rõ ràng hẳn chẳng làm gì!

Đúng là oan hơn Đậu Nga!(*)

(*) Lấy ý tưởng từ vở kịch ‘Oan Đậu Nga’ – vở ca kịch nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên, tác phẩm được sáng tác dựa trên câu chuyện có thật về nỗi oan khuất “Đông Hải Hiếu Phụ” trong “Liệt Nữ truyện”. Truyện kể Đậu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phản tội chém đầu một cách oan uổng.

“Rốt cuộc là có chuyện gì thế?” Vài ngày nữa là sinh nhật của một tiểu ty muội, Khương Hằng đương không biết tặng quà gì, bèn kéo Lạc Như ra ngoài chọn lễ vật, thuận tiện mua thuốc cho Khương Từ. Lạc Như không thích mùi thuốc, Khương Hằng kêu nàng ấy ở ven đường chờ mình, ai ngờ chỉ trong mấy phút, Lâm Sanh tới, Lục Quý Trì cũng tới, sau đó ba người xảy ra va chạm, biến thành cảnh tượng như trên điện Tu La...

Khương Hằng trông mà sợ hãi, vội kêu Nguyệt Viên đến khống chế cục diện hỗn loạn, rồi lại kéo cả đám tới Trường Phong tửu lâu, giờ mới có thời gian hỏi đầu đuôi sự việc.

Lục Quý Trì vẫn bức bối, bất chấp mọi thứ, chẳng chi thẳng mặt Lâm Sanh, cả giận nói: “Tên khốn kiếp này dụ dỗ khuê mật của cô sau lưng cô đó!”

Khương Hằng: “...Gi cơ?”

Lạc Như cũng đáp bần: “Hắn dụ dỗ ta sau lưng cô đó!”

Lâm Sanh mặt mày co rúm, đồ dẫn nhìn nàng: “Khương tiểu thư có hiểu hai người họ đang nói gì không?”

Nghe như hiểu mà lại như không hiểu... Khương Hằng lơ mớ suy đoán, sau một hồi yên lặng, trong mắt nàng hiện ra chút vui mừng kỳ dị. “Ta với Lâm thế tử chỉ có quen biết, cũng không phải đang tìm hiểu nhau, điện hạ... có phải đã hiểu lầm rồi không?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Say cùng mỹ nhân (*)

(*) Nguyên văn – hoa tiêu – chỉ hành động đi uống rượu có ca kỹ/kỹ nữ bầu bạn, tiếp chuyện mua vui. (Nếu tìm được một cụm nào hay ho và đúng nghĩa hơn sẽ thay)

Nếu câu này do Lâm Sanh nói, Lục Quý Trì sẽ cho đây là lời nguy hiểm, nhưng lần này là Khương Hằng tự mình nói... Chẳng ngu ngơ một lúc, rồi lấp ba lấp bấp hỏi: “O, không phải mẹ anh ta từng đến nhà cô hỏi cưới à?”

Hơn nữa hai người cũng bắt đầu bồi dưỡng tình cảm rồi, đây không phải dấu hiệu chuyện vui sắp gõ cửa ư?

“Phu nhân Thành Ý bá quâ có đến nhà ta, chẳng lẽ điện hạ cho rằng bà ấy tới cầu hôn.” Hai mắt thiếu niên tròn trĩnh không chớp như thể chú chó con bị kinh sợ, vừa tức cười vừa đáng thương. Khương Hằng thấy thì buồn cười, nàng cố nhịn rồi nói tiếp, “Chỉ ít thì mẫu thân thân nữ không nhắc về chuyện này, sau hôm đó thì phu nhân Thành Ý bá cũng không tới phủ nữa.”

“...” Sau một hồi đồ dẫn trong im lặng, Lục Quý Trì quay sang nhìn Lâm Sanh ngỡ vực, “Nhưng đêm hôm đó hai người chúng ta uống rượu cùng nhau, chính miệng anh ta nói với ta là anh ta đang thích thăm mật cô nương, còn nói mẹ mình mừng hết sức, hôm sau sẽ qua nhà cô nương đó dò ý chuẩn bị cầu hôn...”

“Sau đó thì sao?” Tề nhị thiếu phận làm quản chúng hóng hớt không nhịn được hỏi xen vào.

“Thì ngay sáng hôm sau, mẹ anh ta tới phủ Vinh quốc công tìm kế mẫu của nàng ấy liền!”

Khương Hằng không biết chuyện chàng đi tìm Lâm Sanh uống rượu, nghe đến đây thì khựng lại, ý cười trong mắt càng rõ ràng.

“Trùng hợp như vậy, khó trách điện hạ hiểu lầm, chẳng qua vị cô nương mà thế tử nhắc tới...” Hơi nghiêng đầu nhìn Lâm Sanh đang ngồi bên, Khương Hằng hí dôi mắt hạnh, “chắc không phải tiểu nữ đấy chứ?”

Không, chính là nàng đấy.

Lâm Sanh như chết lặng quay người sang, khóe miệng co giật liên hồi.

Trước đó hẳn chưa từng gặp Khương Hằng, tất nhiên không thật lòng thích nàng, hôm đó nói như vậy, chẳng qua là muốn Lục Quý Trì chết tâm với hẳn thôi. Ai nghĩ tới lại trùng hợp đến thế, Lục Quý Trì không những quen biết với Khương Hằng, quan hệ lại còn rất tốt, và rồi lời nói dối nhỏ nhỏ đây thiện chí của hẳn lại biến thành bằng chứng phụ lòng...

Lại còn được tặng kèm một trận đòn!

Lâm thế tử quyết định hôm nay về nhà phải lấy lá bưởi tắm gội, đen đủi quá rồi!

Nhắc thấy Lục Quý Trì vẫn còn trừng mắt nhìn mình về không tin tưởng, nào có giống với vẻ mặt thâm tình, muốn lên lút nhìn hẳn ở trước cửa nhà hẳn hôm nào, chàng thanh niên anh tuấn vừa đau lòng vừa buồn bức, rốt cuộc là vì sao, sao có thể trở mặt nhanh như vậy?

“Này, đang hỏi anh đấy!” Lạc Như đợi suốt một thời gian dài cũng không nghe thấy hẳn trả lời, bèn đẩy người hẳn.

Lâm Sanh định thần lại, mí mắt khẽ chớp: “Điện hạ đã hiểu lầm, tại hạ không có người thương, hôm đó chẳng qua ngắm men say rồi nhớ tới chuyện mẫu thân giục thành thân, mới thuận miệng đùa với điện hạ một chút, cũng không nghĩ điện hạ sẽ coi là thật...”

Lâm thế tử là người phúc hậu, mặc dù Lục Quý Trì vừa mới tấn cho hẳn một trận thừa sống thiếu chết, lòng hẳn tức lắm, nhưng cũng không muốn bí mật động trời Tấn vương thích đàn ông bị lộ tẩy, hẳn lấy cơ đùa giỡn để lấp liếm cho qua chuyện, rồi không nói thêm nữa.

Lục Quý Trì lại không hiểu khổ tâm của hẳn, nhưng nhận ra hẳn không nói dối, chàng lại thần thờ.

“Nhưng, nhưng hôm đó ta còn thấy hai người đùa giỡn với nhau trên phố cơ mà, Khương Hằng còn đưa khăn tay cho anh lau mặt nữa...” Nhắc tới chuyện này, trong lòng thiếu niên không khỏi dấy lên từng đợt chua chát, nhưng chàng không dám biểu hiện ra ngoài, hai mắt cảnh giác nhìn Lâm thế tử chăm chăm, “Nếu đã không có tình ý với Khương Hằng, sao anh còn nhận khăn tay của nàng ấy?”

Khăn tay là vật riêng tư, xét trên điểm này, quả là dễ khiến người khác hiểu lầm, nhưng hôm đó bên cạnh còn có Lạc Như! Lâm Sanh lại cảm thấy đau đóm lòng, nhớ tới cái mũi của mình hôm đó, đến là chật vật, hẳn định lên tiếng thì nghe Khương Hằng đột nhiên bật cười: “Khăn tay kia là của A Như! Hôm đó ta và A Như đi dạo phố, tình cờ gặp thế tử, A Như làm tưởng thế tử là kẻ xấu, bắt cần mạo phạm ngài ấy, cho nên ta mới lấy khăn của A Như đưa thế tử lau vết máu...”

Thiếu nữ ngược lên nhìn, hai mắt sâu thẳm, mang theo ánh lửa rừng rực kỳ quái, “Điện hạ tức giận như thế, là vì chuyện này sao?”

Lục Quý Trì ngây ra như phỗng.

Trong khoảnh khắc, chàng nghi ngờ lỗi tại mình có vấn đề, nhưng Lạc Như đột nhiên Lâm Sanh vừa kinh ngạc vừa chột dạ như thế, chàng biết là bản thân không nghe lầm.

Chàng đã hiểu lầm thật.

Khương Hằng và Lâm Sanh không hề định chung thân đại sự như chàng vẫn nghĩ.

Trái lại, hai người họ căn bản còn không quen thân nhau.

Điều quan trọng hơn là, dường như Lâm Sanh có ý với Lạc Như...

“Ha, ha ha, hóa ra là thế, ôi chao, hôm đó ta không nhìn thấy Lạc cô nương, cho nên...” Lòng vui như mở cờ, nhưng đồng thời sự xấu hổ, lúng túng, hốt hoảng lẫn áy náy cũng đồng loạt trào dâng. Lục Quý Trì lấp bấp thốt ra một câu, lại như trông thấy ánh nhìn trực diện kỳ dị của Khương Hằng chiếu đến mình, ngực chàng thót một cái, nhanh chóng quay sang ôm bà vai Lâm Sanh, “Chuyện hôm nay là do bốn vương quá kích động, thật xin lỗi, ấy, hay là cho anh đánh lại ta nhé?”

Lâm Sanh: “...Không cần, điện hạ buông tay hạ ra là được rồi.”

Mới hồi nãy ánh mắt còn tròn trĩnh lạnh lẽo nhìn hẳn, thế mà giờ đã động tay động chân...Chao ôi tìm đàn ông như kim dưới đáy biển.

“Ồ ờ!” Lục Quý Trì không hay suy nghĩ của hẳn, chàng ngược ngừng thu tay về, rồi vội vàng gọi người đi lấy đá cục và thuốc trị thương, sau đó hai mắt cứ đảo quanh người Lâm Sanh, rõ là không dám đối diện với Khương Hằng.

Lâm Sanh: “...”

Đến là buồn lòng.

“Ồm...” Người lên tiếng là Lạc Như cô nương vừa mới lấy lại tinh thần, nàng lúng túng nhìn vào hai mắt Lâm Sanh, giọng hối lỗi, “Đã hiểu lầm anh rồi, cho ta xin lỗi nhé.”

Nhất thời Lâm Sanh chẳng còn tâm tư để ý Lục Quý Tri nữa, hần ngừng đầu nhìn nàng, lộ ra một nụ cười đẹp trai vô cùng, ôn tồn bảo: “Người không biết không có tội, Lạc cô nương không cần tự trách. À ta không quen để người lạ tiếp xúc quá gần, lát nữa lúc bôi thuốc, có thể phiền cô nương giúp ta một tay không?”

Có thể do ấn tượng đầu tiên không được tốt, nên dù biết mình đã hiểu lầm người ta, Lạc Như cũng khó lòng sinh ra hảo cảm với Lâm Sanh, nhưng trong chuyện này nàng là người đuối lý, nàng ngập ngừng trong giây lát rồi cũng gạt đầu đồng ý.

Lâm Sanh cười đến phớt lờ, Lục Quý Tri liếc sang nhìn Khương Hằng, thấy nàng vẫn tùm tùm nhìn mình này giờ, không hề để ý tới Lâm Sanh, chàng hơi giật mình rồi thờ phào nhẹ nhõm.

Không đau lòng là tốt rồi.

***

Người tới đưa đá cục và thuốc trị thương rất nhanh, Lâm Sanh và Lạc Như qua phòng bên bôi thuốc, trong phòng chỉ còn lại Lục Quý Tri, người vẫn một mực im lặng – Khương Hằng, và kẻ nhìn Lục Quý Tri chăm chú không chớp mắt – Tề Ngan.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên vi diệu, Lục Quý Tri vừa chột dạ vừa khần trương, càng không dám nhìn thẳng Khương Hằng, chỉ gục đầu xuống giả chết, lòng bàn tay cũng đổ một lớp mồ hôi.

Khương Hằng ngồi im quan sát chàng, ý cười như từng vì sao nhỏ nhỏ, dần tỏa sáng lấp lánh trong đôi mắt hạnh của nàng.

“Nghe nói mấy hôm trước điện hạ không khỏe, giờ đã khá hơn chưa?” Nàng chậm rãi cất lời, giọng mềm mại, nghe không khác gì bình thường.

Lòng Lục Quý Tri dường rồi rãm, nghe nàng hỏi thì hơi sững sốt, suýt thì thật thà khai ra ‘ta có ốm đâu’. Chàng vừa định mở miệng thì chợt nhớ tới mấy hôm trước, Nguyệt Viên có tới tìm chàng, chàng đã lệnh người hầu lấy cốc để từ chối.

“À, à, khỏe hơn nhiều...” Vội vàng nuốt lời trong trong miệng xuống, chàng thiếu niên hăm hồ đáp một câu, rồi hít một hơi, lên cầu bàn thân một cái, sau khi bình tĩnh lại, chàng ngừng đầu lên, vờ như không có chuyện gì hỏi, “À, cô đang cùng Lạc cô nương... đi dạo phố đấy à?”

“Dạ, thần nữ đi mua ít đồ,” Khương Hằng mỉm cười, tiện hỏi thêm, “Còn điện hạ? Ngài cũng đang cùng Tề công tử đi dạo phố sao?”

“Không không, bọn ta đang định tới...”

Thấy người bạn nhỏ tự nhiên cứng họng, Tề nhị thiếu rất cuộc cũng chờ được cơ hội, hần cười gian trá, húng thú bùng bùng đáp lời, “Bọn ta đang định đi thưởng rượu cùng mỹ nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Cầm thú thì cầm thú, ông đây kệ!

Thưởng rượu với mỹ nhân là sao, Lục Quý Tri nghe mà ngu người.

Sau một thoáng, chàng nhảy dựng lên: “Mẹ nó, mì nói linh tính gì đấy!!! Ai tới thưởng rượu với mỹ nhân!!!”

“Huynh và ta, hai chúng ta nè, ” thấy chàng kích động như vậy, điệu cười của Tề Ngan càng thêm gian tà, “Nếu không hai đại gia như chúng ta tới Vạn Hoa lâu làm gì?”

“Xéo đi!” Rõ ràng bản thân không có ý đồ xấu, nhưng Lục Quý Tri vẫn cực kỳ chột dạ, chàng lập tức bỏ rơi đồng đội mình, quay đầu lấp bắp giải thích, “Cò đừng nghe gã này nói bậy! Ta, ta chỉ là hơi tò mò.... À không, ta không tò mò, chỉ là .....chỉ là đùa giỡn chút.... Không không, tóm lại là ta không định đi uống rượu với các cô nương khác cũng không định làm gì xấu cả! Cò biết mà, ta không phải loại người thiếu đứng đắn....”

Khương Hằng nhìn chàng không lên tiếng.

Lục Quý Tri cuống đến độ trán đầm mồ hôi, muốn giải thích tiếp mà không biết phải nói sao, lòng dạ càng thêm rối bời, cả người lúng túng nhìn nàng, trông vừa hoảng hốt vừa đáng thương.

“Sao huynh phải căng thẳng thế nhì? Khương cô nương chẳng có quan hệ gì với huynh, huynh có đi say sưa cùng các người đẹp thì cò ấy cũng không thêm quan tâm đâu!”

Tề Ngan xấu bụng nhét thêm cành củi vào trong đồng lửa, đang định quạt thêm tí gió, Khương Hằng bỗng ngừng đầu lên nhìn hần, nói: “Nghe A Như kể, mấy hôm trước Tề cô nương bị động thai, nhị công tử không đi thăm nàng ấy một lúc à?”

Trong nháy mắt, nụ cười trên môi Tề Ngan tắt lịm: “...”

“Áy chết, ta quên mất Tề cô nương đã đoạn tuyệt quan hệ với quý phủ, không còn là muội muội của nhị công tử nữa, nhị công tử không có lý gì đi thăm nàng. Kể ra, đã có Lạc thế tử bên cạnh sẵn sóc, Tề cô nương ắt dữ ít, lành nhiều, nhị công tử không cần quá lo lắng.”

Thiếu nữ mỉm cười đến là dịu dàng, vô hại, nhưng tim Tề Ngan đã sắp bị nàng chọc xuyên qua.

Đứa em gái nàng niu trong lòng bàn tay từ tấm bé bỗng đứng trở nên xa lạ, không những đi tìm đường chết còn làm liên lụy tới cả gia đình, cứ nghĩ tới chuyện này là lòng hần lại khó chịu không thôi.

Hơn thế nữa, hần còn rất tức giận, chỉ hận rèn sắt không thành thép, nhưng suy cho cùng, con bé vẫn là đứa em gái máu mủ ruột già của mình, hần chẳng thể hoàn toàn ngoi lơ, mặc kệ con bé sống chết. Biết được nó sống không tốt, hần không thể không sốt sắng. Tuy nhiên, đúng như Khương Hằng đã nói, Tề Hà đã bị trục xuất khỏi phủ An quốc công, hần không thể quang minh chính đại lấy thân phận anh cả mà đi thăm hỏi, chứ đứng nói làm chỗ dựa cho con bé, thay nó làm chủ.

Nếu gã đến nhà khác, hần có thể ngấm ngầm cho ít tiền, hoặc lặng lẽ cử đến một nha hoàn phục vụ, để cho con bé sống thoải mái hơn chút, nhưng đằng này đương gia phủ Vĩnh An hầu lại là phu nhân nhà đó, mà phu nhân Vĩnh An hầu thì...

Bà ấy ngay từ đầu đã tuyên bố rõ ràng: Sau khi đoạn tuyệt, Tề Hà và phủ An quốc công không được phép có bất kỳ liên hệ nào nữa, nếu phủ An quốc công dám âm thầm nhúng tay vào chuyện nhà của phủ Vĩnh An hầu, bà phát hiện một lần là sẽ đánh nàng ta một lần.

Đây là một người phụ nữ lợi hại, nói được làm được, Tề Ngan đành chịu, có kim lông không đi nghe ngóng tin tức của đứa em xui xẻo, cũng không tìm cách làm bậy nữa.

Cực nhọc mãi mới bỏ nó ra sau đầu, trải qua mấy ngày vui vẻ, nay một câu của Khương Hằng lại kéo hần trở lại, từng câu từng chữ như dao, cứa vào tim hần đến đau đớn muôn vàn.

Đôi thành người khác, Tề nhị thiếu đã sớm vung tay bóp chết, nhưng cô nương trước mắt đây lại là khổ chủ mà em gái hần bày mưu hãm hại.

Thiếu niên đầu lông cười gượng gạo, không dám chọc tò kiến lửa: “Đột nhiên ta nhớ ra còn việc cần làm... Ày, hai người cứ trò chuyện, ta đi trước nhé.”

“Vậy à, ” Khương Hằng vẫn giữ nguyên nụ cười, “Vậy nhị công tử đi thông thả.”

Lục Quý Tri cuối cùng cũng xốc lại được tinh thần, miệng gần giật, nhất thời không biết nên cười trên sự đau khổ của người khác hay nên thấy đồng tình với Tề Ngan. Cơ mà...

Nàng đang che chở cho chàng đấy à?

Thoáng nhìn sang phía Khương Hằng, lỗ tai Lục Quý Tri nóng lên, ngực lại bắt đầu rộn rạo.

“Chắc chắc chắc nhìn ánh mắt của huynh này, ta chờ ngày trông thấy huynh giờ cao tám bảng chạy quanh kinh thành nhé!” Sấn lại gần rồi ghé tai Lục Quý Tri nói xong câu này, Tề Ngan chạy biến.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người Khương Hằng và Lục Quý Trì.

“Điện hạ...”

“Khụ khụ, ta, ta thật sự không định đi thanh lâu đâu mà!” Ánh mắt nàng có phần kỳ lạ, Lục Quý Trì chợt dạ, không nhận được phải lên tiếng rào trước.

Khương Hằng khựng lại, hàng mi hơi rũ xuống: “Ta biết, điện hạ không phải người như thế.”

Nàng cứ dễ dàng tin tưởng bản thân chàng như vậy, khiến Lục Quý Trì thở phào một hơi, nhưng đồng thời trong lòng lại quần quanh chút tư vị khó chịu.

Tề Ngạn nói không sai, nàng không phải là gì của chàng, sao lại để ý chàng có đi uống rượu ngắm mỹ nhân hay không. Trái lại, đáng về hốt hoảng, luống cuống giải thích hồi nãy của chàng, hẳn trông rất ngu nhĩ?

Lòng thiếu niên khổ tâm hết sức, lại nghĩ tới câu Tề Ngạn nói trước khi rời đi, chàng càng thêm lo lắng — tiểu tử kia nhất định đã nhìn ra tâm ý của chàng với Khương Hằng rồi, vậy Khương Hằng thì sao? Vừa rồi chàng thái độ rõ ràng như thế, có phải nàng cũng ngờ ngợ ra rồi không?

Không ổn, không thể để nàng ấy biết được!

Nếu không ngay cả làm bạn bè cũng không được mất!

Lục Quý Trì càng hồi hộp, ngẫm nghĩ thế nào, đột nhiên nảy ra một cách.

“Phải rồi, nếu Lâm Sanh đã không thích hợp, thế thì mai chúng ta chuyển qua xem xét Chương Tinh Dương nhé?”

Nhìn chàng thiếu niên bỗng nhiên ngừng đầu, gãi vò cười ung dung với mình, Khương Hằng: “...”

“Mặc dù tướng mạo Chương Tinh Dương không đẹp bằng Lâm Sanh, nhưng những phương diện khác khá ổn đấy, tính cách thoải mái, tình cảm chân thành, lại vô cùng hiểu thuận với trưởng bối...”

Lục Quý Trì đề nén cơn ghen trong lòng, nghiêm túc phân tích ưu điểm của Chương Tinh Dương, trông y chang một bà mai dày dạn kinh nghiệm.

Khương Hằng nhìn chàng, đôi mắt hạnh xinh đẹp nheo lại, mở ra rồi lại nheo lại.

“Điện hạ.”

Đột nhiên bị nàng cắt ngang, Lục Quý Trì nhất thời sững sờ: “Hửm?”

Thiếu nữ mắt hết kiên nhẫn, sắp lại gần chàng: “Điện hạ thực lòng hi vọng thần nữ sẽ thích Chương nhị công tử sao?”

Làn tóc đen của nàng hơi rũ xuống, nước da trắng ngần, đôi mắt vừa to vừa sáng như lấp lánh ánh sao, phản chiếu lên gương mặt đang dờ dẩn chết lạng của chàng.

Lại còn đôi môi đỏ mọng không tí vết, như cánh hoa hé mở này nứa...

Cận kề quá rồi.

Như thế chàng chỉ cần nâng cằm lên là có thể hôn nàng.

Mặt chàng thoáng đỏ ửng, chút lý trí còn sót lại trong người không cho phép chàng tiếp tục có ý nghĩ xấu xa, sau một chốc hoảng hốt ngăn ngại, chàng rút người về sau, kìm nén sự sợ hãi xuống đáy lòng.

“Cũng, cũng không nhất thiết phải thích ngay lập tức, chúng ta, chúng ta cứ xem xét anh ta trước đã, khi nào xác định thì.”

“Thì làm sao?”

Nhìn nữ tử lại xán về phía mình, chớp mũi của nàng như sắp chạm chớp mũi chàng tới nơi, đầu Lục Quý Trì ong ong, con tim đập loạn điên cuồng như ngựa hoang đứt cương.

Này này này tư thế gì thế này! Sao tự nhiên nàng lại áp sát người chàng thế?!

“Điện hạ vẫn chưa trả lời thần nữ, ” nhìn về mặt kính hải lại thêm dờ dẩn của thiếu niên, Khương Hằng bật cười, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, nàng chớp nhẹ hai mắt, giọng dịu dàng nhưng mơ hồ mang theo nguy hiểm, “Ngài thật sự hi vọng ta sẽ thích Chương nhị công tử sao?”

“Ta...”

“Hửm?”

Một ý muốn được sống tiếp tựa như vô hình, bất thành linh này lên trong đầu, làm Lục Quý Trì rung cả mình, chàng lắc đầu theo bản năng.

Khương Hằng ngừng một lát, ánh mắt cong cong vui vẻ. Ngay sau đó, nàng đứng thẳng người, nghiêng đầu hỏi chàng: “Tại sao?”

Lục Quý Trì không đáp.

Giây phút này, chàng có hơi... Không, chàng không biết gì cả.

Mặc dù chưa từng trải qua chuyện yêu đương, nhưng chưa ăn thịt heo thì cũng từng thấy heo chạy (*), hơn nữa hồi trước chàng cũng coi như nổi bật trong trường học, rất có kinh nghiệm bị trêu chọc. Trước nay Khương Hằng hành xử kín đáo, chàng không nhận ra, nhưng ánh mắt nóng bỏng hiện giờ của nàng, Lục Quý Trì tuy có chậm chạp, nhưng không có ngu, sao lại không hiểu ý nàng?

(*) Tạm thời chưa nhớ ra được câu thành ngữ Việt Nam nào có nghĩa tương đương.

Hay là...

Làm sao như thế được?!

Thiếu niên không dám tin, nhìn chằm chằm vào góc bàn, trong lòng vừa khắp khởi vui mừng, lại vừa hoảng hốt, tựa như rơi vào trong mộng, đang hoang mang không biết giờ là lúc nào.

“Điện hạ trả lời ta, ta sẽ tặng ngài một món quà, được không?”

Một hơi thở ấm áp, xa lạ, có chút thom mát nhẹ nhàng phả ra, đan xen với hơi thở của chàng, không khí mập mờ đến khó tả, yết hầu Lục Quý Trì khẽ động, trong khoảnh khắc chỉ một tích tắc, chàng thực muốn vươn tay kéo nàng ôm vào lòng, rồi ghì chặt hôn lên.

“Điện hạ?”

Khương Hằng thích thú khi thấy chàng nhìn mình chằm chú, nàng cười khê, bàn tay nhỏ bé mềm mại vươn ra, nhẹ nhàng chạm tới lỗ tai đang đỏ ửng của chàng.

Chàng thiếu niên hồi nãy còn muốn vùng vẫy đấu tranh, chợt cứng đờ bất động.

Giờ khắc này, nào là Chiêu Ninh đế, nào là hiện đại có đại, cái gì cũng không khác chế được cảm xúc trong chàng nữa rồi, tất cả biến thành làn khói trắng bay đi.

Ngực ạo ọc không thôi, Lục Quý Trì nhìn thiếu nữ trước mắt, hai bàn tay đã đắm mồi hôi của chàng khẽ động, cuối cùng run rẩy giờ lên.

Nét mặt của Khương Hằng phẩm đỏ.

Tim đập cũng nhanh hơn.

Hai hàng mi đen dài của nàng rũ xuống.

Chúng khẽ chòn vòn, tựa như cánh bướm xinh đẹp, vừa sắc vừa nét cửa vào lòng người.

Mẹ nó, không nhịn nổi nữa! Thú tính thì thú tính, ông đây mặc kệ!

Nghĩ đến đây, lòng Lục Quý Trì như đã quyết, chàng đặt tay mình lên bàn tay nhỏ bé, mềm mại trắng trẻo của thiếu nữ, “Ta...ta không muốn cô thích Chương Tinh Dương, vì ta...”

“Điện hạ! Người trong cung đến báo, điện hạ phải vào cung ngay lập tức!”

Đúng lúc đó, vang lên một giọng nói to như sấm rền, một gã thanh niên đỏ con như gấu phá cửa xông vào.

Chàng thiếu niên đương căng thẳng bị dọa cho giật bắn, người từ ghế nhảy dựng lên, đầu đập phải trán Khương Hằng.

Khương Hằng trong nháy mắt cảm thấy sao bay đầy đầu: “...?!!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Tim chột đập mạnh, cả người căng thẳng

Lục Quý Trì chán nản treo lên xe ngựa để đi vào cung.

Nguy Nhất Dao mất tí hí nhin chàng thăm dò, trên gương mặt cục mịch tỏ vẻ oan ức: “Điện hạ..”

“Anh còn nói nhầm nữa thì lần đến Tây Bắc đào mộ đi.”

“...Tôi sai rồi, tôi sẽ về phủ dọn nhà xí ngay!”

Hai mắt Lục Quý Trì u ám nhìn anh ta: “Ba tháng.”

Nguy Nhất Dao chết lặng: “Vừa rồi mới báo hai tháng mà?!”

Lục Quý Trì cười khẩy: “Còn không xéo nữa thì bốn tháng.”

“?”

Gã thanh niên mặt mày biến sắc, quên bẵng mất việc kẻ khổ, anh ta quay ngoắt đầu về phía mái hiên, biến mất bằng tốc độ ánh sáng.

Lục Quý Trì: “...Đi thôi.”

Vị phu xe đang nín cười: “Dạ.”

Bánh xe lộc cộc lăn trên đường. Lục Quý Trì ù xu dựa đầu vào thành xe, trong lòng cảm thấy vừa ngọt vừa đắng.

Ngọt vì hóa ra không phải chàng đơn phương người ấy, đắng vì chàng còn chưa thổ lộ thành công, mà đã đập hổng đầu người ta...

Chẳng lẽ lần này mới là thất tình thực sự sao?

Nhớ tới hình ảnh Khương Hằng ôm đầu, trông mất ngủ nước, không thốt lên lời; chàng thiếu niên đưa tay sờ cái trán cũng ngậm ngậm đau của mình, thờ một hơi thật dài, thật dài.

Ngay cả sấm vai cảm thụ cũng không xong, Lục Quý Trì mi mi đứng là gọi.

“Điện hạ! Điện hạ chờ chút!”

Chợt một tiểu nhị của Trường Phong từ lâu lâu đuổi theo.

Lục Quý Trì gắng lấy lại tinh táo, chàng vén màn xe, nhìn ra phía ngoài hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Khương tiểu thư dặn nô tài giao thứ này cho điện hạ.”

Lục Quý Trì sững sốt trong giây lát, vươn tay ra nhận.

Là một lọ thuốc mỡ.

Đề tan bầm trĩ đau.

“Khương tiểu thư nói điện hạ đã phái người mời đại phu kê thuốc cho nàng, nàng đã không sao, điện hạ không cần để bụng.” Tiểu nhị nhin ý đồ hóng hớt đang dâng trào trong lòng xuống, nghiêm chỉnh truyền đạt lại lời của Khương Hằng. “Ngoài ra nàng còn nói rất thích đồ ăn của từ lâu chúng ta, giờ này ngày mai sẽ lại tới.”

Lục Quý Trì sững người.

Trong giây lát, chàng cảm giác tai mình đang nóng lên.

“Ta...đã biết, khụ khụ, anh về đi.” Ra về bình tĩnh, chàng xoa tay, rồi buông rèm xuống thật đầu vào trong. Chàng bản thân nhìn lọ thuốc mỡ trong tay một hồi rồi toét miệng cười như điên dại.

Nàng ấy không tức giận.

Cũng không hối hận vì đã thích chàng.

Biết sớm thì chàng đã không chạy rồi.

Tuy rằng tình cảnh lúc đó quá thực lúng túng tới nỗi chàng chỉ hận không thể đào một cái lỗ mà chui xuống, nhưng trước kia cũng không ít lần chàng mất mặt trước nàng rồi, có khi nàng ấy nhìn nhiều đã thành quen...

Nghĩ tới đây, chàng thiếu niên nhất thời tiếc nuối không thôi.

Hai đời cộng lại chàng mới có một lần dùng cảm bày tỏ!

Rõ là chặt vật thể rồi vẫn bắt thành!

....Hay là giờ chàng quay lại nh?

Ấy, thế thì lại dần quá... Hôn nữa mẹ già vẫn đang trong cung chờ chàng...

Thôi kệ, để mai cũng được.

***

Cả đường chàng cứ ôm nỗi lòng vừa ngọt ngào vừa hối hận như thế, tiến vào hoàng cung.

Lục Quý Trì nắm lọ thuốc mỡ trong tay như bảo bối, chân đi như bay về phía cung Thọ Ninh.

Mấy hôm nay chàng không vào cung thỉnh an, Phương Trân Châu đâm ra lo lắng, bà tùy tiện tìm một cái cớ, lôi chàng vào hỏi han.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

Phương Trân Châu đang nghiền cứu tờ công thức nấu ăn trên tay, ngẩng đầu nhìn thẳng con trai không những gầy đi, sắc mặt còn khác lạ, bà hơi ngạc nhiên: “Ồ kìa, mày sao thế?”

Tấn vương điện hạ vừa mới chìm đắm trong tình yêu, giờ đầu óc chỉ toàn là bong bóng màu hồng, không rảnh suy tư những chuyện khác, chàng đi tới ngồi xuống cạnh mẹ, lơ đãng đáp: “Sao thế là sao ạ?”

“Cây rộc, khi sắc cũng là lạ.” Phương Trân Châu cau mày, “Mày nay mày đi chơi với ai? Đi những đâu?”

Lục Quý Trì thoáng sững sốt, rồi nhanh chóng định thần lại: “Con có làm gì đâu, chỉ làm tổ trong phủ thôi.”

Làm tổ ở nhà mà thành ra dạng này?

Phương Trân Châu còn lâu mới tin, bà nhìn chòng chọc vào hai mắt chàng, gặng hỏi: “Có phải mày lại làm chuyện gì xấu không?”

Khóe miệng Lục Quý Trì gằn giat: “Mẹ cảm thấy con trai mẹ giống người làm chuyện xấu à?”

“Sao không, ” Phương Trân Châu lạnh lùng kể, “Năm tuổi đã biết giấu mẹ đồ ăn vặt, sáu tuổi thì biết tiêu hủy chứng cứ, đem vứt bình hoa làm vỡ đi, mười tuổi còn đánh cả thằng nhóc con mập mập nhà bên đến mặt mũi bầm dập, mẹ nó nhìn thấy mẹ mày đây còn ngoảnh mặt làm ngơ suốt một thời gian dài...”

Lục Quý Trì: “...”

“Nên là, khai đi, mày lại làm chuyện xấu gì rồi?” Con chưa để Lục Quý Trì trả lời, Phương Trân Châu chợt nghĩ ra gì đó, bà lập tức bật người dậy, “Tự nhiên lại gầy đi, tinh thần hoảng hốt, mẹ bảo này, không phải mày nhiễm thói hư tật xấu gì đấy chứ?!”

Lục Quý Trì: “?!”

“Có phải thằng nhóc nhà họ Tề kia dắt mày đi không?!” Phương Trân Châu bị chính suy đoán của mình dọa chết khiếp, bà bắt đầu xấn tay áo lên.

Toàn bộ khuôn mặt của Lục Quý Trì rúm ró lại.

Chàng thật muốn thanh minh rằng, chàng không nhiễm thói xấu nào cả, chẳng qua là lỡ sa chân vào tình yêu thôi, nhưng chàng còn chưa kịp mở miệng, đã thấy bóng dáng Chiêu Ninh để trong bộ long bào màu đen vàng, đang sai bước tới.

Trong lòng y ôm một thằng nhóc bé nhỏ, trắng trẻo mềm mại, mắt đương nhắm tịt mà lại oa oa khóc lớn.

“Chao ôi sao thế này?” Phương Trân Châu hoàn toàn đã biến thành đầy tớ của cháu trai, quên bẵng đi thằng con xui xẻo, bà nhanh chóng tiến lên phía trước đón lấy thằng bé, đau lòng nói, “Chắc là đói rồi? Nhanh nhanh, người đâu, truyền bà vú!”

“Hóa ra là đói, ” Chiêu Ninh để âm thầm xoa bóp cánh tay cứng đờ của mình, “Trẫm còn tưởng nó bị sao, cứ nhắm mắt là khóc òa lên, đồ mãi cũng không nín.”

Bà vú तो rất nhanh, Phương Trân Châu giao đại hoàng tử cho bà ta, rồi quay sang Chiêu Ninh để bản khoản hỏi: “Sao hôm nay bệ hạ lại tự mình ẵm thằng bé thế? Nặng đâu của con đâu rồi?”

Nụ cười trên môi Chiêu Ninh để thoáng cứng đờ, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường: “Trần quốc công tới, hai huynh muội bọn họ đang hàn huyên.”

“Vậy thì cũng không nên để con ẵm chứ...” Bên cạnh Sở hoàng hậu nhiều nô tỳ như vậy. Đại Chu có truyền thống không bế con chỉ bề cháu, Chiêu Ninh để chưa từng thử bế đại hoàng tử, chứ đừng nói là tự mình chăm sóc.

“A Trì cũng ở đây à.” Không để cho Phương Trân Châu cảm răm xong, Chiêu Ninh để đã cười híp mắt nhìn đệ đệ hung hăng của mình, “Mấy ngày không gặp, dạo này đệ bận bịu gì thế?”

Lục Quý Trì bỗng trở nên cứng đờ.

Sau đó, cái đầu bị cảm xúc vui sướng mãnh liệt làm cho mê muội nhanh chóng lấy lại tỉnh táo.

“Chắc do mấy nay trời nóng quá, đệ cảm thấy hơi khó chịu, nên toàn nằm ườn ở nhà,” tim hơi thất lại, chàng thiếu niên cười gương, cúi đầu hành lễ với ông anh hờ, “Thỉnh an hoàng huynh.”

“Người nhà với nhau, không cần lễ ý mấy thứ lễ nghi sáo rỗng này.” Thấy sắc mặt chàng đúng thật không tốt lắm, Chiêu Ninh để ôn tồn bảo, “Đã mời thái y tới khám chưa?”

“Bẩm hoàng huynh, khám rồi, thái y nói không có gì đáng ngại.”

“Thế thì tốt...”

Hai huynh đệ lại đối đáp mấy câu, Chiêu Ninh để bỗng nhiên thấy hứng thú, y cười hỏi: “À phải, chuyện tìm nhà chồng mới cho vị Khương ngũ tiểu thư kia, A Trì làm tới đâu rồi?”

Lục Quý Trì bị hỏi bất ngờ, chàng dờ người ra một lúc.

“Đang, đang tiến hành rồi, ha ha, ” Nhanh chóng xốc lại tinh thần, chàng nhớ một nụ cười thân nhiên như không, dè dặt nói tiếp, “Nhưng mà mấy chuyện này còn phải xem duyên phận nữa, cho nên trong phút chốc thì chưa thấy kết quả ngay được...”

“Thế à, ” Chiêu Ninh để nướn mày, “Trẫm nghe nói mấy hôm trước đệ có qua lại với Lâm Sanh phủ Thành Ý bá, hẳn cũng coi như dẫn đầu tứ đại mỹ nam kinh thành, tính cách nhân phẩm đều tốt, chẳng lẽ ánh mắt vị Khương ngũ tiểu thư kia lại cao thế, ngay cả hần cũng không vừa lòng sao?”

“Lâm Sanh quả thực rất tốt, nhưng mà anh ta lại thích cô nương khác mất rồi, ” Thiếu niên ngo sang nhìn ánh mắt y, làm bộ thờ dài, “Thật đáng tiếc.”

“Đúng là tiếc thật, mà trẫm nhớ trước đệ có chọn ra hai người thì? Một người là Lâm Sanh, người kia...” Chiêu Ninh để bung tách trà lên nhấp một ngụm, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, “là nhị công tử của Chương các lão phải không, hẳn thì sao?”

“Anh ta...cũng rất tốt, nhưng hình như Khương Hằng lại không ưng anh ta lắm.”

“Hử? Vì sao?”

Bởi vì nàng ấy có người trong lòng rồi, người đó là tôi.

Lòng Lục Quý Trì nóng lên, tâm trạng rồi bởi hỗn loạn như trời đổ, đồng thời sâu thẳm trong lòng chàng đột nhiên sinh ra một sự thôi thúc, kích động muốn hét to những lời trên ra khỏi miệng.

Nhưng mà...không được.

Ít nhất thì không phải bây giờ.

Thiếu niên kìm lòng, lắc đầu nguây nguẩy: “Thần đệ cũng không biết, chắc là duyên chưa tới thôi.”

Chiêu Ninh để nhìn chàng, đột nhiên bật cười: “Nhắc tới duyên phận... Trẫm lại cảm thấy vị Khương ngũ tiểu thư kia với đệ thật sự rất có duyên, nếu không tìm được người thích hợp, A Trì không ngại can nhắc về bản thân một chút sao?”

Tím Lục Quý Trì chợt đập mạnh, cả người căng như dây đàn.

Chẳng lẽ chàng lộ ra sơ hở rồi bị nhìn thấu rồi chẳng?

...Tồn thọ quá! Làm sao bây giờ?!

“Hoàng huynh... cứ đùa.” Chàng thiếu niên đỏ mặt hỏi, nuốt nước miếng cái ực, rồi cười gượng gạo, “Hai người chúng đệ có duyên anh em chứ nào có duyên vợ chồng!”

Lục Quý Trì chẳng sợ Chiêu Ninh để sau khi biết sẽ làm gì chàng, chàng đã có mẹ già và cái công cứu giá chấn đỡ, người anh cao cả của chàng sẽ không tùy tiện khai đao, người chàng thực sự lo lắng, là Khương Hằng.

Bất kể trên phương diện nào, Chiêu Ninh để đều không hy vọng chàng và Khương Hằng có quan hệ yêu đương, nếu như hai người thực sự nên duyên, nhất định y sẽ không vui.

Chàng thì không sao, nhưng Khương Hằng thì...

Sự chán ghét của đệ vương không phải điều mà người thường có thể chịu đựng. Đại gia tộc như phủ Vĩnh quốc công thì không nói, nhưng ngay phía sau Khương Hằng còn có cha và em trai nằng ậy.

Đó là những người nằng quan tâm, Lục Quý Trì thừa biết, nếu nằng ậy thấy bản thân đã liên lụy tới mọi người, nằng ậy nhất định tự trách.

....Không được, không thể để nằng rơi vào tình cảnh như vậy.

Lục Quý Trì cảm thấy thật nặng nề, chàng nhếch môi cười khan, rồi vội vàng bỏ sung, “Tình cảm là thứ có thể vun đắp, tuy nằng ậy hiện giờ chưa thích Chương Tinh Dương, nhưng biết đâu sau mấy lần làm quen lại cảm mến người ta, cho nên thân đệ đã sắp xếp sáng ngày kia cho bọn họ gặp mặt nhau, xem xem hai người họ liệu có thể trúng tiếng sét của nhau được không!”

Hai mắt Chiêu Ninh để rờ rờ híp lại.

Thật ra y vốn chỉ muốn trêu chọc thẳng em trai này một chút, ai ngờ nó lại khẩn trương đến thế.

— đúng, cực kỳ khẩn trương.

Mặc dù Lục Quý Trì đã rất cố gắng để nén những ngôn ngang trong lòng, làm ra vẻ thần nhiên bình tĩnh, nhưng giọng điệu lúc nói chuyện gấp gáp, ánh mắt lại có phần né tránh...

Vị đệ vương trẻ tuổi đột nhiên bật cười.

Chắc là hiểu thấu lòng mình rồi.

Còn sớm hơn y dự tính.

Nhưng lại rất giống với những gì y đã đoán.

“Lời này rất có lý, ” Chiêu Ninh để nhìn đệ đệ hung hăng bằng ánh mắt sâu xa, điệu cười ảm áp như gió xuân, “Tuy nhiên, nếu cuối cùng vẫn không thành, A Trì không cần thất vọng, thuộc hạ của trẫm vẫn còn nhiều thanh niên tài giỏi anh tuấn lắm, Khương tiểu thư có thể từ từ chọn lựa. Người này không được thì đổi ngược khác, cứ cân nhắc rồi sẽ tìm được người phù hợp thôi.”

Lục Quý Trì rơi thọt xuống cái hố tự chàng đào ra: “...Hoàng huynh nói phải, thân đệ thay Khương Hằng... đa tạ hoàng huynh TT.TT”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Chiêu Ninh để vừa bực vừa buồn cười

Dáng vẻ lòng đau đớn mà ngoài mặt không dám biểu lộ của đệ đệ hung hăng thật hay ho, tâm trạng Chiêu Ninh để tốt lên hẳn, y dựa người vào ghế, không rời bước.

Côi lòng ịu xù của Lục Quý Trì bị ông anh hồ xấu bụng mang ra làm trò đùa, chàng xem thì chạy mắt dạn; may là Phương Trân Châu đã ôm thẳng cháu trai bé bỏng mập mạp, ăn no căng điều quay lại, lòng thiếu niên mừng đến phát khóc, chàng vội vàng quay sang mẹ già, lảng sang chuyện khác: “Đã ăn no rồi sao?”

“Đúng rồi, xem này, cưng cưng đang toét cái miệng ra đây này! Minh Sinh của chúng ta thật ngoan, phải không nào?” Phương Trân Châu cưng nựng nhóc con miệng đang bèm bẹp thối bong bóng, chỉnh lại cái vòng nhỏ xinh trên cổ, rồi tiến lên nhét cu cậu vào lòng Chiêu Ninh để, bà ngẩng đầu, hớn hờ nói, “Chẳng mấy khi hai huynh đệ các con tề tựu, ai gia đi chuẩn bị mấy món gần đây mới học, cho các con nếm thử tài nghệ, các con ở đây chơi với Minh Sinh nhé, chốc nữa là có cơm ăn!”

“!” Nụ cười trên mặt Chiêu Ninh để thoáng vụt tắt, mặt Lục Quý Trì cũng trở nên mếu mố.

“Nhi thần không đói bụng, mẫu hậu không cần...”

Hiếm khi hai huynh đệ hai miệng một lời, nhưng lời còn chưa dứt, Phương Trân Châu đã xắn tay áo, rồi đi nhanh như chớp, hoàn toàn không để bọn họ có cơ hội cự tuyệt.

“...”

Chấp nhận số mệnh, vượt mặt một cái, Lục Quý Trì nhìn sang ông anh hờ, cười gượng: “Hoàng huynh chắc không đói, lát nữa ăn ít thôi cũng được, tấm lòng yêu thương của mẫu hậu... cứ để thân đệ hưởng thụ đi.”

Sự nịnh nọt này quả nhiên thức thời, Chiêu Ninh để nhìn thẳng hai mắt chàng, vui vẻ đồng ý.

Rồi đệ tài sau đó, lại hỏi về mẫu người đàn ông Khương Hằng thích.

Lục Quý Trì: “...”

Mẹ kiếp đừng hỏi nữa! Kiểu gì nằng ậy cũng không thích, chỉ thích thôi thôi!!!

Thiếu niên ôm ngực thở một hơi, muốn xả ra lăm rồi, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn, chàng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười bất khuất: “Đệ cũng không rõ nằng ậy thích kiểu người nào, đợi đệ về hỏi thăm, rồi sẽ tới báo cáo với hoàng huynh...”

Chiêu Ninh để suốt thì cười phá lên, tâm trạng càng lúc càng vui.

“À phải, nhắc mới nhớ, nghe nói sứ đoàn của Bắc Hạ sắp vào kinh, mấy hôm nay hẳn hoàng huynh rất bận bịu?” Đột nhiên, Lục Quý Trì nhớ ra chuyện này, cố lái đề tài đi.

Nhớ tới sự nịnh bợ cao cả vừa rồi, bệ hạ quyết định tạm tha cho em trai. Y cười trả lời: “Cũng bình thường, tiếp đãi sứ thần đã có Lễ bộ lo liệu, trẫm chỉ cần giám sát thôi”

Bắc Hạ dừng mãnh thiện chiến từng là kẻ địch mạnh nhất của Đại Chu, Đại Chu không ít lần chịu sự xâm lăng, cũng đã suy t bị san bằng dưới gót chân của đội quân tinh nhuệ ấy. Tuy nhiên, trên đời không có gì là bất biến, mấy năm trước, sau khi Chiêu Ninh để đứng lên ngăn con sông dữ, cứu lấy Đại Chu, lại lập bấy mưu hại vị thừa tướng Bắc Hạ tài giỏi, hết lòng vì đất nước, Bắc Hạ đã không thể khôi phục sức mạnh như trước nữa, hai năm gần đây còn lộ ra dấu hiệu suy tàn.

Nguyên nhân suy tàn chính là vì nội loạn.

Thất vương đoạt đích, gió tanh mưa máu. Lại thêm Chiêu Ninh để ở bên ngoài đục nước béo cò, phái quân một đường tiến về phía Bắc, Bắc Hạ chịu cảnh thù trong giặc ngoài, quốc lực khó tránh tàn kiệt.

Trong triều lòng người không thuận, lại không có viện trợ to lớn, đội kỵ binh đánh đầu trắng đỏ của Bắc Hạ trở nên lục đục, càng đánh càng lui, cuối cùng tan rã. Sau những trận đại bại liên tiếp đầu năm, Bắc Hạ man di kiểu ngoan chịu đầu hàng, để xuất một phương án cầm hòa.

Quốc lực của Đại Chu chưa hoàn toàn khôi phục, hiện nay đang trong giai đoạn nghỉ ngơi lấy sức, không phù hợp cho việc tiếp tục tham chiến, vì thế Chiêu Ninh để đã đồng ý đàm phán hòa bình. Lần đàm phán này sứ đoàn Bắc

Hạ chuẩn bị cũng thật lâu, hai ngày tới sẽ vào đến kinh thành.

“Vậy hoàng huynh cảm thấy, họ có thực sự muốn đàm phán hòa bình...” Đánh trống lảng thành công rồi! Lục Quý Tri mất sáng bừng, nhanh chóng nối tiếp câu chuyện, mà chưa kịp dứt lời, nhóc con trong ngực Chiêu Ninh đã òa lên khóc oe oe.

“...Chẳng lẽ, nó lại đói?”

Lục Quý Tri ngó đầu nhìn, khóc miệng giần giật: “Chắc là tư thế nằm bị sai, cảm thấy khó chịu...”

Sau một thoáng trầm mặc, Chiêu Ninh đã quyết định ném thẳng con trai xui xẻo cho đệ đệ: “Trẫm nghĩ là nó muốn gặp vương thúc của nó đấy.”

Lục Quý Tri: “...”

Chàng cũng đâu biết ầm con nít!

Cũng may, chàng đã từng nhìn người khác ôm, so với Chiêu Ninh để hoàn toàn không biết gì thì chắc chắn thuận tay hơn, vì thế qua mấy lần chuyển đổi tư thế, nhóc con trong lòng đã chịu nín.

Lục Quý Tri thở phào nhẹ nhõm, Chiêu Ninh để cũng nhẹ nhàng cử động cái cổ cứng đờ của mình.

Hơi cựa một chút, ở phần cổ sau tai lộ ra một vết thương nho nhỏ.

“Ố cổ của hoàng huynh...” Bị thẳng bẻ trong lòng quấy quả, Lục Quý Tri không mấy khản trương, chàng tò mò, nhanh nhàu hỏi, “Ai cào vậy?”

Chiêu Ninh để hơi khựng lại, như cười như không nhìn sang.

“...À thật ra thì, đệ không nhìn thấy gì cả.” Lục Quý Tri nghiêm túc cúi đầu xuống.

Chiêu Ninh để buồn cười, nhưng nhớ tới vết cào nhỏ phía sau tai từ đầu tới, ý cười của y nhạt đi phần nửa.

“Món khai vị đầu tiên đã xong, nhanh nhanh, các con tới đây nếm thử xem!” Đúng lúc đó, Phương Trân Châu bung một đĩa lên, từ góc nhìn của bà, vừa hay nhìn thấy vết thương trên cổ Chiêu Ninh để, “Ồi, cổ bệ hạ làm sao bị thương thế?”

Khi mẹ đã hỏi Chiêu Ninh để không thể không đáp, y nhếch môi, thuận miệng đáp: “Một con mèo hoang ạ.”

“Hà?”

“Vết cào này của trẫm,” không biết nói tới điều gì, điệu cười của Chiêu Ninh để có phần bất đắc dĩ, “Là bị một con mèo hoang cào.”

....Trong hoàng cung có mèo hoang cái con khỉ!

Lục Quý Tri miệng co giật, thiếu chút nữa đã lờm y khinh bỉ.

Phương Trân Châu cũng nghe ra điểm bất thường, bà đang định hỏi tiếp, một cung nhân chạy vào bẩm nước đã sôi, bà vội vã bỏ hết mọi thứ ra sau đầu rồi chạy theo, còn không quên dặn dò: “Món khai vị đó, là hỗn hợp trộn rau thịt, để ăn kèm với bánh cuốn đấy!”

Lục Quý Tri nhìn đĩa thức ăn không nhận ra đâu là rau đâu là thịt trên bàn, cảm nín, một lúc lâu sau, chàng nuốt nước mắt vào lòng, với lấy cái đĩa đặt trước mặt mình: “Món này...đệ thích ăn lắm, hoàng huynh nhường đệ nhé.”

Chiêu Ninh để cực kỳ hài lòng: “Chuẩn.”

Bộ đồ kiểu này ắt đáng giá, Lục Quý Tri bớt đau lòng hơn. Nghĩ tới chuyện ông anh họ bị thương mà không hề tức giận, đã thế trông còn có phần bất đắc dĩ, rõ ràng là làm chuyện bậy chọc vợ giận rồi. Chàng chớp mắt, gắng hỏi: “Hoàng huynh nuôi mèo à? Thực ra thì, mèo là loại động vật cực thích hợp để nuôi đấy, chơi với nó nhiều là được.”

Chiêu Ninh để im lặng, cười nhạt quan sát chàng.

Lục Quý Tri bị ánh nhìn kia làm rùng mình một cái, đang thấp thòm không biết có phải chàng đoán sai rồi không, thì vị đế vương trẻ tuổi đã nâng tách trà lên nhấp một ngụm, giọng lơ dềnh hỏi lại: “Thế à?”

Biết ngay mà!

Lục Quý Tri thở nhẹ một hơi: “Đúng thế! Mặc dù đệ chưa từng nuôi mèo, nhưng từng thấy người khác nuôi rồi! Hoàng huynh chỉ cần ngăn ngăn cho nó ăn cá khô nó thích, cùng nó chơi đồ chơi, khen bộ lông của nó đẹp, nói yêu nó nhất, chắc chắn nó sẽ không làm loạn nữa! Nếu vẫn không được, thì mua mua mua! Mua cho nó bất kỳ cái gì nó thích...”

Mặc dù chưa nghĩ ra cách xử lý mối quan hệ với Khương Hằng, nhưng chuyện dễ giải quyết như lấy lòng thì khỏi phải bàn, Lục Quý Tri đối đáp rất nghiêm túc.

Nhưng mà...

“Được rồi, trẫm làm gì có thời gian nuôi mèo, chi tiện hỏi thôi.”

Thấy ông anh họ không biết bị chập dây thần kinh nào, tự nhiên mất hứng, Lục Quý Tri: “...”

Ha lòng đế vương, như kim dưới đáy biển, kim dưới đáy biển.

Chẳng hiểu sao tự nhiên y lại đi nghe ý kiến của một thằng nhóc gã to không có chút kinh nghiệm tình trường, sau khi xốc lại tinh thần, Chiêu Ninh để hơi bực bội, y đặt ly trà xuống, trong mắt ánh lên vài phần mất kiên nhẫn.

“Được rồi, nói tiếp chuyện đệ và Khương tiểu thư đi, trẫm rất hứng thú với chuyện này.”

Nụ cười trên mặt Lục Quý Tri chợt cứng đờ: “...?”

“Vừa rồi nói tới đâu...”

“Chao ôi thúc vừa nhận ra thời tiết hôm nay đẹp thật đấy! Nào nào, tiểu Minh Sinh, thúc bế con ra ngoài ngắm hoa có nào!”

Nhìn đệ đệ hung hăng mặt biến sắc, không nhịn nổi mà nhanh chóng chuẩn mắt, Chiêu Ninh để hơi sững người, lòng vui như mớ cò.

Quả nhiên bất nạt đệ đệ rất có tác dụng điều chỉnh tâm trạng.

***

Cứng nhắc ôm thẳng cháu nhỏ chạy hết mấy vòng quanh sân, mãi mới nghe thấy tin được ăn cơm, Lục Quý Tri nhanh như chớp chạy vào phòng ăn vội ăn vàng, rồi lại nhanh chóng chạy biến.

Phương Trân Châu nhìn theo bóng lưng chàng, cau mày: “Thằng nhóc này gần đây cứ thần thần bí bí, không biết rốt cuộc đang làm gì nữa.”

Chiêu Ninh để bị ghen miến thịt kho dấy dầu mỡ, y đang cố nhịn, vì thế không lên tiếng, cũng không có lòng để tâm. Rồi y cười khẽ, buông một câu: “Trẫm còn có chính sự cần xử lý, Minh Sinh đành phiền mẫu hậu giúp trông nom một lúc.” rồi rời đi.

Đi được một đoạn, chợt thấy bóng dáng thướt tha của Sở hoàng hậu, đang cười tươi như hoa tiến lại gần.

Đi theo sau lưng nàng là một thanh niên chừng hai mươi, dáng người cao gầy, tướng mạo anh tuấn, nét mặt có tới năm sáu phần giống Sở hoàng hậu, đích thị là anh trai sinh đôi của Sở hoàng hậu, Trần quốc công Sở Liệt.

Trông thấy Chiêu Ninh để, hai người vội vàng bước lên hành lễ.

Chiêu Ninh để thần nhiên liếc sang Sở hoàng hậu, thấy nàng chỉ cung kính cúi đầu, đứng vẻ dịu dàng hiền huệ, hai mắt y nhất thời nho lại.

“Bình thân.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Sở Liệt tới để thương nghị với Sở hoàng hậu nấy chuyện vận vật trong gia tộc, nay đã nói xong, cũng không tiện nán lại lâu, rất nhanh nói cáo từ.

Chẳng qua là trước khi rời đi, chàng thanh niên diễn trai nhưng thần thái cương nghị, không hề có vẻ nhu nhược đột nhiên xoa đầu muội muội mình: “Nếu ở trong cung không vui thì cứ trở về nhà, ca nuôi muội.”

Sở hoàng hậu hơi sững sốt, nàng nhoèn miệng cười đáp: “Ca nói bé chứ, bệ hạ vẫn còn đang ở đây.”

Sở Liệt hơi ngừng, quay đầu chấp tay với Chiêu Ninh đế: “Thần chỉ thấy nương nương không được vui, muốn an ủi nương nương một chút, không có ý gì khác, xin bệ hạ chớ nghĩ nhiều.”

“...”

Nhìn hai huynh muội nhà này tướng mạo giống nhau, thần thái giống nhau, ngay cả cái vẻ khiêu khích trong mắt cũng giống nhau, Chiêu Ninh đế vừa bực vừa buồn cười.

Đứng là không sợ y nổi trận lôi đình tước hết phong hiệu, tổng khứ về phủ giam lại đây mà.

“Bệ hạ anh minh thần võ, đương nhiên sẽ hiểu ý ca, không phải ca còn công vụ cần làm sao, mau đi đi.”

“Dạ, thần xin cáo lui.”

Sở Liệt nói xong, vái chào một cái rồi rời đi, Chiêu Ninh đế cũng không giữ hân, chỉ quay đầu nhìn Sở Hoàng hậu đang cung kính, tình bơ nói: “Khắp thiên hạ này cũng chỉ có hai huynh muội nhà nàng là dám nói thế trước mặt trẫm.”

Sở hoàng hậu cúi đầu, hờ ra cần cổ cao, trắng ngần: “Bệ hạ minh giám, ca ca tuyệt đối không có ý bất kính với bệ hạ, chẳng qua là ca ca quan tâm thần thiếp.”

“Quan tâm hoàng hậu, cũng là bất mãn với trẫm.” Chiêu Ninh đế nhẹ giọng nói xong câu này, cất bước đi về phía cung Phượng Tê. Nhưng đi được hai bước lại phát hiện cô vợ nhà mình không hề đuổi theo, chàng thanh niên nhất thời nổi cáu, ánh mắt híp lại, “Đi theo trẫm.”

Sở hoàng hậu mỉm cười, tỏ vẻ cự tuyệt: “Thần thiếp đang muốn đi đón Minh Sinh.”

“Trẫm nói, đi theo.”

Giọng nói của y vẫn ôn hòa, nhưng nghe ra được sự cố chấp không cho phép chối từ, Sở hoàng hậu khựng lại, đứng im như phỗng.

Hồi lâu, nàng đánh cất bước theo y.

Hai người chẳng nói chẳng rằng cả đường về cung Phượng Tê, Chiêu Ninh đế vẫy tay cho lui đám cung nhân, lúc này mới quay đầu nhìn người vợ học hặc, âm ỉ với y mấy hôm nay.

Trên mặt Sở hoàng hậu vẫn trung ra nụ cười già lì, hiền hậu, cung kính, Chiêu Ninh đế trông thấy rất chi nhưc đầu, nhưng lại không nổi giận được.

Không phải chỉ là ban đêm y nằm mơ tới chuyện thời niên thiếu, vô thức gọi khuê danh của Việt vương phi một tiếng thôi sao, sau khi bị nàng đánh thức, nghe nàng thờ hờn hờn thì dục vọng dâng trào, muốn ân ái với nàng một lúc, sao mà tức ghê quá vậy?

Chàng đế vương không những bị cáo vào cô còn suýt chút nữa bị đập xuống giường bầy tỏ bản thân cực kỳ bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Nàng chớp mắt, hừ khế một tiếng yêu kiều

“Bệ hạ cho gọi thần thiếp, phải chăng có chuyện dặn dò?”

Sau một hồi đôi bên im lặng, mắt to trừng mắt nhỏ, Sở hoàng hậu đánh lên tiếng trống.

Chiêu Ninh đế vẫn không đáp, y nhìn nàng không chớp mắt, trên mặt chỉ độc một nụ cười nhạt.

“Nếu không có chuyện gì, thần thiếp xin cáo lui trước.” Dợi một lúc lâu không nghe được câu trả lời, Sở hoàng hậu lặng lẽ ngước mắt, quay đầu định đi.

“Trẫm thấy chiếc trâm cài trên đầu nàng hơi cũ rồi, lệnh cho nội đình tư đánh cho nàng hai bộ mới nhé.”

Bước chân Sở hoàng hậu khựng lại, sau một lúc, nàng rề rà xoay người, ánh mắt lạ lẫm: “Bệ hạ nói gì? Thần thiếp nghe không rõ.”

Không hiểu sao tự nhiên y lại nhớ tới ‘Trâm chiếu nuôi mèo’ của đệ đệ hung hăng, đã thế còn ma xui quỷ khiến thốt ra lời này. Chiêu Ninh đế trâm mặc trong giây lát, ánh mắt chạm đến nàng có phản thiếu tự nhiên: “Không có gì.”

....Gã đàn ông xấu xa, ghê nàng à?!

Sở hoàng hậu mỉm môi, rồi khoe miệng hơi cong lên lộ ra một điệu cười cung kính, nhu thuận: “Đã thế, thần thiếp xin cáo lui...”

“Qua đây ngồi.”

Chưa để nàng nói hết câu, y đã lên tiếng chặn họng, vẻ mặt ôn hòa nhưng rõ ràng không cho phép kháng cự. Sở hoàng hậu trông thấy, đôi mắt phượng quyền rũ của nàng từ từ neho lại.

“Minh Sinh không thể rời thần thiếp quá lâu, hay là để thần thiếp cho vui nấy muội muội các cung tới cùng bệ hạ chơi trò ‘trùng mắt ngọc’ nhé.”

“Trùng mắt ngọc” là trò gì, Chiêu Ninh đế nghen lời, cũng thấy bản thân nực cười. Y thoáng im lặng, tâm lý kỳ quái trong lòng bỗng nhiên vì một lý do nào đó mà biến mất.

“Dạo trước có người dâng lên một hộp ngọc trai Nam Hải, màu sắc nhìn rất được, hoàng hậu cảm lấy mà làm một bộ trang sức ngọc trai đi, trẫm thấy lâu rồi nàng chưa thay mới.”

Bởi vì quốc khó nhiều năm rỗng tuếch, người này trước nay đều tiết kiệm đến mức gần như keo kiệt, hiếm khi thấy y hào phóng, được hưởng chuyện tốt mà còn từ chối thì khác gì kẻ ngu, Sở hoàng hậu há miệng đồng ý: “Tạ bệ hạ ân điển.”

Thế này là hết gần rồi à?

Chiêu Ninh đế buông nhẹ hàng mi, mặt mày thư thái: “Nàng...”

“Không biết bệ hạ còn chuyện gì khác không? Nếu không, thần thiếp đi trước.”

Nhìn cô vợ nhỏ nhanh chân lui về sau một bước, miệng vẫn cung kính dịu dàng, nghe đến là bực, Chiêu Ninh đế: “...”

Thế mà dám nói chỉ cần đỡ dành là ổn?

Y chau mày, cảm thấy rất nhưc đầu, muốn cất bước rời đi mà chẳng hiểu sao đôi chân cứ bất động. Sau một hồi trầm tư tiến thoái lưỡng nan, rốt cuộc y đành lo dềnh mò lời: “Trẫm sức nhớ ra đã lâu không chơi mã cầu, hoàng hậu có tiếng là cao thủ môn này, chỉ bằng chiều hôm nay...”

“Buổi chiều thần thiếp bận rồi, nếu bệ hạ có hứng, có thể truyền Trần quý nhân tùy giá, thần thiếp nhớ nàng ấy rất gòì mã cầu.”

Lời chưa nói hết đã bị gián dối trả về, Chiêu Ninh đế: “...”

“Thần thiếp xin lui.” Trông sắc mặt y sa sầm, mãi không lên tiếng, Sớ hoàng hậu hừ nhẹ trong lòng, cung kính hành lễ với y, rồi xoay người đi ra phía cửa.

Tà váy dài tha thướt như cánh hoa, lướt trên đất tạo nên một độ cong đẹp mắt.

Chiêu Ninh đế híp mắt nhìn cảnh này, bỗng hồ hững buột miệng: “Người đầu, truyền lệnh của trẫm, ân xá cho Việt vương phi, lệnh cho nàng lập tức hồi...”

‘Sập’ một tiếng lớn, cửa phòng bị ai đó nặng nề đóng lại.

Chiêu Ninh đế nghe tiếng, nở một nụ cười đắc ý.

Nhưng mà nữ tử đang đứng cạnh cửa lại không xồng về phía y làm ầm lên như trước, nàng chỉ từ chậm rãi xoay người, rồi chậm rãi quỳ rạp xuống, sau đó trịnh trọng hành đại lễ trước y, nét mặt bình tĩnh: “Chuyện này không hợp lý, kính xin bệ hạ suy xét.”

Đứng đàng về một hiền hậu đang kính cẩn can gián.

Chiêu Ninh đế thờ không ra hơi, nụ cười trên mặt cứng đờ.

“Nhưng nếu bệ hạ thực sự muốn vui vương phi quay lại, cũng không phải không có cách,” Đôi mắt xinh đẹp của Sớ hoàng hậu đảo một vòng, giọng điệu càng thêm cung kính, “Việt vương phi phạm phải tội lớn, nếu cứ quang minh chính đại quay về kinh thành, e là không ổn, cũng khó ngăn chặn lời đàm tiếu trong dân chúng, bệ hạ không ngại thì đổi cho nàng một thân phận khác....”

Sớ hoàng hậu chưa kịp dứt lời đã bị ai đó kéo tới, dùng môi chặn lại, ban đầu nàng còn kinh ngạc, nhưng trông mắt tức thì ánh lên đôi phần ranh ma.

Nàng sống không tốt, y cũng đừng hòng được yên hử!

“Nói tiếp đi.” Giọng Chiêu Ninh đế lạnh nhạt, đẩy mắt như rục lên ánh lửa mờ ám

Sớ hoàng hậu muốn giãy dụa nhưng không nổi, ngược lại còn bị y nhân cơ hội ghì lấy, hung hăng đè người nàng lên sạp nhỏ bên cạnh.

“Chàng buông thiếp ra!”

Nơi mẫn cảm trên người bị tấn công khiến nữ tử khẽ khàng kêu lên, nàng thẹn quá hóa giận lườm y.

“Không buông đấy, ” Chiêu Ninh đế vươn tay vuốt ve làn môi đỏ mọng của nàng, hai mắt sâu thẳm, thiếu đứng đắn nói, “Cái miệng nhỏ này của nương nương quá quáit lắm, phải chặn cho kịp thôi.”

Má ời nàng yêu chết cái đáng về này của y!

Tím Sớ hoàng hậu đập loạn không ngừng, nhưng vẫn gắng xị mặt, chỉ đảo khách thành chủ ôm lấy cổ y, liếc mắt khiêu khích: “Ai chặn ai còn chưa biết đâu!”

Cuối cùng cũng thành công bóc tách từng lớp cảm xúc chân thật trong nàng, giống như một đoá mầu đơn đang tức tối, diễm lệ và rục rở đến khó tả. Phiền não mấy ngày qua của Chiêu Ninh đế xem chừng đã vui bót, y nắm lấy cảm nàng cười khê, rồi cúi đầu hôn lên môi nàng.

Sớ hoàng hậu không phản kháng, nhưng cũng không chịu lép vế, nàng trừng mắt với y, bàn tay nhỏ bé đốt lửa khắp nơi.

Một ngọn lửa đã bùng lên trong mắt Chiêu Ninh đế.

Nhắc thấy một trận chiến đấu sắp khai màn, đột nhiên Sớ hoàng hậu như rơi vào ý loạn tình mê, vu vơ kêu khê: “Tần ca ca, ối...huynh nhẹ chút...”

Chiêu Ninh đế đang chuẩn bị công thành cướp đất nghe vậy thì đỡ cả người, y dừng động tác.

“..Tần ca ca?”

Sớ hoàng hậu mở to đôi mắt đập dòn sóng nước, làn môi đỏ mọng như cànrỡ khiêu khích mà bịu lên: “Bệ hạ nghe lầm, thần thiếp nào có nói gì. Nhưng mà... trên đôi này, không phải chỉ mình bệ hạ mới có thanh mai trúc mã.”

Chiêu Ninh đế: “...”

“Hình như bệ hạ không có hứng tiếp tục nữa, vậy thần thiếp...”

Kéo nữ tử vừa nói định cựa người thoát khỏi vòng tay y để xuống dưới thân, Chiêu Ninh đế híp mắt, mạnh tay bóp eo nàng.

Sớ hoàng hậu khẽ rên lên một tiếng yêu kiều, ngay sau đó nàng ghénh cổ cắn y một cái trả thù.

“Rõ ràng chỉ là một giấc mộng vô nghĩa, một tiếng kêu vô nghĩa, sao nàng phải tức giận như thế?” Chiêu Ninh đế rõ là bắt đắc dĩ, thấy nàng vẫn cứng đầu không nguôi giận, y tức cười, thờ dài một hơi: “Không phải nàng nói, trước khi có được trái tim trẫm thì sẽ không ra bất cứ yêu cầu nào với trẫm sao?”

Y đương nhiên biết vì sao nàng giận, chỉ là hơi khó hiểu, lúc trước y vẫn đi tìm phi tử khác đâu có thấy nàng để ý, tại sao lần này lại nổi giận dưng dưng.

Sớ hoàng hậu chậm chạp không lên tiếng, sau rồi nàng ním môi hừ nhẹ: “Bệ hạ đang giải thích với thần thiếp đấy à?”

Chiêu Ninh đế không đáp, y muốn chối theo bản năng. Y cảm thấy bản thân không làm gì sai, đương nhiên không cần giải thích, nhưng nhìn cô vợ đang cẩu kính dưới thân mình, vị đế vương trẻ tuổi thoáng yên lặng, cuối cùng trời xui đất khiến lời phát ra lại thành: “Nếu trẫm nói phải, hoàng hậu có hết giận không?”

Sớ hoàng hậu trằm mặc trong chốc lát, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, ngón tay nhỏ bé vẽ từng vòng tròn trên ngực y: “Còn phải xem lời giải thích của bệ hạ nghe có xuôi tai không.”

Ngon lửa nơi đáy mắt Chiêu Ninh đế chưa tắt hẳn, bỗng dưng lại dềnh dàng cháy lên.

Tuy nhiên chưa để y kịp tiến công, Sớ hoàng hậu nhân lúc người đối diện chưa chuẩn bị, dùng sức thoát khỏi lồng ngực của y.

Ngón tay nhỏ nhắn ngọc ngà của nàng chỉ vào tảng xiêm y còn chưa cời hết trên người: “Nếu xuôi tai, bệ hạ nói một câu, thần thiếp liền cời một món. Còn nếu khó nghe...”

Nàng chớp mắt, hừ khê như nũng nịu, “Vậy thì thần thiếp đành đi thật rồi!”

...Yêu tình này!

Yết hầu Chiêu Ninh đế chợt động, dường như muốn tiến đến túm nàng trở lại, nhưng nhìn nụ cười đắc ý gào hoạt trên mặt nàng, y nhẫn nhịn, xoa trán thờ dài: “Trẫm chỉ nằm mơ lúc niên thiếu, đi chơi xuân cùng đám người hoàng huynh, hoàng tẩu không may rơi vào bẫy của thợ săn, cả người ngã xuống bùn... Sớ đi gọi tên nàng, chỉ vì lúc đó nhìn nàng ấy chặt vật quạ, lòng hơi chấn động mà thôi.”

“...”

Sớ hoàng hậu không thể ngờ chân tướng câu chuyện là như thế, nàng nhất thời ngẩn ra.

“Về mặt nương nương trông không có y bất năn, hẳn là lời này rất xuôi tai?” Chiêu Ninh đế buồn cười, đi tới bên cạnh ôm lấy eo nàng.

“Còn về chuyện tại sao khi tình lại ta muốn hôn nàng, thì bởi đáng về lúc đó của nương nương...” Trong đầu chạy qua câu nói của đệ đệ hung hăng “Phải khen bộ lông của nó đẹp, nói rằng huynh yêu nó nhất”, hàng mi dài của thanh niên hơi rũ xuống, mang theo tâm tình quái lạ, y từ tốn lấy lông, “rất quyến rũ, quyến rũ tới nỗi trẫm không kiềm chế được mà sinh dục vọng.”

Sớ hoàng hậu sững sờ nhìn y, một lát sau, trên gương mặt nàng thấp thoáng từng tảng đỏ ửng.

“Thiếp...thiếp cho rằng...”

“Cho là trăm năm mơ làm chuyện không nên làm với hoàng tấu, rồi đến khi tỉnh lại thì coi nàng thành thể thân?”

Chiêu Ninh để không phải kểu người thích bực bạch nội tâm, cũng không hay giải thích với người khác quá nhiều, đặc biệt là khi y vẫn cảm thấy mình đối với hoàng hậu chỉ có tình phu thê chứ không có tình yêu nam nữ. Thế mà giờ phút này, liếc nhìn cổ vạ đã từng hào sảng thô lộ, toát lên chút đáng yêu của tiểu cô nương, chợt y không muốn để nàng hiểu lầm thêm nữa.

“Lúc ấy trăm đã muốn giải thích, đáng tiếc ai đó lại không cho trăm cơ hội, ngay lập tức đặt trăm suốt thi lần xuống giường...” Cúi đầu cắn lên vành tai nhỏ xinh của nàng, hơi thở thanh niên dần nóng bỏng, giọng khàn khàn hỏi, “Thế nào? Đáp án này đủ êm tai chưa?”

Êm quá!

Không gì có thể tồi tệ hơn được!

Hai mắt Sở hoàng hậu bỗng bừng sáng lên, nàng nhón chân cắn nhẹ lấy cục xương nơi cổ họng y, được voi đòi tiên nói: “Bệ hạ trả lời thần thiếp thêm vấn đề nữa, thần thiếp sẽ mặc cho bệ hạ xử trí, được không!”

Chiêu Ninh để cảm thấy y sớm muộn cũng sẽ đại bại dưới tay yêu tinh này: “...Được.”

“Bệ hạ bây giờ...” Nàng liếm cánh môi đỏ tươi, ánh mắt mỉm hoặc, hỏi, “Có phải là đã thích thần thiếp rồi không?”

Chiêu Ninh để khựng lại, không đáp lời.

Sở hoàng hậu kiên nhẫn quan sát y.

Tiếng cười khe khẽ như gió xuân, từng tiếng từng tiếng thổi bằng những hoang mang chờ chờ chất chứa trong lòng y. Chiêu Ninh để thờ dài, cúi đầu chạm lên môi nàng: “Nàng đoán xem?”

Nếu không phải đã động lòng, có gì y lại phiền lòng vì nàng, thích thú vì nàng như thế?

Cho nên...nàng đã truy phu thành công rồi á?!

Sở hoàng hậu mở to mắt nhìn y không dám tin, nàng khẽ reo một tiếng, nhảy cẫng lên quẩn lấy người y.

Sự uất ức tức giận vì Việt vương phi đã bay biến sạch, nàng cong mắt mỉm cười, giữa lúc y đang ra sức hòa vào làm một với nàng, nàng hôn y thật sâu, bày tỏ: “Nếu đã thừa nhận thích thiếp, thì từ nay về sau bệ hạ chỉ được phép có mình thiếp thôi đấy! Tất nhiên nếu bệ hạ có qua lại với người khác, lúc đó thiếp sẽ không chờ đợi chàng nữa.”

Chiêu Ninh để khựng lại, ngẩng đầu nhìn nàng.

“Lòng dạ thiếp hẹp hòi, không chứa nổi một hạt cát, lúc trước bệ hạ chưa thích thiếp, thiếp không có tư cách gì để yêu cầu, nên chỉ cố gắng tỏ ra bản thân không đoái hoài đến, nhưng hiện giờ...” Sở hoàng hậu nhoén miệng cười, nhưng ánh mắt rất nghiêm túc, “Bệ hạ chàng còn một cơ hội cuối để hối hận.”

Chiêu Ninh để quan sát nữ tử lúc thì rạng rỡ, quyết cường, như yêu tinh hút hồn người, lúc lại như một tiểu cô nương thuần khiết, chân thật, trong lòng y ngập tràn tư vị thỏa mãn khó nói thành lời.

Y cam chịu số mệnh bật cười: “Biết rồi mà.”

“Còn Việt vương phi...”

“Sau này không nhắc lại người này nữa.”

Y đáp ngay không chút do dự, Sở hoàng hậu nhắm nghiền mắt, bấu đôi môi đỏ mọng: “Vậy thiếp cũng thành thật với bệ hạ, thật ra không có Tần ca ca nào cả, chỉ có Tĩnh(*) ca ca thôi...”

(*) Adou :) Chắc mọi người vẫn còn nhớ trong một chương nào đó, Việt vương phi có gọi bệ hạ là “A Ngôn” -> mình xin mạnh dạn đoán bệ hạ tên Ngôn. Cộng thêm không cần đoán cũng biết bệ hạ họ Lục. Suy ra “Lục cái gì đó Ngôn” hoặc “Lục Ngôn” hoặc “Lục Ngôn cái gì đó”=)) Nhưng mà tên là Lục Ngôn Tĩnh thì hơi buồn cười. Chữ “Tĩnh” bên trên chắc là chỉ tình yêu, tình ca ca tức là chỉ ‘anh yêu’ thôi nhè =))) Mình cứ viết hoa cho sang nhè :)

Nàng không ngại y thân cận cùng nữ tử khác, nàng biết thừa tấm lòng chất chứa chuyện thiên hạ của y nào có rảnh để đi yêu đương với ai.

Nhưng với Việt vương phi...

Đó là một đoạn quá khứ nàng chưa kịp tham dự, nàng có tự tin có khiếu ngao, nhưng không thể buông bỏ hoàn toàn.

Nhưng giờ nàng đã biết, từ nay về sau nàng không cần phải lo lắng nữa.

Y đã hoàn toàn trở thành người của nàng rồi, ai cũng đừng hòng đoạt được.

***

Thành công dễ dàng người vợ nhỏ còn thuận tiện hiểu rõ lòng mình, tâm trạng Chiêu Ninh để rất tốt, quyết định ghi công cho thằng em trai.

Lục Quý Trì chẳng hay bản thân lại giành thêm hào cảm từ y, sau khi hồi phủ, chẳng đỡ lẫn cả một buổi chiều rồi lăn ra ngủ.

Sáng hôm sau, chàng dậy rất sớm, chạy đến bên bờ tường cách Trường Phong tứ lâu không xa ngồi xỏm xuống, lòng vừa chờ đợi vừa xoắn xuýt.

Chưa bao giờ chàng mong ngóng gặp một người, cũng chưa bao giờ lại sợ gặp một người đến thế, thiếu niên nhìn dòng người qua lại trên phố, trong lòng lặng lẽ than thở một câu ‘Chuyện yêu đương đúng là thần kỳ’.

“Điện hạ à, rốt cuộc chúng ta tới làm gì thế? Ngồi ở đây nửa canh giờ rồi...”

Ngụy Nhất Dao bên cạnh không kiên nhẫn xúm xít lại.

“Đừng tới đây! Cách xa ta ra chút!”

Nhìn chàng thiếu niên chớp nhoáng nhảy xa hai bước, mặt như gặp kẻ địch, Ngụy Nhất Dao tự ái: “Tôi đã xốc nhiều hương liệu lắm rồi đấy...”

“...Thào nào trong mùi thơm thum lại có mùi thơm nồng nặc quái quỷ, ” Lục Quý Trì nhắm mắt làm ngo, xua tay, “Anh đi chơi đi, chờ cái mùi trên người tàn mác hết rồi quay lại.”

Ngụy Nhất Dao: “...”

Anh ta còn phải dọn vệ sinh ba tháng lận, đợi mùi này biến mất hẳn... Còn phải đợi tới khi nào chứ?!

Gã thanh niên cảm thấy bản thân thất sủng hoàn toàn, gương mặt nhìn điện hạ nhà mình đầy thương tâm, đang định lên tiếng, chợt thấy chàng đột nhiên biến sắc, nhanh chóng rúc cổ ngồi xuống.

“...Điện hạ?”

Chuyện gì thế?

Lục Quý Trì mặc kệ anh ta, sau một hồi ngực nảy lên, chẳng ngó đầu ra quan sát, nhìn về chiếc xe ngựa cách đó không xa, đang từ từ tiến về phía Trường Phong tứ lâu.

Bề ngoài chiếc xe khiêm tốn giản dị, mười phần tương tự với chiếc xe Khương Hằng thường ngồi.

Lục Quý Trì hồi hộp nhìn nó không chớp mắt, trong đầu không ngừng suy nghĩ xem chốc nữa gặp mặt thì nên nói gì.

Tiếp tục bày tỏ à?

Nhưng mà bên phía ông anh hồ còn chưa giải quyết, kéo nàng xuống nước như vậy thì chàng vô trách nhiệm quá.

Già vờ như không có chuyện gì xảy ra?

Phải phải, cần bà quá!

Hãy là trước mắt cứ tìm cơ tránh mặt nàng đã, đợi nghĩ ra cách giải quyết rồi xin lỗi với nàng sau!

Thế thì nom nhát cây quá...

Chà! Cách này không được, cách kia cũng không xong, rốt cuộc thì nên làm thế nào!

Thiếu niên đang xoắn xuýt, thì thấy chiếc xe ngựa kia không nhanh không chậm vượt qua Trường Phong từ lâu, không có ý dừng lại.

“...”

Hóa ra không phải Khương Hằng, chàng nhất thời thờ một hồi, đang định tiếp tục quan sát, đột nhiên có thuộc hạ hấp tấp chạy tới, về mặt nghiêm trọng bẩm báo: “Điện hạ, chuyện lớn rồi, Khương ngũ tiểu thư bị kẻ xấu bắt đi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Bôn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 76: Dù người người đều nói không, nàng vẫn là vương phi của ta

Khương Hằng đứng là bị người bắt đi giữa con đường lớn cách Trường Phong từ lâu không xa... Chính xác mà nói, nàng bị ép đi.

Kẻ ra tay là tội phạm truy nã đang lẫn trốn, vì để thoát khỏi sự truy đuổi của quân lính mà uy hiếp bà một chiếc xe ngựa đi ngang qua — run rui thế nào, lại đứng chiếc xe Khương Hằng đang ngồi.

Chuyện xảy đến bất thành linh, còn là tay bay vạ gió, người luôn sắm vai thị vệ bên cạnh Khương Hằng, Nguyệt Viên, dù đã nhanh chóng phản xạ, nhưng vẫn không thể cứu được Khương Hằng, trái lại còn bắt cần bị tên tội phạm truy nã kia gây thương tích, cả người lẫn từ trên xe ngựa xuống.

Mà thuộc hạ của Lục Quý Tri vốn chỉ đi ngang qua xem nào nhiệt, nhìn thấy Nguyệt Viên mới ngộ ra chuyện lớn hỏng bét rồi — hẳn biết mối quan hệ giữa Lục Quý Tri và Khương Hằng, cũng biết Nguyệt Viên, thấy vậy thì mặt mày biến sắc, lập tức kêu đồng nghiệp đuổi theo, bản thân thì chạy về báo tin.

“Mau đi gọi người... Có bao nhiêu gọi bấy nhiêu! Gọi hết đến cho ta, cùng ta ra khỏi thành cứu người!”

Lục Quý Tri mặt trắng bệch, gào xong câu trên thì lần một vòng nhảy lên lưng ngựa, lao về phía cổng thành.

Đám người Ngụy Nhất Dao theo sát đằng sau.

“Gi cơ? Người ngồi trong xe ngựa là tiểu thư nhà Vĩnh quốc công á?”

“Chính xác là ngũ tiểu thư phòng bà của phủ Vĩnh quốc công! Nha hoàn mập mạp vừa ngã khỏi xe ngựa á, hỏi ở trong phủ làm nô bộc cho ngũ tiểu thư tôi từng thấy nàng ấy rồi!”

“Đứng đứng, tôi cũng từng gặp! Khương ngũ tiểu thư cùng nàng ấy tới cửa hàng của tôi mua đồ mà!”

“Vị ngũ tiểu thư mà mấy bác đang nói, có phải người vừa mới từ hôn với phủ Vĩnh An hầu không?”

“Đứng thế, chính là cô ấy! Đáng thương thay, vừa trải qua chuyện hôn phu vùng trộm với người phụ nữ khác xong, giờ lại gặp tai họa bất ngờ như vậy... Chao ôi, không biết các quan gia có cứu được cô ấy về hay không, nếu không thì... Nghe nói tên tặc từ kia phạm tội phóng hỏa, giết người, bắt cóc, là thủ lĩnh của băng cướp, không chuyện ác nào không làm, Khương ngũ tiểu thư rơi vào tay hắn, e là lành ít dữ nhiều!”

“Chà thế thì sao, cái loại đó đúng là liều mạng, vô nhân tính! Nghe nói dung nhan ngũ tiểu thư rất mỹ miều, trời ơi...Chỉ sợ khó thoát được kiếp nạn này!”

“Đừng nói nhảm, không phải quan gia đã đuổi theo rồi sao, nha hoàn mập mạp kia cũng đến Tần gia gọi viện binh rồi! Tần gia Tần tướng quân rất lợi hại, có hắn ở đó, tặc nhân kia ba đầu sáu tay ra sao cũng chạy không thoát...”

Sự việc xảy ra nơi đường phố tấp nập người qua, một lúc sau tin tức đã lan xa. Khắp nơi trên đường đều là tiếng bàn tán xôn xao, xen lẫn sự đồng tình, tiếc thương hoặc cười trên nỗi đau khổ của người khác; Lục Quý Tri phi ngựa vọt qua nghệ được, lòng nóng như lửa đốt, từng tảng băng lạnh lẽo ngăn năm dần tan chảy, cả người khó chịu, bàng hoàng đến khó tả.

Tiểu thư khuê các một thân một mình bị kẻ xấu bắt cóc, nếu ngay lúc đó cứu được thì không sao, nhưng đám binh lính kia đúng là chưa tận lực, để cho tên tội phạm truy nã bắt Khương Hằng đi...

Cho dù chỉ rơi vào tay kẻ gian có nửa ngày, danh tiếng của nàng cũng sẽ bị hủy hoại ít nhiều.

— sẽ không ai tin một cô nương xinh đẹp yêu kiều có thể giữ được trong sạch dưới tay phường ác ôn trộm cướp không chuyện nào không dám làm, bọn họ chỉ biết đồng tình với nàng, nhưng cũng đồng thời, tàn nhẫn đeo lên cổ nàng cái gông xiềng đạo đức có hữu với phái nữ trong thời đại này, hỏi nàng từ nay về sau làm sao có thể ngẩng cao đầu, cuộc sống hàng ngày sao có thể an bình nữa.

Nhưng đây không phải điều Lục Quý Tri lo sợ.

Cách nhìn nhận và đánh giá của người ngoài chàng không quan tâm, cho dù danh dự của Khương Hằng thực sự bị tổn thương sau chuyện này, chàng cũng không bao giờ để nàng phải đau khổ.

Chàng chỉ sợ gã tội phạm bị truy nã kia sẽ ra tay làm nàng bị thương, và dùng nàng để bức bách đám binh sĩ truy đuổi.

“Điện hạ! Vương Thái lưu lại ký hiệu! Bọn họ đi hướng kia!”

Một đường phi nước đại ra khỏi thành, lại dọc theo quan đạo chạy một hồi, Ngụy Nhất Dao bỗng nhiên chỉ vào một ký hiệu nhỏ trên lùm cỏ cách đó không xa rồi hô lên.

Lục Quý Tri như sực tỉnh, chàng hít sâu một hơi, hai chân cứng đờ đau đớn, mạnh mẽ quát ngựa: “Đuổi theo!”

Bởi chuyện xảy ra chưa lâu Lục Quý Tri đã nhận được tin tức đuổi tới, cộng thêm ra rồi thúc ngựa, chẳng mấy chốc, bọn họ đã đuổi kịp đám binh sĩ phía trước.

Đội binh sĩ đã bắt được gã tội phạm truy nã, đang gô cổ trời lại áp xuống đất. Thế mà khi Lục Quý Tri nhìn thấy bóng dáng đám người, chàng không những không bình tĩnh, trái lại lòng càng thêm nặng nề.

Tặc nhân đã sa lưới, đáng lẽ bọn họ nên chuẩn bị về phủ, nhưng lúc này quan binh đứng bên bờ sông, cùng nhau nhìn xuống dòng nước xiết, mặt mũi ai nấy đều lo lắng...

Quan trọng nhất là, chàng không thấy Khương Hằng.

Trông mắt mờ to hết cỡ cũng không thấy.

“Tần...Tần vương điện hạ?! Sao ngài lại đây?”

Người cầm đầu đội binh lính nghe được tiếng vô ngựa sau lưng, quay đầu nhìn lại. Nhìn thấy là Lục Quý Tri, đầu tiên hắn sững sốt, sau đó thì vội vã chạy tới.

“Khương ngũ tiểu thư đâu?!”

Thiếu niên nhanh như chớp nhảy xuống ngựa, giọng nôn nóng, hơi thở gấp gáp, trán đầm mồ hôi, sắc mặt thì tái xanh, trông hết sức khó coi.

Người nọ ngạc nhiên, hiển nhiên không nghĩ tới chàng vội vàng chạy tới vì Khương Hằng, nhưng do có kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn ở kinh thành, biết điều gì nên nói điều gì không, hẳn nhanh chóng định thần lại, bày ra vẻ mặt vừa

tức vừa tự trách chỉ vào tên cướp đã bị đánh bắt tỉnh trên đất kia, đáp: “Vừa rồi ở trên đường, tên tặc này xông vào xe ngựa của Khương ngũ tiểu thư rồi bắt nàng ấy làm con tin, chúng thần ném chuột sợ vỡ bình, không dám làm bừa, theo gã chạy ra khỏi thành, thật may nửa đường gặp được Hoài Dương hầu đang đi du ngoạn, được hầu gia trưởng nghĩa tương trợ, mới có thể thành công tóm được gã. Chẳng qua là tên tặc này âm hiểm, mắt thấy không địch lại, nên đã đẩy Khương ngũ tiểu thư xuống sông, hòng nhân lúc hỗn loạn mà chạy thoát. Hoài Dương hầu vì cứu ngũ tiểu thư, không cẩn thận đã trúng chiêu của gã, không những không cứu được ngũ tiểu thư, còn rơi xuống sông theo nàng ấy. Sau khi bắt được tên tặc, chúng thần đã phải các huynh đệ xuống nước tìm ngũ tiểu thư và hầu gia, nhưng...cho đến giờ vẫn không thấy tung tích.”

Lục Quý Trì bây giờ mới phát hiện đứng cạnh đám binh sĩ còn có hai công tử trẻ tuổi ăn mặc phú quý cộng thêm đám ba gã tùy tùng, cũng đang lo lắng nhìn xuống dòng nước xiết.

Nghe hai người này đều là bằng hữu của Hoài Dương hầu Đường Quân, Đường Quân hẹn bọn họ ra ngoài thành chơi, không ngờ vừa đi được nửa đường thì gặp sự cố.

Lục Quý Trì không có hơi đâu mà quần đám người này, cũng không nhận ra cái tên Đường Quân nghe quen tai đến thế, chàng nắm chặt tay thành quả đám đến mức trắng bệch, quay đầu nói với đám người Ngụy Nhất Dao sau lưng: “Tìm kiếm dọc theo đường sông này đi xuống, một tác cũng không được bỏ qua! Nếu không đủ người, phải người tới báo cho Tần Tranh, kêu hắn mang thêm người tới!”

“Rõ!”

Mọi người vừa đáp, mặt nước liền dội lên tiếng ào ào, Lục Quý Trì tim giật thót, quay phắt đầu lại, thì thấy đám binh lính cùng với thuộc hạ của chàng, Vương Thắng đang ướt như chuột lột.

“Điện hạ!” Vừa nhìn thấy Lục Quý Trì, Vương Thắng hấp tấp bỏ lên bờ bẩm báo, “Nước sông chảy mạnh quá, Khương ngũ tiểu thư sợ là đã bị dạt đi xa, chúng ta không nên lãng phí thời gian ở đây nữa...”

Lòng giống như có đá tảng đè nặng, Lục Quý Trì cắn răng thốt ra một chữ: “Đi!”

***

Lục Quý Trì tự thân đem người tìm kiếm cẩn thận dọc theo đường bờ sông, nhưng hơn nửa ngày trôi qua, vắng thái dương đã sắp khuất núi, mọi người vẫn không thu hoạch được gì.

Ngồi trên phiến đá bốn bề là cỏ mọc um tùm, nghe tiếng nước chảy xiết bên cạnh, Lục Quý Trì ngửa đầu nhìn ánh chiều tà đang dần bị bóng đêm bao trùm, lòng ngổn ngang trăm mối, cả người lạnh lẽo đến run lấy bầy.

Từ sáng sớm tới giờ, chẳng ăn uống, trời dèo lội suốt tìm kiếm Khương Hằng, cơ thể đã mệt mỏi cực độ.

Nhưng tinh thần vô cùng tỉnh táo.

Tinh táo tới mức chàng chỉ hận không thể xông lên trời khiếu sự với ông trời già khốn kiếp.

Có việc gì nhắm vào kẻ ngu dốt như chàng đây! Làm khó một tiểu cô nương thì ra thế thống gì?!

“Ăn chút không?”

Chợt một mùi thịt từ đâu bay tới, Lục Quý Trì quay đầu theo bản năng, đối diện với gương mặt lạnh lùng của Tần Tranh.

Buổi sáng sau khi nhận được tin, hắn lập tức đem người tới. Chẳng qua con sông này nước chảy quanh co, hạ lưu lại là miền núi rừng hoang dã, cả đám người không thể nào đoán được Khương Hằng có thể bị dạt theo hướng nào, chỉ đành theo cách thức ngu ngốc nhất là đào từng tấc đất lên tìm kiếm, vì thế dù nhân lực đông đảo, nhưng không thu hoạch được là bao.

“Ừ.” Cả một ngày trời gọi tên Khương Hằng, giọng Lục Quý Trì lúc này đã khàn đặc, chàng giơ tay nhận lấy xiên thịt nướng Tần Tranh đưa tới, ăn như nuốt chứng.

Mọi người bốn phía vẫn đi qua đi lại gọi tên Khương Hằng và Đường Quân, làm đám chim muông bờ sông kinh hãi tán loạn.

Tần Tranh quay đầu nhìn thiếu niên đương bụng bội không lên tiếng, trông sao mà nhếch nhác, đột nhiên hắn mở miệng hỏi: “Điện hạ thích A Hằng à?”

Lục Quý Trì khựng lại, gắng nuốt miếng thịt gà rừng dù rất thơm nhưng chẳng có chút mùi vị, đáp: “Thích.”

Chàng lau miệng, ngẩng đầu nhìn Tần Tranh bỏ sung, “Nàng sẽ trở thành vương phi của ta.”

Giọng nói chàng rất khê, nhưng chắc nịch. Mí mắt Tần Tranh giãn giãn, ngó chàng thiếu niên tự nhiên hôm nay lại hiểu rõ lòng mình, còn thẳng thừng tới nỗi muốn đám cho một trận: “Cho dù nàng...”

“Cho dù tất cả mọi người đều nói không được, nàng vẫn sẽ trở thành vương phi của bốn vương.” Không để hắn nói xong, Lục Quý Trì không hề do dự tiếp lời.

Tần Tranh lâm vào trầm tư, đột nhiên hắn hỏi hiểu cô em họ thông minh tà ác, ánh mắt cao ngạo nhà mình tại sao lại nhìn trúng tên Tần vương xấu xa, tội tệ này. Hắn nhìn chăm chăm vào chàng, nhất thời không biết nên cảm thấy vui vẻ yên tâm thay cho cú cái trắng cuối cùng cũng thu phục được heo, hay là nên đồng tình cho tên đầu heo sắp rơi vào hố sâu thăm thẳm này, hắn im lặng một lúc rồi hỏi chàng: “Tiếp tục tìm chứ?”

“Tìm!” Lục Quý Trì lau vệt bên mép, đứng lên, chỉ vào lùm cỏ hoang đã bắt đầu tối đen phía trước, “Chia ra tìm, ta dẫn người qua bên này, anh cho người của anh sang bên kia.”

“Được.”

Hai người dứt lời liền đem theo thuộc hạ khuất vào trong lùm cỏ hoang um tùm khác thường cách đó không xa, được một lúc, một thuộc hạ bên Tần Tranh chợt hô lên: “Điện hạ! Tướng quân! Tìm được Hoài Dương hầu! Hoài Dương hầu ở đây!”

Lục Quý Trì gạt nẩy mình, đập phải một cái hố to, suýt nữa thì ngã sấp mặt.

“Điện hạ coi chừng!”

“Không sao, đi!” Gắng gượng ổn trọng cơ thể, chàng thiếu niên kim lại cơn đau nhức toàn thân mà chạy vội tới.

Nhưng mà...

“Sao, sao lại chỉ có Hoài Dương hầu? Ngũ tiểu thư đâu?!”

***

Hoài Dương hầu Đường Quân năm nay chừng ba mươi tuổi, thân cao tầm trung, dáng người hơi gầy, dung mạo cũng coi như đẹp mắt. Lúc mọi người tìm được gã, gã đang hôn mê bất tỉnh, nằm lệt thềm trong bụi cỏ lùm xùm tươi tốt bên bờ sông, thân dưới đỏ thẫm một mảng, tất cả đều là máu.

Lục Quý Trì hải hùng, đang định nói gì, Tần Tranh vốn khom người kiểm tra tình hình Đường Quân lạnh lùng đứng thẳng dậy: “Trong lòng sông nhiều đá ngầm, Đường hầu gia bắt cần dụng phải, cần cơ bị thương rồi.”

Gì gì?

Cần cơ?!

Lục Quý Trì lòng chấn động, cả người dờ ra.

Sao...sao có thể bị thương chỗ đó được? Chẳng lẽ gã này lúc trôi nổi trong lòng sông, hai chân lại bạnh ra à?

Đang mờ mịt, tầm mắt lơ đãng liếc qua mặt Đường Quân, Lục Quý Trì càng sững sờ, sắc mặt chợt tái.

Đường Quân...

Bao sao chàng nghe cái tên này lại quen đến thế!

Đây không phải thằng cháu trai chơi bời tàn bạo của bà cô hồ Phụ Dương trưởng công chúa nhà chàng thì còn ai?!

Lúc trước chàng mãi lo cho Khương Hằng, không nghiêm túc nghe những chuyện liên quan tới Đường Quân, nên không nhớ ra thân phận gã, chàng thốt lên hai tiếng ‘trời ơi’, rồi trợn trừng hai mắt, lao tới phía đứng quần của Đường Quân.

Tất cả mọi người ở đó: “...??!!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Sét đánh ngang tai cũng chỉ đến thế

Lục Quý Tri nhào người qua, đơn giản chỉ muốn xem hình dạng vết thương của Đường Quân, nhưng gã bị thương rất nặng, máu thịt lẫn lộn, không thể nhìn ra nguyên nhân hình thành nữa.

Chàng siết chặt nắm đấm, quay sang lôi kéo quần áo trên người Đường Quân, khí thế hung mãnh như thể muốn bá vương ngành thương cung, khiến mọi người vây xem đồng loạt run rẩy khốc liệt.

Điện hạ đang muốn làm gì thế?

“Yên tâm đi, trừ căn cơ bị thương ra, trên người Hoài Dương hầu không còn vết thương nào khác, không ảnh hưởng đến tính mạng.”

Người lên tiếng là Tần Tranh, vừa rồi hắn đã kiểm tra thân thể của Đường Quân. Lục Quý Tri nghe giọng hắn lạnh lẽo, chàng nghiêng chặt hàm răng, hồi lâu miễn cưỡng nặn ra một chữ ‘Ừ’.

Hóa ra Tần vương đang lo lắng cho tính mạng của Hoài Dương hầu, mọi người bùng tình, nghĩ tới mối quan hệ thân thích giữa hai người, cảm giác kỳ quái dần biến mất.

Còn trong lòng Lục Quý Tri thì lửa giận đã nguôi trôi.

Hai tay chàng siết chặt, gắng gượng nhẫn nhịn, quay đầu dần dò mọi người: “Tiếp tục tìm kiếm Khương ngũ tiểu thư, nàng ấy không ở cùng một chỗ với Hoài Dương hầu, hắn đã bị nước sông tách ra. Còn về phần Hoài Dương hầu... Đi chuẩn bị một cái cang tới đây, trông gã thế này e là không cử động được.”

“Rời!”

Mọi người lĩnh mệnh tản ra, người đi chuẩn bị cang thì chuẩn bị, người tiếp tục tìm kiếm Khương Hằng thì tiếp tục tìm kiếm.

Đợi cho toàn bộ quân lính rời hết, chỉ còn lại mình Tần Tranh, lúc này Lục Quý Tri mặt lạnh như băng, hai mắt đỏ ngầu nhìn hắn: “Trừ vết trầy nhỏ trên mu bàn tay, cả người tên khốn này không có lấy một vết thương. Chúng tôi già biết bơi! Một người biết bơi...sao những chỗ khác không bị thương, mà chỗ căn cơ trọng yếu nhất lại dụng phải đá ngầm dưới lòng sông, để rồi bị thương nặng như vậy?”

“Thần biết, ” Trên gương mặt không cảm xúc của Tần Tranh cũng tỏa ra từng đợt rét lạnh, “Thương thế của gã là do có người có tình.”

Hàng năm hắn đều rèn luyện ở chiến trường, trong một số việc ắt nhạy bén hơn Lục Quý Tri, thương thế của gã Đường Quân kia hẳn liếc mắt là hiểu, cố tình nói gã bị đá ngầm và phải, suy cho cùng chỉ để lừa mị mọi người, không vạch trần Khương Hằng — người có thể làm gã bị thương nhường kia, trừ người vốn rơi xuống sông cùng gã, lúc này còn chưa tìm thấy là Khương Hằng ra, Tần Tranh không đoán được ai khác.

Tuy nhiên, dựa em họ của hắn không phải người sẽ vô duyên vô cớ đá thương người khác, hơn nữa Đường Quân trước đó còn ‘cứu nàng’, năng xuống tay ngoan độc như vậy, có thể suy đoán Đường Quân không phải thật sự làm anh hùng, xà thân cứu mỹ nhân, trái lại, lòng dạ hắn đến tối, mưu mô làm hại nàng, nên mới rước phải phản kích từ nàng.

Nhưng dù nói thế nào, trước mắt Khương Hằng còn chưa rõ tung tích, chân tướng câu chuyện đến cùng là ra sao vẫn còn chưa chắc chắn, Tần Tranh chỉ đành miễn cưỡng đề nên sát ý trong lòng, không để người khác nhìn ra.

Hắn làm như vậy đương nhiên cũng vì muốn bảo vệ Khương Hằng, nếu không, để cho mọi người biết Đường Quân cố ý cợt nhả nàng, dù Khương Hằng thông minh thoát được, khiến mưu đồ của gã bất thành, sự trong sạch của nàng vẫn sẽ bị hủy hoại. Dầu sao cả hai cũng đã cùng nhau mất tích một thời gian dài, đôi phuồng còn là một nam nhân trưởng thành thân thể cường tráng, ai sẽ tin tưởng nàng vẫn còn hoàn bích?

Điều mấu chốt là căn cơ của Đường Quân khả năng cao đã hỏng. Nhưng gã lại là gia chủ của phủ Hoài Dương Hầu, là cháu trai cưng của Phụ Dương trưởng công chúa. Nếu gã trở thành một phế nhân, Phụ Dương trưởng công chúa hẳn sẽ phát điên. Nếu để bà ta biết chuyện cháu trai bị tàn phế có liên quan ít nhiều tới Khương Hằng, không cần biết sự thật đằng sau là gì, vị lão thái giám giỏi bao che đến mức không phân biệt phải trái kia nhất định sẽ không để yên.

Dù sao bà cũng là công chúa hoàng gia, rất có địa vị trong đám tông thất, nếu bị bà ghi hận, cuộc sống về sau của Khương Hằng sẽ không dễ chịu.

Lục Quý Tri bởi vì biết những thiệt hơn trong chuyện này, cho nên mới không chỉ ra điểm khả nghi của Đường Quân trước đám đông, mà chỉ vờ như không có chuyện gì, căn dặn đám binh sĩ tiếp tục làm việc rồi mới dám nói với Tần Tranh.

Lời của Tần Tranh hiện giờ đã khẳng định được suy đoán trong đầu chàng, thiếu niên hắt một hơi thật sâu, chỉ vào Đường Quân hỏi: “Có cách nào làm cho gã ta tỉnh lại không?”

Tần Tranh liếc sang chàng không lên tiếng, rồi giờ tay bóp hai phát trên người Đường Quân, cả người gã run lên bần bật, hai mắt trợn ngược lên rồi tỉnh lại.

“Ồi đau...Đau quá...Cứu mạng với...”

Con đau đớn ở thân dưới làm gã ta vô thức rên lên từng tiếng, nếu không phải do mất máu quá nhiều, cả người yếu ớt, chỉ sợ lúc này gã đã lăn lộn trên nền đất.

Có lẽ do được sinh ra ở thời đại hòa bình, Lục Quý Tri chưa bao giờ đối diện thực sự với cảnh máu tanh, vậy mà giờ phút này nhìn thân dưới của Đường Quân bầy nhầy máu tươi, trong lòng chàng chỉ ngugn ngụt lửa giận muốn xông tới giết người, không có lấy một chút cảm thông.

Tuy nhiên, sự thật vẫn chưa hoàn toàn khẳng định, chàng cố nghiêng rặng nén giận, chạm rai ngời xồm xuống, nhìn Đường Quân vì đau đớn mà trán đầm mồ hôi, lộ ra vẻ lo lắng nói: “Xem như anh tỉnh rồi!”

Nghe được giọng nói, trông mắt Đường Quân căng ra hết sức, mắt một lúc mới rõ người trước mắt là ai.

“Tần...Tần vương điện hạ?!”

“Ày, là ta đây! Anh nói xem anh cứu người kiểu gì mà thành ra thế này! Trông anh đây... nếu Phụ Dương cô có mà biết á, thì đau lòng lắm đấy!”

Giọng Lục Quý Tri phảng phất sự đồng tình và thương hại, cái đầu choáng váng vì đau đớn của Đường Quân trong giây lát lấy lại tinh táo: “Ngài...điện hạ nói vậy có ý gì?”

Lục Quý Tri không đáp, ánh mắt dướt vẻ tức thương nhìn chằm chằm vào thân dưới của gã ta. Đường Quân bị chàng nhìn đến mức sợ hãi, thêm vào đó, sự đau đớn dữ dội từng con từng con truyền từ dưới lên...

“Chẳng có nhè!”

“Hãy nín bí thương, ” Lục Quý Tri thờ dài, “Ta vừa kiểm tra giúp anh rồi, cái đó của anh...chỉ e về sau không dùng được nữa.”

Sấm giữa trời quang ầu cũng chỉ đến thế.

Đường Quân dờ dẩn cả người, một lúc sau mới phản ứng, gã phần nộ gào lên một tiếng thống thiết: “Khương! Hằng! Tao phải bất tiện nhân ác độc như mày đến mạng!”

Vậy là Khương Hằng thực sự xuống tay với gã!

Gã ta lại dám làm chuyện xằng bậy để Khương Hằng phải phản kháng bằng cách tàn nhẫn như vậy!

Lục Quý Tri tức thì bùng nổ, chàng nhắc chân nện vào người Đường Quân, chỉ tay vào gã mắng: “Mẹ kiếp mày còn dám kêu nàng ấy đền mạng! Mẹ kiếp mày còn dám nói nàng ấy là tiện nhân! Ông đây lột da mày trước đây!!!”

Ồ hay trở mặt còn nhanh hơn lật bánh, Đường Quân nhất thời ngờ nghệch.

Nhưng mà còn chưa đủ gã ta kịp phản ứng, người mà gã hao tốn tâm tư sức lực muốn lôi kéo nhưng lại không dám đắc tội, chỉ dành thông qua lão phu nhân của phủ Vinh quốc công âm thầm bày trò với Khương Hằng — Tần Tranh Tần đại tướng quân sắc mặt sa sầm, đã đứng trước mặt gã tự bao giờ.

“Mì đã làm gì với con bé?”

Đường Quân chợt cảm như hén.

Có thể làm gì, đương nhiên là muốn nhân cơ hội này biến nàng thành người của gã, mượn dư luận trong kinh thành bức bách, để cho Tần gia cũng như hai mẹ con Tần thái phi sau lưng nàng có không muốn cũng phải đồng ý hôn sự này.

Đầu sao thì đến lúc đó, ngoại trừ gã ra, ai sẽ chấp nhận lấy một nữ tử vừa mất trong sạch lại mất danh tiếng?

“Khại thật! Nếu không...” Tần Tranh lạnh nhạt buông lời, rút soạt thanh kiếm dài, kẻ lưỡi kiếm sắc bén lên trên cổ gã, không gian đầy đặc sát khí, “Hầu gia xá thân cứu người, không may bỏ mạng, chuyện này mà truyền đi, hẳn sẽ trở thành một giai thoại.”

Trong lời nói hung ác không có nửa ý đùa giỡn, Đường Quân nghe mà mặt này biến sắc: “Mấy dám!”

“Anh ta không dám thì còn có bốn vương đây!” Lục Quý Tri nâng chân giẫm xuống chỗ đầu của gã, “Nói! Khurong Hằng đâu?!”

Đường Quân đau đớn, thiếu chút nữa thì ngất xỉu.

Gã muốn mắng người, muốn giết người, muốn tìm bà nội công chúa nhà mình cầu cứu, nhưng lúc này hết thảy chỉ là hư vô, Lục Quý Tri đập một phát, gã đã không chịu được mà méo máo: “Bên kia bên kia! Trước lúc hôn mê tôi thấy nàng ta chạy về phía đó!”

Tay gã chỉ về phía bụi cỏ hoang lưa thưa phía hạ lưu, cách chỗ này có hơi xa, mọi người vẫn chưa tìm kiếm tới. Lục Quý Tri lòng giật nảy, bỏ lại một câu “Tên khốn này giao cho anh” rồi quay đầu chạy vọt về phía đó.

Lùm cỏ hoang mọc cao ngang người, nửa ngập trong nước, cỏ dưới lớp bùn mềm oặt, thì thoảng làm Lục Quý Tri như thể đạp hụt, nhưng chàng vẫn quên cả nhìn đường, bước chân lao đảo, cả người chặt vật lao về phía trước.

Chàng biết tại sao Khurong Hằng cố tình đi xa – với tình cảnh hiện tại của Đường Quân, nàng chỉ có cách chạy càng xa càng tốt, tạo hiện trường hai người bị nước tách ra, phá hủy giả thiết hai người từng có khoảng thời gian kề cận, mới có thể bảo vệ bản thân một cách tốt nhất.

Điều chàng khó hiểu là, tại sao bọn họ đã tìm kiếm lân cận suốt một thời gian dài, gây ra động tĩnh lớn như vậy, mà Khurong Hằng không hề đáp lại.

Có phải lúc rơi vào nước nàng đã bị thương không?

Hay có phải Đường Quân kia đã ra tay với nàng không?

Hay nàng gặp phải côn trùng rắn rết nguy hiểm gì?

Hay là...

Trong đầu bọn bề những suy đoán vụt qua, tứ chi Lục Quý Tri mềm nhũn, chàng cố chấp xông về phía trước, tìm đập thạch thạch không ngừng.

Cả hai đôi chàng chưa bao giờ sợ hãi đến vậy.

Khurong Hằng...

Em không thể xảy ra chuyện được.

Anh còn chưa tỏ tình xong, còn chưa cưới em về!

Không biết đã chạy được bao lâu, trong lùm cỏ hoang tươi tốt phía trước lấp ló một bóng người mơ hồ, đôi đồng tử của Lục Quý Tri mở căng, chàng rung cả mình. Hít một hơi thật sâu, chàng gạt đám cỏ sang hai bên rồi lao tới nhanh như tên bắn.

“Khurong Hằng!”

Một mảnh da thịt trắng ngần chợt rơi vào tầm mắt chàng, Lục Quý Tri ngẩn ngơ, nâng mắt tìm kiếm gương mặt đối phương theo bản năng...

Làn tóc đen, môi đỏ mọng, hàng mày cong như lá liễu, trong ngũ quan xinh đẹp xen lẫn vẻ dịu dàng...

Không phải Khurong Hằng thì còn ai?!

Tựa hồ nàng đã bị thương, đang gắng gượng chống đỡ cơ thể, bò dậy từ lớp cỏ hoang, xiêm y trên bờ vai không biết đã bị thứ gì xé rách, lộ ra bờ vai trắng tựa tuyết cùng với tác thịt nõn nà trước ngực.

Lục Quý Tri: “...?!”

Chàng thiếu niên thoảng đỡ đỡ, hai chân loạn choạng, cả người mạnh mẽ ngã nhào, mặt đập xuống đất, bùn lấp đầy miệng.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Hằng Hằng, ta thích nàng

Khurong Hằng vừa tỉnh lại từ cơn mê man.

Nàng bơi không giỏi, lúc vùng vẫy trong dòng nước xiết, bấp chân không cẩn thận bị tảng đá ngầm dưới lòng sông quệt xước, chảy khá nhiều máu, sau khi bị Đường Quân kéo lên bờ, còn tồn không ít sức lực đầu trí đầu dừng với gã. Xung quanh bốn bề đều là cỏ dại, lầy lội khó đi, đến lúc nàng lê lét được cẳng chân bị thương của mình tới chỗ này, không thể chịu đựng được nữa, nàng ngất xỉu, ngã vào trong lùm cỏ.

Không biết đã bất tỉnh trong bao lâu, bất chợt tai nghe như có tiếng người gọi, xen lẫn tiếng hô to “Điện hạ.”

Điện hạ....

Là huyênh ấy tới sao?

Thiếu nữ gạt mình, cố gắng vùng dậy từ trong bóng tối.

Sau khi tỉnh lại, đầu tiên nàng cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên kia, đến lúc xác định đối phương là người do Lục Quý Tri và Tần Tranh phái tới, nàng mới chống người định ngồi dậy — bấp chân của nàng bị thương, chảy máu không ngừng, khó tránh việc Đường Quân sau khi tỉnh lại hoặc đám đồng bọn của gã có thể lần theo vết máu tìm tới, vì thế người khác tin rằng nàng và Đường Quân đã bị nước tách ra, đôi bên chưa từng chung đụng, nên sau khi thành công thoát khỏi gã họ Đường kia, nàng xé ra một phần vải dưới gấu chiếc váy đã bị cỏ dại cứa xước, băng bó qua loa vết thương. Chỉ là lúc đứng dậy bất cẩn xoẹt phải nhánh cây phía sau, làm áo nàng rách toang.

Trời hè nóng bức, vốn đã mặt یت, vài vốc may vẩy cũng là loại mềm nhẹ mỏng manh, không đủ chắc chắn, kéo một phát đã khiến nàng bị hờ cả nửa cầu vai, nhìn hết sức chật vật. May là tà váy nàng dài, lại có hai lớp, kéo một lớp che lên người, may ra che được đôi chút.

Chẳng qua là nàng chưa kịp sửa sang xiêm áo, cách đó không xa đã truyền tới tiếng gọi quen thuộc, ngay sau đó bóng một người như con gió vọt ra từ lùm cỏ dại cao cao, hai mắt sáng rực, thần sắc mừng vui.

Khurong Hằng không ngờ chàng lại tới nhanh như vậy, nàng thoảng sửng sờ, hốc mắt chợt thấy cay cay. Nàng đang định lên tiếng, nhưng còn chưa kịp mở lời, chàng thiếu niên vừa mới như thiên binh giáng trần đã ngã sấp mặt xuống bùn.

Sự rối loạn trong lòng Khurong Hằng nhất thời biến mất: “...”

Lại thấy chàng nằm im dưới lớp bùn đất không hề nhúc nhích, hồi lâu cũng không chịu ngẩng đầu lên, tỏ vẻ ‘nàng không thấy ta, ta chưa hề tới’, thiếu nữ phi một tiếng, tròn mắt lấp lánh ý vui.

Lục Quý Trì: “...”

Có cách nào giúp chàng biến mất tại chỗ không?

“Điện hạ?” Cứ nằm già chết thế này cũng không phải là cách, Khương Hằng nhin cười gọi chàng một tiếng.

Lục Quý Trì vẫn bất động.

Chàng tàng hình rồi, bây giờ không ai nhìn thấy chàng nữa, cảm ơn.

Dáng vẻ tự lừa mình dối người của chàng suýt thì làm Khương Hằng cười phá lên, chút mờ mịt sau cơn hôn mê cũng hoàn toàn hồi phục. Nàng thoáng trầm mặc, chớp hai mắt, rồi giả vờ sợ hãi kêu lên một tiếng: “Á!”

“?!” Người nào đó đang cố giả chết tức thì nhảy dựng lên, phì phì khạc ra từng lớp bùn trong miệng, vội vã chạy tới, “Sao thế?!”

Tóc thiếu niên xoắn xếch, khắp người toàn bùn là bùn, tay áo cũng đã rách tả tơi, trông đến là thảm hại. Ấy thế mà chàng chẳng hề để ý, chỉ ngược cặp mắt đen trong trẻo lên nhìn nàng căng thẳng, bên trong phản lại toàn bộ bóng dáng của nàng.

Hốc mắt Khương Hằng không hiểu sao bỗng dưng thấy ươn ướt.

Mà rõ ràng nàng đang rất vui vẻ, rất tức cười.

“Nàng nàng nàng sao lại khóc?! Có...có phải đau ở đâu không? Hay là, hay là bị dọa rồi?!”

Cho đến khi giọng nói bồi rối lo sợ của chàng thiếu niên vang lên bên tai, Khương Hằng mới giật mình nhận ra nàng đã rơi nước mắt. Nàng ngăn ngợ trong giây lát, giờ tay lên lau theo bản năng, lại bị một bàn tay lấm lem bùn đất giành trước.

“Không sao nữa rồi...” Đây là lần đầu tiên Lục Quý Trì thấy Khương Hằng khóc, khiến lòng chàng đau xót không thôi, nhất thời quên hết sự lúng túng bối rối, dè dặt lau đi từng giọt nước mắt trong veo trên gương mặt nàng, nhẹ nhàng dỗ dành, “Đừng sợ đừng sợ, ta tới rồi, không sao nữa rồi...”

Khương Hằng sững sờ nhìn chàng chăm chăm, nước mắt lưng tròng, khác biệt hẳn với dáng vẻ bình tĩnh khéo léo thường ngày, nhìn vừa đáng thương vừa đáng yêu. Lục Quý Trì bị nàng nhìn mà lòng ngứa ngáy xoắn xang, đang định nói tiếp, lại thấy một giọt bùn vẫn đục đang trượt từ cằm nàng xuống, sau đó tách một tiếng, rơi xuống bầu ngực trắng tựa tuyết của nàng.

Ánh mắt Lục Quý Trì lần nữa chiếu đến tác thật trắng nõn kia: “...!!!!”

Còn Khương Hằng vừa trông thấy chàng thì cả người thả lỏng, hoàn toàn quên mất cảnh hở hãnh của bản thân: “...”

“Ồi xin lỗi! Ta ta ta không có ý...” Sau vài giây dờ dẩn, Lục Quý Trì mặt đỏ như gấc, tim đập như đánh trống, nhưng lời còn chưa nói hết, lỗ mũi đã cảm giác hơi nóng lên, ngay sau đó, một chất lỏng tanh nồng thì nhau chảy ra ngoài.

“..!!!!”

Thấy vẻ mặt chàng thiếu niên kinh hoàng, hai mắt tròn trũng, Khương Hằng không kìm nổi, nghiêng đầu bật cười ra tiếng.

Lục Quý Trì: “...”

Ai đó hãy tới, làm chàng biến mất, ngay lập tức đi!!

“Điện hạ đừng ngăn người nữa, mau ngẩng đầu cho máu ngưng chảy.”

Lục Quý Trì cứng nhắc một hồi rồi lặng lẽ làm theo. Lòng không ngừng an ủi chính mình: Không sao hết, mặt mày dầy lắm cơ mà, cố lên.

Sau vài lần mặc niệm như vậy, rốt cuộc chàng cũng thành công tẩy rửa chính mình, xoắn lại tinh thần.

“Ta không sao, còn nàng...sao rồi? Vẫn ổn chứ?” Chàng vừa nói, trong đầu chợt tua lại cảnh máu thịt lẫn lộn ở thân dưới của Đường Quân, kết hợp với việc Khương Hằng tự nhiên khóc và xiêm y rách tan của nàng...

Chẳng lẽ?!

Mặt thiếu niên chợt biến sắc, vô thức nhìn sang, khuôn mặt của Khương Hằng cũng nóng bừng lên giống chàng, nàng thoáng khựng lại, khó hiểu nghiêng đầu đáp: “Ta không sao, còn điện hạ?”

Lục Quý Trì nhìn nàng lặng thinh, ánh mắt tối đen, như thể đang kiểm chế điều gì.

Chưa từng thấy vẻ mặt nặng nề đó của chàng, Khương Hằng giật mình, nhanh chóng đoán được chàng đang nghĩ tới điều gì, nàng định lên tiếng giải thích, Lục Quý Trì đã duỗi cánh tay ra phía trước, kéo nàng ôm vào lòng thủ thủ: “Hằng Hằng à, ta thích nàng.”

Khương Hằng ngơ ngác.

“Làm vợ ta nhé,” ngực đập thình thịch, như thể có thứ gì đang muốn vọt ra ngoài, Lục Quý Trì hít một hơi thật sâu, giọng run rẩy, nhưng vô cùng kiên định, “Ta sẽ đối tốt với nàng, cả đời chỉ tốt với một mình nàng.”

Cho dù Chiêu Ninh để không thích, sẽ vì chuyện này mà kiêng kỵ chàng lần nữa, sẽ sinh nghi với người nhà nàng, chàng cũng không muốn buông tay nàng nữa.

Chàng tình nguyện tổn thêm mười lần, thậm chí là cả trăm lần sức lực để giải quyết mớ bòng bong trên, nhưng lại chẳng hề muốn lãng phí thêm từng giây từng phút nào của hai người nữa.

***

Vốn tưởng còn cần thêm dầu vào lửa mới có thể khiến cho thiếu niên chất chứa nhiều đắn đo này mở miệng nói ra tâm ý của mình một lần nữa, không ngờ trong cái rủi có cái may, chàng trực tiếp cầu hôn luôn.

Cả trái tim Khương Hằng như đang bay bổng giữa mây trời, mềm mại, khoan khoái, vui mừng khôn xiết.

Nàng nhoèn miệng cười, gò má phồng hồng, chớp nhoáng ngẩng đầu, thom nhẹ lên môi chàng.

Dù chỉ như chuồn chuồn lướt nước, vẫn đủ làm Lục Quý Trì ngây người, hồi lâu mới định thần lại được.

“Nàng...”

“Điện hạ không thích à?” Khương Hằng nhìn chàng chớp mắt, trên gương mặt trắng ngần như được tô thêm một lớp phấn, đỏ hồng động lòng người, rạng rỡ vô song. Tròn mắt hạnh xoay chuyển, yêu kiều như làn thu thủy, Lục Quý Trì trông mà con tim xao xuyến, đầu óc u mê, cả người nóng rực lên.

“Sao, sao có thể không thích...”

Được hôn hít người con gái mình thương!

Thích chết đi được ấy!(*)

(*) Nguyên văn – Chỉ có người chết mới không thích – Xin phép đổi sang câu trên!

Lòng thiếu niên đã kích động đến mức chỉ muốn găm gáo, ánh mắt rơi xuống bờ môi đỏ thắm căng mọng của thiếu nữ, không khống chế được mà nuốt nước bọt cái ực.

Mẹ ơi thật muốn hôn thêm cái nữa quá!

Được không nhỉ?

Liệu nàng có giận không?

Bàn tay đặt bên hông Khương Hằng chợt run rẩy, mặt Lục Quý Trì đỏ au, lắp bắp hỏi: “Có thể...có thể hôn thêm một cái nữa không?”

Vừa rồi nhanh quá, chàng còn chưa cảm nhận được gì!

Hơi bất ngờ vì tới thời khắc này rồi chàng còn hỏi ý mình, Khương Hằng thoáng khựng lại, ý cười trong mắt như muốn rót xuống.

“Thêm một cái thì điện hạ sẽ thỏa mãn sao?”

Mẹ nó đương nhiên...

Không thể!

Nhắc thấy thiếu nữ không có ý kháng cự, hai mắt thiếu niên sáng bừng, chàng cúi đầu ghé môi lại gần, ngay trong khoảnh khắc sắp thành công, tự nhiên chàng lại liếc thấy một mảng đỏ tươi chói mắt. Chàng giật mình, mặt biến sắc, ngẩng phắt đầu hỏi: “Nàng bị thương à?”

***

Mặc dù đã được băng bó qua quýt, nhưng vết thương nơi bắp chân Khương Hằng khá sâu, đến giờ vẫn còn rỉ máu chậm chậm, Lục Quý Trì quan sát vậy thì tất cả ý nghĩ xiên xẹo giải tán hết, chàng vội vã cởi áo khoác ngoài choàng lên người nàng, rồi khom người bế ngang nàng lên.

“Quần áo này bị bẩn rồi, khoác lên người sẽ hơi khó chịu, nàng kiên nhẫn một lát, ta lập tức đưa nàng về thành tìm đại phu khám!”

Nếu là trước kia, chàng còn lâu mới dám khoác áo ngoài của mình lên người nàng, còn ngang nhiên ôm nàng đi giữa đám đông. Nhưng hôm nay đã quyết định yêu nhau, Tần vương điện hạ bày tỏ: Bỏn vương không sợ đau, cảm ơn.

Anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân lấy thân báo đáp, hai người nên duyên vợ chồng, từ nay nắm tay tiến bước, sống với nhau đến khi răng long đầu bạc....

Nhất định sẽ thành một giai thoại có một không hai trên đời!

Vì thế đến khi Tần Tranh xử lý Đường Quân xong, hơi hã chạy tới, nhìn thấy đứa em họ chết tiệt nhà mình đang ngượng ngùng, e thẹn nép vào ngực của Tần vương, cả người được bao bọc bởi chiếc áo khoác của hắn. Mà tên Tần vương thì...

Hai tay ôm chặt lấy cổ em gian manh nhà mình, trên mặt viết một hàng chữ “Đây là vương phi của bỏn vương, tất cả xê hết ra cho ta”, Tần Tranh trông mà khoe miệng giần giật, mắt đau như có thứ gì chọc phải.

“Xác định là tên này à?”

Đám người cách đó không xa cũng đang chạy tới, tư thế này của hai người một khi bị nhìn thấy thì xác định phải gắn với nhau, không thể tách rời rồi. Thế nên dù sự tình phơi bày rõ ràng, Tần Tranh không khỏi lờm sang đứa em nhà mình.

“Ừ.” Khương Hằng không biết xấu hổ mà nháy mắt đáp lại hắn, “Chàng là tốt nhất.”

Tốt nhất gì, Lục Quý Trì nghe mà hai tai nóng bừng, bước chân nhẹ bẫng như bay, chàng ngượng ngùng ho nhẹ một tiếng: “Giữ ý, giữ ý.”

Thẳng thắn như vậy, chàng xấu hổ chết mất!

“Được,” hai mắt lấp lánh ý cười, thiếu nữ ngoan ngoãn cúi lời, “Chàng rất tốt, muối muốn gãi cho chàng.”

Mẹ ơi cảm giác muốn bay lên trời là như thế nào!

Lục Quý Trì vui như mở cờ trong bụng, cười ngây ngô nhìn Tần Tranh: “Ta sẽ đối xử với nàng ấy thật tốt, anh vợ cứ yên tâm đi.”

....Tiên sư, ai là anh vợ của mã?!

Nhất thời Tần Tranh bị gã Tần vương không biết xấu hổ này dọa cho sững người, khoe miệng giần giật từng hồi, hần bực dọc hừ một tiếng: “Ngài lấy danh nghĩa chịu trách nhiệm đi cầu hôn với bề hạ, quả thật sẽ được bề hạ ân chuẩn, nhưng bề hạ không hy vọng điện hạ làm thế.”

Xem xét thể diện của Tần gia và hai mẹ con Tần thái phi, Chiêu Ninh để sẽ không cự tuyệt lời cầu hôn của Lục Quý Trì, bỏ mặc chuyện sự trong sạch của Khương Hằng bị hủy, không thể gả cho ai, nhưng mối hôn sự này không phải điều y mong muốn, Lục Quý Trì kháng kháng làm vậy, chỉ e sẽ chuốc lấy nghi kỵ từ y.

Lời này vừa nhắc nhở Lục Quý Trì, vừa nhắc nhở cả nàng, Khương Hằng mỉm cười, không nói gì, ánh mắt tin tưởng trông theo Lục Quý Trì.

Lục Quý Trì chợt cảm thấy cả người trần trề hăng hái, cảm hơi hếch lên nói: “Chuyện đó bỏn vương sẽ tự nghĩ cách để hoàng huynh không nghi ngờ!”

“Ta tin điện hạ.”

Cặp mắt thiếu nữ cong cong, Lục Quý Trì tìm chợt loạn nhịp, cảm thấy kể cả nàng có muốn hái sao trên trời, chàng cũng tình nguyện nghĩ cách hái xuống cho nàng!

“Khụ khụ, còn cả đệ đệ và cha nàng nữa, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ che chở cho bọn họ....”

“Được.”

Tần Tranh tự nhiên bị bỏ quên, lại còn không thể xen lời vào: “...”

Chặc.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tịnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Trai cò đánh nhau(*)

(*) Nguyên văn – chó cắn chó

Lúc trở lại kinh thành, trời đã tối đen như mực.

Lục Quý Trì đích thân đưa Khương Hằng về phủ Vinh quốc công, rồi gấp gấp truyền thái y tới khám cho nàng.

Toàn bộ phủ Vinh quốc công vì sự việc này mà trở nên nhốn nháo, đặc biệt là lão thái thái và phu nhân Vinh quốc công vẫn đang mong ngóng tin tức của Đường Quân, thấy vậy thì mặt tái mét, lòng hoảng sợ không thôi.

“Tại sao lại là Tần vương đưa nó về?!! Chẳng lẽ... chẳng lẽ kế hoạch của chúng ta thất bại rồi?!”

“Đừng nóng vội, cứ đi xem tình hình thế nào đã.”

Quả nhiên gừng càng già càng cay, lão thái thái dứt lời, tâm tình bình tĩnh trở lại, cùng phu nhân Vinh quốc công đi tới viện của Khương Hằng.

Khương Hằng đã tắm xong, vết thương trên người đã được băng bó, hiện tại đang nằm trên giường chờ uống thuốc.

Lục Quý Tri không ở trong phòng, cả người chàng trông rất nhếch nhác, Khương Hằng lệnh người dẫn chàng và Tần Tranh qua phòng bên thay y phục.

“Tiểu thư, lão phu nhân và đại phu nhân tới thăm người.”

Người lên tiếng là một nha hoàn khác hầu cạnh Khương Hằng, tên Nguyệt Linh — Nguyệt Viên đã bị gả tội phạm truy nã làm bị thương, trước mắt còn đang dường thương trong phòng của cô nàng.

Hàng mi dài của Khương Hằng khẽ chớp, nàng từ từ mờ mắt quan sát lão thái thái và phu nhân Vinh quốc công đang tất tã đi tới.

“Tham kiến bà nội, bác dẫu cả.”

“Ôi đứa nhỏ đáng thương, con sao rồi? Vẫn ổn cả chứ?”

Nhìn về mặt quan tâm, lo lắng của phu nhân Vinh quốc công, Khương Hằng rề rà không đáp lời, một lúc sau, nàng cười nhạt, nói: “Nhờ phúc đức của bà nội và bác dẫu, cháu không sao, chỉ bị thương nhẹ, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏe thôi.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt!” Phu nhân Vinh quốc công giả dối hỏi han ân cần mấy câu, sau đó thấp thòm nói vào chuyện chính, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao con lại ở chung một chỗ với Tần vương? Còn gã tặc bắt cóc con đi nữa, có biết là người nào không?”

Lão thái thái đứng một bên không nói câu nào, đôi mắt bà ta chiếu thẳng vào nàng không chớp.

Khương Hằng nhếch miệng, cặp mắt lạnh lùng hơi cụp xuống.

Sau khi Lục Quý Tri đi tìm nàng, Tần Tranh đã dè Dường Quân ra ép cung một hồi. Dường Quân không chịu được hành hạ, nhanh chóng khai ra tất cả kế hoạch cũng như những giao dịch giữa gã và phu nhân Vinh quốc công. Lúc này nàng đã biết sự việc xảy ra với nàng hôm nay chẳng phải ngẫu nhiên, mà là do người bác dẫu cả của nàng, vì tiền đồ của con trai đã rắp tâm bán đứng nàng cho gã họ Đường kia.

Nàng vốn cho rằng, đây chỉ là chủ ý của một mình phu nhân Vinh quốc công, bây giờ xem ra, hình như không phải.

“Tần vương điện hạ cứu cháu, đưa cháu trở về, những việc khác...” Khương Hằng ngẩng đầu, nụ cười không dối, hỏi lại, “Bác dẫu cả hỏi như vậy, e điều thật sự muốn biết là tình hình của Hoài Dương hầu nhỉ?”

Về trước còn bình thường, về sau đã nghe như sét đánh ngang tai, đánh cho phu nhân Vinh quốc công đến sững sờ, cả người lùi về phía sau một bước: “Bác! Bác không biết con đang nói gì! Hoài...Hoài Dương hầu gì cơ?”

Trong phút chốc, lão thái thái cũng bị câu hỏi của nàng làm cho mặt tái mét.

Khương Hằng tựa như không nhận ra, nàng nghiêng đầu, thờ dãi đáp: “Hoài Dương hầu rơi xuống sông bị thương, về sau chỉ sợ sẽ thành một kẻ tàn phế.”

Tàn phế?!

Mẹ chồng nàng dẫu hai người há hốc miệng.

“Cho nên thay vì tốn thời gian ở chỗ này của cháu, không bằng bác dẫu hãy mau mau nghĩ cách để tiếp nhận lửa giận của trường công chúa thì hơn, dẫu sao...” Giọng thiếu nữ êm ái, nhưng ánh mắt lạnh tanh, “kế hoạch bán cháu đổi lấy công danh của anh em chú bác, cũng không phải do một mình Hoài Dương hầu nghĩ ra.”

Lời vừa dứt, phu nhân Vinh quốc công mặt cắt không còn một giọt máu, cả người ngã ngồi trên nền đất. Lão thái thái thoát nhìn bình tĩnh hơn, nhưng thân thể cũng đang run lẩy bẩy, tựa như sắp đổ.

“Mày...mày lại đang nói hươu nói vượn cái gì?! Bà nội thấy mày ngã xuống nước nên thần trí không được tỉnh táo thì phải!” Không biết sự việc ra điều gì, hai mắt lão thái thái đột nhiên trở nên u ám, nhưng bà ta còn chưa nói hết, Lục Quý Tri đã sai bước từ ngoài vào.

“Ai thần trí không tỉnh táo?”

Người có chuyện vui thì tinh thần thoải mái, Tần vương điện hạ sắp có vợ nên đương lấy làm đắc ý lắm, chân bước nhanh như lướt. Trên gương mặt anh tuấn nổi bật lên vẻ vui sướng hơn hờ, bảy phần ưa nhìn lại thêm ba phần tôn quý.

Nếu là thường ngày, dù là bà hay phu nhân Vinh quốc công, tuyệt đối không thất thố như vậy. Kể cả khi Khương Hằng đã ngã bài trực diện không theo lẽ thường, liên tục giáng xuống từng lời từng lời làm đối phương không kịp chuẩn bị, khiến tâm thần của hai người đến mức như sắp sụp đổ. Rõ ràng, người làm chuyện xấu thì luôn chột dạ...

Thế mà giờ, lão thái thái đột nhiên không thốt được thành lời.

Khương Hằng vừa nhìn thấy chàng, tức thì âu lo, phiền muộn bay biến hết, nàng cười khê: “Tham kiến điện hạ.”

“Từ nay về sau, giữa ta và nàng không cần khách khí như thế nữa.” Lục Quý Tri dè nén sự vui sướng tốt cùng, mặt mày bình tĩnh bảo, “Tuy là chuyện bất đắc dĩ, nhưng suy cho cùng bốn vương đã thất lễ với tiểu thư, phải chịu trách nhiệm... Nàng cứ yên tâm, bốn vương tuyệt không trốn tránh.”

Khoan đã! Lời này là sao?!

Cả lão thái thái và phu nhân Vinh quốc công một lần nữa bị dọa cho mất hồn mất vía.

Lục Quý Tri mặc kệ hai người họ, chàng khê nhếch môi, giọng ôn tồn nói với Khương Hằng: “Sáng sớm mai, bốn vương sẽ vào cung tâu bày với hoàng huynh, xin hoàng huynh ban hôn cho chúng ta.”

Hai mắt Khương Hằng ngập tràn ý cười, trên mặt lại tỏ ra ngượng ngùng, nàng gật đầu khê đáp: “Hết thấy đều do điện hạ làm chủ.”

“...”

Nhìn đứa cháu gái chẳng mấy chốc sẽ biến thành Tần vương phi, tim lão thái thái như bị ai đó bóp nghẹt.

Bà ta chỉ là phận đàn bà trong nhà, luôn có ý kính sợ đối với tông thất hoàng gia. Tần vương đây có tiếng xấu tính, bà ta nào dám lấy danh nghĩa ‘thần trí bất ổn’ mà bắt giam vương phi tương lai của hần trước mắt hần?

Phu nhân Vinh quốc công thì đã suy sụp hoàn toàn, mặt mày trắng tái, từ lâu đã im như thóc.

“Vừa rồi nói đến đâu nhỉ? À...đúng rồi, chuyện Hoài Dương hầu mưu tính hôm nay, cháu đã biết, anh họ biết, điện hạ biết, cha cháu cũng sẽ sớm biết, cho nên bác có thừa nhận hay không, đối với cháu không còn quan trọng nữa.” Người thương đã ở cạnh bên, nàng chẳng còn hơi sức mà tranh đấu với hai người họ? Khương Hằng dứt khoát kết thúc câu chuyện, cười nhạt, “Còn bọn họ sẽ giúp cháu xả giận thế nào, cháu lại chưa biết rồi.”

“Nàng yên tâm, tất cả những ai mưu hại nàng, một người bốn vương cũng không tha.” Lục Quý Tri đã nghĩ ra cách thay Khương Hằng báo thù, hai mắt chàng sắc lạnh lờm sang hai người họ, không nói thêm nữa.

Nhưng mà chỉ có thể cũng đủ làm phu nhân Vinh quốc công sợ đến mức ngất xỉu. Bà ta không thể ngờ chuyện đã bại lộ, khiến bà ta ngay cả một câu biện bạch cũng không có cơ hội để nói.

“Mẫu thân...”

Nhắc thấy vị phu nhân đứng tuổi gương mặt rúm rỏ, quay sang cầu cứu lão thái thái, Khương Hằng chớp mắt, thờ ơ lên tiếng: “Bác dẫu nhìn bà nội làm gì? Dù thế nào cháu cũng là cháu gái ruột của bà nội, bác vì tư lợi mà nghĩ ra cách ác độc như vậy hại cháu, chẳng lẽ còn mong bà nội sẽ giúp bác cầu xin tha thứ hay sao?”

Nàng lờ đờ nói một câu, giúp vị lão thái thái đang u mê tâm trí kia cả người chấn động, tỉnh táo trở lại.

“Cò...” Bà ta thờ hờn hờn, hai mắt nhắm nghiền, rồi dùng sức giáng một cái tát thật mạnh lên mặt phu nhân Vinh quốc công, “Điều A Hằng nói có phải thật hay không?!”

Phu nhân Vinh quốc công nháy mắt đờ đẫn cả người: “...?!!”

Có thật không chẳng lẽ bà không biết?! Chú ý này do bà nghĩ ra mà!!!

Nhưng mà bà ta không có chứng cứ, không giống như Đường Quân có thể chỉ đích danh bà ta, bà ta không thể nói rõ ràng lão thái thái đã tham dự vào chuyện này như thế nào, vì thế chỉ có thể tức hận mờ to hai mắt nhìn người mẹ chồng vừa trở mặt, gò má được bảo dưỡng tí mỉ nhanh chóng sưng lên.

Lão thái thái thở một hơi nhẹ nhõm.

Khương Hằng hiển nhiên biết bà ta có can dự vào chuyện này, nhưng nó từ đầu đến cuối đều không nói rõ, chúng tó có ý không muốn truy cứu. Tuy kẻ cả có truy tới cùng cũng không tìm được chứng cứ, nhưng trước giờ Tần gia hay hai mẹ con Tần thái phi có tiếng không phải là quân tử làm việc nhìn vào bằng chứng. Lại còn thêm đưa con thứ ba tính tình ngay thẳng kia của bà....

Nếu để nó biết bà cũng dính dáng vào trong chuyện này, chỉ e cả đời cũng không tha thứ cho bà.

Không được! Tuyệt đối không thể để cho nó biết!

Lòng lão thái thái khủng hoảng cực độ, bà ta nghiền răng, lại và thêm một phát nữa lên mặt của phu nhân Vinh quốc công: “Chà trách sao mấy ngày nay mẹ thấy mày cứ lên la lên lút, hóa ra là âm mưu làm chuyện xấu xa như vậy! Ôi gia môn bất hạnh! Gia môn bất hạnh! Sao trăn đời lại có một độc phụ như này!”

Phu nhân Vinh quốc công nhìn thì đoan trang hiền thực, nhưng thật ra tính tình rất cao ngạo, không phải người chịu ngấm bồ hòn làm ngọt. Mắt thấy mẹ chồng đang muốn đim chết mình để đòi lấy sự tha thứ của Khương Hằng, bà ta nào còn nhẫn nhịn được nữa, lập tức ném vớ bình, cắn răng, nhếch môi cười lạnh: “Hôm nay mẹ nói những câu này, thì sao lúc giúp con dâu nghĩ ra cách, không thấy mẹ có một chút yêu thương nào đối với ngũ nha đầu vậy!”

“Thật là xác xược! Lại còn dám đổ vấy sang ta....”

Hai người cứ như vậy xé toạc nhau ra.

Khương Hằng nhìn đôi bên cắn xé lẫn nhau, ánh mắt hồ hững chằm chọc.

Lục Quý Tri cũng cảm thấy hình ảnh này thật xấu xí khó coi, vung tay lên gọi người vào ‘mời’ hai kẻ nọ ra ngoài.

“Vết thương của nàng còn đau không?”

Chàng không muốn nàng phải bận lòng vì những chuyện bản thủ như vậy. Chàng tiến về phía trước hai bước, đôi mắt nhìn lên lớp vải thưa quấn trên bắp chân nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Hằng Hằng nhà chàng thật thông minh

“Bôi thuốc xong thì không thấy đau nữa rồi.” Khương Hằng dứt lời mới phát hiện thiếu một người, “Biểu ca ta đâu?”

“Có chuyện đi trước, kêu ta nói với nàng một tiếng.”

Lục Quý Tri đáp rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, ánh mắt xấu hổ lại không kiềm chế nổi mà chiếu tới người nàng.

“Vâng.” Khương Hằng bị chàng nhìn thì mặt nóng lên, nàng cúi đầu mỉm cười, nghiêng đầu hỏi, “Điện hạ không đi à?”

Lục Quý Tri đang mài ngắm nàng dâu của mình, chỗ nào cũng thấy tốt, nghe vậy thì không nghĩ ngợi, lắc đầu bảo: “Không đi.”

Còn chưa ngắm đủ mà.

Khương Hằng sững sờ, cười khẽ thành tiếng: “Vậy để ta lệnh người chuẩn bị phòng cho điện hạ nhé?”

“Tiểu thư?” Nguyệt Linh đứng bên cạnh vội ngăn cản, “Làm vậy không hợp lý lẽ, tuyệt đối không thể thừa tiểu thư!”

Cho dù là hôn phu hôn thê đã đính hôn cũng không có chuyện ở chung một viện trước lễ thành hôn, chứ đừng nói Tần vương đây còn chưa tới cửa đề cập việc cầu thân! Chuyện này truyền ra ngoài, danh tiếng tiểu thư nhà nàng sẽ hỏng mất!

Âm lượng Nguyệt Linh không nhỏ, kéo Lục Quý Tri trở về thực tại, chàng ngó ra ngoài nhìn sắc trời đã tối đen....

Thiếu niên chợt thấy lúng túng.

“Ha ha, chớ khẩn trương, ta, ta chỉ đùa giỡn xíu thôi.” Chàng xấu hổ đứng lên, ho nhẹ một tiếng rồi bảo, “Nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta nên về rồi, ngày mai lại tới thăm nàng.”

Hai mắt Khương Hằng toát lên thần sắc vui vẻ, nàng cố tình nhảy mắt, hỏi lại: “Điện hạ thật sự không ở lại à?”

Trông đáng vẻ của nàng có đôi phần thất vọng, Lục Quý Tri chợt nghĩ ngày hôm nay nàng đã phải trải qua một chuỗi chuyện kinh sợ thì không khỏi đau lòng, chẳng là...

“Ở lại thì ảnh hưởng không tốt tới nàng lắm.” Thiếu niên lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng kiên quyết lắc đầu, vươn tay lên xoa đầu nàng, ánh mắt áy náy, thương yêu dạn dò, “Nếu nàng sợ, ban đêm ngủ cứ treo đèn, còn những việc khác không cần nghĩ ngợi gì cả, đã có ta rồi.”

Thật ra thì chàng rất muốn ở lại đây, vừa truy thê thành công, còn chưa ngắm cho đã mắt mà!

Bàn tay sạch sẽ, ngón tay thon dài, mang theo sự ấm áp đến say lòng người, Khương Hằng ngẩng đầu nhìn chàng, trong mắt hắt lại hình bóng chàng trai rớt cuộc đã thuộc về nàng, miệng nàng nhếch lên: “Vậy ta có thể nghĩ tới điện hạ không?”

Lục Quý Tri ngẩn ngơ, hai bên tai nóng rực.

Mẹ ơi cái này thì có thể!

“Nhưng, nhưng đừng nghĩ quá lâu, đi ngủ sớm một chút, nàng còn đang bị thương đây.” Nhanh chóng liếc sang cô nàng Nguyệt Linh vẫn đang đề phòng chàng như gặp cướp, chỉ sợ chàng lật lọng mà đòi ở lại, Lục Quý Tri cố giữ bình tĩnh, không muốn bị người khác đánh giá là lỗ mãng, chẳng qua niềm vui sướng đã trào dâng khắp lòng, không nhận được mà nở một nụ cười ngây ngô.

Khương Hằng vốn chỉ muốn trêu chọc chàng đôi chút, thấy chàng như vậy thì tự nhiên không muốn chàng đi. Nàng phi cười lắc đầu, không ngờ có lúc nàng lại dính người như keo đến thế.

“Thần nữ đã biết,” Sợ nói thêm vài câu thì bản thân sẽ mất kiểm chế mà giữ người ta lại, nàng không ghẹo chàng nữa, cặp mắt cong cong đáp một tiếng, rồi chống người ngồi dậy, “Vậy thần nữ cung tiễn điện hạ.”

“Không cần tiễn, nàng mau nằm xuống.” Lục Quý Tri vội ngăn cản, ngắm nghĩ vài giây, có chút không yên tâm. “Người bên cạnh nàng ngoại trừ Nguyệt Viên, còn ai biết võ nữa không?”

Biết chàng đang lo lắng lão thái thái và phu nhân Vinh quốc công chó cùng rút gậy, ý cười trong mắt Khương Hằng càng thêm sâu sắc: “Nguyệt Linh cũng biết, điện hạ yên tâm.”

Lục Quý Tri lại không thể nào yên tâm.

Hai kẻ kia lòng dạ quả ác độc.

Chàng càng nghĩ càng bất an, ngập ngừng một lúc rồi hỏi: “Hay ta phải thêm hai người bảo vệ trong viện nàng nhé? Nàng đừng lo, sẽ không ảnh hưởng tới sinh hoạt của nàng, cũng sẽ không bị ai phát hiện.”

Rõ ràng chàng rất muốn làm vậy, nhưng không hề độc đoán quyết định, mà hết sức tự nhiên hỏi ý nàng trước... Khương Hằng hiếm thấy một người thân phận cao như vậy, lại hiểu cần tôn trọng người khác — đặc biệt là với phái nam trước nay luôn coi thường phận nữ. Nàng giương mắt chạm mắt chàng, trái tim như bị thứ gì cào nhào, ngứa ngứa, tê tê, miệng cười càng thêm rạng rỡ.

“Được, ” Nàng chớp mắt, cười đáp: “Đa tạ điện hạ.”

“Giữa chúng ta cần gì nói cảm ơn.”

Lục Quý Tri nhẹ nhõm nói xong câu này thì quay người rời đi.

“Điện hạ!” Vừa trông thấy chàng, Ngụy Nhất Dao đang chờ bên ngoài đã vội tiến lên đón.

“Hử?” Thiếu niên trong đầu vẫn đang nghĩ về nàng dâu tương lai, mắt tập trung đáp một tiếng.

“Khương cô nương sẽ thành vương phi nhà chúng ta sao?” Lục Quý Tri hiểu thấu lòng mình là chuyện mới đây, còn Ngụy Nhất Dao lại là một gã thần kinh thô, hiển nhiên không nhìn ra chàng thích Khương Hằng, bây giờ chuyện xảy đến bất ngờ, anh ta cũng cảm thấy sững sốt.

Lục Quý Tri không hay suy nghĩ trong lòng anh ta, nghe hai chữ ‘vương phi’, hai mắt sáng lên, xóc lại tinh thần.

“Đừng thế,” Thiếu niên khắp khởi mừng vui, mặt mày bỗng sáng láng đến lạ, liếc nhìn anh ta, “Sau này các anh cũng phải đối xử với nàng ấy như với ta đó, biết chưa?”

Trông chàng như cánh xuân phơi phới, rõ là rất khoái chí, Ngụy Nhất Dao còn đang cảm thông chàng chỉ vì trách nhiệm mới đồng ý hôn sự, nhất thời ngạc nhiên: “Điện hạ vui thật à?”

“Đương nhiên!”

Chàng đáp không chút do dự, gương mặt anh tuấn lộ vẻ rất yêu thích Khương Hằng, Ngụy Nhất Dao sững người hồi lâu, vô thức than nhẹ một câu: “Hóa ra điện hạ thích nữ tử?!”

“Đương...” Lục Quý Tri kịp thời phản ứng, hai mắt trừng lớn, “Nếu không thì sao? Anh cho là ta thích gì?!”

Đàn ông á, còn có thể là gì.

Ngụy Nhất Dao nhận ra ý xấu, không dám trả lời, chỉ rụt cổ lại, ý đồ giả chết.

Nhưng mà đã muộn rồi, Lục Quý Tri miệng méo xệch, giờ tay và cái bóp lên mặt anh ta: “Ông đây thích con trai lúc nào chứ! Ông đây vẫn bình thường nhé!”

Lục Quý Tri không kỷ thị đồng tính, ở hiện đại chàng còn coi bạn là gay, nhưng phạm là thẳng nam thì sẽ không muốn bị người khác hiểu lầm về khuynh hướng giới tính, đặc biệt là chàng rất sợ Khương Hằng nghe thấy sẽ hiểu lầm, sau khi hết lên thì lườm người nọ: “Còn đề ta nghe được mấy câu như thế, ta sẽ cho anh biết tay.”

“...Hử.” Ngụy Nhất Dao tui thân, thăm nhủ ai ban đầu đã kéo tay anh ta sờ tới sờ lui, còn nói chỉ coi phụ nữ như rác rưởi chứ!

***

Sau khi trở lại vương phủ, đầu tiên Lục Quý Tri chọn ra hai ám vệ thân thủ tốt nhất để ám thầm bảo vệ Khương Hằng, rồi lại viết phong thư lệnh người bắt kẻ ngày đêm mang tới biên cương cho cha Khương Hằng, sau đó mới trào lên giường sắp xếp lời giải thích lúc vào cung điện thánh ngày mai.

Tuy nói với tình huống như hôm nay, Chiêu Ninh để sẽ không bác bỏ lời cầu hôn từ chàng, nhưng mà ban hôn vì tình thế ép buộc và ban hôn do bản thân muốn là hai chuyện khác nhau một trời một vực, dẫn đến kết quả cũng sẽ khác nhau. Chàng phải nghĩ cho chu toàn, làm sao mới có thể làm cho ông anh hờ của chàng cam tâm tình nguyện, vui vẻ ban mối hôn sự này.

Chẳng qua là lòng vua khó dò, chuyện này quả thực không dễ dàng, Lục Quý Tri đêm chiêu hồi lâu trên giường cũng không nghĩ được cách nào hay ho. Đương xoắn xuýt, thuộc hạ Vương Thẳng mà chàng phái đi đưa Đường Quân về phủ đã quay lại.

“Điện hạ.”

“Về rồi à, ” Nhìn thấy anh ta, Lục Quý Tri tạm thời ném vấn đề khó giải quyết kia sang một bên, “Tên khốn kiếp Đường Quân kia sao rồi?”

“Như Tàn tướng quân dự đoán, căn cơ đã hồng hoàn toàn.” Vương Thẳng là tâm phúc của Lục Quý Tri, Lục Quý Tri lệnh anh ta đi quan sát động tĩnh bên phía phủ Hoài Dương hầu, đương nhiên sẽ không giấu diếm chân tướng với anh ta, bởi thế hai chữ ‘khốn kiếp’ này của Lục Quý Tri không hề làm anh ta thấy kinh ngạc, “Phụ Dương trưởng công chúa ngắt lộn đi, sau khi tỉnh lại thì bù lu bù loa lên muốn tra rõ kẻ đầu sỏ để đền mạng cho phủ Hoài Dương hầu. Hoài Dương hầu lại không dám khai ra Khương cô nương, nhưng thuộc hạ trông ra, Phụ Dương trưởng công chúa ắt sẽ giận cá chém thớt lên người Khương cô nương.”

Hoài Dương hầu không dám nói tên Khương Hằng do bị Tàn Tranh uy hiếp, Lục Quý Tri đã sớm biết, nếu không chàng cũng không yên lòng để cho gã trở về phủ Hoài Dương hầu rồi tố cáo, gieo họa cho Khương Hằng.

Còn về Phụ Dương trưởng công chúa...

Bà ta trút giận lên Khương Hằng không phải chuyện nằm ngoài dự đoán — lòng thừa biết thẳng cháu mình là tên háo sắc, nhưng không những không ngăn cản, còn dung túng thậm chí là bao che cho gã làm việc ác, nào phải là người tốt biết phân rõ trắng đen?

Nhưng nếu bà ta còn có ý muốn gần gũi sang Khương Hằng, thì quá đáng ghét rồi.

Hàng mi Lục Quý Tri cụp xuống, chàng nhìn Vương Thẳng rồi dặn: “Phái người tuôn tin tức Đường Quân bị như ngày hôm nay, hết thấy đều do phụ nhân Vinh quốc công và lão thái thái nhà đó làm việc không cẩn thận gây ra nhằm lẫn cho bà cô tốt của bốn vương.”

Hai mắt Vương Thẳng sáng lên: “Điện hạ anh minh!”

“Cứ để mấy bà già đó trai cô đánh nhau đi, anh nhớ ở bên cạnh coi chừng, lúc cần thì quật thêm tí gió cho lửa bùng lên, nhất định phải để cho đám người đó không rành rang mà kéo thêm người khác vào chuyện này nữa.” Lục Quý Tri cười lạnh, nhớ tới ý tưởng trai cô đánh nhau có được từ Khương Hằng, lòng chợt thấy rung rinh, những chuyện bực bội bay biến cả.

Chao ôi, Hằng Hằng nhà chàng thật thông minh!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Người anh em cứ im ỉm giấu bài đi vậy thì tôi biết xuất chiêu làm sao!

Đợi cho Vương Thẳng đi khuất, Lục Quý Tri bèn ngả người nằm xuống định ngủ, chẳng qua trong lòng vừa hưng phấn vừa lo lắng, chàng trần trọc đến tận lúc trời gần sáng mới mơ màng thiếp đi.

Vào giấc cái là ngủ quên, đợi đến khi chàng háp tắp tỉnh dậy vào cung, Chiêu Ninh để đã thiết triều.

Lục Quý Tri bị hụt, lại nghe nói sự đoán Bắc Hạ đã vào kinh, ông anh của chàng sắp tới sẽ bận tới mất tới nửa, chàng càng thêm buồn bực.

Sớm biết vậy cả đêm qua chàng đã thức trắng rồi!

Chàng loay hoay tại chỗ một lúc, rồi đổi hướng vào nội cung tìm mẹ già báo tin.

Phương Trân Châu vừa mới ngủ dậy, đang chuẩn bị ăn sáng, nhìn thấy thẳng con trai xui xẻo chạy hồng hồng từ ngoài vào, chợt có chút cáu kỉnh: “Sao hôm nay tới sớm thế? Không phải đi Tàn gia rèn luyện à?”

Đạo gần đây bà mãi mê cung nệm đồ dành đứa cháu nhỏ, bỏ ngoài tai những chuyện khác, vì thế chưa biết hôm qua đã xảy ra một đồng chuyện.

“Đạ, con xin Tàn Tranh nghỉ một ngày.” Lục Quý Tri chào hỏi qua quýt rồi ngồi xuống bên cạnh bà, “Còn về nguyên nhân thì... Nhi thần có một chuyện vô cùng quan trọng cần phải báo với mẫu hậu.”

Sắc mặt chàng hiem khi trịnh trọng, Phương Trần Châu thoáng ngạc nhiên, bà quay đầu cho lui đám cung nhân phục vụ: “Các người lui xuống cả đi.”

“Dạ.”

Chờ cho người trong điện đã lui ra cả, bà mới thấp giọng hỏi: “Nói đi, có chuyện gì?”

Lục Quý Trì: “... Cũng không phải chuyện gì bí mật, đâu cần lén lút lút vậy mẹ.”

“Ồ,” Phương Trần Châu yên lòng hẳn, “Sao mày không nói sớm.”

“Mẹ có cho con cơ hội để nói đâu.” Vào lúc này Lục Quý Trì không có tâm tư lâu bầu với bà, chàng hơi nhếch môi, bắt đầu nói vào chính sự, “Ồi dào, con có một tin tốt, một tin xấu, mẹ muốn nghe cái nào trước?”

Phương Trần Châu nguyệt chàng, thuận miệng đáp: “Tin tốt đi.”

Lục Quý Trì xoa xoa tay, cười hớn hờ: “Chúc mừng mẹ, mẹ sắp có con dâu rồi.”

Gì gì?

Phương Trần Châu kinh ngạc, nhưng bà còn chưa kịp phản ứng, về mặt vui về ban nãy của Lục Quý Trì đã thu lại, chàng thờ dài yếu ớt: “Còn tin xấu là nếu con cưới nàng ấy làm vợ, chỉ sợ sẽ đắc tội...”

“Chẳng lẽ mày muốn lấy công chúa Bắc Hạ kia?”

Thấy mẹ già nhà mình thoáng chốc biến sắc, Lục Quý Trì dờ dẫm: “Công chúa Bắc Hạ nào?”

“Ồ kia...mày còn chưa biết à?” Phương Trần Châu lúc này mới định thần lại, “Cũng đúng, bọn họ vừa mới vào kinh, có khi mày còn chưa gặp ấy chứ.”

Bà vừa nói vừa thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó liếc nhìn thẳng con trai đen đui nhà mình đầy đồng tình, “Chẳng phải Bắc Hạ tới đàm phán hòa bình sao, để tỏ rõ thành ý, công chúa nước đó cũng đi cùng, nói rằng muốn kết thân với chúng ta. Vị công chúa Bắc Hạ kia là con ruột của vương hậu, xuất thân tôn quý, cũng chỉ có hoàng huynh mày với đám con cháu hoàng gia mới đủ tư cách kết hôn với nàng. Chàng qua hoàng huynh mày đã bày tỏ ý không muốn nạp nàng vào hậu cung rồi, tôn thất hoàng gia trẻ tuổi chưa lập gia đình lại chẳng có mấy ai, cho nên mấy hôm trước, mẹ nghe có người đề cử mày đi làm phò mã Bắc Hạ đấy...”

“Wtf?!” Lục Quý Trì cực kỳ kinh ngạc, “Sao con không biết chuyện này?!”

“Mấy đoán xem?” Phương Trần Châu kinh bị lờm chàng, “Tự mày tính xem tháng trước mày vào cung được mấy bận?”

Lục Quý Trì giờ mới sực nhớ ra, dạo trước chàng tự cho là bản thân thất tình, suy sụp trong nhà hơn nửa tháng trời.

Chàng nhất thời ù xù: “Chẳng phải do con có chuyện sao... Vậy hoàng huynh nói thế nào? Sẽ cho con đi kết thân thật à?”

“Mẹ thăm dò nó mấy lần rồi, nhưng chẳng hỏi ra được gì, thẳng thóc kia tâm tư kín đáo quá.” Phương Trần Châu lắc đầu, lại bảo, “Nghe nói vị công chúa Bắc Hạ kia đáng đáp xứng đẹp, tính cách mạnh mẽ, một đám là có thể hạ gục được đại hân cao thâm thục, mày... nên tự cầu phúc đi.”

“...” Lục Quý Trì run rẩy bấy, vội lao tới ôm bắp đùi bà, gào rống lên, “Mẹ ơi, mẹ là mẹ ruột con cơ mà! Mẹ không thể thấy chết không cứu! Hơn nữa, con đã có người yêu rồi, con không thể có lỗi với nàng ấy được!”

Lục Quý Trì biết thừa, với chí sở thông minh của ông anh họ nhà chàng, kể cả khi đã chỉ hôn chàng với công chúa Bắc Hạ, cũng dự biện pháp để xoa dịu Tần gia và mẹ con Tần thái phi.

Ví dụ như già Khương Hằng cho một vị phụ quân tốt hơn chàng, hoặc là bồi thường cho nàng trên phương diện nào khác, tất cả chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tuy Khương Hằng có thể cự tuyệt, nhưng thánh mệnh khó cưỡng, nếu Chiêu Ninh để kiên quyết muốn làm vậy....

Ồi tồn thọ quá, chàng chỉ muốn cưới vợ rồi an phận sống qua ngày thôi, sao mà lại trắc trở đến thế!

Nhìn về mặt méo mó đau khổ của chàng con trai đen đui, khỏe miệng Phương Trần Châu gằn gặt, bà không nên nói tò mò: “Được rồi được rồi đừng gào nữa, còn chưa chắc chắn là mày mà, chuyện này vẫn chưa được quyết định. Hoàng hồ mày không thích người ta, người ta cũng chắc gì đã để ý tới mày. Bấy giờ trước tiên mày nói cho mẹ người mày thích đã, nhanh nhanh, tên là gì? Xinh gái không? Mẹ có quen không?”

“Chưa quyết mà mẹ đã đem ra dọa con rồi...” Lục Quý Trì lòng nóng như lửa đốt, liếc mắt nhìn mẹ già, rồi chợt im bặt — chuyện như hôm nay, chỉ có nước đến đâu hay đến đó, điều duy nhất chàng có thể làm bây giờ, chính là nhanh chóng định ra hôn sự với Khương Hằng trước khi bị tóm sống. Vì vậy sau một thoáng ngập ngừng, thiếu niên đề nén tâm tình thấp thòm của mình, khai ra tên Khương Hằng.

Phương Trần Châu: “...Ai cơ?!!!”

“Khương Hằng.” Lục Quý Trì nhắc lại lần nữa.

Đờ đẫn một hồi lâu, Phương Trần Châu đỡ trán, bày ra vẻ đau đớn: “Mẹ thật sự không ngờ, mày lại là người như thế đó con!”

Lục Quý Trì: “Hả?!”

“Ban đầu thì thốt vô ngực nói chỉ coi người ta như anh em tốt, xưng phong tìm nhà chồng mới cho người ta, kết quả thì sao? Quay đi ngoảnh lại đã *tự vá(*)* rồi à!” Phương Trần Châu vừa nói vừa vỗ bàn, về mặt như sực sõi cảm phần, Lục Quý Trì xấu hổ cúi đầu, ho nhẹ.

Tự vá(*) ha, hai chữ này quả thực hợp với chàng

(*) Nguyên văn – 監守自盜 – giám thủ tự đạo – mình tra trên Baike thì thành ngữ này có thể hiểu đại khái là ‘tự ăn cắp thứ bản thân luôn bảo vệ’. Tạm thời mình chưa tìm được câu thành ngữ nào bên Việt tương xứng, để tạm bắng từ trên hạ.

Đương chợt dạ, Phương Trần Châu bỗng nhiên cúi người xuống, hai bàn tay véo lấy hai má chàng bệnh sang hai bên, rồi cười phá lên, “Khá lắm con trai! Quá được! Gà tơ nhà chúng ta cuối cùng cũng trưởng thành, cuỗm được cả củ cải trắng về tay! Chao ôi, một đùm củ cải trắng mơn mơn ngon miệng như vậy....”

Nhìn mẹ già thoát cái biến sắc, đáng vẻ vui mừng hớn hờ như vớ được món hời, Lục Quý Trì: “...”

Người đầu, mau mau tới giúp thái hậu nương nương nhặt liềm si lên coi!

***

Lục Quý Trì tự thông suốt chuyện yêu thích Khương Hằng, Phương Trần Châu ngạc nhiên mừng rỡ vô cùng, bà vỗ ngực đảm bảo chuyện này cứ giao cho mẹ.

Nhưng mà...

“Mấy thích A Hằng mẹ có thể hiểu, nhưng còn A Hằng...” Phương Trần Châu ngầm nghĩ thế nào, nụ cười chợt tắt ngóm, bà nhìn thẳng con trai xui xẻo của mình đầy phiền muộn, “Con bé đầu có giống người có ánh mắt kém cỏi như thế. Mấy nói đi, có phải đã có chuyện gì hay không?”

Lục Quý Trì ghen hờn: “...Mẹ hãy giải thích cho con cái gì gọi là ‘Con bé đầu có giống người có ánh mắt kém cỏi’, rồi con sẽ trả lời câu hỏi của mẹ.”

Phương Trần Châu kờm chàng: “Còn cần mẹ phải giải thích à? Mấy không tự lượng được sức bản thân sao?”

“Nữ sĩ Phương Trần Châu này,” Lục Quý Trì bậm môi nhìn bà trần trối, “Mẹ mà còn thể nữa là chúng ta tuyệt giao đấy.”

“Có làm sao,” Phương Trần Châu chẳng sợ hãi mà xoa tay, “Mẹ mày vẫn còn một đứa.”

Lục Quý Trì: “...Vậy con đi, mẹ ở đây mà tự đoán đi.”

Phương Trần Châu hừ lạnh: “Xem ra con ta lại muốn đi làm phò mã cho công chúa Bắc Hạ rồi...”

“Con sai rồi!” Lục Quý Trì quay ngoắt thái độ, chạy tới bóp vai cho mẹ già, lòng lặng lẽ rơi lệ, nhưng trên mặt gượng cười cợt nhạo nói lại chuyện xảy ra hôm qua cho bà nghe.

“Mày nói sao?!” Phương Trân Châu nghe xong nổi giận đùng đùng, quên cả việc bắt nạt đứa con trai nhỏ, bà xắn tay áo đứng phắt dậy, “Ha kè nào dám làm hại con dâu của bà! Muốn chết sớm đây mà!!!!”

“Mẹ bớt giận, bớt giận nào, ” Lục Quý Trì vội vã vỗ về giúp bà nguôi giận, “Những kẻ đó chúng ta có thể xử sau, việc cần làm trước mắt là chốt hôn sự này đã, nếu không thì danh tiếng của con dâu mẹ đi tong đấy.”

“Mày nói đúng...” Phương Trân Châu miễn cưỡng kìm nén lửa giận, đoạn cau mày bảo, “Mày ở đây đã, đứng đi vội, mẹ phái người đi mời anh mày tới, đợi nó hạ triều rồi qua đây, quyết định mối hôn sự này luôn.”

Lục Quý Trì chỉ chờ thời khắc này, gặt đầu như gà tới: “Mời cả hoàng tẩu và thái phi nương nương nữa mẹ, kêu cả đến đây đi.”

Kéo thêm vài người tới trợ lực, mọi người cùng nhau xúm vào nói, biết đâu ông anh hờ của chàng sẽ vui vẻ đồng ý?

Lục Quý Trì vừa thấp thòm lại vừa lạc quan suy đoán.

***

Chiều Ninh để vừa tiếp kiến sứ thần ngoại quốc ở điện Hàm Tử đi ra, nghe bẩm thái hậu triệu kiến, y hơi cau mày, rồi cười nhạt: “Biết rồi, trầm qua ngay.”

Chuyện hôm qua y đã biết, nên cũng biết thừa người thực sự muốn gặp y là ai.

“Bệ hạ giá lâm!”

Tới rồi tới rồi!

Chờ đợi cả buổi rồi cuộc ông anh hờ cũng tới, Lục Quý Trì ngay lập tức ngồi thẳng người, toét cái miệng cười đến không thể khôn khéo, hân hoan hơn được nữa.

Chiều Ninh để vừa bước vào đã trông thấy chàng, ngồi bên là cô vợ cùng con trai nhà mình, còn cả Tần thái phi và Tần Tranh, y hơi nhướn mày, ý tứ sâu xa nói: “Hôm nay cung của nẫu hậu náo nhiệt thật đó.”

“Tham kiến bệ hạ!”

Mọi người đứng dậy hành lễ, Chiều Ninh để cũng hành lễ với Phương Trân Châu, rồi cười híp mắt, tìm một chiếc ghế ngồi xuống: “Mọi người đang nói chuyện gì vậy? Sao mà mặt mày nghiêm trọng thế?”

“Khởi bẩm hoàng huynh, thần đệ đang bẩm báo với nẫu hậu và thái phi nương nương một sự việc vô cùng trọng đại xảy ra ngày hôm qua!” Lục Quý Trì lòng hồi hộp lắm, nhưng không quên lộ ra nét mặt phấn nộ.

“Vậy à, ” Chiều Ninh để cười tùm tùm nhìn chàng, “Nhắc tới chuyện trọng đại, vừa hay trẫm cũng có một chuyện cần báo cho đệ.”

...Ê ê lúc này ngu gì mà thuận theo anh ta hỏi ‘chuyện hệ trọng gì’ phải không?

Người anh em à, anh không ngà bài thì tôi xuất chiêu thế nào được!

Lục Quý Trì có chút bất an, chàng lặng lẽ chui thế trong bụng, nhưng cũng không dám hỏi lại, chỉ nhắm mắt, đoạn cười ha hả nói: “Quả là đúng dịp....”

“Bắc Hạ đưa tới một cô công chúa muốn hòa thân, trẫm muốn ban cho A Trì làm vương phi, không biết A Trì có bằng lòng hay không?” Lời thiếu niên còn chưa dứt, vị đế vương trẻ tuổi đã cười khê, bất ngờ giáng xuống tai chàng một tiếng sét.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Vợ chàng cũng biết ghẹo ghê?!

Nhìn ông anh hờ miệng cười âm áp, nhưng ánh mắt sâu thăm thẳm, dòm không thấy đáy, Lục Quý Trì hoảng hốt, cả người khó chịu.

Cho dù Chiều Ninh để không nói rõ ràng, nhưng cũng đã đi thẳng vào chuyện hòa thân, hoàn toàn không để chàng có cơ hội mở miệng giải bày; coi như y đã ngựa bài — trẫm biết tổng sự việc xảy ra hôm qua, nhưng trẫm cứ không theo ý đệ đây, thế nên chúng ta đối sang để tài công chúa Bắc Hạ thì hơn?

Trước đó, dù Lục Quý Trì có hơi khản trương, nhưng không quá lo lắng — theo những gì chàng hiểu về Chiều Ninh để, dưới tình huống như hôm nay, trong mười phần thì có tới tám, chín phần y sẽ chấp thuận cho mối hôn sự của chàng, để tránh làm phật lòng Tần gia cũng như mẹ con Tần thái phi.

Thế mà chàng chẳng ngờ, giữa đường lại nháy ra một cô công chúa Bắc Hạ!

Từ xưa tới nay, chuyện hòa thân không phải chỉ là chuyện của hai cá nhân, mà nó đại diện cho hòa bình hai nước, gắn với tính mạng của hàng vạn tướng sĩ nơi tiền tuyến, cũng gắn với sự thái bình của sơn hà xã tắc. Nếu như các đại thần trong triều đều nhất trí đề cử chàng đi kết thân, Chiều Ninh để sẽ lấy nó làm cái cớ vẹn toàn để xoa dịu Tần gia và mẹ con Tần thái phi, đến lúc đó, đừng nói là mẹ già hay chị dâu, có là Ngọc Hoàng đại đế cũng không cứu được chàng!

Lục Quý Trì chạnh lòng lắm, nhưng khó có được một ngày chàng không hề sợ sệt như hôm nay.

Đổi thành bình thường, trong hoàn cảnh sắp rơi vào đường chết, chàng chắc chắn sẽ không nói hai lời mà thuận theo Chiều Ninh để, bảo toàn mạng sống trước, chờ tái chiến về sau. Nhưng bây giờ thế sự đã khác, chàng đang đấu tranh vì cô vợ nhỏ nhà mình, chỉ cần hỏi lùi bước, vợ chàng sẽ tuyệt khí tay ngay!

Lục Quý Trì không thể chấp nhận nhìn Khương Hằng thuộc về một ai khác, cũng không muốn cưới cô nương nào khác ngoài nàng, chàng hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ đứng dậy rồi quý xuống: “Bẩm hoàng huynh, thần đệ không đồng ý!”

“Không đồng ý?” Chiều Ninh để nhướn mày, không rõ ý tứ, “Tuổi tác đệ không còn nhỏ, sớm nên lập gia đình, vị công chúa Bắc Hạ kia trẫm đã gặp qua, dung nhan...”

“Nghe nói dung nhan xinh đẹp, tính tình mạnh mẽ, một đám lá có thể hạ gục một tráng hán thân cao tám thước?” Chưa để y nói xong, Phương Trân Châu đã lắc đầu liên tục, bày tỏ phản đối, “Không được, không được, bệ hạ nhìn thử thân thể gầy còm này của Thập nhất đi, sao có thể chịu được cô nương đứng mảnh như vậy!”

“Thái hậu nói rất đúng, nữ anh hùng hào kiệt, thì sẽ xứng với một nam tử oai vệ bản lĩnh tương đương, như vậy mới đúng là một đôi trời đất tác thành!” Vì đứa cháu gái cưng đang ngoài, Tần thái phi quả quyết đẩy mằm tai họa sang nhà kẻ thù không đội trời chung. “Ta thấy thằng con thứ ba nhà lão An vương gia cũng không tệ, thân dài vai rộng, lại giỏi giang, nghe nói một tay nâng tạ lên tận đỉnh đầu ấy! Công chúa Bắc Hạ mà gả cho thằng bé, hai đứa nó có khối chuyện để nói với nhau cho xem...”

Nhưng mà bà còn chưa kịp nói hết, Chiều Ninh để đã cười híp mắt xen ngang: “Mẫu hậu và thái phi cứ yên tâm, đây chỉ là lời đồn đại, công chúa Bắc Hạ nhan sắc tuyệt trần, tính cách cũng chỉ coi mở hơn cô nương bình thường đôi chút, chứ thân người không hề vạm vỡ, hay ăn nói chua ngoa cay độc gì cả.”

Đương nhiên, một đám hạ được tráng hán cao tám thước là thật. Chiều Ninh để gấu đi ý cười trong mắt, ung dung, thông thả giải thích, “Còn lão tam nhà lão An vương gia trẫm cũng từng cân nhắc, chỉ là công chúa Bắc Hạ... Nàng ấy bảo chỉ thích thiếu niên lang tuấn tú, không thích mang phu nhân hân.”

Trong đầu Lục Quý Trì chợt hiện lên hình ảnh một nữ tráng sĩ cơ bắp rắn rỏi, tính khí hung hăng, rành rỏi chuyện đi chòng ghẹo con trai nhà lành.

“...!” Chàng bị chính sự nghĩ của mình dọa cho giật bắn, ngẩng đầu lên đáp chắc nịch, “Nàng ấy có là tiên nữ trên trời thần đệ cũng không thể cưới! Hoàng huynh, hôm qua thần đệ chẳng may đã làm vấy bẩn thanh danh của ngài cô nương Khương gia, cũng đã đồng ý cưới nàng ấy làm phi, chịu trách nhiệm với nàng ấy cả đời!”

Rồi không để Chiều Ninh để phản ứng, chàng nhanh chóng thuật lại đầu đuôi sự việc một lần, sau đó cúi rạp người, dập đầu sát đất, vô cùng khí phách mà rằng, “Thần đệ dù bất tài, cũng hiểu nam nhân trên đời phải nói được làm được, xin hoàng huynh hãy chọn phò mã khác cho công chúa Bắc Hạ, tác thành cho thần đệ và Khương ngài cô nương!”

Chiều Ninh để lâm vào trầm tư, hồi lâu sau y từ từ neho mắt, cất giọng lạnh nhạt: “Còn có chuyện như vậy à...”

“Đạ! Hôm nay thần đệ vào cung, chính là muốn cầu hoàng huynh ban hôn!” Lục Quý Trì quý trên nền đất, ngực đập thình thịch lên hồi, nhưng không hề có ý chùn bước.

“Thật không khéo...” Chiêu Ninh để gõ nhẹ ngón tay lên thành ghế, vẻ mặt vẫn ôn hòa, nhưng rõ ràng không bày tỏ thái độ.

Bầu không khí đột nhiên nhuộm màu quái dị, Phương Trần Châu thấy không đành, vội lên tiếng hòa giải: “Bệ hạ chỉ bằng chấp thuận cho Thập nhất đi! Ai gia cũng rất thích A Hằng, con bé bị người khác mưu hại, suýt nữa mất đi trong sạch, thật là đáng thương, đến hôm nay lời đồn đại đã truyền đi xôn xao khắp phố, nếu Thập nhất không chịu trách nhiệm với con bé, e là cả đời con bé sẽ bị hủy hoại! Còn về phần công chúa Bắc Hạ kia, cũng không nhất định phải là Thập nhất, tôn thất hoàng gia đông con nhiều cháu như vậy, ắt sẽ tìm được chàng rể phù hợp với nàng!”

Lời vừa dứt, hốc mắt Tần thái phi đã đỏ lên, buông lời than thở ‘A Hằng đáng thương của ta’ rồi bắt đầu tức giận si và kẻ đầu sỏ đã lập mưu hãm hại nàng, sau cùng dứt khoát lau nước mắt, quý xuống theo: “Ta luôn coi A Hằng như con gái ruột, quả thực không thể chịu nổi nếu cả đời con bé bị hủy hoại trong tay đám người xấu xa kia. Thập nhất làm người trượng nghĩa, không những cứu con bé, còn tình nguyện chịu trách nhiệm với nó, lòng ta cảm kích không thôi! Bệ hạ, cầu xin ngài hãy thành toàn cho chúng nó!”

Mình đang hơi lẩn tránh xưng hô của Tần thái phi với Chiêu Ninh để quá — xưng ‘ta’ thì hơi bề trên, mà xưng ‘thần’ thì hơi bề dưới =>))

Riêng Tần Tranh mặt mũi vẫn lạnh như băng, kể cả chuyện liên quan tới có em họ chết tiệt nhà hần, hần cũng không hề đồ đi chơi bày thái độ bản thân.

Về phần Sở hoàng hậu...

Nàng là người duy nhất ở đây mà Chiêu Ninh để nhìn thấu được suy nghĩ chân thực trong lòng, đơn giản là nàng chỉ đến hóng chuyện vui.

Tuy nhiên phản ứng của Lục Quý Trì hơi nằm ngoài dự đoán của nàng, tận đáy lòng nàng có phần tán thưởng, nên cũng không nhịn được mà nháy mắt với anh chồng nhà mình: Được đấy, ức hiếp người quá đáng, coi chừng ngày sau người ta không thêm chơi với chàng.

Thấy trong mắt nàng ánh lên ý tứ khuyên nhủ, nhưng cũng đượm vẻ dung túng, Chiêu Ninh để âm thầm nhếch môi, vài giây sau trông mắt y đảo quanh, chiếu đến người đệ đệ.

“Đệ...” Y đang định mở lời, thì đột nhiên có cung nhân vội vã chạy tới, bẩm có các đại thần cầu kiến, dường như có chuyện rất quan trọng cần thương lượng. Hàng mi Chiêu Ninh để khẽ động, y chậm rãi đứng lên, “Ý của A Trì trầm đã hiểu, chẳng qua chuyện hòa thân là chuyện vô cùng trọng đại, trăm cân phải thương nghị với các đại thần đã.”

“Hoàng huynh!” Lục Quý Trì nghe không hiểu lời y, nồn nóng lao tới ôm chặt lấy bắp đùi y, “Thật ra thì thần đệ muốn nên duyên với Khương ngũ cô nương không hoàn toàn chỉ vì chịu trách nhiệm, thần đệ... thần đệ thực lòng thích nàng ấy, cho nên mới muốn cưới nàng làm vương phi! Hoàng huynh ơi, hãy thành toàn cho đệ đi! Đệ chỉ muốn sau này được cùng nàng du sơn ngoạn thủy, nhìn ngắm cảnh đẹp khắp thiên hạ thôi!”

Du sơn ngoạn thủy, nhìn ngắm cảnh đẹp khắp thiên hạ, đây là muốn hoàn toàn rút lui khỏi vòng quyền lực kinh thành, làm một vương gia phú quý nhàn tản chân chính sao?

Ánh mắt sâu thẳm của Chiêu Ninh để chợt quét qua người chàng, sau đó, y nhếch miệng, buông một câu không đầu không đuôi: “Tôi nay trăm muốn mở tiệc thiết đãi văn võ bá quan và sứ giả Bắc Hạ, đệ cũng tới đi.”

Lục Quý Trì: “...?!”

Chiêu Ninh để cũng không giải thích thêm, y gỡ bàn tay đang bấu víu chặt lấy đùi mình của đệ đệ hung hăng, rồi phất áo rời đi.

Lục Quý Trì đực mặt ra nhìn theo bóng lưng y, hồi lâu mới ngoai đầu lại hỏi mọi người: “Thế này... là sao?”

Phương Trần Châu và Tần thái phi cũng mờ mịt, trái lại, Tần Tranh như bắt được chút manh mối, nhưng cũng không biết nên nói sao. Chỉ có Sở hoàng hậu khẽ cười duyên, ném cho chàng một ánh mắt ‘Yên tâm đi’ rồi bảo: “Hoàng huynh đệ kêu đệ đi, thì đệ cứ đi, không sao đâu.”

“Vậy còn hôn sự của đệ...”

Chiêu Ninh để nhìn như giận, mà lại như không giận, Lục Quý Trì quả thực đoán không ra — rốt cuộc là đồng ý hay không?

Về mặt chàng méo mó ngờ nghệch nhìn buồn cười đến khó tả, Sở hoàng hậu bỗng nhiên ngờ ra tại sao anh chồng nhà mình lại thích trêu chọc chú em xui xẻo này đến thế.

Nàng vừa tức cười, vừa nhìn chàng thương hại, bắt đầu đi chỉ điểm: “Nếu bệ hạ thật sự muốn đệ lấy công chúa Bắc Hạ, đã trực tiếp truyền ý chỉ đến phủ Tần vương rồi, cần gì phải gặp mặt rồi hỏi ý đệ nữa? Chàng không làm thế, rõ ràng chuyện này ắt còn cách khác, đệ không cần quá lo lắng.”

Lục Quý Trì ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, lòng nhẹ nhõm hơn chút, nhưng chuyện còn chưa kết thúc thì lòng chàng vẫn như có đá tảng đè nặng, không thể nào vui vẻ nổi, chỉ chấp tay với Sở hoàng hậu tạ một câu: “Đa tạ hoàng tâu đã khuyên giải.”

***

Sợ Khương Hằng ở trong phủ chờ tin sốt ruột, ra khỏi cung là chàng đi đến phủ Vinh quốc công ngay.

Bởi vì hôn sự chưa được định ra, chàng không tiện quang minh chính đại đi vào từ cửa chính, bèn bảo Ngụy Nhất Dao công minh treo tường từ hậu viện đi vào.

Lúc đó Khương Hằng đang dựa người vào thành giường uống thuốc, trông thấy ban ngày ban mặt chàng lại nhảy từ cửa sổ vào, nhất thời có chút giật mình: “Sao điện hạ...”

“Ta vừa từ cung ra.”

Chàng thiếu niên vô đầu bứt tóc, thoát nhìn có phần ỉu ục oái, Khương Hằng hơi ngạp ngừng, đoạn ngồi thẳng người lên, hỏi: “Bệ hạ không đồng ý hôn sự của chúng ta à?”

“Cũng chưa nói là không đồng ý,” Lục Quý Trì không tới đề kẻ khổ, chàng lắc đầu đáp, “Chỉ là mấy hôm tới huynh ấy bận chuyện thiết đãi sứ thần Bắc Hạ, tạm thời không rảnh rang quan tâm tới chuyện này, chúng ta có khi phải chờ thêm một thời gian nữa. Ta lo nàng sốt ruột, nên mới tới báo cho nàng một tiếng.”

“Thì ra là vậy,” Mi mắt Khương Hằng khẽ khàng lay động, nàng nhướn miệng cười với chàng, “Ta biết rồi, điện hạ yên tâm đi, chỉ là chờ thêm mấy hôm nữa thôi mà, không việc gì phải vội.”

Sao có thể yên lòng, thêm một ngày là phải nghe thêm biết bao lời ra tiếng vào khó nghe. Lục Quý Trì hơi bực, nhưng trên mặt không lộ cảm xúc, chỉ cúi đầu nhìn vết thương trên bắp chân nàng hỏi han: “Vết thương còn đau không?”

“Không đau nữa rồi.” Nom thấy chàng rầu rĩ, Khương Hằng ngẫm nghĩ một chút, chợt ngoai đầu mím cười bảo chàng: “Tay thần nữ hơi mỏi rồi, hay điện hạ giúp thần nữ uống nốt bát thuốc nhé?”

Lục Quý Trì sững sốt vài giây, xấu hổ đáp: “Được thì được, nhưng ta chưa từng bón thuốc cho ai bao giờ, chỉ sợ làm không tốt...”

Chàng vừa nói vừa vươn tay định đón lấy bát thuốc từ nàng, nhưng còn chưa kịp dứt lời, đã thấy Khương Hằng ngửa cổ uống một ngụm thuốc, rồi lập tức quay người, hôn lên môi chàng.

“Cứ dứt như vậy là sẽ không bị rót ra ngoài đâu.” Giữa khoảnh khắc miệng đắng nghét vị thuốc, nàng như mơ hồ cười khê, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng, nghe ngọt như ướp đường ướp mật.

Lục Quý Trì: “...?!!!”

Ái chà cô vợ nhà chàng cũng gọi ghẹo ghê!)

Có nên đổi xưng hô của Khương Hằng với Lục Quý Trì là xưng ‘em’ gọi ‘chàng’ không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 83: Trong phút chốc, Khương Từ quên cả hít nước mũi vào: “Gì cơ?!”

Sau khi giúp Khương Hằng uống hết bát thuốc, Lục Quý Tri cảm thấy cả người tràn trề năng lượng. Chàng ngồi bên mép giường, hai tai ửng hồng, ngắm nhìn cặp mắt trong như làn nước thu và đôi gò má hây hây đỏ của Khương Hằng, trái tim chàng như bay như lượn, chòn vòn giữa muôn nẻo mây trời.

“Nàng...” Chàng ngưng ngưng, lại có hơi hướm được vui đời tiên, nhưng vẫn cố dằn lòng, chàng liếc nhanh về phía người yêu rồi thốt ra hai chữ, “Máy bay?”

Khương Hằng trông thì bình tĩnh nhưng hóa ra cũng thẹn thùng lắm — tuy từ nhỏ, nàng lớn lên nơi biên cương dân tình cởi mở, ít nhiều biết về chuyện tình cảm nam nữ, không giống các khuê tú bình thường. Nhưng suy cho cùng cũng chỉ là học được từ người khác, chưa hề tự thân trải nghiệm, bỗng nhiên bây giờ được nắm tư vị ngọt ngào chân thực, sao có thể không thấy sừng sững cho được? Nàng âm thầm mím làn môi cơ hồ vẫn đang nóng lên của mình, cười ngọt ngào hỏi lại: “Điện hạ nói gì cơ?”

Chắc là nàng không nghe rõ, Lục Quý Tri đành như lờ đờ lặp lại lần nữa: “Máy bay.”

Lúc này Khương Hằng mới xốc lại tinh thần, nàng mở to hai mắt: “Hà... Gã?”

Thật ra thì đây không phải lần đầu Lục Quý Tri hoài nghi nàng cũng xuyên không giống chàng — nàng có suy nghĩ quá độc, cách hành xử quá lạ, đôi khi vượt xa tưởng tượng của người thường. Mặc dù bề ngoài nàng dịu dàng nho nhã, duyên dáng nết na, không khác gì các thiên kim tiểu thư cùng thời đại.

Nhưng trông thấy ánh mắt hoang mang mờ mịt của thiếu nữ trước mặt, chàng liền khẳng định bản thân đã nghĩ nhiều, vội vã cười khan, gạt đi những dò xét vô ý của bản thân: “Không có gì, đột nhiên ta thèm món gà hấp lá sen của Túy Hương lâu ghê á.”

Nàng từ hiện đại tới hay không đối với Lục Quý Tri kể ra cũng không quan trọng, dù sao chàng đã sớm buông bỏ ý định trở về hiện đại. Sợ dĩ chàng lên tiếng hỏi, chỉ đơn giản vì tò mò. Nếu hôm nay đã có được câu trả lời, sau này chàng sẽ không dễ bụng chuyện này nữa, giờ đây lòng chàng lấy làm đặc ý lắm, Hằng Hằng nhà chàng thật cứ, sinh ra và lớn lên trong thời đại phong kiến đầy hà khắc như vậy mà vẫn có những tư tưởng tiến bộ vượt xa thời đại, thật là một cô gái hiếm có khó tìm.

Khương Hằng nào hay những suy nghĩ trong đầu chàng, nhìn thiếu niên mặt mày hớn hờ, nàng cười gượng gạo rồi làm vào trầm tư: Vừa mới hôn nàng xong lại bảo thêm gà hấp, chẳng lẽ trong miệng nàng còn vương vị cháo gà hồi sáng nàng ăn sao?!

Ý nghĩ này lướt qua tâm và người Khương Hằng thấy bất an, nàng đang định lên tiếng, bỗng bên ngoài truyền tới tiếng Nguyệt Linh gõ cửa, báo Khương Từ tới.

Khương Hằng tỉnh táo trở lại, Lục Quý Tri cũng biến sắc, suýt nhảy cẫng lên.

Còn chưa đính hôn đã tới đời đi lui trong khuê phòng người ta, nếu để em vợ tương lai nhìn thấy, hẳn sẽ xem chàng như phường lưu manh mất.

Lục Quý Tri không muốn để lại ấn tượng xấu trong lòng đứa em trai Khương Hằng yêu thương, không đợi Khương Hằng phản ứng đã nhảy mất, khẽ thì thầm một câu ‘Ta sẽ tới thăm nàng sau’, rồi leo qua cửa sổ chạy mất hút.

Nhìn bóng dáng hấp tấp của chàng, Khương Hằng buồn cười, thầm thở phào nhẹ nhõm, đoạn vừa báo Nguyệt Linh để Khương Từ đi vào, vừa bưng ly trà bên cạnh lên súc miệng đôi lần.

Sau này bất kể ăn đồ gì nàng cũng phải súc miệng thật kỹ mới được, bằng không...

Nhớ tới ‘chuyện khó xử’ vừa rồi, thiếu nữ đưa tay lên xoa xoa gương mặt đang nóng bừng, nàng chỉ muốn vùi đầu vào chăn ngay lập tức. Nhưng mà Khương Từ đã đẩy cửa đi vào, nàng chỉ có thể lấy lại bình tĩnh, vờ như không có chuyện gì xảy ra mà đối diện với cậu.

Khương Từ mới tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Hôm qua lúc nghe được tin ty ty xảy ra chuyện, cậu chàng mặt trắng bệch, ngất lịm đi, nếu không phải Nguyệt Viên đã có chuẩn bị từ trước, đã mời đại phu săn sóc tận giường, chỉ e Khương Hằng còn chưa xảy ra chuyện gì, cậu đã đi rồi.

Lúc mới biết chuyện này Khương Hằng bị dọa chết khiếp, phải đợi đến khi chắc chắn tình hình của đệ đệ nàng đã ổn định trở lại, nàng mới chịu nằm xuống thiếp đi. Chỉ là trong lòng vẫn bồn bẻ lắng lo, buổi sáng lúc thức dậy đã định uống thuốc xong thì đi xem cậu thế nào, ai ngờ nàng còn chưa tới, Khương Từ đã đến trước rồi.

Nhìn đứa em trai xanh xao tái nhợt, phải vịn người hầu mới đi được, Khương Hằng nhói lòng, đành gạt những chuyện khác sang một bên, nàng vẫy tay gọi cậu tới ngồi cạnh giường mình, nhẹ nhàng xoa đầu cậu: “Tỉnh rồi à? Đệ cảm thấy sao rồi? Còn khó chịu chỗ nào nữa không?”

Khương Từ lắc đầu, ánh mắt chạm tới khuôn vai trắng bó lên bắp chân chị mình, chợt rơi nước mắt.

“A Từ à?” Khương Hằng ngăn ra, định lên tiếng, thiếu niên đã vòng tay ôm lấy nàng.

“Đệ nhất định sẽ báo thù cho a tỷ.”

Thiếu niên nhỏ bé, giọng nói khàn khàn đứt quãng, rất khó để nghe, vẫn đang liều mình nén cơn giận, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống.

Chắc là cậu chàng phải sợ hãi lắm, Khương Hằng đau lòng, lại không biết an ủi làm sao — vào lúc này, an ủi thế nào cũng vô dụng. Nàng chỉ lặng lẽ vỗ về bả vai gầy còm của cậu, đợi cậu xả hết những khủng hoảng trong lòng, rồi vươn tay lau nước mắt thay cậu, cười hiền: “Tần vương điện hạ cứu ty, ty muốn lấy thân báo đáp gã cho chàng, cho nên A Từ à, đệ sắp có anh rể rồi đấy.”

Trong giây lát, Khương Từ quên cả việc hít nước mũi chảy ngược vào: “Gì cơ?”

Nhìn em trai về mặt kinh ngạc, hai mắt trừng lớn, Khương Hằng bật cười: “Ty rất thích chàng. A Từ cũng sẽ thích chàng ấy.”

“Nhưng mà...” Tần vương, đó chẳng phải cái người lớn lối khẳng định sẽ tìm nhà chồng mới cho a tỷ của cậu sao? Khương Từ chết lặng một lúc, trong đầu dần hiện lên hai chữ to đùng: Tự và.

Ông anh kia không lẽ đã nhìn trúng a tỷ của cậu từ sớm, nên mới vờ vịt chơi chiêu đó chăng?!

Cậu thiếu niên nhỏ nhất thời không còn lòng dạ mà sợ hãi hay nổi giận, cậu neho neho cặp mắt phịch hồng, đầu óc giờ chỉ còn vồn duy nhất hai chữ: Tần vương.

***

Lục Quý Tri chẳng hề biết chàng đã bị cậu em vợ tương lai để mất tối, sau khi rời khỏi phủ Vinh quốc công, chàng thông thả bước về phủ, vừa đi vừa nghĩ đến ý đồ của Chiêu Ninh đế.

Hiện giờ còn cách bữa tiệc tối khá lâu, chàng cũng chẳng vội, chỉ là nguồn cơn của bữa yến tiệc này, nhất thời Lục Quý Tri nghĩ không ra.

Mặc dù Chiêu Ninh đế nói thiết yến vì văn võ bá quan cùng đoàn sứ thần Bắc Hạ, nhưng bá quan trong triều đồng như vậy, đâu phải ai ai cũng được tham gia. Còn thiết yến vì đề tiếp đãi sứ thần Bắc Hạ, lại không phải là yến hội tầm thường. Có tư cách tham dự yến tiệc như trên, ắt phải là đại thần quyền cao chức trọng trên triều đình. Chàng chỉ là một vương gia nhân thân đã sớm rút lui khỏi triều chính, không tham gia vào chính sự từ lâu...

Chiêu Ninh đế kêu chàng đi làm chỉ?

Làm vật đem lại may mắn à?

Đương buồn bực, chợt cách đó không xa truyền đến tiếng mèo kêu thảm thiết, Lục Quý Tri giật nảy mình, vội ngoảnh đầu nhìn, dưới tàng cây lớn gần đó, có năm ba đứa trẻ chừng bảy, tám tuổi đang vừa cười cợt, vừa cầm đá đập một con mèo mun bự.

Con mèo mun gầy trơ xương, trên thân loang đầy vết máu, yếu ớt vô lực ngã vào trong lớp bùn, tựa hồ sắp tắt thở.

Nhìn nó cực kỳ đáng thương, ấy thế mà đám trẻ ranh kia lại trưng ra vẻ mặt thích thú, vừa la lớn “Mắt nó kiểu gì cũng động cho xem!”, “Con mèo con trong ngực nó sắp chạy ra ngoài rồi!”, vừa xối xả đập đá vào thân con mèo lớn.

Ra tay thật tàn bạo, không hề giống một đám con nít ngây thơ, ngược lại có dáng dấp của những tên đao phủ giết người không ghê tay.

Mặt Lục Quý Tri tối sầm

Chàng nhớ lại Hai Trúng(*)

(*) Ày, đúng ra ban đầu mình để tên nó là Nhị Đản, nhưng nghĩ thế nào lại thấy tên Hai Trúng này cute hơn =))

Ồ hiện đại, chàng cũng gặp chuyện y hệt vậy rồi cuu mang Hai Trứng về nhà.

Khi đó, nó mới được sinh ra không lâu, bé còn con, bằng chừng bàn tay, lại bị đám trẻ nhỏ xấu xa hành hạ đến cả thân thương tật, suýt nữa thì không giữ được mạng. Lục Quý Tri phải tốn muôn vạn công sức mới cứu được nó, rồi nuôi nó trở nên béo mập như sau này.

Mất thấy đám con nít kia không những hành hạ con mèo mun lớn đến chết, còn đàn tâm hại luôn con mèo nhỏ trong ngực nó, hai mắt chàng rét lạnh, chàng nhanh chóng xoay người đi về phía đám trẻ.

Không tốn thời giờ nói nhảm, chàng bảo Ngụy Nhất Đào dùng lũ nhỏ sang một bên, đưa nào đưa nấy đều bị đánh một cái đau điếng vào mông.

Bọn nhỏ bị đau khóc inh ỏi, kéo đến cả người nhà của chúng.

Lục Quý Tri chỉ nói với đám nhỏ một câu “Mấy đứa biết đau, còn con mèo nhỏ này thì không biết đau sao”, cũng không nói gì thêm với cha mẹ của đám trẻ — ở một nơi coi mạng người như cỏ rác này lại kêu họ phải biết trân quý nhưng sinh mệnh khác, thật là một chuyện vô nghĩa làm sao. Chàng để Ngụy Nhất Đào dùng bàn mặt hung dữ bình sinh của anh ta đi dọa đám người kia, rồi ôm lấy con mèo mun con đã mất mẹ, đang run lẩy bẩy thật chặt vào lòng, xoay người rời đi.

Chuyện này đối với Lục Quý Tri chỉ là chuyện vặt vãnh, là việc còn con xảy ra bất ngờ trên đường về nhà, ấy thế mà chàng không biết, trên trời lâu cách đó không xa, có người đã dõi theo hết thấy hành động của chàng.

“Ái chà gần đây đàn ông định trai lại hiện lành tốt bụng hơi hiếm nha, bay đầu, mau đi dò la xem vị công tử kia là người phương nào, tên họ là gì!” Người lên tiếng là một cô nương khoảng chừng mười sáu, mười bảy xuân xanh, dáng người dong dỏng cao, dung nhan xinh đẹp rạng ngời, mặc xiêm y người Hồ, trên đầu điểm đầy trang sức gắn lông chim, quanh hông quấn thêm dây đai kim tuyến, cả người toát ra vẻ khí khái không thể coi thường.

“Hợp Diệp.”

Ngồi bên cạnh nàng là một người đàn ông trẻ tuổi, hơn nàng tầm năm, sáu tuổi, cao lớn khôi ngô, mặt mày thâm sâu, có một trông mắt màu xanh lam khiến người khác phải chú ý.

“Biết rồi biết rồi, chúng ta tới đây để làm chuyện chính sự, không thể tùy tiện làm bậy như ở nhà được.” Thiếu nữ hăm hực thu hồi ánh mắt đang nhìn Lục Quý Tri chằm chằm, không cam lòng than thở, “Dù gì thì người hòa thân cũng là em, mấy người không thể cho em một chút xúi quẩy được lựa chọn nào à! Yêu cầu của em cũng có gì quá đáng đâu, chỉ cần đối phương không quá xấu là được...”

Nàng chính là vị công chúa Bắc Hạ lần này tới đây liên hôn, Vũ Văn Hợp Diệp. Mà chàng thanh niên bên cạnh nàng, là vị tam vương tử Vũ Văn Cảnh thất sủng ở Bắc Hạ, là nhân vật trọng yếu nhất trong sứ đoàn Bắc Hạ lần này.

“Ngay lúc em đồng ý, thì em đã không còn bất kỳ quyền được quyết định nào rồi.” Vũ Văn Cảnh nhìn chi chừng hai mươi, nhưng đôi mắt rất trầm tĩnh, không hề có sự ngạo mạn của người trẻ tuổi, y nghiêm nghị nói xong, liếc nhìn em gái, bảo, “Anh đã phái người thăm dò rồi, hoàng đế Đại Chu rất có khả năng sẽ đề Tán vương, em trai y cưới em làm phi. Vị Tán vương điện hạ kia nghe nói mũi mũi rất khôi ngô, không đến nỗi không xứng với em đâu.”

“Thật sao?” Hai mắt Vũ Văn Hợp Diệp sáng bừng lên, quần lấy anh trai hỏi thăm chuyện Tán vương.

Vũ Văn Cảnh hơi cúi đầu, trong lòng cảm xúc ngổn ngang. Hợp Diệp là nàng công chúa tôn quý nhất Bắc Hạ, vốn muốn gả cho ai thì gả, muốn hưởng thụ cuộc sống như thế nào thì sẽ được như ý, vậy mà bây giờ....

Nhỏ tới những người hại em mình đến bước đường này, đôi trông mắt màu xanh lam của thanh niên lóe lên những tia lạnh lẽo.

Đội đàm phán hòa bình thành công, y sẽ bắt đám người kia phải trả một cái giá cực đắt.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Kể phụ tình!

Lục Quý Tri ôm con mèo mun nhỏ về phủ, đặt tên cho nó là Ba Trứng (*).

(*) Như con Hai Trứng thì con này vốn tên Tam Đán, mình sẽ chuyển thành Ba Trứng, vì nghe nó cục mịch đáng yêu dễ sợ =))

Ba Trứng vừa trải qua cú sốc, giờ đang sợ sệt loài người ghê gớm, dù là Lục Quý Tri đích thân bế nó về nhà nó cũng không dám đến gần.

Lục Quý Tri đám chiều một lúc, quyết định đưa nó đến vườn thú ở cùng Tiểu Ngọc Nhi ngắm nghéch, để đám tôi tớ thường chăm sóc Tiểu Ngọc Nhi tiện chăm thêm cả nó.

Đám tôi tớ đối với việc này không có ý kiến, thế mà Tiểu Ngọc Nhi lại có bất mãn không nhỏ với kẻ lạ lẫm, bỗng dưng xuất hiện trên địa bàn của mình, không những nhiều lần ném nó ra ngoài, còn vây quanh kêu ‘miao miao’ lúc Lục Quý Tri đến thăm

Đáng vẻ này như thế đang chất vấn chàng: Là ai đã nói em là cục cưng duy nhất trong lòng? Giờ anh lại phê phôn với yêu tinh khác sau lưng em! Còn mạng cả nó về nhà nữa!

Thứ cận bả!

Thứ phụ tình!

Con nhỏ này đúng là càng lâu lại càng có linh tính, Lục Quý Tri vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, phải xoa đám lông xù trên đầu nó dỗ dành hơn nửa canh giờ, nhắc đi nhắc lại chàng thích nó nhất, nó mới chịu để yên, không ném Ba Trứng ra khỏi vườn nữa. Chỉ là thi thoảng vẫn bắt nạt người ta, ví dụ như dùng đuôi quật Ba Trứng, hay dè cổ nó ra dọa dẫm làm thịt nó chẳng hạn.

Nếu là mấy loài động vật khác, e đã bị hù cho chết khiếp, thế mà không biết Ba Trứng do thiếu vắng tình thương hay do thấy vẻ ngoài của nó giống mình, coi nó như mẹ, một chút cũng không sợ hãi, trái lại còn tưởng nó đang chơi đùa cùng mình, vui sướng đến phát điên.

...Ầy nhỏ này chắc bị ngu mất rồi!

Có lẽ do cảm thấy so đo với kẻ ngu thật vô nghĩa, hoặc do cảm thấy hù dọa người ta đến thế mà người ta vẫn không mấy may sợ hãi nên đâm ra không có cảm giác thành tựu, dần dần, Tiểu Ngọc Nhi chán không muốn trêu chọc Ba Trứng nữa.

Ba Trứng thì khác, cứ có cơ hội là nó lại dính lấy Tiểu Ngọc Nhi, bày ra vẻ ‘Ma ma ơi ôm một cái’.

Tiểu Ngọc Nhi phiền ỏi là phiền, nhiều lần đẩy nó ra, nhưng Ba Trứng dường như không để bụng, ẩm ứchốc lát, một lúc sau lại vui tươi hơn hờ rúc đầu nhỏ lại gần.

Tiểu Ngọc Nhi hết cách, chỉ đành kệ nó gần gũi, từng bước từng bước trở thành mẹ của Ba Trứng thật.

Đương nhiên những điều này là chuyện về sau, quay trở lại ngày Ba Trứng vừa được mang về, Tiểu Ngọc Nhi dù không tình nguyện, nhưng cuối cùng cũng đã chấp nhận sự tồn tại của Ba Trứng, Lục Quý Tri yên tâm quay về phòng chàng.

Thời gian cách bữa tiệc tối còn một lúc lâu, Lục Quý Tri lại không buồn ngủ, sau khi ăn qua quýt thì vùi đầu xem ‘Thiên hạ thông chí’ trong thư phòng.

Cuốn sách dày như vậy, chàng đã xem qua một nửa, bên trong còn kèm theo rất nhiều kiến giải bình luận chàng tự viết vào, đều có liên hệ tới kiến thức ở hiện đại — chàng cũng không có mục đích gì cho cam, chỉ đơn giản là rảnh rồi nhàm chán, lại không muốn quên đi những ký ức đời trước, cho nên lúc đọc sách đã thuận tay ghi chép lại.

Những kiến giải này bao gồm đủ loại kiến thức ngữ văn, toán học, tiếng Anh, khoa học, chính trị, lịch sử, địa lý, văn vật linh tính, viết theo ý chàng là chính, người ngoài xem sẽ không hiểu. Thứ duy nhất chàng ghi chép cẩn thận chau chuốt, là kiến thức về phương diện công trình, kiến trúc mà chàng theo học ở đại học.

Đám sinh viên chuyên ngành thường hay đùa nhau là nhà thầu có bằng cấp, nhưng Lục Quý Tri lại rất thích chuyên ngành này, cho nên nắm đó trên giảng đường, chàng không phải một sinh viên mờ nhòa nhỏ nhoi, trái lại còn học rất cừ.

Một con – nhà – người – ta vô cùng chăm chỉ..

Thấy kẹp giữa cuốn ‘Thiên hạ thông chí’ là một xấp biện giải gặt đây, Lục Quý Tri không khỏi kinh ngạc: Hóa ra chàng đã viết nhiều như vậy sao?!

Má ơi có cảm giác bản thân sẽ cho ra một kiệt tác lưu truyền muôn đời quá!

Tưởng tượng tới viễn cảnh mai sau những thứ chàng viết lại sẽ xuất hiện trong sách lịch sử, trở thành kiến thức quan trọng cần thi trong đám học sinh, Lục Quý Trì thấy thật hạnh phúc — nghĩ sao mà phấn chấn quá đi!

Thế nhưng là diễn hình của nam sinh ban khoa học tự nhiên, báo chàng liệt kê kiến thức thì còn được, chứ biên soạn những thứ này thành sách thì?

Quên đi quên đi.

Lục Quý Trì lại vừa tự tiêu khiển, vừa mở sách ra xem tiếp.

Gần đây chàng đọc đến đoạn viết về y học dân gian, có rất nhiều ghi chép về các chứng bệnh lý kỳ cổ quái, đều được thuật lại dưới hình thức những câu chuyện nhỏ, đọc mà như đang đọc tiểu thuyết, vô cùng lôi cuốn.

Lục Quý Trì mê mẩn đến quên thời gian, tận khi Ngụy Nhất Dao vào nhắc nhở, chàng mới nhận ra trời đã sẩm tối, bản thân nên tiến cung dự tiệc rồi.

***

Tiếp đãi sứ thần Bắc Hạ là quốc sự, một bữa tiệc trang trọng như vậy, Lục Quý Trì phải mặc lễ phục của thân vương.

Thay quần áo xong, chải chuốt lại đầu tóc, đảm bảo bản thân không có vấn đề gì, Lục Quý Trì mang theo một dấu chấm hỏi to đùng trong lòng đi vào cung.

Nếu Chiêu Ninh để muốn trừng trị chàng, hạ lệnh một câu là xong, không cần phải vòng vo Tam quốc như vậy, cho nên chàng cũng không sợ hãi, chỉ là nghĩ mãi không ra lý do ông anh hờ gọi chàng tới tham gia bữa tiệc.

Mà thời khó quá thì bỏ qua, dù sao sớm muộn chàng cũng sẽ biết.

Lục Quý Trì nghĩ thoáng hân.

Yến tiệc thiết đãi được tổ chức ở điện Hàm Tú, lúc Lục Quý Trì tới nơi, vẫn vô bá quan đã tề tựu đông đủ, chỉ còn Chiêu Ninh để và đoàn sứ thần Bắc Hạ là chưa tới.

Ủa sao gã Tấn vương cũng đến thế này?!

Nhìn thấy Lục Quý Trì, ai nấy đều kinh ngạc, chỉ có Tần Tranh đã biết trước bình tĩnh tiến lên hành lễ với chàng, rồi dẫn chàng đi tới vị trí của mình.

“Chep, anh nói xem tại sao hoàng huynh lại gọi ta tới nhỉ? Không phải định trực tiếp dâng ta cho cô công chúa Bắc Hạ ở đây chứ?”

Ánh mắt đám đại thần nhìn chàng hết sức quái dị, đại khái chắc đang suy nghĩ tại sao gã này trước nay luôn vờ vịt trốn tránh trong phủ, giờ lại vương giả tái xuất. Đặc biệt là hai ông già chức cao vọng trọng ở kia kia, sau một thoáng ngạc nhiên thì đôi chân mày cứ cau chặt lại, khiến Lục Quý Trì bối rối và khó hiểu quá.

Chàng lại không phải là nguyên chủ, không quen nổi bầu không khí chính trị nghiêm trọng trầm lắng này — đây là lần đầu tiên chàng khoác lên mình bộ lễ phục vương tử, xuất hiện trong một sự kiện chính thức như vậy đấy!

Tần Tranh nhìn gã Tấn vương bắt đầu phát ngôn bậy bạ, khước miệng hân giận gắt: “Bắc Hạ là nước bại trận, bệ hạ chấp nhận lời cầu hòa đã là ban ơn cho họ, sao có thể chủ động dâng quý tử tôn thất?”

Lục Quý Trì đương nhiên biết điều này, chàng cố tình nói vậy, chẳng qua là muốn trừu chọc tên mặt núi băng này thôi.

Cơ mà nếu ông anh hờ của chàng gọi chàng tới không vì chuyện hòa thân, thì rốt cuộc vì chuyện gì nhỉ?

Lục Quý Trì lòng mãi ngấm nghĩ, Chiêu Ninh để đã tới.

“Tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn vạn tuế!”

Mọi người đứng dậy hành lễ, Lục Quý Trì cũng vội vàng xóc lại tinh thần làm theo.

“Tất cả bình thân đi.” Chiêu Ninh để phát tay miễn lễ cho mọi người, lúc đi ngang qua Lục Quý Trì, y cười híp mắt vờ vai chàng một cái, giọng nói ôn tồn, “Đã lâu không thấy A Trì mặc lễ phục, hôm nay nhìn rất ra dáng đấy nhỉ.”

Lục Quý Trì chợt cảm thấy đỡ dần, ngu ngơ ‘o’ một tiếng, rồi vội vã cúi đầu tạ ơn — mặc dù chàng hoàn toàn không hiểu tại sao tự nhiên Chiêu Ninh để khen chàng, còn chàng thì tại sao lại tạ ơn y.

Đệ đệ hung hăng này trước giờ đều không gọi che giấu cảm xúc, lúc trước thích đi chiều ông bà sớm đã vậy, bây giờ vẫn thế. Điểm khác biệt là trước đây Chiêu Ninh để nhìn chàng thì phát phiền, trong đầu chỉ quần quanh suy nghĩ muốn cho nó một đao, nhưng giờ một chút sát ý còn con cũng không có, đôi khi chỉ cảm thấy tức cười.

Ví dụ như bây giờ, rõ ràng Lục Quý Trì không làm gì, nhưng Chiêu Ninh để nhìn cái vẻ rõ ràng ngờ nghệch nhưng lại cố làm ra vẻ cảm kích thì thấy mắc cười lắm, tâm trạng cũng vui vẻ hơn.

“Các khanh ngồi xuống cả đi.”

Vị đế vương trẻ tuổi không nói gì thêm nữa, tầm mắt lướt qua phía hai vị lão thần ngồi đối diện với Lục Quý Trì, rồi cười híp mắt tiến về phía long ý, ngồi xuống.

Ánh nhìn này nhẹ bằng, không chút nặng nề, nhưng hai vị lão thần lại cảm thấy rùng cả mình, người như rét lạnh.

Lục Quý Trì không rõ lý do Chiêu Ninh để gọi chàng đến yến tiệc, nhưng hai vị lão thần trong khoảnh khắc Lục Quý Trì xuất hiện đã hiểu ra phần nào. Hơn nữa Chiêu Ninh để vừa khen Tấn vương mặc lễ phục vương tử đẹp mắt ngay trước mặt mọi người, cơ hồ có ý coi trọng, bọn họ sao có thể hồ đồ thêm?

— bệ hạ đang mượn Tấn vương cảnh tỉnh bọn họ: Đừng cố vọng đoán thánh ý nữa, cũng đừng gờ tởi gì cả.

Về nguyên nhân sâu xa trong chuyện này thì...

Có lẽ phải nói về chuyện chọn ứng cử viên đi hòa thân...

Trước khi Chiêu Ninh để lên ngôi, hoàng thất Đại Chu trải qua một trận nội đấu kịch liệt, tôn thất hoàng gia sau nội loạn trở nên suy yếu hẳn, cuối cùng những người sống sót chỉ còn một phần ba.

Thân phận công chúa Bắc Hạ tôn quý, nếu Chiêu Ninh để đã chấp nhận đàm phán hòa bình, không thể quá mức khinh thường đối phương, ít nhất cũng phải tìm một người tước công hầu trong hoàng thất Đại Chu để đón công chúa Bắc Hạ làm dâu.

Chuyện này vốn chẳng khó khăn, tùy tiện tìm một con cháu hoàng gia xuất thân tôn quý là được, như vấn đề là, hiện nay trong hoàng tộc Đại Chu lại không có mấy người thích hợp — tính tới tính lui, trừ Tấn vương Lục Quý Trì và vị Lạc vương đang cai quản vùng Giang Nam, cũng chỉ có anh con thứ ba nhà Lão An vương gia cùng với anh con thứ hai nhà một lão vương gia khác.

Mà chỗ khó ở đây, nằm ở hai người phía sau.

Bọn họ không muốn lấy công chúa Bắc Hạ làm thê tử.

Bắc Hạ và Đại Chu như nước với lửa đã nhiều năm, trước nay vẫn coi nhau như từ địch, hôm nay Bắc Hạ lâm nguy, bắt buộc dĩ mới cúi đầu cầu hòa, ai có thể đảm bảo sau khi dốc lực trở mình sẽ không khai chiến với Đại Chu lần nữa? Ai có thể đảm bảo công chúa Bắc Hạ tới đây thật lòng muốn kết thân, chứ không phải tới để làm gián điệp?

Bọn họ chỉ muốn cưới vợ, chứ không muốn đi tìm đường chết.

Vì vậy hai nhà này lần tìm tới hai vị lão đại thần có sức ảnh hưởng trên triều đình, để hai người họ dốc sức quảng cáo công chúa Bắc Hạ này cho gã Tấn vương chết tiệt — Lạc vương đã có Tần gia che chở, bọn họ đương nhiên không dám gài bẫy hân.

Còn về Tấn vương...

Mẫu tộc của gã đã bị nhỏ tàn gốc trong trận tranh giành quyền lực, bản thân mấy năm nay không ngừng đi tìm đường chết, chọc giận thánh nhan, hiện giờ chỉ có thể làm một vương gia cụp đuôi rút lui khỏi triều cương, không dám ngó đầu ra nữa, đương nhiên là ủng cứ viên sáng giá nhất.

Cho dù trước đó Tấn vương có giúp bệ hạ cán một dao, giữ được mạng nhỏ, mối quan hệ giữa bệ hạ và gã đường như đã hòa hoãn hơn thì làm sao?

Nếu bệ hạ thực lòng muốn bỏ qua và tin tưởng gã, tại sao mãi vẫn chưa triệu gã trở về làm việc cho triều đình?

Không để gã nhúng tay vào chính sự, hiển nhiên do vẫn còn đề phòng!

Người như vậy, gài bẫy thì gài bẫy, nói không chừng bệ hạ còn cảm thấy bọn họ đã làm một chuyện tốt.

Hai nhà kia nghĩ như vậy, hai vị tự coi là lão trọng thần của Chiêu Ninh để cũng nghĩ như vậy. Cho nên sau khi nhận được lợi lộc từ hai nhà tông thất, họ vô cùng biết thời thế mà đề cử Tấn vương trong lúc chúng đại thần bàn bạc chuyện kết thân.

Hòa thân là chuyện quốc gia đại sự, đề cử người thích hợp để hòa thân là bổn phận của đám văn võ bá quan. Lục Quý Trì chưa cưới gả, tuổi tác cũng xứng với công chúa Bắc Hạ, hơn nữa xuất thân hoàng tộc, thân phận tôn quý, có người đề cử chàng là chuyện rất bình thường. Huống chi đây chỉ là đề cử, quyền quyết định vẫn nằm trong tay Chiêu Ninh để, cho nên chuyện này vốn chẳng đáng nói.

Đề cử đáng nói là, giữa lúc một trong hai lão đại thần kia ra sức đề cử Tấn vương, đã tự coi mình như thân tín của đề vương mà nói ra vài lời không nên nói —

Ví dụ như, trước giờ Tấn vương không an phận, mặc dù bây giờ nhìn như ngoan ngoãn thu mình, nhưng sao biết không phải gã đang gài bẫy? Gã công chúa Bắc Hạ của gã, nhờ một lúc nào đó công chúa Bắc Hạ làm chuyện xằng, kẻ liên lụy chỉ có mình Tấn vương, đến lúc đó bệ hạ trực tiếp chụp mũ lên hai người họ, hoàn toàn loại trừ cái gã trong lòng này.

Hoặc ví như, cô công chúa Bắc Hạ kia không có ý định làm gì xấu, vậy còn Tấn vương? Có thể sau khi gã nắm được một cơ hội như công chúa Bắc Hạ, lại mất kiên nhẫn mà lòi đuôi, đến lúc đó bệ hạ cũng lại chụp mũ lên đôi họ, hoàn toàn loại trừ cái gã trong lòng này.

Đây là vọng đoán thánh ý.

Kể ra nếu đoán đúng thì cũng không sao, cấp trên vui vẻ, may ra còn được trọng thưởng. Nhưng vấn đề là, Chiêu Ninh để đã thay đổi, y không còn là một Chiêu Ninh để chứa đầy sát ý, chỉ hận không thể sớm tiến vong thẳng em trai mình nữa.

Bây giờ đối với y mà nói, đề đệ hung hăng không còn là một mối lo ngại, mà lại là một tấn trò hề :)

Quan trọng nhất, thái hậu rất thích Lục Quý Trì.

Vì mẹ ruột mình, Chiêu Ninh để sẽ không tùy tiện khai đao với Lục Quý Trì, chứ nói chi gần đây nó còn vô cùng an phận, nên y cũng không nổi lên sát tâm gì cả.

Thế mà ông gã đại thần lăm lăm mồm lăm miệng này vì khăng khăng muốn Chiêu Ninh để sớm quyết định người hòa thân, lại đi tìm đường chết mà chia rẽ mối quan hệ của Chiêu Ninh để và Lục Quý Trì.

Hay nói trắng ra, là âm mưu hãm hại.

Chiêu Ninh để nghe xong không nói gì, y chỉ cười nhạt, phất tay cho họ lui ra.

Hai lão thần khi đó cảm thấy hẫng là y đang rất tán đồng, nhưng hôm nay xem ra...

Vị hoàng đế chán ghét em trai đến tận cùng, chỉ muốn nhanh chóng hại chết gã giờ đâu rồi?!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 85: “Hợp Diệp liệu có vinh hạnh được gả cho Tấn vương không?”

Bỏ qua sự sợ hãi, bàng hoàng trong lòng hai vị lão thần kia sang một bên, Chiêu Ninh để vừa ngồi xuống được một chốc, sứ thần Bắc Hạ đã tới.

Lục Quý Trì vô thức ngẩng đầu lên hóng, nhưng khi nhớ tới Chiêu Ninh để từng kể, công chúa Bắc Hạ thích kiểu thư sinh bánh bao, chàng lại vội vã cúi đầu xuống.

Trong điện lực này phần lớn là mấy ông già tóc đã điểm hoa râm, mặt đầy nếp nhăn, được mấy người trẻ trung, gọi là dễ nhìn, ngoại trừ Tấn Tranh là kiểu ‘lỗ măng’ mà công chúa Bắc Hạ không thích, thì hầu hết đều đã lập gia đình. So ra, chàng dù không phải thư sinh bánh bao thì giờ cũng sẽ trở thành thư sinh bánh bao, đã thế nguyên chủ lại có tướng mạo và đáng đáp thuộc hàng ngon nghề, ngộ nhờ cô công chúa Bắc Hạ kia trông thấy mà đem lòng yêu thích, thế thì rắc rối to...

Phui phui! Trẻ con trẻ mỗ! Không biết kiêng kỵ! (*)

(*) Nguyên văn – Đồng ngôn vô kỵ! Đồng ngôn vô kỵ! – mình tình dịch thành hai câu ‘Nói năng bậy bạ’ nhưng đoạn sau có nhắc tới ‘trẻ con’ nên mình đành để như trên – câu ‘đồng ngôn vô kỵ’ được hiểu là ‘trẻ con thì hay nói chuyện không biết kiêng kỵ’.

Lòng khê run, Lục Quý Trì thầm thì si và bản thân đôi ba tiếng.

Nhưng mà có lẽ do cảm thấy chàng đã chừng này tuổi mà còn so sánh bản thân với trẻ con, thật không biết xấu hổ, nên ông trời già chẳng những không bỏ qua cho cái ‘không biết kiêng kỵ’ của chàng, còn xấu tính giáng cho chàng một chùm sét ngang tai —

Chàng không nhìn công chúa Bắc Hạ, nhưng công chúa Bắc Hạ ngay từ lúc bước vào đã thấy chàng rồi, hơn nữa sau khi nhận ra chàng thì hai mắt tỏa sáng, la lên: “Là anh!”

Lục Quý Trì ban đầu còn ngượng, cần bản chàng không ngẩng đầu nhìn về phía sứ đoàn Bắc Hạ, nên đương nhiên không biết ‘anh’ mà công chúa Bắc Hạ nói tới là đang chỉ chàng.

Ấy thế mà đương lúc chàng định đồng tai lên nghe ngóng, xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra, thì Chiêu Ninh để vốn đã quá mắc cười trước phản ứng của chàng, đột nhiên đánh tiếng: “Công chúa lại biết Tấn vương của bốn triều à?”

Gi gì? Tấn vương?

Chẳng phải là chàng sao?

Lục Quý Trì như chết lặng, ngẩng đầu lên nhìn theo bản năng, chỉ thấy một cô nương vóc người dong dong cao, dung nhan không hề xấu xí, trái lại toát lên vẻ khí khái hiên ngang, đang nhìn chăm chăm vào chàng, trong sự kinh ngạc thấp thoáng nét mừng vui.

“Hóa ra vị này chính là Tấn vương của quý quốc sao?” Quả thực không ngờ chàng thiếu niên điển trai năng tình cờ nhìn thấy lại chính là vị phụ quân tương lai trong truyền thuyết của nàng. Tấn vương điện hạ của Đại Chu, công chúa Bắc Hạ ban đầu còn không dám tin, ngay sau đó ánh mắt cô nàng vui sướng đến dịp lại.

Trước đó nàng đã chuẩn bị tính thần phái gả cho một kẻ xấu xí, hôm nay trông ra...

Đây quả nhiên là miếng bánh ngon từ trời rơi xuống...

Không đúng, là duyên phận, là mối duyên phận được trời đất tác thành!

Vũ Văn Cảnh không nghĩ tới lại có chuyện trùng hợp đến thế, thấy cô em gái đang bưng bưng hứng thú bóp tay mình, miệng y không khỏi méo mó, y âm thầm kéo tay áo nàng, nhắc nhở nàng không được để thất lễ.

Vũ Văn Hợp Diệp lúc này mới định thần lại được, nàng cúi đầu hành lễ với Chiêu Ninh để, “Hồi bẩm bệ hạ, chi là Hợp Diệp có cơ duyên trông thấy Tấn vương điện hạ, điện hạ chưa từng quen Hợp Diệp.”

Chiêu Ninh để có chút bất ngờ xen lẫn hứng thú nhìn sang đề đệ hung hăng: “Ra là thế.”

Sau khi Lục Quý Trì lấy lại tinh táo, lòng chàng trối dậy một loại dự cảm cực xấu.

Trông cái ánh mắt cô công chúa Bắc Hạ nhìn chàng này...

Mẹ kiếp không lẽ cái miệng quạ đen của chàng nói trúng phúc rồi?!

Sực nhớ tới chuyện Chiêu Ninh để tựa hồ có ý định gả công chúa Bắc Hạ cho mình, Lục Quý Tri cảm thấy thật nhưê đầu. Chàng nghĩ ngơi một thoáng, rồi nhanh trí, định tiến lên một bước, ngay trước mặt toàn thể văn võ bá quan trình bày rõ ràng chuyện của chàng với Khương Hằng, dập tắt ý định của công chúa Bắc Hạ, ấy thế mà...

“Bê hạ, Hạp Diệp vô cùng ngưỡng mộ nhân phẩm của Tần vương điện hạ, nghe nói điện hạ chưa thành gia lập thất, không biết Hạp Diệp có được vinh hạnh trở thành vương phi của điện hạ hay không?”

Thật trùng hợp, Vũ Văn Hạp Diệp lên tiếng trước chàng chỉ sớm hơn đúng một giây.

“!!!!”

Đầu óc Lục Quý Tri ù ù, không để Chiêu Ninh để lên tiếng đáp lời đã bước lên trước đưa ra lời cự tuyệt: “Thật vinh hạnh khi được công chúa đề ý, chỉ là dù bốn vương chưa thành hôn, nhưng đã sớm hẹn ước sẽ bạc đầu giải lao cùng người khác, chỉ sợ không thể đón nhận thêm ý tốt của công chúa.”

Vũ Văn Hạp Diệp nhất thời sững sốt, ngay sau đó nàng do dự lờm ông anh nhà mình: Anh nói hoàng đế Đại Chu dự định để Tần vương cưới em là như thế này đây à?!

Mất Vũ Văn Cạnh cũng trầm xuống, nụ cười trên môi y tắt lịm

Dưới tiền đề song phương đều ngầm hiểu, chuyện Vũ Văn Hạp Diệp chủ động nói muốn gả cho Lục Quý Tri, có đáng đáp như hạ thấp vị thế trước Đại Chu, nhưng cũng không quá đánh mất mặt mũi — nữ tử Bắc Hạ trước giờ nhiệt tình thẳng thắn, không ngần ngại bộc lộ tình cảm của mình với người khác. Vũ Văn Hạp Diệp chủ động nói ngưỡng mộ Lục Quý Tri, muốn gả cho chàng làm phi, mọi người nhìn sẽ chỉ thấy nàng coi mở hoạt bát, chứ không cho rằng nàng khác người.

Nhưng bị Lục Quý Tri cự tuyệt thẳng thừng như vậy, nhất thời Vũ Văn Hạp Diệp không có bậc thang leo xuống — sớm thế nguyên rặng long đầu bạc với người khác, chuyện này thật giả chưa rõ, lại cộng thêm những tin đồn bôi nhọ về Vũ Văn Hạp Diệp trước đó, lời này của chàng vào tai người khác thì không khác gì ý ‘ta không muốn lấy cô, thậm chí ta còn chê cô nữa’!

Cảm Vũ Văn Cạnh bạnh ra, đôi tròng mắt xanh thăm thẳng qua vài phần sắc bén, nhưng mà y chưa kịp lên tiếng, Lục Quý Tri đã nhanh chóng kể ra nguyên nhân chàng cần phải chịu trách nhiệm với Khương Hằng, cũng rất chân thành bày tỏ: “Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, từ mã nan truy, nếu đã thuộc về trách nhiệm của bốn vương, bốn vương tuyệt không trốn tránh. Hơn nữa Khương cô nương từng có ơn với bốn vương, bốn vương càng không thể phụ lòng nàng ấy. Bằng không... một người không dám đứng ra chịu trách nhiệm, vong ân phụ nghĩa, hẳn là công chúa cũng xem thường?”

Vũ Văn Hạp Diệp đương nhiên chỉ có thể gật đầu, không lẽ nàng lại tự nhận ‘bốn công chúa chỉ thích đàn ông không có trách nhiệm, vong ơn phụ nghĩa’ sao?

Nàng để nén sự thất vọng xuống đáy lòng, rồi hạ miệng cười sang sảng, như thể chưa có chuyện gì xảy ra: “Xem ra ta đã đến trễ một bước, thật đáng tiếc! Tuy nhiên dù tiếc nuối, nhưng Hạp Diệp tại đây vẫn thật lòng chúc cho Tần vương điện hạ và Tần vương phi tương lai cảm sát hòa mình, phu thê ân ái! Chỉ là... không biết khi nào thì điện hạ tó chức thành hôn? Hạp Diệp mặt dày mày dạn, cũng muốn đến phủ cạn một chén rượu mừng, tranh thủ hưởng sái không khí ngày vui của hai vị!”

Lời trước thì cũng thôi, lời sau lại rõ ràng mang theo ý dò xét — không phải nàng không tin tưởng Lục Quý Tri, là chàng đã nói vừa có lý vừa có tình, nghe không giống qua quyết lấy lệ. Sợ dĩ nàng cố tình bày tỏ hoài nghi, chỉ vì sợ hành động lỗ năng ban nãy của nàng sẽ đưa Bắc Hạ vào thế bị động trong cuộc đàm phán hòa bình lần này, nàng đang cố lấy lại chút thể diện mà thôi.

Bây giờ, chỉ cần Lục Quý Tri vui vẻ nói ra ngày thành thân, kèm theo sự hoan nghênh nồng nhiệt là chuyện sẽ xong.

Nhưng vấn đề là, Chiêu Ninh để còn chưa đồng ý hôn sự của chàng với Khương Hằng.

Chàng có thể mượn việc trấn an Bắc Hạ để truyền rao chuyện chàng và Khương Hằng, âm thầm gây sức ép lên Chiêu Ninh để phải chấp thuận cho mối hôn sự này, nhưng muốn chàng quang minh chính đại, chắc nịch một lời ‘Ngày cưới của ta và Khương Hằng định vào ba tháng sau’, khi mà Chiêu Ninh để còn đang im lặng, hiển nhiên không tình nguyện tác thành cho chàng thì...

Ừ chà chàng lại ngại mạng mình quá lớn rồi!

Giờ chút trò vật đã mạo hiểm, còn có gan trước toàn thể bá quan coi thường ý tứ đế vương, tự chịu quyết định hôn sự?

Chắc kèo mĩ sẽ độc thân cả đời, mĩ tin không!

Lục Quý Tri lâm vào thế bí, chàng chờ người trong chốc lát, miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Chuyện phát sinh quá vội vàng, còn chưa kịp bàn bạc ngày thành thân, sau này quyết định, rượu mừng chắc chắn sẽ không thiếu phần của công chúa.”

Câu trả lời của chàng thật ra cũng có ý tự tiện chủ trương, nhưng ít ra không quá phách lối, Lục Quý Tri dứt lời bèn liếc nhanh về ông anh hờ, bụng thấp thòm.

Người anh em ơi, tôi chỉ muốn lấy vợ sống yên ổn qua ngày thôi, không hề có ý gì khác cả...

Chiêu Ninh để không đáp lại ánh nhìn của chàng, sắc mặt y trước sau một vẻ ôn hòa tùy ý, không nhìn ra vui giận.

“Theo như lời của Tần vương điện hạ, chuyện xảy ra đã từ hai ngày trước, sao có thể chưa định ngày thành thân? Tuy nói là bắt đắc dĩ, nhưng nếu Tần vương điện hạ đã vô ý bôi nhọ thanh danh của cô nương người ta, cũng đã quyết định sẽ chịu trách nhiệm, tại sao không nhanh chóng nước nằng về làm vợ, chấp bút cho một giai thoại anh hùng cứu mỹ nhân? Tại hạ nhớ tới tập quán của quý quốc, những chuyện như thế này sẽ không tri hoãn, bằng không tuy điện hạ vô sự, nhưng bên đang gái sẽ nhận nhiều lời đàm tiếu.” Người lên tiếng là một gã đàn ông trung niên phong thái lịch sự, đứng sau lưng Vũ Văn Cạnh, giọng gã ta nghe thì cung kính, nhưng thần thái toát lên vẻ ngạo mạn khiêu khích dễ thấy, “Hoặc những lời điện hạ vừa đưa ra, đơn giản chỉ vì muốn lấp liếm, không muốn nước công chúa nước thần về làm đầu chàng?”

Lời vừa dứt, cả đoàn sứ thần mặt mũi đều trở nên khó coi.

Câu giải thích hồi này của Lục Quý Tri chỉ tình chí lý, cũng đặc biệt nói rõ chuyện mới phát sinh hai ngày trước, nên công chúa không biết rất bình thường, hơn nữa trong lời vừa rồi của chàng còn gián tiếp cất nhắc Vũ Văn Hạp Diệp, coi như đã giải quyết xong chuyện này — ít nhất thì nhìn sắc mặt Vũ Văn Cạnh hòa hoãn hơn đôi chút.

Nhưng chỉ vì một câu nói của gã đàn ông đứng tuổi này, không chỉ xé vấn đề ra to, còn tăng thêm mâu thuẫn đôi bên — không muốn cưới công chúa của chúng ta thì thôi, lại còn đem đặt lửa người, không coi Bắc Hạ ra gì!

“Im miệng, không được vô lễ với Tần vương điện hạ!”

Vũ Văn Cạnh lên tiếng, sắc mặt y lúc này mới đứng lì sa sầm, nhưng không phải vì Lục Quý Tri như mọi người nghĩ, mà vì gã đàn ông trung niên kia — Bắc Hạ nội loạn, một phe chủ hòa, một phe chủ chiến, y coi như đứng đầu phe chủ hòa, tồn biệt bao công sức mới thuyết phục được vua Bắc Hạ đồng ý chuyện đàm phán hòa bình với Đại Chu. Chuyện này mãi mới xong, thế mà gã ta lại cố tình khơi mào rắc rối, muốn nhen lên ngọn lửa đối đầu giữa sứ đoàn Bắc Hạ và triều thần Đại Chu.

Đấy rõ ràng là mặt thám dò phái chủ chiến của triều đình Bắc Hạ gài vào sứ đoàn, Vũ Văn Cạnh chỉ hận không lập tức bóp chết được gã ta, nhưng chuyện liên quan tới Bắc Hạ cũng như địa vị của Bắc Hạ trong lần đàm phán này, y nể mặt vua Bắc Hạ mà tạm thời nhẫn nhịn — gã đàn ông trung niên đã xé toạc vấn đề đến mức này, khiến y không kịp ngăn cản, y chỉ có thể hi vọng Lục Quý Tri sẽ đưa ra một lý do thích hợp để đôi bên cùng giữ được thể diện.

Nhưng mà Lục Quý Tri hiện cũng rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Chàng biết dưới tình hình trước mắt, biện pháp giải quyết tốt nhất là lập tức quyết định ngày cưới, gã đàn ông trung niên kia hiển nhiên đã nhìn ra sự chần chừ của chàng, nên mới cố tình sinh sự.

Nhưng Chiêu Ninh để còn chưa lên tiếng, chàng sao dám nói gì.

Mà những lý lẽ khác có thể đưa ra... Ví dụ như ông đây thân phận tôn quý, không tới phiên một bề tôi ngoại quốc như ông có quyền hỏi tới, mấy vị đại thần bên cạnh đều đã làm giùm.

Nhưng hoàn toàn không có tác dụng, sứ đoàn Bắc Hạ hiện giờ đang vô cùng tức giận — chuyện liên quan tới danh dự của công chúa nước ta, chúng ta sao có thể mặc kệ? Bọn ta cứ hỏi đấy? Các ông đúng là ép người quá đáng!

Triều thần Đại Chu nhao nhao: Ép mấy người thì làm sao? Nước bại trận còn dám ở đây khua môi múa mép! Có tin ông đây giết chết tại bay không?

Sứ đoàn Bắc Hà bắt cháp: Lên thì lên! Ông đây sợ chết!

....

Song phương vốn là kẻ thù nhiều năm, nhìn thấy đối phương thì chỉ hận không thể lao vào dồn nhau vào chỗ chết, ẩm ỉ như vậy, biểu tượng hòa bình miễn cưỡng duy trì trong lần đàm phán này cơ hồ sắp đổ vỡ.

Trong thoáng chốc, Lục Quý Trì cảm thấy chàng như ‘lam nhan họa thủy’; “...”

Đàm phán hòa bình là chuyện quốc gia đại sự, liên quan tới an nguy của toàn dân hai nước, không thể cứ thế đi tong được, chàng bốp trán, đánh liều đứng lên nói lớn: “Tuy nói thành thân hay không, lúc nào thành thân là chuyện riêng của bốn vương, không tới phiên mấy người hỏi tới, nhưng thiết nghĩ chư vị đây thực nôn nóng muốn hưởng kế hi sự của bốn vương, bốn vương cũng chẳng phải người keo kiệt...”

Chàng dứt lời, bèn ngoảnh đầu vái Chiêu Ninh để một cái, “Chi bằng hoàng huynh hãy nhanh chóng giúp thần đệ định ngày kết hôn đi, sớm chút thì tốt, giúp chư vị đây kịp thường thức tiệc mừng của bốn vương, còn giúp bốn vương thu thêm được vài phần quà mừng”

Thiếu niên giọng nói ung dung, mang theo vài phần đùa giỡn, nhưng đôi mắt hoa đào đẹp đẽ của chàng đang ánh lên sự kính sợ và ý cầu xin tha ghê gớm! Ôi đệ thật sự bất đắc dĩ mà, hoàng huynh hãy mình giám cho đệ nha nha!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Ban hôn

[Cuối kỳ hơi lảm bảm bài tập nên edit không được thường xuyên]

Chuyện đã đến nước này, trừ phi Chiêu Ninh để không định lên tiếng, y không có lựa chọn nào khác ngoài việc quyết định ngày thành hôn.

Cho nên khi y cười híp mắt thông báo hôn lễ sẽ rơi vào ngày mười tám tháng mười, Lục Quý Trì bắt gác cảm thấy đắc ý.

Chàng gắng trấn tĩnh tạ ơn, ngoảnh đầu lại giảng hòa đôi câu với đám người đang tranh cãi ồn ào, rồi mới trở lại vị trí ngồi; nom chàng như vui mừng nhưng thật ra trong lòng đang rối rắm nghĩ cách khiến ông anh hờ hạ hỏa, để mối hôn sự trở thành ván đá đóng thuyền.

Từ lúc đó, yến hội chính thức bắt đầu.

Tiếng đàn sao vút tai vang lên, nhóm vũ nữ đáng người yếu điệu, tà áo nhẹ bay theo từng bước chân tha thướt xuất hiện. Đương lúc yến hội linh đình, bầu không khí gươm đao tuốt vỏ đã dịu đi phần nào, đôi bên không hện mà cùng giấu đi thế mạnh, âm thầm kèn cựa, dò xét lẫn nhau.

Chiêu Ninh để lười nhác ngá người trên long ý, về mặt tươi cười thân nhiên, không chút xao động, như thể y chẳng nhìn ra mạch nước ngầm đang dâng lên dưới giá cảnh tượng như yên bình, hòa hợp này.

Lục Quý Trì than thầm hai chữ ‘ngu ngốc’, nghĩ tới vừa rồi bản thân đi tìm đường chết, cả người càng thêm sợ hãi.

Tuy nhiên dù sợ hãi đến đâu, chàng vẫn phải đối mặt, thế nên khi yến hội vừa tan, chàng liền chủ động đi theo, tỏ ý có chuyện cần nói với hoàng huynh.

Chiêu Ninh để như cười như không nhìn chàng, không hề cự tuyệt.

Lục Quý Trì lặng lẽ thở phào một hơi, đến khi về tới cung Thái Cực, chàng vội quý bịch xuống nền đất xin tha: “Thần đệ không nên tự chủ trương, xin hoàng huynh giám tội!”

Chàng không giải thích, mở miệng ra là đệ sai rồi, đệ nhận tội, huynh phạt đệ đi; thái độ nhận sai khản thiết tới độ Chiêu Ninh để ghen hợm, hóa khí trong người không tài nào phát ra được.

“Đệ nên biết, trẫm không hề hy vọng đệ làm rể Khương gia.” Sau một hồi yên lặng, vị đế vương trẻ tuổi lẳng lặng nhìn chàng.

Không ngờ y lại nói thẳng, Lục Quý Trì ngẩn người, mặt hơi biến sắc. Nhưng chàng cũng đã suy nghĩ cẩn kễ tường tận từng góc ngách vấn đề, giờ phút này đương nhiên chàng sẽ không vờ vịt nhảm nhí thừa rằng ‘huynh đang nói gì đệ ngu dốt không hiểu’, chỉ gãi đầu thẳng thắn bày tỏ: “Thần đệ hiểu, thần đệ cũng biết nếu khăng khăng làm theo ý mình, nhất định sẽ làm hoàng huynh không vui.”

Giọng điệu nghe rầu rĩ, vừa có chút hồi hộp lại vừa có chút sợ sệt, nhưng không hề có ý lải lải, “Nhưng thần đệ là một nam tử, sao có thể vì sợ mất đi sự ưu ái của hoàng huynh, mà buông tay người con gái đệ thích?”

Chiêu Ninh để khựng lại, có chút bất ngờ.

Y ngạc nhiên khi nghe được câu này từ miệng của người đệ đệ hung hăng của mình.

Mặc dù ban đầu khi phát hiện Lục Quý Trì tựa hồ có tình ý với Khương Hằng mà không nhận ra, còn trăm phương ngàn cách giúp nâng tìm nhà chồng mới, y cảm thấy rất thú vị, không cản trở hai người qua lại, nhưng y quả thực chưa từng nghĩ hai người có thể phát triển đến đâu.

Thứ nhất, từ nhỏ Tần vương không thích giao du với con gái, lớn lên nhìn thấy nữ tử còn tỏ vẻ chán ghét, như thể người ta chỉ cần tiến đến gần cũng có thể làm bầu không khí xung quanh bốc mùi. Một người mắc chứng chán ghét nữ tử như vậy, cho dù đã hiểu lòng mình, Chiêu Ninh để vẫn không tin chàng sẽ chủ động theo đuổi một ai. Một khi chàng không chủ động, chưa nói tới việc Khương Hằng có thích hay không, dù thích, một tiểu thư khuê các đoạn trang dù đẹp như nàng.. lại có thể vớt bỏ dè dặt mà chủ động tiến tới sao?

Thứ hai, Tần vương nói dễ nghe là người thức thời, nói khó nghe là kẻ ích kỷ, ban đầu vì đã tâm cao mình, đến cả em ruột là Thập công chúa chàng cũng không quan tâm; dù hiện nay không còn muốn tạo phản, nhưng để có được sự tín nhiệm cũng như ưu ái của đế vương, Chiêu Ninh để tin chàng sẽ không chọn một cô nương không những không đem lại lợi ích nào, mà còn có khả năng khiến bản thân rơi vào nguy hiểm, làm vương phi.

Thế nên khi hai vị lão đại thân kỳ tiến cử Lục Quý Trì cưới công chúa Bắc hạ, Chiêu Ninh để dù ghét họ vọng đoán thánh ý, lại lớn gan mưu hại đệ đệ, nhưng trong lòng cũng có phần tán đồng.

— trong đám tôn thất quả thực không còn ai thích hợp để hòa thân hơn chàng.

Ấy thế mà ngay khi y định hạ chiếu chỉ, tin tức Khương Hằng bị bắt cóc, Lục Quý Trì vì cứu nàng mà không may hủy hoại thanh danh của nàng lại truyền tới.

Những tính toán bị xáo trộn, hiển nhiên Chiêu Ninh để không vui, nhưng khi tra rõ nguồn cơn, biết chuyện không phải do một tay Lục Quý Trì hay Khương Hằng dựng nên, y đã chuẩn bị tác thành cho cả hai— y không muốn Lục Quý Trì và Khương Hằng thành thân, không phải vì còn hoài nghi Lục Quý Trì, mà chỉ vì phòng ngừa bất trắc.

Với những người như y, bốp chết nằm mộng phiền toái, không cho nó có hội xuất hiện, là một loại phản xạ tăt hữu. Nếu để cho sự đã rồi mới đi giải quyết thì y đã chẳng ngồi được trên ngai vàng.

Nhưng chuyện đã đến nước này, sau lưng Khương Hằng còn có Tần gia và hai mẹ con Tần thái phi, y cũng không ngại lùi một bước.

Về vấn đề tại sao đã quyết định tác thành cho đệ đệ mà vẫn đem công chúa Bắc Hạ đến thăm dò chàng, đơn giản chỉ vì muốn đùa giỡn một chút, nhân cơ hội ước lượng sức nặng của Khương Hằng cũng như mối hôn sự này trong lòng chàng, để tiện thu xếp tốt chuyện về sau.

Phản ứng của Lục Quý Trì khi đó nằm trong dự đoán của y — sự trong sạch của Khương Hằng bị hủy trong tay chàng, thì mặc kệ trong lòng chàng nghĩ gì, để có thể cho Tần gia và mẹ con Tần thái phi một câu trả lời xác đáng, chàng phải bày ra phong thái thành khẩn. Cho nên Lục Quý Trì có thật lòng với Khương Hằng hay không, Chiêu Ninh để lúc đó không chú ý kỹ, cũng không thể nào đoán được.

Dù sao kết quả đã vậy, y chỉ cần nương theo tự nhiên mà ban hôn thôi.

Ai ngờ vừa định lên tiếng, lại có người bẩm các đại thần cầu kiến, chuyện quốc gia đại sự quan trọng, Chiêu Ninh để tất nhiên phải gạt chút chuyện vặt của đệ đệ sang một bên, trêu chọc chàng một câu rồi rời bước.

Vốn định sau khi xử lý xong sẽ hạ chỉ, kết quả là y bận tới tận tối.

Sau đó, công chúa Bắc Hạ chủ động cầu hôn, đệ đệ hung hăng luống cuống hết cách, bèn đem chuyện giữa chàng và Khương Hằng nói ra trước toàn thể bá quan, còn bày ra đáng vẻ không phải khanh thi nhất định không lập gia đình.

Chiêu Ninh để tức quá hóa cười.

Đây là đang muốn ép y dây mà!

Thằng nhóc to gan chết tiệt!

Đến khi nhìn chàng vừa chọn cái chết lại vừa ra sức dùng ánh mắt tội nghiệp, sự sệt của mình hướng về y cầu xin tha thứ, vị đế vương trẻ tuổi không khỏi buồn cười. Nghĩ tới chàng cũng coi như dựa vào năng lực mà hóa giải tranh chấp hai nước, sự tức giận trong lòng mới dần nguôi ngoai.

Gìơ lại thấy thái độ nhận sai nghiêm túc của chàng, trông mắt Chiêu Ninh để khẽ đảo quanh, chút bực dọc còn dư tan biến, chỉ là...

“Nghĩa là, không phải nàng ấy thì đệ sẽ không lấy à?”

“Đứng.” Lục Quý Trì không hay những suy nghĩ trong đầu Chiêu Ninh để, chàng biết y sẽ không khai dao với chàng vì chuyện này, nhưng sự chán ghét hẳn sẽ tồn tại, chàng đâm chiêu trong giây lát, dứt khoát mở lời, “Thần đệ tự biết tội, không dám biện minh, chỉ là hôm nay thanh danh của Khương Hằng đã buộc chặt với đệ, đệ thực sự không thể phụ nàng ấy, xin hoàng huynh tác thành cho! Thần đệ tình nguyện sau khi lập gia đình sẽ rời xa kinh thành, suốt đời này không quay trở lại!”

Câu này của Lục Quý Trì không phải lấy lại làm tiếc, chàng thực sự muốn đi khỏi kinh thành, bắt đầu một cuộc sống tự do tự tại, tận trong xương tủy chàng vẫn là người của hiện đại, trước đây vì bảo vệ tính mạng mới bất đắc dĩ khom lưng uốn mình nịnh nọt Chiêu Ninh để, nhưng nay mạng nhỏ đã giữ được, chỉ cần chàng không phạm sai lầm, mưu cầu một cuộc sống an ổn sẽ chỉ là chuyện nhỏ.

Nếu đã vậy, tại sao còn phải ở lại trong kinh thành, nhìn sắc mặt của Chiêu Ninh để, ngày ngày nom nớp lo sợ?

Đặc biệt, trải qua chuyện này hôm nay, chàng càng thêm kiên định với suy nghĩ này — cưới một cô vợ đã khó đến vậy, khổ sở thế này thì sống làm sao nổi!

Nếu không phải Khương Hằng có gia thế, mất đi tước vị vương gia thì không xứng với nàng, chàng thật muốn bỏ quách cái thân phận vương gia đi làm người bình thường cho rồi, rồi sau đó nghĩ cách rước mẹ già ra khỏi cung, ba người một nhà sống vui vẻ, tốt hơn biết bao nhiêu!

Chiêu Ninh để không đáp.

Lục Quý Trì trông không giống đang nói đùa, y cũng cho chàng không có lá gan bốn cột y. Vị đế vương trẻ tuổi trầm ngâm hồi lâu, quyết định nhân cơ hội này cảnh tỉnh chàng, tránh cho sau này chàng lại bị thế lực đứng sau Khương Hằng làm cho dao động, nói lên ý xấu: “Thái hậu thương đệ, đương nhiên sẽ không để cho đệ rời kinh, chuyện này về sau không cần nhắc lại nữa. Còn... nếu đệ đã biết sai, vậy giờ trẫm cho đệ một cơ hội lấy công chuộc tội.”

***

Chiêu Ninh để muốn Lục Quý Trì lấy thân phận ‘một kẻ vẫn còn ngấp nghé ngai vàng’ đi giao lưu với Vũ Văn Cảnh, điều tra xem y tới Đại Chu thật sự là muốn đàm phán hòa bình, hay còn có mưu đồ khác.

Sau khi xuyên qua, Lục Quý Trì chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện triều chính, Chiêu Ninh để dù không hoài nghi chàng, nhưng cũng không có ý nâng đỡ, hẳn không nên để chàng đi làm chuyện này, nhưng mấy ngày trước, cô á Việt vương phi vốn bị giam ở hoàng lăng lại mất tích.

Đám người cứu á ra, hay nói đám người ngày trước bày kế hại nguyên chủ, theo như thuộc hạ của Chiêu Ninh để điều tra thì có đến tám, chín phần là người Bắc Hạ. Chặng qua hiện tại Bắc Hạ nội loạn, bọn họ không thể xác định đám người đó có phải người của Vũ Văn Cảnh hay không.

Nếu đúng, chuyện đàm phán hòa bình tất là nguy trang, bọn họ ngăn chặn xa xôi tới kinh thành, khẳng định có mục đích khác.

Trước giờ Lục Quý Trì có kinh nghiệm tiếp xúc với đám người họ, hơn nữa mọi người đều biết thừa chàng có dã tâm mưu phản, vô cùng thích hợp để đi nằm vùng, cho nên Chiêu Ninh để mới giao trọng trách này lên vai chàng.

Lục Quý Trì nghe xong lời y, tức thì chối đẩy đẩy — mẹ nó làm gián điệp mà tướng sướng à! Hiện giờ chàng chỉ muốn về nhà lấy vợ gia tăng dân số thôi!

Nhưng khi nghe báo đám người họ tổn công sức đi cứu cô á Việt vương phi kia bôi trơn tay thì nắm giữ bức đồ địa hành quân của Đại Chu, liên quan tới an nguy biên phòng, cao hơn là sự thái bình của đất nước, sau một hồi mím môi yên lặng, cuối cùng chàng vẫn đáp ứng.

Không nhận thì sao?

Chẳng lẽ lại mặc kệ cho cô á dấn dộn kia cấu kết với địch bán nước, để cho Đại Chu mà ông anh của chàng vất vả cứu được lần nữa lâm vào hiểm cảnh sao?

Còn cụ thể nên làm thế nào thì...

“Mai là thất tịch, đường phố trang hoàng đẹp đẽ lắm, chúng ta đi dạo phố nhé?”

Bên tai đột nhiên phả tới một làn gió thơm, Lục Quý Trì lấy tình tảo, nhìn Khương Hằng đang cười đến tít mắt.

Người thương đã ở cạnh, tâm trí nào có thể đặt đâu khác, thiếu niên vội vàng đứng lên đỡ nàng: “Sao nàng lại đứng dậy rồi? Mau ngồi xuống!”

Khương Hằng nháy mắt mấy cái: “Bị thương ngoài da thôi mà, tiếp vẫn đi bộ được.”

Ngay buổi sáng sau hôm yến tiệc ở điện Hàm Tử, Chiêu Ninh để hạ ý chỉ đến phủ Vĩnh quốc công, hôm nay Khương Hằng đã chính thức là Tấn vương phi, Lục Quý Trì cũng có cơ quang minh chính đại đi thăm nàng.

Dân tình Đại Chu coi mờ, đôi bên nam nữ đã đính hôn không đặt nặng tiểu tiết, cùng nhau dạo bộ trên đường phố là chuyện thường thấy, cho nên Khương Hằng mới mở lời gạ chàng ngày mai đi chơi.

“Nhưng còn cần nghỉ ngơi cho khỏe.” Lục Quý Trì không đồng ý, “Mới qua mấy ngày mà.”

“Thôi được, nghe theo điện hạ đấy.” Khương Hằng không tranh cãi với chàng, nàng nương người ngồi xuống ghế, ngoái đầu nói, “Nhưng thiệp đã bức bối trong phòng mấy ngày rồi, hơn nữa cả năm mới có một ngày thất tịch...”

Giọng điệu nàng vẫn như bình thường, không khác trước, nhưng trời sinh chất giọng mềm mại nhẹ nhàng, nói một hơi dài như vậy, lại nghe ra có phần lăm lăm.

Lòng Lục Quý Trì thấy ngựa ngửa, chàng không nhịn được, bật thốt lên: “Đi đi đi, nàng đã nói ta ắt phải nghe! Cùng lắm thì ta cưỡng nàng!”

Khương Hằng ngẩn ngơ, cười phì thành tiếng.

Lục Quý Trì lúc này mới nhận ra chàng lại nói đại. Cùng nhau đi dạo phố thì không sao, nhưng sao có thể cưỡng đi dạo phố, cặp vợ chồng đứng đắn cũng ngại làm thế.

“Khụ khụ, y ta là...” Chàng thiếu niên mặt nóng lên, vừa định cứu vãn chút hình tượng, lại nghe tiểu nha hoàn bẩm báo, Khương Từ tới.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Nàng nghĩ ngợi, không nhận được mà kiễng chân thơm lên má chàng

Ngồi còn chưa ấm chỗ, cậu em vợ tương lai đã nghe tiếng mà tới, miệng Lục Quý Trì không khỏi méo xệch đi.

Từ khi y chỉ ban hôn truyền xuống, chàng có thể quang minh chính đại tới thăm Khương Hằng, chân trước chàng vừa bước qua cửa, chân sau cậu nhóc này đã kéo léo xuất hiện, lấy danh nghĩa tới thăm chị và anh rể tương lai.

Tuổi cậu nhỏ, vẻ ngoài như vò hại, đặc biệt khi cười lên thì rõ một vẻ ngây thơ không rành thế sự, khiến người ngoài nhìn vào vừa yêu thích vừa tiếc thương. Thế nên những lần trước, Lục Quý Trì không hề nhận ra điểm kỳ lạ, chỉ cho là cậu tò mò về anh rể tương lai, mới vác cái thân bệnh tật chạy tới tận nơi gặp chàng.

Cho đến một ngày khi chàng muốn ti tế với Khương Hằng, lại thấy nàng bệnh bịn bịn thuốc cho em trai, không rành để ý tới chàng, chàng mới ngộ ra: Mỗi lần cậu em vợ tương lai ốm yếu này có bên cạnh, sự tồn tại của chàng trong mắt Khương Hằng sẽ giảm thấp tới đáng thương, thậm chí có lúc chàng còn không chen lời được.

Lục Quý Trì lờoi suy nghĩ chứ não có ngu, nhìn Khương Từ mặc dù luôn ngoan ngoãn ngồi yên một bên, không nói gì, nhưng cứ khi chàng và Khương Hằng hơi kề cận là cậu sẽ đánh tiếng, lúc thì ho khan, lúc thì muốn uống nước, chàng đã hiểu ra.

—thằng nhóc này nào phải tới thăm viếng, rõ ràng nó không yên tâm về chàng, tới theo dõi thì có!

Trông thằng nhóc nhìn chàng ngây thơ vô tội mà ánh mắt chất chứa địch ý, Lục Quý Tri dờ khóc dờ cười. Cậu nhóc đang cảm thấy chàng đoạt mất chị gái, coi chàng như kẻ địch đây mà!

Là người lớn, Lục Quý Tri dĩ nhiên không so đo với con nít, huống chi dù chàng không có chị, hiện giờ cũng có một cô em gái, dù Thập công chúa chỉ như một cô em họ, nhưng đến một ngày con bé lập gia đình, ắt hẳn chàng sẽ thấy khó chịu trong lòng —củ cải trắng nhà mình chăm tới béo tròn, giờ tro mắt nhìn con heo ngoài ruộng đi, ai vui cho được?

Khurong Từ mất mẹ từ bé, được chị gái chăm sóc nuôi nấng, Khurong Hằng với cậu vừa là chị vừa là mẹ, nên nếu cậu sinh ghét, Lục Quý Tri cũng cảm thấy bình thường. Chị là chàng hơi nhứt đầu —thằng nhóc này cười tít cả mắt đến là hồn nhiên, nhưng rõ là rất có chủ ý, tâm tư khó dò, cực kỳ khó lấy lòng. Đạo gần đây chàng mang đến không biết bao nhiêu quà cáp mới mẻ thú vị, ngoài mặt thì cậu hôn hờ nhận lấy, quay đi quay lại vẫn nghiêm túc làm phận bóng đèn, Lục Quý Tri tức muốn khóc.

Nào có được rú rí mật ngọt như tưởng tượng, muốn nói chuyện cùng vợ tương lai phải chờ ông cụ non này uống xong thuốc, thuận hơi thở, sau đó phải nhân khe hở mà chen lời vào... Yêu đương kiểu này, người ngoài nhìn chắc thương cảm tới rớt nước mắt quá!

Nhưng khó chịu thì khó chịu, Lục Quý Tri vẫn tình nguyện chịu cảnh tức giận này —bản thân cướp đi cô chị đã nương tựa sống bên nhau nhiều năm, hà còn không cho phép người ta bực bội cái gì?

Lúc này, Khurong Từ vừa bước qua cửa, đã trông thấy ánh nhìn bao dung từ ông anh rể xui xẻo.

Cậu thiếu niên nhỏ tuổi ngăn ra, lòng đầy lên một cảm giác khó hiểu. Trực giác này vô thức xoa dịu ánh mắt lạnh lùng đang già vờ ngây thơ của cậu, nhưng khi nhìn chị mình xinh đẹp dịu dàng ngồi bên, tìm cậu như bị thứ gì bóp nghẹt, sự sợ hãi và kháng cự bỗng chốc bủa vây.

“Chị,” Khurong Từ nhanh chóng cúi đầu, nở một nụ cười vô hại, “Nghe nói điện hạ đến, em vội vàng qua thỉnh an.”

“Thân thể em yếu ớt, không nhất thiết ngày nào cũng phải qua, điện hạ không trách em đâu.” Khurong Hằng không hiểu lòng em trai, chỉ hơi buồn cười lắc đầu, nhưng không nói gì thêm, nàng kêu nha hoàn đỡ cậu ngồi xuống ghế, tự tay rót một ly trà nóng đưa cậu, ánh mắt hiền từ hỏi, “Hôm nay em thấy trong người sao?”

Khurong Từ không vội nhận lấy ly trà cũng không đáp lời ngay, sau khi hành lễ với Lục Quý Tri xong mới khéo léo đáp: “Cũng không đến nỗi ạ, chỉ là đi một đường sang, dù không thấy quá mệt, nhưng cũng thử gắp.”

Khurong Hằng vừa nghe thì định giờ tay lên vỗ lưng giúp cậu xuôi xuôi, nhưng chưa kịp động thì ai kia đã giành trước một bước.

“Đề ta.” Lục Quý Tri cười híp mắt dứt lời, mấy hóm hỉnh lảng quan sát, chàng đã học lõm được cách thức Khurong Hằng vuốt lưng cho Khurong Từ, bảo: “Chẳng phải nàng định thêu khăn tay sao, thêu tiếp đi.”

Lúc chàng tới Khurong Hằng đang thêu khăn giết thời gian, nghe chàng nói vậy thì nàng nhoen miệng cười, gật đầu: “Vây làm phiền điện hạ nhé.”

Rồi thật sự mặc kệ cho một vị vương gia như Lục Quý Tri phục vụ em trai, nàng ngồi sang một bên thêu khăn tiếp.

Khurong Từ không ngờ Lục Quý Tri sẽ hạ thấp thân phận tôn quý giúp cậu vuốt lưng, cậu cứng đờ người trong chốc lát rồi cười nói: “Đa tạ điện hạ, em đã ổn hơn rồi.”

Đừng tưởng mới vỗ lưng tôi mấy hồi mà tôi sẽ cho phép ngài làm anh rể nhé!

“Thờ xui rồi ừ á, còn đâu thì sao? Đầu còn đau không?” Lục Quý Tri đã quá quen với mấy chiêu trò của cậu em vợ tương lai, chàng dứt lời, bản tay dịch chuyển đến bên thái dương cậu, “Anh thấy chị em trước kia cũng giúp em thế này, em xem anh ần thế này được chưa, mạnh hay nhẹ thì nói với anh, anh còn kịp thời điều chỉnh.”

Rồi không để Khurong Từ có cơ hội cự tuyệt, chàng cương quyết giờ tay lên bóp đầu cho cậu.

Lực tay của đàn ông mạnh hơn phụ nữ, Lục Quý Tri từng đám bóp cho mẹ già nhiều lần, đôi tay rất nhẹ. Khurong Từ mới đầu còn từ chối, dần dà đầu óc liền bay bổng.

Thoái mái quá... [Thực ra mình muốn đề câu này là ‘Phê quá...’=)]]

Còn sướng hơn chị bóp nữa.

Nhưng có sướng hơn nữa cũng đừng hòng cậu công nhận! Chị là của cậu, không ai được nâng tay trên với cậu cả!

Cậu thiếu niên đầu tranh một hồi rồi bất động, dứt khoát nhắm mắt không nhìn nữa, sau một lúc đã bắt trí bất giác ngủ mất —thân thể của cậu quá yếu, gần đây lại lo lắng sợ sệt, mãi nghĩ cách làm kỳ dị, quả thực cơ thể không chống đỡ nổi.

Lục Quý Tri không ngờ cậu cứ thế mà ngủ, hơi ngạc nhiên ngừng tay lại.

Khurong Hằng đã cho lui đám người hầu, tự tay cầm chăn mỏng qua. Lục Quý Tri nhận lấy rồi đáp cho Khurong Từ, rồi quay sang nháy mắt với nàng: Chúng ta qua bên ngoài nói chuyện đi, chớ quấy nhiễu làm em nó tỉnh.

Khurong Hằng ngẩng đầu, nhìn chàng thiếu niên tình nguyện vì nàng mà gạt đi thân phận, chiều chuộng cho hết thảy những tùy hứng thất thường của em trai, đáy mắt như rục lên từng tầng sao nhỏ, sáng chói đến lạ lùng.

Chàng trai này, sao lại tốt đến vậy.

Nàng nghĩ ngợi, cảm lòng không đặt mà kiễng chân lên thom vào má chàng.

Lục Quý Tri đang rón rén bước ra phòng ngoài chợt khựng lại, suýt nữa thì đầu đụng trúng bình phong.

Khurong Hằng cười thầm, ngó sang, như không có chuyện gì mà kéo tay chàng.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại, truyền một luồng nhiệt ấm nóng sang tay chàng. Lỗ tai Lục Quý Tri nóng lên, chàng lên nhìn Khurong Từ nằm đằng sau, rồi nắm chặt lại không chịu thả ra.

Không khí ngọt ngào lặng thình giữa đôi bên lan tỏa, ấm áp, như con gió xuân, hoặc thoáng như ánh mặt trời giữa mùa đông.

“A Từ tùy hỉm, đa tạ điện hạ đã bao dung.”

Giọng nàng mang theo vui vẻ, ngọt như mật, Lục Quý Tri tìm đập loạn, chàng vội kéo nàng núp vào một góc ở phòng ngoài: “Nàng chớ nói lời khách khí vậy, cậu ấy rồi cũng là em ta mà.”

Nàng rất quan trọng với Khurong Từ, chàng nhìn ra được, Khurong Từ cũng rất quan trọng với nàng.

Mấy ngày nay, nàng thấy rõ Khurong Từ đã giờ thói cấu kinh nhưng nửa câu không nói, bởi nàng hiểu những sợ hãi cũng như bất an trong lòng em trai, không muốn vì người thương mà khiến em trai thêm khó chịu.

Khurong Hằng hơi khựng lại, ngừng đầu cười với chàng: “Được.”

Cầm nàng hơi bếch lên, lộ ra cổ cao trắng mịn, hai mắt tựa như làn thu thủy, cong cong, lấp lánh sáng ngời, cổ họng Lục Quý Tri căng lại, chàng như kẻ gian ngó xuyên cửa khung cửa nhỏ ở phòng ngoài, khi chắc chắn rằng Khurong Từ sẽ không tỉnh dậy trong chốc lát, mới cúi đầu xuống hôn nàng.

“Có qua có lại.” Lỗ tai chàng ửng đỏ, đương khi hai bờ môi kề cận, chàng gian xảo nói, “Đến nàng đấy.”

Khurong Hằng thực thích thú khi nhìn thấy những khát khao trong mắt chàng, nàng cười khê, kiễng chân lên ôm lấy cổ chàng, gửi gắm một làn môi thom ngon chân thực.

Lục Quý Tri như mở cờ trong bụng, không còn kiêng kỵ gì sắt, siết lấy eo nàng, đáp trả bằng một cái hôn thật sâu.

***

Hai người núp trong góc nhỏ chìm chuột thật lâu, Lục Quý Tri mới thỏa mãn, thả Khurong Hằng ra: “Ta phải đi bây giờ, mai lại tới thăm nàng.”

Khurong Hằng có chút không đành, chớp mắt liếc chàng: “Điện hạ mới vừa tới mà.”

“Có chút việc phải làm.” Lục Quý Tri không nói rõ là chuyện gì, chàng mập mờ đáp xong thì cúi đầu hôn nhẹ lên má nàng lần cuối rồi dặn, “Nàng nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai chúng ta sẽ đi dạo phố.”

Chàng không muốn kể, đương nhiên Khương Hằng không ép, nàng gặt đầu: “Dạ.”

Đến lúc này Lục Quý Trì mới bịn rịn rời đi.

Ngụy Nhất Dao đã chờ ở bên ngoài, thấy bóng chàng thì vội tiến lên báo: “Điện hạ, Tàn tướng quân vừa phái người truyền tin: Hai anh em Vũ Văn Cảnh vừa hủy kế hoạch đi du thuyền ở hồ Chu Tước rồi.”

Lục Quý Trì sững sốt: “Sao thế?”

Đàm phán hòa bình không phải chuyện một sớm một chiều có thể xong, đôi bên còn muốn cò cưa, nhanh nhất cũng phải mất đôi tháng. Nếu tình hình phức tạp, ba tháng hoặc thậm chí một năm cũng có thể. Vì thế sau bữa yến tiệc trên điện Hàm Từ ngày hôm đó, sứ đoàn Bắc Hạ đến nghỉ tại dịch quán của Hồng Lư tự. (*)

(*) Hồng Lư tự – gọi khác Hồng Lô tự – là một trong 6 tự thuộc quan chế phong kiến, phụ trách việc tiếp đón và thể thức lễ nghi với những sứ đoàn từ các triều hoặc nước khác đến.

Chiêu Ninh để lệnh Tàn Tranh và hai văn thần khác tiếp đón bọn họ, dẫn bọn họ ăn uống, du sơn ngoạn thủy khắp kinh thành. Nói hay là thiết đãi, thực chất là bảo vệ và theo dõi.

Riêng Lục Quý Trì, chàng giờ đây là kẻ rồi rãnh, Chiêu Ninh để không thể trực tiếp giao chuyện thiết đãi sứ thần ngoại quốc cho kẻ vô tích sự là chàng, nên chàng không thể quang minh chính đại lấy danh nghĩa tiếp đón mà giao lưu với anh em Vũ Văn Cảnh như đám người Tàn Tranh, chỉ có thể tìm cách dụng kịch tình cò chạ mặt.

Có Tàn Tranh cung cấp lịch trình, chuyện cũng không quá khó, chỉ là mấy bữa trước vì Vũ Văn Hợp Diệp ăn không quen đồ ăn ở Đại Chu nên trong người khó chịu, hai anh em nhà đó một mực nhốt mình trong dịch quán, Lục Quý Trì vẫn chưa tìm được cơ hội.

Cho đến hôm qua, Tàn Tranh mới báo cho chàng, Vũ Văn Hợp Diệp khỏe rồi, hai anh em nhà đó hôm nay muốn chèo thuyền hái sen trên hồ Chu Tước.

Vì để thiết kế một khung cảnh tình cò gặp gỡ không khiến người sinh nghi, cả tối qua Lục Quý Trì nhọc nhằn chuẩn bị. Kết quả giờ Ngụy Nhất Dao lại nói với chàng, bọn họ không đi nữa?

...Tiên sư, chơi ông đây à!

“Đang định lên đường thì Vũ Văn Cảnh cảm thấy trời nóng nực quá, sợ em gái bị cảm nắng, nên hủy bỏ kế hoạch.” Ngụy Nhất Dao không nhịn được trừng mắt, “Cò em gái của y cao lớn khỏe mạnh như nghé, nào có dễ cảm đến thế!”

Lục Quý Trì nhảy bèn nhận ra có điều bất thường, nhưng hiện giờ chàng chưa có manh mối, quả thực không thể suy đoán điều gì, chỉ đành ghi nhớ chuyện này trong đầu.

Đang định quay lại tiếp tục cùng Khương Hằng ngọt ngào, cách đó không xa bỗng truyền tới một giọng nói sang sảng: “Chao ôi Tàn vương điện hạ! Tiểu nhân cuối cùng cũng tìm được ngài rồi!”

Nghe giọng điệu không hề có ý tốt, đoạn cuối còn dài giọng, đến là dễ tiện, mí mắt Lục Quý Trì giật giật, chàng co căng định chạy vào trong phủ Vinh quốc công, nhưng Tề Ngạn như đã sớm có chuẩn bị mà bắt kịp chàng.”

“Quý sư, sao thấy người ta lại chạy?” Tề Ngạn vẫn vờ ngón tay chọt lên ngực chàng, cất giọng như nũng nịu, “Đã tìm được tình mới, sao lại có thể chóng quên người cũ như vậy nhỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 88: Cơ hội tốt!

Rõ ràng Tề Ngạn tới vì vụ cá cược ngu xuẩn đạo nọ, Lục Quý Trì run bắn, người sồn dầy da gà, đoạn quay đầu, nghiêm túc báo: “Vị cô nương này, bốn vương không quen cô, xin cô hãy tự trọng.”

Tề Ngạn nghe lời, không giả bộ nữa, hần đi tới ôm lấy bá vai chàng, nói giọng khẩn thiết: “Không nhớ ta cũng không sao, nhớ lời của huynh là được.”

“...”

Lục Quý Trì rất muốn đuổi cắt hần, nhưng lật lọng không phải tác phong của chàng, lúc trước do hoàn cảnh không cho phép, chàng chỉ có cách sống chết không thừa nhận tình cảm, nhưng giờ thánh chỉ đã ban xuống, không thừa nhận thì đúng là chơi xấu...

“Trông huynh kia, không phải là quên rồi chứ? Không sao, ta đây nhắc cho huynh nhớ!” Tề Ngạn nghĩ tới chuyện ngày đó, bèn sấp tới bên tai chàng thì thầm, “Ta cược sớm muộn gì huynh cũng thích Khương Hằng, nếu ta thua, huynh kêu ta làm gì ta cũng làm. Còn nếu huynh thua... phải giờ cao tám bảng ‘Bốn vương là kẻ đại nghịch’ chạy ba vòng quanh kinh thành?” — Ngày đó ta đã đặt điều kiện như vậy, huynh đập bàn nói được, còn chề gì ta hiểu làm tình anh em chân thành hữu nghị giữa huynh với vị Khương tiểu thư...”

Lời còn chưa dứt đã bị Lục Quý Trì xấu hổ luống cuống giờ tay bị miệng.

“Có tin ông đây giết mi diệt khẩu không!”

Tề Ngạn vừa vùng vẫy vừa tức cười, hần đang định đáp, lại thấy người bạn nhỏ luôn cao ngạo đột nhiên thay đổi sắc mặt, cắn răng nặn ra mấy chữ: “Chạy thì chạy! Ông đây sợ mi sao!”

Tề Ngạn thờ người trong chốc lát.

Hần chỉ thấy điệu bộ của Lục Quý Trì quá mắc cười, quen thói trêu chọc chàng, hoàn toàn không mong đợi người có thân phận như chàng sẽ thật sự vứt hết thể diện mà thực hiện cam kết.

“Huynh...” Trông nét mặt thần thờ, sau khi đáp xong thì thả hần ra, còn lộ ra vẻ xui xẻo, bốp trán buông xuôi như chấp nhận của Lục Quý Trì, “Thật hay đùa đó?”

Lục Quý Trì lờm sang hần, thực sự muốn nói ‘đùa đấy’, nhưng lại nghĩ, chối bỏ vụ cá cược này khác nào phủ nhận tình cảm của chàng dành cho Khương Hằng, chàng không thể bật thốt thành lời — dù vụ cá cược này từ đầu tới cuối không có người thứ ba biết, Tề Ngạn dù có ăn vạ tới đâu cũng không thể ép buộc chàng.

“Anh cho người làm cái bảng, viết...” Lục Quý Trì ngẫm nghĩ rồi quay đầu dặn dò Ngụy Nhất Dao sau lưng, nhưng lời chưa nói hết đã bị Tề Ngạn kéo lại.

“Khoan khoan! Này, huynh thật sự định làm thế à?” Nhắc thấy chàng tính làm thật, Tề Ngạn mất đi vẻ bông đùa, “Huynh là tông thất hoàng gia, gần với thể diện hoàng thất đấy...”

“Người quân tử nói được làm được, hoàng huynh sẽ không trách tội ta, ” sau khi đưa ra quyết định, Lục Quý Trì bình tĩnh hơn, lại thấy Tề Ngạn thái độ thay đổi, rõ là khản trương, chàng chớp mắt cười đều, “Nhưng y có trách tội kẻ đã ra chủ ý này cho ta hay không, thì ta không biết.”

Tề Ngạn: “...”

Chẳng lẽ đây chính là cười người hôm trước, hôm sau người cười (*) trong truyền thuyết?!

(*) *Nguyên văn – phong thủy luân lưu chuyển – 风水轮流转*

Thiếu niên thoát cái cứng đờ cả người, đồ rap xuống ôm lấy chân chàng: “Điện hạ! Đừng mà — —!”

Lục Quý Trì sợ hú vía: “...Làm gì thể làm gì thể! Buông ta ra!”

Tề Ngạn nhắm tịt hai mắt: “Huynh đồng ý sẽ không chạy quanh kinh thành nữa thì ta buông!”

“Không được,” Lục Quý Trì cúi đầu nhìn hần, khí thế hừng hực báo, “Ta nào phải kẻ tiểu nhân nói lời không giữ lời! Hơn nữa sự thật là ta thích Khương Hằng, làm một người đàn ông, há lại không dám thừa nhận tình cảm của mình? Ngụy Nhất Dao, anh kêu người làm cho ta một tấm bảng! Càng to càng tốt! Trên viết mấy chữ ‘Bốn vương là kẻ đại nghịch’ thật to vào!”

Tề Ngạn: “...”

Ngụy Nhất Dao móc lỗ tai: “...Bốn vương sao cơ?”

“Là kẻ đại nghịch.”

“...”

Trong khoảnh khắc Ngụy Nhất Dao cảm giác như tai mình đã nghễnh ngãng, từ cửa phủ Vinh quốc công sau lưng Lục Quý Trì, Khương Hằng tay mang thứ gì đó bước ra.

“Điện hạ vẫn chưa đi sao?” Ánh mắt nàng hơi sáng, chân bước nhanh ra ngoài, nhưng lời chưa dứt, đã trông thấy Tề Ngan đang ôm chặt lấy bắp đùi Lục Quý Trì, “Tề nhị công tử? Hai người đang...”

“Chị dâu ơi mau tới khuyên huynh ấy, huynh ấy muốn giờ cao tám bátng ‘Bồn vương là kẻ đại nghịch’ chạy vòng quanh kinh thành đây!”

Khương Hằng: “...?!”

“Thằng nhóc thối tha nói bậy bạ gì thế!” Lục Quý Trì vung tay đẩy quách người bạn nhỏ ra, rồi ngoảnh đầu nhìn về phía Khương Hằng, cười khan chứa chấy: “Đừng để ý tới hần, gần đây hần bị động kinh, hay lên con nói năng luyên thuyên lắm...”

Khương Hằng chớp mắt: “Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà!” Lục Quý Trì rất sợ Tề Ngan sẽ phanh phui chuyện ngu xuẩn của bản thân, chàng lờm sang hần uy hiếp: Còn dám nói thêm thì ông đây sẽ đi chạy ngay! Rồi tới cáo trạng với hoàng huynh là do mị ép buộc!

Tề Ngan: Mị dám làm thế ông sẽ nói cho cô vợ nhỏ nhà mị biết những chuyện ngu ngốc mị làm!

Lục Quý Trì: Đậu mồm mị cứ thử đi!

Tề Ngan: Lên luôn, lên luôn, ông đây cóc sợ!

Hai người phóng ra ánh mắt chém giết, Khương Hằng không hiểu đầu đuôi, trông vậy thì khó miệng gần gật, nàng ngoái đầu nhìn về phía Ngụy Nhất Dao.

Mặc dù Ngụy Nhất Dao không hề hay biết chuyện, nhưng Lục Quý Trì vậy vẫn phải vội đẩy anh ta ra sau lưng “Khụ khụ, cơ mà, sao tự nhiên nàng lại ra đây?”

Rõ ràng chàng đang có chuyện không muốn mình biết, đôi trông mắt Khương Hằng đảo quanh, nàng gơ túi giấy dầu trong tay lên: “Đây là món bánh xốp nhân đào mới ra lò của Bách Vị các, ngon lắm, hồi nãy điện hạ đi gấp quá, thấp quên không đưa chàng nếm thử. Lúc quay lại phòng thì đột nhiên nhớ ra, nên mới chạy ra xem chàng còn ở đây không...”

Bách Vị các chính là tiệm bánh ngọt nơi hai người chính thức gặp gỡ nói chuyện lần đầu.

Lục Quý Trì ngẩn ra, sự nhớ tới lúc đó gấp nàng, chàng còn học bộ dáng hừ lạnh của nguyên chủ, như kẻ có bệnh, lỗ tai không khỏi nóng bừng lên, cả người chợt thấy lúng túng.

Nhưng cũng thoáng thấy sung sướng lạ thường.

Lúc đó chàng nào có nghĩ tới tương lai chàng sẽ khăng khít với nàng như bây giờ.

“Vết thương nàng còn chưa khòe, bảo đám nha hoàn làm là được rồi, sao còn tự mình chạy ra ngoài?” Lục Quý Trì hớn hờ nhận lấy túi bánh, Ngụy Nhất Dao vô thức tiến lên định bụng cầm giúp chàng, bị chàng đánh ‘đét’ một cái đẩy ra.

Thấy thiếu niên ôm chặt túi bánh vào lòng xem như bảo bối, khóe mắt chần mảy đều ánh lên vui mừng, hai mắt Khương Hằng cũng sáng bừng ý cười: “Từ giờ đến mai còn lâu thật đấy.”

Câu này nói ra không đầu không đuôi, nhưng Lục Quý Trì thoáng nghe đã hiểu: Phải qua mấy canh giờ nữa mới tới ngày mai, mẹ ọi Hằng Hằng nhà chàng không nở xa chàng đây mà!

Lỗ tai thiếu niên càng thêm nóng rực, chàng toét miệng cười như ngáy dại: “Vây mai... ta tới đón nàng sớm hơn nhé?”

Khương Hằng đặc biệt thích vân vê vành tai đó ừng của chàng, nhưng lúc này đương có người ngoài nên không tiện ra tay, nàng đành cúi mắt giấu đi sự tiếc nuối, cười khê đáp một tiếng: “Được ạ.”

Hai người đứng cách nhau không gần chẳng xa, thoát nhìn như rất quy củ, không có bất kỳ hành động mập mờ, nhưng bầu không khí sao mà gần bó như keo như sơn, ngọt ngào ngậy ngậy, Tề Ngan xem kịch vui không thành lại còn bị thôn một đồng com chó (*) vào họng làm cho mèo miệng, cay hết cả mắt.

(*) cầu lương

Nhức mắt, quá nhức mắt.

***

Chủ kèo là Tề Ngan đã lên tiếng xi xóa, Lục Quý Trì chẳng ngốc mà bám riết đòi thực hiện cam kết – trong vụ này người đặt kèo là Tề Ngan, người mất mặt cũng là hần mã?

Tề Ngan cảm thấy bản thân bị thua thiệt, hạch sách Lục Quý Trì một bữa cơm, sau đó mới quên chuyện này đi. Thế nhưng hần lại là tên không giữ lời, rồi hơi lại đem chuyện cũ ra kháy Lục Quý Trì đôi ba câu, Lục Quý Trì cũng chẳng vừa, quay về cáo trạng với mẹ hần, nói hần gần đây chơi bời lêu lổng, báo hại Tề Ngan thời gian đó lẩn náo về nhà cùng no đòn.

Đĩ nhiên điều này là nói sau, quay trở về ngày hôm đó, sau khi cùng Tề Ngan ăn uống no say, Lục Quý Trì trở về phủ nghiên cứu nhiệm vụ.

Mấy hôm nay chàng luôn suy nghĩ một điều: Làm sao có thể nâng cao địa vị của bản thân trong lòng Chiêu Ninh đế, để sớm thoát kiếp sống phập phồng lo sợ.

Con đường rời xa kinh thành nay đã không thể thành hiện thực. Chưa kể Chiêu Ninh đế có đồng ý để chàng rời kinh hay không, dù đồng ý, Lục Quý Trì cũng không dám chắc có thể đưa mẹ già ra khỏi cung — suy cho cùng bà cũng là thái hậu một nước, Chiêu Ninh đế lại rất quan tâm người mẹ ruột này, không có y gât đầu đồng ý, những mong muốn của chàng chỉ là hảo huyền mà thôi.

Còn về chuyện khác...

Ôm bắp đùi, vờ vịt ngây thơ, tranh thủ thiện cảm chỉ là cách nhất thời, muốn sống thẳng người, có tiếng nói trước đại nhân vật như Chiêu Ninh đế, sau một hồi dăm chiêu, Lục Quý Trì rút ra một kết luận: Chàng phải khiến bản thân trở thành người hữu dụng.

Thế gian này sẽ không có sự coi trọng vô duyên vô cớ, dù trước đó chàng có công cứu giá, nhưng đem so công lao này với lịch sử đen tối nhiều năm trước của nguyên chủ, Lục Quý Trì rất rõ ràng nó không hề đáng. Chỉ khi chàng hoàn thành tốt nhiệm vụ Chiêu Ninh đế giao phó, có được kết quả để y phải nhìn chàng bằng cặp mắt khác xưa, chàng mới thực sự có được sự coi trọng của ông anh hờ này. Nếu không, chàng vĩnh viễn là một đứa em ngày trước có mưu đồ tạo phản, dù giờ không có, nhìn đáng yêu hơn đôi chút nhưng cũng chỉ là phần tử có cũng được, không có cũng được.

Lục Quý Trì suy nghĩ rõ ràng, cho nên đối với nhiệm vụ làm nội gián mà Chiêu Ninh đế đề ra lần này, chàng nghiên cứu rất cẩn mật. Chỉ tiếc đối phương không cho chàng cơ hội, nên chàng mãi chưa nắm được thời cơ.

Cũng không rõ bọn họ sẽ nán lại kinh thành bao lâu...

Mất thấy đã nhiều ngày trôi qua mà không có chút tiến triển, Lục Quý Trì không khỏi có chút nòn nóng, chàng đã định nghĩ cách tự tạo ra cơ hội.

Ấy thế mà có lẽ ông trời già cảm thương cho cuộc sống khó khăn của đứa trẻ xui xẻo này, chưa để chàng nghĩ ra cách, cơ hội đã tự tìm tới cửa.

“Tần vương điện hạ?”

Lúc gặp hai anh em Vũ Văn Cạnh, Lục Quý Trì đang che chở Khương Hằng đi dạo ở trên phố.

Nói là đi dạo, thực ra cũng không hẳn, bởi vì Khương Hằng ngồi trên xe ngựa — vết thương trên chân nàng chưa lành, Lục Quý Trì không yên tâm, kêu người chuẩn bị một chiếc xe ngựa nhỏ.

Khương Hằng vốn không đồng ý — dạo phố là dạo phố, nếu không đi bộ sao còn thú vị dạo phố nữa? Nhưng vừa bước ra khỏi cửa, cậu em trai nhiều năm không được ra ngoài của nàng đã nước mắt lưng tròng hỏi “Chị, em cũng muốn ra ngoài ngắm đường phố, một lúc thôi được không”, nàng sao có thể cự tuyệt?

Hon nữa Lục Quý Trì cũng ngó lơ sẽ sắp xếp thêm người bảo vệ Khương Từ, không để cho người qua đường đụng phải cậu, Khương Hằng do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Cho nên sau đó ba người đã ngồi trong xe ngựa chậm rãi đi trên phố phường, rồi Lục Quý Trì muốn xuống xe mua cho hai chị em chút đồ ăn ngon — không muốn để thuộc hạ đi thay, vì chàng vẫn khắc ghi hình ảnh lúc Khương Hằng nhận được đồ, hai mắt sẽ cong cong, nụ cười càng thêm ngọt ngào duyên dáng.

Khương Từ cũng nhìn chàng bằng cặp mắt ngạc nhiên xen lẫn phức tạp, cho là Lục Quý Trì đang vui, lại quên mất đường đường một vị vương gia lại chạy tới chạy lui giống như thị vệ thì có điều gì không ổn.

Đương lúc Lục Quý Trì mua được mấy xiên kẹo hồ lô trở về, đang chuẩn bị trèo lên xe ngựa, đột nhiên nghe tiếng gọi sau lưng, bèn ngoái đầu trông lại.

“Tam vương tử? Nhị công chúa?” Vũ Văn Cảnh là vị vương tử đứng hàng thứ ba ở Bắc Hạ, Vũ Văn Hợp Diệp lại là cô công chúa đứng hàng hai. Lục Quý Trì không nghĩ tới sẽ gặp được họ ở nơi này, chàng có chút kinh ngạc. Nhưng khi thấy họ chỉ mang theo bốn thị vệ thân cận, không hề cho đám người Tần Tranh mà Chiêu Ninh để đã sắp xếp đi theo, chàng khó tránh giật mình trong lòng, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Đây đúng là cơ hội tốt để tiếp cận bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: ”Điện hạ — —!”

Vũ Văn Hợp Diệp đã sớm trông thấy Lục Quý Trì, tuy nhiên ban đầu nàng không định tiến đến chào hỏi.

Thứ nhất vì hôm nay nàng và Vũ Văn Cảnh ra ngoài có chuyện cần làm, không rảnh để tâm việc khác. Thứ hai, tuy nàng có hảo cảm với Lục Quý Trì thật, nhưng nếu chàng đã có người trong lòng, nàng cũng chẳng muốn tới làm phiền.

Lúc này hai người đang đi trên cùng một con đường, đoán người Lục Quý Trì ở ngay trước mặt, mắt thấy đường đường một vị vương gia như chàng lại chạy đôn chạy đáo xuống xe mua đồ cho người trong xe như thị vệ, mặt mũi hớn hờ, không ngại đánh mất hình tượng, sự kinh ngạc trong lòng Vũ Văn Hợp Diệp dần dần chuyển thành sự tò mò khó cưỡng. Rất cuộc cô nương Khương Hằng kia có điểm nào hơn người, có thể khiến Tần vương yêu thương như thế?

— lúc trước Lục Quý Trì từng nhắc tới tên Khương Hằng, nàng có loáng thoáng nghe thấy, vì vậy nàng biết người trong xe ngựa là ai.

Sự hiếu kỳ và bất cam len lỏi nơi đáy lòng, giữa lúc Lục Quý Trì xuống xe mua đồ lần nữa, Vũ Văn Hợp Diệp đã mắt kiểm chế mà bật thốt tiếng gọi chàng.

Vũ Văn Cảnh nghe vậy thì cau mày, nhưng Lục Quý Trì đã ngoái đầu trông lại, y chỉ đành nhìn cô em gái bất đắc dĩ, rồi kéo nàng tiến về phía trước.

“Tần vương điện hạ.”

“Hai vị đang xuống phố tham gia nào nhiệt đó ư?” Lục Quý Trì vừa sững sốt, vừa nặn ra nụ cười niềm nở, não nhanh chóng hoạt động, tìm kiếm một cơ hội để khai triển kế hoạch gần đây.

“Đừng thế, nghe nói hôm nay là lễ Thất tịch của quý quốc, đường phố sẽ tổ chức nhiều hoạt động thú vị. Hiếm có cơ hội mở mang kiến thức, chúng ta há có thể bỏ lỡ.” Hôm nay Vũ Văn Hợp Diệp đã nhập gia tùy tục mặc một chiếc áo ngắn màu đỏ sẫm, nhìn y chang nữ tử Đại Chu, chỉ là vóc người cao và gầy hơn, tòa ra nét khí khái. Nàng cười sang sảng, nói dứt lời, ánh mắt rơi xuống mấy xiên kẹo hồ lô óng ánh, bóng nảy trong tay Lục Quý Trì, “Tần vương điện hạ dường như rất có hứng với ngày hội này.”

Ánh nhìn của nàng có chút lạ lùng, Lục Quý Trì đoán nàng chưa ăn kẹo hồ lô bao giờ, nên này sinh hiếu kỳ, chàng bèn nhiệt tình báo: “Đây là một món ăn vật cực nỏi của Đại Chu ta, gọi là kẹo hồ lô, ăn vào vừa chua vừa ngọt, vị rất ngon, hai người muốn nếm thử không?”

Nhìn qua là biết món này dành cho đám con nít và các tiểu cô nương. Vũ Văn Cảnh hơi nhàu mày muốn cự tuyệt, lại bị Vũ Văn Hợp Diệp cướp lời trước: “Vậy thì đa tạ Tần vương điện hạ.”

Trong tay Lục Quý Trì có năm xiên kẹo hồ lô, Vũ Văn Hợp Diệp cho rằng chàng sẽ đưa hai xiên cho nàng, nên nói xong thì vươn tay ra định nhận, ấy thế mà Lục Quý Trì nhanh chóng rút tay lại, ngoảnh đầu ới người hàng rong bán kẹo hồ lô cách đó không xa: “Cho gia thêm vài xiên nữa nào!”

Mấy xiên trong tay đều là chàng tỉ mỉ chọn cho Khương Hằng, vừa bự vừa mới, không chia cho người khác được.

Vũ Văn Hợp Diệp: “...”

Người bán hàng rong nhanh chân gánh giá kẹo chạy tới, Lục Quý Trì để cho hai anh em nhà Vũ Văn tự lựa, sau đó vừa trả tiền vừa như lo lắng hỏi: “À phải, sao không thấy Tần tướng quân và Ngô đại nhân đâu nhỉ?”

Vũ Văn Cảnh hơi khựng lại, đáp: “Dị lễ hiếm hoi, bốn vương nghĩ chur vị đại nhân cũng cần ở bên gia đình, cho nên không làm phiền bọn họ.”

“Thì ra là vậy, tam vương tử có lòng.” Lục Quý Trì học hỏi ông anh hờ, nhìn y bằng ánh mắt ý vị sâu xa.

Vũ Văn Cảnh thoáng sững sốt, trong tròng mắt xanh thăm suốt qua thần thái khó hiểu.

Lục Quý Trì biết chàng đã thành công lôi kéo sự chú ý của y, định nhân thời cơ này truyền cho y tờ giấy nhỏ vẫn nằm im lìm nhiều ngày, mãi không có cơ hội được lộ diện trong tay áo, chợt Vũ Văn Hợp Diệp đột nhiên lên tiếng: “Tần vương điện hạ cũng đi dạo một mình sao? Đã vậy, chỉ bằng đi cùng hai anh em chúng ta?”

“Đa tạ thịnh tình của công chúa, chỉ là bốn vương không đi một mình, ẽ không thể đón tiếp rồi.”

Cùng nhau đi dạo phố gì chứ, thật gai mắt, cho dù Lục Quý Trì có đi một mình, chàng cũng không đồng ý. Vũ Văn Hợp Diệp dĩ nhiên cũng không thật sự muốn mời chàng cùng đi dạo phố, nghe chàng đáp cũng không mấy thất vọng, chỉ cười khe: “Phải rồi, ngày Thất tịch của quý quốc là dịp cho những đôi yêu nhau... Tần vương điện hạ phải đi cùng Khương tiểu thư mới đúng? Không biết nàng ấy hiện đang ở đâu?”

Đôi yêu nhau khi gió, Lục Quý Trì hơi ngượng, chàng quay đầu nhìn chiếc xe ngựa cách đó không xa: “Ồm, bọn ta...”

“Từ lâu đã ngưỡng mộ danh tiếng của Khương tiểu thư, hôm nay quả là có duyên gặp gỡ!”

Nhìn Vũ Văn Hợp Diệp không hề chàng nói hết đã xoay người bước thoăn thoắt về phía chiếc xe, Lục Quý Trì: “...”

Tình huống gì đây?!

***

Chuyện sử đoán Bắc Hạ vào kinh, Khương Hằng biết, nhưng nàng lại không hay chuyện Vũ Văn Hợp Diệp nhìn trúng Lục Quý Trì, còn cầu hôn chàng trước bao người.

Cả Lục Quý Trì và Tần Tranh đều không nói cho nàng — đầu sao chuyện cũng đã được giải quyết, cần gì phải kể để nàng thêm phiền não?

Vì thế khi nhìn thấy Vũ Văn Hợp Diệp khí chất bất phàm, sau khi trò chuyện đôi câu với Lục Quý Trì thì chạy về phía mình, nàng vô cùng kinh ngạc. Tháng khi đối diện với cặp mắt tràn đầy hoài nghi và thăm dò của Vũ Văn Hợp Diệp, lòng nàng khẽ chấn động, như lò mớ hiểu ra.

“Cô chính là Khương Hằng?”

Khương Hằng vẫn luôn tựa người qua thành cửa xe quan sát Lục Quý Trì, nhưng trên đường người người qua lại tấp nập, Vũ Văn Hợp Diệp từ xa liếc nàng mấy bận, cũng chỉ thấy dáng hình mờ ảo, lúc này tới gần, mới thật sự quan sát được dung nhan của nàng — tóc đen da trắng, làn môi đỏ mọng, cặp mắt hạnh đào, khí chất dịu dàng, khi cười hai mắt cong cong, là người dễ khiến người đối diện đem lòng yêu thích, là đáng vẽ điển hình của quý nữ Đại Chu.

“Là ta, không biết tiểu thư là...”

Giọng nói ngọt ngào mềm mại như thị nữ thế quyền đường, Vũ Văn Hợp Diệp trầm trồ, mắt đối mắt với thiếu nữ dịu dàng hòa nhã, không hiểu sao lại có cảm giác giọng của bản thân quá cứng rắn nặng nề.

“Khụ khụ, ta là Vũ Văn Hợp Diệp, thật vui khi được làm quen với Khương tiểu thư.”

Vũ Văn? Đòi con người của Khương Hằng đảo quanh, nàng không quấy nhiễu đến em trai đương yên giấc, chỉ nhẹ nhàng bước xuống xe ngựa, khẽ kháng hành lễ: “Tham kiến công chúa.”

Vũ Văn Hợp Diệp có chút bất ngờ: “Cô biết ta sao?”

“Vũ Văn là họ của hoàng tộc Bắc Hạ, hơn nữa điện hạ...” Hàng mi dài của Khương Hằng chớp nhẹ, nàng nhoen miệng cười đáp: “Công chúa quả nhiên như những gì điện hạ đã kể, oai hùng mạnh mẽ không thua đáng mảy râu.”

Vũ Văn Hợp Diệp lại càng thêm kinh ngạc, mắt nhìn nàng lạ lẫm, hỏi: “Tần vương điện hạ nhắc về ta với cô ư?”

Khương Hằng không đáp, chỉ ngai ngừng cười khẽ, dáng vẻ của nàng như ám chỉ: Đứng thế, điện hạ nhà ta chuyện gì cũng kể cho ta.

Vũ Văn Hợp Diệp: “...”

Hai mắt sao mà thấy ngựa ngửa góm

Cũng may từ bé cô nàng yêu thích kiểu người về ngoài xinh đẹp, bên trong nhu mì, lúc này thấy Khương Hằng cười tít hai mắt, giọng nói yêu kiều, sợ sự đo trong lòng nhất thời biến mất. Lại thấy Khương Hằng chẳng buồn để ý tới người suốt đã nâng tay trên của mình là nàng đây, bụng dạ rộng rãi, lương thiện dịu dàng, lòng nàng không khỏi dấy lên sự tán thưởng.

“Khụ khụ, chuyện là, mặc dù ta trông Tần vương cũng ưa nhìn, muốn anh ta trở thành phò mã của ta, nhưng nếu anh ta đã cự tuyệt ta ngay trước mặt hoàng đế của các cô, ta cũng chẳng thêm bám víu nữa. Đến gặp cô chỉ vì tò mò xem dung nhan nữ tử anh ta thích trông như thế nào thôi, không có gì khác.”

“...”

Phò mã? Cầu hôn?

Đòi mắt họ Khương từ từ nheo lại.

Vũ Văn Hợp Diệp không phải đến để tìm cơ may, sự kiêu ngạo của cô nàng không cho phép nàng làm như vậy, huống chi nàng đối với Lục Quý Tri chỉ thuần túy thưởng thức, chưa đến mức quá yêu thích, không nhất thiết phải làm thế. Vì thế, sau khi buông câu cuối để tránh sau này Khương Hằng hiểu lầm, nàng xoay người định rời đi. Chẳng ai ngờ đúng lúc đó, sau lưng lại ập tới một luồng sát khí mãnh liệt.

“Cẩn thận!” Đột nhiên bị người lạ ôm vào lòng, Khương Hằng hơi ngẩn ngơ, nàng muốn lên tiếng, lại thấy Vũ Văn Hợp Diệp một tay ôm lấy nàng kéo ra sau lưng, tránh khỏi công kích của tên sát thủ náu mình trong bộ y phục thường dân: “Cô không sao chứ?”

Khương Hằng hoàn hồn, không hoảng sợ thất thố như Vũ Văn Hợp Diệp tưởng tượng, nàng bình tĩnh lắc đầu một cái, nhếch môi đáp lại: “Đa tạ công chúa cứu giúp, ta không sao.”

Vũ Văn Hợp Diệp ngạc nhiên quan sát nàng, ánh mắt càng thêm khen ngợi: “Khỏi cần cảm ơn, bọn chúng đến vì ta, ta nên nói xin lỗi mới phải, liên lụy cô rồi.”

Cô nàng áy náy đáp xong, vội kéo Khương Hằng trốn lên xe ngựa, rồi quay người gia nhập cuộc chiến.

Vài chục tên thích khách giả dạng như những bách tính bình thường, lao ra từ đám đông, đang chiến đấu cùng Ngụy Nhất Dao cộng thêm đám hộ vệ Lục Quý Tri dẫn theo và cả đoàn người của Vũ Văn Cảnh.

Người đi đường hoảng hốt không thôi, ôm đầu chạy tán loạn, con phố lớn mới vừa rồi còn nổ nức tiếng cười nói, trong phút chốc chỉ còn vọng lại tiếng la hét thảm thương.

“A Hằng!” Hồi này Lục Quý Tri đã tìm được cơ hội kín đáo truyền tờ giấy nhỏ kia cho Vũ Văn Cảnh, vì thế mới chậm hơn một bước so với Vũ Văn Hợp Diệp, thấy Khương Hằng xem bị thương, mặt chàng tái mét, mặt kệ đám đông hỗn loạn mà chạy vọt tới, “Nàng sao rồi? Có bị thương không?!”

“Thiếp không sao, ” Ngụy Nhất Dao trước tiên đã chỉ huy đám hộ vệ bao vây xe ngựa, trước mắt phạm vi cận kề xe ngựa tương đối an toàn, Khương Hằng lấy lại bình tĩnh, cười trêu Lục Quý Tri, “Nghe nói điện hạ suốt nửa thì trở thành phò mã Bắc Hạ à?”

Lục Quý Tri bị hỏi bất ngờ: “...!”

“Thiếp thấy cô công chúa Bắc Hạ này rất được, điện hạ không động lòng chút nào sao?”

Lúc này Lục Quý Tri mới định thần lại, chàng đáp vội: “Có hơn nữa cũng không bằng nàng! Mà ta không có ý dối nàng đâu. ...”

Nhớ tới câu nói của Vũ Văn Hợp Diệp ‘Nếu anh ta đã cự tuyệt lời cầu hôn của ta ngay trước mặt hoàng đế các cô, ta cũng chẳng thêm níu kéo thêm nữa’, Khương Hằng cười khẽ, nương theo tà áo rộng, móc lấy ngón út của chàng: “Đi lên xe đã rồi nói?”

Bên ngoài xe ngựa mưa tên bay loạn, không hề an toàn, Lục Quý Tri sau một thoáng thần người đã kịp xốc lại tinh thần, xoay người nhảy vào trong xe ngựa, sau đó lớn tiếng dặn dò đám người Ngụy Nhất Dao: “Bảo vệ tam vương tử và nhị công chúa!”

Bất kể mục đích thật sự của Vũ Văn Cảnh là gì, trên lý thuyết y tới để đảm phán hòa bình, chàng tuyệt đối không thể để hai anh em nhà này gặp bất trắc gì, nếu không sẽ rắc rối lắm.

Đám người Ngụy Nhất Dao cũng hiểu điều này, cử ra một đội ngũ bảo vệ xe ngựa, những người còn lại đều tham gia trận đánh.

Lục Quý Tri thở một hơi nhẹ nhõm, quay đầu bảo Khương Hằng: “Chuyện của Vũ Văn Hợp Diệp về rồi ta sẽ giải thích cho nàng...”

“Không cần giải thích, ” Khương Hằng cười, “Thiếp tin chàng.”

Nàng vừa rồi có tỉnh hỏi câu đó, chỉ là muốn chàng xốc lại tinh thần qua con kinh hãi mà thôi.

Lục Quý Tri ngo ngắc, bụng khắp khỏi vui sướng.

Mé, sao vợ chàng lại có thể thấu hiểu lòng người đến thế!

“Chị ơi?” Khương Từ bị tiếng động bên ngoài đánh thức.

“Không sao đâu, gặp chút rắc rối nhỏ, em ngủ tiếp đi.” Ngồi trên xe ngựa lâu cũng mệt, ban đầu Khương Từ còn thích thú, dần dần thể lực cạn kiệt không chống đỡ nổi. Khương Hằng xoa đầu cậu, đang định trấn an thêm, đột nhiên buông xe ngựa rung lắc dữ dội, ngay sau đó một tiếng hý đau đớn vang lên, xe ngựa như một mũi tên phóng vút ra ngoài.

“Điện hạ — —!”

Hóa ra đám thích khách thấy tình hình không khả quan, bèn gior một mũi tên bắn vào con ngựa, muốn mượn Lục Quý Tri trong xe dẫn đám người khó đối phó Ngụy Nhất Dao đi chỗ khác.

Bà Khương Hằng này số nhọ góm, ra đường lần nào là gặp chuyện lần đó:))

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Ôi, thật muốn kéo vào lòng áp rồi lại ôm!

Vết thương trên mông kèm theo tiếng la hét kinh hoàng từ phía đã làm con ngựa hoàn toàn mất kiểm soát, nó điên cuồng lao về phía trước, thân mình lỏng lộn trong bầu âm thanh hốt hoảng chói tai.

“Không ổn rồi... Nó nghe không lọt!” Lúc xe ngựa lao vút đi, việc đầu tiên Khương Hằng làm là mở cửa xe, kéo dây cương, đồng thời miệng phát ra thứ tiếng kỳ lạ, hy vọng khống chế được con ngựa, giúp nó bình tĩnh lại.

Tuy nhiên không có kết quả.

Khác với lần cứu Cửu công chúa, lần này con ngựa không chỉ bị kinh hãi, nó còn bị thương. Con đau đớn đã khiến nó không thể nghe lọt bất kỳ sự trấn an nào, trái lại càng thêm hung hãn.

“Vây thì... Coi chừng!”

Không biết xe ngựa cần phải thứ gì, thân xe đột nhiên xóc nảy, rung mạnh tới nỗi Khương Hằng mất thăng bằng ngã nhào. Lục Quý Trì nhanh tay nhanh mắt che chở Khương Từ, rồi rướn người lên trước, trở thành miếng đệm thịt phía dưới Khương Hằng, tránh cho nàng bị va người vào bàn. Chiếc bàn hình chữ nhật được chế tác từ gỗ lim, vỏ cứng rắn chắc, toàn bộ phần lưng Lục Quý Trì đập mạnh xuống bàn, đau vào tận xương tủy, hai mắt chàng rom rớm nước, “... Chết tiệt.”

“Điện hạ?!” Khương Hằng ngoại trừ có chút kinh ngạc khi sự việc mới xảy ra, vẫn luôn giữ vững bình tĩnh, đến lúc này mặt cũng biến sắc, nàng vội vàng vịn góc bàn, lấy lại thăng bằng trong buồng xe vẫn còn đang nghiêng ngả, lắc lư, “Chàng sao rồi?”

“Ta không sao...” Day day phần huyết sơn cân, gấng nhện con đau đớn, Lục Quý Trì nhanh chóng vén màn xe ngựa thoáng nhìn về phía sau, thấy Ngụy Nhất Dao cùng vài thuộc hạ đang ra sức đuổi theo hướng chàng, đầu chợt nảy ra một ý, “Nàng cố bảo vệ bản thân và A Từ thật tốt nhé, ta tìm cách chặt đứt đoạn cang xe rồi dây cương ra!”

Xe và ngựa nổi lên, giờ bọn họ muốn chặt đứt, xe ngựa sẽ mất đi sức kéo, tốc độ sẽ chậm lại, đám người Ngụy Nhất Dao có thể đuổi kịp và kiểm soát được thân xe.

Khương Từ trải qua sự hãi, gương mặt trắng bệch, cậu cố thở hỗn hển từng cơn, Khương Hằng lòng nặng trĩu, thấy Lục Quý Trì dứt lời rồi nhanh chóng lúi con dao găm sắc bén trong người ra, nàng vô thức gật đầu, vươn tay ra đón: “Đề thiếp!”

“Nàng...” Lục Quý Trì sững sốt, khỏe miệng tự nhiên giật giật, “Tình huống nguy hiểm thế này sao có thể đề nàng!”

Khương Hằng nhìn thì nhu nhược, cần người khác chở che, nhưng thực ra từ nhỏ đến lớn nàng đều sống vì bảo vệ em trai. Đối mặt với hiểm nguy, nàng lại muốn bảo vệ em trai và Lục Quý Trì phía sau lưng như một thói quen.

Song, có gì Lục Quý Trì lại để nàng đầu nhỏ của mình đi mạo hiểm? Không đợi nàng mở miệng, chàng đẩy Khương Từ vào lòng nàng, dứt khoát dặn dò: “Gaoan đợi ở đây, cẩn thận một chút, bị đụng đầu là ta sẽ đau lòng lắm đấy!”

Chàng mạnh mẽ, nhưng tay chân lại đang run rẩy, thoát nhìn có phần yếu đuối. Khương Hằng vừa lo lắng vừa buồn cười, lòng ấm áp mềm mại, như có cơn gió xuân phớt qua.

Nghĩ đến sức lực bản thân đúng là không mạnh bằng chàng, nàng không kỳ kèo thêm, chỉ nghiêm túc bảo: “Thiếp cũng sẽ đau lòng, cho nên điện hạ phải thật chú ý.”

Lục Quý Trì nghe mà lỗ tai nóng bừng, cả người như lơ lửng. Song lúc này chẳng hề phù hợp để nói chuyện yêu đương, chàng vội vã gật đầu, đề nén cơn đau phía sau lưng, bỏ ra phía cửa.

Con dao găm trong tay Lục Quý Trì chính là thần binh Hàn Lâm kiên cố, vững chắc, chém sắt như chém bùn mà ngày đó chàng xin được từ chỗ Chiêu Ninh đế, chàng vẫn luôn mang theo nó bên người, chỉ để đề phòng bất trắc, không ngờ hôm nay gặp dịp để nó phát huy công dụng.

Cửa buồng xe vừa mở ra, luồng gió nóng từ ngoài xộc vào, thổi tẩm rèm vài bên trong và quần áo trên người chàng bay phàn phật. Quang cảnh bên ngoài thân xe thoát thụt lùi, tiếng thét của người đi đường thì nhau vang lên, nghe đến là bàng hoàng, ình tãi nhừc óc.

Máy nắn nôi đây là đường chính, mặt đường rộng rãi, mọi người đều có chỗ trốn, bằng không thật sự không biết sẽ có bao nhiêu người sẽ bị thương dưới vỏ của con ngựa điên cuồng này.

Lục Quý Trì áp chặt người vào cửa xe để lấy thăng bằng cơ thể, tránh không bị văng khỏi cỗ xe —— điều này thật sự có ích, sau đó chàng nắm chặt con dao găm, quay đầu cắt cao giọng với đám người Ngụy Nhất Dao đang ra sức đuổi theo phía sau: “Ta muốn chặt đứt cang xe với dây cương, mấy anh có chắc sẽ không chể được thân xe không?!”

Xe ngựa hiện giờ đang lao đi rất nhanh, đột nhiên mất sức kéo, tốc độ sẽ giảm mạnh, nhưng chắc chắn sẽ bị mất cân bằng, nếu không kịp thời khống chế, rất có thể sẽ bị lật xe.

Ngụy Nhất Dao không biết đã đoạt được con ngựa từ nơi nào, đang bật mạng đuổi theo, nghe chàng nói vậy thì định đáp lại, nhưng lời còn chưa nói ra, đột nhiên mặt anh ta tái mét, chân gãi lên bàn đạp, nhún người nhảy lên không trung, lao tới như tia chớp: “Điện hạ cẩn thận ——!”

Lục Quý Trì theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy một mặt tường đá xanh cứng rắn, cao ngất đã gần trong gang tấc.

Mẹ kiếp!!!

Lục Quý Trì sợ tới mức đôi đồng tử co lại dữ dội, không lường, nhanh chóng chặt đứt đoạn nối giữa xe và ngựa, sau đó vọt người vào trong buồng xe, dang tay ôm lấy cả Khương Hằng và Khương Từ bảo vệ trong lòng ngực.

Bùm!

Tiếng va chạm mạnh mẽ vang lên, Lục Quý Trì chớp mắt, lỗ tai ong ong, bà vai nện phải một thứ vô cùng cứng rắn.

“Điện hạ? Điện hạ ngài sao rồi?!”

Con đầu dừ dối làm Lục Quý Trì hồi lâu không thốt được thành lời, không biết đã qua bao lâu, cuối cùng chàng mới loáng thoáng nghe được giọng của Ngụy Nhất Dao cắt lên nghe như sắp khóc.

“Ta... Vấn ớn...” Lục Quý Trì cẩn rằng chịu đựng mở mắt ra, nhớ tới hai chị em Khương Hằng, chợt giật mình, chống đỡ thân thể ngồi dậy, “Hằng Hằng?! A Từ... Ôi —— đau đau đau!”

“Điện hạ đừng nhức nhích, bà vai chàng bị thương rồi...” Giọng nói đứt quãng, là Khương Hằng, Lục Quý Trì vô thức ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt như bình tĩnh nhưng lại đang đỏ ửng lên của nàng.

Còn cả tay nàng...

Lục Quý Trì ngẩn ra, theo bản năng đưa tay áp bản tay nhỏ bé đang không ngừng run lẩy bẩy của nàng lên cánh tay mình.

“Đừng sợ, không sao.” Lục Quý Trì thử cử động thân thể, đặc biệt là bà vai, đau đến mức rít vào một hơi lạnh mà chàng vẫn nhếch miệng cười, “Vẫn cử động được, chắc xương chưa gãy.”

Khương Hằng nhìn chàng, đầu óc rối bời, hết thấy đều là hình ảnh chàng ngực sáng nhào về phía mình lúc này.

“Vây thì tốt...” Nàng cúi đầu, dường như đang thờ phào nhẹ nhõm, cả người mềm oặt, “Vây thì tốt rồi.”

Tím vẫn đang phập phồng mãnh liệt, như muốn theo cỗ họng vọt ra ngoài, chậm chạp không chịu trở về đúng chỗ. Khương Hằng chưa bao giờ trải qua cảm giác kích động mãnh liệt nhường vậy, hiếm khi nàng lộ ra nét luống cuống và ngờ ngàng

Lục Quý Trì chưa từng thấy đáng vẻ này của nàng.

Nàng trước nay đều mang vẻ dịu dàng đoan trang, thông dong mà bình tĩnh, cho dù lần đó bị Đường Quân phái người bắt đi, một thân một mình rơi vào hiểm cảnh, nàng cũng không bộc lộ thần sắc như thế này.

Lần này hẳn đã sợ chết khiếp?

Lục Quý Trì chợt thấy đau lòng, vịn Ngụy Nhất Dao gượng dậy, rụt rè nắm lấy đôi bàn tay đang lạnh như băng của nàng: “Ta không sao, Hằng Hằng, nàng nhìn đi, ta thật sự không sao mà...”

Không biết lặp lại bao nhiêu lần, rồi cuộc Khương Hằng cũng xóc nảy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn chàng: “Đáng tiếc không thể cười trước thời hạn...”

Lục Quý Trì sững sốt: “Hà?”

“Thiếp muốn gả cho điện hạ sớm hơn chút,” Khương Hằng cúi đầu cười khê, giọng nhẹ nhàng, ánh mắt nồng nàn, “Tốt nhất ngày mai thành thân luôn —— khoảnh khắc vừa rồi điện hạ xồng tới bảo vệ thiếp, trong đầu thiếp đã nghĩ như vậy.”

Thành thân rồi, chàng sẽ là người của nàng, nàng sẽ che chở chàng thật chặt, không bao giờ sợ sẽ mất chàng nữa.

Mẹ ơi! Sao có thể ghẹo người ta như vậy!

Lục Quý Trì tâm hồn như treo ngược, suýt nữa thì buột miệng thốt ra câu mẽ sảng “Đề ta đi xin hoàng huynh, ngày mai chúng ta thành thân luôn”. Cũng may lý trí còn sót lại, chàng miễn cưỡng dè nén những xáo động trong lòng, bình tĩnh đáp: “Ồ, ở đây còn có người ngoài, mấy chuyện này... Chúng ta để về nhà rồi nói.”

Khương Hằng khựng lại, ánh mắt sâu thẳm, bật cười: “Đạ.”

Ngoan ngoãn nghe lời như vậy... Ồi, thật là muốn ôm vào lòng rồi cưng rồi nựng quá!

Lục Quý Trì tâm tư nhộn nhạo trong chốc lát, sức nhớ tới cậu em vợ tương lai, hoang mang hỏi: “A Từ đâu? Em sao rồi? Có bị thương chỗ nào không?”

Khương Từ được chàng và Khương Hằng cùng che chở, chỉ sợ hãi hoảng loạn đôi chút, không hề bị thương. Vừa rồi cậu ngất xỉu, mới tỉnh lại không lâu, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch hướng về phía Lục Quý Trì, hai mắt sưng sỏ, như thể đang suy tư điều gì.

Nghe Lục Quý Trì hỏi, cậu giắt mình, nghĩ tới hình ảnh đối phương bao bọc sít sao cho bản thân và chị, rồi hình ảnh chị cậu thấy người ta bị thương lại mắt bình tĩnh, mặt mũi tái mét, sự thấp thòmedo ầu vì sẽ để mất chị trong nhiều ngày qua đột nhiên bình tâm lại một cách khó hiểu.

“Em không sao...” Cậu thiếu niên nâng cặp mắt xinh đẹp, mắt tự nhiên đáp, “Đạ tạ diện hạ tương trợ.”

Lục Quý Trì thờ phào nhẹ nhõm: “Chuyện nên làm, cảm tạ gì chứ.”

Sau khi xác định hai chị em Khương Hằng đều không có vấn đề, chàng mới có thời gian ngoái đầu trông lại hiện trường, vừa nhìn thoáng qua, sống lưng chàng lạnh toát, rùng cả mình.

Đệt mỵ, xem tí nữa thì thứ bị ép thành bánh nhân thịt sẽ không phải con ngựa kia, mà là chàng!

***

Dù có hơi dần, Ngụy Nhất Dao làm việc vẫn rất đáng tin cậy, sau khi phát hiện xe ngựa có chuyện, anh ta lập tức điều mấy thuộc hạ kinh công thượng thừa cùng đuổi theo, mặt khác còn phái người đi tìm viện binh quan phủ lân cận, bởi vậy tuy tình thế mạo hiểm, nhưng phía Lục Quý Trì đã ổn, phía hai anh em Vũ Văn Cảnh cũng đã xong, đều không xảy ra chuyện lớn.

Lục Quý Trì bị thương, Ngụy Nhất Dao lập tức đi tới các y quán gần đó mời đại phu, giúp Lục Quý Trì kiểm tra vết thương, rồi thuận tiện băng bó cho chàng.

Vừa băng bó xong thì anh em Vũ Văn Cảnh tới —— bọn họ phải về dịch quán nghỉ ngơi, buộc phải đi qua chỗ này, hơn nữa mấy người Lục Quý Trì rõ ràng bị bọn họ liên lụy, không tới thăm thì thật quá đáng.

“Tần Vương điện hạ vẫn ổn chứ?”

“Không sao không sao, hai người thế nào?”

Vũ Văn Cảnh và mấy thị vệ bên cạnh y đều bị thương nhẹ, chỉ có Vũ Văn Hợp Diệp không hề hấn gì.

Hai bên đầu tiên hỏi han vài câu, sau đó Lục Quý Trì bèn hỏi tới lai lịch của những tên thích khách đó.

.....

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: “Điện hạ hôm nào cũng đẹp trai.”

“Nhóm thích khách đều mang khẩu âm Đại Chu, chiêu thức thân thủ cũng giống cách đánh người Đại Chu, lai lịch của bọn chúng là gì, còn cần chúng ta phải nói sao?” Người lên tiếng là một gã đàn ông trung niên râu rìa xỉn xoàm, đứng phía sau Vũ Văn Cảnh, “Nếu quý quốc không muốn đàm phán hòa bình, cứ nói thẳng là được! Hà tất phải vòng vo phi phạm...”

Vũ Văn Cảnh nhủ mảy mẩy cất ngang lời gã: “Sự việc còn chưa điều tra rõ ràng, không được nói bậy!”

“Vương tử!”

“Lui ra.” Dụng mạo Vũ Văn Cảnh tuân tũ, nhưng khí chất âm trầm, ánh mắt sắc bén, lúc y cười trông còn hòa nhã, đột nhiên sắc mặt lạnh lẽo thế này, lại có sức uy hiếp vô cùng.

Gã râu xồm tỏ vẻ không phục, nhưng cuối cùng vẫn nén giận, cúi đầu lui về phía sau.

“Thuộc hạ vô lễ, xin Tần vương điện hạ chớ bận lòng.” Vũ Văn Hợp Diệp cũng vội giải vây, “Nếu không nhờ may mắn gặp được Tần vương điện hạ, hôm nay chúng ta chưa chắc có thể an toàn trở về, còn phải cảm tạ điện hạ mới đúng!”

“Không cần khách sáo, ” Ngụy Nhất Dao đã sai người tìm một chiếc xe ngựa khác đến, Lục Quý Trì chịu đựng cơn đau đớn, dựa người trên chiếc đệm mềm Khương Hằng lấy tới, lúc này mới cảm thấy dễ chịu đôi chút, “Chỉ là đàm thích khách này... Nhị công chúa và tam vương tử cũng không nhìn ra lai lịch của bọn chúng sao?”

Vũ Văn Hợp Diệp ngừng lại, lắc đầu: “Trên người chúng không có lấy một đồ vật chứng minh thân phận, hơn nữa sau khi bị bắt thì đều tự sát ngay.”

“Một người sống cũng không?”

“Không có.”

Lục Quý Trì cau mày: “Hành động tí mỉ chặt chẽ, được huấn luyện bài bản, dường như không phải là sát thủ bình thường!”

“Phải.” Tròng mắt xanh thẳm của Vũ Văn Cảnh chợt lóe lên sắc như đao, nhưng y không nói thêm

“Dưới chân thiên tử lại có đám giặc tung hoành ngang ngược như vậy, chur vị yên tâm, bốn vương sẽ phái người đi bẩm báo hoàng huynh ngay. Hoàng huynh anh minh thần võ, chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm ra chân tướng, có một câu trả lời thích đáng cho chur vị đây!”

Triều đình Bắc Hạ thật hỗn loạn, nhóm sát thủ này có đến tám, chín phần là kẻ địch của Vũ Văn Cảnh phái tới làm nhiễu loạn vụ đàm phán, nhưng hiện giờ Lục Quý Trì mang danh tặc tử có ý đồ đầu tómdo chính quyền, dưới tình huống này, đương nhiên phải kích bác, châm ngòi ly gián một tí cho xúng với thân phận. Vì thế sau khi chàng nói xong, hai mắt đảo quanh, bắt đầu đặt điều ám chỉ, “Về chuyện vị huynh đệ kia lo lắng, Đại Chu ta là một nước lớn, nếu đã đồng ý đàm phán hòa bình, thì mặc cho quá trình gian nan nhường nào, cũng sẽ hành xử nghiêm chỉnh, chur vị cứ yên tâm.”

Lời này nghe như không chút lỗi lầm, nhưng về “Mặc cho quá trình gian nan nhường nào” kia...

Đôi con ngươi lạnh băng của Vũ Văn Cảnh chợt động, y ngừng phất đầu lên nhìn chàng.

Lục Quý Trì học theo Chiêu Ninh đế, đáp lại y bằng một ánh mắt dò thăm sâu.

Triều đình Bắc Hạ hiện giờ chia làm hai phái, một phái chủ chiến, một phái chủ hòa. Là người đứng đầu phái chủ hòa, nếu như Vũ Văn Cảnh thực lòng muốn đàm phán, lẽ ra y nên dốc toàn lực để Chiêu Ninh đế tin tưởng thành ý của bọn họ, và tranh thủ đưa ra điều kiện có lợi với bên mình.

Nhưng động thái của Vũ Văn Cảnh lại không hợp lẽ thường —— trong quá trình đàm phán mấy ngày qua, dù y tỏ ra vô cùng thành tâm, nhưng lại có hơi hướmdo kéo dài thời gian như đang muốn thăm dò điều gì.

Chiêu Ninh đế cũng vì điểm này, mà nghi ngờ y có quan hệ với người đứng sau lưng Việt vương phi.

Sở dĩ Lục Quý Trì có tình ái chỉ những thích khách kia có khả năng do Chiêu Ninh đế phái tới, để buộc y đáp ứng đàm phán, chính vì muốn xem phản ứng của Vũ Văn Cảnh, từ đó nắm được chút tin tức có lợi.

—— Vũ Văn Cảnh là một vương tử không được sung ái, tuy rằng hiện nay có xu hướng vùng lên, nhưng tình hình nội bộ Bắc Hạ xem chừng không mấy lạc quan. Ám chỉ Chiêu Ninh đế phái thích khách ám sát y, ý đồ giả họa cho kinh địch của y, khiến y nghĩ rằng nếu y còn không thỏa hiệp thì sẽ nhanh chóng mất đi vị thế đứng đầu trên triều đường, chuyện cứ vậy sẽ thành.

Vũ Văn Cạnh dù ngoài miệng nói vậy nhưng ắt hẳn trong lòng sẽ có suy đoán — dù không có, nghe xong lời ‘nhắc nhở’ của Lục Quý Trì, y không thể không cân nhắc kỹ càng hơn.

Lục Quý Trì vô cùng hài lòng, cũng không nôn nóng quan sát phản ứng của y, sau khi dứt lời và ném cho Vũ Văn Cạnh một ánh mắt ‘Buổi tối gặp’, chẳng bèn cáo từ.

Trông theo bóng dáng chàng, Vũ Văn Cạnh như có điều suy tư, tay nắm chặt tờ giấy giấu trong tà áo.

Vũ Văn Hợp Diệp thấy sắc mặt y khác thường, khó hiểu hỏi: “Anh sao thế?”

“Vị Tần vương điện hạ này...”

“Hử?”

“Không có gì,” Vũ Văn Cạnh thu hồi tầm mắt, bàn tay vuốt nhẹ lên chuỗi kiếm toàn thân đen sặc bên hông, “Anh chỉ đang nghĩ, tin tức chúng ta nhận được lúc sắp đến kinh thành Đại Chu, là thật hay không thật.”

Vũ Văn Hợp Diệp sững sốt, sắc mặt chợt trở nên nghiêm túc: “Luyện sát là kỹ thuật trấn quốc của Bắc Hạ, Hợp Diệp cho rằng, thả tin là thật, còn hơn không.”

Vũ Văn Cạnh không đáp, hồi lâu xoay người bảo: “Về trước đã.”

***

“Cho nên cái kia gã râu xồm kia nói đúng, đám sát thủ tất cả là người Đại Chu?”

“Phải, thuộc hạ đã cùng các huynh đệ xác nhận nhiều lần.”

“Sát thủ là người Đại Chu, không có nghĩa người đứng sau lưng cũng là người Đại Chu... Chuyện này cứ gác qua một bên đã. Hiện trường xảy ra chuyện ngày hôm nay, các anh đã cẩn thận kiểm tra chưa? Có phát hiện manh mối gì không?”

“Lúc đánh nhau xong, mọi người đều dò xét tại chỗ một lần, không có dấu vết, sau đó binh lính của phủ Kinh triệu đoàn tới, chúng thuộc hạ đánh...”

“Ồi quên khuấy mất bọn họ... Được rồi, anh lui ra trước đi, những chuyện khác đợi quay về phủ rồi nói sau.”

“Dạ...”

Xe ngựa lộc cộc chạy về phía phủ Vinh quốc công, Khương Hằng khoác vai em trai ngồi yên tĩnh một bên, ánh mắt chiếu tới Lục Quý Trì đang nói chuyện cùng thuộc hạ.

Ngay từ lúc anh em Vũ Văn Cạnh xuất hiện, nàng và Khương Từ đã không nói câu gì.

Khương Từ do không biết nói gì, tuổi tác cậu còn nhỏ, dù thiên chất thông minh, cũng không thể nghe hiểu những ám chỉ ngầm ngầm giữa Lục Quý Trì và Vũ Văn Cạnh.

Còn Khương Hằng...

“Nàng... sao thế? Sao lại nhìn ta như vậy?” Vừa quay đầu đã bắt gặp ánh mắt trong veo sâu thẳm thẳm của cô vợ nhỏ, như thể nhìn thấu hết thấy, Lục Quý Trì gạt mình, vội nén cơn đau trên cơ thể sắp lại gần nàng.

Khương Hằng nhìn chàng, mặt mày dần giãn ra: “Không có gì, chỉ là cảm thấy điện hạ hôm nay thật khác với mọi ngày.”

Đương nhiên phải khác!

Trăm công nghìn sức mới được một lần anh hùng cứu mỹ nhân mà còn chưa đủ trời à!

Lục Quý Trì không kìm chế được, cười sang sảng hai tiếng, lại có chút ngượng ngùng, hỏi nàng bằng một giọng rõ đặc ý: “Có phải cảm thấy hôm nay ta cực kỳ ngầu lòi... à đẹp trai hay không?”

Khương Hằng ngơ ngàng, trong mắt hiện lên ý cười, sau đó nghiêm nghị lắc đầu.

“...Không, không đẹp trai á?” Nụ cười của Lục Quý Trì cứng lại, trông như mếu 囧.

“Đẹp chứ, không riêng hôm nay,” Khương Hằng chớp mắt, chất giọng mềm mại ghệt sát bên chàng, “Ngày nào điện hạ cũng vô cùng anh tuấn.”

Ồi...mẹ kiếp!

Quả tim nhỏ của lão phu!!!

Ấn trúng một đòn khiến trái tim thiếu niên tê dại, sau đó, mắt thường cũng có thể thấy gương mặt tái nhợt của chàng đang dần dần đỏ lên.

Khương Từ bị ép chứng kiến cảnh này: “...”

Đột nhiên cảm thấy yên lòng là như vậy?

“Ồ, ở đây còn có trẻ nhỏ, chúng ta kín đáo chút đi, đợi lúc nào riêng tư chỉ có hai người, rồi... Khụ khụ.” Lục Quý Trì dè dặt khẽ môi đang dần nhếch cao hơn, ra vẻ trấn tĩnh mà ho khan một tiếng.

Khương Hằng sắp bật cười thành tiếng, nàng nhẫn nhịn, như thuận miệng hỏi: “Điện hạ cảm thấy những sát thủ hôm nay là do ai phái tới?”

Bầu không khí ảm áp nhẹ nhàng, còn mang theo ngọt ngào, Lục Quý Trì bất cẩn buột miệng thốt ra: “Còn có thể là ai, chẳng phải là kẻ địch của Vũ Văn Cạnh sao...”

“Hửm?”

Hai mắt Khương Hằng cong cong, vẻ mặt vẫn rất bình thường, Lục Quý Trì sau khi định thần lại thì vội cười già là, xua tay bảo: “Ta chỉ đoán mò thôi, không chắc đâu. Nàng biết mà, từ lâu ta đã không lên triều cũng không để ý chính sự nữa.”

Chuyện nội gián quá mức nguy hiểm, Lục Quý Trì không muốn để nàng biết, tránh cho nàng lo lắng.

Trông mặt Khương Hằng hơi lóe, không truy vấn thêm nữa, nàng nhoen miệng cười, như chưa hề phát sinh chuyện gì: “Thiếp cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi, chuyện Bắc Hạ nội loạn, tình cảnh khó khăn của vị tam vương tử này trong triều đình thiếp cũng có nghe qua, nhưng không được rõ ràng lắm... Dù sao thì hôm nay cũng coi như chung hoàn nạn, thiếp có phần tò mò, không biết điện hạ có thể kể thiếp nghe một chút được không?”

Chuyện này cũng đơn giản. Lục Quý Trì gật đầu, bắt đầu kể cho nàng những chuyện chàng nghe ngóng được từ phía Chiêu Ninh đế, liên quan tới nội đấu của Bắc Hạ và tình cảnh của hai anh em Vũ Văn Cạnh.

Khương Hằng tươi cười nghe như thường, đôi chỗ không hiểu thì có hỏi lại vài câu. Lục Quý Trì không hề dè phòng, nhanh chóng nói hết những gì chàng biết cho nàng nghe — đương nhiên, một số điều không nên nói thì sẽ không nói.

Nhưng mà...

Đôi điện chàng là Khương Hằng.

Trong khoảnh khắc chàng không hề hay biết, Khương Hằng đã khẳng định được suy đoán của bản thân tới tám chín phần.

Chỉ là nàng không nói gì, hai mắt hơi cụp xuống.

Nếu là chuyện chàng thực sự muốn làm, nàng sẽ dốc sức giúp chàng.

***

Chà mấy mà đã đến của phủ Vinh quốc công.

Khuong Hằng đỡ em trai xuống xe ngựa, rồi vẫy tay với Lục Quý Tri: “Điện hạ đường thượng cho khỏe, ngày mai thiếp sẽ qua thăm chàng.”

Lục Quý Tri gật đầu cười gian, trong đầu hiện lên hình ảnh lần trước chàng dứt thuốc cho nàng, tâm tình chợt thấy nhộn nhạo hết cả lên. Đang định lên tiếng đáp, cách đó không xa chợt truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, mọi người ngoài đầu trông lại theo bản năng, thấy một người đàn ông đứng tuổi thân vận như vó tuồng, cả người hừng gió năm sương, đang cười trên lưng con ngựa cao lớn phi như bay về phía này.

“Cha...cha?!”

Giọng điệu kinh ngạc của Khuong Từ khiến Lục Quý Tri sửng sốt, chỉ trong khoảnh khắc này, người đàn ông trung niên đã phi tới trước mặt bọn họ, xoay người nhảy xuống ngựa.

“A Hằng? A Từ? Sao mấy đứa lại ra đây?” Dáng người ông tầm trung, tướng mạo nho nhã, ngũ quan thoát nhìn giống Khuong Từ vài phần, chỉ là khi cười lộ thì không giấu được nét phóng khoáng cời mờ, ông bế bóng Khuong Từ lên, lại xoa xoa đầu Khuong Hằng, nói chuyện nhanh như tên bắn, “Chẳng lẽ biết hôm nay cha về, đặc biệt ra đón cha sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tịnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: “Nhạc phụ đại nhân, xin hãy đứng lên!”

“Chuyến đã qua thôi không nhắc lại, gần đây hoàng tâu có khỏe không?” Chiêu Ninh để giọng trầm ấm, chuyển sang tán gẫu chuyện nhà, “Còn An Vinh nữa, trông thấy gần đây con bé hơi gầy, hoàng tâu hãy làm nhiều đồ ăn ngon cho con bé bồi bổ, vẫn đang tuổi ăn tuổi lớn mà.”

Việt vương phi lặng im không đáp, hồi lâu sau đột nhiên lên tiếng: “Đừng gọi ta là hoàng tâu nữa.”

Chiêu Ninh để trầm mặc.

“Huynh biết thừa, ta chưa bao giờ muốn trở thành hoàng tâu của huynh.” Việt vương phi như đang cố gắng trấn tĩnh, cuối cùng không nhịn được buột ra vài câu thương tâm, “Nếu không phải bà nội ta lấy cái chết ép buộc, sao ta lại thành hoàng tâu của huynh? Từ trước tới nay ta luôn nghĩ sẽ thành...”

“Chuyến đã qua rồi...” Sau một hồi yên lặng, Chiêu Ninh để đáp lại, giọng không nghe ra cảm xúc, “Hoàng tâu hãy quên những điều đó đi, hãy sống thật tốt cùng An Vinh, hoàng huynh đối xử với trăm và mẫu hậu rất tốt, vì huynh ấy, trăm sẽ không để cho người khác chen ép hại người.”

“Ta không muốn.”

Chiêu Ninh để gương mặt nhìn nàng.

“Ta không quên được, cũng không muốn quên,” Việt vương phi vừa nói nước mắt vừa tuôn rơi, “Những ký ức đó là thứ duy nhất còn lại của đôi ta, huynh nghĩ sao ta có thể buông bỏ được, sao có thể quên được?”

Nữ tử trước mắt rực rỡ như ánh trăng, ngay cả tiếng khóc thì non cũng không mất đi phong nhã, nàng từng là vàng sáng đẹp nhất trong lòng Chiêu Ninh để thu thiếu thời, nhưng hôm nay...Chàng thanh niên mặt mày dịu dàng, nhẹ nhàng rủ rỉ, che giấu đi ánh mắt đang chuẩn bị trào dâng nổi niềm “Quên hết những thứ này, bắt đầu cuộc sống mới, không tốt ư?”

“Không!” Việt vương phi vừa dứt lời liền tiến lên ôm lấy Chiêu Ninh để.

Chiêu Ninh để sau một giây sửng sốt liền đứng ra, nhưng nàng ta lại không chịu buông tay, như không hề nén nổi xúc cảm mà ngẩng đầu nước mắt lệ nhòa, nức nức, “Tại sao huynh cứ phải buông lời cay đắng như vậy? A Ngón, huynh biết trong lòng ta luôn chỉ có mình huynh...”

Ôi mẹ ơi, buồng người đàn ông đó ra ngay! Đó là em chồng cô đấy!

Quần chúng vây xem là Tần vương điện hạ đây không khỏi trợn ngược hai mắt.

“Nay hoàng huynh của huynh không có ở đây, tiền đề và trường bối trong nhà ta đều đã qua đời, hiện giờ không ai có thể ngăn trở chúng ta được nữa, A Ngón à, chúng ta...Chúng ta quay lại có được không? Huynh yên tâm, ta không cầu danh phận gì cả! Ta sẽ không để ai có cơ hội lên án, khiển trách huynh, ta chỉ muốn ở bên huynh, dù không quang minh chính đại, ta cũng cam tâm tình nguyện mà...”

Chiêu Ninh để bất động.

Lục Quý Tri trong lòng không khỏi than hai tiếng ‘mẹ kiếp’, anh hai của ta ơi hãy nhớ đến người vợ hiền của mình đi!

Này không những là chị vợ anh, còn là chị dâu anh đó! Chị dâu đó! Cứ tiếp tục nữa, anh trai anh sắp đội mồ sống dậy tới nơi rồi!

“Bao năm trôi qua như vậy, chưa một khắc nào ta quên được huynh...” Việt vương phi nói tới đây như tràn ngập vui mừng, nàng ngẩng đầu nhìn chàng trai dịu dàng như ngọc, giọng lâm bẩm chan chứa nhu tình. Ngay sau đó, nàng ta như không kiểm soát được bản thân, nướn người lên, vừa thẹn thùng vừa kiên định hướng tới đôi môi mềm.

Mất thấy một cuộc tình gian sấp bầy ra tới nơi, Lục Quý Tri không nhịn được thụt đầu xuống, lòng thầm mắng một tiếng ‘cầu nam nữ’, sau đó không khỏi bản khoăn suy nghĩ xem làm sao để phá hủ cảnh này mà không bị phát hiện.

“Hoàng tâu xin tự trọng.”

Ấy ấy? Gì gì? Lục Quý Tri ngạc nhiên, thò đầu ra liếc nhìn lần nữa, Chiêu Ninh để đã nghiêng đầu và đẩy Việt vương phi ra.

Sương mù mờ ảo cũng không che được nét mặt kinh hoàng và thất vọng của Việt vương phi, nàng ngầy ngẩn nhìn chàng thanh niên vốn rất quen thuộc trước mặt mà giờ bỗng dưng trở nên xa lạ quá đời, nước mắt là chã rơi xuống.

“Có phải huynh vẫn còn trách ta hay không?” Nàng không giận dữ, chỉ nhìn y thương tâm, “Năm đó nghe theo gia đình gã vào Đông cung, phản bội lại lời ước định với huynh, là ta sai, nhưng bà nội lấy cái chết ra ép buộc, ta không còn lựa chọn nào khác...”

“Trăm chưa bao giờ trách tâu vì chuyện đó,” Hướng mắt lên nhìn vầng trăng vắng vặc giữa trời, Chiêu Ninh để nghe giọng mình bình tĩnh nhẹ nhàng, “Chẳng qua là, hoàng tâu à, có một số việc, đã qua rồi thì không thể trở về như ban đầu được nữa.”

Việt vương phi ngờ ngạc một hồi, rồi đột nhiên bật cười khổ sở: “Huynh trông như thuận theo số phận, nhưng thật ra đã có tính toán riêng, nếu huynh thật sự muốn quay lại, lấy địa vị của huynh hiện giờ, ai có thể ngăn cản huynh?”

Nói đến đây nàng hơi trầm mặc, cúi đầu lau đi nước mắt, “Bệ hạ khỏi cần qua loa lấy lệ với ta bằng mấy lời giả dối này, ta có lỗi với bệ hạ, lại từng gã cho người khác, còn có con nhỏ, bệ hạ không thích ta nữa cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Hôm nay ta thất thủ, có chút xúc động, xin bệ hạ lượng thứ, ta...thần phụ cáo lui.”

Miệng nàng ta nói cáo lui nhưng động tác hành lễ thì rõ thông thả, Lục Quý Tri nhìn mà khóe môi run rẩy tới mấy lần.

Ôi đúng là phụ nữ miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo!

Tuy nhiên chuyện Chiêu Ninh để cự tuyệt nàng ta, là điều mà chàng không ngờ tới.

Qua cuộc đời quái vừa rồi có thể thấy hai người từng là người yêu, sau đó Việt vương phi bị ép gã vào Đông cung làm kẻ thái tử phi, duyên phận tới đây đứt đoạn. Lục Quý Tri là đàn ông, cũng hiểu đàn ông bản tính ‘không có thì mãi ước mong, có rồi lại coi như không ra gì’, nhất là Việt vương phi đẹp như vậy, lại thể thốt không cần bất kì danh phận nào, ối đây quả là hạnh phúc trên trời rơi xuống; đặt vào chỗ đó một vợ một chồng hiện đại sợ là không nhiều người có thể từ chối, chứ nói gì chỗ đó tam thể tứ thiếp thời cổ này.

Thế mà Chiêu Ninh để cự lại được!

Quả là người làm việc lớn!

Lục Quý Tri quyết định thu hồi câu mắng ‘cầu nam nữ’ vừa rồi của mình, cho y một ngón tay cái.

“Đêm khuya mờ sương, hoàng tẩu đi thông thả, sớm nghỉ ngơi.”

Chiêu Ninh để cũng không vờ vịt buông lời giữ lại, Việt vương phi nhất thời dờ dẩn, đi không được, ở không xong.

Nàng đang nói lấy đó! Ý cô hiểu không vậy?!

Không đúng, trước giờ y vẫn luôn thế này, không lý gì không hiểu, vậy thì...

Việt vương phi theo bàn năng nắm chặt hai tay, lồng ngực ngang trăm mối: “Trước khi đi, thần phụ còn một câu muốn hỏi bệ hạ.”

Chiêu Ninh để trầm ngâm một lúc: “Mọi hoàng tẩu nói.”

“Nếu ta nguyện buông bỏ hết thảy, thậm chí là danh hiệu Việt vương phi này, bệ hạ cũng... cũng không nguyện ý cùng ta nói lại duyên xưa ư?”

Xưa nay nàng luôn thanh tao cao quý, đẹp như một vị nữ thần, dù xuất hiện trước mặt người rất tôn quý như tiền thái tử, cũng chưa lộ ra vẻ yếu đuối và hèn mọn như lúc này.

Chiêu Ninh để nhìn nàng, thấy mắt nàng đỏ lên, chứa đầy mẩn mộ yêu thương, trăm mối không nói gì.

Lòng Lục Quý Trì lại nhảy cẫng lên.

Kiểm chế nha huynh đệ! Dù đáng về này của nàng có động lòng người đến thế nào, đánh trúng tâm lý đàn ông đến cỡ nào, huynh cũng phải giữ lấy mình nha, không được tùy tiện thỏa hiệp!

Nhớ tới người anh đang nằm trong quan tài của huynh đi! Nhớ tới người vợ xinh đẹp của huynh đi! Kiểm chế, ngăn vạn lần đừng sụp đổ!

“Trăm không thể làm chuyện có lỗi với hoàng huynh.” Không biết đã trôi qua bao lâu, Chiêu Ninh để cuối cùng cũng mở miệng đáp.

Lục Quý Trì thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán.

Ồi chứng kiến bí mật thế này thật mệt mỏi, chàng cảm thấy mình cực kỳ xui xẻo.

“Lại là hoàng huynh... lại là hần, nếu không phải vì hần, làm sao chúng ta lại rơi vào tình cảnh như thế này!” Việt vương phi như bùng nổ cảm xúc, cũng may nàng ta là người giỏi kìm nén, hít sâu hai lần liền trở về như bình thường, “Thôi, suy cho cùng là chúng ta không có duyên, ta... Chuyện tối nay, xin bệ hạ hãy quên đi, thần phụ cũng sẽ không bao giờ nhắc lại nữa.”

Nói dứt lời nàng liền đi.

Bóng đêm đen tối, không ai nhìn thấy được ánh mắt nàng ta lúc đó, lóe lên trông dữ tợn đến thế nào.

Nhớ tình xưa nghĩa cũ nàng mới cho y một cơ hội, nhưng y lại không chịu nắm lấy... Đã thế, đừng trách nàng lòng dạ ác độc.

***

Dù Việt vương phi đã đi, nhưng có thể Chiêu Ninh để vẫn còn đó, Lục Quý Trì rúc đầu xuống ghế dài, không dám gây ra một tiếng động nào.

Nếu y đại huynh đệ này biết chàng phá đám đêm hẹn hò của y và Việt vương phi, còn suýt chút nữa nói lại tình xưa, không chừng quay đi quay lại đã ra tay diệt khẩu chàng rồi, chàng không thể mạo hiểm được.

Thật may tới giờ vẫn chưa ai phát hiện ra, ngôi đình này xây cũng cao, bốn phía lại có cỏ cây giúp che giấu, từ dưới nhìn lên sẽ không thấy được gì, nếu không...

Lục Quý Trì sợ cái cổ ướt đầm mồ hôi lạnh, trong lòng không ngừng cầu mong Chiêu Ninh để hãy nhanh rời đi.

Nhưng có lẽ ông trời già cũng ngủ say mất, Chiêu Ninh để chẳng những không đi, lại còn ngồi xuống bên cạnh hồ nước.

Lục Quý Trì: “...”

Đang sốt hết cả ruột, Chiêu Ninh để đột nhiên lên tiếng: “Được rồi, đi ra đi.”

Ui cha bị phát hiện rồi ư?! Lục Quý Trì sợ hãi giật nảy mình, suýt thì nhảy dựng lên.

“Sao thế, chẳng lẽ phải để trẫm đi mời?”

Chiêu Ninh để chẳng ngừng đầu cũng chẳng quay đầu, chỉ một tay chống cằm, ngắm nhìn tầng sương mỏng trên mặt ao, giọng không nghe ra vui giận.

Lục Quý Trì đau hết cả đầu, vừa cứng nhắc từ từ bò dậy khỏi ghế dài, vừa nghĩ xem nên giải thích chuyện này sao cho hợp tình hợp lý còn nịnh nọt đối phương nữa...

“Từ lúc nào bệ hạ phát hiện ra thần thiếp vậy?” Tiếng hừ nhẹ bất ngờ vang lên làm Lục Quý Trì không khỏi ngây ngẩn.

Theo bản năng thờ đầu ra nhìn một cái, chỉ thấy Sở hoàng hậu một thân đồ rực xinh đẹp từ từ đi ra từ rừng trúc phía đông hồ nước, Lục Quý Trì: “...”

Hóa ra không phải đang gọi chàng! Hừ hừ, chàng nhanh chóng nằm sấp xuống, không dám ló đầu ra nữa, trong lòng càng nghĩ càng khổ sở — ai da hết cái này tới cái khác, bao giờ mới xong đây!

Chiêu Ninh để không ngoái đầu lại, chỉ hờ hững đáp: “Lúc gặp hoàng tẩu bên ngoài rừng trúc.”

Tiếng hừ kia chưa lẽ, Việt vương phi không nghe thấy, nhưng y lại nghe được.

“Bệ hạ là đang giải thích với thần thiếp đấy ư?” Nội yến hành cung nhiều nữ quyền, khó an bài âm vệ, lính tuần tra quanh đây cũng mới rời đi, trong chốc lát sẽ không quay lại, Sở hoàng hậu không hề biết ở sườn đồi nhỏ bên cạnh, có một Lục Quý Trì đang âm thầm xoa tay nhìn lên bọn họ. Nàng mang ánh mắt quyền rũ câu hồn đi tới bên cạnh Chiêu Ninh để, đưa tay đẩy y xuống sát thành hồ, sau đó, nhanh như chớp xoay người về bên.

Lục Quý Trì: “...?!”

“Trăm không cần giải thích gì với nàng cả,” Chiêu Ninh để áy thế mà rất bình tĩnh, đưa tay lên bóp nhẹ chiếc cằm nhỏ xinh của nàng, giọng dịu dàng, “Nhưng còn hoàng hậu, nàng vượt quá khuôn phép rồi đó.”

“Thiếp vượt khuôn phép, dù bệ hạ có phạt thiếp, thiếp cũng vẫn làm” Sở hoàng hậu không che giấu sự bực bội trong lòng, cười lạnh một tiếng hất tay y ra, cúi người xuống hôn lên đôi môi mềm của y.

Lục Quý Trì nhất thời há hốc miệng.

Anh, anh hùng là đây!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 93: Ai kêu một trước người đó là cún con!

Chiêu Ninh để hoàn toàn bất ngờ trước một Sở hoàng hậu chủ động và bá đạo như vậy, cứ thế bị cướp mất nụ hôn. Y kinh ngạc, định nói gì đó thì đầu lưỡi của Sở hoàng hậu đã ngang ngược tiến vào trong.

“...” Vươn tay nắm lấy chiếc cằm của nàng, chàng thanh niên híp mắt, “Hoàng hậu đang làm gì thế?”

“Giúp bệ hạ tô điểm thêm cho ký ức,” Má Sở hoàng hậu hơi phồng lên vì bị y bóp chặt, nàng thở hắt lên nói, “giúp cho bệ hạ mỗi khi trở về nơi này, sẽ chỉ nhớ tới một chuyện, chỉ nhớ tới một người.”

Nàng trả lời rất hợp tình hợp lý, không hề che giấu sự ghen tuông của bản thân, Chiêu Ninh để hơi trầm tư, ánh mắt lướt qua đôi môi đỏ căng mọng xinh đẹp của nàng: “Hoàng hậu có còn nhớ thân phận của mình?”

“Bệ hạ một câu hoàng hậu, hai câu hoàng hậu, nhắc nhở thần thiếp, sao thần thiếp có thể quên? Nhưng ai nói hoàng hậu thì không được phép ghen tuông?” Sở hoàng hậu hơi lắc đầu thoát khỏi bàn tay của Chiêu Ninh để, “Ta thích chàng, đương nhiên sẽ không vui khi thấy chàng thân cận cùng nữ tử khác. Bình thường không thấy thì không sao, nay lại còn nhìn tận mắt... Bệ hạ, ta vẫn sẽ hiến từ rộng lượng như những gì chúng ta hứa hẹn, sẽ không hẹp hòi, nhưng không tránh khỏi một số lúc nhỏ nhen như thế này, mong ngài có thể tha thứ. Đương nhiên nếu ngài không đồng ý, hoàn toàn có thể phạt thiếp, thần thiếp tự biết sai, sẽ không biện minh gì cả.”

Nhìn nàng một vẻ đắc không sợ sủng*, Chiêu Ninh để tự nhiên hơi buồn cười, tay y cũng bắt gác buông lỏng.

(Nguyên văn – 猪不怕开水烫 – heo chết không sợ nước sôi – mình dịch thành như trên nhưng vẫn thấy không hợp lý lắm. Nếu sau tìm được một thành ngữ hợp và đúng hơn sẽ thay)

Hai người cười nhau vì mục đích chính trị, Chiêu Ninh để vốn không có tình cảm đặc biệt gì với nàng, cũng nghĩ nàng sẽ giống như y; ai ngờ tới đêm tân hôn hôm đó, cô nương này như biến thành thổ phi đề y ra thổ lộ một hồi, còn tuyên bố sẽ sớm bắt được trái tim của y.

Tiểu thư khuê các vốn kín đáo, Chiêu Ninh để chưa từng thấy cô nương nhà nào lại to gan lớn mật nói trắng ra như vậy, vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, cũng mặc cho nàng âm ỉ, nhưng y cũng nói rõ thái độ của mình: Sự nghiệp Đại Chu còn quá nhiều thứ cần làm*, y không thể đặt tâm tư vào chuyện tình cảm nam nữ. Nếu đã cưới nàng, y sẽ tôn trọng, yêu quý nàng, cũng hy vọng nàng có thể làm tốt bổn phận của một hoàng hậu.

(Nguyên văn – 百废待兴 – bách phế đãi hưng)

Ý tứ sâu xa Sở hoàng hậu tất nhiên hiểu, nên nàng ra hẹn trước khi trộm được trái tim đế vương, nàng sẽ trở thành một hoàng hậu đúng nghĩa: đoan trang hiền lương, vì quân phân ưu.

Những năm qua đúng thật là nàng đã làm được, chẳng qua đôi lúc lòng sẽ có chút ghen tuông, nàng cũng không để bản thân thiệt thòi mà làm âm ỉ một phen, nhưng chuyện lại chẳng đủ lớn khiến y không biết phải làm sao, cũng không thể nói gặng.

“Trẫm đã nói, trẫm sẽ cho nàng hết thảy những vinh quang mà một hoàng hậu có thể có, còn những thứ khác...”

“Thần thiếp biết hiện giờ bệ hạ không có lòng dạ nghĩ tới chuyện tình cảm lứa đôi, cũng không muốn hao phí tâm tư vào những chuyện này.” Sở hoàng hậu sau khi xả hết bực bội trong lòng, tâm trạng như vui vẻ hơn, nàng ngừng đầu nhìn chàng thanh niên đang nhàu chặt đôi mày bên dưới, rất tin nỡ một nụ cười hồ ly, “Không sao hết, tương lai còn dài, thiếp cực kỳ kiên nhẫn chờ bệ hạ rảnh rỗi.”

Dứt lời nàng lại cúi đầu xuống, cắn một cái lên đôi môi y, giọng có phần mờ ám, “Còn bây giờ, chúng ta phải hưởng thụ thật tốt đêm xuân tươi đẹp chứ nhỉ?”

Lần này nàng hơi không khống chế, cắn hơi mạnh làm cho Chiêu Ninh để bị đau, y đưa tay vỗ nhẹ xuống ngang hông nàng, “Càng lúc càng quá trớn.”

“Bệ hạ không thích ư?” Nàng như yêu tinh nhìn y, chớp nhẹ hàng mi, đôi đồng tử đảo quanh, quyến rũ đa tình, nào có giống một hoàng hậu đoan trang hiền đức, giống gian phi họa quốc thì đúng hơn.

Ánh mắt Chiêu Ninh để dần tối đi, y nhìn nàng trầm mặc.

“Trước khi bệ hạ thất lòng yêu thần thiếp, thần thiếp sẽ không ép bệ hạ vì thiếp mà phải thủ thân, nếu bệ hạ thích cô nương nào, cứ việc sủng hạnh nàng ta. Ngài yên tâm, thần thiếp dù nhỏ nhen, nhưng tuyệt đối không làm hại các nàng, đương nhiên...” Sở hoàng hậu nghiêng đầu cắn nhẹ vành tai Chiêu Ninh để, đồng thời bàn tay nhỏ bé cũng lần mò xuống dưới, ánh mắt nị hoặc cười rộ lên, “Điều kiện tiên quyết là bệ hạ phải còn tình lực đã.”

Chiêu Ninh để ngáy ngáy chôn chân ở Ngự thư phòng bận bịu như chó, có được chút nhàn rỗi cũng sẽ bị yêu tinh này quẩn chân: “...”

Lục Quý Trì vừa rời khỏi cho nàng một bài ca ‘Anh hùng là đây’, giờ chỉ muốn xun xoe đến chăm điều thuốc cho chị dâu lão đại: “...”

“Trời đêm gió lớn, nương nương không sợ lạnh ư?”

Đột nhiên trời đất quay cuồng, chàng trai bên dưới đã nhanh chóng đảo khách thành chủ, kéo nàng trượt vào dòng nước nóng, dè sát thân nàng lên thành hồ. Sở hoàng hậu ban đầu còn sững sốt, ngay sau đó nhìn thẳng vào chàng thanh niên trông rõ là bình tĩnh nhưng ánh mắt đã sớm rực lửa tình mà bật cười.

“Sao phải sợ,” nàng vươn tay vòng qua ôm cổ y, dánh véo quẹo rừ, ánh mắt câu hồn, “chẳng phải đã có bệ hạ đẩy sườn ảm cho thần thiếp sao?”

Đôi con ngươi của Chiêu Ninh để càng lúc càng tối đi, sau đó hơi cong môi, lộ ra mấy phần thiếu đứng đắn hiếm thấy: “Nếu đã thế, một cốc nương nương đừng kêu mệt.”

Sở hoàng hậu yêu nhất là hình ảnh lúc này của y, tìm đập loạn nhịp nhưng mặt vẫn hắt cảm khiêu khích: “Ai kêu mệt trước thì người đó là cún con!”

Nụ cười như vô hình cùng với lửa tình nồng đượm đan xen hòa quện vào nhau, trong lòng như dâng lên từng đợt phong ba bão táp, Chiêu Ninh để cười khê, cúi người hôn ghi lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng: “Là nàng nói đấy nhé.”

Vàng trắng như tuyết hồ chui tọt vào giữa những đám mây mỏng manh, càng làm cho sương mù thêm mờ ảo, hai người quẩn quít bên nhau, một hồi triển miên nơi núi rừng hoang dã.

Lục Quý Trì bị bất ngờ: “...”

Than ôi đường sông nay còn đâu?

***

Đỉnh Lâm Nhai được xây dựng trên đỉnh ngọn đồi thấp có suối nước nóng dựa lưng vào, nhìn tổng thể trông như một tổ hợp xen kẽ những gò đất có lớn có nhỏ, chỉ có Lâm Nhai là như được một thanh đao cắt ngang bề mặt, những nơi khác vẫn có sự nhấp nhô nhất định. Từ trên đỉnh có hai đường mòn có thể đi xuống, một chính là những bậc đá bằng phẳng kéo xuống tận hồ nước nóng, là đường mà Lục Quý Trì vừa đi lên. Đường kia nằm ở bên trái Lâm Nhai, bình thường phục vụ cho việc leo núi, tuy không nguy hiểm, nhưng gồ ghề khó đi, rất tốn sức lực.

Đề không bị các vị đại nhân phát hiện diệt khẩu, cũng sợ phải nhìn thấy những thứ không nên nhìn, Lục Quý Trì đoán một hồi, quyết định men theo con đường thứ hai rời khỏi đây.

Một chết thôi, nhưng còn hơn bị phát hiện.

Chàng nghĩ ngợi rồi khom lưng cúi người, mượn bóng đêm và cỏ cây che giấu, lén lút mò mẫm tới con đường mòn nhỏ.

Nguyên chủ chắc trước kia cũng từng đi qua đây, chàng có ít nhiều ấn tượng, hơn nữa ánh trăng sáng tỏ, ngọn núi cũng không cao, vì thế ban đầu chàng không quá lo lắng, nhưng mà...

“Mẹ kiếp quên mất bản thân đang bị thương!” Đi được mấy bước đã động phải vết thương, nhưng lại không thể không đi. Lục Quý Trì nhịn không nổi, cắn răng chấy nước mắt.

Bởi vì vết thương quá đau đớn, cả người lại rã rời, chàng chỉ còn cách đi mấy bước lại nghỉ, thêm mấy bước khác lại nghỉ tiếp.

Vốn là mười phút có thể đi hết đoạn đường, vậy mà chàng mất hẳn một canh giờ mới xuống tới nơi, lại còn vòng một vòng lớn, đến lúc về tới phòng, trời đã tảng sáng.

“...”

Thiếu niên cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi quá độ nằm vật ra giường bất động, chàng cảm thấy mình sắp thành một phé nhân.

“Điện hạ, ngài dậy rồi à?”

Mơ màng chớp mắt được một lúc, có cung nữ đi vào gọi chàng dậy, Lục Quý Trì mở mắt ra, định ngẩng đầu lại phát hiện cổ mình đau đến không thể cử động được.

“Điện hạ, ngài... vết thương của ngài sao lại rách hết miệng, sưng lên thế này?!”

Lục Quý Trì lòng khổ sở nhưng vẫn cố gắng bình thần nhìn cung nữ đang giật mình sững sốt kia: “Đi truyền thái y đi.”

Cung nữ hơi ngần ngại, vội vàng gạt đầu một cái, sau đó đi ra ngoài, lúc về không chỉ đưa theo thái y tới, còn thêm cả Phương Trân Châu và Chiêu Ninh để tình cờ đi ngang qua.

Lục Quý Trì: “...”

Bây giờ chàng không hề muốn gặp ông anh hờ này chút nào.

Nhưng lại không thể mở miệng báo y cút đi.

Thật là bực mình.

Đột nhiên lại có ý muốn tiếp tục tạo phản.

“Không phải hôm qua vẫn bình thường à? Sau đang yên lành lại chuyển biến xấu như vậy?” Phương Trân Châu không biết con trai bà đang suy nghĩ điều gì, thấy vết thương chàng sưng vù cả lên, cảm thấy thật đau lòng.

Trong khoảnh khắc không có mỹ nhân bên cạnh, bà vẫn rất xứng đáng là một người mẹ ruột tuyệt vời.

Chiêu Ninh để nhìn mẹ mình gần đây đặc biệt quan tâm tới đệ đệ hung dữ, quay đầu sang hỏi thái y: “Rốt cuộc là bị làm sao?”

Thái y cũng vô cùng bối rối không biết chuyện gì đã xảy ra, sau khi kiểm tra rồi lâu mới chần chờ đáp: “Điện hạ... nhìn giống như là do vận động kịch liệt trong một thời gian dài, không biết đêm qua điện hạ đã làm những gì?”

Lục Quý Trị thốt cả tim, không hề nghĩ ngợi đáp: “Đêm hôm ngoại trừ ngủ ra, bốn vương có thể làm gì?”

“Con chắc chứ?” Dù sao cũng là mẹ ruột, Phương Trân Châu nhìn qua đã thấy không đúng, nhưng có đánh chết bà cũng không nghĩ con trai nhà mình tối qua đã trải qua những chuyện phong phú gì, vì thế sau hai lần đảo mắt tìm tòi quanh phòng, bà đột nhiên cảm chiếc áo khoác chàng đặt tạm ở góc giường lên, “Có phải con mộng du ra ngoài leo núi không? Nếu không sao áo choàng này lại dính nhiều gai nhỏ như vậy?”

Ồi mẹ ruột nương nương ơi làm ơn hãy dừng lại!!!

Lục Quý Trị sợ hãi suốt thì nhảy dựng lên, nhưng mà đã không còn kịp nữa rồi, tầm mắt của Chiêu Ninh để đã dán chặt lên đám gai nhỏ màu xanh ngay khi Phương Trân Châu vừa dứt lời.

Trong hành cung này chỉ có trên ngọn núi đó là có loại gai cỏ này, những nơi khác đều là hoa cỏ quý hiếm... Chiêu Ninh để từ từ chau đôi mày, như cười như không nhìn lại.

Lục Quý Trị trong nháy mắt cả người đỏ ra, trong đầu lại vang vọng lên câu hát: Sự nhất là khi không khí trở nên yên tĩnh. ...

Hừ!

Mạng sắp mất tới nơi còn hát hò gì!

“Con cũng không rõ nữa, có, có khi con mộng du thật? Ha ha, nếu không tại sao con chẳng nhớ chút gì cả...” Chàng thiếu niên bị mẹ ruột đảo hồ mặt tái ngoét cổ nén đi sự sợ hãi, bày ra vẻ thành thật, định thuyết phục mọi người... Á, chủ yếu là ông anh hồ.

Nhưng ông anh hồ lại chỉ nhìn chàng với một ánh mắt thâm sâu khó lường, và im lặng.

Lục Quý Trị đành cam chịu số phận.

Vị đại huynh đệ đây nếu có thể dễ qua mặt như thế, Đại Chu đã sớm diệt vong.

Chẳng qua nếu nói ra sự thật...

Việt vương phi thì không sao, quan trọng là Sở hoàng hậu, y sẽ tin chàng là người thành thực, sẽ không nhìn những việc không nên nhìn chứ?

Mạo phạm hoàng hậu là tội cực lớn, nếu y không tin...

Mồ hôi trên cổ Lục Quý Trị thấm dần làm cả người chàng như lạnh toát, chàng đỡ người ra suy nghĩ trong chốc lát, sau rồi cười lúng túng khai: “Được rồi, tối qua đệ có đi qua Tuyền viên rồi leo núi tản bộ, nhưng chỉ hóng mát tí thôi rồi lại theo con đường phía đông Lâm Nhai đi xuống...”

Chiêu Ninh để hơi trầm tư, lát sau liền nở một nụ cười không nhìn ra cảm xúc: “Trời đêm khuya vắng, A Trị thật có nhã hứng.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Sét! Đánh! Ngang! Tai!

Để bày tỏ sự bất mãn với câu khích lệ trên, sáng sớm hôm sau, Lục Quý Trị vội vào cung thỉnh an ông anh hồ, sau đó chỉ vào vết thương đang sưng đỏ đau đớn muốn vằn trên vai, bày tỏ mình đến để lĩnh thưởng như đúng rồi.

Lúc đó Chiêu Ninh để đang xem tấu chương, nghe vậy thì ngạc nhiên: “Lĩnh thưởng? Lĩnh thưởng vì chuyện gì?”

Lục Quý Trị cung kính thưa: “Không phải hôm qua hoàng huynh khen thần đệ đó sao, thần đệ biết hoàng huynh trước nay hào phóng, ngoại trừ mấy lời khen kia, ắt hẳn còn chuẩn bị quà cho đệ, nên đệ chủ động tới nhận luôn, Nội vụ phủ đỡ mất công đi một chuyến.”

Chiêu Ninh để quá là bất ngờ khi trần đời lại có một kẻ mặt dạn mày dày đến vậy: “...?”

“Hoàng huynh muốn thưởng gì cho thần đệ đây?” Hôm nay Lục Quý Trị kiên định sắm vai trơ tráo, chàng vừa hỏi vừa hé cổ áo, để cho vết thương lồ lộ ra ngoài, “Thuốc thang thì không cần đâu, thần đệ chỉ bị thương ngoài da, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe. Hoàng huynh xem, không có gì đáng ngại.”

Cái đáng ngại là vết thương tuy không có gì đáng ngại, nhưng nhìn một mảng tẩy đỏ thể này lại đến là dọa người, khác miệng Chiêu Ninh để co giật, nhất thời nín thinh không biết nói gì.

Lục Quý Trị cũng không thức giục, cứ vén cổ áo lên như vậy, mắt lom lom nhìn y, đứng về ‘Hoàng huynh ơi đệ vẫn đang chờ huynh ban thưởng đây’.

...Rốt cuộc là bị thứ gì kích thích? Tự nhiên lại dám lớn lối thế này?

Chiêu Ninh để bị đáng về quý đòi nợ của chàng làm cho đỡ khóe dờ cười, một lúc lâu sau, y nhìn chàng báo: “Vậy thì thưởng thêm cho đệ đĩa bánh ngọt như tối qua đi.”

Tuy biết ông anh hồ này keo, nhưng không ngờ y lại bùn xin như thế, Lục Quý Trị ghen hờn. May thay hôm nay chàng đến đã có chuẩn bị, nào dễ dàng rút lui, vì thế chàng nhanh chóng lộ vẻ vui mừng, cung kính tạ ơn.

Sau đó lại tiếp tục mặt dày bán thảm đòi nợ.

“Bánh ngọt đủ ăn rất ngon, nhưng giống như vết thương trên người thần đệ vậy, qua hai ngày sẽ biến mất. Hay là hoàng huynh thưởng thêm cho đệ một thứ không dễ dàng bay biến đi? Như thế thần đệ có thể khác ghi lời khen ngợi của hoàng huynh, lấy đó làm gương, về sau càng thêm phấn đấu.”

Chiêu Ninh để: “...”

Lại không có cách nào phản bác.

“Thật ra thì trăm định chờ khi chuyện kết thúc, sẽ ban thưởng cho đệ thật hậu.” Vị đế vương trẻ tuổi lấy lại bình tĩnh, quan sát thẳng em trai xấu xa hôm nay lại ngơ đòn không biết xấu hổ, như cười như không hỏi, “Đệ chắc chắc muốn lĩnh trước à?”

Lục Quý Trị quả quyết gật đầu: “Chắc chắn chắc chắn, dù sao hoàng huynh cũng rất tốt với đệ, xong chuyện kiểu gì cũng không bạc đãi đệ đâu.”

“...” Chiêu Ninh để không muốn cười, nhưng nhìn em trai vô lại như vậy, chẳng hiểu sao y lại bắt gác nhếch môi, “Cũng chưa chắc, có thể trăm mắt hững rồi qua cầu rút ván đấy.”

“Hoàng huynh,” Nụ cười của Lục Quý Trị tắt lịm, chàng than thở, “Đệ mà sợ hãi là không thể hoàn thành chuyện huynh giao đâu.”

Chiêu Ninh để tự nhiên thấy tức cười, y hơi khựng lại, nhìn thẳng em trai mới sáng sớm đã đến cửa đòi nợ thì phát bực, bắt đắc dĩ đáp: “Được rồi không nói nhảm cùng đệ nữa, trẫm còn tẩu chương cần phê đấy. Nói đi, đệ muốn gì?”

“Hí hí, nghe nói hoàng huynh có một cuốn binh phổ do đại sư Lâm Duyệt Tử của tiền triều biên soạn...” Lục Quý Trì chà xát hai bàn tay, hướng ánh mắt ‘Huynh hiểu mà’ sang ông anh họ.

Chiêu Ninh đế: “...Đôi cái khác đi.”

Cuốn binh phổ kia mới về tay y chưa được bao lâu mà!

“Thần đệ chỉ muốn cái đó...” Lục Quý Trì lại xoay cổ, trắng trẻo phơi bày vết thương trên bả vai chàng cho Chiêu Ninh để xem lần nữa.

Chiêu Ninh đế: “...”

Đệ đệ này của y muốn lên trời rồi!

“Hoàng huynh ơi...”

Thật sự muốn đuổi quách nó đi, nhưng không hiểu sao lại không bật thốt ra được, Chiêu Ninh để như sắp bật cười, nhịn mãi mới miễn cưỡng nặn ra một câu: “...Được rồi, mau cút đi, trẫm sắp không kiểm chế được mà kêu người tẩn đệ một trận rồi đấy.”

“Đạ tạ hoàng huynh! Hoàng huynh vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Lục Quý Trì thấy đạt được mục đích liền ngừng, hớn hơ chỉnh lại quần áo rồi chạy, nhưng trước khi đi còn tiện tay sờ khối nghiên mực thượng đẳng trên án ký, viên nội thị tâm phúc mới vào báo Lư Vậ bên cạnh Chiêu Ninh để chột cảm thấy Tần vương điện hạ này sắp xong đời.

Đồ của bộ hạ mà dễ sờ thế ư!

“...Ngớ ra đó làm gì! Còn không mau đi lấy khối nghiên mực khác cho trẫm!”

Nhắc thấy Chiêu Ninh để trông thì tức giận, mép hơi nhếch lên, nhưng ánh mắt lại không hề giấu dờ, trái lại còn thoáng qua ý cười, Lư Vậ sững người, kịp phản ứng lại.

Phải rồi, tuy nhìn Tần vương điện hạ đây vừa bán thân vừa chơi xấu vô lại rất chí ngửa đòn, nhưng với bộ hạ mà nói, một đứa em trai muốn gì sẽ trực tiếp nói, không che giấu dục vọng với y, ắt là đáng yêu hơn một gã em trai ngoài một kiểu mà lòng ngầm ngầm mưu mô.

Hắn ngẫm nghĩ rồi cười: “Đạ, nô tãi đi lấy ngay!”

***

Lục Quý Trì lấy làm đắc ý, ôm cuốn binh phổ và khối nghiên mực mới cuỗm được từ chỗ lão anh hờ đi tới cung Thọ Ninh, hi vọng tìm lại chút cảm giác tồn tại trong mắt người mẹ ruột chỉ mẹ mẫn chơi với cháu trai, lại gặp thập công chúa mang ánh mắt mong ngóng đến tìm chàng, nói là muốn đi ra mắt chị dâu tương lai, thế là hai anh em bên xuất cung.

“Anh đau lắm hả? Hay kêu thái y tới khám nhé?”

Đạo gần đây Lục Quý Trì bận bịu, thập công chúa đã mấy ngày không gặp chàng, nghe nói chàng bị thương thì đâm ra sốt sắng, giờ đây thấy cử động của chàng chậm chạp, lên xe ngựa cũng cần người đỡ, cô nàng có chút quýnh quáng.

“Không sao đâu, mấy hôm nữa là khỏe mà.” Xoa xoa cái đầu mềm của tiểu cô nương để trấn an, Lục Quý Trì cười híp mắt, hỏi han về tình hình gần đây của cô nàng.

Thấy chàng quá thật không có gì nghiêm trọng, thập công chúa mới yên lòng, ngoan ngoan trả lời: “Thái hậu nương nương rất tốt với em, thường xuyên thưởng đồ cho em nữa. Chị dâu hoàng hậu cũng hay gọi em qua cung chơi, mấy hôm trước em còn chơi trò chơi với các chị cung nữ trong cung chị dâu nữa đó. Lại thêm tiểu Minh Sinh rất đáng yêu, còn cả...”

Cuộc sống của nữ quyền trong cung đơn giản chính là như vậy, thập công chúa lần nào cũng trả lời như một, nhưng Lục Quý Trì lại như thể được nghe lần đầu mà vô cùng chăm chú.

Thập công chúa giương đôi mắt đen láy, lanh lợi, len lén nhìn chàng, sau đó dần cong cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Anh cứ thế này thật tốt quá.

Riú rít kể về những chuyện gần đây, đoạn tiểu cô nương hỏi: “Anh, giờ chúng ta đến thẳng phủ Vĩnh quốc công tìm chị Khương luôn à?”

Lục Quý Trì lắc đầu, ngó cuốn binh phổ trong ngực, bẻ cổ tay cái rắc rồi đáp: “Về phủ Tần vương trước, anh thay xiêm y, sau đó chúng ta tới tìm nàng ấy.”

Hôm nay là ngày trọng đại, chính thức ra mắt bố vợ tương lai, chàng phải chỉnh trang cho anh tuấn khôi ngô hơn một tí!

***

Sau khi về phủ, Lục Quý Trì nén cơn đau, thay đi thay lại mấy bộ quần áo, cuối cùng mới hài lòng bước ra khỏi phòng.

Thập công chúa chờ anh mình ngoài sân đến nửa ngày trời, ngờ ngáng: Ủa bộ này với bộ hồi nãy ông mặc... Có gì khác nhau?

Song cô nàng cũng biết chàng đang kén trương, sắp đi gặp nhạc phụ tương lai mà, vì vậy nàng cũng không nói toạc ra, chỉ che miệng cười trộm, thầm nhủ hóa ra ông anh không sợ trời không sợ đất nhà mình cũng có lúc hồi hộp đến thế sao.

Lại nghĩ tới người anh muốn thành thân là chị Khương nàng rất quý, tiểu cô nương càng thêm vui vẻ, gương mặt phúng phính trắng trẻo tươi rói như hoa.

“Điện hạ, đã chuẩn bị xong, có thể lên đường rồi.”

“Đã biết.” Sau khi chắc chắn không còn vấn đề gì, vị Tần vương điện hạ tự cho là bản thân rất đẹp trai, cùng em gái và hai môn đệ mới lựa được chỗ ông anh họ, khi thể rảnh rộ đi về phía phủ Vĩnh quốc công.

Khương Lâm Thâm đang luyện thương trong sân, nghe nói chú sói con đến viếng thăm, nét tươi cười trời sinh trên gương mặt chột tắt ngóm. Dầu vậy ông vẫn cố kỵ thân phận của Lục Quý Trì, khẽ hừ một tiếng, cuối cùng xụ mặt để người cho chàng vào.

Thập công chúa trực tiếp đi tới nội viện tìm Khương Hằng, Lục Quý Trì một mình đối diện với Khương Lâm Thâm. Chỉ là vừa bước chân qua cửa đã thấy bố vợ tương lai tung một chưởng đập vỡ khối gỗ lớn, chàng thiếu niên: “...”

“Khụ khụ, bẩm tam gia, Tần vương điện hạ tới.” Ông quản gia già dẫn đường cho Lục Quý Trì méo miệng, lên tiếng nhắc nhở.

Lúc này Khương Lâm Thâm mới lau bớt mồ hôi, quay đầu nhìn về phía này.

“Con chào bác Khương ạ.”

Ngẫm nghĩ lời khuyên giải tội qua của Ngụy Nhất Dao, Lục Quý Trì không còn cảm giác co căng muốn chạy như lần đầu chạm mặt Khương Lâm Thâm nữa, nhưng vị lão tướng từng giết người, từng thấy máu nơi sa trường này cứ nhìn chăm chăm chàng như vậy thì...

Sao chàng cứ có cảm giác người tiếp theo bị chẻ ra sẽ là mình thế nhỉ!

Lòng Lục Quý Trì rối bời, nhưng ngoài mặt không dám bộc lộ, chỉ vội vàng lấy quyền binh phổ kia ra, định nịnh nọt ông.

Khương Lâm Thâm đã thêm cuốn binh phổ này rất lâu rồi, nhìn thấy thì hai mắt sáng lên, suýt chút nữa bật cười sang sảng.

Tuy nhiên ông vẫn nhớ Lục Quý Trì còn đang ở đây. Gắng gượng lắm ông mới nén được tiếng cười vào lòng.

Thằng nhãi này cũng giỏi đoán ý ông ghê, xem ra cũng có lòng.

“Tần vương điện hạ không cần đa lễ, nên là lão thần hành lễ ra mắt với Tần vương điện hạ mới phải.”

Ánh mắt đàng đàng sát khí kia cuối cùng cũng rời khỏi người chàng chiếu sang chỗ khác, Lục Quý Trì thầm thở ra một hơi: “Bác trai là bậc bề trên, con là bề dưới, đương nhiên con phải hành lễ với bác rồi.”

Thiếu niên này quả thật giống như lời con gái rượu nói, khác với Tần vương trong ấn tượng của ông. Khương Lâm Thâm nhìn chàng, không đáp, chỉ ngó ý mời chàng ngồi xuống ghế bên, sau đó mở miệng: “Hôm qua thần thất lễ, xin điện hạ thứ tội.”

Nói xấu sau lưng người ta không phải thứ tốt đẹp gì lại bị nghe thấy, khụ khụ, đúng là hơi lúng túng.

Lục Quý Trì được sủng mà lo, vội đáp: “Bác trai sáng khoái thẳng thắn, con không để bụng đâu.”

Mặc dù đã ăn của chúa thì phải quết lá đa(*), nhưng vì ấn tượng xấu trước kia, trong lòng Khương Lâm Thâm vẫn còn bất mãn với Lục Quý Trì, nhưng thánh chỉ từ hôn đã ban xuống, con gái ông lại thích cậu ta, ông còn có thể làm gì? Chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

(*) Nguyên văn – nã nhân thù nhuyển – 拿人手軟 – mình tra thì có vé nó lấy ý từ câu ‘cột nhân chủy nhuyển, nã nhân thủ đoan’ – nghĩa là ‘đã ăn của người ta thì nói năng với người ta cũng nên mềm mỏng hơn’. Bên Việt mình có mấy câu cũng gần nghĩa, một là câu mình dịch bên trên, hai là câu ‘ăn com Chúa, múa tối ngày’.

Lục Quý Trì cũng biết ông không cam lòng, nhưng chàng không quan tâm lắm — cha già nào gả con gái đi mà chả như thế.

Chàng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng chịu khổ, dù sao Khương Lâm Thâm cũng chỉ dám nói mấy câu lạnh nhạt, mượn gỗ để thể hiện sự bất mãn, cũng không dám mắng chàng thẳng mặt hay đánh đập gì chàng.

Đương nghĩ như vậy, đột nhiên Khương Lâm Thâm lên tiếng: “Đầu đuôi mọi chuyện A Hằng đã nói với thần, thần đa tạ ơn cứu giúp của điện hạ. Mọi hôn sự này bề hạ đã ban, thần cũng không dám có ý kiến. Chi là...”

“Chi là sao ạ?” Nhìn vị cha vợ tương lai đột nhiên hép mắt, thần sắc có đến mấy phần giống Khương Hằng, Lục Quý Trì bỗng nhiên có một dự cảm không lành.

“Chi là cô nhân cô lệ: Đồi bên nam nữ đã đính hôn, trước khi thành thân không nên gặp nhau, nếu không dễ xảy ra chuyện không may, cho nên lão thần hy vọng trong vòng ba tháng, đến khi hôn lễ diễn ra, điện hạ sẽ không gặp mặt A Hằng nữa.”

Sét! Đỉnh! Ngang! Tai!

Thực sự không ngờ ông có thể ra chiều độc như vậy, Lục Quý Trì nhất thời ngây dại.

“Chuyện này cũng vì muốn tốt cho hai đứa, điện hạ sẽ không cự tuyệt chứ?”

“Con...”

Lục Quý Trì thực muốn khóc, cách ngày thành thân còn tận ba tháng, điều này quá tàn nhẫn đi thôi!

Nhưng chàng biết nếu chàng không để cho Khương Lâm Thâm ăn ván này, ông ấy nhất định sẽ ra chiều khác, vì vậy sau một thoáng lặng thinh, thiếu niên gian nan nặn ra một nụ cười: “Con đồng ý....sao có thể không đồng ý ạ.”

“Hay lắm! Thế mới xứng là con rể tốt của ta!”

Khương Lâm Thâm bật cười to, sự khó chịu trong lòng như biến mất.

Lần này cho mi nhện chết nhé nhóc con!

Bạn đang đọc truyện *Bôn Vương Muốn Thanh Tịnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ha ha ha chàng thật thông minh!

Phía bố vợ tương lai đã giải quyết xong, ấy thế mà Lục Quý Trì một chút cũng không vui nổi.

Chàng và Khương Hằng đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt, một ngày không gặp tựa ba thu, đây còn những ba tháng...mới nghĩ qua thôi chàng đã thấy nghẹt thở rồi!

Đã thế Khương Lâm Thâm còn nói sẽ dâng tấu với Chiêu Ninh để trong lần diện kiến tới, thỉnh cầu được tạm rời kinh thành, chờ đến ngày Khương Hằng xuất giá, Lục Quý Trì càng muốn khóc hơn.

Ông cụ Khương đúng là cay quả!

Cũng may hôm nay có thập công chúa tới cùng chàng, Lục Quý Trì chưa chịu từ bỏ ý định, lấy cớ đi đón em gái hồi cung để tranh thủ được cơ hội từ Khương Lâm Thâm, gặp mặt Khương Hằng lần cuối trước ngày cưới.

Khương Lâm Thâm không định đồng ý, nhưng nhớ tới biểu hiện vừa rồi của anh con rể kèm theo cuốn binh phổ bảo bối còn đương nóng hừng hực trong ngực, ông miễn cưỡng rậm rì một tiếng, coi như đồng ý.

Hai mắt Lục Quý Trì sáng lên, chỉ chờ có thế, vội vàng cáo từ ông rồi nhanh như chớp chạy tới viện của Khương Hằng.

Nhìn bóng lưng chú sói con không chờ đợi nổi, Khương Lâm Thâm: “...”

Đột nhiên hồi hận.

Nhưng mà Lục Quý Trì đâu có cho ông cơ hội đấy, chàng ôm vết thương trên vai, chạy như bay tới cửa viện của Khương Hằng mới dừng lại thở hổn hển.

“Điện hạ?” Khương Hằng đang tán gẫu với thập công chúa tại đình nghỉ trong viện, ngẩng đầu nhìn thấy Lục Quý Trì thờ không ra hơi, vội đứng lên, “Sao chàng gấp gáp thế, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không sao...” Lục Quý Trì vừa lau mồ hôi vừa bước đến bên nàng, hồi lâu mới ổn định được hơi thở, khẽ nói, “Chỉ muốn nhanh chóng đến gặp nàng.”

Hai mắt chàng sáng ngời, nhưng giọng nghe ra chút bức bối, Khương Hằng chớp mắt mấy cái, như đã sáng tỏ, mỉm cười: “Cha thiếp làm khó điện hạ à?”

“Khụ khụ, cũng không tính là làm khó...” Có lẽ do sắp tới không được gặp nhau, hiện giờ Lục Quý Trì đặc biệt muốn gần gũi với nàng, thấy nàng cười hai mắt cong cong, làn môi vừa mới nhấp qua nước trà trở nên đỏ mọng căng tràn, yết hầu nơi cổ chàng khó tránh động dấy.

Song thập công chúa bên kia vẫn đang tò mò nhìn về phía này, Lục Quý Trì có lòng gian mà không có gan lớn, cuối cùng đành yên lặng ịu xù.

“Bác Khương nói gì với anh thế?” Thập công chúa không hề hay biết trong lòng anh nàng đang chất chứa biết bao khó chịu, vừa nói vừa rót ly trà đưa tới, ngoan ngoãn, quan tâm hỏi, “Anh uống trà đi, rồi chúng ta từ từ nói.”

Lục Quý Trì: “...”

Cảm ơn nha giờ anh chỉ muốn ôm hôn Hằng Hằng nhà anh thôi, không muốn làm chuyện gì khác.

Nhưng lời này không có cách nào thoát khỏi miệng, Lục Quý Trì không thể hóa cảm thú ngay trước mắt em gái, vì thế chàng đành nhịn, dè nén sự kích động, yên ổn ngồi xuống cạnh Khương Hằng.

Mặc dù không biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra, nhưng Khương Hằng tương đối hiểu cha nàng, thấy dáng vẻ Lục Quý Trì thế này, lòng nàng đại khái đã đoán ra. Nàng hơi buồn cười, lại có chút đau lòng, thừa dịp thập công chúa không để ý, bên phía dưới bàn đá, bàn tay nàng lặng lẽ cào lên mu bàn tay chàng.

Lục Quý Trì thoáng sửng sốt, nơi vị nàng cào nhẹ qua tựa như chạm phải điện, tê tê ngứa ngứa. Chàng kiểm lòng không động, bàn tay vòng một vòng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng trong tay mình.

Trời nóng hầm hập, tay chàng cũng nóng, thế mà lại không đổ mồ hôi, rất khô rất thoải mái. Tuy không quá nặng, nhưng vô thức khiến con tim đập rộn ràng...

Tai Khương Hằng hơi nóng lên, trên mặt vẫn rất bình tĩnh, trông mắt chuyển sang người chàng, khoe miệng khẽ nhếch.

“Anh sao thế?” Thập công chúa không biết những ngấm ngấm phía dưới bàn đá, thấy Lục Quý Trì ngồi yên bất động hồi lâu, cũng không nói lời nào, không khỏi lo lắng, sẵn tới hỏi, “Anh đau ở đâu à?”

“...Không!” Lục Quý Trì thầm giật mình, vội vàng dùng tay áo che đi bàn tay đang phủ lên tay Khương Hằng, song không hề muốn buông ra, mà nhẹ nhàng vuốt ve trên mu bàn tay, sau đó háng giọng, nghiêm nghị nói, “Anh không sao, tạm thời không muốn uống trà, em cứ để đó đi.”

Tính cách thập công chúa đơn thuần, không chút nghi ngờ: “Dạ, thế cũng được.”

Lục Quý Trì thờ phào nhẹ nhõm, lòng vừa xấu hổ vừa rạo rức quay sang nhìn Khương Hằng.

Đứng lúc đó, có nha hoàn tới báo, Tần Tranh đến.

Tần Tranh hẳn là tới thỉnh an chủ mình là Khương Lâm Thâm, chắc do biết Lục Quý Trì cũng ở đây, cho nên tiện đường tới thăm Khương Hằng một lúc.

Khương Hằng và Lục Quý Trì đối với chuyện này không lấy làm kinh ngạc, nhưng hai mắt thập công chúa lại dần sáng lên, thần thể nhỏ bé từ từ ngồi thẳng dậy.

Lục Quý Trì như được khai sáng, đầu chợt nảy ra một ý.

“Khụ khụ, đột nhiên vết thương của ta đau quá, A Hằng năng giúp ta thoa thuốc nhé. Tần tướng quân đến thì... Chi Chi em tiếp đón trước nhé, anh với chị Khương của em sẽ nhanh chóng quay lại thôi!”

Vút em gái ở đây một mình, bản thân chạy đi nói chuyện yêu đương thì thật tệ, nhưng hiện giờ em gái đã có người chơi cùng... Ha ha ha, chàng thật là thông minh!

Không ngờ con người chính trực như chàng cũng có lúc trở nên mưu mô như vậy, xem ra lúc này cha úc hiếp chàng ghê lắm... Ánh mắt Khương Hằng thoáng qua ý cười, rất biết điều đứng lên.

Người hầu trong viện qua qua lại lại, thập công chúa và Tần Tranh sẽ không đơn độc một đôi, không sợ ảnh hưởng tới danh tiếng, càng không xảy ra chuyện bất ngờ, vì thế nàng rất yên tâm.

“Ồ? Nhưng mà...”

Thập công chúa còn chưa dứt lời, Lục Quý Trì đã kéo Khương Hằng đi. Nàng gái già lơ lửng, định nói với theo, chợt thấy Tần Tranh đang sai bước về phía này.

Chao ôi, nhiều giây không gặp, Tần tướng quân vẫn đẹp trai như vậy! Còn cả đôi chân của ngài ấy nữa, dài ghê á...

Giương mặt của tiểu cô nương chợt đỏ, trong tâm rất hay trong lòng nhất thời bị choáng ngợp bởi thân ảnh cao lớn sừng sững, bước chân vững vàng đang ngay một gần, những thứ khác đều vô hình.

***

Vừa vào bên trong đã bị một vòng tay lên lưng ôm lấy eo, bước chân Khương Hằng hơi khựng lại, nàng cười khẽ, nguyệt thiếu niên bên cạnh: “Không phải điện hạ muốn bôi thuốc sao? Chàng đang làm gì thế?”

Cuối cùng cũng không có người ngoài, không cần kiềm chế nữa, Lục Quý Trì nhanh chóng sáp tới môi nàng: “Từ giờ đến lúc thành thân còn ba tháng, chỉ sợ khoảng thời gian này ta không tới thăm nàng được...”

Khương Hằng sùng sốt: “Cha thiếp yêu cầu ư?”

“Cha vợ đại nhân nói hôn phu nên gặp nhau, nếu không sẽ xảy ra chuyện không may mắn.” Lục Quý Trì bắt đầu dĩ, thờ dài, “Ta đồng ý rồi.”

Khương Hằng cũng bất ngờ trước chiêu độc của cha già nhà mình, khoe miệng hơi nhếch lên, vừa buồn vui vừa cá giận than: “Mệt cho cha nghĩ được kể này.”

“Cho nên chúng ta phải biết quý trọng thời gian trước mắt...” Lục Quý Trì cảm giác bản thân có hơi vô lại, dứt lời mặt nóng bừng, nhưng động tác cúi đầu ngậm lấy cánh môi nàng thì mau lẹ hết sức.

Khương Hằng: “...”

Nàng thật sự buồn cười, thấy đáng về ‘Giờ mà không hôn cho đủ thì ba tháng tới ta không biết sống sao’ của chàng lại có chút mềm lòng, bèn vươn tay sờ nắn vành tai đỏ bừng của chàng, kẻ chàng vậy.

Ban đầu Lục Quý Trì chỉ là chạm khẽ môi nàng thăm dò, thấy nàng có vẻ thuận theo không phản kháng thì mở cở trong bụng, nụ hôn theo ý muốn mỗi lúc một sâu hơn.

Hôn hôn...

Có thứ gì đang biến chất.

Lục Quý Trì ý loạn tình mê nhìn gương mặt thiếu nữ ửng đỏ, mắt như làn nước thu, bầu ngực nhấp nhô, cảm thấy cả người như có ngọn lửa đang bùng cháy.

“Hằng Hằng...” Chàng khẽ nuốt nước bọt, thầm thì tên nàng.

“Vâng?”

“Ta...” Lục Quý Trì cũng không biết bản thân muốn nói gì, chàng chỉ đơn thuần muốn gọi nàng, gọi tên người con gái chàng ngắm nhìn bao lâu cũng không đủ, hôn bao lâu cũng không thỏa này.

Khương Hằng bật cười.

Nàng quá mê ánh mắt của chàng ngấm mình lúc này.

Ngón tay nhỏ bé, trắng trẻo khẽ vòn qua cặp mắt trong suốt sáng ngời, bên trong lấp đầy hình bóng của chính nàng. Khương Hằng hơi nhòm dậy, sáp tới tai chàng, nhẹ nhàng cắn lên vành tai hồng hồng của chàng: “Điện hạ thích thiếp, thiếp cũng thích chàng. Rất thích rất thích, thích đến mức những người khác đều trở nên vô hình.”

Mẹ ơi tiền cho nàng, thân trao nàng, sinh mệnh này cũng thuộc về nàng! Của nàng tất!!!

Lục Quý Trì bị tán tỉnh, trái tim như muốn nổ tung, lợc đi bao lời định nói, chàng dè nàng xuống hôn mãnh liệt.

Nụ hôn lần này không còn dè chừng như những lần trước, mang theo sự bá đạo và nóng như muốn khám sâu đối phương vào người mình.

Khương Hằng chỉ kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó miệng nàng khẽ cong lên, mặc cho chàng đang ra sức ghi chặt lấy mình, như cơn cuồng phong hỗn loạn mà rất đối đẹp đẽ...

“Anh ơi!” Tiếng gọi hốt hoảng của thập công chúa đột nhiên vang lên phía ngoài, “Chị Khương ơi! Hai người bôi thuốc xong chưa ạ?”

Lục Quý Trì xem thì nhảy cẫng lên.

Khương Hằng cũng bị giọng nói bất thành lời làm cho sợ hết hồn.

Hai người vội tách nhau ra, đưa mắt nhìn nhau, đỏ mặt sửa sang lại quần áo xốc xếch.

“Anh? Chị Khương? Hai người có bên trong không?” Giọng nói của thập công chúa như sắp khóc.

“Có... có đây!” Lục Quý Trì đã hoàn toàn lấy lại tinh tảo, vừa hài lòng vừa ngượng ngùng nhéo tay Khương Hằng. “Ta đi mở cửa, nàng chỉnh trang lại nhé.”

Khương Hằng gật đầu, nhưng bởi lo lắng cho thập công chúa, nàng mau chóng đi ra.

“Chúng ta hồi cung đi anh!” Thập công chúa kéo tay áo Lục Quý Trì hấp tấp lên tiếng, trông mắt tròn trịa ngấn nước, gò má phồng phính trắng như tuyết đang xấu hổ đỏ ửng lên, nom cực kỳ đáng thương.

Khương Hằng ngo ngẩn, chuyện gì xảy ra rồi?

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Hót lẻo?!

Lục Quý Tri bị thập công chúa làm cho bối rối, vội vã xoa tóc cô nàng trấn an: “Đang yên lành sao tự nhiên muốn hỏi cung, có chuyện gì à?”

“Em...” Nhớ lại tình huống vừa rồi, thập công chúa vừa xấu hổ vừa hoảng hốt, không biết nên mở lời làm sao, lắp ba lắp bắp hồi lâu cũng chỉ đút quãng thốt ra được ba chữ “Tần tướng quân”.

Lục Quý Tri ngăn người, chợt nghĩ tới chuyện thập công chúa thích Tần Tranh, chàng nhủ mảy, chẳng lẽ cô nhóc này lấy hết dũng khí ra tỏ tình với Tần Tranh, rồi bị anh ta từ chối?

Không đúng, chàng nhớ bản thân từng hỏi nàng, khi đó nàng đáp thế nào nhỉ...

“Em chỉ thầm thích huynh ấy, sẽ không làm chuyện hồ đồ đâu. Huống chi Tần tướng quân chỉ coi em như em gái, không hề muốn cưới em, em biết mà. Anh yên tâm, em nhất định sẽ không làm chuyện khiến anh không vui, khiến ngài ấy khó xử.”

Lúc đó, mặc dù chàng cảm thấy tên già đầu như Tần Tranh thực không xứng với em gái của chàng, nhưng cũng là công chúa, con bé cứ dám rêu rao chuyện thích Tần Tranh cho cả thiên hạ biết, cô nhóc này lại vì e ngại tâm tính của nguyên chủ mà nửa lời không hé, chàng có chút không đành lòng, cho nên đã cực lực khích lệ một phen, hy vọng cô nhóc có thể dũng cảm theo đuổi tình cảm của mình.

Kết quả nha đầu này nghe không lọt, nói gì đến việc làm theo lời chàng.

Nhớ tới đáng về mông lung mờ mịt khi đó của nàng, Lục Quý Tri trầm lắc đầu, loại bỏ suy đoán này.

Vốn nàng cũng không biết hôm nay Tần Tranh sẽ đến, dù biết, chi e cũng không có gan.

Nhưng nếu như không phải do tò tình thất bại, đáng về sợ hãi thẹn thùng này... Không lẽ bị Tần Tranh ức hiếp?

Cộng rau già bèo nhèo kia đột nhiên phát hiện ra bản thân cũng thích nha đầu này, cho nên nhất thời kiềm chế khôngặng, giờ trò xằng bậy với con bé chẳng?!

Suy đoán này làm mặt mày Lục Quý Tri biến sắc: “Chi Chi đừng sợ, em nói anh nghe, có phải Tần Tranh kia làm gì em không?”

Đầu óc thập công chúa lúc này rối rắm như tơ vò, căn bản không nghe rõ chàng nói gì, gật đầu một cái lại lắc đầu một cái, rơi vào trạng thái lúng ta lúng túng.

Thế mà Lục Quý Tri lại cho đó là thừa nhận, nổi cơn thịnh nộ, xắn tay áo chạy một mạch vào viện: “Tên Tần Tranh vô liêm sỉ kia, mi đã làm chuyện xấu gì với Chi Chi rồi?!”

Khương Hằng cũng hoài nghi, nhưng nàng không đi theo để tham gia náo nhiệt, chỉ đỗ thập công chúa vào phòng.

Bên chòi hiên, Lục Quý Tri nhanh chóng trông thấy Tần Tranh.

Hắn đứng trên nền đất bằng bên cạnh đình nghỉ, không biết đang cúi đầu nhìn thứ gì trong tay, nghe được tiếng hét lên của Lục Quý Tri, như thể bùng tình, vội vàng giấu vật kia ra sau lưng.

Nhưng đôi mắt tình tường của Lục Quý Tri không bỏ qua khoảnh khắc đó, chàng lao tới định cướp lấy vật trong tay hắn.

Một chiêu của đối phương đã cản được chàng, Lục Quý Tri: “...”

Biết vô công thì ghé góm lăm sao!!!

...Được rồi, cũng ghé góm đấy.

Chàng nín bật, dùng sức rút lại cánh tay bị hắn khống chế, hỏi lần nữa: “Anh bắt nạt Chi Chi à?”

Tần Tranh liếc chàng: “Không.”

“Thế sao Chi Chi trông khiếp đảm như thế?” Lục Quý Tri thoáng tinh táo đôi chút, thật ra chàng cũng cảm thấy Tần Tranh không phải kiểu người hay chọc ghẹo con gái, nhưng lúc đó trong viện không có ai, chàng chỉ có thể hướng sự nghi ngờ về phía hắn.

Nhanh chóng giấu đi đồ vật ra phía sau, tâm trạng Tần Tranh lúc này thực phức tạp, hắn đang định lên tiếng, chợt nghe Lục Quý Tri buồn bực lâu bâu, “Nếu anh không có ý gì với Chi Chi thì thôi, sau này tránh xa con bé ra là được, dù con bé thích anh từ lâu, nhưng mà...”

“Thích ta từ lâu?”

Giọng điệu kỳ lạ cắt ngang lời Lục Quý Tri, chàng vô thức ngẩng đầu lên, thấy hai hàng mày của Tần Tranh đang cau chặt, tựa hồ vừa nghe được một điều rất đối hoang đường.

“...” Lục Quý Tri trông vậy thì muốn xông lên đập cho hắn một trận, đáng tiếc đập không nổi. Chàng nhẫn nhịn, khinh bỉ sửa lại lời nói, “Ý ta là con bé coi anh như anh trai ý! Chẹp, mà anh thành thật khai báo xem vừa rồi anh làm gì con bé nào, nếu không đừng trách bốn vương không khách khí!”

Tần Tranh không đáp, một lúc lâu sau, hắn lộ ra một biểu cảm hiếm thấy, chăm chú mở miệng: “Lúc công chúa bước xuống bậc thềm không cẩn thận nên bị vấp...”

Lục Quý Tri sững sốt: “Con bé ngã à?”

“Không.” Tần Tranh lại ồm ồm, rồi chậm rãi chìa ra thứ này giờ vẫn nắm trong lòng bàn tay đặt phía sau lưng, “Chi là vật này vô tình rớt ra, ta nhặt được.”

Thứ gì? Lục Quý Tri đoạt lấy để xem, phát hiện đó chỉ là một chiếc hà bao thông thường, nhưng mà mặt bên trong thì...

Nhìn bức họa mỹ nam cười trần vô cùng tinh tế sống động, Lục Quý Tri: “...?!”

“Người trên này...” Tần Tranh trầm mặc giây lát, khó khăn hỏi, “Là ta à?”

Lục Quý Tri: “...”

Ồ ồ chàng hiểu chuyện gì xảy ra rồi này.

Tiểu nha đầu kia lại dám vẽ một bức Tần Tranh hờ nửa thân trên rồi đặt trong hà bao mang theo bên người!

Đã thế còn bí thám bị khổ chủ trông thấy!

...Khó trách con bé sợ sự ngượng ngùng như thế. Chuyện này, là ai cũng sẽ hận không thể đào một cái lỗ dưới đất rồi chui xuống ngay lập tức!

“Khụ khụ, nếu giờ anh biết rồi, vậy...anh định thế nào?”

Mặc dù không ngờ thập công chúa gan to ghê vậy, nhưng dù sao nàng cũng là em gái mình, Lục Quý Tri không thể nhẫn tâm mặc kệ nàng, lại nghĩ chắc con bé cũng bị tình huống bất ngờ ban này dọa sợ, khóe miệng chàng giật giật, đoạn nói thêm, “Dù con bé thích anh, nhưng cũng biết anh chỉ coi mình như em gái, cho nên không có ý định gì khác. Hay là...anh cứ giả vờ như chưa phát hiện ra bức tranh này là anh đi nhé?”

Tần Tranh: “...”

Ủa hần đâu có mù.

“Không thì... Chẳng phải mẹ anh vẫn luôn giục anh cưới vợ sao, hay anh cưới luôn đi, thành toàn cho tâm ý của con bé.” Lục Quý Trì miễn cưỡng nói, “Mặc dù tuổi anh hơi quá kìa, đáng đáp cũng bình thường, tính cách thì xấu, nhưng nếu Chi Chi đã thích, bốn vương cũng...”

Lời còn chưa dứt, Tần Tranh đã đoạt lấy bức tranh nhỏ cùng chiếc hũ bao trong tay chàng đi mất: “Thần còn có công vụ cần làm, xin phép cáo lui trước.”

Lục Quý Trì: “...”

Đậu m óc thế là có ý gì?!

***

Tần Tranh cứ thế mà biến mất như chưa hề xảy ra chuyện gì, Lục Quý Trì tức đến trợn ngược mắt, hùng hùng hổ hổ trở về phòng.

Dưới sự trấn an của Khương Hằng, thập công chúa đã bình tĩnh lại, Khương Hằng cũng đã hỏi được ngọn nguồn sự việc, đang dờ khóc dờ cười vỗ về an ủi nàng.

Thập công chúa cảm thấy không còn mặt mũi gặp ai nữa, sợ Tần Tranh vì chuyện này mà không để ý tới mình, sợ tới mức nước mắt cứ trực trào trong hốc mắt, đôi bàn tay nhỏ bé không ngừng xoắn xuýt vụn vụn, khiến tay nặng trĩu một tầng.

Lục Quý Trì không biết làm sao, bước vào nói với nàng: “Nếu em thích anh ta như thế, sao không quang minh chính đại bày tỏ tình cảm của mình? E ngại anh ư, vậy để anh nói cho em biết, anh không hề ghét Tần Tranh, em cứ mạnh mẽ theo đuổi anh ta đi.”

Thập công chúa thoáng sững sốt, nàng không đáp, chỉ vùi đầu vào ngực Khương Hằng, hồi lâu mới cất giọng buồn buồn khe khẽ: “Em... giờ em không có mặt mũi gặp ai nữa, anh, anh phải người đưa em hồi cung ngay được không?”

Lục Quý Trì vừa tức cười vừa khó xử, chàng đang định đáp, lại nghe cô nàng lí nhí, “Đợi em... đợi em ổn rồi, em lại đi tìm Tần tướng quân, hỏi ngài ấy có đồng ý cưới em không.”

Lời này khiến Lục Quý Trì hết sức bất ngờ: “Em...?!”

“Hay điện hạ cứ phái người đưa công chúa hồi cung trước đi, con gái cũng cần thể diện mà.” Người lên tiếng là Khương Hằng. Nàng cũng không ngờ thập công chúa sau khi nghe ra chuyện đã chẳng thể vẫn hồi, dù hoảng sợ đến mềm nhũn, nhưng ý nghĩ đầu tiên này ra không phải trốn tránh, mà là lấy lại can đảm, lựa chọn theo đuổi Tần Tranh. Nếu nàng ở trong tình cảnh này, nàng cũng sẽ lựa chọn giống vậy, nên nàng không cảm thấy quá kỳ lạ.

Thập công chúa trước nay không dám phơi bày tình cảm của mình, bởi hi vọng có thể luôn trông thấy Tần Tranh, hưởng thụ sự quan tâm và săn sóc của hắn, nàng ấy bằng lòng với hiện tại, cũng sợ thay đổi hiện tại, vì vậy không suy nghĩ nhiều. Nhưng giờ tình thế đã khác, Tần Tranh đã biết tình ý của nàng, nếu như nàng còn không hành động, hai người rất có thể sẽ trở thành người dưng — đối diện với một người thích mình, mình lại không thích người đó, Tần Tranh nhất định sẽ lựa chọn cách xa.

Phu nhân tương lai đã lên tiếng, Lục Quý Trì không dám không nghe, chàng ngẫm nghĩ, rồi không gắng hỏi thêm, chỉ xoa đầu em gái, thở dài bảo: “Được rồi đi thôi.”

Đứng ở lại sợ sệt vợ anh nữa, anh còn chưa được rờ đây này.

***

Bởi vì là lần cuối gặp mặt trước ngày thành thân, Lục Quý Trì nào có chịu rời đi dễ dàng như thế, chàng căn dặn Ngụy Nhất Dao dẫn người hộ tống thập công chúa về cung, còn mình thì ở lại trong viện của Khương Hằng nửa ngày trời, tận đến khi Khương Lâm Thâm tới cửa tìm con gái ăn cơm xuôi đi mới chịu.

Trước khi đi, Lục Quý Trì còn móc ra chiếc nhẫn mực mới cuỗm được từ chỗ Chiêu Ninh để, nhờ Khương Hằng chuyển cho cậu em vợ Khương Từ vì hôm qua bị kinh hải, nay vẫn chưa thể gượng dậy, sau đó mới từ thân quay đầu rời đi.

Khương Hằng vừa buồn cười vừa đau lòng, trên mặt cũng thoáng vẻ không đành.

Khương Lâm Thâm thấy vậy, bụng nghĩ — anh con rể xui xẻo này có ý gì? Chẳng lẽ muốn hót lèo?!

Ông ngẫm một hồi rồi cười lạnh, ngoài đầu nói với Khương Hằng: “Nếu đã ra ở riêng, nhà mình không có lý nào tiếp tục ở phủ quốc công nữa, ở thành tây cha có một biệt viện, sáng mai cả nhà ta chuyển qua đó.”

Viện ở thành tây kia cách phủ Tần vương xa lắm, đến lúc đó ông sẽ cứ thêm mấy gã hộ vệ canh chừng... Hừ, để xem thằng nhãi con này giờ trở kiểu gì!

Lục Quý Trì không hề hay biết những suy tính của cha vợ tương lai, sau khi trở về vương phủ chàng liền nằm vạ ra.

Vết thương trên người chàng rõ là đau, chẳng qua chàng vẫn một mực chịu đựng, không thể hiện ra ngoài.

Mấy ngày sau đó chàng đều nằm dưỡng thương trong phủ, không bước ra khỏi cửa. Nhâm chán thì đi tới hậu viện vờn mèo, sau đó chờ thư hồi âm của Vũ Văn Cạnh.

Còn về phía Khương Hằng, nếu chàng đã đồng ý với Khương Lâm Thâm thì sẽ không nuốt lời. Thế nên dù kiếm chế rất cực nhưng chàng luôn cố gắng, mỗi ngày sẽ bảo Ngụy Nhất Dao mang mấy món ăn ngon qua đó, sau đó trao đổi bằng thư từ.

Ngày hôm đó chàng đang ngồi trong sân nhìn Tiểu Ngọc Nhi chơi đùa cùng Ba Trứng — trải qua nhiều ngày chung đụng, Tiểu Ngọc Nhi đã chấp nhận sự tồn tại của Ba Trứng, giờ nó không chơi cầu nữa mà chuyển sang chơi Ba Trứng. Thế mà Ba Trứng không hề sợ nó, thì thoáng bị vờn đến là đau cũng không giận, ầm ức kêu hai tiếng liền quên bồng.

Lục Quý Trì nhìn cảnh một đứa muốn đánh một đứa muốn bị đánh, cũng không ngăn cản, chàng biếng nhác dựa người vào ghế, nhàn nhả nhìn chúng nó chơi đùa, thì thoáng buông vãi lời cổ vũ Ba Trứng.

“Điện hạ, tôi về rồi này!”

Giọng nói oang oang sang sang, là Ngụy Nhất Dao. Lục Quý Trì vừa nghe, tức thì ngồi bật dậy: “Thư đâu?!”

“Đây này đây này!” Ngụy Nhất Dao vừa tới Khương phủ — đứng, giờ không gọi là phủ Vinh quốc công nữa, mà là Khương phủ, lúc này đã đem theo thư đó cần thiết quay lại.

“Mau mang tới cho ta xem!” Thoắt mở bức thư hồi âm của Khương Hằng, chàng thiếu niên vừa rồi còn hồ hững, nhàn nhả giờ đã lắc mình biến thành gã con trai ngốc nhà địa chủ, cười hí hí không ngừng, “A Hằng nói cũng nhớ ta nè...”

Ngụy Nhất Dao nhìn đã quen, lặng lẽ đánh giá vị chủ tử sau khi thích Khương tiểu thư càng lúc càng ngu muội, không đáp lời, chỉ nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh, móc ra một viên đá con xấu xí từ trong ngực.

Đây là thứ anh ta bị đập lúc truyền tin rồi chọc giận Nguyệt Viên.

Sao cái đáng về lúc nổi khùng lên của nhò nha đầu kia nom cũng đáng yêu thế nhỉ...

Hí hí

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Kế hoạch bán đứng đồng đội

Thư không dài, nháo cái đã đọc xong, nhưng Lục Quý Trì vẫn ngây ngô cười một hồi, còn bắt Ngụy Nhất Dao kể lại chi tiết những chuyện anh ta mắt thấy tai nghe ở Khương phủ, mới hài lòng ngả người ra sau, đi vào chuyện chính: “Bên phía Vũ Văn Cạnh sao chưa có tin gì nhỉ?”

Nguy Nhất Dao cắt viên đá nhỏ xấu xí kia vào trong ngực, lắc đầu bày tỏ không biết: “Nhiều ngày như thế còn chưa quyết, gã này *chậm chạp như sên* (*) vậy.”

(*) Nguyên văn – 墨迹 – vết mực – từ này mình tra trên zhidaobaidu thì người ta giải thích “hành động chậm chạp, phản hồi lâu” nên mình dịch thành như trên, không biết có đúng không nữa. Cao nhân nào biết xin hãy chỉ giáo.

“Chọn hợp tác với ta chứ khác nào đối địch với hoàng huynh, đương nhiên phải cân thận.” Trái lại, Lục Quý Tri như rất hiểu Vũ Văn Cảnh, dẫu sao Chiêu Ninh để không những có công xoay chuyển tình thế, cứu non sông Đại Chu, còn đánh cho Bắc Hạ tổn thương nguyên khí nặng nề, thiếu điều đi châu ông bà. Đối đầu với một kẻ mạnh như vậy, ai dám khinh thường?

Tuy nhiên tính toán thời gian cũng không còn nhiều, Lục Quý Tri ngẫm nghĩ một hồi, rồi đứng dậy đi vào thư phòng viết một phong thư, đưa cho Nguy Nhất Dao: “Đi, thúc giục anh ta tí, thể hiện sự ‘cấp bách’ của bản vương nào.”

“Dạ!” Nguy Nhất Dao nhận lệnh đi khỏi, nửa canh giờ sau mang về câu trả lời của Vũ Văn Cảnh.

“Anh ta nói tới nay giờ Tuất gặp nhau à?” Lục Quý Tri nghe được đáp án thì hài lòng cười to, “Được đấy.”

Nhanh chóng giải quyết xong mở bong bong này rồi nhanh chóng lấy vợ, chính là tâm nguyện lớn nhất hiện giờ của Tần vương điện hạ.

***

“Vương huynh thật sự định hợp tác với Tần vương?”

Nhìn phong thư đến từ phủ Tần vương, tâm trạng Vũ Văn Hợp Diệp rất phức tạp.

Nàng tương đối có hảo cảm với Lục Quý Tri, bởi tướng mạo gã khá hợp gu nàng. Ấn tượng đầu tiên để lại cho nàng cũng rất tốt. Nghe tin gã vì ngại vị, không tiếc đem năm tòa thành trì nơi biên cương đi đổi chác với địch nhân, phản ứng đầu tiên của nàng là không tin — một người đối với động vật còn có lòng nhân ái như vậy, sao có thể vì dục vọng cá nhân mà ngoảnh mặt làm ngơ trước an nguy của mấy vạn tướng sĩ và dân chúng vô tội?

Nhưng kết quả đầu tra mấy ngày nay đã nói cho nàng rằng: Là sự thật. Nhưng điều gã thiếu niên diễn trai tâm địa thiện lương kia nói với vương huynh nàng hôm đó đều là thật.

Gã cố ý rút lui khỏi triều đình để qua mắt Chiêu Ninh để, gã hao tâm tốn sức đính hôn với Khương Hằng để lôi kéo Khương Lâm Thâm, gã làm tất thấy mọi thứ tưởng như thường, thực ra chỉ để thay thế huynh trưởng của gã, ngồi lên ngai vị hoàng đế chí cao vô thượng.

Điều này khiến Vũ Văn Hợp Diệp thấy hoang đường cực kỳ, đồng thời những tán thưởng và yêu thích dành cho gã đều biến thành chán ghét và khinh bỉ — bất trung bất nghĩa tiêu nhân vô liêm sỉ, thật may nàng không gả cho gã!

— đương nhiên, tất cả những gì bọn họ tra được, đều là do Chiêu Ninh để sắp xếp dựa trên mấy lời nói hươu nói vượn của Lục Quý Tri.

Vũ Văn Cảnh liếc qua cũng biết em gái đang nghĩ gì, trên gương mặt u ám của y hiện lên nét cười: “Năm mươi xe binh khí đổi lấy năm tòa thành trì và ngại vị, tính thế nào cũng không thiệt, anh chẳng có lý gì mà từ chối!”

“Gã hành sự không từ một thủ đoạn nào như vậy, vương huynh không sợ gã sẽ lật lọng sao?” Đôi mày anh khí, sắc sảo của Vũ Văn Hợp Diệp cau lại. “Hon nữa hoàng đế Đại Chu lợi hại vậy mà còn bị gã lừa gạt, có thể thấy tâm cơ người này thâm sâu hơn chúng ta tưởng tượng nhiều, ngộ nhớ...”

“Điện hạ, không hay rồi!”

Đột nhiên có tên thị vệ nét mặt gấp gáp từ ngoài cửa chạy vọt vào.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nụ cười trên môi Vũ Văn Cảnh đông cứng lại, lòng y dấy lên một dự cảm xấu.

“Cố tin vừa nhận được, vương thượng bệnh nặng, nhị vương tử...nhị vương tử đã nhân cơ hội khống chế hậu cung và tiền triều, hiện giờ đang thanh trừ thế lực của chúng ta!”

“Cái gì?!” Vũ Văn Hợp Diệp khiếp sợ đứng bật dậy, “Lúc chúng ta lên đường phụ vương còn khỏe mạnh, có sao đột nhiên lại bệnh nặng?!”

“Chắc là có điều gì sơ suất...” Sắc mặt Vũ Văn Cảnh cũng tái đi, ánh mắt lạnh lẽo nhuộm màu sát khí.

Đám phán hòa bình không phải chuyện sẽ thành công trong một sớm một chiều, nếu đã định đại sự, y tất nhiên đã chuẩn bị hết thảy rồi mới lên đường. Thế mà Vũ Văn Minh vẫn thừa cơ làm bậy, y há có thể không tức.

“Vũ Văn Minh muốn tạo phản sao!” Vũ Văn Hợp Diệp nhanh chóng ngộ ra, nằng nện một quyền lên bàn, chiếc bàn trong phút chốc nứt toác, “Vương huynh, chúng ta phải lập tức trở về ngăn cản hắn!”

Vũ Văn Cảnh sầm mặt không đáp, đợi xem xong mật thư gã người hầu mang tới, hiểu được cụ thể tình hình, y mới nhắm mắt than: “Đúng là phải quay về ngay lập tức.”

“Vậy bên phía Tần vương...”

“Đáng tiếc.” Vũ Văn Cảnh thực sự muốn giúp đỡ Lục Quý Tri thượng vị, một người không mang nỗi lòng thiên hạ, tâm tư dù sâu, thủ đoạn dù cao minh cũng không thể đáng sợ hơn Chiêu Ninh để vừa có bản lĩnh vừa biết điểm dừng. Bởi vì kẻ phía trước dù gửi giang đến đâu cũng sẽ chỉ giúp một mình gã lớn mạnh, nhưng người sau sẽ cùng quốc gia và con dân trở nên hùng cường.

Vũ Văn Cảnh không muốn thấy cảnh Đại Chu tiếp tục phồn vinh, nhưng trước mắt ngại vị Bắc Hạ đối với y quan trọng hơn, nếu ngay cả tính mạng còn không giữ được, sao dám nói chuyện mai sau?

Vũ Văn Hợp Diệp cũng biết rõ điều này, vì vậy không quá bất ngờ, chỉ hít sâu một hơi lấy bình tĩnh, rồi hỏi tiếp: “Vậy chuyện đám phán thì thế nào? Có tiếp tục không anh?”

Vũ Văn Cảnh lạnh lùng đáp: “Nhất định phải tiếp tục, hon nữa còn phải thành công.”

“...Phải rồi, Vũ Văn Minh đã khống chế được triều đình, nếu đám phán thất bại, không công mà về, hẳn nhất định sẽ lấy chuyện này ra vắn tội anh, thậm chí là xử anh luận.” Về mặt Vũ Văn Hợp Diệp khó coi, nàng dứt lời, rồi chần chờ báo, “Nhưng phía hoàng đế Đại Chu, chúng ta còn chưa rõ y có thật sự muốn đàm phán hòa bình hay không. Nếu thực như tin đồn kia, y chỉ vì muốn giành lấy thuật luyện sắt của chúng ta... Vương huynh, chúng ta thật sự không còn thời gian để thi gan với y nữa.”

Vũ Văn Jing thanh, rất lâu sau mới nheo mắt, ngoai đầu nhìn phong thư trên bàn: “Em nói xem... Nếu như anh báo lên hoàng đế Đại Chu, anh có cách giúp y bắt được nghịch tặc lần trốn trong triều đình của y, y có đáp ứng một vài yêu cầu nho nhỏ của anh hay không?”

Vũ Văn Hợp Diệp dờ dẩn nhìn người anh cả hồi nãy còn định cùng người ta hợp tác hữu nghị, quay đi ngoảnh lại đã bán đứng đồng chí để trục lợi, mí mắt nàng giật giật đến điên cuồng: “Có...có thể.”

Mặt mày Vũ Văn Cảnh nhẹ nhõm hẳn, khoe miệng lạnh lùng nhếch lên: “Vậy thì được rồi.”

***

Hai anh em nghiêm túc bàn bạc kế hoạch bán đứng đồng đội, sau khi suy xét, Vũ Văn Hợp Diệp mới tạm yên tâm, cùng với hai người tâm phúc ra ngoài — mấy hôm nữa là sinh nhật Vũ Văn Cảnh, nàng muốn chuẩn bị cho anh chút quà mừng.

Cùng lúc đó, Khương Hằng cũng chuẩn bị ra ngoài cùng Nguyệt Viên vừa mới hồi phục sau vết thương, chẳng qua vừa ra khỏi cửa hai bước đã thấy Khương Lâm Thâm chạy tới.

“A Hằng con định đi đâu thế?” Không biết từ đâu lao ra một người đàn ông trung niên cười ha ha chắn phía trước, “Thời tiết tốt thế này, hai cha con mình tới hậu viện câu cá đi?”

Khương Hằng như cười như không nhìn ông: “Con đã đồng ý với A Như hôm nay sẽ đi dạo phố với cậu ấy rồi, nếu cha muốn câu cá, hay kêu A Hòa đi cùng.”

“Con bé Như à, được, vậy con đi đi.” Khương Lâm Thâm nghe vậy thì yên tâm, không phải đi tìm thằng nhóc Tần vương kia là được.

Khương Hằng vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, nhưng cũng không nhiều lời — so với Lục Quý Tri thì nàng hiểu cha già nhà mình hơn nhiều, biết lúc này không thể chống đối ông, nếu không nhất định ông sẽ nghĩ cách khác xử đẹp Lục Quý Tri.

Không được gặp nhau đã nhớ lắm rồi, Khương Hằng không muốn chàng thêm khổ nữa.

“Nhưng mà trên đường nhiều người, con gái các con đi một mình không an toàn, thế này đi, cha phải thêm hai hộ vệ đi theo thì xa được không? Con yên tâm, tuyệt đối không làm mất hứng dạo phố của con với con bé Như đâu.” Khương Lâm Thâm cũng không lo Khương Hằng nói dối, ông đang sợ Lục Quý Tri biết con gái ông ra ngoài thì sẽ nghĩ cách tình cớ gấp gở con bé — ông không thể nhốt con gái rượu trong phòng, không cho con bé ra ngoài, nên chỉ có thể để phòng thẳng nhai đó gấp đôi.

Khương Hằng dờ khóc dờ cười: “Tùy ý cha đấy.”

Khương Lâm Thâm cảm thấy con gái hôm nay thật là ngoan, hào phóng móc ra từ trong ngực một túi tiền đưa cho nàng: “Cầm đi này, không đủ thì báo cha đưa thêm!”

“Cảm ơn cha.” Khương Hằng cười tit mắt nhận lấy, ngoài đầu liếc Nguyệt Viên, “Lát nữa đi mua chút đồ ăn ngon mang đến cho điện hạ.”

Nguyệt Viên: “...Lão già mà biết chắc sẽ khóc mất.”

“Đừng lo,” Khương Hằng nháy mắt, “Mẹ sẽ lau nước mắt giúp cha.”

Nguyệt Viên: “...”

Lúc này không phải nên nói là ‘Đừng để cho cha biết là được’ sao?

Chú tó hai người vừa nói vừa cùng đi tới cửa hàng son phấn đã hẹn trước với Lạc Như, được một đoạn, bước chân Khương Hằng đột nhiên khựng lại, mỉm cười: “Nhị công chúa.”

Vũ Văn Hợp Diệp đang bước ra từ cửa hàng đồ ngọc, trông thấy Khương Hằng thì có chút bất ngờ, nhưng nhanh chóng rào bước tới: “Khương tiểu thư, trùng hợp thật đấy.”

“Tham kiến công chúa,” Khương Hằng cười, hành lễ với nàng, sau đó ngo cửa hàng đồ ngọc sau lưng nàng, đoạn hỏi, “Công chúa đang định mua ngọc sao?”

“Mấy ngày nữa là sinh nhật vương huynh của ta, ta muốn chọn cho anh một phần quà mừng.” Vũ Văn Hợp Diệp không ghét Khương Hằng, ngược lại rất tán thưởng, nghĩ tới chuyện Lục Quý Tri cưới nàng không bởi vì thích nàng mà để lợi dụng, nàng càng cảm thấy đồng tình và thương tiếc, vì vậy thái độ nói chuyện hết sức ôn hòa, “Khương tiểu thư cũng tới mua đồ sao?”

“Tôi chỉ là đang đi dạo một chút, ” Khương Hằng nhoen miệng cười ểc đầu, giọng nói mềm mòng nhẹ nhàng, “Nhưng mà mấy tiệm ngọc phổ này tôi rất quen, nếu công chúa không chê, tôi có thể giúp tư vấn chút ít đấy.”

Vũ Văn Hợp Diệp quen kinh thành, đang rầu rĩ không biết nên đi chỗ nào mới tìm được thứ đồ mình muốn, nghe vậy thì hai mắt sáng lên, không hề từ chối, hào sảng cười lớn: “Vậy thì tốt quá!”

“Không biết công chúa muốn mua cho tam vương tử thứ đồ như thế nào?”

“Ta vẫn chưa nghĩ ra, nhưng vương huynh nhà ta đặc biệt có hứng thú với ngọc...”

Hai người vừa nói vừa đi về phía trước, Nguyệt Viên bước theo sau, trong lòng như hiểu ra — khó trách thời gian hẹn với Lạc tiểu thư còn hơn nửa canh giờ, vậy mà tiểu thư lại ra ngoài sớm, hóa ra là vì vị công chúa Bắc Hạ này. Nhưng tại sao tiểu thư phải có ý tiếp cận nàng ấy nhỉ? Làm sao tiểu thư chắc chắn hôm nay nàng ấy sẽ ra cửa chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Thử vô sỉ hơn nữa xem?!

Khương Hằng tiếp cận Vũ Văn Hợp Diệp rõ ràng vì Lục Quý Tri.

Mặc dù nàng không biết cụ thể Lục Quý Tri đang muốn làm gì, nhưng qua lần nói chuyện dạo trước, trong đầu nàng đại khái đã có phương hướng. Chẳng qua việc cơ mật triều đình, Lục Quý Tri đã không muốn để nàng hay, nên nàng không biểu hiện ra ngoài, chỉ thi thoảng lấy được chút tin tức từ chỗ Ngụy Nhất Dao lúc anh ta tới tặng đồ, cần nhắc thêm tiến triển của quá trình, sau đó âm thầm tìm hiểu tư liệu về anh em nhà Vũ Văn để chuẩn bị chiến đấu — không phải nàng không tin năng lực làm việc của Lục Quý Tri, nàng âm thầm che chở cho chàng vì không muốn chàng dính líu quá mức. Chuyện liên quan tới giao tranh hai nước, mối quan hệ giữa Lục Quý Tri và Chiêu Ninh để trước đó lại như vậy, lòng nàng ỉn nhiều lo lắng, sợ bất trắc xảy ra, khiến chàng lâm vào hiểm cảnh.

Nói tới hôm nay, thật ra Khương Hằng cũng không chắc chắn Vũ Văn Hợp Diệp sẽ ra ngoài, nàng chỉ biết sinh nhật Vũ Văn Cảnh đang tới gần, lại hỏi được hành trình sắp tới nội cung sắp xếp cho sứ đoàn Bắc Hạ từ chỗ Tần Tranh, vì thế phỏng đoán Vũ Văn Hợp Diệp hẳn sẽ đi mua quà cho anh nàng ấy vào lúc này, bèn đi thử may mắn.

Không ngờ số hên, nàng lại gặp được thật.

Trong lòng Khương Hằng vui sướng, vừa đi vừa nói chuyện với Vũ Văn Hợp Diệp.

Về ngoài của nàng thanh tú, giọng nói ngọt ngào, thoạt nghe vô hại, hơn nữa miệng cười rất híp, dễ khiến người đối diện buông lỏng phòng bị. Vũ Văn Hợp Diệp vốn có đề phòng với nàng theo bản năng, cũng dần vui đi.

Nhận ra điều này, đề tài nói chuyện của Khương Hằng bắt đầu thay đổi, dần dần từ sở thích của Vũ Văn Cảnh chuyển tới những khía cạnh khác.

Vũ Văn Hợp Diệp hồn nhiên không biết, thoảng chốc đã kể sạch sành sanh chuyện của bản thân — đương nhiên, ban đầu đều là những chuyện vặt vãnh không quan trọng, ví dụ như trời sinh nàng ấy thể lực tốt, năm tuổi đã bóp tan một cục đá lớn, nàng ấy còn không thích đồ ngọt, thích há miệng to ăn miếng thịt lớn, uống rượu các kiểu.

Đến khi đôi bên quen thuộc, đề tài cũng dần lệch hướng. Từ từ, Khương Hằng đã biết sơ đi Vũ Văn Hợp Diệp đồng ý tới hòa thân, là bởi phụ vương nàng tin mấy lời gièm pha của anh hai Vũ Văn Minh, muốn gả nàng cho một ông già đã hơn năm mươi tuổi. Mẹ mất sớm, gia đình cậu lại bị Vũ Văn Minh mưu hại khiến nàng không còn thể lực chống đỡ, chỉ có thể tìm cách tự cứu lấy mình. Còn Vũ Văn Cảnh, số đi y giữ vững lập trường đàm phán hòa bình, là bởi bản thân y đã trải qua sự khốn khổ vì chiến tranh, từng trợ mắt nhìn người yêu mất mạng trong giao chiến. Vì vậy, y hy vọng có thể cùng Đại Chu kết mối giao hảo, trên đời này sẽ không còn khói lửa chiến tranh...

Khương Hằng là một người giỏi quan sát, cũng giỏi nói những chuyện trên trời dưới đất...

Nàng biết nên nói như thế nào để đối phương cảm thấy thích thú, sinh cảm giác tín nhiệm với mình, cũng biết làm sao để tránh chạm vào kiêng kỵ của đối phương, làm đối phương chán ghét. Vì thế mặc dù cảm thấy hôm nay bản thân có hơi nhiều lời, nhưng Vũ Văn Hợp Diệp cũng không cá nghĩ, chỉ đơn giản cho rằng bản thân và Khương Hằng quá hợp nhau, chứ không mấy may nghĩ ngờ.

Hai người vừa dạo phố vừa tán gẫu, bầu không khí vui vẻ hòa thuận.

“Vậy ta lấy cái này! Gợi lại cho ta.”

Hơn nửa canh giờ sau, hai người đã chọn được quà từ một cửa hàng đồ ngọc cuối phố Trường Nhai, Vũ Văn Hợp Diệp rất đổi vui mừng, vỗ bả vai Khương Hằng, nói: “Hôm nay nàng bận bịu vì ta như vậy, để ta mời nàng ăn cơm!”

“Thịnh tình của công chúa, vốn tôi không nên từ chối, song tôi đã có hẹn với bạn từ trước, cho nên...” Vị công chúa Bắc Hạ này tính cách rất tốt, đáng tiếc lập trường bất đồng, không thể làm bạn. Khương Hằng cười khê, hẹn, “Hay để lần khác nhé?”

“Ha ha được! Nhưng ta cũng không chắc mình có thể ở lại kinh thành bao lâu, ngày mai luôn đấy?” Chuyện đàm phán mãi không có tiến triển, hôn sự của Vũ Văn Hợp Diệp cũng bị trì hoãn. Nàng vốn vì tránh ám hại của Vũ Văn Minh mới đồng ý chuyện hòa thân, hôm nay triều cục Bắc Hạ có biến, chuyện hòa thân không chừng sẽ bị hủy, hơn nữa nàng đối với chuyện này cũng có phần bài xích, nên mới vô thức bật thốt ra câu trên.

Người nói vô tình, người nghe có ý. Trong lòng Khương Hằng khẽ động, nàng kinh ngạc nhìn đối phương: “Đương nhiên là được, nhưng sao tự nhiên công chúa lại nói vậy?”

“À, ta thuận miệng thôi...” Vũ Văn Hợp Diệp lúc này mới nhận ra mình đã lỡ lời, cười ha hả chuyển sang đề tài khác.

Khương Hằng hiển nhiên không gắng hỏi, chỉ là cái đầu bình tĩnh đã có suy tính — chuyện hòa thân nếu đã đệ ra, tuyệt không thể tùy tiện hủy bỏ, nhưng nghe ý của Vũ Văn Hợp Diệp lại tựa hồ sẽ không tiếp tục? Nàng ấy còn nói như thế sẽ nhanh chóng rời khỏi Đại Chu...

Chẳng lẽ chuyện đàm phán có biến?

Song nàng ấy cũng đã khẳng định, ý muốn hòa bình của Vũ Văn Cảnh rất kiên định, không dễ dàng thay đổi.

Nếu vậy...

Hàng mi dài của Khương Hằng khẽ chớp, nàng lơ đãng dò xét đôi ba câu, trong đầu nhen ý.

Nội quốc Bắc Hạ hẳn đã xảy ra vấn đề, hơn nữa còn rất lớn.

Đây là một tin tức rất trọng yếu, Khương Hằng không thể xác định Lục Quý Tri đã biết hay chưa, thế nên sau khi cáo biệt với Vũ Văn Hợp Diệp, một bên nàng phái người đi tìm Lạc Như, báo nàng sẽ đến trễ, một bên nhanh chóng đi đến Tần gia.

***

Lúc Khương Hằng tới nơi, Tần Tranh đang ngồi bên bờ ao trong hậu viện suy ngẫm chuyện nhân sinh.

Từ ngày vô tình trông thấy bức họa mỹ nam coi trần trong hà bao của thập công chúa... Chính xác mà nói, bức Tần Tranh hờ nửa thân trên, tâm trạng của hắn luôn trong trạng thái hết sức kỳ quặc.

Tướng mạo hay tính cách của thập công chúa khá giống với người em gái mất sớm của hắn, vì thế hắn luôn đối đãi với nàng như em gái, thường săn sóc hỏi han. Nào ngờ con bé lại nảy sinh tình yêu nam nữ, còn lên lút về tranh hắn coi trần tắm rồi mang theo bên người!

Hờ nửa thân tắm đó, đến hắn xem còn thấy đó mặt!

Tần Tranh vẫn thật sự mặt mờ.

Là hắn già rồi hay các thiếu nữ bây giờ đều bạo gan như vậy?

“Anh họ đang làm gì thế?”

Giọng nói đột nhiên vang lên, kéo Tần Tranh trở về thực tại, ngoảnh đầu nhìn lại, hóa ra là cô em họ xấu xa nhà mình.

“Cô tới làm gì?”

Trên nét mặt của hắn không có biểu hiện bất thường, nhưng đôi mắt không giấu được vẻ ngu ngơ, Khương Hằng liếc qua cũng đoán được hắn bị sao, khóe miệng nàng hơi cong lên, giọng ôn tồn bảo: “Vừa rồi trên đường, em gặp công chúa...”

Công chúa?

Trong đầu thoáng qua hình ảnh thập công chúa ôm mặt đỏ bừng chạy mất, thiếu chút nữa đụng đầu vào cây cột nhà, Tần Tranh chợt thấy mất tự nhiên, nhắm mắt: “Không cần thăm dò anh, anh không cảm thú như vậy.”

Thập công chúa so với hắn còn nhỏ hơn mười tuổi lận, sao hắn có thể xuống tay được!

Khương Hằng hài hước nhìn hắn, hồi lâu mới chậm rãi lên tiếng: “Em đang bảo là Vũ Văn công chúa của Bắc Hạ, anh nghĩ đi đâu thế?”

Tần Tranh: “...”

“Trông căng thẳng thế này, tựa như đang giấu diếm điều gì, chẳng lẽ chị dâu tương lai của em...”

“Im đi!”

Trông ông anh họ đang bóp trán bầy ra vẻ nhức đầu, Khương Hằng cực kỳ buồn cười, hóa ra thập công chúa không hẳn là không có hy vọng. Tuy nhiên hiện giờ nàng có chuyện quan trọng cần làm, không thể tiếp tục trêu chọc người khác, chỉ nhưn mảy cười bảo: “Được rồi, không làm khó anh. Lúc này trên đường em gặp Vũ Văn Hợp Diệp, nói chuyện với nàng ấy, lấy được không ít tin tức...”

Thời điểm Khương Hằng hỏi hắn xin lịch trình của sứ đoàn Bắc Hạ, Tần Tranh cũng đoán được nàng đã biết chuyện Lục Quý Tri có nhiệm vụ trên người. Chẳng qua Khương Hằng không thẳng thừng hỏi, hắn chỉ đành làm bộ như không biết, nhưng hiện giờ thì không thể bình tĩnh nổi: “Sao em lại điều tra được mấy tin này?”

Lông da Vũ Văn Cảnh khá sâu, mấy người bọn hắn ngày ngày giao thiệp với ý, cũng không dò la được tin gì hữu hiệu, thế mà Khương Hằng mới chạm mặt Vũ Văn Hợp Diệp đôi lần, lại biết được nhiều như thế?!

Đặc biệt là chuyện nội bộ Bắc Hạ có biến, ngay cả phía Chiêu Ninh đế còn chưa nhận được tin!

“Dĩ nhiên là lấy được từ miệng của Vũ Văn công chúa rồi. Chính biến Bắc Hạ là em suy đoán thôi, nhưng nắm chắc tới bảy, tám phần.” Khương Hằng dứt lời cười tít mắt, đoạn bảo: “Em không rõ cụ thể điện hạ phải làm gì, nhưng những tin này với chàng chắc chắn sẽ có ích, giờ anh đi ngay tới phủ Tần vương một chuyến, giúp em chuyển cho chàng nha.”

Tần Tranh: “...Sao cô không tự đi?”

“Chàng không muốn để em can thiệp vào chuyện này.” Bất kể Lục Quý Tri vì ngại nàng lo lắng hay vì lý do gì mà đối nàng, nàng cũng sẽ tôn trọng ý của chàng. Khương Hằng cười khê, cất giọng nhẹ tênh, “Anh họ cũng đừng lỡ miệng đấy, nếu không cậu vợ lại biết chuyện anh nên mộ thập công chúa, còn về bức họa về nàng ngày ngày mang theo bên mình mất.”

Tần Tranh: “...”

Có gọi thì cô vô si hơn nữa đi?!

***

Sau khi giao phó chuyện trọng đại cho ông anh họ đáng ghét, Khương Hằng bèn tìm Lạc Như đi dạo phố.

Tần Tranh thấy phiền với cô em bụng dạ xấu xa ghê gớm, nhưng vẫn vác bản mặt bình tĩnh, lạnh lùng đi tới phủ Tần vương, chuẩn bị trả thù bên chỗ em rể tương lai.

Thế mà Lục Quý Tri không cho hắn cơ hội đó, trái lại vừa trông thấy hắn đã ghét bỏ hừ một tiếng: “Anh tới đây làm gì? Chẳng lẽ đã nghĩ kĩ càng, muốn làm em rể của bốn vương đấy à?”

Tần Tranh: “...”

Em rể cái đầu người ý!

Đề nén xúc động muốn đâm một quyền lên người tên Tần vương xấu xa này, Tần Tranh sầm mặt, nhanh chóng truyền đạt lại những chuyện Khương Hằng giao phó, sau đó trợn mắt định rời đi.

“Khoan đã, anh vừa nói Vũ Văn Cảnh vô cùng kiên định với chuyện đàm phán hòa bình sao?” Tần Tranh là tâm phúc của Chiêu Ninh đế, Chiêu Ninh đế thường xuyên kêu hắn truyền lời cho chàng, vì thế Lục Quý Tri không cảm thấy kỳ quái, chỉ buồn bực bảo, “Nếu thế thì y thật sự tới đàm phán? Đã vậy, sao y còn do dự dè dặt như sắp làm chuyện tày trời thế nhỉ?”

Tần Tranh cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng nhắc tới vấn đề này, Khương Hằng khẳng định rất chắc chắn, không phải giả, vì thế hắn chỉ bày ra vẻ mặt lạnh lùng vô tình, ám chỉ mình không biết.

“Cũng đúng, anh biết thì còn cần ta tra làm gì...” Lục Quý Tri rời vào trầm tư.

Ngại chàng lại nhắc chuyện thập công chúa, Tần Tranh không chần chờ, nhanh chóng rời đi. Lục Quý Tri lúc này không có tâm tư quản chuyện đó, vẫy tay với hắn, rồi trở về phòng nghiên cứu tin mới nhận được.

Lúc bắt đầu mới còn ban trưa, đợi chàng nghỉ xong buổi tối nên nói mấy lời khách sáo gì với Vũ Văn Cảnh, trời đã sầm tối.

“Bây com bây com, đói chết ta rồi.”

“Dạ!”

Com xong xuôi lại nhàn nhã tắm rửa, lúc này Lục Quý Tri mới lên lút đập bóng đêm ra ngoài, đi tới Trường Phong từ lâu.

Hết như lần trước, Vũ Văn Cảnh – đang xoa tay háo hức, chuẩn bị bán đứng đồng đội – đã đợi chàng sẵn ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 99: Kết bè trục lợi, ý đồ Mưu nghịch!

“Tần vương điện hạ.”

“Tam vương tử.”

Dưới ánh hoàng hôn rực lửa, hai người đều có lòng riêng, dùng lễ chào hỏi, cùng ngồi xuống, bắt đầu một trận giao phong mới.

“Đề nghị của bốn vương, không biết tam vương từ suy nghĩ thế nào?” Lục Quý Trì ra vẻ lòng đã tính toán hết, rót cho Vũ Văn Cảnh một chén trà.

Vũ Văn Cảnh cảm ơn, cúi đầu nhấp một ngụm rồi đáp: “Năm mươi xe binh khí đổi lấy năm tòa thành trì, vụ trao đổi không hề lỗ này, tại hạ hiển nhiên không lý gì cự tuyệt.”

Lục Quý Trì không quá bất ngờ, nét mặt hài lòng, nhếch miệng cười: “Tam vương tử là người thông minh.”

“Dưới mắt hoàng đế quý quốc mà có thể lợi dụng được nhiều sơ hở như vậy, Tần vương điện hạ mới là người thông minh.” Vũ Văn Cảnh cũng cười theo, đôi mắt xanh thăm phản lên ánh đèn đuốc nhọang lay động, chất chứa một ý gian khó bề phát giác.

“Được rồi được rồi.”

Đôi bên khen ngợi nhau mấy câu, Vũ Văn Cảnh tiếp tục nói: “Không biết Tần vương điện hạ cụ thể sẽ làm thế nào?”

Lục Quý Trì chẳng hay Vũ Văn Cảnh đang chuẩn bị đảo hồ chôn mình, chẳng cười tùm tùm, ngược mắt lên đáp: “Tình cảnh hiện giờ của tam vương tử so với ta có vẻ gay hơn nhiều, chỉ bằng tam vương tử nói về những dự định của ngài trước?”

Vũ Văn Cảnh sững sốt.

Ý của lời này... Chẳng lẽ gã đã biết chuyện Vũ Văn Minh phế chế triều đình Bắc Hạ?!

Sao có thể! Tin tức này y nhận được mới đây thôi!

“Tam vương tử?”

Mặc dù sự kinh ngạc của Vũ Văn Cảnh chỉ trong một cái chớp mắt, song Lục Quý Trì luôn thân nhiên ngồi quan sát y một bên, đương nhiên đã nhìn thấu tất cả.

Tần Tranh nói không sai, nội bộ Bắc Hạ lục đục rồi.

Lòng chàng có suy tính, giọng nói càng thêm chắc chắn, “Bốn vương thành tâm muốn hợp tác cùng tam vương tử, nếu ngài có gì băn khoăn, cứ việc nói.”

Nào Vũ Văn Cảnh nhanh chóng hoạt động, y biết hiện giờ mình phải thay đổi sách lược — mặc kệ Lục Quý Trì làm sao hay được tin, nhưng gã đã biết chính biến ở Bắc Hạ, nếu y còn chối, Lục Quý Trì sẽ lập tức cho rằng y không thực sự muốn hợp tác với gã, kế hoạch bán đứng đồng đội của y sẽ thất bại trong gang tấc.

“Tần vương điện hạ quả nhiên tin tức nhanh nhạy, người thường khó bì kịp.” Suy tư hồi lâu, rốt cuộc Vũ Văn Cảnh cũng mở miệng, “Phụ vương bệnh nặng, Vũ Văn Minh nhận cơ hội thao túng triều đình, sớm nay ta cũng mới nghe tin, không ngờ điện hạ cũng nhận được tin tức nhanh như vậy.”

Lục Quý Trì nhủ thăm không không không, thật ra thì tối chẳng biết gì cả, tối gặt anh thôi, nhưng ngoài mặt vẫn học theo Chiêu Ninh để vẻ bí hiểm khó dò, khẽ cười: “Quá khen, quá khen.”

Biết chàng chắc chắn sẽ không tiết lộ nguồn tin cho mình, Vũ Văn Cảnh cũng không hỏi thêm, dứt lời thì ngừng một lát, trong lòng đã có chủ ý.

“Nếu không xảy ra chuyện này, tại hạ không ngại trợ giúp Tần vương điện hạ ngồi lên ngôi vị hoàng đế trước, đâu sao đánh giặc không phải chuyện một sớm một chiều, cho dù có Tần vương điện hạ tương trợ, lấy được năm tòa thành trì kia cũng cần thời gian. Nhưng hiện nay...” Vũ Văn Cảnh thở dài, “Tình thế nguy cấp, ta không chờ được lâu như vậy, cho nên, ta muốn cùng Tần vương điện hạ đổi điều kiện hợp tác khác.”

“Đổi điều kiện khác?” Đôi trông mắt Lục Quý Trì khẽ đảo, “Tam vương tử, mời nói.”

“Tần vương điện hạ cũng biết, chuyện này tại hạ tới vì đàm phán hòa bình, nhưng do nhiều nguyên nhân, chuyện đàm phán không được thuận lợi. Hiện nay Vũ Văn Minh đã thành công phế chế triều đình bốn quốc, nếu ta còn không mang được tin tức đàm phán thành công trở về, hẳn nhất định sẽ vin cơ hội này vẫn tội ta. Đến lúc đó, tình cảnh của ta sẽ càng khó khăn hơn...” Vũ Văn Cảnh vừa nói vừa lắc đầu, sau đó nghiêm mặt báo, “Vậy tại đây ta muốn nhờ Tần vương điện hạ giúp ta mau chóng kết thúc đàm phán thành công.”

Lục Quý Trì: “...Khoan đã, ngài vừa nói ngài muốn ta giúp làm gì cơ?”

Biểu cảm của chàng có chút dờ dẫm, ánh mắt cũng nhuốm phần quái dị, Vũ Văn Cảnh hơi khó hiểu, lặp lại câu vừa rồi.

“...” Lục Quý Trì lặng thinh một lúc, lát sau mới hơi nhếch miệng, “Theo ta được biết, nước ta luôn có thành ý đàm phán cùng quý quốc, cho dù bốn vương không làm gì, bọn họ cũng không làm khó ngài, tam vương tử có phải đã hiểu nhầm gì không?”

Rõ ràng là đối phương không muốn hòa bình, lúc nào cũng do dự rồi làm mấy chuyện như thăm dò thám thính, cho nên ông anh hờ mới phái chàng tới làm gián điệp, thế mà giờ, Vũ Văn Cảnh lại khóc bài ‘Ta thực sự muốn cầu hòa, là Đại Chu mấy người không chịu phối hợp’?

Quý gì thế!

Vũ Văn Cảnh đột nhiên nhắc tới chuyện này, hoàn toàn tùy cơ ứng biến, cũng muốn nhân cơ hội thăm dò Lục Quý Trì, xem xét thái độ thực sự của Chiêu Ninh đế hay nói cách khác là Đại Chu đối với vấn đề đàm phán — trước đó y không dám dò xét, là bởi y không xác định được Lục Quý Trì có thêm muốn gì kỹ thuật luyện sắt hay không, sợ bứt dây động rừng. Hiện giờ đã chắc chắn Lục Quý Trì chỉ muốn năm mươi xe binh khí, sự băn khoăn này cũng với bớt quá nửa.

Phản ứng của Lục Quý Trì lại khiến y yên tâm hơn không ít.

“Thực không dám giấu, trước đó tại hạ quả thật có chút đắn đo về chuyện đàm phán, bởi vì có tin tức báo rằng hoàng đế quý quốc đồng ý kết thân chẳng qua chỉ nguy trang, hòng có ý đồ với chí bảo của Bắc Hạ ta. Ta chưa thể xác nhận được thật hư của tin này, cho nên mới...”

“Cho nên mới có ý trì hoãn tiến trình đàm phán, rồi nhiều lần đi thám thính bên ta ư?”

“Phải.”

Lục Quý Trì không thể ngờ chân tướng sự việc lại như vậy: “...”

“Tần vương điện hạ?” Nhìn khòe miệng thiếu niên trước mắt đang giật giật không ngừng, Vũ Văn Cảnh buồn bực, thế là làm sao?

Chàng bôn ba vất vả cực nhọc nhiều ngày như vậy, chỉ vì một lý do rằng chưa rõ thật giả sao!

Lục Quý Trì muốn phát điên, vô thức nói: “Nếu đã coi trọng lần đàm phán này như vậy, sao anh không trực tiếp bày tỏ nghi hoặc với hoàng huynh của ta?”

Vũ Văn Cảnh liếc chàng đầy quái dị: “Nếu là điện hạ, điện hạ sẽ chọn cách đánh rần động cò vậy sao?”

Lục Quý Trì xốc lại tinh thần: “...Không biết.”

Vấn đề tưởng như đơn giản, nhưng liên quan tới lợi ích quốc gia sẽ trở thành phức tạp. Ngộ nhờ xảy ra vấn đề, cái giá lớn phải trả không chỉ nằm ở người cầm quyền, mà còn có vô số con dân sau lưng người đó.

Lục Quý Trì cũng có chút bế tắc, nhưng bất kể lý do gì, nhiệm vụ của chàng đã xong. Chàng thăm thờ phào một hơi, chuẩn bị tinh thần sáng mai vào cung bàn giao với Chiêu Ninh đế.

Vũ Văn Cảnh không hay những suy nghĩ trong đầu chàng, sau khi chắc chắn chuyện đàm phán có thể tiến hành thuận lợi, y nhân đó nói thêm một điều kiện hợp tác khác với Lục Quý Trì: Tìm cách giúp y giết Vũ Văn Minh.

Lục Quý Trì tất nhiên nhận lời.

Vũ Văn Cảnh vô cùng phấn chấn, bảo đảm chắc nịch với chàng rằng đợi khi y đoạt lại vương vị Bắc Hạ, sẽ lập tức phái người chuyển cho chàng năm mươi xe binh khí, giúp chàng đập đổ Chiêu Ninh đế.

Lục Quý Trì: Được được được, anh nói cái gì cũng được hết, dù sao qua ngày mai anh sẽ phát hiện ra tôi đang chơi anh thôi.

Thế mà Vũ Văn Cảnh lại rất nghiêm túc, nói xong còn hỏi Lục Quý Trì giấy bút, viết hai bản khế ước hợp tác.

Lục Quý Trì cảm thấy có điều sai sai, khế ước khi gì, ngộ nhờ bị người ta bắt được, há chẳng phải sẽ tiêu đời sao?

Song Vũ Văn Cảnh lại bày tỏ, không sao chúng ta dùng mặt chữ, sau đó đóng dấu tay lên là được, người khác nhìn không hiểu.

Hơn nữa y còn nói phần khế ước này để đảm bảo lợi ích của Lục Quý Trì — đầu gi thì trong lần hợp tác này, người được lợi trước phải là chàng, Lục Quý Trì đang một lòng nghĩ về chuyện bàn giao nên không cân nhắc quá nhiều, bèn gật đầu đồng ý.

Dù sao tất cả cũng là giả.

Đến nước này, chuyện coi như chấm dứt.

Đôi bên cùng hài lòng đứng dậy, nói lời từ biệt với nhau, quay về nhà đi ngủ.

***

Sáng ngày hôm sau, Lục Quý Trì vào cung rõ sớm.

Chiêu Ninh đế vừa mới trở lại sau buổi thượng triều, đang xem đồng tấu chương vụn vặt như một, chất cao như núi trên bàn, thấy đệ đệ hung hăng mặt mày hơn hờ chạy vào, nhất thời cau mày: “Vui về thế này là có chuyện tốt gì đây?”

“Thần đệ đã không phụ sự kỳ vọng của hoàng huynh, tra được lý do thực sự nhóm người Vũ Văn Cảnh tới Đại Chul!”

Lục Quý Trì dứt lời cười hí hì, rồi đem toàn bộ hành động cũng như những điều chàng tra được thuật lại tỉ mỉ một lần.

Chiêu Ninh đế cũng bất ngờ trước chân tướng đó, cạn lời trong chốc lát rồi bật cười, lắc đầu bảo: ‘Kể tung ra tin này cũng ghê đấy, có hấn tương trợ, chả trách Vũ Văn Minh có thể đàn áp được phe Vũ Văn Cảnh trong thời gian ngắn như vậy.’

Lục Quý Trì gật đầu: “Dù sao đây cũng là chuyện của Bắc Hạ bọn họ, chúng ta không liên quan.”

Chiêu Ninh đế liếc chàng nhếch miệng cười, đột nhiên nói: “Trẫm phát hiện đệ rất có tố chất, hay là qua Đặc biện ti làm chức gì đó đi, vì trẫm phân ưu?”

Đặc biện ti là một quan ti Chiêu Ninh đế mới lập, gồm các thân tín của hoàng đế, kỳ thực giống như Đông Hán ở triều Minh, là cơ quan tình báo đặc vụ quốc gia, nghe lệnh trực tiếp từ hoàng đế, không nghe lệnh từ nội các.

Lục Quý Trì thực sự kinh ngạc, bởi vì nhìn nét mặt của Chiêu Ninh đế hiện giờ không giống như đang nói đùa. Tuy nhiên, bất kể là đùa hay không, chàng cũng không có ý muốn vào Đặc biện ti — chàng biết bản thân không có năng lực của một đặc vụ.

“Thần đệ nhất gan, không có tài cán gì, vào Đặc biện ti chỉ sợ làm hoàng huynh mất thể diện. Chi bằng hoàng huynh điều thần đệ qua bộ Công đi, ngày trước thần đệ có đọc qua vài cuốn sách, phát hiện bản thân rất có hứng thú với mấy việc xây cầu rai đường, kiến thiết cung điện.”

Lần này đến lượt Chiêu Ninh đế kinh ngạc: “Đệ nói gì?”

Lục Quý Trì đã có chuẩn bị sẵn, vội vàng lấy mấy tờ giấy phê bình chàng đã viết lên quan tới các công trình thổ mộc trong cuốn ‘Thiên hạ thông chí’ từ tay áo ra: “Hoàng huynh xem mấy bản bình luận này thì sẽ rõ.”

Nếu đã quyết định sẽ trở thành một người hữu dụng với ông anh hờ, chàng không thể chỉ ngồi ăn không chờ chết như trước. Lục Quý Trì đã cân thận suy tính một phen, cuối cùng quyết định lần nữa bắt tay vào sự nghiệp, đến bộ Công cần cu chăm chỉ, làm ăn tới nơi tới chốn.

Bộ Công là một trong sáu bộ, quản lý các hạng mục công trình, thủ công, đồn điền, thủy lợi, giao thông theo lệnh nhà nước. Đi vào bộ Công, không cách hoàng đế quá xa, cũng không chạm phải kiêng kỵ đế vương, rất thích hợp với Lục Quý Trì.

Đây là đã sớm có chủ ý? Chiêu Ninh đế thật bất ngờ, ánh mắt xoáy sâu nhìn chàng rồi nhận lấy mấy tờ phê bình kia. Chàng qua còn chưa kịp đọc, bên ngoài bỗng nhiên có tên nội thị bẩm báo Vũ Văn Cảnh cầu kiến.

“Vũ Văn Cảnh? Sao y lại tới?” Lục Quý Trì nhất thời sững sốt, nhớ tới bản thân cũng coi như lừa gạt tình cảm của y, không khỏi có chút chột dạ, “Hoàng huynh, hay đệ tránh đi một lát nhé?”

Chiêu Ninh đế như cười như không nhìn chàng, ngón tay chỉ ra bình phong phía sau mình.

Lục Quý Trì hiểu ý làm theo, trong chốc lát đã nghe tiếng sải bước tới của Vũ Văn Cảnh.

“Tam vương tử đột nhiên cầu kiến, không biết vì chuyện gì?”

Giọng nói của Chiêu Ninh đế trước sau ôn hòa, Lục Quý Trì áp người phía sau bình phong, đóng tai nghe động tĩnh phía ngoài, trong lòng có chút tò mò không biết y sẽ xử lý chuyện của Vũ Văn Cảnh như thế nào.

Nếu Vũ Văn Cảnh thật sự muốn đàm phán hòa bình, vậy chàng hẳn nên giúp đỡ y một chút nhỉ? Nếu không cái gã Vũ Văn Minh phe chủ chiến kia thượng vị, biên giới hai nước chi e sẽ bất ổn...

Mới vừa nghĩ như vậy, giọng nói vang vang có lực của Vũ Văn Cảnh đã cất lên: “Tại hạ muốn tố cáo Tấn vương của quý quốc kết bè trục lợi, ý đồ mưu phản!”

Lục Quý Trì: “...?!!?!!”

—

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Quý Trì: Vũ Văn Cảnh mọe nhà anh ☐

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Khôn như anh bao giờ mới chết?!

Để chứng minh bản thân không nói quàng nói xiên, sau khi dứt lời, Vũ Văn Cảnh lúi tui trong ngực ra một đồng ‘tội chứng’.

Chiêu Ninh đế nhận lấy rồi xem qua, phát hiện tất cả những thứ được gọi là tội chứng này, đều là mấy thứ y dựa trên lời nói hươu nói vượn của Lục Quý Trì, cố tình tiết lộ cho sứ đoàn Bắc Hạ, lừa gạt bọn họ.

“...”

Đường như...y đã hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Vị đế vương trẻ tuổi xúc lại tinh thần sau nỗi kinh ngạc, trên gương mặt trước giờ vẫn ôn hòa như nước, không nhìn ra vui giận, giờ đây cũng có phần méo mó, như thể đang hết sức buồn cười, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn.

Vũ Văn Cảnh cảm nhận được điều bất thường, ngắt nỗi việc đã đến nước này, y không có đường lui, nên không đắn đo thêm, chờ cho Chiêu Ninh để xem xong những thứ ‘tội chứng’ kia, y lại nhanh chóng móc ra hai vật khác từ trong ngực.

“Đây là khế ước hợp tác mà Tần vương của quý quốc ký kết cùng tị hạ tối ngày hôm qua, bên trên có dấu tay của gã, giờ xin trình lên hoàng đế bệ hạ.” Về mặt Vũ Văn Cảnh trình trọng, nói, “Khế ước này có hai phần, một ở chỗ này, một ở chỗ Tần vương. Nội dung trong đó được viết theo dạng mật mã, cuốn sách để giải mật mã tại hạ cũng mang tới.”

Chiêu Ninh để nín thình không đáp.

Y sợ một khi mình mở miệng sẽ không kìm nổi mà bật cười.

Mà Lục Quý Tri sau một thoáng sững sờ trước chuỗi hành động náo loạn của Vũ Văn Cảnh cũng từ từ định thần lại. Chẳng nhìn chằm chằm vào bức vẽ tuyệt đẹp trên bình phong, cảm thấy sự chột dạ hồi này thật phung phí — nói về việc bán đứng bạn bè, Vũ Văn Cảnh còn quyết liệt hơn chàng gấp mười lần!

...Nhưng mà tại sao y lại phản bội chàng?

Chẳng lẽ chàng đã để lộ sơ hở gì, bị y phát hiện?

Đang miên man suy nghĩ, Vũ Văn Cảnh lại lên tiếng: “Hoàng đế bệ hạ không tin ta sao?”

Chiêu Ninh để kìm nén, miễn cưỡng mới để xuống tiếng cười trực vọt ra khỏi cổ họng: “Tất nhiên không phải...”

Bởi vì phải nín cười, thành ra giọng y trầm hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa nhất thời không biết nên nói gì cho phải, cuối câu giọng y có hơi kéo dài, thoạt nghe như tức giận.

Lục Quý Tri núp sau bức bình phong, không nhìn rõ cảnh tượng bên ngoài, cũng không trông được sắc mặt của Chiêu Ninh để, vừa nghe Chiêu Ninh để nói câu này, ngực chàng giật nảy, cả người vô thức căng thẳng hẳn lên.

Ông cháu trai Vũ Văn Cảnh này rốt cuộc đáng thứ khi gió gì lên cho anh chàng nhỉ?!

Tuy kế hoạch làm nội gián là ông anh hở dè ra, chàng chỉ dựa theo đó mà làm, nhưng lịch sử đền tội của nguyên chủ dài đằng đặc, ngộ nhờ Vũ Văn Cảnh lại bói được thứ gì không nên bói...

Mẹ kiếp khó khăn lắm chàng mới nâng cao tin tưởng cũng như giá trị bản thân trong mắt ông anh họ, chẳng lẽ ngày mai phải quay về điểm ban đầu như trước khi giải phóng sao?!

Đúng lúc này Vũ Văn Cảnh lại nói: “Hoàng đế bệ hạ hẳn biết, tại hạ không có lý gì mưu hại Tần vương của quý quốc, sở dĩ muốn tố cáo gã, chẳng qua vì không muốn hợp tác cùng gã, làm tổn thương hòa khí giữa Bắc Hạ và Đại Chu. Đường nhiên, tại hạ cũng có lòng riêng, Vũ Văn Minh thừa dịp ta đi tới Đại Chu đã lập kế hại phụ vương ta, nắm giữ triều đình, ta muốn nhờ hoàng đế bệ hạ giúp ta một tay, cứu phụ vương ta thoát khốn. Nếu như hoàng đế bệ hạ nguyên ý viện trợ, ta có thể đảm bảo chỉ cần ta còn sống, Bắc Hạ và Đại Chu nhất định sẽ không xảy ra chiến sự. Còn về Tần vương điện hạ của quý quốc... nếu ngài cần, tại hạ có thể gây ông đập lưng ông, để cho hoàng đế bệ hạ nhìn rõ bộ mặt thật của gã.”

“...”

Khôn như anh bao giờ mới chết?

Chàng thiếu niên không thể nhẫn nhịn thêm nữa, máu nóng dồn lên não, từ sau bức bình phong lao vọt ra ngoài: “Khỏi cần, ta ở đây này!”

“!” Lần này đến phiên Vũ Văn Cảnh bị giật mình, “Ngài?!”

“Ngài cái gì mà ngài!” Lục Quý Tri nổi cáu, chỉ vào mũi y, tức tối mắng to, “Tối qua còn cùng ta uống trà nói chuyện như thể anh em chí cốt, quay đi ngoảnh lại đã phản bội ta, còn dồn ta vào chỗ chết! Nhọc cho ta tin anh như thế, anh nói gì ta cũng đồng ý, kết quả thì sao?! Thất tín bội nghĩa! Không biết xấu hổ! Tiểu nhân! Vô si!”

Vũ Văn Cảnh không kịp đề phòng, mặt húng trợn đồng nước miếng: “...”

Chiêu Ninh để cuối cùng cũng không nhịn nổi, cười rập người vào long ý: Trăm cười trước đã, hai người cứ tiếp tục.

Vừa nghe được tiếng cười của y, Lục Quý Tri cũng nhận ra bản thân đã cả nghĩ, lòng chàng dần thả lỏng, thấy Vũ Văn Cảnh vẫn đang đồ đả độn nhìn mình, chàng hást cảm, hừ một tiếng: “Nhìn cái gì! Nói anh đấy!”

Lúc này Vũ Văn Cảnh mới định thần lại, khòe miệng giật giật.

Nhắc thấy về mặt tức tối, không có lấy một chút sợ sệt của Lục Quý Tri, lại thêm Chiêu Ninh để đủ lấy quạt che mặt nhưng bà vai run lấy bầy, y đâu có ngu mà không hiểu — hóa ra gã Tần vương này căn bản không có ý mưu phản! Hai anh em nhà này lên thủ lại diễn một vở kịch hay để thăm dò y!

Lại thấy Lục Quý Tri còn đương cần nhẫn, ra về ‘Anh phụ tôi, tôi muốn cắt đứt quan hệ với anh’, Vũ Văn Cảnh cảm nín trong giây lát, rồi cũng liếc mắt qua: “Ta bán đứng anh, không phải anh cũng thế sao?”

Đôi bên đều tị hạ như nhau, có gì người lại bày ra dáng vẻ người bị hại trước mặt ông đây?

Lục Quý Tri cứng họng, đoạn cây ngay chẳng sợ mà nói: “Ta với anh chẳng có ác ý, thế mà anh lại hám cái mạng già của ta!”

Vũ Văn Cảnh: “...”

“...Được rồi,” Chiêu Ninh để đã lâu chưa có dịp cười sáng khoái như vậy, âm thầm xoa xoa cơ bụng đang co giật, cuối cùng cũng ngừng lại, lên tiếng cắt đứt hai người đang trong cuộc tranh chấp khôi hài kia, “Ngồi xuống đã rồi nói.”

Sự thật đã được phơi bày, không cần phải kiêng kỵ điều gì, Vũ Văn Cảnh tiên phong ngồi xuống trước.

Lục Quý Tri hừ một tiếng, cũng ngồi xuống theo. Đối với chuyện Vũ Văn Cảnh bán đứng chàng, sau khi không còn khiếp sợ thì chàng không mấy tức giận, dẫu sao chàng và Vũ Văn Cảnh cũng không tính là bạn bè, mà là kẻ thù chính trị, Vũ Văn Cảnh bán đứng chàng, chàng cũng lờ gạt y, kè tám lưng người nữa cần, không trách được ai.

Vũ Văn Cảnh rõ ràng cũng nghĩ như vậy, cho nên không nổi cáu, chỉ trầm mặc, hồi lâu không nói gì. Cho đến khi Chiêu Ninh để làm như không có gì xảy ra, cười híp mắt đi vào chính sự, y mới trở nên nghiêm túc, nhắc lại chuyện hợp tác với Chiêu Ninh để.

Không có tên ‘phản tặc’ là Lục Quý Tri làm tiền cuộc, vị thế của y thấp hơn vừa rồi rất nhiều, đối với hành động đục nước béo cò nhưng ngoài mặt vẫn rất ôn hòa của Chiêu Ninh để, y không hề nổi nóng, nhưng trên phương diện lãnh thổ và bách tính quốc gia thì dứt khoát lắt đầu, bày tỏ tuyệt không nhượng bộ.

Nhận định được tình thế, biết co biết duỗi, là một vị quân chủ biết ranh giới cuối cùng, người này chắc chắn là một nhân tài.

Lục Quý Tri nghĩ như vậy, không khỏi ném một ánh mắt ‘Huỳnh có muốn khừ y để loại bỏ hậu họa không’ cho Chiêu Ninh để.

Không rõ Chiêu Ninh để hiểu ý chàng thành ra thế nào, sau đó, có lẽ vì đáng vẻ híp mắt già võ tẩm tối của đệ đệ hung hăng quá mức khôi hài, ý cười khó lắm y mới nín xuống đáy lòng bỗng chốc lại đáng lên.

Thật ra thì y cũng muốn diệt trừ ngay một đối thủ có tư chất tiềm tàng như Vũ Văn Cảnh, nhưng Vũ Văn Minh là phần tử náo phảng lại hiểu chiến, để hẳn ngồi lên ngôi vị Bắc Hạ vương, cục diện hòa bình nơi biên cương phía bắc chỉ sợ sẽ bị phá vỡ lần nữa. Mà hiện nay quốc kế Đại Chu rối rắm, quá thực không thích hợp để tham chiến, vì thế nào y hoạt động một hồi, rốt cuộc chốt ý.

Lục Quý Tri hiểu suy nghĩ của y, chàng nhún vai, chả buồn nghe họ nói chuyện thêm, chỉ lúi húi từ trong tay áo móc ra miếng bánh ngọt, cắn vụng cắn trộm.

Đây là miếng bánh ngọt Khương Hằng tự tay làm, hôm qua đã phải người đưa cho chàng, sớm nay chàng chạy ra ngoài, chưa kịp ăn sáng, nên giấu theo chút ít bên người.

Ánh mắt Chiêu Ninh để liếc được cảnh này, mí mắt y khẽ giật.

Đăm ba miếng bánh ngọt, có gì mà phải vừa ăn vừa cười, vui mừng như gã khờ thế kia?

***

Chiêu Ninh để cuối cùng vẫn đồng ý thỉnh cầu của Vũ Văn Cảnh, phái binh giúp y giành ngôi vua, Vũ Văn Cảnh vì điều này trả giá khá nhiều, song so với ngại vị và sự thái bình của quốc gia, mấy thứ đó chẳng thấm vào đâu.

Sau khi tất cả điều kiện đều được luận bàn thỏa đáng, chuyện đàm phán hòa bình sau nhiều ngày trì hoãn đã có kết quả, hôm sau, Vũ Văn Cảnh cùng cô em gái định hòa thân mà chưa kịp gả, bí mật rời khỏi kinh thành.

Lục Quý Trì không đi tiễn y, chỉ phái người mang tặng y một pho tượng Ngọc Quan Âm, chúc y sinh nhật vui vẻ, sớm sinh quý tử.

Cầu độc thân như Vũ Văn Cảnh đến vợ còn chưa có: “...”

Y người thấy mùi ác ý hơi bị lớn.

Vũ Văn Hợp Diệp thể thể mà lại rất cao hứng. Sau khi biết Lục Quý Trì không thực sự muốn bán nước mà chỉ diễn trò lừa gạt anh nàng, nàng càng thêm ấn tượng về chàng — tướng mạo đẹp mắt, tâm tính hiền lành, thông minh nhanh nhẹn, quả là ứng cử viên phu quân hoàn mỹ! Tiếc là hoa đã có chủ.

Vũ Văn Cảnh một bên nghe mà đôi mắt xanh thăm thẳm suốt thì rót ra ngoài, lòng thầm nói thông minh khi gì, thẳng thắn kia rõ là xảo trá, không biết xấu hổ!

Đĩ nhiên hai anh em nhà đó có nói gì, Lục Quý Trì đều không nghe thấy, Chiêu Ninh để đã phê chuẩn thỉnh cầu vào làm ở bộ Công của chàng, mấy hôm nay chàng đang bận bịu chuẩn bị cho vụ này.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: “Ta nhớ nàng.”

Nói là chuẩn bị, thật ra chẳng cần nấy, chỉ là làm quen với quy trình công việc ở bộ Công, gặp mặt quan viên lớn nhỏ trong bộ máy chính quyền, sau đó dần thích ứng với thân phận mới – viên ngoại lang bộ Công.

Viên ngoại lang là một chức quan ngũ phẩm nhỏ nhoi, trên có thượng thư, tả hữu thị lang, lang trung, vị trí trong bộ Công không hề bắt mắt. Đây là chức quan Lục Quý Trì tự kiến nghị với Chiêu Ninh đế; xin chức này, một là để tỏ rằng mình chỉ muốn vì quân phần ưu, không có dã tâm khác; hai cũng vì sợ làm kẻ khác bất mãn, đầu chàng người ta đường đường là thượng thư bộ Công, rồi tả hữu thị lang, đang yên lành tại vị làm việc, đột nhiên lòi ra một tên vương gia chó má cướp đi bát cơm của bọn họ, sao bọn họ vui mừng cho được. Lục Quý Trì không muốn vừa nhận chức đã đắc tội người khác, hơn nữa chàng đối với mấy chính vụ ở thế giới này còn chưa quen thuộc, phải nhờ họ chỉ bảo dài dãi. Vốn chàng cũng chẳng màng danh lợi, cho nên việc cứ thế mà định.

Ngày đầu tiên nhậm chức, Khương Hằng phái người tặng chàng một đôi giày cao cổ nàng tự khâu, chúc chàng mọi việc suôn sẻ, mọi bước lên mây. Lục Quý Trì thích tới nỗi đi ngủ cũng không chịu cởi, đi liên tiếp ba ngày.

Nguy Nhất Dao thấy vậy thì hâm mộ cực kỳ, giày của anh ta đã rách từ lâu, tiếc rằng không ai khâu giúp, chỉ đành ra cửa hàng mua.

“Hâm mộ ả? Hâm mộ thì mau chóng tìm vợ đi, nhờ vợ khâu cho!” Lục Quý Trì đắc ý, vất chéo chân khoe khoang.

Vợ ư, Nguy Nhất Dao vừa nghe, trong đầu chợt hiện lên gương mặt tròn trịa của Nguyệt Viên.

Í? Nha đầu này thích hợp làm vợ anh ta đấy chứ nhẽ...

Gã thanh niên tướng mạo dữ dằn sáng rực hai mắt, càng nghĩ càng thấy ớn, nhân lúc thay Lục Quý Trì qua tặng đồ cho Khương Hằng, không nhận được mà tìm cơ hội nói với Nguyệt Viên: “Trắng Sáng Nhỏ, làm vợ anh không!”

Nguyệt Viên sợ hết cả hồn, đáp trả bằng một cái bạt tai: “Lưu manh đi tìm đường chết!”

“...” Gã thanh niên rần chắc cuống quýt, giữ lấy cô nàng không cho đi, “Anh nghiêm túc mà!”

“Cháu cũng nghiêm túc, ” Nguyệt Viên cười lạnh, “chú Nguy ạ.”

Chú Nguy bị một đòn trúng tim: “...”

Đúng lúc đó Khương Hằng từ trong nhà bước ra, nghỉ tới trong các gia đình giàu có, hôn sự của nha hoàn đều do chủ mẫu làm chủ, hai mắt Nguy Nhất Dao lại sáng lên, tất tả chạy tới, gương mặt dữ dằn bày vẻ nịnh nọt, báo với Khương Hằng: “Tiểu thư, tôi muốn kết hôn với Trắng Sáng Nhỏ, chờ ngày sau ngài thành thân với điện hạ, thì gả nàng ấy cho tôi nhé?”

Khương Hằng bị nét mặt méo mó của anh ta làm cho kinh ngạc, đã thế, Trắng Sáng Nhỏ là cái quý gì?

Trong người dấy lên cơn mắc ói, hồi lâu nàng ngoai đầu sang nhìn Nguyệt Viên đang sầm mặt, xoa tay chuẩn bị cho màn đánh người, rồi ho nhẹ một tiếng: “Nguyệt Viên thích ai, tôi sẽ gả nàng cho người đó.”

Nói cách khác, nàng ấy không thích anh, anh cầu tôi cũng vô ích.

Nguy Nhất Dao nghe hiểu, trái lại không cảm thấy thất vọng, suy nghĩ một chút, lại ưỡn ngực đi về phía Nguyệt Viên, chẳng qua chưa kịp nói gì, một nắm đầm trắng như tuyết đã thẳng thừng lao tới: “Anh im miệng cho tôi!”

“Ấy ấy đừng đánh đừng đánh!”

“Còn nói nhăng cuội nữa hay không?”

“Anh không nói nhăng cuội mà...”

“Còn nói!”

Hai người một đuổi một đánh, thoáng chốc đã chạy xa.

“Chao ôi âm ỉ thế này, có chuyện gì vậy?”

Khương Hằng ngoảnh đầu trông lại, hóa ra là Lạc Như đột nhiên ghé thăm.

“Ôi, hôm nay ngọn gió nào thổi, mang Lạc Lục tức thư của chúng ta tới đây thế này?” Nàng nhoen miệng cười nghênh đón.

“Đương nhiên là ngọn gió mang hương mỹ nhân.” Lạc Như cười ha hả thành tiếng, ra vẻ cợt nhả nắm lấy cảm nàng, bị Khương Hằng vỗ bôm bốp lên tay.

“Nhiều ngày không qua thăm đi An, di vẫn khỏe đấy chứ?”

“Khỏe, bà ấy giờ có cháu bông rồi bận lắm.” Đạo trước Tề Hà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bé trai sinh non. Phu nhân Vĩnh An hầu vui sướng, vội bế đứa cháu trai yếu ớt chưa đủ tháng của mình về chăm, mặc kệ con trai và con dâu lo lắng.

“Vậy thì tốt.” Khương Hằng chỉ quan tâm phu nhân Vĩnh An hầu và Lạc Như, Lạc Đình và Tề Hà đối với nàng đã hoàn toàn là người dưng nước lã, nàng không bận tâm tới, chỉ cười tít mắt nói với Lạc Như, “Nghe nói mấy hôm trước Lâm thể từ phủ Thành ý bá tới nhà cậu hỏi cưới ả?”

Lạc Như ngập ngừng một lát, mắt tự nhiên lườm sang: “Cậu đừng nhắc tới anh ta nữa, dính như sam, đuổi cũng không đi, phiền chết tôi!”

“Phiền thật hay già thế?”

“Đương nhiên là thật!”

“Cũng được, ” Khương Hằng chớp mắt, “Nghe nói trong cung có ý muốn ướm anh ra làm phò mã đấy (*), chắc mấy hôm nữa thôi, Lâm thể từ chả bám lấy cậu nữa đâu.”

(*) *Nguyên văn – 尚主 – thượng chủ – theo Baiken có nghĩa là người sẽ kết hôn với công chúa.*

Lạc Như nhất thời ngơ ngẩn: “Phò, phò mã?”

“Ồ, ” Khương Hằng cố tình nhấn mạnh, “Nhưng mà là vị công chúa nào, thì chưa biết...”

Nụ cười trên môi Lạc Như tắt lịm, được một lúc, nàng ta đứng bật dậy: “Chuẩn bị làm phò mã tới nơi còn tới ghẹo bà, đúng là vội đi đầu thai mã!”

“Ồ cậu định làm gì...”

“Định đi đánh nhau đấy, ” Lạc Như nhéo lấy má nàng, giọng hùng hực sát khí, “Tờ lại đến chơi với cậu sau.”

Người rõ ràng chỉ thuận miệng nhắc – Khương Hằng, lặng lẽ thông cảm với Lâm Sanh một xú, sau đó cười phá lên không chút lương tâm

Đội hôm nào nàng phải đi gặp Lâm thế tử đòi tiền làm mai mới được.

Đang nghĩ vậy, chợt nghe ngoài viện dồn dập tiếng bước chân. Khương Hằng chỉ cho là đám nha hoàn người hầu, không để ý, thế mà...

“Hằng Hằng”

Nét cười đọng trên môi, Khương Hằng ngẩng đầu lên, nhìn thấy chàng thiếu niên hơn nửa tháng không gặp đang đứng ở cửa viện ngắm mình si ngốc.

Chàng bận bộ quan phục màu đỏ nhạt, đội mão quan đen, nước da trắng trẻo, cặp mắt đào xinh đẹp như lông lánh muôn vãn ánh sao.

***

Khương Hằng hiếm khi thất thố, sững sờ một lúc, đến khi nàng định thần lại, cả người đã nằm gọn trong vòng ôm chặt của Lạc Quý Trì.

Khương Lâm Thâm đứng ở ngoài viện, mặt mũi đen sì, mắt tức anh ách, nhưng không biết vì điều gì lại không tiến đến ngăn cản, chỉ rửa thầm con sói con gan cóc mấy câu, đoạn bắt cam phát tay áo rồi đi.

Khương Hằng mặc cho Lạc Quý Trì ôm một lúc, dần bình tĩnh lại: “Sao điện hạ đột nhiên lại...”

“Ta nhớ nàng quá, ” Lạc Quý Trì thì thảo bên tai nàng. “Nhớ lắm nhớ lắm, nên ta tới đây.”

Vành tai bị hơi thở ấm nóng của chàng phả qua, hằm hập hằm hập, từng xó xinh nơi trái tim dần tan chảy, cặp mắt Khương Hằng cong lên, nàng nghiêng đầu chạm lên môi chàng: “Thiếp cũng rất nhớ điện hạ.”

Mặt Lạc Quý Trì thoát đỏ, ánh mắt phiêu lãng, bỗng nhiên bắt lấy tay nàng kéo vào nhà.

Đầu tiên Khương Hằng còn sững sờ, đợi khi hiểu được chàng muốn làm gì, nàng cười thầm.

“Điện hạ xử lý bên cha thiếp thế nào vậy?”

Lạc Quý Trì nhìn chăm chăm vào làn môi đỏ mọng, căng tràn của nàng, nào có tâm tư nói chuyện, vừa vào cửa đã nồn nóng siết lấy eo nàng, cúi đầu hôn lên môi.

Gì thì gì cũng phải đợi chàng hôn xong đã!

Khương Hằng luôn mê khi thấy chàng tình cảm cháy bỏng như ngọn lửa thế này.

Tận nàng đập loạn, hơi nhón chân, dùng cách thức tương tự để đáp lại.

Hai quả tím rạo rục cạnh kề nhau, không biết phải qua bao lâu mới lưu luyến tách rời.

“Ta...” Thiếu niên hôn đến mức hít thở cũng khó khăn lúc này mới lấy lại tỉnh táo, “Ta có chuyện cần nói với nàng.”

Giọng điệu chàng nghe đôi phần trịnh trọng, Khương Hằng ngăn người, tăng sương mỏng nhẹ phủ quanh tròn mắt từ từ tán ra. Nàng ổn định con tim đang đập loạn, sau đó kéo chàng ngồi xuống chiếc sập nhỏ kê bên: “Chuyện gì vậy?”

Kéo nàng ôm vào lòng, Lạc Quý Trì ngịch ngợm từng ngón tay trắng nõn của nàng, giọng nghe ra bực dọc: “Ta sắp rời kinh hai tháng.”

“Hà?” Khương Hằng bật dậy khỏi lòng chàng.

“Hoài Nam có lũ, đề điều võ rồi, chết rất nhiều người. Con đề kia mới xây năm rồi, hoàng huynh nghi trong chuyện này có điều mờ ám, phải khám sai đi điều tra. Bởi liên quan tới thủy lợi, mấy quan viên ở bộ Công cũng đi theo...” Lạc Quý Trì do dự, ngừng đầu nhìn nàng, “Vốn không có tên ta, nhưng ta thấy đây là cơ hội hiếm có, nên chủ động xin đi.”

“Chẳng trách cha lại phá lệ cho chàng vào.” Khương Hằng đã hiểu, chần chừ trông gầy lợt rồi hỏi, “Liệu có nguy hiểm không?”

“Không có không có, ta chỉ là một viên ngoại lang còn con, đi theo trợ giúp thôi. Nếu thực sự có kẻ giở trò, cũng sẽ không nhằm vào ta đâu.” Lạc Quý Trì nói xong, lại cúi đầu thom lén má nàng, “Chỉ là ta không muốn xa nàng.”

Ở kinh thành còn có thể ngày ngày gửi thư, nếu đi tận Hoài Nam, thực sự sẽ cách xa hai tháng. Lạc Quý Trì nghĩ mà thấy ừ ừ ghê gớm, nhưng lại nghĩ bản thân sắp lấy vợ, sắp có người cần chàng nuôi, mới lấy lại được phần chấn.

Khương Hằng cũng không nở xa chàng, nghe vậy càng thêm luyến tiếc.

Nàng vì sự lưu luyến lạ lùng của bản thân mà buồn cười, nhưng lại thấy cảm xúc này rất tốt.

“Nếu không vì sắp tới hôn lễ, thiếp cũng muốn đi với chàng.” Nàng vươn tay bóp nhẹ vành tai đỏ ửng của chàng, nhoeo miệng cười, “Cũng chỉ hai tháng thôi mà, nhắm mắt là sẽ qua, thiếp chờ tin tốt của điện hạ đấy.”

“Ừ...” Lạc Quý Trì cũng cười đáp, “Sáng sớm mai ta đi rồi, nên chúc nàng làm cho ta ít bánh đậu đỏ hạt vừng, cả bánh chiên hành lần trước, để ta mang đi đường ăn được hông?”

Khương Hằng chủ động hôn chụt lên môi chàng, mắt cười cong cong: “Được.”

***

Nhắc thấy chú sói con mè nheo trong viện của con gái yêu đến khi trời tối cũng chưa chịu rời, Khương Lâm Thâm không thể nhịn nổi nữa, đến xốc chàng dậy, cường chế tiễn khách.

Tầm này còn cách lúc đi ngủ rõ xa, Lạc Quý Trì cảm thấy bộ vợ tương lai sao mà tàn nhẫn quá, nên cứ ôm khư khư cái cửa không chịu buông tay.

Khương Lâm Thâm bị dằn vè vô lý của chàng tức đến mức muốn đánh người, nhưng cũng thấy đáng thương vô cùng, cộng thêm sự hiểu kính lấy lòng của chàng dạo gần đây, ông không xuống tay được, chỉ đành đem đồng hồ ăn Khương Hằng đã chuẩn bị cho chàng ra uy hiếp: “Còn không đi, ta ăn hết mấy thứ này đấy!”

Lạc Quý Trì: “...”

Trước thế tàn nhẫn vô tình của cha vợ, thiếu niên không còn cách nào khác, mắt nưng nưng buông tay khỏi thành cửa.

Nhìn đôi bên ồn ã như vậy, nỗi thương cảm ly biệt của Khương Hằng cũng nguôi dần, nàng nín cười vẫy tay với Lạc Quý Trì, nói với chàng: “Điện hạ bảo trọng, đợi đến khi hỏi kinh chúng ta sẽ thành thân”

“...Được, nàng cũng chăm sóc bản thân thật tốt nhé.” Lạc Quý Trì thở một hơi rõ dài, bịn rịn lưu luyến biến mất trong màn đêm.

Khương Hằng trông theo bóng lưng chàng, trái tim tựa hồ cũng bay theo, cho đến khi khương Lâm Thâm vỗ đầu nàng nói “Đàn ông cần phải ra ngoài nhiều để tích lũy kinh nghiệm”, nàng mới xốc lại tinh thần, khẽ cười ‘dạ’ một tiếng.

Chẳng qua trong lòng nàng đương nghĩ, nếu thành thân sớm hơn chút thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: “Trên đời trăm triệu mỹ nhân, ta chỉ yêu mình nàng.”

Sáng sớm hôm sau, Lục Quý Tri xuất phát.

Kể ra cũng thật tình cơ, vị khâm sai Chiêu Ninh đặc biệt cử đi lần này là một trong hai thanh niên tài giỏi tuấn tú mà chàng từng muốn giới thiệu cho Khương Hằng – nhị công tử nhà Chương các lão, Chương Tĩnh Dương.

Chương Tĩnh Dương năm nay mười chín, từ nhỏ đã có tiếng thần đồng, ba năm trước đậu khoa bảng, trở thành trạng nguyên trẻ tuổi nhất trong lịch sử Đại Chu. Chiêu Ninh để rất thương thức chàng thiếu niên tài năng nhưng không kiêu ngạo, tướng mạo lại rất nổi bật này, luôn có ý trọng dụng, lần này phái y đi Hoài Nam tra án, chính là muốn lót đường cho y.

Ba châu ở Hoài Nam là cứ điểm trọng yếu, tập nập kẻ Bắc người Nam, thương nhân đông đảo, kinh tế phát triển, trước nay luôn là địa phương các thế gia giàu có nhắm nhe thâu tóm – dấu sao đồng tiền có sức mạnh sai khiến cả ma quỷ, chỉ có ai lại chế nhiều tiền. Đặc biệt vào những năm Đại Chu thù trong giặc ngoài, suy thì mất nước, thế cục ở ba châu Hoài Nam càng thêm hỗn loạn.

Chiêu Ninh để kẻ vị mới được mấy năm, chưa rành rang để thu thập tàn cục phương này — đơn giản là không có thời gian, chứ không phải chưa từng nghĩ tới. Hiện giờ có kẻ tự mình dâng tới cửa, thời cơ quá là thích hợp, y đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Mà Chương Tĩnh Dương chỉ cần giải quyết tốt cục diện bề bói này, tiền đồ tương lai ắt vô lượng.

Dĩ nhiên, cũng có nguy hiểm.

Ai lại cam tâm nhả miếng thịt béo đang ngấm trong miệng? Chưa kể nạn lũ lụt lần này thực sự nghiêm trọng, nếu đào sâu tra rõ nguyên nhân vấn đề, ối kẻ sẽ bị chém đầu và tịch biên tài sản, cho nên để bảo vệ tính mạng, những kẻ trùm sở phía sau tuyệt đối sẽ không cho y cơ hội tìm ra chân tướng.

Đây là một cuộc chiến chính trị trong thâm lặng.

Tuy nhiên Lục Quý Tri cũng không quá lo lắng, chàng đã điều tra Chương Tĩnh Dương, biết anh chàng này tuy trẻ tuổi, nhưng năng lực làm việc rất mạnh, hơn nữa thế lực đứng sau Chương gia cũng không nhỏ, lật tung ba châu của Hoài Nam thì còn khó, chứ tra rõ nạn lũ lụt lần này thì chả có gì khó khăn.

Về phương diện an toàn, khi khâm sai đại thân xuất hành, ắt có quân lính đi theo. Ngoài trừ những người này, Chương Tĩnh Dương còn an bài thêm mấy cao thủ đi yểm trợ, Lục Quý Tri cũng có Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng theo, bảo vệ tính mạng cho y không thành vấn đề.

“Điện hạ, Khương tiểu thư kia!”

Vừa mới tới cửa thành, đang chuẩn bị đi tập hợp cùng mọi người, chàng chợt nghe tiếng Ngụy Nhất Dao hô lên.

Lục Quý Tri sững sốt trong giây lát, nhanh chóng nhìn sang phương hướng anh ta chỉ, quả nhiên thấy Khương Hằng vận bộ xiêm y màu ngọc bích đang đứng lẫn trong đám người ven đường, cười tít mắt nhìn chàng.

“Không phải đã dặn nàng không cần tiền sao? Trên đường đông người như vậy, ngộ nhờ bị chen lấn thì làm thế nào?”

Lời nói ra thì vậy, nhưng chân rảo bước thật nhanh, ánh mắt cũng tỏa sáng lấp lánh... Lòng Khương Hằng dâng lên niềm hạnh phúc, ngoài mặt nàng chỉ chớp mắt, nói: “Lúc ngu có mơ thấy điện hạ, thấy rất nhớ, kim long chẳng đáng mà...”

Thiếu niên đem qua cũng nằm mơ, đã vậy nửa đêm còn phải bỏ dậy thay quần nhất thời nóng bừng hai tai: “Mơ...mơ thấy gì?”

“Mơ thấy điện hạ nói nhớ thiếp, bảo thiếp nhất định phải qua gặp chàng.”

Lục Quý Tri: “...”

Cái cơ này cũng được đấy.

Gheo chàng một chốc, tâm trạng Khương Hằng đã tốt hơn, nàng cười khẽ đôi tiếng, rồi móc từ ngực ra một vật đưa cho chàng: “Hôm qua thiếp quên chưa đưa thứ này cho điện hạ.”

Lục Quý Tri nhận lấy xem, thấy là một chiếc hà bao bên trên có thù hình đôi uyên ương, bên trong sờ mềm mềm, không biết chứa thứ gì. Chàng vói tay mở ra, bị Khương Hằng cản lại.

“Đợi lát nữa lên đường rồi hãy xem.”

“Giả mà thần bí thế?” Lục Quý Tri rất tò mò, cưỡng không nổi, nhưng lời vợ tất phải nghe, chàng kiểm chế thu hà bao lại, vãi chào nàng, ngoài miệng thì cười hi hi nói, “Nghe theo vương phi.”

Xung quanh nhiều người, hai tiếng “vương phi” của chàng vừa nhỏ vừa nhẹ, Khương Hằng nghe mà rung động, cúi đầu cười khẽ: “Phải rồi, thiếp nhớ anh họ Lạc vương của thiếp cai quản vùng Hoài Châu Hoài Nam, điện hạ tới đó, giúp thiếp hỏi thăm anh ấy nhé.”

Lạc vương chính là người anh em say mê làm ruộng của nguyên chủ, con trai độc nhất của Tần thái phi, Khương Hằng tuy không thân cận với vị này như Tần Tranh, nhưng nhìn chung quan hệ cũng khá tốt.

Lục Quý Tri tất nhiên đồng ý. Đang định nói thêm, tầm mắt Khương Hằng đột nhiên nhìn sang: “Vị kia chính là nhị công tử từ nhà Chương các lão sao?”

Lục Quý Tri ngẩng đầu, quả nhiên thấy Chương Tĩnh Dương đi đầu đội ngũ.

Đó là một thiếu niên gương mặt khá non, miệng luôn cười tùm tùm, nhìn vô cùng nhiệt tình sáng sủa, trên người toát ra khí chất độc hữu của con nhà thế gia, song lại không hề kiêu ngạo, không khiến người ta chán ghét. Y đang nói chuyện với người nhà đưa tiễn, nụ cười trên môi vừa tự tin, vừa rực rỡ.

Lục Quý Tri lẽ ra chẳng để tâm, mặc dù thi thoảng có nhớ lại chuyện cũ, muốn bay về quá khứ, và lách cái mồm ngu ngốc của mình, nhưng đã ôm được mỹ nhân về rồi, còn suy nghĩ quá khứ làm chi? Chẳng phải sẽ mua dây buộc mình sao? Thế mà lúc này, thấy Khương Hằng nhìn Chương Tĩnh Dương chớp mắt, chàng đột nhiên không thể cười nổi.

Đã thế Khương Hằng còn tán thưởng một câu “Quả nhiên tuổi trẻ tràn đầy hứa hẹn, y như trong truyền thuyết”, lòng Lục Quý Tri càng thêm căng thẳng, xen chút vị chua chua: “Cũng tạm, không đẹp trai bằng Lâm Sanh.”

“Thiếp cho chàng Lâm thế tử tuấn tú, còn Chương nhị công tử lại tinh tế, hai người mỗi người một vẻ...”

Lục Quý Tri nghe mà cảm giác như bản thân uống phải ba vại giấm lớn, cả người tỏa ra hơi chua loét.

Khương Hằng nín cười, đương lúc ánh mắt chàng thiếu niên càng lúc càng thêm cảnh giác, nàng buột ra về sau, “Dĩ nhiên, hai người bọn họ cộng lại cũng không đẹp trai bằng điện hạ.”

“!” Con ghen trong lòng bị sự ngọt ngào lấn át, Lục Quý Tri nhếch miệng, nhìn nàng thì thầm, “Nàng khéo nịnh ghê, ta sao có thể so với hai người họ.”

“Điện hạ, chúng ta phải lên đường rồi.”

Thấy Vương Thắng tới thúc giục, Khương Hằng không cười trêu Lục Quý Tri nữa, nàng nhìn chàng, nhẹ giọng bảo: “Trong mắt thiếp, điện hạ chính là người đàn ông tuấn tú nhất trên đời.”

Lục Quý Tri nghe sượng hết cả người, lộ ra nụ cười ngây ngô: “Nàng cũng thế, cũng là người con gái đẹp nhất trong mắt ta.”

“Thật sao? Nghe nói vùng Giang Nam nhiều mỹ nhân, có khi điện hạ tới đó...”

Lục Quý Tri ngẩn người, bỗng nhiên ngộ ra điều gì. Chàng ngắm nhìn người con gái trông có vẻ bình thường, như thể đã dự liệu trước, chỉ đang bông đùa với mình, không nhận được nương theo tay áo che giấu, thoát cảm lấy tay

nàng: “Trên đời có trăm triệu mỹ nhân, ta cũng chỉ cần một mình nàng.”

Khương Hằng ngần ra, một thoáng, mí mắt nàng cong cong, khẽ ‘ừ’ một tiếng.

Nàng đương nhiên tin tưởng chàng, chỉ là lần đầu biết yêu, khó tránh khỏi có phút giây lo được lo mất.

***

Mặc dù chỉ là một viên ngoại lang tòng ngũ phẩm, nhưng Lục Quý Tri vẫn là vương giả, thế nên kẻ cả mấy quan viên đi theo hay Chương Tinh Dương, không ai dám coi chàng như tiểu đệ mà sai sử. Nhưng trong lòng ai nấy đều rất buồn bực — thử nói xem đang làm vương gia yên ổn, khi không đi xem nào nhiệt lắm gì? Ở lại kinh thành hưởng thụ vinh hoa phú quý không phải tốt ả? Cứ phải tới thêm phiên toái cho bọn ta.

Lục Quý Tri biết tòng suy nghĩ của họ, nhưng chàng không để bụng, ấn tượng không phải là một thứ bất biến, thời gian lâu dài, bọn họ tự nhiên sẽ nhận ra chàng không phải tới để gây rối, cũng không phải tới để sinh sự

“Điện hạ, đã sắp đến dịch trạm, chuẩn bị nghỉ ngơi.”

Giọng nói của Ngụy Nhất Dao từ bên ngoài xe ngựa truyền vào, Lục Quý Tri đáp một tiếng, thu hồi chiếc khăn trong tay – chiếc khăn này chính là thứ đồ nằm trong chiếc hà bao Khương Hằng đưa cho chàng hồi sáng. Rất tao nhã, không màu mè, trên chỉ thêu một chữ Khương, là chiếc khăn ngày thường Khương Hằng vẫn hay mang theo bên người.

Trong khoảnh khắc mở hà bao nhìn thấy chiếc khăn tay, lỗ tai Lục Quý Tri nóng rần, tựa như cảm nhận được bên trên còn vương nhiệt độ cơ thể cũng như mùi thơm của Hằng Hằng nhà chàng.

Cứ thể tâm tình nhộn nhạo mấy hôm, cảm giác muốn lập tức quay trở về thành thân rồi động phòng cũng dần thoái lui. Thay vào đó là một nỗi nhớ nhưng từng chút chất chồng, giống như nước chảy, chẳng phải mạnh mẽ dâng trào, nhưng càng lúc càng sâu sắc.

Lục Quý Tri đặc biệt thích cảm giác tim như áp đẩy một thứ gì đó, dù là dọc đường đi thiếu thốn mọi bề, chàng cũng không cảm thấy cực nhọc.

“Điện hạ, tới rồi.”

“Được.”

Lục Quý Tri cứ động bả vai đau nhức, đứng dậy bước xuống xe ngựa, vừa vận Chương Tinh Dương cũng từ xe ngựa phía trước đi xuống, hai người mặt đối mặt.

“Đường đi mệt nhọc, điện hạ cực khổ.”

“Mọi người như nhau, Chương đại nhân không cần khách khí.”

Lục Quý Tri đã sớm bày tỏ dù chàng là vương gia, cũng sẽ không nhúng tay vào việc của Chương Tinh Dương. Chương Tinh Dương thấy chàng hơn nửa tháng nay không hề ý vào thân phận đế làm khó y thì thấy yên lòng hơn nhiều, đồng thời cũng có phần tò mò — y nhớ gã Tấn vương lúc trước không như vậy.

Tuy nhiên y không có ý qua lại với gã quá mức, vì thế suốt một đường y chỉ duy trì lễ phép căn bản, không hề vồn vã nhiệt tình.

Lục Quý Tri cũng giống vậy — bây giờ mỗi lần chàng nhìn y, lại nhớ tới lời khen của Khương Hằng ‘tuổi trẻ có triển vọng’ kia, tuy lời này không sai, nhưng đàn ông một khi đã ghen thì không quan tâm phải trái! Cho nên, hừ, kệ xác nhà anh!

Đương chuẩn bị vào dịch quán, bỗng nhiên sau lưng vang lên tiếng vỗ ngựa rầm rập có thứ tự, Lục Quý Tri tò mò quay đầu, chỉ thấy phó tướng dưới quyền Tần Tranh, cũng là tâm phúc của Chiêu Ninh đế, Ngụy Giang, đang xoay người từ trên lưng con ngựa cao lớn nhảy xuống.

Nhìn thấy đoàn người Lục Quý Tri, Ngụy Giang không quá bất ngờ, chỉ nhanh chóng tiến đến hành lễ.

Bởi vì có qua lại với Tần Tranh, Lục Quý Tri cũng biết gã, quan hệ còn tương đối tốt, thấy đoàn người họ gió bụi vạt và, mặt mũi mệt mỏi, rõ ràng là một đường thúc ngựa không ngừng để phi tới, chàng không khỏi có chút hiếu kỳ. “Đã xảy ra chuyện gì? Sao anh lại tới đây?”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Mồ Hôi lạnh chảy ròng

Hóa ra đám người Ngụy Giang đang phụng mệnh hoàng đế, truy bắt Việt vương phi.

Mấy ngày trước, Bắc Hạ vương băng hà, dưới sự trợ giúp của Chiêu Ninh đế, Vũ Văn Cảnh đã tiêu diệt được Vũ Văn Minh, thành công giành lại ngôi báu ở Bắc Hạ.

Từ đây, Bắc Hạ và Đại Chu chính thức bước vào thời kỳ hòa bình kéo dài sáu mươi năm.

Song Vũ Văn Minh mặc dù đã bỏ mạng, người hần phái thuộc hạ đi cứu – Việt vương phi lại trốn thoát. Trợ giúp thị chạy trốn là thuộc hạ tình thông dùng độc – vụ y của nước La Nam, hơn nữa dựa vào manh mối trước mắt, hai người đó rất có thể đã chạy tới nước La Nam

Nước La Nam là một nước nhỏ giáp biển, nằm ở phía đông nam Đại Chu, bởi đường từ Bắc Hạ tới La Nam không chỉ có một, Chiêu Ninh đế đặc biệt phái một nhóm người dọc đường lần theo tung tích của hai kẻ kia, một đạo người khác, là nhóm Ngụy Giang, trực tiếp tới nước La Nam ôm cây đợi thỏ — đây chính là lý do vì sao trong mấy ngày gần gũi bọn họ có thể đuổi kịp đoàn người Lục Quý Tri.

Về chuyện tại sao Chiêu Ninh đế lại hao tâm phí sức muốn bắt bằng được Việt vương phi, một là bởi trong tay thị còn nắm giữ bức địa đồ hành quân, liên quan mật thiết tới an nguy xã tắc Đại Chu; hai là bởi mấy ngày trước Sở hoàng hậu và đại hoàng tử suýt bị An Vinh quận chúa làm hại, Chiêu Ninh đế tra ra được con bé do Việt vương phi xúi giục, nổi cơn thịnh nộ, thế phải bắt sống thị về hỏi tội.

Sau khi nghe được, Lục Quý Tri vốn chỉ có ý hóng hớt chợt biến sắc: “An Vinh quận chúa? Chuyện là sao? Hoàng tẩu với Minh Sinh sao rồi?”

“Hoàng hậu nương nương và đại hoàng tử cát nhân thiên tướng, không có gì đáng ngại, ngược lại thái hậu nương nương vì bảo vệ hoàng hậu và đại hoàng tử, không cẩn thận bị thương nhẹ...”

“Cái gì?! Mẫu hậu của ta?!”

Lục Quý Tri cả kinh, người bật dậy, đến khi Ngụy Giang liên tục chắc nịch rằng thái hậu nương nương chỉ bị trầy da nhẹ, không có gì nghiêm trọng, chàng mới tạm thời bình tĩnh lại: “Rốt cuộc chuyện là thế nào, anh kể từ đầu cho ta nghe nào.”

Ngụy Giang không dám giấu diếm, nhanh chóng thuật lại ti mỉ đầu đuôi sự việc.

Hóa ra chuyện cũng không phức tạp, chỉ là Việt vương phi không biết đã dùng cách gì liên lạc được với con gái An Vinh quận chúa, muốn cô bé trợ giúp mật thám thị đã cài từ lâu ở trong cung để giết Sở hoàng hậu và đại hoàng tử. Cũng may lúc đó Khương Hằng vào cung thỉnh an Phương Trân Châu, kịp thời nhận ra điều kỳ lạ, giúp Sở hoàng hậu tránh được chén canh kịch độc kia, nhờ vậy mới không xảy ra họa lớn.

Còn về Phương Trân Châu, bà bị chính An Vinh quận chúa gây thương tích.

Tiền thái tử đối với Chiêu Ninh đế có ơn, An Vinh quận chúa là con gái duy nhất của tiền thái tử, tất nhiên thường xuyên có cơ hội vào cung.

Tuy nhiên không một ai biết đứa nhỏ này từ bé bị mẹ ngược đãi, tâm lý phát triển không được bình thường.

Mặc dù con bé luôn muốn thoát khỏi Việt vương phi theo bản năng, nhưng thực tế không dám trái lời thị. Hơn nữa vì giúp cho kế hoạch thành công, Việt vương phi còn lừa gạt con bé rằng sau này sẽ không đánh con nữa, sẽ đối xử thật tốt với con, khiến cho đứa nhỏ thiếu thốn tình thương kia sau khi phát hiện kế hoạch đã thất bại, thì liều mạng rút con dao nhỏ giấu bên hông đâm về phía Sở hoàng hậu.

Lúc đó trong điện đương loạn, chẳng ai ngờ cô bé phút trước còn đang khóc nức nở vì sợ hãi lại đột nhiên trở nên hung bạo, thật may Phương Trân Châu nhanh tay nhanh mắt cản hộ Sở hoàng hậu, con bé mới không được như ý.

Nhưng cũng quá dọa người đi thôi.

Ai có thể tin Việt vương phi sẽ mất trí tới nỗi ngay cả con gái ruột thịt cũng chịu hi sinh?

Lại nghĩ thêm khi ấy Khương Hằng cũng ở đó...

Lục Quý Trì đồ mồ hôi lạnh, chàng thực không dám tưởng tượng ngộ nhờ mẹ và vợ chàng có mệnh hệ gì, chàng sẽ phải làm thế nào.

May mắn, may mắn là chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió.

Lục Quý Trì định thần lại, dè nén xúc động muốn quay đầu trở về kinh thành ngay lập tức, lên xe ngựa viết một lá thư cho người mang về.

***

Đoàn người Ngụy Giang gấp rút lên đường, nên chỉ vào dịch quán ăn qua loa, nghỉ ngơi một chút, rồi lại nhanh chóng tiếp tục.

Mặc dù đã bình tĩnh lại, nhưng nhìn bọn họ gió bụi mặt mũi, lần khuất dần trong rừng chiều tà, Lục Quý Trì chợt có ham muốn thúc đẩy tiến độ mãnh liệt, sớm hoàn thành nhiệm vụ sẽ chóng hồi kinh.

Sự khản trương này như một tảng đá đè nặng lòng chàng, ngay cả cơm tối chàng cũng không muốn ăn.

Ngụy Nhất Dao hơi lo lắng, đang định mở miệng khuyên dò câu, đột nhiên thiếu niên hồi giờ im lặng bỗng nhảy cẫng lên: “Ta biết nên làm gì rồi!”

“Điện hạ?”

“Hai anh qua đây!”

Gọi Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng vào phòng, dặn dò một lúc, trên môi Lục Quý Trì lúc này mới nhếch lên một nụ cười.

Tối đó, đêm khuya thanh vắng, ba bóng người lặng lẽ rời dịch trạm, đạp lên đêm đen phi về phía nam.

“Điện hạ, chúng ta làm vậy liệu có được không?”

“Thế lực bá chủ Hoài Nam đã tung hoành nhiều năm, nước bên trong hẳn rất sâu, một đoàn người chúng ta khí thế qua đó, trong thời gian ngắn chỉ e không tra được gì. Mặc dù ta chỉ đi theo phá đám... à đi theo góp vui, muốn hồi kinh lúc nào cũng được, nhưng tới cũng tới rồi, không thể về tay không.” Bỗng đêm mờ ảo, bốn bề tịch mịch, chợt có tiếng chim muông côn trùng kêu vang, rả rích từng đợt. Lục Quý Trì cười trên lên ngựa, ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn sáng rực trên bầu trời, sự sốt ruột trong lòng dần dần bình lặng. “Hiện giờ mấy kẻ trùm sỏ phía sau đều đang dõi theo đại đội của khâm sai, bọn họ đông người, tốc độ chậm, phải chừng mười ngày nữa mới tới Hoài Châu. Chúng ta đi trước họ một bước, thừa dịp những con cáo già kia không chú ý thì tra trước, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ.”

Dù sao mục đích chính của Lục Quý Trì vẫn là vấn đề nạn lụt Hoài Nam, về phần bên trong có thể kéo theo những uẩn khúc gì hay không, chàng tự biết thân phận mình nhạy cảm, không muốn cũng không có hứng nhúng tay vào.

“Nhưng cũng không ít người biết lần này điện hạ rời kinh, đột nhiên chúng ta biến mất, họ sẽ không phát hiện ra sao?”

“Ta đã để lại thư cho Chương Tinh Dương, anh ta là người thông minh, biết nên làm gì. Huống hồ bị phát hiện thì làm sao, ai mà đoán được chuyện bốn vương muốn làm?” Thời gian chàng xuyên tới chưa lâu, phần lớn mọi người chỉ có ấn tượng với nguyên chủ, cho nên Lục Quý Trì không lo lắng điều này.

Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng nghĩ cũng phải, không hỏi nữa, dù sao có hai người họ ở cạnh, không ai có thể gây hại đến điện hạ được.

Mới nghĩ như vậy, đột nhiên từ phía sau lưng truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập, Lục Quý Trì ngoái đầu nhìn theo bản năng, chỉ thấy trong bóng đêm lơ mờ, hai con tuấn mã như đang đuổi theo gió, mà người ngồi trên lưng ngựa...

Ánh trăng chói xuống như thác đổ, chiếu lên gương mặt hai kẻ nọ, sáng tỏ mười mười. Khóe miệng Lục Quý Trì giật một cái, chàng vội ghim dây cương dừng ngựa lại.

“Chương đại nhân?”

Thấy ba người không rõ thân phận phía trước đột nhiên dừng lại, Chương Tinh Dương đã thấy lơ mờ, nghe được giọng của Lục Quý Trì, người y dờ dẫm cả ra.

“Tần... Tần vương điện hạ?”

Tiếng vó ngựa dừng, bốn mặt đối diện, im lặng không nói.

Ngụy Nhất Dao, Vương Thắng và cả anh chàng cao thủ bên cạnh Chương Tinh Dương cũng không biết nên nói gì.

Chep chep, nửa đêm lén lút chạy ra ngoài định làm chuyện bí mật, kết quả lại bị người quen trông thấy, đến là khó xử.

“Khụ khụ, xem ra Chương đại nhân và bốn vương không hẹn mà cùng có chung suy nghĩ.” Cuối cùng Lục Quý Trì vẫn lên tiếng trước.

Chương Tinh Dương không đáp lời ngay, y chưa quá mức tin tưởng Lục Quý Trì, nhưng việc đã đến nước này, dù có chối Lục Quý Trì cũng chẳng tin, vì vậy sau một thoáng ngập ngừng, y gật đầu đáp: “Hoài Nam nước sâu, tôi sợ đi chậm thì không tra được gì, cho nên muốn đi trước một bước xem xét tình hình.”

Quả nhiên ý tưởng giống nhau, chỉ là tại sao y sớm không đi, muộn không đi, cứ nhất định phải chọn đêm nay lên đường?

Như thể nhìn thấu nghi hoặc của chàng, Chương Tinh Dương bật cười: “Trước đó bên cạnh có người theo dõi sát sao, không thích hợp để vọng động.”

Lục Quý Trì kinh ngạc nhìn y.

Mặc dù không rõ vì sao Chương Tinh Dương lại phát hiện bản thân bị giám thị, hay dùng cách gì để thoát khỏi những kẻ đó, nhưng y là người thông minh như vậy, nhất định sẽ không hành động khi chưa nắm chắc, vì thế chàng không hỏi nhiều, chỉ gật đầu bảo: “Xem ra tin tức bốn vương để lại, Chương đại nhân không nhìn thấy.”

“Không sao, sớm mai sẽ có một ‘Chương đại nhân’ khác phát hiện ra, hẳn sẽ biết nên làm thế nào.” Chương Tinh Dương cơ trí đáp.

Lục Quý Trì lúc này mới yên lòng, ngấm nghỉ một chút, rồi cuộc không mời Chương Tinh Dương cùng đi.

Năm người quá gây chú ý, không bằng ba người hoạt động thuận lợi hơn. Thêm nữa chàng không quen thân với Chương Tinh Dương, đôi bên không tin nhiệm lẫn nhau, hành động chung dễ xảy ra mâu thuẫn, e sẽ dẫn đến kết quả xấu.

Chương Tinh Dương rõ ràng cũng nghĩ như vậy, nếu không sẽ không mang theo chỉ độc một thị vệ, nên lúc này cũng duy trì im lặng.

Chẳng qua nếu đã chung mục đích, hành trình sẽ không mấy khác biệt, nhiều chỗ có thể hợp tác ăn ý, vì vậy sau một thoáng đắn đo, Lục Quý Trì mở miệng bảo: “Cùng đi thì gây chú ý quá, không bằng chúng ta trao đổi cách thức liên lạc, như vậy trong trường hợp đối phương cần giúp đỡ, cũng có thể kịp thời chạy tới.”

Chương Tinh Dương hẳn đang có ý đó.

Hai người ăn nhịp với nhau, cùng nhìn đối phương, sinh ra ý tán thưởng.

“Được rồi, vậy chúng ta từ biệt tại đây, hẹn gặp lại ở Hoài Châu.”

“Hẹn gặp lại.”

Song phương lướt qua nhau, mỗi người đều nhanh chóng ẩn mình vào bóng đêm.

Sau bốn ngày rong ruổi cả ngày lẫn đêm, Lục Quý Trì gấn bộ râu già dạng, mặt mũi bơ phờ, hai chân run rẩy gỗ cừa phủ đệ của Lạc vương ở Hoài Châu.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 104: “Nếu chú mày làm tổn thương con bé, anh sẽ xới chú mày xuống đất.”

Lạc vương năm nay chừng hai mươi, đứng thứ chín trong hàng ngũ các hoàng tử của tiền đế, ngày ngày mê mẩn chuyện nông gia, không màng chính sự, là kẻ bất bình thường nhất trong hoàng tộc, thường bị người người nhạo báng.

May sao tính y thật thà rộng rãi, chẳng để tâm lời người khác, phàm những chuyện người khác nói khó nghe, y lại càng làm nghiêm túc, còn thể thoả với Chiêu Ninh để rằng nhất định sẽ trồng ra hạt gạo thơm nhất thiên hạ, giống dưa ngọt nhất trần đời.

Yêu cầu của Chiêu Ninh để với đám em trai chỉ đơn giản là không tác oai tác quái không sinh sự, ngoài ra muốn làm gì thì làm, vì thế sau hơn nửa năm nghiên cứu, Lạc vương bèn dẫn theo mấy người có tay nghề trong nông nghiệp mà y đã lùng tìm khắp cả nước, hững thủ bằng bằng đi về vùng đất Hoài Châu màu mỡ phì nhiêu, bắt đầu kiếp sống nông phu hoàng gia của mình.

Có lẽ vì y không có uy hiếp với mình, hơn nữa luôn dùng sự chân thành đối đãi người khác, cho nên quan hệ của nguyên chủ với y không tệ. Mặc dù thi thoảng sẽ khinh bỉ y ‘đám mình trong truy lạc’, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn coi y như anh, khác hẳn với Chiêu Ninh để, trong lòng nguyên chủ chỉ hận không thể giết ngay chương ngại to lớn này.

Lục Quý Trì quyết định khi vào thành sẽ đi tìm Lạc vương, thứ nhất vì y đã tới Hoài Châu ba năm, hiểu được tình hình cơ bản nơi đây, trực tiếp hỏi y sẽ tiết kiệm được nhiều công sức; thứ hai là bởi Lạc vương là thân vương triều đình, có một số chuyện xử lý sẽ dễ dàng hơn, khác với chàng không có thực quyền lẫn tiền đồ, còn khiến người khác mang lòng sinh nghi; điều thứ ba cũng là điều quan trọng nhất, phụ đệ này của Lạc vương nằm ở ngoại ô, ra vào không gây chú ý, lại cách địa phương gần nạn không xa, đỡ cho chàng trong việc đi điều tra manh mối.

Ấy thế mà thời điểm chàng tới, Lạc vương lại không ở trong phủ, nghe nói là đang ngoài đồng chưa về.

Lục Quý Trì đã mệt lử, không để ý những việc khác, sau khi làm rõ thân phận thì kêu quân gia tìm cho mình một phòng khách, nằm phịch xuống ngủ.

Nằm một cái thẳng tới buổi tối.

Khi tỉnh lại cả người đau nhức, như thể đã chạy ma-ra-tông trong nửa tháng trời, nhưng được cái đầu óc tỉnh táo hơn nhiều.

“Thập nhất! Chú tỉnh rồi à!”

Tổng giọng này cao vút vang dội, như thể một giây sau sẽ xướng lên một khúc ca núi rừng du dương...

Lục Quý Trì cố gắng mở hơi mũi mắt nặng trĩu, nhìn thấy hàm răng trắng bóc, tỏa sáng lấp lánh trong bóng tối.

“!” Thiếu niên cả kinh, con buồn ngủ chọt tan biến, “Anh là ai?!”

“Hả? Anh Cửu của chú mày đây!” Hàm-răng-trắng-bóc mở một chớp mắt một cái.

Lục Quý Trì định thần lại, lúc này chàng mới nhìn rõ trong bóng tối hư ảo, một thanh niên gương mặt đen như dít nôi, không nhìn rõ ngũ quan đang ngồi cạnh giường nhìn mình.

“...”

Đen, quá là đen.

Coi hết quần áo là có thể trực tiếp hòa nhập vào bóng đêm, y phục dạ hành cũng chưa chắc đen được như thế.

“Sao không nói gì? Chú khó chịu ở đâu à?” Thấy em trai hỏi lâu không lên tiếng, Lạc vương không cười nữa, ngoảnh đầu định gọi người đi mời đại phu.

Lục Quý Trì tỉnh táo lại, miệng méo mó đáp: “Không cần, em không sao.”

Chỉ là tới đang tưởng gặp được đồng bào châu Phi, nên có chút giật mình thôi mà.

“Ồ, không sao thì tốt!” Lạc vương hàm hồ đáp lại, rồi lẩn nữa nhếch miệng khoe hàm răng trắng, “Cơ mà sao tự nhiên chú chạy tới chỗ anh? Lúc thấy chú, anh còn tưởng mình hoa mắt!”

“Cái này để sau hãy nói đi anh, giờ em muốn tắm tấp, à, em cũng đói lắm rồi.”

“Được được được, để anh kêu người chuẩn bị nước nóng. Còn đồ ăn à, anh kêu phòng bếp làm rồi, toàn là thứ anh tự trồng tự nuôi đấy, ngon cực!”

Câu nói sau nghe như mấy bác gái tiếp thị sản phẩm trên thị trường, nhuộm đầy y chảo hàng và khoe khoang. Lục Quý Trì nghe mà buồn cười, đang định nói, chọt nghe thấy tiếng ‘quac’, có thứ gì từ bên ngoài chạy vào.

Vừa vận lúc đó người hầu dốt ngôn đen đầu trong phòng, Lục Quý Trì cúi đầu nhìn, thấy một con vịt mập mạp, lông trắng muốt đang lác lác lạch bạch bước ra từ sau bức bình phong.

Sau lưng nó là một, hai, ba, bốn, năm, sáu... Sáu con vịt con lông xù, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, đi theo vào phòng.

“...”

“Sao mấy đứa vào đây?” Lạc vương vui mừng ôm lấy con vịt mập mạp, giới thiệu với Lục Quý Trì, “Con này tên là Bạch Tuyết, kia là mấy con của nó, mới sinh chưa lâu, cưng không?”

Nhớ tới người anh em này lúc còn ở kinh thành, trong vương phủ cũng một bầy toàn gà vịt ngan ngỗng, rau dưa củ quả, Lục Quý Trì không mấy bất ngờ, chỉ là...

“Nó ị đùn,” thiếu niên bình tĩnh nói, “trên tay áo anh kia.”

Lạc vương: “...!”

***

Tắm tấp và com nước xong xuôi, Lục Quý Trì mới có cảm giác sống lại lần nữa.

Lạc vương cũng đã thay chiếc áo khác, vẫn là kiểu ngắn gọn xuề xòa của nhà nông, cộng thêm nước da phơi nắng đen thui, nhìn kiểu gì cũng tóa ra hơi thở bùn đất mộc mạc, không hề có cảm giác dòng dõi sang quý của hoàng gia.

Thế nhưng đàn ông mà, đen kiểu gì cũng không thành vấn đề, huống chi tướng mạo của Lạc vương rất bắt mắt, mẹ y Tân thái phi dù gì cũng là một mỹ nhân, nhìn quen sẽ không cảm thấy cay mắt.

“À phải, chú còn chưa nói với anh chú tới làm gì đâu!”

Hai anh em đầu tiên ngồi xuống uống vài ly, chúc mừng lâu ngày gặp lại, sau đó nói về chút chuyện nhà, cuối cùng mới đi vào chính sự.

Đây là lần đầu tiên Lục Quý Trì gặp người anh hồ này, nhưng có lẽ vì mang trí nhớ của nguyên chủ, tính cách Lạc vương lại thật thà dễ mến, trái lại không có cảm giác gượng gạo, chỉ chốc lát đã trò chuyện rất xôm. Dầu vậy sự tình trọng đại, chàng không dám nói mục đích thật sự, chỉ nói mình tới tìm huyết linh chi.

“Huyết linh chi? Đó là vật gì?”

“Là một loại thảo dược, nghe nói có thể trị dứt bệnh của A Từ. Anh cũng biết em và chị cậu ấy sắp thành thân, nàng ấy trước giờ thương em trai nhất, nếu em có thể tìm được thứ này làm sinh lễ tặng nàng ấy, nàng ấy hẳn sẽ rất vui.”

Lời này tuy là mượn cớ, song cũng là ý tưởng chân thật của Lục Quý Trì, chỉ tiếc từ ngày chàng đồng ý sẽ tìm giúp Khương Hằng, đến giờ đã lâu như vậy mà chưa có chút tin tức gì về huyết linh chi này cả.

Khương Từ là em họ Lạc vương, tình trạng cơ thể của cậu Lạc vương đương nhiên cũng biết, nghe vậy thì vội nói: “Anh giúp chú này tìm! Nhưng mà chú phải đồng ý với anh một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“A Hằng ấy, chú phải đối xử thật tốt với con bé.” Lạc vương không cười, biểu cảm rất nghiêm túc, nói, “Nếu chú dám tổn thương con bé, anh sẽ xối chú mày xuống đất, rồi tưới thẳng nước phân lên đầu.”

Lục Quý Trì: “...Sao anh nói nghe kinh thế?”

“He he, như thế mới khiến chú mày nghe lời.”

“...Anh sẽ không có cơ hội đó đâu.”

“Vậy thì tốt.” Lạc vương hải lòng, nhe răng toét miệng cười.

Sợ y lại thốt ra câu gì làm chàng mất ngon, Lục Quý Trì vội lảng sang chuyện khác: “À đúng rồi, nghe nói tháng trước ở đây gặp phải nạn lụt, đề điều sụp đổ, chết rất nhiều người?”

Hôm sáng trắng bóc của Lạc vương thoát thu lại.

“Ừ,” Y thờ dãi, tông giọng cao vút bỗng trở nên nặng nề, “Rất nhiều thôn làng ngoài thành bị ngập, chết nhiều người lắm, cũng phá hủy nhiều đất hoa màu.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Để kia chẳng phải năm ngoái mới xảy sao?”

“Đúng là mới xảy năm rồi, ba tháng thì hoàn thành, tính tới bây giờ cũng mới được năm rưỡi...”

Thông qua Lạc vương, Lục Quý Trì nhanh chóng hiểu đại khái về tình hình nạn lụt lần này, trong lòng chàng có dự tính, nên không nhiều lời thêm, chỉ chờ đến khi Lạc vương về phòng ngủ, mới gọi Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng, lần theo đêm đen lén lút ra khỏi phủ, một đường chạy tới nơi xảy ra vỡ đê.

Thế mà tới nơi lại phát hiện, vùng kế cận vây quanh một đoàn binh lính.

“Hơn nửa đêm, bọn họ đang muốn làm gì vậy?” Ngụy Nhất Dao cau mày, nhỏ giọng hỏi.

“Hủy diệt chứng cứ chứ còn làm gì nữa.” Vương Thắng cười lạnh, “Đề điều mới xây được hơn năm đã vỡ, nhìn cũng biết là do bót xén nguyên vật liệu, bọn họ đang muốn sửa đê cũ trước khi khám sai đại nhân tới, bịt đầu mối đấy.”

“Cái này mà cũng sửa được à?”

“Chắc phần lớn đê bị vỡ cũng xong cả rồi, còn lại mấy phần đá vụn này thì xử lý có gì khó khăn?”

“Vậy chúng ta nên làm sao bây giờ?”

“Tôi không biết...”

Đê đập cổ đại hoàn toàn dựa vào sức người dựng nên, nguyên vật liệu cũng đơn giản, thường thấy là đá gổ các loại, vì vậy những chỗ có thể cắt xén cũng có hạn, chỉ cần tìm được nguyên liệu sử dụng ở phần đó, hẳn có thể nhanh chóng tra được nguyên nhân vấn đề.

Vấn đề là, làm sao có thể tìm được loại nguyên liệu được sử dụng lúc ấy?

Nơi này rõ ràng không thể tra xét, chưa nói tới việc vào hay không, kể cả khi vào, sợ cũng như lời Vương Thắng nói, không tìm được chứng cứ gì cả. Còn dư lại...

Trong lòng sông hẳn còn dư lại đá vụn và mặt gỗ, nhưng nhìn con sông này, mặt sông rộng lớn, nước chảy xiết, hơn nửa bên dưới toàn là phù sa, cần bàn không thể nào tìm được.

Nếu vậy...

Lục Quý Trì cân nhắc, nhìn theo hướng hạ lưu của con sông: “Chỗ này không tra được gì rồi, đi thôi, đến hạ lưu chỗ mấy thôn làng bị nạn kia xem sao.”

“Dạ!”

Ba người lại nhanh chóng ẩn mình vào bóng đêm.

Nhưng điều khiến Lục Quý Trì thất vọng chính là, bọn họ tìm kiếm suốt cả một ngày cũng không tìm được manh mối nào hữu dụng —

Bên trong những thôn xóm nhỏ kia, chỉ có tường đồ vườn hoang, bùn đất khắp nơi cùng với tiếng khóc đau đớn khôn cùng của những người có người thân mất đi trong nạn lụt.

***

Cứ thế liên tiếp ba ngày, ngay cả một khối đá vụn hay ít mặt gỗ cũng không lần được, Lục Quý Trì không còn cách nào khác ngoài việc thay đổi kế hoạch — không tìm được vật chứng, vậy thì tìm nhân chứng đi, xây đê đập là một công trình lớn, lúc ấy nhiều thợ mộc như vậy, không thể tất cả mọi người đều là nhân công của kẻ đứng đằng sau được.

Nghĩ như vậy, chàng bèn phái Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng đi trộm danh sách những thợ mộc năm đó.

Thế mà hai gã này lại đều mù chữ.

Song nghĩ đến người kia chắc sẽ không lưu lại chứng cứ quan trọng như danh sách thợ mộc, Lục Quý Trì đành bác bỏ suy nghĩ này, chỉ ngày ngày lang thang trong thành ngoài thành, hỏi dò tên những người thợ mộc tham gia xây dựng công trình đê điều.

Cũng hỏi được không ít cái tên, đáng tiếc trong số đó kẻ không chết thì cũng đã rời đi.

Càng như vậy, càng cho thấy bên trong ắt có vấn đề.

Nhắc thấy thời gian cứ ngày một trôi đi, Lục Quý Trì vừa gấp vừa buồn bực, bứt từng chòm râu già đến nhẵn bóng, nhưng lại không thể ngưng việc dò hỏi.

Cũng may trời không phụ người có lòng, ngày hôm đó, Lục Quý Trì rốt cuộc cũng nghe được tên một người từ một bác gái bán đồ ăn bên vệ đường.

“Hèm Ngọc La ở thành tây có ông lão họ Nghiêm, ở sát vách nhà chồng của con gái tôi, ông ấy có vẻ hiểu biết về phương diện này, năm ngoái quan phủ muốn thợ ông ấy cũng đi theo, đáng tiếc chưa được mấy hôm đã bắt cần tề ngã gãy chân, bị đưa về nhà, nghe nói phải dưỡng thương ba bốn tháng mới khỏi đấy...”

Hèm Ngọc La thành tây!

Đã có tiền triển!

Lục Quý Trì cả mừng, cất ngang lời nói nhảm của bác gái nọ, mua hộ bà ta hai củ cải trắng: “Cảm ơn bác gái! Tiền này cho bác, không cần thối lại đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Giết người diệt khẩu

Hèm Ngọc La là một con hèm nhỏ xưa cũ, vị trí hẻo lánh, không quá dài, ở đây phần lớn là dân chúng phổ thông, sinh hoạt bình thường, nhiệt tình và chất phác.

“Ông lão họ Nghiêm? Cậu muốn hỏi ông Nghiêm thợ mộc hả? Có có, nhìn thấy dây sắn bên kia không? Đem ngược ba cái là tới nhà ông!”

“Cảm ơn cụ ạ.”

“Không cần khách khí, không cần khách khí.”

Có người lảng giềng nhiệt tình chỉ đường, Lục Quý Trì nhanh chóng lần được chỗ ở của ông già họ Nghiêm.

“Điện hạ, chắc là căn nhà này.”

“Ừ, đi gỗ...” Lời còn chưa dứt, đằng sau cánh cửa khép chặt, từ sân trong đột nhiên truyền ra tiếng kêu thảm thiết sợ hãi, nghe như còn kèm theo cả tiếng vật nặng bổ xuống đất, dọa cho Lục Quý Trì giật nảy mình, “Mau vào xem!”

“Dạ!”

Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng đồng loạt phá cửa xông vào, Lục Quý Trì theo sát phía sau, nhanh chóng nhìn thấy cảnh tượng bên trong: Một gã đàn ông trẻ tuổi nguy trang như người bán hàng rong, đang ấn một ông lão ngả quý vào vũng máu, chuẩn bị bổ thành đao xuống.

Wtf thằng cha này muốn giết người diệt khẩu à?!

Mặt Lục Quý Trì tái hắc đi, chẳng nện cú cái trắng trong tay xuống: “Nhanh tới ngăn gã lại!”

Gã sát thủ cũng sợ hết hồn, theo bản năng nghiêng đầu né tránh, nhát đao bổ xuống không thành. Đợi khi hắn ta định thao tác lại thì đã muộn, Ngụy Nhất Dao đã giơ chân đạp hắn bay vọt ra ngoài.

Gã sát thủ tự biết không địch lại, cũng không hiếu chiến, thoát vọt người leo qua tường chạy biến.

“Tôi đuổi theo! Lão Vương cậu ở lại bảo vệ điện hạ!”

“Được!”

Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng chia nhau hành động, một người đuổi theo tên sát thủ, một người cùng với Lục Quý Trì đỡ ông già nằm trong vũng máu đầy, tiến hành băng bó sơ qua vết thương trên người ông.

“Cậu... các cậu là...”

“Bọn cháu tới cứu ông đây,” Lục Quý Trì lấy lại bình tĩnh, chẳng cúi đầu nhìn ông già đang trong trạng thái không mấy khả quan, “Xin hỏi ông có phải họ Nghiêm, năm ngoái từng tham gia xây dựng đê điều không?”

Cơ thể của ông già cứng đờ, dường như đã hiểu ra điều gì: “Vừa rồi... vừa rồi kẻ kia...”

“Là tới giết ông diệt khẩu.”

Ông lão này rõ ràng biết một chút nội tình quan trọng, bằng không sẽ không cần thiết phải dùng tới sát thủ. Lục Quý Trì vừa mừng vừa sợ, đang định tiếp tục truy hỏi, ông lão kia thờ hờn hèn hai hơi đã lăn ra bất động. Vương Thắng vội vàng kiểm tra vết thương của ông lão, bấm vào Lục Quý Trì: “Là do sợ hãi quá mức cộng thêm mất máu quá nhiều, lâm vào hôn mê rồi ạ.”

Đúng lúc này Ngụy Nhất Dao quay lại, nghe kể tên sát thủ kia lấy dân chúng bên đường làm bia đỡ đạn, đã thành công trốn thoát, trong lòng Lục Quý Trì thầm máng hai tiếng chết tiệt.

“Kẻ nọ hẳn sẽ nhanh chóng mang theo truy binh trở lại, lão Ngụy anh đi đánh lạc hướng đám truy binh, lão Vương anh công ông già đi, chúng ta lập tức ra khỏi thành đi tìm anh Cửu của ta!”

“Dạ!”

Ba người quyết định chia hai ngã, nhanh chóng hành động.

Ấy thế mà chờ đến khi Lục Quý Trì và Vương Thắng công ông già họ Nghiêm bị thương nặng ra đến cửa thành, lại phát hiện ngoài đó đứng đầy hai đội binh lính, đang lục soát khắp người và xe qua lại bên đường, bảo là muốn bắt một đám trộm cướp.

Ha hành động cũng đến là nhanh.

Lòng Lục Quý Trì nặng trĩu, chẳng dẫn Vương Thắng và ông già Nghiêm đã nguy trang trở về theo đường cũ, thuê một khách điểm tẩm thường gần đó.

“Điện hạ, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Có thể trong thời gian ngắn như vậy điều động được quan sai vây quanh cửa thành, thân phận của kẻ đứng đằng sau đã dần phơi bày. Lại nghĩ đến bọn chúng sẽ nhanh chóng phái người lục soát tới đây, Lục Quý Trì tức không nhịn được, vung chân đá một cước vào chân bàn: “Khốn kiếp!”

Tuy nhiên lúc này tức giận hoàn toàn không có ích gì, chẳng hít sâu một hơi, ngồi xuống ghế, từ ngực lấy ra chiếc khăn tay Khương Hằng tặng, sự sốt ruột cũng như cơn tức giận trong lòng mới dần dần bị mùi thơm nơi chóp mũi xoa tan.

A Hằng, A Hằng ơi, nàng nói ta nên làm sao bây giờ?

Thiếu niên nhún chặt mày trầm tư, không lâu sau, chàng đột nhiên ngồi phắt dậy: “Lập tức gửi tín hiệu cho Chương Tinh Dương!”

***

Lúc nhìn thấy đạn báo hiệu của Vương Thắng, Chương Tinh Dương mới từ căn nhà Nghiêm già đi ra.

“Đại nhân, là Tẩm vương điện hạ phát tín hiệu cầu cứu!”

“Đi!”

Đạn báo hiệu nhanh chóng biến mất, thay vào đó là mấy ám hiệu chỉ đường thông thường, Chương Tinh Dương men theo ám hiệu, thuận lợi đi tới khách điểm nhỏ kia, hội ngộ cùng Lục Quý Trì.

“Hóa ra điện hạ đã cứu được ông già này!” Chương Tinh Dương cũng vừa tra được danh tính của ông già Nghiêm, chẳng qua chậm hơn một bước so với Lục Quý Trì, hiện giờ thấy ông lão còn sống, gương mặt non chột đẹp đẽ không khỏi lộ ra nụ cười.

Song Lục Quý Trì lại không cười nổi, tiếng động của đạn báo hiệu khá lớn, có thể dẫn Chương Tinh Dương tới, đương nhiên cũng có thể dẫn đám truy binh tới theo, bọn họ không còn nhiều thời gian nữa. Chàng nhìn Chương Tinh Dương một lát, lại nhìn thị vệ bên cạnh y, nhanh chóng nói: “Chương đại nhân đổi quần áo cùng ông già này đi.”

Chương Tinh Dương quay sang nhìn chàng, không hỏi gì thêm, đoạn bắt đầu làm theo.

Nói chuyện với người thông minh quả nhiên tiết kiệm sức lực!

Lục Quý Trì thờ hắt một hơi, chờ cho hai người thân hình cao cao không mấy khác biệt thay quần áo xong, chàng quay sang dặn thị vệ Cao Dương của Chương Tinh Dương: “Chờ khi truy binh ở cửa thành bị bọn ta đánh lạc hướng, anh nhanh chóng đưa ông già ra khỏi thành tìm anh Cửu của ta.”

Cao Dương sững sốt, quay đầu hỏi ý Chương Tinh Dương.

“Cứ làm theo lời Tẩm vương điện hạ.”

“Dạ!”

Lục Quý Trì lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, bảo Chương Tinh Dương: “Chúng ta đi thôi.”

Chương Tinh Dương gật đầu, vò xù bốt tóc lại đội lên chiếc nón lá Lục Quý Trì tìm tới để che giấu tai mắt, rồi nhảy lên nằm bò trên lưng Vương Thắng, giả vờ như một người bị thương rõ nặng, sắp chết tới nơi.

Lục Quý Trì nhìn hai mắt y, giờ tay lên xoa xoa mặt, cũng làm ra vẻ nôn nóng, hốt ha hốt hải chạy xuống lầu dưới: “Ông chủ! Ông chủ! Gần đây có y quán nào không?!”

“Y, y quán?” Ông chủ khách điểm đang tính toán sổ sách, nghe vậy thì sợ hết hồn, vội đáp, “Có có, ở ngay trên con phố kế bên...”

Còn chưa dứt lời, Lục Quý Trì đã ngoảnh đầu hướng ra phía sau lưng Vương Thắng nói: “Nhanh! Bên kia!”

Vương Thắng gật đầu, cũng Chương Tinh Dương vội vàng chạy theo phương hướng ông chủ kia đã chỉ, Lục Quý Trì cười cảm ơn ông chủ một câu, thanh toán tiền phòng, rồi cũng tắt tá chạy theo.

Nửa giờ sau, có quân lính đến, nói muốn lục soát khách sạn.

Nghe bọn họ nói muốn tìm hai người trẻ tuổi và một ông lão đang bị thương, ông chủ lập tức nhớ tới hình ảnh ba người hồi hải vừa nãy: “Bọn họ quả thật từng tới đây, nhưng nửa canh giờ trước đã đi về phía y quán bên kia rồi!”

Bọn binh lính vừa nghe, vội xoay người đuổi theo hướng ông chủ đã chỉ. Trên lầu, Cao Dương nghe được động tĩnh, thở hắt một hơi, cũng ông già Nghiêm vẫn đang hôn mê bất tỉnh, lặng lẽ rời khỏi khách điểm, tìm một cái sọt to nhét ông lão vào.

Không bao lâu sau, ‘ba người trộm cướp’ bị bọn binh lính truy đuổi xuất hiện ở cửa thành, dẫn tới đám quân lính đang kiểm tra dân chúng qua lại, Cao Dương nhân cơ hội đó gánh hai cái sọt nặng nề chạy ra khỏi thành, nhanh chóng đi tới bệnh viện của Lục vương.

Bên này, khi chắc chắn Cao Dương đã thành công thoát ra được, ba người Lục Quý Trì chạy tới chạy lui một muốn chết rồi cuộc cũng dừng lại.

“Đầu hàng đầu hàng, mẹ nó mấy người đừng đuổi nữa!” Lục Quý Trì dừng lại, thở hồng hộc, mặc cho đám lính lộn xộn vây cả ba vào giữa.

“Chạy à! Sao không chạy tiếp đi! Mẹ nó không phải tội bay rất có bản lĩnh sao?!” Nhớ đến cấp trên nói hai kẻ cứu ông già họ Nghiêm rất có thể là người khám sai đại nhân phái tới, ánh mắt của gã dẫn đầu đội binh lính chợt lóe lên sát ý lạnh như băng. Nếu không phải lúc này đang ở trên đường lớn, người đến kẻ đi quá gây chú ý, hẳn đã giờ một đao giải quyết cả bảy rồi. Chẳng qua dù không giết được, nhưng đánh vẫn có thể, vì thế sau khi mắng xong, hắn cười lạnh, nhắc chân đạp một phát lên người Lục Quý Trì, “Ông cho mày chạy này!”

Lục kia thực mạnh bạo, mi mắt Vương Thắng trầm xuống, bất chấp Chương Tinh Dương hãy còn trên lưng, đột nhiên đạp bay hắn ta ra xa.

Chương Tinh Dương bất ngờ bị rơi từ trên lưng xuống: “...!”

“Ha ha,” Lục Quý Trì không nhịn được bật cười, vươn tay kéo y từ dưới đất lên, hắng giọng, “Bờ mông còn khỏe ha?”

“...” Miệng Chương Tinh Dương méo xệch, y liếc sang chàng, đáp, “Đa tạ đã quan tâm, còn ổn.”

“Mày...mày không phải ông già kia!” Sau khi tên cầm đầu đám lính nhìn rõ gương mặt của Chương Tinh Dương, hắn ta chợt biến sắc. Hắn mặc kệ việc báo thù, cần rằng bỏ từ dưới đất dậy, lao vọt tới người Chương Tinh Dương, “Chúng mày đã đưa lão già đó đi đâu rồi! Nói!”

Vương Thắng nhanh chóng che chắn trước mặt Chương Tinh Dương, hơi ngưng ngừng nói: “Vừa rồi thật sự xin lỗi Chương đại nhân.”

“Không sao,” Chương Tinh Dương phui phui bụi bặm trên quần áo, nhếch miệng cười với gã cầm đầu kia, “Người mày nói là ông lão họ Nghiêm à? Ông ấy đương nhiên đến nơi cần đến.”

Nơi cần đến...

Nghĩ đến đại đội khám sai đại nhân sắp vào thành, gã cầm đầu đám lính run bắn người, hai mắt long sòng sọc: “Người đâu! Giết chết ba tên ác tặc đã gây ra tội ác tày trời, lại còn chống người thi hành công vụ giữa đường phố này cho ta!”

Nếu vừa rồi Vương Thắng không động thủ, hẳn ta không thể hạ mệnh lệnh này, nhưng Vương Thắng đã ra tay rồi, chuyện thành ra hợp pháp.

Bầu không khí tức thì trở nên giương cung bạt kiếm.

Lục Quý Trì liếc mắt, không hề thấy sợ hãi: “Anh còn không gọi người của anh ra nữa thì cả đoàn mình toi đấy.”

Cả đoàn toi? Chương Tinh Dương không hiểu, nhưng không có thời gian đặt nghi vấn, y chỉ ngạc nhiên, cười cười nhìn chàng: “Sao điện hạ lại biết người của tôi đã tới?”

“Đoán,” Lục Quý Trì đáp, “Nếu không anh có thể bình tĩnh vậy sao?”

Chương Tinh Dương không trả lời, một lát sau, ánh mắt y hiện lên ý cười: “Chuyến này đi, điện hạ quả thực làm thần nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Đại đội của khám sai lẽ ra chạng vạng hôm nay mới vào thành, song Chương Tinh Dương hôm qua đã đưa tin, báo mấy cao thủ bên kia giả rồi thúc ngựa chạy suốt đêm, tranh thủ trước buổi trưa hôm nay nhập thành. Y làm vậy vốn có sắp xếp khác, không ngờ bây giờ lại cần dùng tới,

“Sau này anh sẽ thường xuyên được thấy, tiết quen thôi.”

Lục Quý Trì dứt lời, Chương Tinh Dương đã huyt một tiếng sáo, ngay sau đó mấy chục thanh niên ăn mặc như dân chúng bình thường từ bốn phương tám hướng đổ xô tới, chạy về phía y đồng loạt quỳ xuống: “Thuộc hạ tham kiến khám sai đại nhân!”

Bọn họ vừa mới vào thành đã nghe được tiếng gọi, cũng do Chương Tinh Dương tính toán tốt cả.

Khâm, khâm sai đại nhân?!

Không chỉ đám binh lính kia chết lặng, mà dân chúng trên đường cũng chết lặng.

Thế nhưng bất kể vì lý do gì mà họ sống người, mối nguy hiểm tạm thời đã được giải quyết,

Dưới cơn mát bao người, những quan binh lúc này còn muốn chụp mũ lên Chương Tinh Dương tội danh ‘lừa gạt’, mượn dịp dễ diệt trừ, giờ chỉ có thể cắn răng quỳ xuống theo.

Lục Quý Trì phụ giúp kế hoạch, về mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng thầm thở ra một hơi.

Mọc nó hù chết ông!

Tác giả có lời muốn nói:

Cánh gà: Hôm nay ta sắm vai người cơ trí đẹp trai, hế! Mé hông (≡▽≡)

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 106: Cảm thú!

Hay tin khám sai đại thần vào thành trước dự định, chúng quan viên lớn nhỏ ở Hoài Châu đứng ngồi không yên, trong nháy mắt đã kéo nhau chạy tới, nói muốn bái kiến khám sai đại nhân.

Chương Tinh Dương nhất thời bị vây đến không thể phân thân, may mắn đã có mười mấy cao thủ tùy tùng đi theo, Lục Quý Trì không quá lo lắng y sẽ gặp chuyện, nhân lúc ai nấy còn chưa chào hỏi gì, chàng cùng Vương Thắng và Ngụy Nhất Dao vừa trở lại, lặng lẽ rời đi.

Tình hình ông lão Nghiêm bên kia còn chưa tỏ, Lục Quý Trì không muốn bại lộ thân phận sớm như vậy, nếu không, đi tới đâu cũng có kẻ nhìn chăm chăm, hành động sẽ vô cùng bất tiện.

Chương Tinh Dương cũng nghĩ vậy, nếu cả hai đều bại lộ, tình thế sẽ quá mức bị động. Vì thế sau khi nghe chàng nói, y chỉ cười cười, vãi chào chàng, buông một câu ‘Việc thu thập chứng cứ làm phiền điện hạ’, sau đó bước ra ngoài hững hờ hòa lực.

Ban đầu Lục Quý Trì còn kinh ngạc, sau đó chàng cười khẩy một tiếng.

Thằng nhóc này, thế mà lại không sợ chàng làm hỏng việc.

Song, cảm giác được người khác tin cậy thực tuyệt vời, mặc dù hai người không thân quen, nhưng cũng coi như cùng trải qua hoạn nạn, tâm tình Lục Quý Trì kích động hẳn, không còn cảm thấy chướng mắt với khuôn mặt non choẹt của Chương Tinh Dương nữa, trái lại sinh ra chút cảm giác ‘Có thể kết thành bằng hữu’. Chàng vượt bộ râu già, lượn lờ trong thành hai vòng, khi chắc chắn không có tên lâu la nào đi theo, lúc này mới rảo bước ra khỏi thành, trở về biệt viện của Lạc vương.

Trong biệt viện của Lạc vương, ông lão Nghiêm vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Đại phu nói tuổi lão đã cao, thương thế quá nặng, cộng thêm tim bị tổn thương sau con chấn kinh, tình hình rất tệ, khả năng cao sẽ không qua nổi đêm nay.

Tâm tình hơi lạc quan của Lục Quý Trì trong nháy mắt lại như rơi xuống vực thẳm.

Nếu ông già Nghiêm chết, những cố gắng mấy ngày qua của chàng sẽ đổ sông đổ bể. Hơn nữa khám sai đã vào thành, người giặt dây sẽ tăng cường phòng bị, lúc này muốn đi tìm chứng cứ sẽ càng khó khăn hơn.

Nhưng cứ thế bỏ qua cho bọn chúng ư?

Không đời nào.

Nghĩ đến cảnh tượng nhà cửa hoang tàn, gia đình ly tán, lại thêm tiếng khóc thảm thiết khôn cùng của những cư dân gặp nạn, Lục Quý Trì nuốt không trôi cục tức này.

Người làm quan lễ ra nên yêu dân, bảo vệ dân, thế mà dám quan viên trong thành Hoài Châu này lại vì tư lợi mà ngoảnh mặt làm ngơ trước biết bao tính mạng của dân chúng vô tội, gây nên một tai vạ tày trời.

Bọn chúng không xứng làm người, càng không xứng làm quan.

“Có biện pháp gì giúp ông ấy tỉnh lại không? Ta có vài điều rất quan trọng cần hỏi.”

Đại phu là người được Lạc vương mời tới, y thuật cao minh, song lúc này cũng có phần chần chừ: “Nếu có nhân sâm trăm năm cho ông ấy dùng, may ra kéo dài được chút hơi tàn... Chẳng qua nhiều nhất cũng chỉ giúp ông lão hồi phục ý thức trong thoáng chốc, không thể thay đổi được gì.”

Nhâm sâm trăm năm giá không rẻ, cứu được mạng người thì đáng, nhưng chỉ cứu được chút hơi thở thì...

“Lập tức đi mua!” Ấy thế mà Lục Quý Trì nghe xong đã vội quay sang dặn dò Ngụy Nhất Dao.

“Không cần đâu, phú anh còn một gốc,” Ngụy Nhất Dao còn chưa đáp, Lạc vương bên cạnh đã lên tiếng, “Chú Nguyên mau đi lấy tới.”

Lục Quý Trì thoáng sững sốt, ngoảnh đầu nhìn y, Lạc vương lại cười khờ với chàng, nhẹ ra hàm răng trắng muốt: “Mặc dù anh không biết người này là ai, nhưng nếu chú đã coi trọng ông ta như vậy, khẳng định ông ta rất quan trọng, chỉ là một gốc nhân sâm thôi mà, dùng thì dùng, không vấn đề.”

Lục Quý Trì cảm thấy ảm lòng, cười đáp lại: “Vẫn là anh Cửu thương em nhất.”

Lạc vương có chút ngượng ngùng gãi đầu: “Anh em với nhau.”

Mặt y rất đen, nhưng hai mắt rất sáng, tự nhiên khiến Lục Quý Trì nghĩ đến chú nai con Bambi. Mối liên tưởng quý dị này làm da gà trên người chàng nổi hết cả lên, nhưng lại thấy hài hòa một cách khó hiểu.

Có lẽ bởi vì người anh hờ này ánh mắt rất chân thành, còn mang tâm tư ngày thơ hiếm có được trên đời.

***

Dùng củ nhân sâm trăm năm kia xong, không bao lâu sau ông lão Nghiêm dần dần tỉnh lại từ con hôn mê. Lục Quý Trì nắm chắc thời gian nói rõ đầu đuôi mọi việc, đồng thời cũng tỏ tường thân phận của chàng cùng với mục đích chuyến đi lần này.

Vương gia? Phụng mệnh hoàng đế đến tra nguyên nhân đề võ? Đòi mất khép hờ của ông già họ Nghiêm dần mờ to, con người dỏ dục ngẫu, nước mắt tuôn không ngớt. Nôm ông rất kích động, miệng không ngừng mấp máy, như đang muốn nói điều gì.

“Không vội không vội, ông cứ từ từ nói.” Lục Quý Trì áp lại gần ông, nghe hồi lâu, cũng chỉ nghe được mấy từ đứt quãng, “Bên phải...Thứ năm...sầu...sầu? Cái gì sáu sáu hà ông?”

Không còn tiếng đáp lại, ông già Nghiêm vùng vẫy nói được mấy chữ rồi trợn mắt bất cam mà trút hơi thở cuối cùng.

Lòng Lục Quý Trì lạnh toát, một lúc lâu chàng thì thào: “Đưa ông ấy về nhà đi, còn người nhà thì...”

Lời còn chưa dứt, đã nghe bên ngoài có người hầu tạt tá tới báo, ngoài cửa có một đám quân lính đang truy nã tội phạm, muốn vào phủ lục soát.

“Hà? Vào phủ lục soát?” Lạc vương đang nghĩ ngợi ở gian ngoài lâm vào bối rối, rõ ràng không ngờ có kẻ gan hùm lại muốn tới lục soát phủ đệ của thân vương hoàng tộc.

Lục Quý Trì cũng ngạc nhiên, lập tức hiểu ra người giặt dây đã chớ cùng rút gươm — khám sai đã vào thành, một khi lão Nghiêm nói ra những gì không nên nói, có được chứng cứ xác thật, bọn chúng sẽ toi đời. Trái lại, nếu bọn chúng có thể bắt được lão Nghiêm trước khi Chương Tinh Dương tìm thấy chứng cứ, như thế, không có nhân chứng vật chứng, cho dù Chương Tinh Dương biết tông bọn chúng làm, thì có thể làm được gì?

Xử án luôn cân bằng chứng.

Hơn nữa nơi này chẳng phải kinh thành, mà là chốn vắng vẻ của bọn chúng, chỉ cần diệt sạch nhân chứng vật chứng, ai dám ra tay?

Thường nghe phép vua thua lệ làng, cho dù Lạc vương là hoàng thân quốc thích, có đặc tội chúng cũng chẳng e — vẫn là câu cũ, trời cao hoàng đế xa, chỉ cần giải quyết tốt vụ này, tất cả vấn đề sẽ hóa không.

Còn về phần làm sao tra tới được phủ Lạc vương, Hoài Châu dù sao cũng là địa phương của bọn chúng, Chương Tinh Dương không có mấy nơi để giấu người...

Nghĩ tới đây, Lục Quý Trì cười lạnh, không nói nhảm thêm, chàng giũt phất bộ râu già gắn trên mép ra rồi kéo Lạc vương ra ngoài.

Ngoài cửa vây chặt hai đội binh lính, cầm đầu là một kẻ vóc người vạm vỡ tầm trung, mắt như chuông đồng, vận bộ áo giáp rất đồ sộ dọa người, tự xưng họ Triệu, là tham tướng Hoài Châu. Nhìn thấy Lạc vương, đầu tiên hẳn cung kính hành lễ thỉnh an, sau đó gõ giọng khách khí nhưng vô cùng áp bức: “Có người tận mắt nhìn thấy tên tội phạm bị truy nã kia lần trốn vào vương phủ, nghĩ đến sự an toàn của vương gia, xin vương gia cho phép, đề ti chức vào trong tóm có tên tội phạm kia ra ngoài.

Lạc vương còn chưa lên tiếng, Lục Quý Trì đã lờm lỏm: “Phủ đệ của thân vương mà mi nói lục soát là có thể lục soát à? Thật là to gan.”

Triệu tham tướng kia a lên một tiếng: “Vương gia còn chưa mở lời, mà là cái thứ gì, lại dám...”

“Và mệnh.”

Mọi người đồng loạt sững sờ, hầy còn ngờ ngạc, Ngụy Nhất Dao đã giáng một cái tát lên mặt Triệu tham tướng.

Lục tay của anh ta không phải ai cũng chịu nổi, gã họ Triệu không kịp đề phòng, người lao đảo lủi về phía sau mấy bước, bên má sưng tấy một mảng.

Hắn thoáng chết lặng, ngay sau đó che bên má đang nóng hừng hực, lồng lộn xông tới: “Mẹ nhà mày chán sống à!”

“Đánh tiếp.”

Lục Quý Trị thả nhe ra hai chữ, làm Ngụy Nhất Dao siết chặt quả đấm cười phá lên: “Tối đây đi phé vật.”

“!” Triệu tham tướng tức tối đến mức mặt mũi đỏ gay, hần ta nhỏ toẹt một bãi nước bọt xuống nền đất rồi xông lên.

Kết quả bị Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng cùng đè xuống đất đập cho một trận thừa sống thiếu chết mới ngừng.

Lục Quý Trị cảm thấy chàng chỉ là một viên ngoại lang ngu phẩm nho nhỏ, chuyện này đi tích lũy kinh nghiệm là chính, không cần mang theo quá nhiều người, vì thế chỉ dẫn theo hai người họ. Nhưng không ngờ những tên quan chó má này lại ngông cuồng phách lối, ban ngày ban mặt giết người diệt khẩu đã đành, lại còn đòi lục soát phủ vương gia, hại bọn họ do ít người nên chịu thiệt không nhỏ. Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng đã sớm tiêu hết nhẫn nhịn, cũng là gã Triệu tham tướng này xui xẻo, tự mình dâng lên vào lúc này, giờ thảm không sao kể xiết.

Tướng sĩ dưới quyền hần đương nhiên không thể tro mắt nhìn quan trên bị đập, vội vàng vây quanh hai người Ngụy Nhất Dao.

Lục Quý Trị thấy vậy thì cười nhạt, nhắc chân giẫm lên gương mặt bầm dập của Triệu tham tướng: “Bất kính hoàng thất, nhục mạ thân vương, còn hung hăng đòi lục soát phủ đệ của anh Cửu môn vương, Triệu tham tướng, mi muốn tạo phản đây à?”

Bồn, bồn vương?

Triệu tham tướng sùng sĩa mặt mũi, mắt trợn trừng, cả người chết lặng.

Lạc vương nom hần đàn thổi, toẹt miệng cười ha ha: “Quên không giới thiệu, đây là Thập nhất em ta, mới từ kinh thành tới.”

Thập nhất em ta...

Đó chẳng phải là Tần vương nổi tiếng hành xử phách lối, tính cách ngang ngược sao?!

Sắc mặt Triệu tham tướng tái mét, trông cực kỳ khó coi, lòng bắt đầu hoảng loạn.

Lạc vương là một vất mĩ mềm, bắt nạt còn dễ, chứ Tần vương thì quên đi!

“Thuộc hạ...thuộc hạ không dám... Chẳng qua tên tội phạm bị truy nã kia...”

“Cứ cho là có tội phạm truy nã lên vào vương phủ thật, thì thị vệ canh gác trong phủ anh Cửu nhà ta cũng chẳng ăn không, chả nhọc chur vị quan tâm.” Lục Quý Trị dứt lời, dùng lực đập hần thêm một phát, “Mang người của mi, rút ngay lập tức cho ta!”

***

Triệu tham tướng cuối cùng phải ào nào rồi đi.

Người đối đầu với hoàng thất luôn có lòng kính sợ, Triệu tham tướng dĩ nhiên không ngoại lệ. Một Lạc vương hần còn có gan trèo đầu cười cồ, chứ thêm Tần vương khi thể hung hăng, hần không dám.

Đương nhiên, chủ yếu là do ăn đập nhiều quá mà sợ.

Lối đánh của hai tên Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng kia hung tàn quá, thêm xúi nữa, mạng hần có thể bỏ lại nơi đó luôn được.

Lục Quý Trị nhìn bóng lưng của hần ta cười lạnh, quay đầu thấy đáng vẻ ngờ nghệch của Lạc vương, song cái gì cũng không hỏi, chàng hơi buồn bực: “Anh không tò mò à?”

“Tò mò gì?”

“Tò mò những người đó tại sao lại xuất hiện, còn cả ông lão trong phòng kia nữa...”

Lạc vương nhìn chàng: “Đương nhiên tò mò.”

Lục Quý Trị khó hiểu: “Vậy sao anh không hỏi?”

“Hỏi như chứ không tiện nói thì làm sao? Thế khó xử lắm.” Lạc vương vỗ vai chàng, cười ngốc nghếch bảo, “Chú yên tâm, anh Cửu nhà chú không phải hạng người không thức thời, cái không nên hỏi sẽ không hỏi.”

Lục Quý Trị ngẩn người, á khẩu, hồi lâu mới lắc đầu bật cười: “Em thêm món bánh bí đỏ hôm qua quá, bữa tối anh nhắc nhà bếp làm chút cho em nhé!”

Hai mắt Lạc vương gia sáng bừng lên: ‘Không thành vấn đề! Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! Thêm bánh ngô nữa không? Cái đó ăn cũng ngon lắm!’

“Được, vậy thêm một ít đi.”

“Được, để anh gọi người đi chuẩn bị!”

Sau khi phát tiết hết sự bực tức ra ngoài, tâm trạng Lục Quý Trị tốt hơn hần, thấy cảnh ông lão Nghiêm bắt hạnh bỏ mạng, chàng cũng không còn nặng nề như trước. Chàng thờ dài, lại nghĩ tới kẻ giết dây đã tức nước vỡ bờ, nên không giữ ông ấy lại, kêu Ngụy Nhất Dao tìm thêm mấy người, đường đường chính chính đưa ông ấy về Nghiêm gia an táng, nhân tiện trấn an người nhà.

Người giết dây có lẽ đã hay tin, quả nhiên không phái người đến bắt bớ ‘tội phạm đang bị tróc nã’ nữa.

Mà Lục Quý Trị rốt cuộc cũng có thời gian tĩnh tâm suy nghĩ ý nghĩa của những chữ ông già Nghiêm thốt ra trước lúc lâm chung.

Bên phải, thứ năm, sáu sáu?

...Hừm cái thứ năm rồi sáu này rốt cuộc là gì đây?

Đang trầm tư, Lạc vương trở lại. Đi theo bên cạnh y là một tiểu cô nương lưng đeo gùi, xinh xắn yêu kiều, thoạt nhìn chừng mười ba mười bốn tuổi, dung nhan thanh tú, nước da trắng nõn.

Đặc biệt là khi nàng đứng bên cạnh Lạc vương đen như than, một cặp như vậy, hiệu ứng mang lại thực giết mình!

Lục Quý Trị kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng, Lạc vương đã kéo tiểu cô nương kia chạy về phía chàng, nhe răng hớn hò giới thiệu: “Thập nhất, đây là chị dâu Cửu tương lai của chú nè!”

“...?!!?”

Thiếu niên há hốc mồm, trong đầu hiện nên hai chữ thật to thật đậm: CẢM THÚ!

Tác giả có lời muốn nói:

Cánh gà: Ngay cả học sinh trung học cơ sở cũng không tha, cảm thú! Tôi nhìn lầm anh rồi!

Lạc vương: Méo meo? Chú đang khen anh à?

Tiểu Lâm

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 107: Chính nghĩa có thể tới muộn, nhưng nhất định sẽ tới

Không thể ngờ người anh họ thoát nhìn thật tà chất phác của mình lại thích kiểu này, đầu óc Lạc Quý Trì rất rối bời, hồi lâu không lên tiếng. Cho đến khi tiểu cô nương kia hai mắt sáng rực, mở miệng nói một câu “Thập nhất nhà chàng ưa nhìn hơn chàng nhiều”, chàng mới xốc lại được tinh thần qua cơn khiếp sợ.

“Em...” Lạc Quý Trì giật gật khỏa miệng, cuối cùng nhìn không đành, kéo Lạc vương sang một bên hỏi dò, “Anh lừa được cô bé này từ đâu thế? Trông nhỏ quá đi!”

Lạc vương ngu ngơ nhìn chàng: “Năm nay Tú Tú mười sáu, không nhỏ.”

Mười sáu quả thực không coi là nhỏ, mặc dù hiện đại mới là học sinh trung học phổ thông. Lại nhớ tới Khương Hằng năm nay cũng non mười bảy, Lạc Quý Trì chợt nhận ra bản thân cũng thuộc loại trâu già gặm cỏ non, chàng nín bật. Ngặt một nỗi vị Tú Tú cô nương này quá thực nom như trẻ con, chàng háng giọng, hỏi lại cho chắc: “Anh có chắc nàng ấy đã mười sáu không?”

Lạc vương cười khờ gật đầu: “Hai năm trước, lúc anh gặp nàng ấy lần đầu, nàng ấy đã như vậy rồi, người ta nói vóc người nàng ấy vốn bé nhỏ.”

Lúc này Lạc Quý Trì mới yên lòng, quay đầu lại thấy vị Tú Tú cô nương kia đang hiếu kỳ quan sát chàng, chàng không nói thêm nữa, ho nhẹ một tiếng rồi buông y ra.

“Đàn nữ Gia Cát Tú Tú, bái kiến Tần vương điện hạ.”

Dù muốn hành lễ, nhưng động tác của Gia Cát Tú Tú thật sự rất cứng nhắc, nhìn là biết chưa từng học qua, hơn nữa lời nói và cử chỉ của nàng hoạt bát tùy tiện, hiển nhiên xuất thân không cao, Lạc Quý Trì thoáng sững sốt. Tuy nhiên chàng không thể hiện ra ngoài, đợi khi Gia Cát Tú Tú tiến đường tới đây làm việc rồi đi, chàng ngoái đầu sang hỏi Lạc vương: “Chị dâu trong lai của em lai lịch thế nào?”

Không phải chàng hóng hớt, chỉ là hơi giật mình, ở thời đại này, chênh lệch giữa thân phận địa vị quá mức sâu sắc, Gia Cát Tú Tú kia nhìn là biết chỉ là một cô nương nhà bình thường, so với Lạc vương đường đường là một thân vương hoàng tộc quá thực xa nhau một trời một vực. Song nhìn thái độ của Lạc vương với nàng rất nghiêm túc, nếu không sẽ không vội vã dẫn nàng ấy tới ra mắt chàng, còn trực tiếp để chàng gọi nàng là chị dâu.

Lạc Quý Trì cảm thấy bản thân chàng thì dễ thôi, nhưng còn Tần thái phi ở kinh thành? Còn Chiêu Ninh đế thì sao?

“Tú Tú không có lai lịch đặc biệt gì, nàng ấy là con gái của một thợ hoa trong thôn Bình An gần đây, ” Lạc vương cười ngáy ngô báo, “Nàng ấy biết trồng hoa, hoa nào cũng hút mắt, tựa như nàng ấy vậy!”

...Nhưng thân phận như thế làm thấp thỏm cho anh còn không có cửa đấy. Khoe miệng Lạc Quý Trì giật gật, hỏi thẳng ra: “Anh cưới nàng ấy làm vương phi thật hay là chỉ vui đùa?”

“Đương nhiên là vương phi chứ!” Lạc vương nhất thời nóng nảy, “Tú Tú từng cứu mạng anh, sao anh có thể đùa giỡn nàng ấy? Hơn nữa anh cũng... anh cũng thật lòng thích nàng mà. Anh đã thề, cả đời này sẽ không phụ nàng.”

Nét mặt của y trịnh trọng cực kỳ, Lạc Quý Trì quan sát y hồi lâu mới nói tiếp: “Chuyện này anh đã nói với thái phi nương nương chưa? Còn cả hoàng huynh nữa...”

Lạc vương sững người, thật tà lắc đầu: “Anh muốn bầm, nhưng sau khi biết thân phận của anh thì Tú Tú không đồng ý gả cho anh. Nàng nói nàng chỉ muốn tìm một chàng trai bình thường sống yên ổn qua ngày, không muốn những thứ giàu sang phú quý không thuộc về bản thân, anh phải mất một năm rưỡi mới thuyết phục được nàng ấy đồng ý gả cho anh đấy...”

Nghe như vậy, hóa ra cô nương kia không phải loại người thấy người sang bắt quàng làm họ. Lạc Quý Trì chợt thấy khó hiểu mình là em trai lại đi bận tâm về chuyện chung thân đại sự của ông anh xui xẻo, đoạn ngẫm nghĩ thế nào, lại nói: “Vây tiếp theo anh tính sao?”

Hoàng tử lập gả đình là đại sự, muốn qua quyết cũng không thể, Lạc vương muốn lấy vị Gia Cát cô nương này làm phi, chỉ e không dễ dàng.

“Anh đang định hỏi chú đây, bao giờ chú hỏi kinh? Lúc đó anh với chú cùng về. Hôn sự của chú với A Hằng anh chắc chắn phải tham gia, còn Tú Tú, mấy hôm trước nàng ấy đã đồng ý cùng anh hỏi kinh, anh muốn đưa nàng ấy ra mắt mẫu hậu và hoàng huynh, sau đó sẽ quyết định chuyện hôn sự.” Nói đến câu cuối cùng, trên nước da đen thui của Lạc vương già cũng hấy đỏ, mồ nhọt không rõ ràng.

“Chuyện này...” Lạc Quý Trì không ngờ y đã tính toán cả, “Người nhà nàng ấy có đồng ý không?”

Thời đại này, làm gì có cô nương nào chịu đi theo chàng trai khi còn chưa xuất giá chứ.

Lạc vương vội đáp: “Cha mẹ Tú Tú mấy năm trước qua đời rồi, hiện giờ nhà nàng ấy chỉ còn mình nàng thôi.”

Hóa ra là vậy... Lại nghĩ ông anh họ này suy tính cũng ổn phết, rõ ràng rất nghiêm túc với cuộc hôn nhân này, Lạc Quý Trì đắn đo một chút, rồi không hỏi thêm nữa.

Dù sao đây cũng là chuyện riêng của Lạc vương.

Kể làm em trai như chàng chỉ cần chắc chắn y không phải cảm thù hoặc không bị lừa lọc là đủ.

***

Sau khi ăn cơm tối xong, Lạc Quý Trì tản bộ trong sân tiêu thực, đồng thời tiếp tục suy nghĩ về hàm nghĩa mấy chữ mà ông già Nghiêm đề lại.

Bên phải, thứ năm, sáu...

Mấy chữ này không đầu không đuôi, ghép lại thì có ý nghĩa gì chứ?

Lạc Quý Trì vừa không mục đích đi về phía trước, vừa vuốt ve hà bao Khương Hằng tặng trong tay áo.

Đang đi, đột nhiên dừng đoàng một tiếng, trời đổ cơn mưa. Mưa thu hơi lạnh, Lạc Quý Trì hoàn hồn, vội vã chạy vào phòng, kết quả chạy nhanh quá, lại bắt cần làm rơi hà bao.

“?”

Ồi hà bao vọt chẳng tự tay thôi!

Lạc Quý Trì cả kinh, tất tả chạy lại để nhặt lên, thế mà vừa định đứng dậy, chàng chợt nhìn thấy cành lá liễu vàng khắng khieu nằm trên phần hà bao bị rơi xuống.

Sáu...Liễu?!

(*) Sáu trong Hán Việt là Lục, có cách đọc gần giống với Liễu

Giữa lúc ánh chớp sáng rọi, chàng búng tính ngộ.

“Lão Ngụy! Lão Vương!”

“Điện hạ?”

Thấy bóng dáng Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng vội vàng chạy tới, Lạc Quý Trì nhanh chóng cất hà bao kia vào tay áo, dùng tốc độ thật nhanh nói với hai người: “Hai anh có nhớ đêm đó ba chúng ta đi kiểm tra hiện trường, bên phải con đê, trên bờ sông trồng cây gì không?”

Hôm đó tuy là buổi tối, nhưng bọn binh lính có mang theo đuốc, chiếu sáng ngời từ phía. Vương Thắng nghĩ ngợi một lúc, đáp: “Hình như là cây liễu!”

Tinh thần Lạc Quý Trì chấn động mạnh: “Vây đúng rồi!”

Không phải là sáu, là liễu! Ông già Nghiêm đang nói tới gốc liễu thứ năm ở bên phải! Còn bên phải cái gì thì...

“Đi! Lập tức gọi Cao Dương tới cùng chúng ta ra ngoài! À, đừng quên cầm theo cái cuốc!”

“Cuốc, cái cuốc?!”

Ngụy Nhất Dao ngu người, đang định nói gì, Lạc Quý Trì đã vội vã về phòng thay quần áo.

***

Tiêu hủy chứng cứ là chuyện cần giải quyết trước khi khám sai đại nhân vào thành, hiện giờ khám sai đã đến, toán lính lẽ ra canh giữ ngày đêm ở chỗ để đập tự nhiên cũng rút lui.

Mấy người Lục Quý Trì nhanh chóng tìm được gốc cây liễu thứ năm trên bờ sông bên phải con đê, cũng thuận lợi đào được một cái hộp gỗ cũ dưới gốc cây.

Trong hộp đựng mấy hòn đá vụn và vài mảnh gỗ cũ nát dính vào nhau, chính là thứ đồ mà Lục Quý Trì trăm cay nghìn đắng tìm kiếm nhiều ngày nay — nguyên liệu từng sử dụng để xây dựng đê điều.

Trừ những thứ này còn thêm một lá thư được bọc kín trong tờ giấy dầu.

Chữ trong tờ thư nguệch ngoạc xiêu vẹo, rất khó nhìn, nhưng lại ghi chép rất tỉ mỉ ngọn nguồn sự việc.

Bà bác bán đồ ăn đã từng nói, lão Nghiêm hiểu một chút về phương diện thủy lợi, vì thế ban đầu khi ông ấy tham gia xây dựng, đã nhanh chóng phát hiện ra nguyên vật liệu có vấn đề. Ông chỉ là một dân chúng tầm thường, không biết những mưu mô lắt léo chốn quan trường, nên sau khi phát hiện có chuyện không ổn thì nhanh tới bẩm báo với người quản lý, ai ngờ tên quản lý kia chẳng những không nghe lời ông, còn nói ông sinh sự, rồi ông ra đánh. Không chỉ có thế, sáng ngày hôm sau, ông còn ‘vô tình’ bị người ta đẩy từ trên cao xuống, té gãy chân.

Lúc đầu lão Nghiêm không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cho là bản thân xui xẻo, nhưng sau khi về nhà, càng nghĩ càng thấy không đúng, bởi vậy đợi cho thương thế lành hẳn, ông đã lên đi ra chỗ để đập xây dựng kia.

Thật ra ông cũng không biết bản thân mình muốn làm gì, chỉ là chợt nảy ra bên hành động ngay. Không ngờ lại trùng hợp như thế, vô tình ông nghe được cuộc nói chuyện của gã quản lý với người khác, biết được nội tình bên trong — quan trên không phải không biết nguyên liệu có vấn đề, trái lại, bọn họ không chỉ biết, còn là chủ mưu gây ra chuyện này!

Nguyên liệu tốt và nguyên liệu dỏm giá cả chênh lệch nhau khá nhiều, đặc biệt là loại keo dính bổ sung vào khe hở, dùng để gia cố đê đập, vật phẩm cao cấp đương nhiên khác xa vật phẩm thấp kém. Xây đê đập lại là công trình lớn, giá thành nơi nơi cộng lại, trung gian có thể tuồn ra biết bao nhiêu thứ, tham được biết bao nhiêu bạc.

Đây cũng là lý do tại sao người giật dây lại mạo hiểm để mất tới miếng mồi béo bở này.

Lão Nghiêm vừa hải hùng vừa lo sợ, hoảng hốt đi về nhà, mấy ngày sau đó đều không dám ra cửa — ông đã biết đây là chuyện mà bản thân không thể quán.

Song có lẽ do trong lòng nhiều vướng mắc, hơn nửa tháng sau, ông lại nhân một buổi tối trời lên lút tới chỗ để đập, trộm mấy khối đá vụn đã qua xử lý và ít vật liệu gỗ, viết một bức thư, rồi chôn chúng xuống cây liễu bên bờ sông.

Ông làm vậy chỉ mong lòng mình thanh thản hơn, chứ không hề muốn đem những vật đó ra làm gì, dẫu sao ông cũng chỉ là bá tánh bình thường, trước việc lớn nhường vậy quả thực lực bất tòng tâm.

Ấy thế mà không ngờ một năm sau đê đập lại bị nước lũ làm đổ vỡ, mà những thứ ông chôn giữa lúc hồ đồ, lại trở thành chứng cứ mấu chốt nhất.

Nương theo ánh đuốc dọc xong phong thư, trái tim Lục Quý Trì hoàn toàn rơi xuống.

Chính nghĩa có thể đến trễ, nhưng nhất định sẽ đến.

***

Có bức thư cùng với thứ đồ trong hộp, Chương Tinh Dương chẳng còn e ngại điều gì, ngày hôm sau khi trời còn mờ sáng đã trực tiếp phái người bắt hết cả những quan viên dính liú trong vụ này.

Sau đó kẻ cần xử thì xử, cần giết thì giết, thủ đoạn cứng rắn cương quyết, khiến người ta phải trở mặt nghẹn họng.

Chuyện đến đây coi như chấm dứt. Còn về vấn đề chuyện này có thể rửa sạch chốn quan trường Hoài Nam, làm tan rã thế lực bán xử thậm chí là chấn chỉnh triều cương hay không, đây không phải điều Lục Quý Trì bận tâm.

Đĩ nhiên chàng cũng lười suy nghĩ, hiện giờ chàng chỉ muốn mau chóng hồi kinh để lấy vợ sinh con thôi.

Chương Tinh Dương vốn muốn mời chàng ở lại thêm vài ngày — có cái danh vương gia nhiều lúc hành động sẽ thuận lợi hơn. Song, sau khi nghe Lục Quý Trì nói, y không khỏi kinh ngạc, không nhận được trêu ghẹo chàng: “Đã nghe điện hạ không gần nữ sắc, hóa ra không phải không gần, mà là chưa gặp được đúng người. Giờ xem ra, chẳng phải rất nóng nảy đó sao!”

Lời này làm Lục Quý Trì rất dỗi cao hứng, chàng vỗ vai y được nước làm tới: “Chương đại nhân cũng nên mau mau đi thôi, không đến lúc bổn vương con thành đàn rồi, anh vẫn còn độc thân đấy.”

Nụ cười trên môi Chương Tinh Dương bỗng vụt tắt: “...”

Tuyệt giao, hẹn gặp lại.

Lục Quý Trì cười sang sảng, khoe khoang với y một lúc mới chịu đứng dậy cáo từ, hơn hờ quay về phủ Lạc vương, chuẩn bị tìm Lạc vương thương lượng chuyện sáng mai lên đường hồi kinh.

Thế mà chẳng ngờ vừa mới vào cửa, đã thấy một cô gái trẻ trên người vận bộ đồ tang, quỳ ở trong sân, vừa khóc lóc vừa dập đầu trước Lạc vương.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Tôi sắp lấy vợ, mau tới uống rượu mừng! Nhớ mang theo quà!

“...Đại ân đại đức...Không biết lấy gì báo đáp...Nguyên làm trâu làm ngựa...”

Giọng nói của cô gái nghẹn ngào khản đặc, xen lẫn tiếng nước nức, Lục Quý Trì nghe không rõ nàng nói gì, chỉ đại khái hiểu được nàng đang nói lời cảm ơn.

“Ấy, cô đứng lên trước đi, đừng khóc...”

Dáng vẻ của Lạc vương thật luống cuống, Lục Quý Trì khó hiểu, nhướn mày đi tới.

“Anh Cừ?”

Người anh em này của chàng không phải gặp tuồng máu chó bán mình chôn cha, lấy thân báo đáp đấy chứ?

“Thấp nhất!” Nghe tiếng Lục Quý Trì, ánh mắt Lạc vương chợt sáng rực, vội bước tới, “Chú về rồi!”

Lục Quý Trì liếc nàng kia: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Cô nương này nói mình là con gái của ông già họ Nghiêm...”

Lạc vương nhanh chóng thuật lại đầu đuôi.

Hóa ra có gái này là con gái độc nhất của lão Nghiêm, hai cha con sống nương tựa vào nhau. Hôm đó khi sát thủ tới nhà, đúng lúc nàng ra chợ mua đồ, vì thế thoát được một kiếp. Còn tại sao nàng ấy lại xuất hiện ở đây, một là vì tạ ơn, hai là sau khi cha chết không nơi nương tựa, suýt bị kẻ ác làm nhục, bắt đả đĩ cầu tới chốn này, mong tìm một con đường sống.

“Quý nhân đã cứu cha tôi, lại bắt được hung thủ đã sát hại ông, trả lại xác cha giúp tôi an táng, ơn này không gì đền đáp, nguyên làm trâu làm ngựa, làm nô tỳ báo đáp quý nhân...” Cô gái quay người về hướng Lục Quý Trì, dập đầu hai cái, giọng vẫn khản đặc, nhưng từng chữ gần rõ ràng, “Chỉ cầu quý nhân không đuổi tôi đi, việc gì tôi cũng biết làm, việc gì cũng có thể làm!”

Nàng dứt lời ngừng đầu lên, lộ ra đôi mắt ngấn lệ sưng đỏ, cùng với gương mặt dù tái nhợt tiêu tụy vô cùng nhưng khó giấu được vẻ xinh đẹp.

Dung nhan nhường này, khó trách lại thu hút đám côn đồ lưu manh.

Song có lẽ do đã xem quá nhiều tình tiết cầu huyết miệng nói làm trâu làm ngựa nhưng thật ra muốn lấy thân báo đáp, Lục Quý Trì không hề muốn giữ nàng ta lại, dù sao thì chàng hay Lạc vương đều đã có người yêu cả rồi.

Chẳng qua nơi này là phủ đệ Lạc vương, ban đầu nâng ta lại cầu Lạc vương, chẳng không tiện vượt mặt anh mình, chỉ liếc nhìn y ám chỉ.

Lạc vương tất nhiên cũng không muốn để nàng ta ở lại, về mặt do dự, chột không biết nghĩ tới điều gì, y hỏi “Cô vừa nói cô không còn người thân nào khác ư?”

Cô gái ngăn ra, vội vàng gạt đầu: “Mấy năm trước tôi và cha chạy nạn tới chốn này, mẹ và anh chị em khác đều đã chết đói giữa đường.”

Đôi mắt nàng lại lần nữa hoe đỏ, “Nếu không phải hiện giờ hết chốn dung thân, tôi nào dám mặt dày làm phiền tới quý nhân...”

“Vậy trước tiên cô cứ ở lại đây đi.”

Lạc vương nói xong thì gọi người tới dẫn cô nương tên Nghiêm Ngừ này đi sắp xếp.

Khỏe miệng Lục Quý Trì giật giật, lên tiếng nhắc nhở: “Anh không sợ nàng ta có âm mưu gì sao?”

“Hả?” Về mặt Lạc vương mờ mịt quay sang chàng, “Âm mưu gì cơ?”

“...”

Cô nương người ta chuyện gì cũng chưa làm, Lục Quý Trì chụp mũ lên nàng thì lại không hay, chẳng qua nhìn thấy đáng về khổ khạo của anh mình, chàng vẫn không yên lòng, bên bảo Ngụy Nhất Dao dẫn người đi tra xét cẩn thận về cô nương kia.

Kết quả không có vấn đề gì.

Những gì nàng ta nói đều là thật, cũng suýt bị tặc nhân làm vấy bẩn trong sạch, mới có thể đi theo những người Lục Quý Trì phải đi hỗ trợ hạ táng cha nàng cùng trở về biệt viện của Lạc vương.

Lục Quý Trì yên tâm, lại nghe Lạc vương nói muốn giữ nàng ta lại làm nha hoàn cho Gia Cát Tú Tú, cũng đỡ được phần nào những bất tiện trên đường đi, chẳng không xét nét thêm nữa.

Gia Cát Tú Tú là một cô gái nhà nông, bên cạnh đương nhiên không có nha hoàn phục vụ sinh hoạt thường ngày, quãng đường về kinh lẫn này không ngắn, nếu đồng hành chỉ có một mình nàng, e sẽ nhiều khó khăn.

Lạc vương chỉ là một anh chàng cu lẩn ngẩn chốn chốn nơi đồng ruộng, trong biệt viện có độc một bác gái phục vụ, nhaa hoàn không có mấy ai, có một hai người, thì cũng dẫu dẫu cả nhà đến, rất bất tiện để theo y hồi kinh. Vì thế y đã định mua một nha hoàn mới cho Gia Cát Tú Tú, hiện giờ có Nghiêm Ngừ, đỡ phải ra ngoài mua.

Chuyện được quyết định như vậy, Lục Quý Trì và Lạc vương thương lượng thêm chuyện ngày mai lên đường hồi kinh một lát, rồi hai người trở về phòng ngủ.

Nhưng có lẽ do trần trở việc sau khi hồi kinh sẽ rước được vợ về nhà, cảm thấy quá phấn khích, chàng lẫn lộn trái phải một hồi vẫn không sao vào giấc.

Thêm chuyện huyết lĩnh chi còn chưa có tin tức, Lục Quý Trì chán chừ, từ trên giường ngồi bật dậy, bảm bụng sang coi xem Lạc vương đã ngủ hay chưa, có gì hỏi y luôn về vấn đề này để còn dễ bề sắp xếp — mặc dù cơ hội mỏng manh, nhưng nhân lực đông đảo, hơn nữa vùng Hoài Nam khí hậu ẩm ướt, nhiều kỳ hoa dị thảo, chưa thử thì chàng chưa thể từ bỏ ý định.

Nghĩ như vậy, chàng vội khoác chiếc áo rồi ra khỏi phòng.

Bóng đèn đêm kịt, chỉ độc một vầng trăng khuyết treo lừng lờ trên nền trời, tàn ra xung quanh một vùng sáng âm u lạnh lẽo. Gió thu hơi se, thốc vào người, khiến cho đầu óc Lục Quý Trì vốn đã chẳng buồn ngủ càng thêm tỉnh táo.

Lạc vương chưa thành thân, Lục Quý Trì không cần kiêng dè điều gì, nên sắp xếp cho chàng ngủ ở viện chính. Phòng ngủ của chàng cách gian nhà chính của y không gần cũng chẳng xa, Lục Quý Trì men dọc theo hành lang dài đi một lúc đã tới.

Đèn nhà chính vẫn sáng, xem ra ông anh hờ của chàng chưa ngủ.

Chỉ là Lục Quý Trì đương định tiến lên, lại nghe cửa phòng mở ra kêu két một tiếng, khiến chàng không khỏi sững sốt.

“Đêm đã khuya, điện hạ không cần đưa tiễn, xin hãy dừng bước.”

Một người vận trang phục tối màu, đội nón lá từ trong nhà đi ra, ánh sáng mờ ảo từ cửa phản ra, hắt lên người gã, dần lộ ra gương mặt trắng trẻo non choẹt quen thuộc.

Chương Tinh Dương?!

Sao y lại ở đây?!

Lục Quý Trì sững sờ, theo bản năng lẫn mình vào trong vùng bóng tối chỗ khúc cua của hành lang dài.

“Được, vậy cậu về cẩn thận.” Lạc vương tựa hồ rất quen thuộc với Chương Tinh Dương, cười hiền nói tiếp, “Đừng rồi, ngày mai ta phải hồi kinh, nếu sau này có chuyện gì, cậu cứ tới tìm chú Nguyên, chú ấy sẽ giúp cậu.”

“Dạ,” Chương Tinh Dương cũng cười, “May mắn có điện hạ tương trợ, nếu không chuyến này thân đi e không được suôn sẻ như vậy.”

“Giờ mà giúp với chả không giúp, chúng ta đều làm việc cho hoàng huynh, vốn là người một nhà, huống chi ta tới nơi này nhiều năm như vậy, không phải vì ngày này sao.” Lạc vương nói xong câu cuối, cảm khái thở dài, “Cậu xử lý rất tốt, không để hoàng huynh thất vọng là được.”

“Thần nhất định sẽ dốc hết sức lực, thay bệ hạ diệt trừ hết thảy những ung nhọt chôn sâu trong Đại Chu ta.”

Chương Tinh Dương vừa đáp vừa vái lạy Lạc vương, sau đó đạp bóng đêm rời đi.

Lạc vương nhìn bóng lưng y gãi đầu, rồi cũng quay trở về phòng.

Để lại một Lục Quý Trì trông ra màn đêm mỗi lúc một sâu thẳm, lặng lẽ quỳ lạy ông anh đại thần đang ở kinh thành xa xôi.

Lúc trước chàng còn cảm thấy Lạc vương đường đường là một vương gia lại chạy tới Hoài Nam xa xôi khai khẩn canh tác đúng là có hơi bất thường, ngất nổi từ nhỏ anh chàng đã có hứng thú với nông nghiệp, hơn nữa Hoài Nam quả là vùng đất màu mỡ phi nhiêu, một nơi rất tốt cho việc trồng trọt, vì thế chàng đánh gạt qua một bên. Nhưng hiện giờ xem ra, Lạc vương chọn tới Hoài Nam để phát triển, rõ ràng là theo ý của Chiêu Ninh đế.

Mục đích chính, đó là âm thầm quan sát, thu thập tình báo, để ngày sau bắt gọn tất cả những thế lực đứng đằng sau.

Đây là vấn đề đã bày ra ba năm, mà người hạ cờ lúc ấy, là Chiêu Ninh đế mới vừa lên ngôi chưa lâu.

...Thật sự muốn xun xoe tới chằm thuốc của đại ca quá.

Còn cả Lạc vương, trông thì ngốc nghếch ngờ ngác, hóa ra lại là đại trí giả ngu, bằng không sao có thể làm việc tình báo mà một giọt nước cũng không lọt, ngay đến cả chàng cũng không phát hiện ra?

Đều không phải những người tầm thường.

Lục Quý Trì trầm tặc lưỡi, xoay người trở về phòng.

Những ngày qua chàng hành động không hề phát hiện có sự tham dự của Lạc vương, Chương Tinh Dương cũng không đi tìm Lạc vương: điều này cho thấy chuyện nạn lụt Lạc vương không biết nhiều, những năm qua điều mà y điều tra, chính là những kẻ phản động đứng đằng sau thao túng.

Mà chuyện này lại chẳng liên quan tới chàng, chàng sẽ không nhúng tay vào.

***

Bởi vì đêm hôm trước ngủ không ngon giấc, buổi sáng hôm sau khi thức dậy, tinh thần của Lục Quý Trì có phần ảm oải.

Lạc vương thấy vậy thì lo lắng, hỏi chàng có phải khó chịu ở đâu hay không.

Trong mắt y áp đầy sự quan tâm, lòng Lục Quý Tri thấy ấm áp, chẳng cười khể, ra vẻ hững hờ nhưng thực chất vô cùng khoe khoang mà rằng: “Không có gì bất ổn, chỉ là sắp được về kinh cưới vợ rồi, em vui quá, không ngủ được.”

Anh Lạc vương còn chưa biết ngày tháng năm nào mới rước được vợ về nhà: “...”

Ghen tị quá.

Ghen tị phát khóc.

Lục Quý Tri cười ha ha, vỗ bà vai y nói: “Đối xử với em tốt một chút, đến lúc đó em giúp anh.”

Đôi mắt nai con trong suốt, không hề hòa hợp với tướng mạo của Lạc vương nhất thời sáng bừng: “Chú là em anh, dù chú không giúp, anh vẫn tốt với chú. Nhưng mà hi hi... Nếu Thập nhất có thể giúp anh, thế thì còn gì bằng.”

Sự khờ khạo và chất phác của y không phải giả vờ, cho nên vô cùng dễ bịp người khác, Lục Quý Tri bỗng hiểu tại sao Chiêu Ninh để lại giao nhiệm vụ đặc thù này cho y. Lại thấy người anh hờ này xoa xoa hai tay trần trẻ mong đợi, chẳng tặc lưỡi trừu chọc: “Anh thích cô nương người ta đến vậy cơ à?”

Lạc vương mặt than chợt đỏ: “Tú Tú rất tốt...”

“Tốt như thế nào?”

“Cực kỳ cực kỳ tốt.”

“Cực kỳ cực kỳ tốt là tốt đến đâu?”

“Thì là...”

“Khụ khụ, điện hạ,” đột nhiên một giọng nữ vang lên cắt ngang lời Lạc vương, y ngoảnh đầu trông lại, thấy Gia Cát Tú Tú gò má ửng hồng, khoác một bọc đồ nhỏ trên lưng từ ngoài đi vào, “Em tới rồi.”

Dứt lời bèn hành một kiểu lễ chẳng ra đâu vào đâu với hai người.

“Người trong nhà không cần đa lễ.”

Lục Quý Tri cười híp mắt buông một câu, lại khiến hai mắt Gia Cát Tú Tú sáng bừng, bụng thầm thở phào một hơi.

Người trong nhà ư, vậy là vị Tần vương điện hạ này đã chấp nhận nàng rồi?

Lạc vương cũng rất sung sướng, quan sát em trai một chút lại quan sát người yêu một chút, cười hi hi ngu si không dứt.

...Cảnh này thực sự khiến chàng cay mắt. Lục Quý Tri nhìn không nổi, sức nhớ tới chuyện tối qua, bèn lảng sang chuyện khác: “Phải rồi, chuyện huyết linh chi, phía anh Cửu đã có tin tức gì chưa?”

Nhắc tới vấn đề này, Lạc vương không nhe răng cười nữa: “Chưa có, nhưng mà chú yên tâm, anh đã căn dặn bọn họ tiếp tục tìm kiếm, một khi có tin tức sẽ...”

“Các anh muốn tìm huyết linh chi ư?”

Nghe Gia Cát Tú Tú đột nhiên lên tiếng, Lục Quý Tri thoáng sững sốt, theo bản năng gật đầu: “Phải.”

“Thế thì hãy qua Bắc Hạ tìm đi,” Gia Cát Tú Tú chớp mắt nói, “Huyết linh chi chỉ Bắc Hạ mới có, Đại Chu chúng ta không có đâu. Nhưng mà ở Bắc Hạ không gọi là huyết linh chi, mà gọi là nấm lửa.”

Lục Quý Tri gật mình nhìn nàng, vài giây sau mới định thần lại được: “Thật không?!”

“Đương nhiên rồi,” Gia Cát Tú Tú gật đầu, không hiểu tại sao chàng lại kích động như vậy, “Trước kia lúc cha em tới Bắc Hạ tìm giống hoa có gấp một lần, nhưng mà vật này trân quý, rất hiếm gặp, chỉ có nhà giàu mới mua nổi.”

Nhà giàu gì chứ... Có thể giàu bằng Bắc Hạ vương sao!

Lục Quý Tri lúc này đã đứng ngồi không yên, vui mừng hơn hờ nói cảm ơn với Gia Cát Tú Tú rồi trở về phòng viết thư cho Vũ Văn Cạnh.

—tôi sắp lấy vợ, mau tới uống rượu mừng! Nhớ mang theo quà tặng, không cần gì khác, chỉ cần ít nấm lửa của nước anh thôi nha!

Tác giả có lời muốn nói:

Vũ Văn Cạnh: ...Anh nói xem anh với đám người bình thường không hay liên lạc, đừng một cái kết hôn lại phát thiệp đòi quà có gì khác nhau (ノ`Д`ノ)

Lục Quý Tri: Điểm khác nhau là tôi đẹp trai (￣▽￣)ゝ

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Tên đã lên cung

Viết xong thư, cho người gia roi thúc ngựa gửi đến Bắc Hạ, Lục Quý Tri vui sướng ngồi xe ngựa hồi kinh.

Trước khi đi, chàng để lại cho Chương Tinh Dương một xấp giấy, trên đó viết vài phương pháp gia cố đề đập, những thứ mà chàng đã căn nhắc cẩn thận dựa trên tình hình thực tế ở Hoài Châu.

Chương Tinh Dương không hiểu nhiều về phương diện thủy lợi, chỉ cười nhận lấy, đến khi y quay về đưa cho đám quan viên bộ Công xem, mới hay những phương pháp kia thật tiên tiến và hiếm có.

Y càng thêm kinh ngạc, mắt nhìn Lục Quý Tri càng thay đổi, vừa vận đang định viết thư báo cáo bề trên tình hình Hoài Châu gần đây, y bèn viết tắt cả những chuyện Lục Quý Tri đã làm vào trong.

Chiêu Ninh để không ngờ đệ đệ hung hăng ra ngoài một chuyến lại làm được nhiều việc như vậy, sau khi đọc tin thì kinh ngạc hồi lâu mới lắc đầu bật cười: “Kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.”

Lúc đó Tần Tranh cũng có mặt, hần rất đỗi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng đáp: “Chúc mừng bề hạ, lại có thêm người tài trợ giúp.”

Tên Tần vương chết tiệt này rốt cuộc cũng tìm được chỗ đứng chính xác cho bản thân, hần đỡ phải lo một ngày nào gã lên con động kinh chán sống, liên lụy tới cả em họ nhà hần, được lắm.

“Người tài trợ giúp...” Chiêu Ninh để nghe câu này, lấy làm vui vẻ, “Không thể ngờ có một ngày, bốn chữ này lại được dùng với thẳng nhai kia, song mở bong bóng này nó xử lý rất tốt, vượt xa dự đoán của trẫm... Khanh nói xem trẫm nên thưởng gì cho nó?”

Câu hỏi này Tần Tranh không tiện đáp, hần nào biết Lục Quý Tri thiếu cái gì, hay Chiêu Ninh để muốn thưởng gì.

Chiêu Ninh để cũng không trông đợi câu trả lời của Tần Tranh, y đắn đo một chút, lại lắc đầu cười phá lên, “Thôi đi, cho dù trẫm không thưởng, tên mặt dày kia thế nào cũng vào cung đòi, đến lúc đó rồi tính.”

Nghĩ tới đáng vẻ treo cờ hiệu “đệ sắp phải lấy vợ, phải nuôi gia đình rồi”, kẻ nghèo kẻ khổ vào cung đòi bảo bối của đệ đệ hung hăng, ánh mắt vị đế vương trẻ tuổi lại thấp thoáng ý cười.

Đúng là đa mặt càng lúc càng dày.

Có điều làm việc càng lúc càng có chừng mực.

Rất tốt.

Đang vui vẻ, đột nhiên một âm vé trẻ tuổi từ ngoài bước nhanh vào bảnx “Bệ hạ, vừa nhận được tin tức, hai vị Lạc vương và Tần vương điện hạ giữa đường gặp thích khách, đã ngộ thương.”

Chiêu Ninh để gạt mình, ý cười trong nháy mắt bay biến mất tấmx “Có nghiêm trọng không?!”

“Hai vị điện hạ chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại.”

“Thích khách thì sao?”

“Sau khi phát hiện kế hoạch thất bại đã đồng loạt tự tử, không kẻ nào sống sót. Thuộc hạ đã phái người đi điều tra thân phận kẻ chủ mưu đằng sau.”

“Tra? Có gì mà tra. Chỉ là mấy tên chó cùng rứt gầu, sợ hai đứa em của trẫm nắm giữ tội chứng của bọn chúng mà thôi...” Việc này cho thấy chuyện Lạc vương âm thầm điều tra đã bị người ta phát hiện, mới dẫn đến cơ sự này. Chiêu Ninh để nhếch mép, ánh mắt hết sức lạnh lẽo, “Ngay cả em trai trẫm cũng dám hạ thủ, là gan của bọn chúng lớn hơn trẫm tưởng tượng nhiều.”

Tần Tranh nhủ thầm, chẳng phải do ngài dung túng bọn chúng đấy sao.

Nhưng nếu không dung túng cho bọn chúng đến mức không biết trời cao đất dày, sao có cơ hội lần ra những thế lực đã bén rễ trong triều đình, trải rộng khắp thiên hạ hiện nay được.

***

Bên này Chiêu Ninh để dùng thủ đoạn sấm sét, bắt đầu thu lưới bắt cá, bên kia Lạc Quý Trì đang nằm bò trên xe ngựa thờ vắn than dài.

Lạc vương ngồi bên cạnh, cánh tay bằng bó, về mặt ây náy nhìn chàng: “Ìa anh liên lụy chú rồi...”

Lúc đám sát thủ kia xuất hiện có nói mấy câu ngụ ý, Lạc vương nghe thì nhận ra bọn chúng đến vì y. Lạc Quý Trì cũng hiểu, nhưng chàng không hỏi nhiều, lúc này chỉ liếc mắt sang ông anh: “Anh em với nhau sao lại nói liên lụy với không liên lụy, thôi anh qua chỗ Tú Tú nhà anh đi, đứng ở đây làm phiền em nữa, em buồn ngủ rồi.”

Anh em sao? Lạc vương thoáng sùng sốt, cuối cùng cười thoải mái: “Được.”

Chuyện xảy ra bất ngờ, Lạc Quý Trì và Lạc vương không có chuẩn bị, giữa lúc hốt hoảng vô tình bị thương. Gia Cát Tú Tú và Nghiêm Ngữ ngồi xe khác, mặc dù không hề hấn gì, nhưng chuyện đến đột ngột, hẳn cũng có phần kinh sợ, vì thế Lạc vương an ủi cậu em trai xong bên qua đỡ người yếu.

Để lại Lạc Quý Trì đưa tay sờ soạng lên vùng vết thương tuy không nghiêm trọng nhưng vị trí lại hết sức bối rối của mình, lòng lặng lẽ chảy dài hai hàng nước mắt đau khổ.

Sắp thành than rồi, mà cứ hết lần này đến lần khác bị thương ở vị trí đấy...

Khốn kiếp!

Thôi dù thế nào, cũng sắp được gặp Hằng Hằng nhà chàng rồi, sau mấy ngày uest oải, Lạc Quý Trì lấy lại phần chấn. Ngày hôm đó khi đêm đen đã ập xuống, đoàn người chạm chân tới kinh thành.

“Điện hạ, giờ chúng ta về phủ hay là...”

“Đến Khương phủ,” Không đợi Ngụy Nhất Dao nói xong, Lạc Quý Trì đã háng giọng, “Leo tường vào đi, cẩn thận, đừng kinh động tới người khác.”

Những người khác nào, rõ ràng chỉ có mỗi Khương Lâm Thâm luôn đề phòng chàng như trộm.

Ngụy Nhất Dao cười đen tối, vỗ ngực đáp: “Đã biết, điện hạ cứ yên tâm.”

Lạc Quý Trì gạt đầu hài lòng, sau khi từ biệt Lạc vương thì cùng Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng chạy thẳng tới Khương phủ.

Trời đã về khuya, màn đêm đen kịt, ánh trăng lơ mờ, dưới sự che chắn của Ngụy Nhất Dao và Vương Thắng, Lạc Quý Trì thuận lợi lên được vào viện của Khương Hằng.

Trong viện tĩnh lặng, ánh đèn từ trong hắt ra nhọc nhọc, mơ hồ truyền ra tiếng cười đùa. Lạc Quý Trì kích động, trong lòng vốn có chút khăn trương đột nhiên giống như bị thứ gì bóp chặt, trở nên phình to.

Đang định lên tiếng, cửa phòng đột nhiên mở ra, Nguyệt Viên bùng thứ gì đó từ trong đi ra.

“Trăng Sáng Nhỏ nhà tôi kia!” Đến lượt Ngụy Nhất Dao kích động, “Điện hạ, để tôi dụ nàng ấy đi!”

Lời chưa nói hết, người đã mất tăm. Lạc Quý Trì miệng méo xệch, ném một ánh mắt ‘Canh giữ cẩn thận’ cho Vương Thắng, sau đó cũng không kịp đợi, đẩy cửa chui vào.

“Ủa? Nhanh vậy đã quay lại rồi à?”

Trong phòng không có ai khác, sau bức bình phong thêu cảnh non nước hoa điều, giọng cô gái ngọt ngào cất lên, biếng nhác và tùy ý.

Ngực Lạc Quý Trì giật nảy, nỗi nhớ nhưng chất chứa suốt hai tháng bỗng chốc nổ ầm như pháo hoa. Chàng mắt kiên nhẫn, rào bước về phía trước: “Không nhanh, đã hơn hai tháng rồi.”

Phía sau bình phong chợt tĩnh lặng.

“Hằng Hằng,” Lạc Quý Trì nhe răng cười, bước chân mỗi lúc một nhanh, “Ta đã về...”

“Đợi đã, chàng đừng bước vào!”

Khương Hằng còn chưa dứt lời, Lạc Quý Trì đã chạm mắt tới một vùng trắng như tuyết, kinh tới ngáy người.

“Chàng...” Khương Hằng đang thay quần áo, thoát đồ mặc, bất chấp những thứ khác, nhanh chóng túm lấy mở xiêm y choàng lại người, sau rồi ho nhẹ một tiếng báo, “Sao điện hạ lại quay về trước thời hạn vậy? Không phải đã nói sớm mai mới tới?”

Lạc Quý Trì không lên tiếng.

Chàng nhìn thiếu nữ vừa mới tắm xong không chớp mắt, một lúc sau đột nhiên giọng tay lên che lỗ mũi.

Khương Hằng vốn ái ngại, thấy chàng như vậy, không nhịn được bật cười hai tiếng ‘ha ha’, sự mất tự nhiên trong lòng vui đi gần hết.

Lạc Quý Trì bị tiếng cười của nàng kéo về thực tại, trong nháy mắt cả mặt đỏ ửng lên, đầu tua lại cảnh tượng kiều diễm vừa rồi.

Tóc đen nửa ướt, nước da trắng ngần, làn môi đỏ mọng, gò má mịn màng, còn cả vòng eo thon mảnh cũng trắng trẻo mềm mại...

“!”

Tay chân luống cuống rịt lại dòng máu hồi hồi đương mãnh liệt trào ra nơi lỗ mũi, Lạc Quý Trì không dám nghĩ thêm, đỏ mặt nhận lấy khăn tay Khương Hằng đưa tới, rồi được nàng đỡ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Khương Hằng nín cười hỏi thánx “Điện hạ đã đỡ hơn chưa?”

“Khụ khụ, ừ...” Cảm giác mặt mặt sâu sắc làm thiếu niên buộc phải cứu vớt hình tượng, “Ày, dạo gần đây trời hanh quá, dễ bị nhiệt.”

Khương Hằng nhin cười nhưng không nói, nàng bật cười thành tiếng.

Lạc Quý Trì: “...”

Ồi không còn thiết sống nữa.

“Cần đây quả thật thời tiết hanh khô, đợi hôm nào thiếp hầm canh tuyết lê cho mà uống giải nhiệt.” Thấy vẻ mặt chàng ịu xiu héo rû thực đáng thương, Khương Hằng cảm lòng không đành, hắng giọng ngăn con cười, lảng sang chuyện khác, “Điện hạ vẫn chưa trả lời câu hỏi của thiếp.”

Câu hỏi? Câu hỏi gì?

Lục Quý Tri cố gắng nhớ lại, mới nhớ ra nàng vừa rồi hỏi điều gì.

“À, cái đó, theo kế hoạch là sáng mai mới tới nơi, nhưng mà ta...” Chàng ngượng ngùng, lên lên nhìn nàng, “Ta nhớ nàng quá, cho nên ép họ ngày đêm chạy về.”

Khương Hằng khựng lại, không đáp.

Hồi lâu, nàng vươn tay chạm lên gò má chàng, cười khẽ: “Bảo sao trông điện hạ gầy quá.”

Bàn tay hơi lạnh, khẽ vuốt ve gương mặt nóng bỏng của chàng, Lục Quý Tri như mất kiểm chế, cả người run lên, sau đó chàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, siết chặt trong lòng bàn tay mình.

Khương Hằng không giãy giụa, mặc cho chàng nắm đôi mắt hạnh sáng ngời nhìn chàng không chớp, chuyên chú mà nóng bỏng.

Lục Quý Tri bị nàng nhìn tới say mê, yết hầu khẽ động, chàng không nhận được sắp lại gần nàng: “Hằng Hằng...”

“Hả?”

“Nàng có nhớ ta không?”

“Nhớ...”

Lời chưa dứt, miệng đã bị ai kia hung hăng chặn lại.

Khương Hằng nhắm mắt, khẽ cười, tim đập loạn nhịp, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sao lại không nhớ.

Khoảnh khắc chàng vừa rời đi, nàng đã bắt đầu tương tư rồi.

***

Không biết sự tình xảy ra khi nào, cũng không biết ai đã khơi nguồn trước, cho đến khi Lục Quý Tri như sự tình khỏi cơn mê tình cháy bỏng, chàng đã dè Khương Hằng dưới thân, tên đã lên cung.

Nhìn thiếu nữ bên dưới gò má ửng hồng, cặp mắt hút hồn, cả người chàng hoảng loạn.

Chết tiệt sao lại thành thế này!!!

“Điện hạ...” Đúng lúc này, giọng Khương Hằng mềm mại níu non gọi chàng, Lục Quý Tri cứng lại, như muốn bùng nổ.

“Sao...” Chàng nuốt ực nước bọt, sắp không nhận nổi, song khi sự nhớ nầy nào phải đem động phòng hoa chúc, chàng lại cứng rắn cắn chặt hàm răng không nhúc nhích, “Sao thế?”

“Chuyện này là thế nào?” Nơi phía sau lưng, gần phía hông bị nàng sờ soạn, Lục Quý Tri sững sốt, đang định đáp, Khương Hằng đã ngược mắt, như cười như không chất vấn, “Không phải chàng nói cả hành trình rất thuận lợi, không gặp nguy hiểm hay sao?”

Lục Quý Tri: “!”

Thiếu nữ từ cơn ý loạn tình mê giờ đã hoàn toàn tỉnh táo, nàng nhưn mây, giờ tay đẩy chàng thiếu niên vẫn đang cứng đờ người bên trên ra.

Sau đó nàng chỉnh lại xiêm áo, bước xuống giường, không nói một lời đi ra gian ngoài.

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay cánh gà ca vui quá hóa buồn =w=

Vũ Văn Cảnh: Đáng đời! Ai kêu mĩ khoe khoang khắp nơi!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EhookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Khương Hằng kinh ngạc, trợn tròn mắt

“Hằng Hằng!” Lục Quý Tri giật mình, giữ chặt nàng lại, “Ta không cố ý giấu nàng đâu! Sự nàng lo lắng nên mới...”

Tay chàng như bị phỏng, lỗ tai Khương Hằng nóng lên, trên mặt vẫn rất bình tĩnh: “Buồng thiếp ra, thiếp đi lấy thuốc cho chàng mà.”

“Chỉ bị thương ngoài da, sắp lành rồi, không cần thoa thuốc nữa, không tin...” Lục Quý Tri cắn răng, chịu đựng sự quăn bách trong người, “Không tin nàng xem đi!”

Khương Hằng sững sốt, nhìn khuôn mặt tuấn tú của chàng đỏ bừng, đáng vẻ bất chấp hết thảy, bỗng dung cảm thấy buồn cười. Nàng đành mặt lờm chàng, đoạn quay đầu đi: “Không xem.”

Lục Quý Tri như có lửa đốt, vội kéo tay nàng ấn vào vết thương trên người mình: “Thế nàng sờ đi?”

Khương Hằng: “...”

“Khụ, ta, ta chỉ muốn cho nàng thấy, vết thương rất nhỏ, không có gì nghiêm trọng...” Bàn tay nhỏ mềm mại đặt lên hông chàng man mát, khác hoàn toàn với cơ thể căng cứng, nóng bỏng của chàng lúc này, yết hầu Lục Quý Tri chuyển động, đề nên nhịp tim đang rối loạn, nói tiếp, “Không nói cho nàng vì sợ nàng nghĩ nhiều...Ta không muốn nàng phải lo lắng.”

Khương Hằng không lên tiếng, chốc lát mới cúi đầu ngo nhìn vết thương trên người chàng.

Một vết thương như vết dao chém, đã kết vảy, nằm nghiêng trên tắc da trắng trẻo của chàng, không nghiêm trọng, nhưng vô cùng gai mắt.

Thiếu nữ mím môi, nơi đây mắt xinh đẹp thoáng qua ý lạnh khó bề phát giác: “Sao lại bị thương?”

Lục Quý Tri nào dám giấu diếm, vội bỏ tay ôm lấy nàng, thành thật khai: “Đang đi đường đột nhiên lao ra một toán thích khách, lúc ấy ta đang ngủ, không đề ý, cho nên bất cẩn... Nhưng nàng đừng lo, thích khách đó không nhắm vào ta, hơn nữa đã giải quyết ổn thỏa rồi, về sau không có cơ hội ngộ đầu ra nữa đâu.”

Thích khách.

Khương Hằng căng thẳng, nghĩ tới cảm giác áp bức gần đây trong kinh thành, như chợt sắp xảy ra phong ba bão táp, nàng rũ mắt: “Còn chỗ nào bị thương nữa không?”

“Không có không có!” Thiếu niên vội vàng trả lời, bỗng nhiên đỏ mặt, hôn nhẹ lên vành tai nàng, “Nếu nàng còn chưa yên tâm, hay tự mình kiểm tra?”

Hơi thở hăm hập phả bên tai, mang theo cảm giác xâm nhập khiến người ta không thể nào coi nhẹ. Lỗ tai Khương Hằng nóng trở lại, sự kinh hãi trong lòng dần vơi. Nàng giương mắt nhìn chàng, miệng mím cười: “Không cần, thiếp

tin điện hạ sẽ không gât thiệp.”

“...” Nàng cười quả đôi xinh đẹp, lại thêm cảnh tượng kiều diễm vừa rồi như sờ sờ trước mắt, Lục Quý Tri càng nhìn càng không đập tắt được ngọn lửa lòng, gắng nhịn mà không thể, chàng nắm chặt lấy tay nàng: “Nhưng ta thực sự rất khó chịu...”

Tông giọng khàn khàn, mang theo vài phần kiềm chế, khiến người nghe ngửa ran, lòng Khương Hằng khẽ run, trong một thoáng không hiểu sao lại hiểu ý chàng.

“Chàng...”

“Nàng yên tâm, ngày nào còn chưa thành hôn ta tuyệt đối sẽ không giờ trở xứng bầy với nàng đâu,” Lục Quý Tri đỏ bừng khắp mặt, song đôi mắt lại sáng đến bức người, “Ta chỉ... chỉ muốn nàng giúp ta.”

Chàng nói xong thì rầm rì thêm hai tiếng, nghe đáng thương vô cùng, vành mắt hơi đỏ, càng thêm phần tội nghiệp mà gọi cảm, Khương Hằng then thùng lúng túng quay mặt đi, trằm mặc một lát, cuối cùng vẫn thuận theo chàng.

Ấy thế mà vừa chuẩn bị hành động...

“A Hằng, con ngủ chưa?”

Giọng nói thuần hậu sang sáng này, ắt là Khương Lâm Thâm

Khương Hằng cả kinh, còn chưa kịp phản ứng lại, Lục Quý Tri đã rên lên một tiếng, cả người run rẩy cực độ.

“...?”

Khương Hằng kinh ngạc mà tròn tròn mắt.

Lục Quý Tri... Lục Quý Tri hiện tại chỉ muốn giờ cao tám biển: Tôi đã chết, có việc hãy đốt vàng mã, cảm ơn.

***

Cuối cùng vẫn là nhờ người bị Ngụy Nhất Dao quán lấy – Nguyệt Viên ra mặt đuổi khéo Khương Lâm Thâm. Khương Lâm Thâm chỉ tiện đường qua coi con gái, nghe nói nàng đã ngủ thì xua tay đi mất.

Lục Quý Tri thở ra một hơi nhẹ nhõm, ngay sau đó mặt chạy biến, đáng về hồi hận vì tối nay đã tới đây, để lại Khương Hằng cười phá lên thành tiếng, mãi sau vẫn chưa ngừng được.

Lục Quý Tri chẳng thiết sống nữa, lúc về đến nhà còn hung hăng dạy dỗ cậu em không biết phân đầu một phen, rồi cuộc mới bị thương đi ngủ.

Sau đó bị dọa tỉnh.

Chàng mơ thấy đêm động phòng hoa chúc của mình, cũng ngán ngán y chàng hôm nay.

“...”

Tuy chàng là một con gà to, nhưng gà to cũng có tôn nghiêm chứ!

Lục Quý Tri uất ức cực kỳ, sau khi tỉnh dậy, ra chiều cao thâm mà nói với Ngụy Nhất Dao rằng: “Tối hôm qua ta nằm mơ thấy thật dễ, thềm quá, mấy hôm nay anh kêu phòng bếp làm nhiều thêm chút, à còn nữa, làm thêm vài hộp rau hẹ đi, để ta ăn lót dạ!”

Ngụy Nhất Dao không nghĩ ngờ gì, xoa xoa đôi mắt thâm đen vì hôm qua ăn quả đắng của Nguyệt Viên, vui vẻ gật đầu lui xuống.

Lục Quý Tri lúc này mới lau mặt ngồi dậy.

Tôi hãy còn tờ mờ sáng, nắng sớm từng chút từng chút vén màn mây, chiếu xuống mặt đất, một ngày mới lại tới.

Không còn mặt mũi mà nhớ lại cảnh tối qua, Lục Quý Tri thảm lấy lại tinh táo, rời giường nửa mặt, rồi tiến cung thỉnh an.

Sực nhớ tới chuyện Phương Trần Châu bị thương, chàng không thượng triều, mà đi tới cung Thọ Ninh trước.

Ở cung Thọ Ninh, Phương Trần Châu vừa thức giấc, đang chỉnh trang, vừa nghe nói chàng tới đã vội vã từ trong điện chạy ra.

“Con trai!”

“Mẫu hậu!”

Hon hai tháng không gặp, Phương Trần Châu dạo gần đây đặt hết sự chú ý lên cháu trai rồi cuộc cũng nhớ tới con trai mình, lời kéo chàng hỏi thăm không ngừng, nhiệt tình như thể biến thành người khác.

Đương nhiên sự ăn cần hiếm có này chỉ là ảo ảnh, Lục Quý Tri biết thừa, nhanh thì nửa ngày, lâu thì hai ngày, chàng sẽ chỉ là khóm cỏ dại giữa cả đồng cỏ mệnh mông trong lòng mẹ mình.

Song dù chỉ được hưởng thụ một giây phút, chàng cũng vô cùng vui sướng cùng mẹ già ăn cơm sáng, kể bà nghe những kiến thức tích lũy được sau cuộc hành trình, tiện khoác lác đôi ba câu, chọc cho bà cười đến phở lớ, sau đó hỏi tới thương thế của bà.

Phương Trần Châu không đề phòng, cứ thế đáp: “Vết thương trên bụng, giờ thì lành hẳn rồi, chỉ là không vận động kịch liệt được...”

Lời chưa dứt, sự tươi cười với thẳng con trai bỗng chốc biến thành lạnh lẽo.

“Nhài ranh, còn bày đặt nói lời khách sáo!” Phương Trần Châu đã nhận ra, tức thì cười mắng chàng một câu, “Được rồi, mẹ mày mạng lớn lắm, không việc gì sát, hơn nữa chuyện này nằm ngoài ý muốn, ai mà ngờ người phụ nữ kia nhẫn tâm như vậy, lợi dụng cả con gái ruột của mình.”

Nghĩ đến Việt vương phi còn đang lẫn trốn, Lục Quý Tri chán ghét cau mày, song cũng không nói thêm, sợ ảnh hưởng đến tâm tính của mẹ già.

“Được rồi không nói chuyện này nữa, mấy hôm nữa là ngày thành thân của mày với A Hằng rồi, mẹ đã bảo với anh mày, đến lúc đó mẹ với vợ chồng nhà nó sẽ đi dự lễ, Nội vụ phủ cũng đã chuẩn bị cả rồi.”

Chuyện này đúng là chàng đang muốn đi cầu Chiêu Ninh đế, không nghĩ tới mẹ thân yêu đã làm thỏa đáng, hai mắt Lục Quý Tri sáng lên, cười thầm nịnh nọt bà đôi câu, nhân tiện nói với Phương Trần Châu về chủ đề các thủ tục lễ lạt hôn thành thân.

Chàng thoát nhìn như vô cùng chờ mong và vui sướng, hai mắt sáng ngời, rục rờ và lấp lánh, tất cả đều lộ ra sự cung chiêu với vợ yêu tương lai.

Phương Trần Châu để ý, trong lòng dấy lên chưa xót và một sự thỏa mãn khó nói thành lời.

Trí nhớ hiện về hình ảnh thẳng nhóc bé bỏng lôi kéo quần áo bà lắc lư, đi mãi không vững, chớp mắt đã lớn như vậy.

Nó sắp cưới vợ sinh con, có cuộc sống và gia đình của riêng mình.

Tựa như bà rất nhiều năm trước.

Thật tốt... Cũng thật mau.

***

Đảo mắt đã đến giữa trưa, Phương Trần Châu hứng khởi nói rằng tay nghề nấu nướng của bà đã tăng lên đáng kể, muốn đích thân xuống bếp nấu cho chàng nếm thử. Lục Quý Tri đã sớm đoán được, bởi vậy vô cùng bình tĩnh nhận lời.

“Chờ nha, một lát là có!” Phương Trần Châu nói xong đứng dậy ngay, đúng lúc này, Ngọc Dung đột nhiên chạy tới, bẩm Tứ Quý các xảy ra chuyện rồi.

Phương Trần Châu vừa nghe thì ngồi xuống: “Xây ra chuyện gì?”

“Có người có ý gây chuyện, nói bánh ngọt ở Tứ Quý các chúng ta không sạch sẽ, nhưng ông chủ đã cho người xử lý ổn thỏa, chỉ là thân phận của kẻ gây chuyện có hơi đặc thù, cho nên mới đưa tin xin chỉ thị của thái hậu.”

“Đặc thù?” Phương Trần Châu nhất thời nhíu mày, “Đặc thù thế nào?”

“Nghe nói là anh cả của Văn quý nhân trong cung.”

Phương Trần Châu chợt lấy lại vui vẻ, hiện giờ trong mắt thẳng con trai hờ của bà chỉ có mỗi hoàng hậu, một kẻ xoàng như Văn quý nhân, chả có gì phải để tâm. Bởi vậy bà vẫy vẫy tay, Ngọc Dung đã hiểu ý lui xuống.

Lúc này Lục Quý Trì mới bổi rỗi hỏi: “Tứ Quý các là gì thế ạ?”

“Là một cửa hàng mẹ mợ, như kiểu siêu thị ý.” Bà chủ lớn – nữ sĩ Phương Trần Châu ở hiện đại gầy dựng một chuỗi siêu thị từ hai bàn tay trắng, nói, “Khai trương chưa lâu, nào rành ghé qua nhá.”

Lục Quý Trì không khỏi kinh ngạc: “Thật hay giả vậy?!”

“Đương nhiên là thật, lừa mẹ được tiền chắc?”

“Nhưng sao đột nhiên mẹ lại...” Lục Quý Trì quả thực muốn quý xuống lạy, xuyên đến cổ đại, ngồi lên chức thái hậu rồi, thế mà còn bước đi trên con đường tư bản lần nữa, mợ hân siêu thị!

“Vốn dĩ cũng không muốn làm, nhưng chẳng phải mấy hôm trước anh này ngã bệnh sao, nghe nói là vì bên phía Thục Trung xảy ra hạn hán, cấp bách lắm, ” Phương Trần Châu thở dài, “Đưa nhờ này là hoàng đế tốt, cần chính yêu dân, lòng mang thiên hạ, mẹ nghĩ dù sao mẹ ngồi không cả ngày cũng không có gì làm, chỉ bằng nghĩ biện pháp giúp nó. Dù chút tiền vật này cũng chả lấp đầy được quốc khố, nhưng ít nhất cũng góp chút sức lực, phải không?”

Lục Quý Trì không biết những việc này, vừa nghe thì cau mày: “Vậy phía hoàng huynh sao rồi? Sức khỏe đã tốt hơn chưa ạ?”

“Chắc do mệt mỏi quá độ, nằm mấy ngày thì không có việc gì.”

“Còn vùng Thục Trung.....”

“Nghe nói đã nghĩ mọi cách mới gom đủ lương thực cứu tế, ” nhớ tới thẳng con hờ mặt gầy rộc đi, Phương Trần Châu đau lòng quá, “Làm hoàng đế thật không dễ dàng, thiên hạ này nhiều chuyện như vậy, tất cả đều đổ lên vai nó, trông mà mệt thay.”

Lục Quý Trì rất đồng cảm, chẳng chỉ đi một chuyến Hoài Nam, xử lý một chuyện nhỏ xủ đã cảm giác mệt mỏi vô cùng, nhưng Chiêu Ninh để lại luôn bận rộn với những chuyện tương tự thế...

Ồi đại ca đáng thương quá.

“Vậy chuyện này hoàng huynh có biết không?”

“Nó chưa biết đâu, ta định sau này làm lớn, kiếm được tiền rồi mới nói với nó.” Đường đường là thái hậu lại học theo thương nhân đi làm ăn, cũng không biết Chiêu Ninh để có chấp nhận nỗi chuyện này không...

Lục Quý Trì cũng nghĩ như vậy, cần nhắc một lát, chẳng bảo: “Chỗ con có một ít tiền, để con bỏ vào xoay vòng vốn, về sức người cứ giao cho con sắp xếp, tóm lại mẹ đại nhân chỉ cần phụ trách đưa ra mệnh lệnh, còn lại để con.”

Phương Trần Châu cười hi hi: “Hop ý mẹ.”

Hai mẹ con quay sang thảo luận chi tiết công việc, Chiêu Ninh để đứng ngoài cửa, nghe tiếng cười nói thân thiết như mẹ con ruột của hai người, nụ cười già đời thường thấy trên gương mặt y đã có đôi phần chân thật.

Thật sự không biết nói cảm xúc trong y hiện giờ là gì.

Y chỉ thấy rất ấm áp.

Phảng phất như thu đông đã trôi, gió xuân tháng ba lại lần nữa vương vít khắp vùng miền.

Vạn vật sinh sôi, cây cối đâm chồi, chim muông ríu rít.

***

Sau khi ăn cơm trưa, Lục Quý Trì bung một chén thuốc bỏ đi tới Ngự thư phòng.

Chiêu Ninh Đế đang phê duyệt tấu chương, vừa nhìn thấy chén sứ trong tay chàng, miệng y không khỏi méo mó.

Sợ đi vừa rồi y không vào, đó là bởi vì nghe thấy Phương Trần Châu nói muốn đi nấu cơm, kết quả cuối cùng vẫn trốn không thoát.....

Lục Quý Trì thỉnh an y trước tiên, sau đó ra chiều ngoan ngoãn nhưng thực ra là vui sướng khi người khác gặp họa mà thừa rằng: “Mẫu hậu nói chén canh này tuy đắng, nhưng có tác dụng cường thân kiện thể, nhân lúc còn nóng hoàng huynh mau uống đi.”

Chiêu Ninh đế dạo gần đây ngày ngày uống canh này, thân thể đúng là khỏe hơn, nhưng lưỡi thì sắp hỏng tới nơi: “..... Cứ để đó, chốc trầm uống.”

Dứt lời không đợi chàng đáp đã hỏi ngược lại về hành trình đi Hoài Nam.

Lục Quý Trì cũng không miễn cưỡng, ánh mắt sáng lên, bắt đầu đòi thưởng.

Vốn tưởng rằng ông anh keo kiệt này hôm nay sẽ cùng chàng chơi bài Thái Cực, ai ngờ y lại đồng ý luôn, còn để chàng tự đi chọn.

Lục Quý Trì mừng rỡ lắm, đương nhiên không khách khí, lượn lờ vài vòng trong tư khổ của Chiêu Ninh đế, cuối cùng chọn một đôi ngọc bội Thanh Linh khắc hình uyên ương.

Trong “Thiên hạ thống chí” chàng đã bắt gặp loại ngọc này, là một loại ngọc cứng rắn bậc nhất trong truyền thuyết, bởi vậy rất khó điêu khắc. Mà đôi ngọc bội Thanh Linh khắc hình uyên ương trong tay chàng lúc này lại sống động như thật, có thể thấy vô cùng hiếm có.

Hon nữa ngọc Thanh Linh tính chất cứng rắn, hết như kim cương, Lục Quý Trì cầm chặt trong tay không bỏ.

Đây quả thực là tín vật đỉnh ước hoàn mỹ, báu vật gia truyền có một không hai!

“Mỗi cái này thôi à, không cần cái khác?” Chiêu Ninh đế thấy chàng chỉ lựa có vậy, có hơi ngoài ý muốn.

Làm sao có thể! Lục Quý Trì cảm thấy ông anh hờ hôm nay quả là ngày thơ rồi, chẳng lời từ trong tay áo ra vài món bảo bối khác, sau đó lập tức đập đầu tạ ơn, hoàn toàn không cho đối phương cơ hội đổi ý.

Trong phút chốc nụ cười của Chiêu Ninh đế tắt lịm “...”

“Còn bát canh này, hoàng huynh mau uống đi, nghe nói hoàng huynh mấy ngày trước ngã bệnh, mẫu hậu lo lắng đến độ rót nước mát đấy! Giờ thì thân đệ còn có việc, thân đệ cáo lui ha!” Lục Quý Trì nói xong bèn ôm một đống bảo bối chuẩn mắt, để lại Chiêu Ninh đế với nụ cười cứng đờ, mắt nhìn bóng lưng đệ đệ, lòng vừa đau đớn vừa hối hận.

Rốt cuộc lúc trước y trúng phải tà gì, mà lại đồng ý cho thẳng nhai kia dạo quanh tư khổ?!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 111: Sự tra tấn ngọt ngào

Sau khi rời khỏi Ngự thư phòng, Lục Quý Tri đi thăm thập công chúa.

Thập công chúa đang vẽ tranh, vừa nghe anh trai tới, gương mặt nhỏ chợt đỏ bừng, vội vàng lấy giấy che lên bức tranh còn dang dở.

Đáng tiếc do quá nóng vội, nàng chỉ che kịp được phần đầu, không che được chân, bởi vậy Lục Quý Tri vừa đến đã thấy trên bức tranh kia, một đôi chân phái nam để trần, dài thẳng tắp.

“...”

Không cần nghĩ cũng biết, chắc kèo là cọng rau già bèo nhèo Tàn Tranh.

Lục Quý Tri thật sự cạn lời khi thấy em gái ngày thường thì nhút nhát e dè mà cứ dính tới chuyện này lại to gan thẳng thắn đến phát sợ, phải rõ lâu chàng mới bật thốt được một câu: “Em với Tàn Tranh sao rồi?”

“Chàng nói chờ anh về, rồi mới đi cầu thân với hoàng huynh...” Thập công chúa xấu hổ cúi đầu, đôi mắt cong cong lại ngập tràn sung sướng, “Anh ơi, Tàn tướng quân... Hí hí, chàng nguyện ý cưới em đó! Chàng còn nói sẽ đối xử tốt với em, khiến em cả đời vui vẻ!”

Chờ chàng về? Lục Quý Tri sững sốt, đoạn khẽ hừ một tiếng.

Chàng là anh trai cùng mẹ của con bé, họ Tàn kia nếu dám đi cầu thân Chiêu Ninh để khi chưa có sự đồng ý của chàng, để xem chàng xử hần ra sao.

“Có nằm mơ em cũng không nghĩ chàng sẽ đồng ý cưới em! Lúc đó em đi gặp chàng, còn sợ chàng sẽ tức giận đuổi em đi, dù sao thì bức tranh kia...” Nhớ tới bức tranh mỹ nam cời trần tắm bên trong hà bao, khuôn mặt thập công chúa càng thêm đỏ, giọng cũng lí nhí hơn, nhưng sự si mê trong giọng điệu thì không hề mờ nhạt, “Em biết ngay mà, Tàn tướng quân không hề giống người thường.”

Nhìn em gái vừa mở miệng đã ca ngợi người yêu không ngớt, Lục Quý Tri: “...”

Được được được, Tàn tướng quân nhà em là tốt nhất, Tàn tướng quân nhà em cứ nhất được chưa!

Thiếu niên nay đã hay cái gì gọi là ‘gái lớn già chồng như bát nước hắt đi’, chàng bắt đầu đi trốn mắt, song thấy tiểu cô nương vui vẻ như vậy, đoạn cũng đành cười theo nàng.

“Thích hần đến thế cơ à?”

Thập công chúa gật đầu lia lịa, đôi mắt cong cong, vô cùng kiên định.

Thích chàng, thật sự rất thích rất thích.

“Được rồi, chỉ cần em vui vẻ, đừng nói là một Tàn Tranh, ngày nào đó Chi Chi của chúng ta muốn mở rộng hậu cung, nạp thêm nhiều trai đẹp, anh đây cũng sẽ không phản đối.” Lục Quý Tri hàm hồ nói xong bèn rời cung tìm em rể tương lai.

Để lại Thập công chúa ngơ ngác trông theo bóng dáng chàng, không biết thế nào lại lóe lên linh cảm, vội đề bút vẽ thêm rất nhiều trai đẹp có diện mạo tương tự Tàn Tranh ở bên cạnh hình vẽ hần.

Bức tranh này được nàng đặt tên là ‘Quần nam hi thủy đồ’, sau đó ngày nào nàng cũng phải lôi ra ngắm nghía kiệt tác của bản thân mới thỏa.

Một ngày nọ sau khi đã thành thân, không cần thận bị Tàn Tranh trông thấy, chọc đến hũ giấm núi bang đó làm hần gãy vỡ nàng tới mức hai ngày không xuống giường nổi, đương nhiên đó là chuyện về sau.

***

Không chờ Lục Quý Tri đến Tàn phủ, Tàn Tranh đã tự mình xuất hiện.

Lục Quý Tri quan sát hần một lượt, cảm thấy chỗ nào cũng tệ, nhưng mà em gái chàng thích, chàng có bất mãn nữa cũng đành thôi. Nhưng mà đồng ý thì đồng ý, lóe được vẫn phải lóe, cần hỏi vẫn phải hỏi, bởi thế Lục Quý Tri liếc mắt nhìn gã thanh niên không biết đã chờ ở cửa cung bao lâu, hắt cằm, cực kỳ kiêu ngạo.

“Tàn tướng quân tìm bốn vương có việc à?”

Tàn Tranh cảm thấy màn diễn xuất này của tên Tàn vương đáng ghét thực ngu ngốc, song hần đang có chuyện cầu người, đương nhiên không thể nói thẳng, chỉ đành vờ như không hiểu, hành một cái lễ rõ lớn với chàng: “Thần và thập công chúa đôi bên nên nhau, mong điện hạ thành toàn, để công chúa gả thấp cho vi thần, thần nhất định sẽ bảo vệ nàng ấy chu toàn, không để công chúa chịu nửa điều uất ức.”

“Đôi bên cần mến nhau?” Lục Quý Tri nguyệt hần, hừ lạnh, “Không phải Tàn tướng quân từng nói, từ trước đến nay chỉ coi Chi Chi như em gái sao?”

“Trước kia là vậy,” Tàn Tranh tất nhiên đã có chuẩn bị, bình tĩnh đáp, “Sau đó không biết tự bao giờ đã không phải nữa.”

“Cầm thú!” Lục Quý Tri giả vờ lên án hần, “Chi Chi ít tuổi hơn anh, thế mà anh cũng xuống tay được!”

Nếu Tàn Tranh biết tuổi thực của chàng, kiểu gì cũng xem thường chàng ‘chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho trăm họ đốt đèn’, tuy nhiên hần lại không biết, hơn nữa bản thân vẫn còn lúng túng với chuyện này, không khỏi có chút chột dạ: “Khụ, thần sẽ đối xử tốt với nàng ấy.”

“Hứa suông ai chả hứa được,” Lục Quý Tri hàm hè, “Anh lấy gì ra bảo đảm?”

“Lấy tính mạng của thần,” mẹ hần từng nói, nếu muốn cưới được vợ, nhất định phải tỏ ra mười phần thành khẩn, bởi vậy tuy rất xấu hổ, nhưng Tàn Tranh chỉ ngập ngừng một lát, vẫn kiên định nói tiếp, “Thần sẽ một lòng một dạ với nàng ấy, cả đời không nạp thiếp, nếu không làm được, điện hạ có thể giết thần bất cứ lúc nào, thần tuyệt không phản kháng.”

Lục Quý Tri vẫn còn bất mãn, xoáy sâu vào hai mắt hần, song không nghĩ ra điều gì để bôi móc thêm.

“Hừ, lợi cho nhà anh!”

“Đa tạ điện hạ.” Trên gương mặt trước giờ vô cảm của Tàn Tranh hiếm khi lộ ra nét vui mừng, hần nói xong lại hành lễ với chàng, rồi quay đầu tới chỗ Chiêu Ninh để xin ý chỉ từ hôn.

Động thái cũng thật nhanh chóng, Lục Quý Tri nhìn theo mà mí mắt giật liên tục, bỗng dưng có chút hồi hận. Song lại nhớ tới những thủ đoạn mà bố vợ tương lai từng hành chàng, chàng không còn xoắn xuýt nữa, chỉ vuốt cằm cười đen tối, cả người thấy khoan khoái hần lên.

Qua mấy hôm nữa là chàng được giải thoát rồi, nhưng những ‘ngày lành’ của Tàn Tranh thì mới chỉ bắt đầu thôi.

Ha ha, vui quá!

***

Lục Quý Tri hôn hờ trở về vương phủ đánh một giấc trưa, vừa tỉnh lại không lâu, đã thấy Lạc vương ịu xiu đi tới.

Buổi sáng y cũng tiến cung, nhưng không trùng với Lục Quý Tri, nên hai người không gặp nhau.

Nhắc thấy đáng về buồn bực trên gương mặt tuấn tú ngăm đen của người anh em, Lục Quý Tri ngờ ngợ: “Thái phi nương nương không đồng ý cho anh cưới Gia Cát cô nương làm vương phi à?”

Ngoài dự đoán, Lạc vương lại lắc đầu: “Không phải mẫu phi, là Tử Tú.”

“Gia Cát cô nương?” Lục Quý Tri sững sốt, “Nàng ấy làm sao?”

Lạc vương tủi thân đáp: “Hình như nàng ấy không muốn gả cho anh.”

Lục Quý Tri: “...Anh đã làm gì?”

“Tôi hôm qua, trong phủ có hai nha hoàn không hiểu chuyện đụng chạm nàng, nàng ấy tức giận,” Lạc vương buồn bực kể, “Anh biết nàng ấy tính tự do thoải mái, không thích cuộc sống nặng nề quy củ, cũng không muốn bị trói

buộc ở kinh thành, nhưng anh thật sự thích nàng, anh không muốn để nàng rời đi...”

“Nàng ấy nói sẽ đi ư?”

“Nàng ấy chưa nói, nhưng trông cô vẻ không vui, anh lo...”

Lục Quý Trì không biết vì sao ông anh hờ này lại đến nhờ chàng làm cố vấn tình cảm, chàng xoa xoa khóe miệng đang run rẩy, bảo: “Lo lắng thì có ích gì, nếu anh không muốn nàng ấy đi, anh phải nghĩ cách làm nàng ấy thích nơi này, sau đó sẽ vui vẻ đồng ý ở lại.”

Lục vương ngăn ra, đôi mắt hơi sáng lên: “Chú nói có lý! Nhưng mà... Nhưng mà làm thế nào mới khiến nàng ấy thích kinh thành?”

Lục Quý Trì: “Chuyện này chẳng phải quá dễ ư? Dắt nàng ấy ra ngoài chơi, mua đồ cho nàng ấy, giúp nàng kết giao bằng hữu, khiến nàng ấy này sinh lưu luyến với nơi này!”

Lục vương làm vào trầm tư.

Dẫn nàng đi ra ngoài chơi, mua đồ cho nàng nói thì dễ, giúp đỡ nàng kết giao bằng hữu, khiến nàng này sinh lưu luyến với nơi này... Đúng lúc đó Ngụy Nhất Dao từ bên ngoài đi vào, bẩm Khương Hằng phái người tặng đồ, Lục vương chợt nảy ý, cả người phấn chấn.

“Em họ! Đúng rồi, có thể để Tú Tú qua chơi với em họ, tiện thể học tập lễ nghi trong cung! Mẫu phi từ trước đến nay yêu thương A Hằng, để con bé chỉ bảo, Tú Tú không phải lo sau này tiến cung gặp mẫu phi sẽ khiến mẫu phi không thích!”

Lục Quý Trì chê bai đáng vẻ đắc ý của y, đang định đáp đũa bị Lục vương dè vai xuống, “Anh quay về đón Tú Tú, lát chúng ta gặp nhau ở Khương phủ nha!”

Lục Quý Trì còn chưa kịp phản ứng, y đã biến mất như một cơn gió.

Gặp... gặp nhau ở Khương phủ?

Bỗng nhiên nhớ tới sự cố lúng túng đêm qua, Lục Quý Trì đỏ phừng mặt.

“Này này! Anh quay lại! Ai nói muốn gặp anh ở Khương phủ! Anh đi mà đi một mình! Em không đi!”

***

Miệng nói không đi, sau rồi chàng vẫn bị đánh bại bởi nỗi nhớ nhưng dằng dẵng hai tháng trời, bèn lẻ lết đi theo. Trên mặt Lục Quý Trì ra vẻ bình tĩnh, trong lòng lại hoang mang rối rắm cứ chúi mắt xuống đất, chỉ sợ bản thân vừa ngẩng đầu lên phải đối diện với ánh mắt khinh bỉ của Khương Hằng.

Khương Hằng buồn cười nhìn thiếu niên từ lúc vào cửa tới giờ chưa dám nhìn thẳng vào nàng, bàn tay nhỏ bé dưới bàn lò mò qua, nhẹ nhàng nắm lấy đầu ngón tay của chàng.

Lục Quý Trì sững sốt, vội nắm chặt tay nàng, khóe miệng thâm nhếch lên.

Hằng Hằng nhà chàng không chê bai chàng nè!

Nhưng mấy hôm nay chàng phải bồi bổ thân thể thật tốt mới được, như thế thì đêm động phòng hoa chúc mới có thể nửa mồi nhục xura!

Đúng... Vấn đề này cần thiết phải lấy lại phong độ.

Sau khi âm thầm đặt mục tiêu, sự quẫn bách mãnh liệt trong lòng người ngoại quá nửa, Lục Quý Trì hắng giọng, ngẩng đầu nhanh chóng liếc nàng một cái, rồi lại dò mắt quay đầu đi.

Vừa nhìn thấy nàng đã muốn ngo ngoe rục rịch, khụ khụ, muốn giết ta đây mà.

Khương Hằng nom bộ dạng của chàng thú vị cực kỳ, cười tùm tùm nheo đầu ngón tay chàng, giữa hàng chân mày từng chút từng chút vẽ ra ý cười.

Lục Quý Trì nhất thời cảm nhận được sự tra tấn ngọt ngào này.

“...Đã vậy thì em họ à, Tú Tú trông cậy cả vào cô nhé.” Lục vương rốt cuộc cũng nói xong mục đích của mình.

Khương Hằng xóc lại tinh thần, gật đầu, quay sang chị dâu họ kiểm chỉ đầu Cừu tương lai, nàng khẽ mỉm cười: “Anh họ và chị dâu cứ yên tâm, em biết nên làm như thế nào.”

Nàng trời sinh xinh đẹp, giờ tay nhấc chân đều toát hết lên những ưu nhã đoan trang của một tiểu thư khuê các chính hiệu, Gia Cát Tú Tú vốn còn lo lắng nàng sẽ giống như đám nha hoàn trong phủ Lục vương, chứng mất với mình, đột nhiên nghe được hai chữ ‘Chị dâu’, nàng thẹn thùng lắm: “Em, em còn chưa phải mà.”

“Sẽ nhanh thôi.” Tiểu cô nương trắng trẻo mềm mại, tuy không quá rực rỡ chói mắt, song lại mang vẻ ngây thơ đáng yêu, vô cùng dễ gần, Khương Hằng nháy mắt với nàng, cười bảo, “Dĩ thích nhất những tiểu cô nương đáng yêu thú vị, nhất định sẽ không ngăn cản hôn sự của em và anh họ đâu.”

Tinh cách tốt, nhân phẩm tốt mới là quan trọng, thân phận ấy à, Tản gia không quan tâm. Đương nhiên cho dù có để ý, cũng có cách xử lý đơn giản.

Ánh mắt nàng nhìn mình thật ôn hòa và bình lặng, Gia Cát Tú Tú nghe vậy thì an tâm hơn nhiều.

“Thật vậy sao...” Nàng cuối cùng cũng nhoen miệng cười, “Em có chỗ nào không tốt, A Hằng... Em có thể gọi chị là A Hằng không, chị dạy cho em, em chắc chắn sẽ chăm chỉ học, sửa lại cho đúng...”

Khương Hằng nở nụ cười: “Được.”

“Chị cũng có thể gọi em là Tú Tú.” Gia Cát Tú Tú nói xong, ngược ngừng chỉ vào Nghiêm Ngừ đứng sau, “Đúng rồi, đây là A Ngừ, hiện giờ nàng ấy là nha hoàn của em, cũng chưa biết nhiều lễ nghi, cho nên...”

Ánh mắt dừng lại trên người cô nương trẻ tuổi dung nhan xuất sắc, luôn đứng cúi đầu phía sau, thoạt trông như rất mực an phận thủ thường, Khương Hằng cười gật đầu: “Chị sẽ tìm người dạy cho cô ấy.”

“Cảm ơn chị!”

Gia Cát Tú Tú hoàn toàn thả lỏng, Nghiêm Ngừ cũng tiến lên một bước, hành lễ với nàng nhưng trông chẳng ra sao: “Đa tạ tiểu thư.”

Giọng nàng ta khàn khàn, thực không hợp với vẻ xinh đẹp bên ngoài, Khương Hằng hơi ngạc nhiên, lại không hỏi nhiều, chỉ cười đáp: “Không cần khách khí.”

“Hi hi.” Vẫn là Lục vương trông vợ tương lai ở chung với em họ đến là hợp cạ, không nhịn được mà cười ngây ngô hai tiếng.

“Chep chep.” Lục Quý Trì cảm thấy bộ dáng đắc ý của y thực sự ngu ngốc, thế mà lại không hay bản thân trong mắt người khác so với ông anh hờ này chả khác gì nhau.

Khương Hằng nín cười cúi đầu, bẻ đầu ngón tay đếm, ày... còn năm ngày nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Đón dâu

Thời gian thấm thoát, chớp mắt đã qua hai ngày.

Sáng sớm hôm nay, Lục vương dẫn theo Gia Cát Tú Tú vào cung ra mắt Tản thái phi.

Tần thái phi là người coi mở, không khó sống chung, hơn nữa có Khương Hằng dẫn đường chỉ lối, Gia Cát Tú Tú dễ dàng giành được thiện cảm của bà.

Con trai đã lớn tuổi mà cứ y như hòa thượng không chịu thông suốt, ngày ngày coi cái cuộc như bảo bối, dù Tần thái phi có rộng rãi, coi mở đến thế nào, cũng phải sốt ruột trong chuyện này. Bởi thế sau khi gặp được Gia Cát Tú Tú, bà vội đến chỗ Chiêu Ninh để đòi thánh chỉ từ hôn ngay.

Chiêu Ninh để lại không hài lòng lắm với Gia Cát Tú Tú, nghĩ xuất thân của nàng quá thấp, tội cho cậu em trai mình, song mẹ ruột người ta còn không có ý kiến, người làm anh cả như y có thể nói sao, chỉ đành mau chóng định ra ngày thành thân, rồi viết ý chỉ từ hôn.

Ngoài ra, để tránh người ngoài lời ong tiếng ve, y còn để Gia Cát Tú Tú nhận cha Tần Tranh làm nghĩa phụ, như thế nàng sẽ trở thành tiểu thư Tần gia, theo vai vế là em họ Lạc vương, thân càng thêm thân.

Chuyện này làm Lạc vương vui phở lớ, cả ngày toét miệng khoe răng trắng, thiếu điều chọc mù mắt chó của quần chúng vậy.

Gia Cát Tú Tú thì bình tĩnh hơn nhiều, tính nàng hồn nhiên không cầu nể, bởi vì thích Lạc vương nên mới đồng ý tới kinh thành. Nay đã tới, chuyện đã thành, không còn gì phải đắn đo, nàng chỉ cần yên tâm ở Tần gia, chờ ngày xuất giá.

Bởi vì nhận Tần lão gia làm nghĩa phụ, mối quan hệ giữa nàng và Khương Hằng càng thêm gần gũi, thấy Khương Hằng sắp xuất giá bận rộn luôn tay, nàng bèn xung phong đi tới hỗ trợ.

Khương Hằng không thể chối, Gia Cát Tú Tú rất khéo tay, không hề bán nàng, trái lại giúp nàng không ít việc. Được cái có nha hoàn Nghiêm Ngừ bên cạnh cũng an phận, hiểu chuyện, không làm người ta sinh ghét.

Hai người qua lại rất hợp, dần dần nảy sinh tình bạn.

Đương nhiên không thể không nhắc tới Lục Quý Trì, kẻ vui sướng nhất thời gian này.

Sắp làm chủ rể, nên mặt mày tươi tắn, xuân quang rạo rực, bước đi như lướt vậy.

Nhưng mà...

“Vẫn định ăn thận dê à? Điện hạ đã ăn mấy ngày trời rồi, không ngán à?”

“Cảm rảm làm gì, kêu anh chuẩn bị thì anh cứ chuẩn bị đi!”

“...Ồ.” Ngụy Nhất Dao buồn bực nhìn thiếu niên trước nay luôn ghét thịt dê, bỗng dưng lại điên cuồng ăn thận dê suốt mấy hôm liền...à, còn cả rau họ nữa, đoạn cũng không dám ý kiến thêm.

Đợi cho anh ta lui xuống, Lục Quý Trì mới há hốc há dạ nhìn lướt xuống phía dưới.

Rửa mớ nhục xua! Cố lên!

“Điện hạ, có người Bắc Hạ tới.”

Đột nhiên có thị vệ đi vào bẩm báo, Lục Quý Trì ngạc nhiên trong giây lát, ánh mắt bỗng sáng lên: “Mau mời!”

“Dạ!”

Một lát sau, thị vệ nọ dẫn theo hai người đi vào.

“Tham kiến Tần vương điện hạ.”

Giọng nói này nghe rất quen, Lục Quý Trì ngẩng đầu nhìn, có hơi ngoài ý muốn: “Nhị công chúa?”

“Tôi đây. Đã lâu không gặp, điện hạ vẫn khỏe chứ?” Thiếu nữ vận nam trang, nom cực kỳ anh tuấn tiêu sái, vái chào chàng.

Lục Quý Trì đáp lễ, mời nàng ngồi xuống, sau đó hiếu kỳ hỏi: “Sao nhị công chúa lại tới đây?”

“Đương nhiên là tới đưa quà tặng.” Vũ Văn Hợp Diệp tiếc nhìn chàng trai sắp thành chủ rể của người ta, rồi mỉm cười ngoài đầu nhìn cô gái cũng vận trang phục phái nam, tướng mạo dịu dàng thủy mị đứng phía sau, gật đầu một cái, “Đặng lên.”

“Dạ.” Cô gái kia vừa đáp, vừa từ trong tay áo lấy ra một hộp gỗ lớn chừa bàn tay, đặt lên trên bàn đá.

Lục Quý Trì nhất thời kích động: “Đây là...”

“Chẳng phải điện hạ muốn nắm lửa sao?” Vũ Văn Hợp Diệp gật đầu, “Nó đấy.”

Mẹ kiếp, người anh em quá là tuyệt vời!

Lục Quý Trì như không kịp đợi chờ mà mở ngay chiếc hộp ra nhìn, quả nhiên huyết lĩnh chi giống y đúc trong truyền thuyết. Chàng vui quá, đứng phất dậy: “Đa tạ nhị công chúa! Nào về hãy nói với anh của cô, bốn vương nọ y một ân tình!”

“Vương huynh của tôi nói, đây là quà tặng, không phải ân huệ.” Vũ Văn Hợp Diệp lại bật cười, “Chỉ là Hợp Diệp có một yêu cầu quá đáng...”

Lục Quý Trì bất ngờ nhìn sang: “Cô nói đi.”

“Hợp Diệp đặc biệt thương thức nam tử Đại Chu, muốn gả tới Đại Chu làm vợ, không biết Tần vương điện hạ có mối nào thích hợp hay không?” Vũ Văn Hợp Diệp không hề xấu hổ mà biểu đạt nguyện vọng tìm một người đàn ông tốt ở Đại Chu để lấy làm chồng của cô nàng.

Lục Quý Trì sững người: “Chuyện này... Cô có thể đi tìm bên làm mai á.”

Tìm chàng làm gì? Chàng có phải bà mối đâu!

“Chẳng phải có câu ‘ngưu tầm ngưu, mã tầm mã’ sao? Tôi muốn tìm một người thông minh lương thiện lại điển trai như điện hạ vậy.” Vũ Văn Hợp Diệp không giấu diếm sự thương thức của mình với chàng, may không có ý cướp hôn, nếu không Lục Quý Trì chỉ có thể tổng khứ cô nàng đi.

Tuy nhiên nàng đường đường là một công chúa, lại chạy tới đây nói muốn lập gia đình, Vũ Văn Cạnh không quản nàng ư?

Nào Lục Quý Trì nhanh chóng hoạt động, nhớ tới ít hôm trước chàng có nghe Chiêu Ninh đề nhắc tới chuyện Bắc Hạ vì nội loạn mà quốc lực suy giảm đáng kể, trong đầu ngờ ngợ.

“Ý định này của nhị công chúa... Vương huynh của cô có biết không?”

“Biết chứ, nếu không sao anh ấy lại đồng ý cho tôi tới?” Vũ Văn Hợp Diệp không chút chột dạ, đáp, “Về những chuyện khác, điện hạ yên tâm, tôi chẳng qua ưa tướng mạo tuấn tú của nam nhân Đại Chu, đồng thời cảm thấy kết thân có lợi cho sự phát triển của Bắc Hạ tôi mà thôi.”

Quả nhiên vì hòa thân.

Vũ Văn Cạnh thương yêu em gái là vậy, ngày hôm đó đàm phán hòa bình cũng đã bác bỏ điều khoản hòa thân trong hiệp ước, thế mà giờ Vũ Văn Hợp Diệp lại xuất hiện ở đây, hiển nhiên là chủ ý của cô nàng.

Ồi một cô nương lòng mang đất nước, dám hy sinh cả hôn nhân của mình... Lục Quý Trì xúc động, càng thêm kính nể, đoạn gật đầu với cô nàng, trịnh trọng nhận lời: “Tôi biết rồi, tôi sẽ giúp cô lưu ý.”

Đại Chu là nước chiến thắng, đương nhiên sẽ không hạ thấp để cầu thân Bắc Hạ, xem xét tình hình hai nước trước mắt, hòa thân là chuyện đôi bên cùng có lợi, hiện giờ Vũ Văn Hợp Diệp tự mình tìm tới cửa, không lý gì chàng lại cự tuyệt.

Vũ Văn Hợp Diệp đương nhiên cũng hiểu, nàng như đã biết trước, nhoen miệng cười: “Đa tạ Tần vương điện hạ.”

“Điện hạ!” Đúng lúc này, Vương Thăng từ ngoài lao vào, nét mặt căng thẳng, “Khương phủ truyền tin tới, A Từ công tử đột nhiên phát bệnh, tình hình nguy cấp!”

“Anh nói gì?!”

***

Khương Từ do vô tình nhiễm lạnh mới trở bệnh.

Quảng thời gian này bệnh tình của cậu tương đối ổn định, ít tái phát, đám người hầu bên cạnh chủ quan hơn, thế là xảy ra sơ sót.

Lúc Lục Quý Trì mang theo huyết linh chi và thái y chạy tới Khương phủ, Khương Từ đã rơi vào hôn mê, hô hấp trở nên yếu ớt. Khương Hằng mặt tím ngắt, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh đứng ở mép giường, trái ngược hoàn toàn với hình ảnh Khương Lâm Thâm hai mắt đỏ sẫm, gào thét inh ỏi bên cạnh.

Bây giờ có nói gì cũng vô ích, Lục Quý Trì nắm chặt lấy bàn tay lạnh như băng của nàng, đưa huyết linh chi mà Vũ Văn Hợp Diệp mang tới cho thái y: “Bằng bất cứ giá nào, cũng phải cứu được công tử cho ta.”

“Dạ!”

Vị thái y đỏ mặt sờ huyệt trên trán, bụng hộp gỗ nhỏ đi xuống.

Vũ Văn Hợp Diệp đi theo chân chữ trong chốc lát, đoạn chỉ vào cô gái dịu dàng sau lưng mình, cất lời: “A Kính là đệ tử của thần y Bắc Hạ – Hạ Dương Tử, chừ vị nếu cần, nàng ấy có thể giúp một tay.”

Lục Quý Trì có nghe nói về người tên Hạ Dương Tử này, gã thuộc hạ là vu y nước La Nam của Vũ Văn Minh rất giỏi chế độc, trước đó Vũ Văn Cảnh vô tình trúng chiêu của bọn chúng, nhưng không hề hoảng hốt, có lẽ bởi vì có vị Hạ Dương Tử bên cạnh điều chế thuốc giải.

Lục Quý Trì ngẫm nghĩ giây lát, gật đầu với nàng: “Vậy làm phiền A Kính cô nương rồi.”

Hiện giờ, thêm một người sẽ thêm một phần lực. Huống chi huyết linh chi kia là thảo dược Bắc Hạ, thái y Đại Chu chưa từng gặp qua, đương nhiên không thông thuộc bằng nàng ấy.

Hơn nữa, lấy tình hình quan hệ hiện nay của hai nước, Vũ Văn Hợp Diệp không lý gì lại gây bất lợi với Khương Từ, nên chàng không quá lo lắng.

Khương Hằng cũng hiểu, nàng vội né người nhường chỗ, cảm kích tạ ơn Vũ Văn Hợp Diệp và cô nương A Kính kia.

A Kính cô nương quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, nhanh chóng giúp thái y chế ra phương thuốc thích hợp nhất dành cho Khương Từ, vắt và kéo cậu từ Quý môn quan trở lại.

Lục Quý Trì thấy vậy mới thờ phào nhẹ nhõm, nhéo đầu ngón tay trắng như tuyết của Khương Hằng: “Đừng lo lắng, có huyết linh chi rồi, A Trì nhất định sẽ khá hơn.”

Khương Hằng không đáp, nàng nhận ra sau lưng mình đã ướt đầm mồ hôi.

“Đừng sợ, Hằng Hằng, đừng sợ.”

Giọng dịu dàng trấn an của thiếu niên lại vang lên bên tai, vành mắt Khương Hằng dần phỉm đỏ.

Nàng thực sự không dám tưởng tượng nếu vừa rồi chàng không kịp thời mang huyết linh chi tới, A Từ sẽ ra sao.

Người này...

Ôi người này...

Nàng phải may mắn thế nào mới gặp được chàng

***

Bệnh tình của Khương Từ dần dần ổn định trở lại.

Không biết có phải do cảm giác được hay không, vào buổi tối trước ngày Khương Hằng và Lục Quý Trì thành thân, cuối cùng cậu cũng tỉnh lại sau mấy ngày mê man.

Mối tơ vò trong lòng Khương Hằng mấy hôm nay hoàn toàn được cởi lỏng, lại nghe nói dù chỉ cần thêm ít thời gian nữa, song huyết linh chi quả thật có khả năng chữa dứt bệnh của Khương Từ, nàng kiềm chế lắm cũng không thể ngăn lại những giọt nước mắt hạnh phúc.

Tàng đá lớn đè nặng nơi nội tâm mười mấy năm qua, rốt cuộc đã được gạt bỏ.

“Chỉ chờ yên tâm xuất giá, đợi sau này... Đợi sau này em khỏi bệnh, ngày nào em cũng qua thăm chị...” Cậu thiếu niên bề bóng, vừa tìm được hi vọng sống, cả người như bùng sáng, chỉ là nghĩ đến ngày mai chị mình sẽ đi lấy chồng, nụ cười tái nhợt của cậu lại nhuộm nấy phần đầu hui.

Khương Hằng chớp mắt để ngăn mình rơi lệ, đoạn nàng nhéo lấy cái má chã có mấy lạng thịt của cậu, cười: “Được, chị sẽ chuẩn bị món ăn em thích rồi chờ em.”

“Dạ...” Khương Từ cười thỏa mãn rồi lại lăn ra ngủ.

Cậu vừa mới tỉnh lại, tinh thần còn chưa tốt hẳn, thái y đã nói, trải qua cửa ải này thân thể của cậu sẽ ngày càng tốt hơn, đến lúc đó không cần nom nớp lo sợ cậu có thể ra đi bất cứ lúc nào như trước nữa.

Khương Hằng ngồi bên mép giường một lúc, đến khi Khương Lâm Thâm tới thúc giục, nàng mới trở về phòng ngủ.

Chờ ngày mai thức dậy, nàng sẽ xuất giá rồi.

Gã cho chàng thiếu niên tuần tú hiền lành, chói chang như ánh mặt trời nhưng cuốn hút quá đổi.

Thật tốt quá...

Khương Hằng mỉm cười, nhắm hai mắt lại.

Nàng cho rằng bản thân sẽ mất ngủ, nhưng có lẽ do dạo gần đây quá mệt mỏi, mãi mới được thư thả, không bao lâu sau nàng đã đi vào giấc mộng, một đêm ngủ yên.

Trái lại, Lục Quý Trì phấn khởi tới không ngủ được, buổi sáng hôm sau đỏ quàng mắt thâm sì, làm mọi người không khỏi thầm cười nhạo.

Cũng may người gặp chuyện vui tinh thần luôn thoải mái, mặt chàng hơn hờ thấy rõ, không có vẻ nào là tiêu tụy.

Phượng Trần Châu và vợ chồng Chiêu Ninh để đi tới từ sớm, thấy bộ dạng chàng ngủ gật, toét miệng cười đến tận mang tai rồi là gai mắt, nhưng cũng không tránh được vui lây.

Những người có tình rồi sẽ tìm về bên nhau, khiến ta cảm thấy vui sướng hân hoan.

“Điện hạ, giờ linh sắp tới, chúng ta nên lên đường rồi!”

“Đã biết!”

Đợi đến khi thình an ba tòa núi lớn, trở về phòng ngắm lại mình trong gương một thân áo cưới đỏ rực, nom cực kỳ anh tuấn khôi ngô, Lục Quý Trì mới hôn hờ cười lên con ngựa lớn, dẫn đầu đoàn rước dâu, được mọi người vây quanh đi tới Khương phủ.

Khương Hằng đã sớm ở đó, trang vận rực rỡ đợi chàng.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Những người có tình, rồi sẽ tìm về bên nhau

Lễ rước dâu ở Đại Chu có tập tục ‘chặn cửa’ (*), dù Lục Quý Trì là hoàng thân quốc thích cũng không thoát.

(*) Nguyên văn – 屏門/丁 – Hán Việt: sấm môn – đại khái để chỉ tập tục dâng trai đến dâng gái phải trải qua nhiều thử thách mới rước được dâu. Cái này mình xem nhiều phim thì thấy vậy thôi chứ search nguyên văn trên baike thì nó không nói rõ lắm.

Tuy nhiên chàng đã chuẩn bị từ trước, dẫn theo một toán thanh niên lấy Tề Ngan cầm đầu phe ăn chơi trác táng, Lâm Sanh cầm đầu phe tài tử thư sinh, lại thêm một loạt võ tướng trẻ tuổi đại diện phe vũ lực cùng với vô số bao lì xì nặng ký, chỉ một chốc đã thành công xông vào.

Khương Lâm Thâm vốn có ý hành chàng ra bã: “...”

Ha sói con cũng ranh lắm!

Lục Quý Trì hếch cằm đắc ý, có vấn có võ, lại còn giàu có chịu chơi, phen này chàng mà còn không cưới được vợ, chàng sẽ cùng họ với ông!

“Xem kia! Tân nương ra rồi kia!”

Còn đương khoái chí, đám người vây xem bỗng nhiên reo hò loạn lên, Lục Quý Trì ngẩng đầu theo bản năng, thấy Tàn Tranh đang công Khương Hằng đi ra ngoài — cũng bởi thân thể Khương Từ bắt tiện, Khương Hòa lại còn quá nhỏ, vì thế nhiệm vụ công cô dâu ra cửa rơi xuống đầu người anh họ Tàn Tranh.

Thế nhưng ông anh họ này hoàn toàn trở nên vô hình, trong mắt hay trong đầu Lục Quý Trì hiện giờ đã choáng ngập bởi hình ảnh thiếu nữ vận giá y đồ thắm, xinh đẹp rực rỡ như ngọn lửa.

Dẫu cho nàng có đang trùm khăn đỏ tân nương, không hề lộ mặt, nhưng ngay giây phút trông thấy nàng, hô hấp của chàng đã bị bưng kín, con tim đập loạn liên hồi.

“Mời tân nương lên kiệu!”

“Điện hạ? Mời tân nương lên kiệu đi thôi!”

Cho đến khi giọng nói vui mừng cao vút của hi nương vang lên bên tai, chàng mới xốc lại tinh thần, giữa tiếng cười vang hoan hỉ của đám đông, đôi bàn tay chẳng biết tự lúc nào đã rịn một lớp mồ hôi mỏng, gấp gáp mà kiên định nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

“Hằng, Hằng Hằng...”

“Hùm!”

Giọng nói ngọt ngào mềm mại hơn mọi ngày, thiếu niên nghe mà lòng như bay bổng, môi hé một nụ cười sáng ngời: “Ta sẽ đối xử tốt với nàng!”

Khương Hằng khẽ cười, sự buồn bã vì phải rời xa gia đình dần nguôi ngoai: “Thiếp cũng sẽ đối xử với điện hạ thật tốt!”

Lòng ngực dòn dập căng phồng, bị lấp đầy bởi cảm giác sung sướng chưa từng có, Lục Quý Trì đè nén kích động muốn ngửa đầu lên trời há miệng cười to, dưới ánh mắt khó tá của Tàn Tranh bên cạnh, cẩn thận đỡ nàng lên kiệu hoa.

“Khởi kiệu!”

Trong tiếng kèn trống hân hoan náo nức, thiếu niên cuối cùng đã nghênh đón được người con gái chàng yêu mến bấy lâu.

***

Phù Tân vương cách Khương phủ một đoạn, Lục Quý Trì muốn để Khương Hằng nở mày nở mặt, nên dựa theo phong tục mà lượn qua lượn lại mấy vòng, vừa đi vừa rải lì xì, khiến dân chúng hóng xem càng thêm phấn khích.

Cùng lúc đó, Phù Tân vương cũng vô cùng náo nhiệt.

Ba nhân vật lớn trong cung đều xuất hiện, kéo theo vân vũ bá quan nô nức đến chia vui, kể cả những kẻ không nhận được thiệp mời cũng nghe tiếng mà đến, quà mừng chất cao như núi.

Mọi người trong phủ Tân vương bận rộn đến văng đầu, cũng may có Lạc vương và người của phủ Nội vụ hỗ trợ, mới miễn cưỡng ứng phó được.

Về phòng tân hôn, Phương Trân Châu lại phái mấy quý phụ có kinh nghiệm trong tông thất trợ giúp sắp xếp, ngoài ra còn có thập công chúa và Gia Cát Tú Tú xung phong nhận việc chạy tới, hỗ trợ một bên.

“Công chúa! Về rồi! Tân vương điện hạ nước vương phi về rồi!”

Đột nhiên có nha hoàn phấn khởi chạy vào báo, làm thập công chúa đang kiểm tra sai sót trong tân phòng mất sáng cả lên: “Cuối cùng cũng quay lại rồi!”

“Mới qua cửa, sắp bái đường rồi, chúng ta mau đi thôi!”

“Được được được!” Thập công chúa rất đổi vui vẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, quay đầu kéo lấy đôi tay bé bé của Gia Cát Tú Tú, “Chị Tú Tú chúng ta cùng nhau đi thôi!”

Gia Cát Tú Tú cảm kích nhìn tiểu cô nương vẫn âm thầm giúp đỡ nàng để nàng sớm hòa nhập với hoàn cảnh xa lạ nơi đây, gật đầu mỉm cười: “Ừ!”

“Cô nương, đột nhiên tới tôi quá, có thể đi trước được không...” Ấy vậy mà Nghiêm Ngừ đứng bên đột nhiên đỏ mặt nói khề.

“Cô mau đi đi,” Con người có ba cái gấp, quá là bình thường, Gia Cát Tú Tú gật đầu xong thì dận dò, “Xong việc nhớ tới tiền viện tìm ta ngay, đừng chạy lung tung, hôm nay quý nhân tới nhiều, cẩn thận chớ đụng phải!”

“Dạ!” Nghiêm Ngừ cung kính nhún thân, chờ cho Gia Cát Tú Tú và thập công chúa tay trong tay rời đi, hai mắt cô nàng chột lóc, xoay người lẩn mình vào trong đám người hầu.

***

“Nhất bái thiên địa!”

“Nhị bái cao đường!”

“Phu thê giao bái!”

“Lễ thành, đưa vào động phòng!”

Giữa những xôn xao cười nói, hai kẻ có tình rốt cuộc đã thuộc về nhau.

Lục Quý Trì ngẩng đầu nháy mắt với mẹ già đang rơi những giọt nước mắt hạnh phúc trên ghế chủ vị, đương khi mọi người còn nhón nháo, chàng thỏa lòng đỡ nàng đầu của mình về phòng tân hôn.

“Xốc khăn voan! Xốc khăn voan!”

“Đứng, điện hạ mau xốc khăn lên đi, chúng tôi xem mặt tân nương đã nào!”

Đám đông bắt đầu đùa ồn ào, Lục Quý Trì hít sâu một hơi, vừa khăn trương vừa mong chờ vén chiếc khăn đội đầu tân nương thêu bức đồ uyên ương hí thùy len.

Mỹ nhân như trăng, tỏa sáng muôn trượng.

Chỉ trong một cái chớp mắt như vậy, cả người Lục Quý Trì ngây dại.

Đến khi Khương Hằng cảm thấy ánh nhìn kia nóng bỏng tới nỗi nàng sắp hết chịu nổi, nàng vừa buồn cười vừa thẹn thùng gọi một tiếng ‘điện hạ’, chàng mới miễn cưỡng lấy lại tinh táo.

“Khụ, ta...” Nhận ra được ánh mắt sững sờ trước sắc đẹp của đám người sau lưng, chàng thiếu niên theo bản năng chắn trước mặt cô vợ của mình, “Không cho nhìn không cho nhìn! Vợ ta mà! Mấy cậu không được nhìn!”

Tất cả mọi người sững sờ trong giây lát rồi cười ầm lên.

“Liếc mắt thôi cũng không được, điện hạ hẹp hòi quá!”

“Đừng thế! Đã thành thân rồi, còn sợ người khác đoạt mất hay sao!”

“Hẹp hòi mà còn nghiêm nhiên như vậy, đúng là chưa thấy bao giờ...”

Lục Quý Trì xấu hổ, bắt đầu ra oai: “Mấy người độc thân như các cậu không hiểu được đâu...”

Lời vừa nói ra đã đụng chạm tới quá nhiều người, Tề Ngạn dẫn đầu chúng bằng hữu lời chàng ra ngoài: “Thật là chế giễu trắng trợn! Anh em đâu, lên! Tôi nay không thể bỏ qua cho hân!”

“Ha ha ha đúng! Không thể bỏ qua!”

“Mẹ kiếp các cậu buông ta ra! Ta còn phải cùng vợ ta uống rượu hợp cần...”

“Chuyện đó không vội! Đợi xong bên này rồi quay lại uống cũng được!”

“Đừng thế đừng thế!”

Nhắc thấy chàng thiếu niên xui xẻo cứ thế bị đám thanh niên ầm ĩ kéo đi, Khương Hằng kinh ngạc song cũng không nhận được mà bật cười.

“Chị Khương đẹp quá...” Thập công chúa sáng bừng hai mắt, sáp lại gần, có hơi xấu hổ nhưng đôi chân nhỏ bé cứ không ngừng chạy quanh, “Í, không đúng, phải là chị dâu, sau này phải gọi là chị dâu mới đúng.”

“Ha ha chẳng thế thì sao! Chúc mừng công chúa có được người chị dâu xinh đẹp dịu hiền nhất trên đời này!”

“Hi hi hi đa tạ đa tạ!”

Đoàn nữ quyến dự lại trên chốc đôi chị dâu em chồng mấy câu, sau đó rất biết điều rời đi. Thập công chúa và Gia Cát Tú Tú cũng không ở lâu, chúc mừng xong cũng vui vẻ chạy mất,

Trong phòng chỉ còn Khương Hằng và Nguyệt Viên.

“Tiểu thư, người ăn lót dạ trước đi.”

“Không vội,” nghe được tiếng huyền não bên ngoài, toàn thân căng thẳng của Khương Hằng dần dần thả lỏng. “Trước tiên gỡ cái mũ phượng này xuống đã, nặng chết ta.”

“Dạ,” nhận ra được cơ thể của nàng có biến hóa, Nguyệt Viên thoáng sững sờ, sau đó bắt đầu trêu ghẹo, “Nhìn tiểu thư bình tĩnh vậy, em còn tưởng tiểu thư không hồi hộp chứ.”

“Cũng không phải hồi hộp...”

“Thế là gì?”

Khương Hằng mỉm cười, lườm cô nàng: “Đợi đến khi em với Ngụy Nhất Dao thành hôn thì biết.”

“!” Khuôn mặt tròn trịa của Nguyệt Viên tức thì đỏ lên, “Em còn lâu mới gả cho anh ta! Tiểu thư tuyệt đối đừng để anh ta đầu độc!”

“Nói thế là em không thích anh ta à?”

“Đương nhiên!”

“Ồ...” Khương Hằng vừa sửa lại tóc vừa cười khẽ, “Vây để ta đi nói lại, kêu anh ta tìm người khác mà cưới thôi, dù sao nha hoàn trong phủ ái mộ anh ta cũng chẳng ít.”

“Ái, ái mộ anh ta á?” Nguyệt Viên bối rối, sau đó chế bai, “Dạng xấu xí sứt sẹo như anh ta á?”

Khương Hằng nhướn mày: “Dù sao cũng là thuộc hạ cấp cao của điện hạ, hơn nữa tuy vẻ ngoài của anh ta hơi thô kệch, nhưng tính khí rất tốt, đàn ông như vậy, có thiếu nữ ái mộ cũng là chuyện thường tình.”

Không hiểu sao Nguyệt Viên lại thấy thoải mái, mặt xị ra, khẽ hừ một tiếng: “Đã muốn có người yêu, sao lớn đừng vậy rồi còn học thói còn đồ... Thôi, không nhắc tới anh ta nữa, tiểu thư ăn tạm chút gì đi, tiệc tùng ở tiền viện mới khai màn thôi, không biết bao giờ điện hạ mới trở lại cơ!”

Khương Hằng tùm tùm, đang định trêu chọc cô nàng thêm để giải tỏa căng thẳng, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

“Rượu hợp cần cũng không cho người ta uống, tội nhãi ranh kia quá đáng lắm! Đợi đến lúc nấy đưa nó lập gia đình, xem ta trả thù thế nào!” Là Lục Quý Trì vừa khó khăn trốn thoát khỏi nanh vuốt của toán người Tề Ngạn.

Trông đáng vẻ chàng hùng hùng hổ hổ nhưng cực kỳ uất ức, Khương Hằng phì cười đứng lên: “Khó cho điện hạ rồi.”

Khương Hằng vừa gỡ bụi tóc, lớp trang điểm trên mặt vẫn chưa tẩy hết, Lục Quý Trì vừa ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt tuấn tú lại đỏ bừng, không thốt thành lời.

“Điện hạ?”

“Khụ, nàng...” Nguyệt Viên sau khi chuẩn bị xong rượu hợp cần xong rất tức thời lui ra, yết hầu Lục Quý Trì chuyển động, chàng vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Khương Hằng, “Hôm nay nàng đẹp quá.”

Khương Hằng nhướn mày, còn chưa đáp, đã nghe chàng vội vàng bỏ sung, “Đương nhiên ngày thường cũng đẹp! Chỉ là hôm nay đẹp hơn hân!”

Khương Hằng vui vẻ: “Hôm nay điện hạ cũng cực kỳ anh tuấn.”

Được khen nè! Lục Quý Trì vui như mớ cỏ, cười hí hí hai tiếng, đoạn quay đầu cảm hai ly rượu kia lên: “Trước tiên chúng ta cạn hai chén rượu này đã.”

Uống xong rượu hợp cần, lễ mới tính là hoàn thành.

Tìm Khương Hằng khẽ rợn, gật đầu nhận lấy một trong hai ly rượu.

“Kính quăng đôi còn lại.”

“Kính chúng ta.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, giờ tay uống một hơi cạn sạch.

Cảm giác nóng ran truyền dọc theo cổ họng đi xuống, vào tận sâu đáy lòng, Lục Quý Trì mắt kiềm chế, cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ thắm của người con gái trước mắt: “Ta yêu nàng... Hằng Hằng, ta rất yêu nàng.”

Khương Hằng vô thức thấy cay cay nơi hốc mắt. Nàng ngoan ngoan ngược cổ lên, vươn tay ôm lấy chàng: “Thiếp cũng vậy, điện...”

Chỉ ‘hạ’ còn chưa bật ra, nàng bất chợt ngửi thấy một mùi tanh ngọt ngấy, Khương Hằng thoáng sững sờ, ngay lập tức, Lục Quý Trì đã buông phắt nàng ra, tay chân luống cuống che kín lỗ mũi.

“...Phì.”

“Thời, thời tiết hanh khô quá ha ha ha ha!” Dòng máu mũi không gì cản nổi, Lục Quý Trì bắn loạn, thật sự không dám đối diện với vợ nữa.

Lại chảy máu mũi!

Mẹ nó thế mà chàng lại bị chảy máu mũi!

Vẫn còn chưa động phòng chân chính mà trời đất!!!

Khương Hằng cũng không ngờ mới chỉ hôn thôi chàng đã phản ứng mãnh liệt tới vậy, nằng nín cười giúp chàng cầm máu, sau đó sờ nắn vành tai đỏ đỏ của chàng như muốn trấn an: “Gần đây thời tiết đúng là khô quá, chốc nữa thấp cho người nấu canh tuyết lê cho điện hạ uống, uống xong sẽ đỡ.”

Lục Quý Trì: “...Ừ.”

Trừ ‘Ừ’ ra thì chàng có thể nói gì?

Muốn khóc quá!

Để giải tỏa bầu không khí xấu hổ trước mắt, sau một thoáng lấy lại tinh táo, thiếu niên từ ngực móc ra một cặp ngọc bội Thanh Linh chạm khắc hình đôi uyên ương.

“Đây là một loại ngọc cực kỳ cứng, gọi là Thanh Linh,” đoạn này nên đợi lúc tình ý dạt dào nói mới phải, song hiện giờ hai bông vải nhỏ ngu ngốc đang chễm trệ trong lỗ mũi, Lục Quý Trì chả thâm tình nổi, chỉ đành khóc không ra nước mắt, nhét một miếng ngọc bội vào trong tay Khương Hằng, ừ ừ nói, “Tặng riêng thứ này, hi vọng tình cảm của chúng ta sẽ như khối ngọc này vậy, ngày rộng tháng dài, vĩnh viễn không có vết nứt.”

Khương Hằng ngẩn ra, cúi đầu nhìn miếng ngọc xanh, bé chừng nửa bàn tay.

“Điện hạ...”

“Hử?”

“Hai khối ngọc này, mình lấy làm bảo vật gia truyền nhà mình có được không?”

Giọng nàng mềm mại nhẹ nhàng, mềm như mây, ngọt như kẹo, Lục Quý Trì cảm thấy bản thân như lọt thỏm trong những thứ kia, dịu dàng triền miên đến khó tả.

“Được,” chàng che mũi cười ngốc, hai mắt sáng lên lấp lánh ánh sao, “Nghe nàng tất.”

Tiểu Lâm Lầy nhau rồi cũng không hết tầu hài =))) Còn nữa cơ quý dzị ạ =))) Hài thế này chưa đủ đi vào lòng người đâu =)))

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Con dao sắc nhọn, lưỡi đâm máu bay ra ngoài

Lục Quý Trì lên về, tặng ngọc bội xong, chưa nói được hai câu lại bị đám người Tề Ngạn bắt tới tiền viện để tiếp tục chén chúc chén anh.

“Buông ra! Ông đây tự đi!”

“Không buông! Thả điện hạ lại chuẩn thì làm thế nào?”

“Phải đó, hôm nay là ngày vui của điện hạ, anh em chúng tôi cao hứng, quyết phải cùng điện hạ không say không về!”

“Không say không về cái đầu cậu ý! Các cậu ghen tị ta có vợ, cố tình không để ta vào động phòng! Ta nói cho nghe, bớt bớt lại giùm, bằng không chờ sau này các cậu thành thân thì đừng hối hận...”

Thiếu niên gào khóc vùng vẫy cứ thế bị lôi đi xềnh xệch, Khương Hằng ngồi trên giường cười không ngừng, một lúc sau nàng gọi Nguyệt Viên vào: “Tối phòng bếp báo bọn họ nấu canh tuyết lê, ngoài ra chuẩn bị thêm canh giải rượu, chốc điện hạ về sẽ uống.”

“Dạ.”

Nguyệt Viên đáp xong lui xuống, Khương Hằng vốn vài miếng bánh ăn lót dạ, gỡ trang sức, lau mặt, sau đó ngồi xuống mép giường ngắm nghía miếng ngọc bội uyên ương kia.

Nền long phượng đỏ chói tanh tách, hắt ánh sáng nhạt nhòa mờ ảo lên miếng ngọc thạch màu xanh, lấp la lấp lánh, đẹp không sao tả xiết, đặc biệt là phần được chạm khắc hình uyên ương, nom linh động có hồn, sống động như thật.

Khương Hằng lướt nhẹ ngón tay qua từng đường vân rõ rệt, nội tâm hãy còn rối loạn trước tương lai mong lung bồng bềnh trở nên lặng lẽ lạ thường.

Ý cười lan tới tận hàng mày đôi mắt, hồi lâu, nàng cúi đầu hôn nhẹ lên miếng ngọc bội kia: “Chúc một đời hạnh phúc.”

“Không ổn rồi! Người đâu!”

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng la hét ầm ĩ, Khương Hằng giật mình, cau mày đứng dậy, vừa định lên tiếng hỏi, đã thấy Nguyệt Linh tái mặt từ ngoài lao vào: “Tiểu thư! Xảy ra chuyện rồi!”

Tìm Khương Hằng thất lại, mí mắt không biết tại sao giật giật liên hồi. Nhưng nàng không hề hoảng, nét mặt trầm tĩnh hỏi: “Có chuyện gì? Em từ từ nói.”

“Khách khứa ở tiền viện đột nhiên đau bụng đồng loạt, có người còn nôn ra máu!” Giọng Nguyệt Linh nghe rõ sự run rẩy, “Kể cả thái hậu nương nương, bệ hạ và hoàng hậu nữa...”

Mặt Khương Hằng tái mét: “Em nói gì?!”

“Nghe nói rượu và thức ăn hôm nay có độc...”

Con rét lạnh phút chốc xộc thẳng vào lưng, Khương Hằng siết chặt ngọc bội trong tay, cố gắng trấn tĩnh: “Rốt cuộc chuyện là thế nào? Tình hình ở tiền viện sao rồi? Điện hạ đâu? Thái y đến chưa? Đã phái người đi mời thái y chưa?”

Nguyệt Linh hoảng hốt lắc đầu: “Nó từ cũng không rõ cụ thể chuyện gì xảy ra, nhưng xem tình hình trước mắt, hẳn đã có người bỏ độc vào trong rượu và đồ ăn. Toàn bộ tiền viện nháo nhào cả lên rồi, điện hạ thì không sao, trước tiên đã phái người đi mời thái y, cũng đã phong tỏa khắp lối ra của vương phủ, chỉ là...”

“Chỉ là ai nấy đều xảy ra chuyện, chàng lại bình an, đúng là khiến người người sinh nghi...” Khương Hằng nhắm mắt, khẽ nói, “Có người mưu hại chàng rồi.”

“Tiểu thư...” Nguyệt Viên cũng nghe được tin tức và quay lại, sắc mặt cô nàng còn khó coi hơn cả Nguyệt Linh, bởi vì trong phòng bếp không ít người bị trúng độc, đã thế tình hình còn chẳng mấy khả quan.

Tay chân Khương Hằng lạnh toát, bề ngoài càng thêm trầm ổn, nàng không nói gì nữa, chỉ hít sâu một hơi, rồi chạy như bay về phía tiền viện.

***

Tiền viện đã rồi rầm hết cả.

Người đầu tiên đau bụng ngã xuống, chưa đầy một nén nhang, hầu như tất cả khách khứa ở yến tiệc đều ngã khuỵu.

Sân viện vừa rồi còn hân hoan tiếng cười nói, mà nay chỉ vang vọng tiếng rên rĩ đau đớn.

Lục Quý Trì chết lặng, chẳng còn chưa kịp làm gì đã bị đám đại thần đang hoảng loạn vô cùng kia chụp cái mũ ‘hành thích vua mưu phản’ lên đầu.

Mưu phản...

Khung cảnh này thực giống, nhưng rõ ràng chẳng chẳng hay biết gì!

Lục Quý Trì xanh cả mặt, quay đầu vọt tới phía ba người Chiêu Ninh đế, quỳ rạp xuống: “Hoàng huynh! Mẫu hậu! Không phải đệ! Đệ không làm!”

Phương Trần Châu bị trúng độc, giờ phút này mặt mày tái nhợt, phải dựa vào người Ngọc Dung để chống đỡ.

“Vớ vẩn, mẫu hậu biết không phải... không phải con...” Thăng nhai này mà độc chết mẹ ruột ư? Đừng đùa! Chẳng qua lời này bà khó lòng giải thích, chỉ có thể quay đầu sang Chiêu Ninh đế cũng trúng độc bên cạnh, “Chuyện này quá kỳ lạ, bề hạ, không thể vội vàng kết luận...”

Chiêu Ninh đế xuất cung mang theo không ít cấm vệ quân, hiện giờ những người này nhìn Lục Quý Trì chằm chằm như hổ rình mồi, chỉ cần Chiêu Ninh đế lệnh một câu, sẽ ngay lập tức xông lên bắt chàng lại.

Lục Quý Trì mặc kệ ánh nhìn lom lom của bọn họ, không hề dịch chuyển, đầu đắm mồm hỏi ngược nhìn ông anh hờ, thiếu điều chỉ tay lên trời thể chuyện này không liên quan tới chàng.

Chiêu Ninh đế ép cái bụng đau đớn nhìn chàng, bắt đầu dĩ thời dài: “Được rồi, trầm giống người ngu xuẩn vậy sao?”

Kẻ tạo phản lại sợ hãi đến độ như ả? Đã thế còn bày kế ngay trước mặt vẫn vô bá quan, ngại danh tiếng chưa đủ tệ hay sao?

Bề hạ cảm thấy đau óc y rất dỗi bình thường, thế mà đám người này cứ coi y như kẻ điên vậy. Lại được thăng em này nữa, gần đây y đối với nó tốt lắm mà? Tư khổ mở cho nó vào chơi, bảo bồi cũng để nó tự lựa, thế nào mà giờ mặt nó tái mét như vậy?

“Không không không! Hoàng huynh anh minh! Hoàng huynh anh minh nhất!” Đại ca không hoài nghi chàng, Lục Quý Trì phải ngăn ra một lúc mới thở phào nhẹ nhõm, cảm động cực kỳ. Song hiện giờ không phải lúc xúc động, chàng vội vã đứng dậy đỡ Phương Trần Châu, trấn an: “Con đã cho người đi truyền thái y rồi! Thái y sẽ nhanh chóng đến thôi, mẫu hậu...”

“Thái y tới! Điện hạ! Thái y tới!” Ngụy Nhất Dao thở hồng hộc, xách một ông già râu tóc điểm hoa râm trở lại.

Lục Quý Trì mừng rỡ: “Mau! Mau dẫn ông ta tới đây!”

“Dạ!”

Ông lão này là vị thái y nức tiếng kinh thành, hôm nay đáng lẽ cũng tới yến tiệc, ngặt nỗi hai hôm trước thân thể bất tiện, đành phải để con cháu trong nhà đi thay.

Lần này Ngụy Nhất Dao xách ông ta chạy như bay tới bữa tiệc, thân thể vốn đã chẳng ra gì của lão giờ như rã rời, sau khi được hạ xuống thì ôm ngực ho khan mấy tiếng mới run lấy bầy hành lễ với ba người Chiêu Ninh đế: “Tham kiến...”

Chiêu Ninh đế chịu đau, mắt kiên nhẫn cau mày: “Được rồi miễn lễ, nhanh tới xem bệnh trạng thế nào!”

“Dạ!”

Lão thái y vội ôm hòm thuốc tiến lên trước, ngay khoảnh khắc lão ta chạm vào Chiêu Ninh đế, Tần Tranh trúng độc bên cạnh đột nhiên sầm mặt, gọi lão lại: “Khoan đã!”

Lão thái y dờ người, thoát cái khom lưng tấn công về phía Chiêu Ninh đế.

Tiên sư ông! Mẹ kiếp, chuyện quái quỷ gì nữa đây?!

Lục Quý Trì tái mặt, dường như là người nhanh chân nhất chạy đến che chắn trước Phương Trần Châu và Chiêu Ninh đế: “Hộ giá! Người đâu! Mau hộ giá!”

Tất cả mọi người đều bị biến cố bất ngờ dọa sợ hết hồn, cũng may Tần Tranh phản ứng nhanh, một tay kéo lão thái y kia ra, chân mạnh mẽ đạp lão bay ra ngoài, sau đó đám cấm vệ quân và lão thái y lao vào giao đấu.

Thần thủ lão thái y kia cực tốt, khác biệt hoàn toàn với bề ngoài yếu ớt giả nua của lão, đã thế lão còn vô cùng xảo trá, chuyên phóng ám khí về phía mọi người, nhóm Tần Tranh ném chuột sợ vỡ bình, trong phút chốc không tìm ra cách không chế.

Ngắt nổi một quyền khó địch bốn tay, lão có lợi hại hơn nữa, dưới sự bao vây kín kẽ của cấm vệ quân cũng chẳng thoát nổi, bị bắt lại chỉ là vấn đề sớm muộn.

Nhắc thấy lão thái y đã rơi vào thế hạ phong, Lục Quý Trì vươn tay lau mồ hôi lạnh trên trán, thấp thòm nói với Chiêu Ninh đế: “Chuyện này đệ nhất định sẽ cho người tra rõ chân tướng, hoàng huynh...”

Lời còn chưa nói hết, Lục vương bên kia đã nghiêng đầu phun ra một ngụm máu tươi.

“Điện hạ!” Gia Cát Tú Tú sợ hãi tới nỗi mặt trắng bệch, vội ôm lấy y, “Chàng sao rồi!”

“Ta...ta không sao...” Lục vương chống người ngồi dậy, định nói tiếp song lại phun ra ngụm máu thứ hai.

“Anh Cừu!” Lục Quý Trì lòng như có lửa đốt, vội định kêu người đi tìm thái y, tầm mắt bỗng nhiên chạm tới Vũ Văn Hợp Diệp và A Kính cách đó không xa. Hai mắt chàng sáng lên, xoay người chạy về phía đó, “Nhị công chúa! A Kính cô nương! Hai người thế nào? Có ổn không?”

Vũ Văn Hợp Diệp và A Kính cũng trúng độc, A Kính vừa mới cho Vũ Văn Hợp Diệp dùng một viên giải độc, nghe vậy không hề do dự, móc từ trong ngực ra một bình ngọc nhỏ ném cho chàng: “Đây là viên thuốc giải độc tôi nghiên cứu chế tạo, có thể trị trăm loại độc, trong tình thế cấp bách điện hạ cứ dùng trước.”

“Đa tạ!” Lục Quý Trì mừng rỡ, nhận lấy bình thuốc giải độc kia chạy nhanh tới đám thái y tới tham gia tiệc cũng trúng độc, lệnh, “Mau xem thuốc này có thể cứu được mọi người hay không!”

Mấy vị thái y vốn nghĩ tên Tần vương chết tiết này mưu đồ tạo phản, giờ lại thấy chàng cuồng cuồng như vậy, nét mặt dậu hơn nhiều. Bọn họ nhận lấy lọ thuốc nghiên cứu một hồi, Lục Quý Trì nôn quá, khi chắc chắn thuốc không gây hại gì thì gửi lại mấy viên cho bọn họ rồi cảm ơn còn lại chạy trở về.

Thế mà vừa chạy được một đoạn, cách đó không xa đột nhiên vang lên tiếng la thất thanh của Nguyệt Viên: “Tiểu thư —!”

Lục Quý Trì giật mình ngừng đầu, chỉ thấy Khương Hằng trong bộ giá y đồ thảm đang ôm bụng, dần dần quỵ xuống.

Sau lưng nàng là Sở hoàng hậu còn chưa kịp hoàn hồn, mặt mũi trắng bệch; trước mặt nàng, cô ả Nghiêm Ngừ — nha hoàn của Gia Cát Tú Tú bị Nguyệt Viên giơ chân đạp ngã trên nền đất.

Con dao nhọn hoắt nhuộm máu trong tay Nghiêm Ngừ bay ra ngoài, Lục Quý Trì thoáng vàng, cảm thấy lưỡi dao kia như chọc thẳng vào mắt chàng, buốt đến mức cả người chàng run lấy bầy, tựa hồ đứng không vững.

“A Hằng... A Hằng!!!”

***

Tiếng thét kinh hãi đến tột cùng của thiếu niên khiến tất cả mọi người rùng cả mình, Vũ Văn Hợp Diệp sau khi ăn viên thuốc giải đã đỡ hơn, mí mắt nàng giật giật, nhanh chóng đứng dậy: “Qua xem một chút!”

A Kính gật đầu, đứng lên đi theo.

Xa xa đã nhìn thấy mặt mũi Lục Quý Trì rời phác, ôm Khương Hằng bệt xuống nền đất, tìm Vũ Văn Hợp Diệp như thất lạc, kéo A Kính bước nhanh tới: “Tần vương điện hạ, mau buông vương phi ra để A Kính khám cho!”

Nàng rất có hảo cảm với Khương Hằng, cũng rất hâm mộ tình cảm giữa nàng và Lục Quý Trì, thế nên nàng không hy vọng Khương Hằng xảy ra chuyện.

A Kính... Phải rồi, cô ấy là đệ tử của thần y Bắc Hạ! Lục Quý Trì hồn bay phách lạc chợt bình tĩnh: “Được! Được! A Kính cô nương, chỉ cần cô có thể cứu A Hằng, ta...”

“Điện hạ...” Giọng nói yếu ớt từ trong ngực chàng truyền ra.

“Chỉ cần cô có thể cứu được nàng, giá nào bốn vương cũng trả!” Lục Quý Trì ôm chặt nữ tử trong lòng, nước mắt tuôn là chảy, “Hằng Hằng nàng đừng nói nữa, nàng đừng sợ, ta sẽ không để nàng có chuyện gì đâu!”

“Thiếp...thiếp không sao mà...”

Lục Quý Trì cắn răng, chớp chớp mắt đi xua đi lệ trong hốc: “Đừng, nàng sẽ không sao! Ta không thể để nàng gặp chuyện được!”

“Thiếp thật sự không sao mà...”

“Ta biết, ta biết nàng chắc chắn sẽ bình an!”

“...” Khương Hằng sắp bị ngộp chết không thể chịu nổi nữa, nàng vươn tay cù lét vào phần thịt nơi hông chàng.

Bị chạm vào chỗ có máu buồn, Lục Quý Trì nhảy căng lên, tay theo đó buông lỏng ra.

Khương Hằng ra sức hít thở không khí, khi chắc chắn bản thân đã sống lại, nàng dờ khóc dờ cười ngẩng đầu lên: “Ý thiếp là, thiếp không bị thương.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Có điện hạ ở đây, thiếp không đau nữa

Lục Quý Trì ngoác nhìn nàng, mãi không có phản ứng.

Đám người Phương Trần Châu bên cạnh cũng giật mình: “Con không bị thương à?!”

Khương Hằng gạt đầu, nhẹ nhàng lấy ra miếng ngọc bội Thanh Linh giấu trong vạt áo: “Nó giúp con chắn nhát dao đó.”

Tất cả tân khách đều trúng độc nhưng không một ai tử vong, điều này cho thấy kẻ chủ mưu không nhằm vào các vị khách khứa, mà hòng tạo ra sự náo loạn, thừa cơ hành động — như vậy có thể suy ra, điều kẻ chủ mưu muốn làm là giết người khó tiếp cận, nhưng thế lực hần đon bạc mòng manh, không có nhiều đồng bọn, cho nên chỉ có thể dùng chiêu giường đồng kích tây để đạt được mục đích.

Hôm nay người đến dự tiệc rất đông, vẫn vô bá quan, hoàng thân quốc thích, người người thân phận đều cao quý, bình thường hiếm khi lộ diện. Song người khó tiếp cận nhất, ngoại trừ thái hậu, cũng chỉ có vợ chồng đế hậu.

Vì thế khi chạy đến, nhìn thấy lão thái y kia đột nhiên lộ sát ý muốn ra tay với Chiêu Ninh đế, Khương Hằng không mấy kinh ngạc. Điều duy nhất khiến nàng băn khoăn là khi lão thái y kia ám sát Chiêu Ninh đế không thành, biết rõ không thể địch lại, vậy mà vẫn không tìm đường chạy trốn.

Tuy nói lão chạy không thoát nguyên nhân chính vẫn do cảm vệ quân đã bao vây mọi nẻo đường đi, nhưng muốn chạy mà chạy không thoát lại khác hoàn toàn với không có ý định thoát thân. Vì thế Khương Hằng không xuất hiện ngay, khi mà mọi người đang đổ hết sự chú ý lên người lão thái y, nàng lại nhìn chăm chăm vào bên người Chiêu Ninh đế, đồng thời nương nhờ bóng đêm và ngọn núi già ven đường để giấu mình, dọc theo đường mòn từ từ mon men lại gần phía đó.

Đó cũng là lý do tại sao khi Nghiêm Ngừ đột nhiên động thủ với Sở hoàng hậu, nàng có thể nhào tới chỗ Sở hoàng hậu đầu tiên, ngăn chặn nhát dao đó.

“Nhưng, nhưng ta rõ ràng nhìn thấy nàng ôm bụng ngã xuống mà...” Lục Quý Trì đã xốc lại được tinh thần, không dám tin mà lẩm bẩm.

“Tuy có ngọc bội cản dao, nhưng sức lực nàng ta rất lớn, thiếp lại chạy vội tới, va chạm mạnh khiến thiếp không chống đỡ nổi...” Thấy chàng rõ là bị dọa sợ, Khương Hằng rất đau lòng, bất chấp xung quanh còn bao nhiêu người như vậy, nàng vươn tay lau lớp mồ hôi lạnh rịn trên trán chàng. “Hu điện hạ rồi, là thiếp không đúng.”

Tuy nhiên nếu được làm lại, nàng vẫn sẽ chọn cách như vậy.

Lục Quý Trì không đáp, hồi lâu vành mắt chàng phấp phấp, dùng sức ôm chặt lấy nàng: “Không sao thì tốt rồi... Không sao thì tốt rồi.”

Lực ép của chàng rất lớn, Khương Hằng thở không nổi, song cũng không giãy giụa, cứ để mặc chàng ôm, bàn tay nhỏ bé vỗ về lưng chàng.

Trái tim sợ hãi tới mức suýt vỡ toang của Lục Quý Trì cuối cùng cũng bình ổn lại, chàng dè dặt buông nàng ra, cúi đầu thăm soi nơi bụng nàng: “Nhưng nàng không bị thương, sao trên dao kia lại có máu...”

Lời còn chưa dứt, chàng đã trông thấy một vết máu đỏ thẫm trên cánh tay áo trái của nàng, Lục Quý Trì căng thẳng, nhanh chóng vén tay áo nàng lên.

Một vết thương gai mắt đang lẳng lẳng nằm ngang nơi lòng bàn tay trắng nõn của nàng.

“Chỉ là vết thương ngoài da thôi, không cần lo lắng.”

Sức lực Nghiêm Ngừ rất lớn, Khương Hằng không thể không chủ động cầm lưỡi dao nhắm vào ngọc bội của mình, tránh cho nàng ta đâm lệch hướng khiến nàng bị thương thật — vết máu trên dao chính là vì như thế.

Tìm Lục Quý Trì lúc này như bị thứ gì nặng nề đâm xuyên, chàng cúi đầu thối thối vết thương của nàng, bỏ mối xinh đẹp chu lên như đang thổi sáo.

“Còn đau không?” Giọng nói khàn khàn lí nhí, như đang đè nén lửa giận, nhưng phần lớn là đau lòng.

Khương Hằng ngẩn ra, hốc mắt cay xè.

“Không đau,” mắt nàng ngấn nước, nhưng miệng nhoen cười, “Có điện hạ ở đây, thiếp không đau nữa.”

***

Con kinh hãi qua đi, chỉ còn lại sự tức giận.

Thay Khương Hằng băng bó vết thương, lại chờ mấy người Phương Trần Châu dùng viên giải độc xong, Lục Quý Trì quay đầu lia sang Nghiêm Ngừ đang bị Nguyệt Viên gô cổ trên nền đất.

“Tại sao phải làm vậy? Tại sao?! Người... Hai vị điện hạ đối với người có ơn, sao người có thể làm ra chuyện như vậy?!” Gia Cát Tú Tú phản ứng lại, hốc mắt đỏ ừng, chuyện đến với nàng quá đối bất ngờ.

Mặc dù mới quen biết hơn một tháng, nhưng tính thế nào Nghiêm Ngừ cũng là người bên cạnh nàng, rất mực thân thiết và an phận. Gia Cát Tú Tú bởi vậy rất coi trọng nàng ta, đối xử rất tốt.

Lạc vương xuất thân hoàng gia, thân phận tôn quý, khác với người thường. Gia Cát Tú Tú dù rộng rãi khoáng đạt, không ham hư danh, nhưng nếu đã quyết định trở thành Lạc vương phi, đương nhiên không thể để chồng mình mất thể diện, vì thế sau khi vào kinh thành, nàng luôn cố gắng học tập nghi lễ hoàng gia, cố gắng trở thành một vương phi đúng mực.

Tuy vậy, mọi thứ nơi đây đều quá xa lạ với nàng, dù Lạc vương mời ma ma chuyên dạy lễ nghi từ trong cung để dạy nàng, tìm Khương Hằng giúp nàng làm quen nhưng trong lòng nàng tồn tại áp lực.

Những áp lực vô hình này người ngoài không hiểu được, càng không thể giải quyết giúp nàng, chỉ có Nghiêm Ngừ xuất thân giống nàng mới có thể. Đối với Gia Cát Tú Tú, Nghiêm Ngừ rất khác với những nha hoàn Lạc vương an bài cho nàng sau đó, nàng tin nghiệm nàng ta, coi trọng nàng ta, có lòng giữ nàng ta lại, chiều cổ, vun vén cho nàng ta một tương lai tốt đẹp.

Kết quả là nàng ta lại đang tâm ám sát hoàng hậu!

Mặc dù chỉ là bá tánh bình thường, song Gia Cát Tú Tú không hề ngu ngốc, Nghiêm Ngừ là nha hoàn của nàng, hiện giờ nàng ta mưu đồ ám sát đế hậu, chẳng những nàng bị lên lụy, Lạc vương cũng chịu vạ lây — hành thích vua đoạt vị ý đồ mưu phản, đây là tội danh không một ai chịu nổi, đâu chỉ một chút hoài nghi, cũng đủ để hủy diệt một kiếp người.

Bởi vậy, lúc này nàng ngoài bàng hoàng ra cũng chỉ còn sợ hãi.

Nàng sợ sẽ liên lụy tới Lạc vương, sợ Chiêu Ninh để trách tội chàng.

Ấy thế mà nàng còn chưa kịp làm gì, Lạc vương đã xấu hổ quỳ xuống trước Chiêu Ninh để: “Nha hoàn này do thần đệ làm chủ nhận về, thần đệ nhìn người không tở, xin hoàng huynh giáng tội!”

Lục Quý Trì bị Khương Hằng dọa cho hết hồn, Chiêu Ninh để cũng lo lắng cho Sở hoàng hậu, lúc này khó khăn lắm mới lấy lại được bình tĩnh.

“Để làm chủ nhận về?” Trên gương mặt để vương trẻ tuổi không còn nụ cười thường thấy, đôi mắt hẹp dài lạnh lẽo như có gió táp mưa sa sắp kéo đến, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Hoàng huynh, chuyện này không liên quan tới Cửu ca!” Lục Quý Trì thấy tình thế không ổn, vội vã quỳ xuống theo, “Người phụ nữ này là con gái của ông lão họ Nghiêm, ngày đó để đã phái người điều tra ti mỉ lai lịch của nàng, không có gì khả nghi, cho nên Cửu ca mới quyết định giữ nàng ta lại! Nếu nói không biết cách nhìn người, thì cũng do để tra không rõ...”

Liên quan tới nạn lụt ở Hoài Nam, Lục Quý Trì đã sớm bẩm báo Chiêu Ninh để từng câu từng chữ, bao gồm cả việc ông lão họ Nghiêm có cô con gái, vì không còn chỗ nào nương thân nên Lạc vương đã thu nhận làm nha hoàn cho Gia Cát Tú Tú. Vì thế sau khi nghe được lời này, ánh mắt Chiêu Ninh để càng thêm lạnh lẽo.

Hoài Nam... Chẳng lẽ những kẻ bị y thu lưới tóm gọn không cam lòng, cho nên trả thù ư?

Đang nghĩ như vậy, đột nhiên giọng nói khàn khàn của Nghiêm Ngữ vang lên, nàng ta thờ dài: “Điện hạ, đừng diễn nữa, việc đã đến nước này... Hãy cứ sáng khoái mà nhận đi.”

Gi gì?

Lục Quý Trì ngẩn ngơ, mặt mày biến sắc, nhảy dựng lên: “Mẹ kiếp, người nói vớ vẩn gì thế?!”

Nghiêm Ngữ ngẩng đầu liếc nhìn chàng, ánh mắt đượm phần ác độc, mang theo hận ý điên cuồng, nhưng lời nói ra lại giống như cam chịu, tuyệt vọng không còn đường lui: “Không thể hoàn thành nhiệm vụ điện hạ giao phó, là Nghiêm Ngữ vô năng, ơn cứu mạng của điện hạ... Nghiêm ngữ chỉ có thể để kiếp sau báo đáp.”

“...” Lục Quý Trì chòng chọc nhìn á đàn bà đã suy nửa khiến chàng góa vợ, giờ lại còn định chụp lên đầu chàng cái tội hành thích vua, chàng tức quá hóa cười, “Ý người là, người ám sát hoàng tẩu là do bốn vương sai khiến? Vì cơ gì? Bốn vương sai người ám sát hoàng tẩu vì lý do gì chứ?”

Nghiêm Ngữ nhắm hai mắt lại như tự trách: “Trách thuộc hạ quá nôn nóng đã nhìn lầm người, nếu không nghiệp lớn của điện hạ đã thành...”

Nôn nóng quá nhìn lầm người cái gì, rõ ràng ám chỉ người Lục Quý Trì muốn giết là Chiêu Ninh để bên cạnh Sở hoàng hậu.

“Người không hề nhìn lầm người, người người muốn giết chính là hoàng hậu nương nương.” Lúc này Khương Hằng bình tĩnh lên tiếng, “Một kẻ gấp gáp khẩn trương đến đối tượng ám sát cũng không phân biệt được, không thể nào dốc sức tấn công tới nỗi làm miếng ngọc Thanh Linh cứng rắn này nứt ra được.”

Mọi người đồng loạt ngó nhìn miếng ngọc Thanh Linh trong lòng bàn tay nàng, quả nhiên phát hiện bên trên có một vết nứt nhỏ xíu.

“Người...”

Ánh mắt Nghiêm Ngữ sa sầm, cô à chưa kịp nói tiếp đã bị Khương Hằng cắt ngang.

“Người sắp tâm ám sát hoàng hậu nương nương, sau khi kế hoạch thất bại lại đổ tội hãm hại điện hạ nhà ta, điều này cho thấy người vô cùng căm ghét hoàng hậu nương nương và điện hạ.” Ngay trước mặt nàng lại dám hắt nước bẩn lên người của nàng, bề ngoài Khương Hằng bình tĩnh nhưng bên trong ý giận đã ngút trời, nàng gắng trấn tĩnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nghiêm Ngữ, con người đen nhánh tựa như nhìn thấu mọi sự, “Điện hạ nhà ta thì không nổi, nhưng nương nương thân ở hậu cung, không biết cơ gì người lại oán hận nương nương đến vậy?”

Lời của Nghiêm Ngữ không phải không có lý, nhưng trong nhiều lúc, trong nhiều chuyện, chỉ cần xiu xiu nghi ngờ cũng đủ rồi. Lại thêm chuyện vốn phát sinh ở phủ Tấn vương, lão thái y kia còn do chính tay Ngụy Nhất Dao dẫn tới, còn cả những lời dom đật của Nghiêm Ngữ... Tình thế quá bất lợi với Lục Quý Trì, Khương Hằng chỉ còn cách cột Lục Quý Trì chung với Sở hoàng hậu, để chàng cùng trở thành người bị hại.

Điều này may ra khiến Chiêu Ninh để đang nói con thịnh nộ chuyển hết toàn bộ tức giận sang Nghiêm Ngữ, đồng thời giảm bớt hoài nghi đối với Lục Quý Trì, thậm chí còn sinh ra ý bảo vệ chàng giống như Sở hoàng hậu.

Đương nhiên, nàng nói vậy không toàn toàn vô căn cứ, ít nhất thời điểm thay Sở hoàng hậu cần nhất dao kia, nàng thật sự nhìn thấy ánh mắt ngập tràn oán hận và ganh ghét của Nghiêm Ngữ.

Nàng đoán, Nghiêm Ngữ này hẳn quen biết Sở hoàng hậu.

Đáng tiếc nàng không hiểu nhiều về Sở hoàng hậu, nên không thể suy đoán thân phận thật sự của Nghiêm Ngữ.

“Ta không biết người đang nói gì!” Ánh mắt Nghiêm Ngữ thoát biến đổi, nàng ta còn muốn giã mồm, song Lục Quý Trì bất thành linh đứng dậy đi tới.

“Hoàng huynh, đệ có thể đánh nàng ta không?”

Mọi người: “...?”

Chỉ có Chiêu Ninh để híp mắt lại, nhìn chàng ý vị sâu xa: “Có thể.”

Mọi người: “...”

Lục Quý Trì không đánh phụ nữ, nhưng đã đến nước này, chỉ đành... Chàng cười lạnh, giờ tay hạ một cái tát trời giáng lên mặt Nghiêm Ngữ.

Nghiêm Ngữ: “!”

Lục Quý Trì không may quan tâm tới ánh mắt kinh hãi oán độc của á, lại giờ cao tay và thêm vài phát nữa.

Nghiêm Ngữ: “...”

Ước chừng độ chọc phát, Lục Quý Trì mới dừng lại, xoa xoa bàn tay đã tê rần: “Ấn nhiều cái tát như vậy mà da mặt không hề đỏ, người là người có da mặt dày nhất mà bốn vương từng gặp đấy.”

Nghiêm Ngữ ngẩn ra, mặt lập tức biến sắc.

“Nếu như ta đoán không lầm, người không phải Nghiêm Ngữ thật sự đúng không?” Lục Quý Trì nói xong lại cười lạnh, giờ tay moi móc trên khuôn mặt á.

Nhưng mà tìm tòi hồi lâu cũng không phát hiện ra lớp da giả nào như tường tượng, nụ cười trên môi Lục Quý Trì dần cứng lại.

Chuyện gì đây? Chẳng lẽ chàng đoán sai rồi?

Mấy bộ phim truyền hình trên ti vi chẳng phải luôn có sao! Mấy món dịch dụng á?!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Điên rồi

Lục Quý Trì có thể khẳng định Nghiêm Ngữ trước mắt không phải Nghiêm Ngữ thật, nhưng không sao lời ra được lớp da giả trên mặt cô á. Chàng lúng túng, háng giọng thu tay về, quay sang ới A Kính gần đó: “A Kính cô nương có biết da mặt á bị sao không?”

A Kính bước đến bốp mặt Nghiêm Ngữ, kiểm tra thân thể á một lượt, trên gương mặt vốn không cảm xúc của nàng chợt biến sắc: “Là thuật đổi mặt của nước La Nam”

“Cô nói sao? Nước La Nam?!” Lục Quý Trì tròn tròn mắt, Chiêu Ninh để trong phút chốc cũng nheo hai mắt lại.

A Kính không biết sự nhớ ra điều gì, sắc mặt cực kỳ khó coi, nâng gất đầu, nhanh chóng lấy ra một viên thuốc màu đỏ nhét vào miệng Nghiêm Ngừ.

Nghiêm Ngừ đầu tiên còn sững sốt, ngay sau đó hoảng sợ hét lên thê thảm, chỉ trong chớp lát, trên mặt cô ả dùm đó lộ ra một lớp da giả mỏng như cánh ve, lộ ra diện mạo chân thật của ả.

“Việt vương phi?!”

Ngay giây phút nhìn thấy tường tận gương mặt của thị, tất cả mọi người đều kinh hãi, trừ Chiêu Ninh để và Lục Quý Trì đã lờ mờ đoán được.

Hận thù Sở hoàng hậu, tới từ vùng phía nam, lại còn dùng thuật đổi mặt của nước La Nam, ngoại trừ Việt vương phi đang lẫn trốn, bọn họ không nghĩ được ai khác. Chỉ là Lục Quý Trì chẳng ngờ trên đời này lại không có thuật dịch dung thường thấy trong phim võ hiệp, mà lại có vụ thuật đổi mặt xuất xứ từ nước La Nam.

Loại vụ thuật này không chỉ dán thêm một lớp da trên gương mặt, mà còn cần dùng máu để thể, ăn một loại kịch độc mới có thể thành công. Chẳng qua dù thành công, người này lạ không thể sống được bao lâu, bởi độc hán trùng không có thuốc giải.

“Cho nên thuật đổi mặt này phải dùng tính mạng để đổi ư?”

“Dạ phải.”

Nghe xong câu trả lời của A Kính, Lục Quý Trì rùng cả mình.

Rõ ràng thị muốn cùng Sở hoàng hậu đồng quy vu tận mà!

Điên rồi! Phát điên lên rồi!

Tuy nhiên nếu không mất trí, thị đã chẳng bỏ rơi cả con gái ruột thịt của mình. Đã thành công trốn đến phía nam còn hao tâm tốn sức quay trở lại trả thù, người bình thường nào có làm chuyện nào tàn như thế.

Nghĩ vậy, Lục Quý Trì thực sự cạn lời, cô ả Việt vương phi này bệnh không nhẹ đâu.

“Tại sao lại như vậy... Không thể nào! Tại sao lại như vậy!”

Trông thấy Việt vương phi sau khi nhận ra âm mưu thất bại đang gầy gù điên cuồng, Sở hoàng hậu đã ổn trở lại không lấy làm lạ, nâng từ từ bước đến gần thị.

“Ta nên nghĩ đến người từ sớm mới phải.” Giọng nàng dừng dừng, “Nhưng ta thực sự không hiểu, có gì người lại hận ta như vậy.”

“Tại sao...” Việt vương phi ngừng phất đầu lên, đôi mắt oán hận bắt cam nhìn chòng chọc vào Sở hoàng hậu, chất chứa sự điên cuồng: “Mấy còn mặt mũi tới hỏi tao tại sao ư!”

Giọng nói bên ngoài làm người nghe không khỏi cau mày, Lục Quý Trì đã hiểu ra tại sao trước đó thị ta náu mình bằng gương mặt của Nghiêm Ngừ lại có âm điệu khàn khàn như thế — già bộ nói khó nghe sẽ có cớ để trầm mặc ít nói, khó lộ ra sơ hở.

Sở hoàng hậu nhìn chằm chằm vào nàng ta một lúc, bỗng nhiên bật cười: “Không cần nói, dù sao ta cũng chẳng muốn biết.”

“...Mấy!” Việt vương phi nổi khùng, vùng vẫy như muốn nhào qua cầu xé nàng, bị Nguyệt Viên và lịch mặt nằm sông soái lại nền đất. Thị vừa giận dữ vừa căm hận, nghiêng đầu hét lên với Chiêu Ninh để, “Bệ hạ tro mắt nhìn bọn chúng chà đạp ta như vậy sao!”

“Chà đạp?” Xoay người cản trở tầm mắt đang dõi theo hướng Chiêu Ninh để của thị, Sở hoàng hậu quỵn rũ nhếch môi, sau đó, nàng nhấc chân đạp lên khuôn mặt thị. “Bỏn cung đang chà đạp người đấy, thì làm sao? Biết bao lần mưu đồ ra tay với con trai bỏn cung, còn định hành thích mua, dù bỏn cung có chà đạp người giữa thanh thiên bạch nhật thế này, bệ hạ và mẫu hậu cũng chẳng trách bỏn cung nửa lời!”

“Không những không trách, ai gia còn khen con.” Phương Trân Châu nhanh chóng bổ thêm nhát dao.

Chiêu Ninh để ẩy vậy mà lại không xát muối thêm, chỉ nhìn Sở hoàng hậu ôn tồn bảo: “Vừa mới giải độc còn chưa hồi sức, nâng từ tốn, đừng để chân mình bị thương.”

Việt vương phi: “...”

Mới vừa rồi thị bị Sở hoàng hậu đạp cho chết lịng, khó khăn lắm mới xốc lại tinh thần, bên má bị Lục Quý Trì và đến sưng đỏ. Lúc này thị chà cấn vờ vịt đáng thương nữa, cái miệng vênh vào không nhận được cái cao giọng chửi rủa mắng nhiếc: “Mấy là đồ tiện nhân! Tiện nhân! Mấy cướp cha của tao, cướp đi bệ hạ, lại lấy đi ngôi vị hoàng hậu vốn thuộc về tao! Tại sao mày không chết đi! Ta muốn giết mày! Tao phải giết mày!”

Hai mắt thị đỏ ngầu, thần sắc dữ tợn, nhìn hết sức kinh người, nhưng Sở hoàng hậu chỉ lạnh lùng nhìn thị, cảm thấy nực cười hết sức.

“Cho tới bây giờ cha chưa một lần bỏ rơi người, là bà ngoại người cho rằng mẹ ta làm mẹ kế sẽ ngược đãi người, một mực phải đem người về ngoại nuôi nấng. Còn bệ hạ, là trước đây người gả cho người khác, bỏ người lại.” Sở hoàng hậu thực sự không biết sao thị mặt dày quá vậy, nàng vừa nói khó miệng vừa nhếch lên gấu cợt, “Còn ngôi vị hoàng hậu ư, nó chưa bao giờ thuộc về người, tại sao bị ta cướp đi được? Thần kinh của vương phi chẳng lẽ có vấn đề rồi.”

Việt vương phi không biết có nghe lọt hay không, nghiêng rặng lâm bẩm: “Nếu không phải do mấy chen chân vào giữa, bệ hạ sẽ không bỏ rơi tao, chẳng yếu tao như vậy, tại sao lại thờ ơ với tao? Thái tử đã chết, sao tao không được tái giá? Bọn tao đôi bên tình nồng ý đậm! Là mấy cướp bệ hạ, cướp đi ngôi vị hoàng hậu thuộc về tao! Nếu không phải như vậy... Nếu không phải như vậy, tao việc gì phải hạ mình hợp tác với tên Vũ Văn Minh man rợ kia! Già đàn ông đó... Hắn đồng ý cho tao ngôi vị hoàng hậu, chờ đến khi Bắc Hạ thống nhất thiên hạ sẽ cho tao làm người phụ nữ tôn quý nhất trên đời này, thế rồi hắn lại bị giết! Bị tội bay lên thù hận chết... Tao hận chúng bay!”

Nói xong lời cuối cùng, thị cuồng loạn gầm lên, còn mọi người rớt cuộc đã hiểu tại sao thị lại thay Vũ Văn Minh làm việc — đã từng gần chạm tới ngôi vị hoàng hậu, song cái chết của thái tử đã đoạt mọi thứ trong tay thị, thị không cam lòng, cho nên sau khi Chiêu Ninh để lên ngôi đã ra sức lay lòng, mưu toan đoạt lại những thứ ‘vốn thuộc về mình’. Đáng tiếc Chiêu Ninh để không còn vương vấn tình xưa, không tiếp nhận thị, cho nên thị tức giận, bắt đầu đi phải tìm lời đi riêng, cầu kết với Vũ Văn Minh, vọng tưởng ôm được hậu vị của Bắc Hạ.

Vốn hết thấy mọi thứ đều rất thuận lợi, thị cùng Vũ Văn Minh đẩy nguyên chủ – người có dã tâm nhưng lại chẳng có đầu óc ra làm bia đỡ đạn, âm thầm tạo nên mâu thuẫn nội bộ ở Đại Chu, giúp Bắc Hạ đục nước béo cò. Kết quả Lục Quý Trì lại xuyên không tới, đã thế còn lợi dụng chuyện của Mạnh Uyên Nghiên và Mạnh Xuân Lâm để phá tan cứ điểm Văn Uyên các, khiến mưu tính nhiều năm của bọn chúng trôi theo dòng nước, còn liên lụy Việt vương phi bị bại lộ, bị Chiêu Ninh để nhốt vào hoàng lăng.

Quan trọng nhất, hai anh em Lục Quý Trì và Chiêu Ninh để còn giúp Vũ Văn Cảnh diệt trừ Vũ Văn Minh.

Sao Việt vương phi có thể nhẫn nhịn chuyện này?

Hoàng hậu Đại Chu tội bay không cho tao làm, hoàng hậu Bắc Hạ cũng không cho tao làm, đó là cố tình gây khó dễ cho tao, muốn tao sống không tốt phải không?!

Được thôi! Tao không yên, tội bay cũng đừng hòng yên ổn!

Cho nên thị rõ ràng đã lẫn tới phía nam, lại không cam lòng mà tìm cách theo xe mấy người Lục Quý Trì quay lại.

Còn về Nghiêm Ngừ thật sự, hẳn là lúc đám người Lục Quý Trì chưa phát hiện ra đã hạ độc thù với nàng ấy, mà kẻ đồng lõa với Việt vương phi chính là lão thái y kia.

Vừa vận lúc này lão thái y cũng bị bắt, A Kính nhanh chóng nhét vào mồm lão một viên thuốc, trên mặt lão cũng lộ ra một lớp da người mỏng y hệt Việt vương phi.

“Quả nhiên là người!” Dưới lớp da là một gương mặt u ám, phờ phạc nhợt nhạt nom mười phần thâm trầm. A Kính hiển nhiên biết già, cười lạnh một tiếng rồi quay đầu hỏi ý Chiêu Ninh để, “Già chính là vu y của nước La Nam, thuộc hạ của Vũ Văn Minh, già có thù giết cha với tôi, không biết hoàng đế bệ hạ có thể cho phép tôi tự tay xử lý già được không?”

Hôm nay nàng ấy có công không nhỏ, chuyện nhường này, Chiêu Ninh để đương nhiên không từ chối, bèn gất đầu đồng ý.

Vu y kia chợt biến sắc, nhưng không nói gì, hiển nhiên tự hiểu không còn đường sống, gãi si mê nhìn bóng dáng Việt vương phi, trong lòng dấy lên tiếc nuối.

Đến cuối cùng vẫn không thể giúp nàng hoàn thành ước nguyện...

Việt vương phi không nhìn gã, đối với thị, gã chỉ có chút bản lĩnh, dùng sắc đẹp quyến rũ một lúc đã cam tâm vì thị núi đao biển lửa chẳng từ. Thị nhìn chăm chăm vào Sở hoàng hậu, giống như điên loạn mà gào lên: “Nếu không có mây, bệ hạ sẽ lấy tao lần nữa, tao mới là hoàng hậu, ngồi vị hoàng hậu thuộc về tao....”

Biểu tình oán hận mà tuyệt vọng của thị làm người ta phải sửng sốt, song Sở hoàng hậu không hề sợ hãi — người làm chuyện trái lương tâm chẳng phải nàng, sao nàng phải sợ? Đang định đáp lại, Chiêu Ninh để đột nhiên kéo nàng ôm vào trong ngực.

“Đẫn á đi dụng hình tra hỏi, trăm muốn biết tung tích phần còn lại của bức hành đồ bày bình bố trận.”

Giọng y lạnh nhạt, không có chút ám áp, Việt vương phi lúc này như hoàn hồn, người run lên: “Chàng! Chàng nói gì?!”

Nhiều năm như vậy, y vẫn luôn chiều có tận tình với mẹ con thị, Chiêu Ninh để tự nhận đã cạn tình cạn nghĩa, giờ phút này chẳng muốn đoái hoài đến thị nữa, chỉ quay đầu khẽ vuốt lưng Sở hoàng hậu, ánh mắt chất chứa áy náy.

Mặc dù không phải điều y mong muốn, nhưng nàng và Minh Sinh ba lần bốn lượt gặp phải nguy hiểm, đều là do y niệm tình cũ.

Giống như hiểu được y đang nghĩ gì, Sở hoàng hậu ngừng đầu lờm y: “Đều là nợ phong lưu của chàng cả, đợi về cung mà không bồi thường cho thiếp, thiếp sẽ mặc kệ chàng!”

Chiêu Ninh để khựng lại, chân mày dần ra: “Phải, là trăm sai, nương nương muốn bồi thường gì, trăm đồng ý tất.”

“Thiếp muốn gì bệ hạ cũng cho ư?” Sở hoàng hậu chớp mắt, cổ y nheo eo y nhấp nháy, “Bệ hạ đừng có mạnh miệng đấy.”

Chiêu Ninh để dở khóc dở cười, bộp lấy bàn tay mềm mại của nàng, ý tứ sâu xa đáp: “Có phải mạnh miệng hay không, hồi cung rồi nương nương khác biết.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 117: Hoàn chính văn

Sau khi Việt vương phi và gã vụ y kia bị dẫn đi không lâu, các thái y bắt tay vào nghiên cứu thuốc giải.

Mọi người ăn xong thuốc giải thì không sao, chỉ có Lục Quý Tri vẫn đau đầu, bởi vì Vương Thảng vừa báo lại, bà cô mất trí Việt vương phi kia hạ độc trong giếng của vương phủ, hiện giờ nước trong giếng không thể dùng, phải đợi mấy ngày nữa mới xử lý ổn thoà.

Chẳng trách mọi người trúng độc còn chẳng thì không sao, bởi vì chẳng bị đám Tề Ngan lôi kéo đi uống hết chén này tới chén khác, còn chả ăn được miếng nào, mà trong rượu lại không có độc.

Cũng may việc trúng độc không quá nghiêm trọng, thái y đã nói, độc này dù không màu không vị, không thể đo đếm được lượng dùng trong đó, nhưng độc tính không gây nguy hiểm tới tính mạng, kịp thời dùng thuốc giải là được. Hơn nữa Việt vương phi không vào được phòng bếp, chỉ có thể hạ độc ở giếng nước, độc tính có mạnh tới đâu cũng đã bị lượng nước dưới giếng làm loãng, trở nên ít nguy hiểm hơn.

Lục Quý Tri cảm thấy cô à Việt vương phi này đúng là bệnh, dựa theo chỉ số thông minh của cô à, biết giương đông kích tây, bố trí được màn ám sát vòng và vòng vèo, tại sao không chịu sống yên ổn khỏe mạnh mà cứ phải lao đầu vào chỗ chết?

“Ham muốn viên vòng, lòng dạ hẹp hòi, khó tránh rơi vào đường cùng.”

Giọng nói nhàn nhạt của Khương Hằng kéo Lục Quý Tri ra khỏi trầm tư: “Nàng nói đúng...Mà thôi, không nhắc tới à nữa, ảnh hưởng tới tâm trạng.”

Chân tướng đã phơi bày, Phương Trần Châu và vợ chồng đế hậu đã hồi cung, các tân khách vừa thoát khỏi quỷ môn quan cũng lau vội mồ hôi rồi lũ lượt ra về, để lại đôi vợ chồng son bận bịu thu dọn tàn cục xong hết mới trở về phòng ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Ừ, tóm lại đã qua rồi.” Nghe tới Việt vương phi cứ điên cuồng phải kéo Lục Quý Tri xuống nước, Khương Hằng hơi ngáp ngừng, đoạn nàng giương mắt hỏi chàng, “Điện hạ từng đắc tội Việt vương phi sao? Thiếp thấy à vô cùng oán hận điện hạ đó.”

Lợi dụng Lục Quý Tri để mưu tính kế hoạch, sau khi thất bại thì đổ vấy cho chàng. Việt vương phi làm vậy đương nhiên có ý muốn bức Lục Quý Tri mưu phản, trực tiếp diệt trừ vợ chồng Chiêu Ninh đế, nhưng đa phần là muốn kéo Lục Quý Tri xuống nước, chôn chôn cùng thị.

Nếu như thế, thì tại sao?

Khương Hằng còn chưa hay những chuyện Việt vương phi giấu giấu lùm lùm, nên nảy sinh nghi vấn là rất bình thường. Lục Quý Tri không giấu nàng, nhanh chóng kể ra tại sao ban đầu chàng phát hiện có người khích chàng mưu phản, rồi chàng đã lợi dụng Mạnh Uyên Nghiên và Văn Uyên các đế phá hủ kế hoạch của bọn chúng ra sao, rồi Chiêu Ninh đế đã bắt Việt vương phi, hai anh em đã giúp Vũ Văn Cảnh diệt trừ Vũ Văn Minh như thế nào.

Khương Hằng khi đó mới hiểu được những lắt léo ẩn giấu trong toàn bộ câu chuyện. Ban đầu nàng còn kinh ngạc sao Việt vương phi lại dám đầu vào chỗ chết như vậy, sau đó không khỏi sinh chút thương cảm dành cho chàng.

Tín nhiệm của đế vương nào có dễ giành? Chuyện làm nội gián nào có đơn giản? Không biết chàng đã phải tốn bao nhiêu công sức, mới đổi được sự an ổn ngày hôm nay.

“Khó trách à hận chàng như vậy. Sau này...”

Nàng đang định nói sau này nàng sẽ che chở cho chàng, nhưng còn chưa nói hết, Lục Quý Tri đã nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nghiêm túc nói: “Sau này sẽ không gặp phiền phức như vậy nữa, hoàng huynh hiện giờ không còn nghi ngờ ta, chỉ cần ta an phận không gây chuyện, chúng ta có thể tự do tận hưởng cuộc sống của chính mình. Nhưng nàng yên tâm đi, ta sẽ không làm một vương gia nhân tàn ăn không ngồi chờ chết đâu, ta sẽ cố gắng phát huy sở trường, giành được sự coi trọng cũng như tín trọng của hoàng huynh, kiếm thật nhiều tiền nuôi gia đình!”

Chàng nói xong dừng một lát, mỉm cười kiên định, “Cho dù không làm hoàng đế, ta cũng sẽ khiến cho tất cả mọi người trên đời này phải tôn trọng nàng, không dám khinh nhờn nàng.”

Khương Hằng ngắt ra, con tim cũng run rẩy theo từng chữ chàng nói.

“Được...” Nàng từ từ hé môi cười, đôi mắt hạnh phúc như được gột rửa, sáng ngời đến chói mắt, “Thiếp tin điện hạ.”

“Tiểu... Vương phi, canh tuyết lẽ tới rồi.” Nguyệt Viên đột nhiên đẩy cửa đi vào, “Đây là em tự tay nấu đó, dùng nước ở bên ngoài, có thể yên tâm uống.”

Khương Hằng hoàn hồn, chợt thấy thiếu niên vừa rồi còn ra chiều trịnh trọng, giờ lại giắt giắt mí mắt, tay che kín lỗ mũi, bụng nàng buồn cười lăm

Nàng mỉm môi nín cười, bưng bát canh tuyết lên đặt lên môi chàng: “Điện hạ uống nhanh đi này.”

Nguyệt Viên đưa canh xong rất thức thời lui ra ngoài, Lục Quý Tri nhìn thiếu nữ được ánh nến chiếu rọi thêm phần rực rỡ, tim bắt từ bất giác đập loạn hết cả lên.

Suýt thì quên, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của hai người!

Động phòng hoa chúc...

Bốn chữ này giống như que diêm, quẹt một phát đốt lên ngọn lửa đã nhen nhóm từ lâu trong người Lục Quý Tri, bị sự xuất hiện của Việt vương phi làm cho tắt ngóm

“Ừ...” Lỗ tai chàng nóng lên, nhận lấy bát canh uống một hơi sạch, trái tim không an phận cứ nhảy loạn không ngừng.

Khương Hằng kể ra chẳng cảm thấy sao, giờ nhìn lòi tai hồng hồng cộng thêm ánh mắt né tránh của chàng, gương mặt nàng cũng không tự chủ nóng theo. Song nàng không thể hiện ra ngoài, chỉ cười tủm tỉm hỏi: “Điện hạ uống xong rồi à?”

“Ồ...” Lời tới môi, thế nào lại đảo thành, “Nàng có muốn ném thử một chút không?”

Khương Hằng liếc cái bát không trong tay chàng, nhướn mày: “Hử?”

Chàng uống xong rồi thiếp nếm kiêu gì?

Còn chưa kịp hiểu ra, bên hông đã xuất hiện thêm một bàn tay, ngay sau đó thiếu niên một thân hi bảo đồ thẳm cúi người xuống hôn nàng.

“Nếm được chưa?”

Khurong Hằng đỏ ra, đối diện với ánh mắt rực lửa của chàng, cả người nàng cũng như thiếu đốt.

“Có...” Thiếu nữ vội cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng, tựa như được thoa thêm một tầng phấn.

Hiểm có lúc nàng trông ngây thơ thế này, Lục Quý Trì nhìn chăm chăm, lửa nóng trong người càng thịnh, thế là đè nàng xuống: “Hằng Hằng...”

“Dạ?”

“Ta, ta sẽ nhẹ nhàng...”

“...Ừm”

Thấy nàng thuận theo, Lục Quý Trì hơi cúi người, tìm như muốn bay vọt ra khỏi lồng ngực.

Ấy vậy mà ngay khi chàng chuẩn bị rửa mỗi nhục xưa, Khurong Hằng bỗng nhiên ‘ái’ lên một tiếng đau đớn.

Lục Quý Trì cả kinh, theo bản năng nghiêng đầu nhìn, phát hiện hóa ra chàng đã vô tình đè lên lồng bàn tay bị thương của nàng.

Vết thương không sâu, nhưng bị đè như vậy, máu thấm ra lần nữa. Lục Quý Trì biến sắc, ngọn lửa lòng bời vậy mà tắt đi quá nửa.

“Ôi xin lỗi ta không để ý! Nàng...nàng có đau không? Ta đi lấy thuốc cho nàng nhé!” Lục Quý Trì nói xong thì áy náy bỏ đây.

“Không cần đâu...”

Lời chưa dứt, chàng đã nhảy phốc xuống giường lao đi như tên bắn, Khurong Hằng ngẩn ngơ, mím môi cười thầm trong bụng.

Ồi cái cảm giác được đối phương cưng chiều...

Lục Quý Trì nhanh chóng trở lại, đè đặt thoa một lớp thuốc nữa lên tay Khurong Hằng, sau mới lại nằm xuống.

Lần này chàng không dám nằm gần Khurong Hằng nữa, còn đặc biệt mặc lại chiếc áo lót vừa cới.

Nàng hãy còn bị thương, chàng sợ chàng nằm sát quá lại làm nàng đau. Hơn nữa đêm nay đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, chắc nàng cũng mệt mỏi lắm rồi... Hay là kiên nhẫn thêm chút, tương lai còn dài mà!

“Điện hạ...”

Khurong Hằng cũng nằm xuống, tấm chăn hi thêu uyên ương đỏ rực đắp lên người, tôn lên nước da trắng như tuyết của nàng, làn tóc đen nhánh cũng càng thêm mềm mại. Lục Quý Trì nghe yết hầu chàng động đậy, vội vã rời ánh mắt đi.

“Ừ...?”

Màn đêm yên tĩnh, chỉ còn cặp nến đỏ long phượng trên bàn vẫn đang cháy phát ra từng tiếng lách tách, Khurong Hằng nghe tiếng thờ dòn dập của thiếu niên bên tai, khóe miệng nhếch lên, không sao kéo xuống được.

“Tay thiếp đau, điện hạ giúp thiếp thôi được không?”

Nàng dứt lời, bên chia bàn tay mềm mại nhỏ bé trước mắt chàng, Lục Quý Trì đau lòng quá, nào nỡ cự tuyệt, xoay người nâng bàn tay nàng nhẹ nhàng thổi: “Khá hơn chưa?”

“Có...thôi thêm nữa đi.”

Giọng điệu nũng nịu yêu kiều giống như một chiếc lông chim, vờn qua vờn lại nơi lồng chàng, mặt Lục Quý Trì nóng bừng, cả người lần nữa căng thẳng. Chẳng qua khi nhớ tới dáng vẻ nàng ôm bụng ngã xuống lúc đó, dục niệm trong nháy mắt lại bị những hoảng hốt, kinh sợ, bất an trùm lên.

“Lần tới nếu gặp phải chuyện như vậy, nàng đừng hồ đồ nhào về phía trước nữa, nàng không biết lúc đó ta sợ hãi thế nào đâu...”

“Nhưng mà nếu hoàng hậu nương nương xảy ra chuyện trong phủ chúng ta, bệ hạ nhất định sẽ trách tội!” Mặt Khurong Hằng chớp chớp, nhón tay nhỏ cào nhẹ vào lòng bàn tay chàng, “Điện hạ yên tâm, thiếp tự có chừng mực, tính toán cả rồi mới xông lên đấy.”

“Vậy cũng không được, ngộ nhớ xảy ra chuyện bất trắc thì sao?” Lý trí cho biết nàng nói có lý, nhưng xét đến tình cảm, chỉ nghĩ đến sự may rủi trong đó thôi, Lục Quý Trì đã lạnh hết sống lưng. Chàng kiên quyết quay đầu, nghiêm túc nhìn nàng nhắc nhở, “Sau này không cho phép nàng lấy bản thân mình ra mạo hiểm, nếu không ta sẽ...”

“Nếu không phu quân tính thế nào?” Khurong Hằng nháy mắt, người nướn về phía trước, “Sẽ cho thiếp biết cái gì gọi là phu cương sao?”

Cơ thể mềm mại không xương nhích lại gần, mang theo hương thơm của thiếu nữ, Lục Quý Trì gian nan nhắm mắt lại, cảm giác bản thân sắp nổ tung.

Phu quân thiếp thân khi gì, chàng cảm giác sắp chảy máu mũi tới nơi rồi nè!

“Ta nào dám, sau này để nàng định đoạt hết...” Có gắng để xuống nỗi kích động hóa cảm thú, Lục Quý Trì đấu tranh trong nội tâm, lảng sang chuyện khác, “À phải, tay nàng còn đau không?”

“Có, đau lắm, phu quân phải hôn hôn mới đỡ.” Khurong Hằng lại càng xích gần hơn, cặp mắt xinh đẹp dưới ánh nến như được bao phủ bởi một tầng sáng mỏng, thay đổi liên tục, thu hút hồn người.

“...” Thiếu niên sắp bị ghẹo tới chết buộc phải cầu xin tha thứ, “Hằng Hằng à, nàng đừng dụ dỗ ta nữa, dụ nữa, ta...”

Lời còn chưa kết, Khurong Hằng đã đưa ngón tay lên chặn môi chàng: “Cẩn thận tránh là được.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng nhị gì? Điện hạ không muốn cùng thiếp kết duyên vợ chồng? Không muốn động phòng với thiếp...”

Nàng chưa dứt lời, thiếu niên kia như mất hết nhẫn nại, đảo khách thành thù, đè nàng xuống dưới thân.

“Ta không muốn ư?” Giọng chàng khàn khàn, đặt xuống một nụ hôn, “Ta muốn tới phát điên rồi!”

Khurong Hằng ngơ ngác, tìm chợt đập nhanh hơn hẳn: “Điện hạ...”

“Ta không nhịn nổi rồi!” Chàng thì thào, cắn lấy ráy tai nàng, “Ta...ta sẽ cẩn thận, nếu nàng đau thì nói với ta, nhé?”

Khurong Hằng nghiêng đầu, đỏ mặt cười khe: “Được.”

....

Có lẽ là chén canh tuyết lê kia đã có tác dụng, Lục Quý Trì không bị chảy máu mũi nữa, còn thành công rửa hận, cứu vãn tôn nghiêm đàn ông của chàng.

Đương nhiên, lần đầu tiên là gây hay gì khác thì không nên bàn thêm.

Tóm lại buổi sáng ngày hôm sau, chàng cười khúc khích rời giường, mặt mũi tươi tắn, còn Khương Hằng cả người đau nhức, vừa buồn cười lại vừa thấy hối hận.

Sớm biết thế lực chàng tốt thế, tôi hôm qua nàng đã chẳng vì thương chàng mà chủ động khiêu khích.

Mấy lần chảy máu mũi đó đã bịt nàng rồi! Nàng còn tưởng chàng sẽ rất nhanh chớ...khụ khụ.

Tấn vương phi rồi cuộc đã nghiệm được sức mạnh chân chính bên trong ông chồng nhà mình, nàng khẽ mỉm cười, thầm quyết định sau này tuyệt không mua dây buộc mình nữa. Dày vò hơn nửa đêm, thân thể nàng yếu ớt, chịu không nổi.

“Điện hạ, đến giờ vào cung rồi.”

Nhận thánh chỉ từ hôn, theo quy định vào ngày thành thân thứ hai, đôi vợ chồng son phải vào cung tạ ơn.

“Đã biết!” Lục Quý Tri đáp một câu, mặt hồng hào nhìn sang Khương Hằng, “Vợ ơi, để ta phục vụ nàng mặc quần áo nhá!”

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, chàng lại cười ngây ngô.

Chao ơi, có vợ! Chàng đã có vợ rồi!

Khương Hằng bị đáng về khờ khạo của chàng chọc cười, nàng háng giọng, gạt đầu ngồi dậy.

Lục Quý Tri hôn hờ phụ nàng thay xiêm áo từ tế, còn hào hứng cầm bút kê nói muốn giúp nàng kẻ này, cả người cứ như con quay, lớn và lớn vòn bên cạnh nàng.

Người điềm tĩnh như Khương Hằng cũng bị chàng làm cho xấu hổ, phải lờm chàng mấy bận.

Lục Quý Tri cười hi hi không ngừng, không thêm đề ý, còn cầm thêm một chiếc trâm hồ điệp lên đầu nàng, ngắm nghía hồi lâu trước gương đồng, sau rồi mới vỗ đùi ra chiều hài long lắm: “Đẹp rồi, lên đường thôi!”

Khi chắc chắn không có sai sót gì, Khương Hằng mới gạt đầu đứng lên: “Được.”

“Đêm qua... Khụ, hay ta bế nàng đi ra ngoài nhé!”

Nhiều người nhìn như vậy, Khương Hằng xấu hổ: “Có mấy bước chân, thấp tự...”

Nàng còn chưa nói hết, đã bị ai đó ôm ngang: “Kệ! Nàng là vợ ta, ta muốn bế!”

“Điện hạ! Chàng...” Sao còn chạy như bay vậy.

“Ôm chắc vào! Chồng... Phu quân cho nàng bay nhé!”

“Chàng... chậm đã! Á!”

“Ha ha ha ha đừng sợ đừng sợ, ta đỡ nàng mà...”

Ánh mặt trời chiếu rọi, cây lá rợp bóng, Nguyệt Viên ngừng đầu nhìn đôi bích nhân đang vui đùa phía trước, không khỏi vui lây.

Người có tình cuối cùng cũng thuộc về nhau, thật tốt.

(Hoàn chính văn)

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Phiên ngoại 1: Nhật ký thăng chức của cánh gà ca ca

Ba năm sau [1]

Tháng bảy, mặt trời chói chang như hạt lửa, Lục Quý Tri vắt chéo chân, ngồi dựa người vào thành xe ngựa bốn bề đặt sẵn chậu băng, rề rà đi tới Công bộ.

Xe ngựa rộng rãi thoải mái, bốn phía treo chuông đồng, gió thổi kêu leng keng vang dội, lạnh lạnh dễ nghe, như muốn phá tan cái ngột ngạt, hanh hao lúc quá ngo của một ngày nắng hạ.

Lục Quý Tri tiện tay bung cúc nước ỏ mai ướp lạnh trên bàn nhỏ đồng một ngụm, tâm trạng không đến nỗi tệ được thứ nước chua ngọt, lạnh lạnh kia dội qua, càng thêm khoan khoái mấy phần.

Từ ngày thành thân, cuộc sống gia đình của chàng càng lúc càng viên mãn. Chẳng cần lo lắng đề phòng, chẳng cần đề dặt luôn cúi, ngày ngày đứng giờ tới Công bộ báo danh, bận việc thì làm, rảnh tay thì ở nhà chơi với vợ, thỉnh thoảng ới mấy bạn bè thân thiết ra ngoài du sơn ngoạn thủy, đôi lúc lại vào cung ăn trực ít cơm, xén ít bảo bối, quả thực sung sướng hơn tiền.

Đương nhiên không phải không có chuyện phiền não, nhưng Tấn vương điện hạ trước giờ là người lạc quan, nên chẳng bận lòng về những vấn đề bé tẻo teo đó.

“Điện hạ, đã tới.”

“Ừ.” Vươn vai ngồi dậy, Lục Quý Tri vén rèm xe ngựa lên.

Đầu vừa thò ra đã bị khí nóng hầm hập bên ngoài phả vào đến choáng váng, chàng thanh niên tuấn tú sáng sủa, không còn là thiếu niên trẻ người non dạ như trước, lúc này chép miệng hai tiếng, giờ tay che mắt rồi nháy xuống.

Chân vừa chạm đất, đã nghe thấy tiếng hừ lạnh truyền từ sau lưng, khe khẽ mà rõ ràng.

Lục Quý Tri ngoảnh đầu nhìn, chỉ thấy gương mặt cứng nhắc, ánh mắt khinh thường đang chiếu tướng chàng của vị tể thị lang bộ Công mới nhậm chức – Triệu Văn Quang.

Người này xuất thân thế gia trong sạch, tính cách ngay thẳng nhưng cố chấp, luôn giữ mắt với thói hành xử kiêu ngạo, cũng coi khinh loại trông chả có tí bản lĩnh lại còn mang kiểu cách của con em nhà quyền quý như Lục Quý Tri. Vì vậy, mỗi lần gặp chàng, ông ta luôn hắt càm, hừ lạnh một tiếng, tựa hồ muốn phò ra hết cái phẩm chất thanh cao của một người không thích cũng chẳng sợ cường quyền.

Dẫu tính khí có khó ưa, ông ta lại thực sự có bản lĩnh. Trước khi được điều về kinh thành, ông ta đã làm được rất nhiều việc có ích, vì thế mà mấy độ gặp nạn, có lần một nhà cả già cả trẻ suýt thì bay màu. Bởi những điều này, Lục Quý Tri không sân si với ông ta, ông ta có ngửa mặt chàng thì cũng chẳng xông lên can chàng được, nhiều nhất chỉ khinh khinh, lờm nguyệt chàng tí thôi.

Còn về công việc, Triệu Văn Quang mới vào bộ Công được năm, sáu ngày, gần đây trong bộ lại không có chuyện gì trọng đại, hai người chưa có cơ hội hợp tác làm việc. Tuy nhiên xét về chức tước, ông ta vẫn là cấp trên của chàng, cho nên Lục Quý Tri cười niềm nở gạt đầu, chủ động chào hỏi: “Triệu đại nhân.”

Triệu Văn Quang đi bộ đi làm, Triệu phủ cách đây khá xa, cả đường mặt trời như thiêu đốt, thiếu điều phơi khô cả người ông ta.

“Tấn vương điện hạ,” lau mồ hôi trên trán, người đàn ông trung niên chạc tứ tuần nhưn mảy, bày ra tư thế hành lễ tiêu chuẩn, rồi giờ giọng châm chọc, “Điện hạ hưởng thụ thật đấy, người nào không biết còn tưởng điện hạ đi du ngoạn.”

Lục Quý Tri không tức tối, chàng buồn cười nhìn sang: “Triệu đại nhân lần nào thấy xe ngựa của bốn vương cũng xô xiên một câu, người nào không biết còn tưởng đại nhân ghen tỵ bốn vương giàu có, thế từ dụ hiền đấy.”

Nhà giàu có thì cũng thôi đi, nhưng thêm thế từ dụ hiền làm gì, rõ là muốn nhạo báng hôm qua ông ta nạp thiếp để rồi phu nhân ở nhà làm om sòm cả lên day mà!

Gương mặt già nua của Triệu Văn Quang nhất thời căng tới đỏ bừng, ông ta thờ phi phò, cả giận nói: “Ngài! Ngài đúng là nói năng hồ đồ!”

“Việc gì đại nhân phải tức giận, bốn vương cũng giống đại nhân thôi, tốt bụng nên nhắc nhở một câu.” Lục Quý Trì nói xong thì há miệng cười, vẫy tay đi vào, “Bên ngoài nóng nực quá ha, bốn vương vào trước, đại nhân cứ tự nhiên.”

Tấn vương chết tiết này thật đáng ghét! Triệu Văn Quang tức tối một lúc, rồi cũng lau mồ hôi đi vào trong.

Vừa vào cửa, chưa kịp ngồi xuống, đã có tên chủ sự ôm một đồng hồ sơ đi tới. Triệu Văn Quang nhấp một ngụm trà để lấy lại bình tĩnh, bắt đầu xem xét sự vụ lớn nhỏ mà bộ Công đã xử lý hai năm qua, để còn nhanh chóng bắt kịp tiến độ làm việc.

Lật giờ một hồi, đột nhiên ông ta giật mình đứng bật dậy, háng chân mày nhăn tít, sau rồi cười lạnh, đập bàn một cái gào lên: “Người đâu, gọi Lục viên ngoại lang vào đây cho bốn quan!”

Lục viên ngoại lang?

Tất cả đều sững sốt, phải lúc lâu mới hiểu ra ông ta gọi ai.

“Đại nhân, ngài đang nói tới Tấn vương điện hạ sao?”

“Rõ ràng!” Triệu Văn Quang lia con ngươi sắc lạnh sang.

“...Ồ.” Chủ sự bên cạnh ông ta ho nhẹ một tiếng, rồi chạy tới chỗ Lục Quý Trì cách đó không xa, “Tấn vương điện hạ, Triệu đại nhân mời ngài vào, nói có chuyện quan trọng cần bàn.”

“Chuyện quan trọng?” Lục Quý Trì lật sách trong tay xuống, chậm chạp đi qua, “Không biết đại nhân tìm ta có chuyện gì?”

“Mời điện hạ giải thích xem chuyện này là thế nào.” Triệu Văn Quang lạnh lùng chỉ tay vào xấp hồ sơ.

Lục Quý Trì cầm lên nhìn, buồn bực: “Chuyện thế nào là sao? Hoàng huynh hạ chỉ, lệnh cho ta tu sửa điện Văn Hoa, đại nhân cảm thấy chuyện này không ổn, có ý kiến gì sao?”

Điện Văn Hoa là nơi hoàng đế khai quốc của bốn triều đặc biệt xây dựng để lưu trữ sách, có hơi cũ kỹ, lúc đầu năm mưa xuân không ngớt, chỗ nào đó của điện Văn Hoa bị đột, suýt chút nữa đã phá hủy sách vở bên trong. Chiêu Ninh để bên hạ chỉ, lệnh cho Lục Quý Trì dẫn người tu sửa toàn bộ cung điện.

Đây là một nhiệm vụ rất nhỏ, Lục Quý Trì hoàn thành rất nhanh, không gặp rắc rối gì.

“Chuyện tu bổ không có gì bất ổn,” Triệu Văn Quang sầm mặt nói, “Nhưng chi phí thế này, so ra gấp đôi bình thường?!”

“Đương nhiên là bởi sử dụng nguyên vật liệu tốt hơn bình thường.” Sách trong điện Văn Hoa lên tới hàng vạn, việc tu bổ yêu cầu phải chống ẩm, chống nước, chống mốc, chống mọt. Lục Quý Trì kết hợp trí tuệ của thợ nghề cổ đại và những kỹ thuật hiện đại, tiến hành tu sửa toàn bộ còn thêm một bước gia cố, phí tổn đương nhiên nhiều hơn bình thường. “Chuyện này ta đã bẩm báo với Trần đại nhân rồi, Trần đại nhân cũng đồng ý. Nếu đại nhân vẫn thấy không ổn, chỉ bằng chờ Trần đại nhân xong việc trở lại rồi hỏi ngài ấy.”

Trần đại nhân chính là hữu thị lang bộ Công Trần Kiên, mới vừa phụng chỉ rời kinh sửa đường sông. Còn vị lão đại của bộ Công Dư Lâm An, nghe nói gần đây thân thể không khỏe, đã xin nghỉ rồi. Đó cũng là lý do tại sao Triệu Văn Quang lại ra về ‘ta là lớn nhất, người phải nghe ta’ — hai quan trên đều không có ở đây, đương nhiên nơi này ông ta to nhất.

“Nguyên liệu gì mà lại phung phí như vậy, mời Lục viên ngoại lang cẩn thận trình bày cho bốn quan.” Triệu Văn Quang cấm câu, “Nếu nói không rõ, vậy bốn quan chỉ đánh tới hỏi thánh thượng thôi!”

“...” Lục Quý Trì giật giật khoe miệng, nhìn ông già đang nghi chàng mượn chức vụ để dứt tui riêng, tham ô hủ bại, một lúc sau chàng bật cười g੄੄ cợt, “Danh sách nguyên liệu đều được viết rõ ràng hết trên hồ sơ này, nếu mất Triệu đại nhân có vấn đề, hãy tìm ai đó đọc cho mà nghe, bốn vương còn có việc phải làm, không rảnh làm thư đồng của ngài.”

Thấy ông tuổi tác cũng lớn, lại là vị quan thật lòng vì dân vì nước, Lục Quý Trì lờoi so đo, nhưng không có nghĩa chàng đồng ý chơi trò ú tim. Vì thế sau khi dứt lời, chàng phẩy tay rời đi.

Rầu ria Triệu Văn Quang đến phải dựng đứng cả lên, suy đi nghĩ lại, ông ta ôm theo con tim trung thành cháy bỏng của mình vào cung tố cáo — bệ hạ ơi! Đệ đệ hung hăng kia của ngài mượn việc tư để tham tiền quốc khố! Mặc dù tiền không nhiều, nhưng quá là khi quân phạm thượng! Ngài phải tra vấn này cho rõ, rồi giáo huấn hần một phen, nếu không sau này hần sẽ làm ra chuyện thương thiên hại lý mất!

Lúc đó Chiêu Ninh để đang cùng ăn cơm với Sớ hoàng hậu sắp sinh bé thứ hai, bụng lớn đùng, nghe nói ta thị lang bộ Công hấp tấp vào cung, nói có chuyện quan trọng cầu kiến, tâm trạng vui vẻ của y bỗng chốc bị phá hỏng.

Lần hoài thai này của Sớ hoàng hậu đến là vất vả, gần đây y lại đau tất mất tối, hai người mãi mới có cơ hội nhàn rồi ăn chung bữa cơm ngon, thế mà có kẻ dám đến quấy rầy.

Đầu không vui thì không vui, quốc sự trước mắt, y vẫn phải bóp trán kêu người gọi ông ta vào.

Gần đây phía nam mưa nhiều, Triệu Văn Quang quỳnh quáng như vậy, lẽ nào đã xảy ra hồng thủy vỡ đê?

Đương nghĩ vậy, chợt thấy Triệu Văn Quang mặt hầm hầm xông vào.

Sau đó, bệ hạ bị muối mặt.

“...Chuyện tu sửa điện Văn Hoa tuy nhỏ, nhưng việc giấu giấu đàng sau tuyệt không thể khinh thường! Xin bệ hạ minh xét!”

Chiêu Ninh đế: “...”

Anh minh như y quả thực chẳng ngờ, đại sự khẩn cấp mà Triệu Văn Quang nói tới lại là chuyện này.

Nhìn ông già đang hùng hồn lên án, nước miếng cơ hồ phun cả ra ngoài, vị đế vương trẻ tuổi trăm mặc hồi lâu, sau rồi cười cười, chỉ tay ra phía ngoài cửa: “Cút.”

Triệu Văn Quang chết lặng: “...Dạ?!”

***

Tám lòng hừng hực cháy bị chà đạp, Triệu Văn Quang vô cùng ám ức rời đi. Chiêu Ninh đế có phản hồi hận vì đã gọi lão đầu gỗ này hỏi kinh, song lại nghĩ ông ta tuy tính tình chiu kho ngang ngạnh nhưng lại tận tâm vì công việc, sau cùng chỉ đành trợn mắt nhìn nhện, cho vời Lục Quý Trì vào cung, tay vung lên nói: “Dư Lâm An bệnh nặng rồi, xin thăm từ quan, đệ chuẩn bị đi, tiếp nhận chức vị thượng thư bộ Công.”

Lục Quý Trì vào bộ Công đã lâu mà mãi chưa được thăng chức, nay tự nhiên lại lên hương thì không khỏi ngo ngác: “Thượng thư bộ Công á? Đệ á?!”

“Không phải đệ chẳng lẽ là trăm sao, ” Chiêu Ninh đế xua tay, “Được rồi, nhanh chóng quỳ xuống tạ ơn đi, trăm còn một đồng tấu sớ cần phê đây này, không rảnh nói nhảm đâu.”

“Không phải...” Lục Quý Trì thoáng váng đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn ông anh hờ nhà mình, “Đang yên lành, tại sao lại thế?”

Tuy nói bộ Công xếp chót trong sáu bộ, nhưng độ lại là nơi xử lý nhiều quân cơ trọng yếu bậc nhất. Thượng thư bộ Công là lão đại của bộ, biết bao người nhìn chằm chằm vào cái ghế này! Tại sao ông anh hờ của chàng đột nhiên để bặt chàng lên vị trí đó?

“Sao trắng gì?” Chiêu Ninh đế liếc chàng. “Đệ cũng ở bộ Công mấy năm rồi, giám sát xây dựng kênh đào rồi bến tàu bỏ ra không ít công sức, theo lẽ thì nên thăng chức từ lâu rồi, chẳng qua trước đây đệ ham làm việc không thích tranh giành của người khác. Nhưng hôm nay...”

Nhớ tới những lời nói nhảm thẳng vào em trai của Triệu Văn Quang, Chiêu Ninh đế lại chớp mắt, như thuận miệng bảo, “Triệu Văn Quang tính khó ưa, vốn có thành kiến với đệ, để ông ta đề đầu đệ, sau này đệ làm việc cũng không dễ dàng.”

Lục Quý Trì không đáp, hồi lâu chàng cười hi hi hỏi: “Hoàng huynh lo đệ bị ông già kia bắt chẹt, đang làm chỗ dựa cho đệ đấy sao?”

Chiêu Ninh đế chợt ngừng bút, như cười như không nhìn chàng: “Cố sức tự mình đa tình, không bằng dồn tâm trí vào con cháu đi, ba năm rồi, cái bụng của vương phi nhà đệ...”

Lục Quý Trì bỗng chốc nhảy dựng lên: “Mới ba năm thôi mà, đệ không với huynh gấp cái gì!”

“...”

Tiểu tử thối, chẳng phải vì y lo chàng bị đâm tiểu sao!

Không đúng, y lo cho thẳng nhãi này làm gì?

Chiêu Ninh để suốt thì không kim được nụ cười trên mặt mình, y cả giận chỉ tay ra ngoài cửa: “Xéo đi.”

Lục Quý Trì hớn hờ ném cho y một ánh mắt ‘Đệ biết thừa huynh nói một đằng nghĩ một nẻo’: “Vây cái chức thượng thư bộ Công...”

Chiêu Ninh để lẳng lặng nhìn chàng

“Đệ không khách sáo nữa nhé!” Vốn chàng còn định cự tuyệt, nhưng sau khi đối diện với ánh mắt của ông anh hờ, không biết tại sao lại thay đổi. Lục Quý Trì ngập ngừng, sờ mũi lên tiếng, “Đệ nhất định sẽ cố gắng giúp huynh xử lý tốt chuyện ở bộ Công, nhưng nếu làm không tốt, huynh đừng phạt quá nặng nhé, đệ là thân vương, cũng cần thể diện lắm đó...”

“Còn chưa bắt đầu đã lo lót đường lui,” Chiêu Ninh để tức cười, “Cút ngay cút ngay, nhìn thấy đệ trầm lại nhưc đầu!”

Giọng điệu tùy ý như vậy những năm trước chàng rất ít khi nghe được, gần đây lại càng nhiều, chàng toét miệng cười, sự cảnh giác trong lòng bay biến cả.

Ông anh hờ của chàng là mình chứ thực sự, trọng người tài, cũng dụng người tài, nếu y đã hoàn toàn tin tưởng chàng, chàng cần gì phải tự mình khiên cưỡng, ầm ức làm thuộc hạ của lão đầu gỗ Triệu Văn Quang kia.

“Hoàng huynh, đệ còn điều sau cùng muốn nói.”

Chiêu Ninh để: “...Gần đây đệ nói càng lúc càng nhiều đấy.”

Lục Quý Trì cười phớ lớ: “Hoàng huynh không muốn nghe à?”

“...Không nghe đệ có biến không?”

“Không,” Lục Quý Trì vui vẻ, ngay sau đó thu lại cợt nhà, cung kính trịnh trọng quý xuống, “Cuộc đời này của thân đệ, nhất định dốc hết sức mình, giúp hoàng huynh trị quốc, mở đầu thịnh thế, nghênh đón ngàn thu.”

Chiêu Ninh để khựng lại, từ tốn hỏi: “Nói được làm được?”

Lục Quý Trì cúi người: ‘Vạn lần chết chẳng từ.’

Để vương trẻ tuổi không nói gì, hồi lâu ánh mắt bình tĩnh, y cười: “Trẫm tin đệ.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Phiên ngoại 2: Khương Hằng và Lục Quý Trì [1]

Ba năm sau [2]

Tín tức ‘Đur Lâm An bệnh nặng từ quan, Tấn vương thăng chức lên thượng thư bộ Công’ nhanh chóng lan khắp nẻo kinh thành, dưới sự nghi ngờ hoặc hăm dọa, ganh ghét hoặc soi mói, Lục Quý Trì khoác lên mình bộ quan phục đồ sẫm, chính thức quản lý bộ Công.

Một đám con em quý tộc bình thường vẫn qua lại với chàng hay tin, lập tức hô hoán anh em bày tiệc rượu trong lầu Thao Thiết mới mở ở thành đông, bảo rằng phải ăn mừng chàng được thăng chức.

Bề ngoài là chúc mừng, nhưng bên trong lại ẩn chứa biết bao hàm ý dụng tâm khác, Lục Quý Trì lười giao thiệp, bèn từ chối.

Ấy thế mà bọn họ chưa từ bỏ ý định, mời hẳn Tề Ngạn ra mặt, hơn nữa thăng quan đãi khách giống như một tục lệ có sẵn, ngầm nghĩ thế nào, Lục Quý Trì lại đồng ý, có điều trước khi đi chàng nói thẳng: “Nói trước, đám quan lớn chúng ta uống rượu nói chuyện bình thường thôi nhé, không giờ mấy trò xằng bậy gì đâu đấy.”

Tề Ngạn lờm chàng: “Dù cậu có muốn tôi cũng chả dám!”

“Thế còn được,” Lục Quý Trì chợt cười lớn, “suốt thì đã quên cậu không còn là Tề nhị thiếu gia phong lưu tiêu sái của ngày trước nữa.”

Từ năm ngoái, sau khi lấy vợ lập gia đình, tên này rất hiếm khi ra ngoài chơi bời, không những không còn đàn đúm la cà quen lối về, ngay cả đi ra ngoài xã giao cũng không còn gọi mỹ nữ tiếp rượu, lột xác hoàn toàn, tựa như cũng có người nhập hồn vào vậy.

Lục Quý Trì rất đổi ngạc nhiên, sau đó phát hiện hẳn lẽ từ quay đầu hoàn toàn là do vị sư tử Hà Đông ở nhà quá mức hung tàn, hẳn sợ hãi đến mức phục tùng, lúc này chàng mới yên tâm.

“...Cười nữa thì tuyệt giao!” Tề Ngạn liếc chàng, buồn bực lắm bầm, “Cậu nói xem ông nội tôi chán tôi thế nào, mà lại cười cho tôi cô vợ hung dữ vậy chứ!”

“Nếu chán cậu thật thì đã chẳng quan tâm tới cậu,” Lục Quý Trì vừa cười vừa nói, hướng chỉ tay thấy cậu rất hướng thụ mà, mồm miệng lúc nào cũng vợ hung dữ, như sợ người khác không biết cậu nhớ nàng lắm ấy.”

Tề Ngạn ghen lời, mắt tự nhiên hử một tiếng: “Nói bậy! Tôi nhớ nàng ta lúc nào!”

Ánh mắt Lục Quý Trì gian tà, chàng giễu cợt: “Động lòng thì nói động lòng, có gì mà không dám nhận.”

“Cậu không hiểu!” Tề Ngạn dừng lại, thần thái không quá ung dung, lỏng lỏng giải thích, “Trước kia tôi có nói với nhò...mấy lời độc ác, chưa được bao lâu tôi đã...Ồi, khự khự, thật mất mặt quá...”

Lục Quý Trì sững người, vỗ vai hẳn cười phá lên: “Ta rất thương thức kiểu người hay đào hố chôn bản thân nhé!”

Tề Ngạn then quá hóa giận: “Cậu còn không biết xấu hổ mà cười tôi? Năm đó là ai thích cô nương người ta nhưng không nhận, còn vỗ ngực bơm bơm nói sẽ tìm nhà chồng mới cho nàng?!”

Lục Quý Trì tức khắc bị sặc: “Không giống nhau!”

“Đúng là không giống nhau,” Tề Ngạn khinh bi nói tiếp, “một trăm bước thì rõ ràng gấp đôi năm mươi bước rồi.”

Lục Quý Trì: “...”

Hai người vừa đấu võ mồm vừa đi tới lầu Thao Thiết.

Sau đó Lục Quý Trì bị gài bẫy.

–Rượu quá ba tuần, sau một hồi âmĩ chiêu rượu, một hàng thiếu nữ xinh đẹp vận lụa mỏng, vai trần bỗng nhiên nổi đuôi nhau đi vào trên nền nhạc du dương, bắt đầu một màn múa lác eo thon hương diễm.

Thời thì múa cho xôm cũng được, thế mà cô nương múa dẫn đầu kia lại xoay mình uốn người về phía Lục Quý Trì, như muốn túm lấy người chàng.

Lục Quý Trì kinh ngạc, phun một ngụm rượu lên mặt nàng: “...”

Mẹ kiếp chơi chàng à?!

Tề Ngạn bên cạnh cũng sững sờ, đang định lên tiếng, cô vũ nữ có năng lực ứng biến tuyệt vời kia đã nháy mắt đưa tình, liếm sạch rượu trên mặt rồi sáp lại lần nữa: “Điện hạ...”

Ồi giọng nói nũng nịu đa tình, như thể trộn lẫn với thứ mê được hút hồn người.

Lục Quý Trì: “...”

Tề Ngạn và những người đã biết rõ tính Lục Quý Trì: “...”

“Vị này là Xuân Liễu cô nương tại hạ đặc biệt mua ở Dương Châu để dâng lên điện hạ, điện hạ hãy nhìn eo nàng, chân nàng này, thật là có một không hai trên đời...”

Tiếng cười nịnh hót đột nhiên vang lên, giúp Lục Quý Trì lấy lại tinh táo, chàng thoát né tránh cô vũ nữ đang sắp sửa ôm lấy cánh tay mình kia, nhìn sang phương hướng cất lên tiếng nói, cười lạnh.

Là một tên lỗ mãng từ nơi khác hồi kinh chưa bao lâu, đang một lòng bọ đỡ chàng.

Chẳng trách.

“Láo xược!” Tề Ngạn kịp thời hoàn hồn, nhảy dựng lên, “Ai cho phép người tự chủ trương sắp xếp bữa bữa thế này! Xéo xéo xéo! Xéo nhanh cho già!”

“Khỏi cần, các cậu tiếp tục chơi vui, không còn sớm nữa, bẩm vương về đây.” Lục Quý Trì không ngại được bầu không khí nồng nặc ngọt ngào này, chẳng nói xong thì đánh mặt, phất áo rồi đi.

Tề Ngạn nổi cáu, trợn mắt nhìn gã lỗ mãng kia, rồi cũng đuổi theo.

Chuyện này mà truyền tới tai cộp cái nhà hần á, đêm nay hần phải ngủ ở thư phòng mất!

Gã lỗ mãng kia vô cùng hoang mang, bối rối hỏi mọi người: “Chuyện này... là sao vậy?”

Mọi người có người chán nản có người đồng tình nhìn hần: “Tần vương điện hạ độc sủng Tần vương phi, chưa bao giờ dính vào nữ sắc, chuyện này ở kinh thành ai ai cũng biết, thế mà cậu... Haiz, cậu đây vỗ mông ngựa lại vỗ nhằm chân ngựa rồi!”

Gã lỗ mãng kia nhất thời chết lặng: “Nhưng... tôi nghe nói Tần vương phi vào phủ ba năm mà chưa sinh được mụn con nào, Tần vương điện hạ không để ý chuyện này sao?”

Hơn nữa có đàn ông nào không thích mỹ nhân mơn mớn đâu!

“Thế thì sao? Tần vương điện hạ đã tuyên bố rồi, dù xảy ra chuyện gì, đời này của ngài ấy chỉ có một mình vương phi thôi, ai mà dám tính kế với ngài, ngài sẽ cho người đó phải hối hận vì đã sinh ra trên đời.”

Gã lỗ mãng kia không tin, trên đời này có thể có người si tình, nhưng sinh ở nhà đế vương mà si tình thì được mấy ai?

“Tin hay không tùy cậu, trước cậu đã có một tên dâng mỹ nhân lên cho Tần vương, còn nói bấy bọ về Tần vương phi, bị biếm khỏi kinh thành rồi. Đầu năm ngoái, ta nhớ nhà Vệ quốc công có nha hoàn muốn nhân lúc Tần vương say mà trèo lên người ngài, kết quả bị Tần vương đập một phát rơi vào hồ sen, suýt ngộp đấy...”

“Đứng đúng! Chuyện này ta cũng biết! Tần vương điện hạ bình thường dễ chịu vậy, mà nghe nói hôm đó giận tím mặt, đến giờ không thấy qua lại với nhà Vệ quốc công nữa!”

“Một nha hoàn không an phận thôi mà, thẳng tay xử lý là được, cần gì phải nghiêm trọng vậy chứ?”

“Ha, tuyên bố với bên ngoài là nha hoàn, nhưng sự thật là gì thì ai biết!”

“Ý cậu là...”

“Tần vương điện hạ là thân vương cao quý, mấy năm nay lại được bề hạ coi trọng, hơn nữa hậu viện ngài ấy chỉ có một Tần vương phi... Cậu nói xem nếu cậu có một cô thứ nữ như hoa như ngọc, cậu sẽ không tính toán gì sao?”

“Hóa ra... Chuyện này thì khó trách...”

Mọi người bàn tán xôn xao, còn gã lỗ mãng tự cho là mình thông minh kia mặt mày trắng bệch, nội tâm lạnh toát.

Xong rồi, toi đời rồi!

Hần còn đang mong đợi bầu vú Tần vương, mưu cầu cái ghế ở bộ Công đấy!

***

Sau khi rời khỏi lầu Thao Thiết, Lục Quý Trì và Tề Ngạn ai về nhà nấy.

Sợ vợ lại nổi khùng vì chuyện vừa xảy ra, Tề Ngạn đi đứng có phần vội vàng, Lục Quý Trì trấn tĩnh hơn, chàng trước nay luôn giữ mình rất tốt, không làm bậy bên ngoài, nên không lo lắng Khương Hằng sẽ hiểu lầm.

Còn chuyện vừa này, chàng không tức giận lắm, nhưng đang có hứng khoe mẽ lại bị người ta cắt ngang thì đúng chán.

Có điều sự mất hứng này bay biến cả khi chàng đi qua Bách Vị các.

“Ông chủ, mùi gì thơm thế? Nhà ông lại ra lò loại bánh mới à?”

“Chao ôi điện hạ ngài tới rồi! Mời vào mời vào!” Ông chủ Bách Vị các nghe tiếng, khom người tiến lên đón, “Điện hạ nhay quá, đây là bánh hoa lê Bách Hương mới của nhà chúng tôi, điện hạ có muốn nếm thử chút không?”

“Bánh hoa lê Bách Hương? Được, lấy cho ta một phần!” Khương Hằng thích ăn ngọt, đặc biệt là bánh ngọt ở Bách Vị các này, mỗi lần về nhà ngang qua đây Lục Quý Trì đều mua cho nàng một phần, vì vậy đã thành khách quen ở đây.

Ông chủ biết thói quen của chàng, thấy chàng nếm xong gạt đầu, ra chiều hài lòng, bèn theo như thông lệ gói một phần đưa chàng.

Lục Quý Trì lại chọn thêm loại bánh khác Khương Hằng hay ăn, kêu ông ta gói lại, sau đó mới chậm rãi đi về phủ Tần vương.

Khương Hằng đang ở trong phòng xem sổ sách, đã là đương gia chủ mẫu, đây là chuyện mỗi ngày nàng phải làm.

Lục Quý Trì ‘xuyt’ một tiếng để chặn lại đám nha hoàn chuẩn bị thỉnh an, nắn tay nắn chân, lặng yên không tiếng động đi vào.

Đương lúc hoảng hốt, mây màu ngợp trời, ánh chiếu tà từ ngoài cửa sổ hắt vào, rơi xuống bóng người đang biếng nhác ngồi bên cạnh cửa sổ, xinh đẹp lạ thường.

Lục Quý Trì đứng sau bức rèm che đã vén quá nửa, lòng như có con gió xuân thổi qua, êm ái như bông. Chàng ngắm nàng si ngốc, nhìn người con gái xinh đẹp mỹ miều, làn tóc đen nhánh rủ xuống, đôi môi đỏ mọng hơi cong, gò má nghiêng nghiêng tình tứ, miệng chàng nhếch tới tận mang tai.

Hằng Hằng nhà chàng sao mà đẹp quá!

Chàng ngắm ba năm rồi cũng không thấy đủ hí hí.

Đang say mê, đột nhiên mỹ nhân bên cửa sổ ngẩng đầu trông sang. Thấy là chàng, nàng nhoèn miệng cười: “Chàng về rồi?”

“Ừ!” Sải bước tới ôm lấy eo nàng, Lục Quý Trì cười tít mắt, hôn lên môi nàng. “Đoán xem ta mang gì về cho nàng!”

Lần nào ra ngoài chàng đều sẽ mang bánh ngọt về cho nàng, còn ra về thần bí kêu nàng đoán, Khương Hằng cũng quen thói, nghe được lời này, nàng nghiêng đầu, híp mắt bảo: “Hôm nay thiếp cũng ra ngoài, điện hạ đoán xem thiếp mang gì về cho chàng.”

Cảm giác tâm ý cho đi được hồi báo thực sự tốt đẹp, Lục Quý Trì như nở hoa khắp lòng, ôm lấy nàng hôn chụt chụt hai cái: “Ta đếm đến ba, chúng ta cùng nhau nói nhé?”

Khương Hằng buồn cười, song không từ chối: “Được.”

“Một, hai, ba... Bánh hoa lê Bách Hương!”

“Bánh hoa lê Bách Hương!”

Năm chữ phía sau, hai người hai miệng một lời.

“Nàng...” Lục Quý Trì ngăn người, gào thét thảm thiết, “Nàng cũng mua cái này! Thế thì còn gì vui nữa!”

“Xế chiều thiếp đi thăm A Như, lúc về ngang qua Bách Vị các, nghe nói mới ra mắt một loại bánh hoa lê mới, mùi vị rất được nên mua mấy phần về cho chàng nếm thử.” Khương Hằng không mấy bất ngờ, cười tủm tỉm giải thích, “Còn ngạc nhiên mừng rỡ ư, sao lại không có? Những thứ kia thiếp mua cho điện hạ, thiếp còn chưa nếm đâu!”

Năm kia Lục Như gả cho Lâm Sanh, đạo trước mới sinh bé thứ hai, thai tượng này có vẻ không tốt, suýt nữa sinh khó, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Khương Hằng rất lo lắng, mấy hôm nay đều nâng tới thăm nàng.

Mặc dù biết chắc rằng ở Bách Vị các đã nếm thử rồi, song Lục Quý Trì nghe nàng nói vậy thì hớn hờ báo: “Kệ đi, dù có nếm qua, tự nàng mua với ta mua mùi vị chắc chắn khác nhau!”

Khương Hằng nín cười gắt đầu: “Đương nhiên, điện hạ mua nhất định sẽ ngon hơn.”

Lục Quý Trì được thỏa lòng, đặt hai phần bánh giấu sau lưng lên bàn, tha thiết nhìn nàng: “Vậy nàng mau nếm thử đi!”

“Được, nhưng mà sắp ăn tối rồi... À phải, không phải hôm nay chàng đi ăn tiệc sao? Sao lại về sớm vậy?”

Có con gió nhẹ thổi qua, cuốn tóc nàng bay bay, Lục Quý Trì theo bản năng giơ tay lên, vén lọn tóc kia ra sau tai nàng: “À, không thủ vị nên ta về trước.”

Giọng chàng dừng dừng, Khương Hằng thoáng khựng lại.

Bởi vì có thứ mùi thơm xa lạ nào đó nương theo tay chàng, thoảng qua chớp mũi của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Phiên ngoại 3: Khương Hằng và Lục Quý Trì [2]

Ba năm sau [3]

Lục Quý Trì chưa nhận ra sự khác lạ của nàng, dứt lời mở túi bánh ngọt ra, nhón lấy một miếng ngâm trong miệng, rồi chiếu mắt sang môi nàng đầy vẻ gian tà: “Ăn thử không?”

Khương Hằng hip mắt không đáp, hồi lâu mới tới gần cắn một miếng.

Lục Quý Trì cười đen tối, định thuận thế hôn nàng lại bị nàng nghiêng đầu né tránh.

“?”

Trông chàng trai đang ngậm miếng bánh ngọt, mồm mọt vô tội nhìn mình, Khương Hằng thong thả nhai nửa miếng bánh đã cắn, tay chống trước ngực chàng, mỉm cười: “Tối nay điện hạ ngủ ở thư phòng đi, thiếp muốn ngủ một mình.”

Lục Quý Trì sững sốt, hoảng tới độ nửa miếng bánh trong miệng rơi cả ra: “Tại sao?!”

“Không tại sao cả.”

Như cười như không đáp xong, Khương Hằng đẩy người chàng ra đứng dậy, ngắt nổi vừa đi được một bước đã bị Lục Quý Trì túm eo kéo trở lại ngực chàng: “Nàng tức giận à? Sao thế?”

Khương Hằng khựng lại, nhìn thẳng vào chàng: “Điện hạ đã làm gì để thiếp phải giận sao?”

Lục Quý Trì quả quyết lắc đầu: “Không có!”

“Vậy tại sao thiếp phải giận?”

Lục Quý Trì: “...Nếu nàng không giận, tại sao lại đuổi ta đi thư phòng?”

Khương Hằng ghen hờn, một lúc sau nàng mấp máy môi, ý cười trên mắt chưa phai: “Không sao cả, thiếp muốn thế đấy không được à.”

“Được được, nàng nói gì cũng được, nhưng dù gì cũng phải có tội chứng mới phán quyết chứ?” Lục Quý Trì vừa ra chiều tội nghiệp, vừa nhanh chóng nhớ lại những hành động gần đây của chàng, có điều nghĩ kiểu gì cũng không ra chàng đã chọc vạ mất hứng lúc nào.

Rõ ràng vừa rồi còn bình thường mà...

Ha lông phụ nữ, như kim dưới đáy biển, như kim dưới đáy biển.

Tuy nhiên có như kim đáy biển chàng vẫn thích, lại nghĩ từ ngày thành thân tới giờ nàng chưa từng để chàng ngủ ở thư phòng, cũng chưa từng giận dỗi điều gì, Lục Quý Trì ‘chặc’ nhẹ trong lòng — chuyện mà chàng chưa biết có vẻ rất nghiêm trọng đấy!

Rõ ràng biết chàng sẽ không làm chuyện gì có lỗi với mình, song nhớ tới mùi hương thoảng thoảng không thuộc về nàng kia, lòng nàng vẫn vô thức dấy lên bức bối. Nàng thăm cau mày, hơi khó hiểu với tâm tình kỳ lạ của mình lúc này, có điều khi nàng còn chưa kịp hiểu ra, nụ hôn của Lục Quý Trì đã nồng nhiệt hạ xuống.

“Hằng Hằng à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng nói cho ta biết được không?” Chàng vừa ngồng cuồng hôn nàng, vừa vô lại gãi gãi nơi cổ nàng.

Khương Hằng ngửa lăm mà tránh không thoát, bặm môi vùng vẫy hồi lâu, cuối cùng không nhịn được bật cười: “Chàng! Chàng buông thiếp ra!”

Lục Quý Trì cắn tai nàng hừ khê: “Thế nàng có nói không?”

“Chàng...” Khương Hằng bị chàng làm khó, chỉ có thể quay đầu đi, lặp lại câu hỏi lúc trước, “Sao hôm nay chàng về sớm thế?”

Lục Quý Trì sững sốt trong giây lát, ngờ ngợ.

Vừa rồi hình như nàng ấy cũng hỏi câu này rồi tự nhiên bực.

Nhưng mà, tại sao nhỉ?

Chẳng lẽ...

“Nàng biết sao?!”

Nhìn chàng thanh niên đang mờ trùng hai mắt, tựa hồ rất giật mình, những ý nghĩ tệ hại nhất nơi đáy lòng Khương Hằng càng thêm chất chồng. Nàng cúi mắt, vô thức thốt lên: “Thiếp đã nói, nếu có một ngày chàng muốn chia tay...”

“Nói bậy gì đó?” Lục Quý Trì nhìn có vẻ rõ ràng đang không ổn, vội mặc kệ những hoài nghi trong lòng để ôm lấy nàng ngồi xuống, nhanh chóng giải thích, “Trong lòng ta chỉ có mình nàng, nào có chỗ cho ai khác? Có vũ nữ kia muốn dựa vào người ta, ta né ngay mà, nàng ta không chạm được tí gì sắt! Nếu nàng không tin, ta cho người gọi Tề Ngạn hay mấy anh em cũng có mặt ở đó tới nhé...”

Khương Hằng mở to mắt nhìn chàng, không đáp lời.

“Rốt cuộc nàng làm sao vậy?” Lục Quý Trì lo lắng, cất giọng nhẹ nhàng, nhưng trong lòng đã treo ngược tên lỗ năng nhiều chuyện kia lên quát vạ rồi, “Hãy nói với ta được không?”

“Thiếp cũng... không biết.” Rõ ràng chàng đã giải thích, rõ ràng nàng cũng vô cùng tin tưởng, song không hiểu sao trong lòng nàng rất buồn, không thể nào phấn chấn nổi. Nhớ tới những lời nói vô căn cứ nàng nghe được ở phủ Thành Ý bá hôm nay, nàng ngập ngừng, lặng lẽ thờ dài, “Cô lẽ do gần đây thiếp hơi mệt mỏi... Thiếp không sao đâu, chàng đừng lo lắng.”

“Mệt mỏi?” Lục Quý Trì nhay bén phát giác được điều không ổn, “Có phải hôm nay nàng tới phủ Thành Ý bá gặp chuyện không vui không?”

Khương Hằng lúng kúng, lắc đầu: “Không...”

Lục Quý Trì buông nàng ra, đứng lên: “Nàng không muốn nói cũng không sao, ta tự đi hỏi Lâm Sanh.”

Khương Hằng dờ khóc dờ cười, vội kéo tay chàng lại: “Chỉ là nghe được mấy lời bàn tán thôi, không có gì cả.”

Mấy lời bàn tán.

Lục Quý Trì sa sầm mặt, đầu tính toán: “Lại có bà cô nhiều chuyện nào ba hoa trước mặt nàng hả? Để gia cho người xé miệng bà ta ra!”

Chàng rất ít khi tức giận, trong ấn tượng của nàng, mỗi lần chàng cau bần đều vì nàng. Khương Hằng cảm động, những râu rĩ nặng nề trong lòng như bị gió tạt, bay biến một cách khó hiểu. Nàng nhướn mày mỉm cười, kéo chàng trở lại chỗ ngồi, sắp người tới rúc trong ngực chàng.

“Mấy người không quan trọng, không cần để ý. Có điều bọn họ nói cũng chẳng sai, đã ba năm rồi, thiếp vẫn chưa có con, có lẽ...”

Nàng không phải kiểu người hay buồn lo vô cớ, tuy ba năm chưa sinh con nàng rất dễ ý, nhưng con sông lòng chưa bao giờ đứt dội như hôm nay. Lục Quý Trì khá bất an, song không biểu hiện ra ngoài, chàng cắt ngang lời nàng: “Cô lẽ gì chứ? Ta đã nói rồi, con cái tùy thuộc vào duyên, lúc cần tới nó sẽ tự tới. Nếu không tới, vậy là do con trẻ vô duyên với chúng ta, nếu đã không có duyên thì hà tất cưỡng cầu? Ta chỉ cần mình nàng là đủ.”

Thôi thôi là vậy, con cái đôi vẫn lớn hơn trời, người tính tình rộng rãi như Khương Hằng cũng không sao mặc kệ được, giờ chàng lại nói, chỉ cần có nàng, con cái có hay không không quan trọng.

Khương Hằng không diễn tả nổi tư vị trong lòng nàng là gì, chớp mũi chưa xót là thường, mắt đỏ hoe.

“Đồ ngốc nhà nàng.” Lục Quý Trì đau lòng, hôn nhẹ lên mắt nàng, “Lời ta nói đều là thật lòng, nàng đừng tự đặt áp lực, chuyện con cái ta không dễ ý đâu...”

Từng giọt nước mắt của Khương Hằng rơi xuống. Nàng cảm thấy bản thân gần đây sao mà đa cảm quá, rõ ràng chẳng muốn khóc, thế mà cứ không khống chế được.

Từ lúc nào mà nàng lại trở nên kiểu cách như vậy?

“Đừng khóc đừng khóc, có ta rồi, ngoan.” Lục Quý Trì đau lòng chết đi được, ôm nàng hôn nàng lại dỗ nàng, trong mắt ngập tràn thương yêu.

“Thiếp không giận chàng...” Hồi lâu, Khương Hằng ngưng ngừng cúi mắt, giọng buồn bã, có chút nghèn nghẹt ở mũi, “Cũng không phải không tin chàng, chỉ là thiếp... tự nhiên buồn bã thôi.”

Rõ ràng là áp lực dồn nén quá lớn.

Lục Quý Trì thờ hất ra một hơi, có phần râu rĩ, bèn vuốt ve mặt nàng: “Vầy buổi tối còn định đuổi ta đi thư phòng ngủ nữa không?”

Khương Hằng giương mắt nhìn chàng, đôi con ngươi rung rung vừa trong lại vừa sáng, đập dềnh sóng nước.

Lục Quý Trì nom bộ dáng yểu điệu đáng thương hiếm có của nàng mà cổ họng khô khốc, thế là nắm chặt eo nàng, cười đen tối, “Thực ra chuyện trẻ con nàng không cần lo đâu, ông trời công bằng lắm, bình thường ta với nàng cố gắng hơn tí, biết đâu ông ấy lại mũi lòng.”

Khương Hằng ngo ngác, chưa kịp hiểu ra, cả người đã bị nhấc bổng lên, rồi được ôm tới phía giường nhỏ, đặt lên trên.

“Chàng...” Nàng tức cười, nhắc chân đá vào người chàng, sẵn giọng, “Thiếp đói, thiếp muốn ăn cơm trước.”

“Được luôn, vì phu hầu nàng ăn no.” Lục Quý Trì cười xấu xa, thân dè lên nàng, chẳng ngờ đúng lúc này, mặt Khương Hằng đột nhiên biến sắc, đẩy chàng ra rồi quay sang một bên nòn khan.

“...!!!!”

Lục Quý Trì sợ ngây người, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chàng là ‘Mẹ nó lời mình vừa nói ghê tởm vậy sao! Lâm vợ mình chán ghét tới mức ói cả ra!’

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua, chàng vội vã bật dậy đỡ nàng, “Nàng sao thế? Ổn không? Khó chịu ở đâu?”

Khương Hằng liên tục nồn ọc, xua tay không nói lên lời.

“Thái y! Người đâu! Mau truyền thái y!”

Lục Quý Trì gào rống lên, một lát sau, thái y tất tã đi tới.

“Thế nào rồi? Vương phi không sao chứ?” Lục Quý Trì nồn nóng, đi tới đi lui ở mép giường.

Thái y không lên tiếng, tập trung chẩn mạch cho Khương Hằng xong, ông vui mừng đáp: “Chúc mừng điện hạ, chúc mừng điện hạ, vương phi có tin vui!”

Tin vui...

Lục Quý Trì ngo ngác.

Khương Hằng cũng ngo ngác.

Hồi lâu, hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt trợn to hai mắt, la lên: “Ông nói gì?”

***

Kinh nguyệt của Khương Hằng trước giờ không đều, vì thế nàng đã mang thai gần hai tháng mà không phát hiện ra.

Sau khi xác định nàng hay suy nghĩ linh tính, tâm trạng bất ổn là do áp lực quá lớn và do mang bầu, Lục Quý Trì yên tâm hơn hẳn, tiễn thái y xong lại đi mấy vòng quanh sân, đợi cho sự kích động người dân mới nháy nhót trở về phòng, ngồi xuống bên cạnh.

Khương Hằng đã tiêu hóa xong tin tức động trời tốt đẹp này, đang nén cười nhìn ông bố ngốc nghếch mới ra lò, sự dè nén mấy ngày qua hoàn toàn được gỡ bỏ.

“Hằng Hằng...” Dưới ánh nến, chàng trai ngồi bên mép giường, đôi mắt đẹp dễ sáng ngời.

“Hử?”

“Chúng ta...” Tầm mắt chuyển tới cái bụng bằng phẳng của nàng, Lục Quý Trì nhe răng cười, “có nhóc con rồi.”

...Nhóc con là gì, Khương Hằng suýt sặc: “Là em bé.”

“Ừ! Là nhóc con!” Đắm chìm trong thế giới của riêng mình, Tấn vương điện hạ hoàn toàn không nghe được vợ mình nói gì, chỉ cười khúc khích nhại lại.

Khương Hằng: “...”

Nàng bật cười, cười lại cười, rồi hốc mắt chọt uon ướt.

Chàng nói chỉ cần có nàng, dù không có con cũng không sao, nhưng nàng biết thực ra chàng yêu trẻ con lắm, chỉ vì không muốn nàng khổ sở nên mới bằng lòng gạt chuyện con cái sang một bên.

Cũng giống như nàng vậy, thật ra nàng đâu có nhất thiết phải trở thành mẹ, nhưng vì cha đứa nhỏ là chàng, nên nàng rất dỗi chờ mong.

Một đứa bé giống chàng, cũng giống nàng, dung hợp sinh mệnh và máu thịt của cả hai người...

Suy nghĩ chốc lát, lòng Khương Hằng đã mềm như nước.

“Điện hạ, nếu là con trai thì đặt tên là Tục, nếu là gái đặt là Kỳ được không?”

Tấn vương điện hạ vẫn đang cười dần thối: “Được, nàng nói gì cũng được!”

Khương Hằng bật cười, nhẹ nhàng cầm lấy tay chàng đặt lên bụng, hai mắt rung rung cong thành hình trăng non.

Nguyện lòng quân tựa như ta,

Gió giông chẳng đổi, mưa sa chẳng dòi. (*)

(*) Nguyên văn – 愿君心似我, 永续不断, 万年为期 (Nguyên quân tâm tự ngã, vĩnh tục bất đoạn, vạn niên vi kỳ) – Dịch nghĩa: Nguyên lòng chàng cũng giống thiếp, mãi mãi không dứt đoạn, kéo dài vạn năm – Ôi tự nhiên đến đoạn này này ra câu thơ vậy thôi, chứ nó không khớp với câu gốc lắm :)

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Phiền ngoại 4: Sự phiền não của Lục Tục

Tâm trạng của tiểu thể tử phủ Tấn vương – Lục Tục dạo này không được tốt.

Nguyên nhân đơn giản thôi – cha của nhóc, tức Tấn vương điện hạ của Đại Chu, không cho nhóc ngủ cùng mẹ.

Tiểu thể tử mới lên bốn rất không vui, người mẹ thơm thơm mềm mềm, nhóc rất thích được nằm trong lòng mẹ, thế mà cha lại nói nhóc trưởng thành rồi, phải ngủ riêng, còn dọa nhóc nếu cứ đòi ngủ chung với cha mẹ thì lớn lên sẽ bị lùn.

Tuy nhiên nhóc đã hỏi thái tử ca ca rồi, sự thật không phải vậy!

“...Không thể thì thế nào? Con nhìn xem xung quanh con bao nhiêu người, trừ đứa con nít mới sinh ra, có ai còn ngủ chung với cha mẹ không?”

Nhìn Lục Quý Tri thần sắc nghiêm nghị, chẳng nề là hình tượng ngồi xổm trước mặt mình, Lục Tục bẹp bẹp cái môi hừ một tiếng: “Cha còn lừa con! Thái tử ca ca nói hết rồi, cha không để con ngủ chung là bởi vì...”

Đại hoàng tử Lục Minh Sinh, năm ngoái thụ phong thái tử, bên ngoài giống mẹ bên trong giống cha, tí tuổi đầu mà một bụng đen tối, luôn làm người khác khó đỡ. Nghe được tên nó, Lục Quý Tri cảnh giác như rụng mảy: “Bởi vì gì?”

Lục Tục chớp chớp đôi mắt to tròn đen lấy tựa bỏ đảo, ra chiều mất hứng: “Không nói cho cha, cha lừa gạt tình cảm của con, con không muốn nói chuyện với cha nữa.”

...Con hồ ly nhỏ đen tối kia rốt cuộc đã nói gì với con trai của chàng!

Nheo nheo mu bàn tay mập mạp của cậu nhóc, Lục Quý Tri nháy mắt: “Con nói cho cha, cha có đồ tốt trao đổi.”

Lục Tục động long, song vẫn không chịu hề rặng. Nhóc bây giờ đang rất tức giận, rất rất tức giận! Ít nhất phải ba ngày...không, phải mười ngày nhóc sẽ không để ý tới ông bố đáng ghét này!

Lục Quý Tri đối tư thế, kiên nhẫn thủ thi: “Con xem, con nói cha lừa gạt con, vậy con phải để cha biết cha đã lừa con điều gì chứ? Nếu cái gì cha cũng không biết, làm sao mà xin lỗi Lục tiểu công tử nhà chúng ta được?”

Thằng con trai xui xẻo nhà chàng chẳng biết giống ai, từ lúc sinh ra đã dính mẹ, đặc biệt là trước ba tuổi, dính như sam, mở mắt không thấy Khương Hằng là khóc. Kiểu khóc của nó không những làm người ta phiền, mà còn làm người ta đau lòng, lúc nào cũng nắm chặt tay rồi nức nở nức nức, người ta nhìn một lúc đã muốn đầu hàng rồi.

Bởi vì những điều này, cuộc sống vợ chồng giữa chàng và Khương Hằng bị ảnh hưởng nghiêm trọng — cứ phải đợi tên nhóc này đi ngủ mới trốn ra gian ngoài hành sự, được nửa đường thì lại bị tiếng khóc của cu cậu cắt ngang, quả thực khiến người nghe rơi lệ, người gặp thương tâm.

Đợi mãi thẳng oát con này mới lớn hơn chút, không còn thích khóc nữa, Lục Quý Tri hết nhịn nổi, ít ngày trước kéo cậu nhóc mới lên bốn ra một góc, mở một cuộc đối thoại giữa những người đàn ông thực thụ, tuyên bố rằng con nên ngủ một mình rồi.

Lục Tục không muốn, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu mếu máo, nước mắt lưng tròng.

Thằng con tướng mạo giống Khương Hằng, cặp mắt ngắn nước đung dối điện chàng, suốt nửa thì Lục Quý Tri đã gờ tay đầu hàng, song lại nghĩ tới cuộc sống hạnh phúc của bản thân, chàng đánh hạ quyết tâm, “không bàn cãi nữa cha chốt rồi”, sau đó tự mình đưa oát con kia về ổ mới của nó.

Lục Tục ban đầu khóc nháo ghê lắm, sau khi nhận ra khóc cũng vô ích thì nín bật.

Mặc dù mỗi lần nhóc khóc, Lục Quý Tri và Khương Hằng cũng đau lòng lắm, nhưng chưa bao giờ vì thế mà dung túng — trẻ con rất thông minh, nếu nó phát hiện khóc mà đạt được như nguyện, nhất định sẽ tạo thành thói quen cứ trối ý là lu loa lên.

Thế giới này sẽ không xoay quanh con, người nhà đau lòng, cung chiều và dung túng con, nhưng người ngoài thì không. Vì thế sau nhiều lần khóc đến khản cả cổ cũng không được như mong muốn, Lục Tục đã hiểu: Gặp chuyện nhỏ, khóc lóc có thể có tác dụng, chứ chuyện lớn thì không hề.

Không được thì thôi, nhóc sẽ tìm cách khác. Mẹ đã dạy rồi, nam tử hán đại trọng phu không nên yếu mềm giống tiểu cô nương, hễ gặp khó khăn là rơi nước mắt, như thế sẽ bị người người cười nhạo.

Lục Tục không muốn bị người khác chế cười, cho nên khi phát hiện khóc lóc ni non cũng vô ích thì thút thít bỏ lên cái giường xa lạ, đắp cái chăn xa lạ, nằm trong vòng ôm cứng rắn chẳng ém ái tạo nào của cha già vờ ngủ.

Đợi khi cha đã đi, nhóc nhảy phắt xuống giường, quần chiếc chân nhỏ chạy về chính viện.

Nhóc phải tìm mẹ làm chủ — cha nghe lời mẹ nhất, chỉ cần mẹ đồng ý cho nhóc ở lại, cha dù không vui cũng sẽ phải đồng ý.

Ấy thế mà nhóc vừa chạy tới chính viện đã bị Nguyệt Viên cô có bắt lại.

Nguyệt Viên cô có nói cha với mẹ đang bận, nhóc không thể vào quấy rầy bọn họ.

Lục Tục không tin — buổi tối rõ ràng là thời gian để ngủ, cha và mẹ có thể bận chuyện gì? Nguyệt Viên cô có chắc chắn đang giúp cha bắt nạt nhóc đây mà.

Người bình thường hiểu rõ nhóc nhất là Nguyệt Viên cô có giờ cũng không chịu giúp nữa rồi, Lục Tục khổ sở cực kỳ, nước mắt ngắn nước mắt dài được Nguyệt Viên ôm về căn phòng mới, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Buổi sáng ngày hôm sau, nhóc dậy thật sớm để đi tìm mẹ, muốn nhờ mẹ phân xử. Thế mà vừa vào cửa, mẹ đã ôm nhóc hôn hai cái, khen nhóc thật dũng cảm, lại dám ngủ một mình!

Lục Tục được mẹ hôn thì vừa mơ màng vừa ngượng ngùng, chẳng lẽ... chẳng lẽ ngủ một mình lại lợi lắm sao?

“Đương nhiên lợi hại, chứng minh A Tục của mẹ đã lớn rồi đấy.”

Nhìn nụ cười vui mừng của mẹ, Lục Tục gãi tai do dự: “Nhưng mà...nhưng mà con vẫn muốn ngủ chung với mẹ ạ.”

“Nếu tiếp tục ngủ với mẹ, A Tục sẽ chưa được coi là trưởng thành đâu, con không muốn lớn nhanh à?” Người lên tiếng là người cha nhẫn tâm của nhóc, Lục Tục giận cha, không thèm để ý tới cha, nên bẹp bẹp miệng không lên tiếng.

Nhóc đương nhiên muốn thành người lớn rồi, nhưng nhóc muốn ngủ với mẹ hơn.

Có điều hình như mẹ cũng giống người cha đáng ghét, cùng hy vọng nhóc ngủ một mình...

Lục Tục khổ sở không sao giải bày, mấy ngày ỉu xiu rầu rĩ, cho tới sáng nay vào cung thỉnh an bà nội, gặp được thái tử ca ca, mới hay sở dĩ cha không cho nhóc ngủ ở nhà chính rõ ràng không phải giúp nhóc chóng lớn như cha nói.

Nhóc cực kỳ tức giận, thế sẽ không quan tâm tới cha thái nữa, nhưng nghe ra...cha nói cũng có lý đấy.

Thằng nhóc rơi vào xoắn xuyết, Lục Quý Trì nhân cơ hội đó mò từ tay áo một gói giấy dầu, thì thầm: “Con nói cho cha, hôm nay cha giấu mẹ con, cho con ăn hai phần bánh đường.”

Ánh mắt Lục Tục nhất thời sáng lên: “Bốn phần!”

...Chà tí tuổi đã học đòi mặc cả! Lục Quý Trì cười: “Ba phần, không hơn, ăn nhiều rồi nóng trong, đến lúc đó mẹ con giận, không cho con ăn bánh đường nữa đâu.”

Lục Tục cau đôi mày nhỏ ngẫm nghĩ, miễn cưỡng đáp: “Vây cũng được.”

“Con trai cha ngoan quá!” Lục Quý Trì cười đen tối thơm chụt lên má cu cậu, “Thế thái tử ca ca của con rốt cuộc đã nói gì?”

Nghĩ tới chuyện này, Lục Tục lại mất vui, bẹp cái miệng nhỏ đáp: “Thái tử ca ca nói, cha và mẹ muốn sinh em gái cho con, nên mới không để con ngủ chung với hai người.”

“!” Lục Quý Trì nhất thời bị sặc nước miếng.

“Nhưng mà cha mẹ sinh em thì cứ sinh thôi, có gì không cho con nhìn? Con sẽ không giống Tần đại ca bất nạt Tần tiểu muội đâu!” Lục Tục chấp tay sau lưng, thờ dài như ông cụ non, “Con đâu phải người không hiểu chuyện như thế.”

Lục Quý Trì dờ khóc dờ cười nhìn cu cậu, mãi sau mới sắp xếp câu từ đồ dảnh: “Lục tiểu công tử nhà ta ngoan ngoãn như vậy, cha có lo lắng chuyện này đâu!”

“Thế thì vì gì?” Lục Tục tủi thân, vành mắt bắt đầu đỏ hoe, “Tại sao hai người không cho con ngủ cùng?”

Bởi vì quá trình sinh em bé trẻ con không nhìn được chứ sao.

Mới Lục Quý Trì mấp máy môi lâu, cuối cùng nặn ra một câu: “Chuyện này chờ khi nào con lớn rồi lấy vợ, vợ con sẽ nói cho con.”

Lục Tục mờ mịt: “Vợ?”

Đó là gì, ăn ngon không?

“Đúng thế, giống như mẹ con là vợ của cha ý, sau này con cũng sẽ tìm được người vợ của riêng mình, rồi con bé sẽ trả lời vấn đề này giúp con.” Lục Quý Trì nhắm mắt nói bậy bạ, “Còn về cha ấy hả, không phải cha không muốn nói cho con mà là vấn đề này quá mức phức tạp, cha cũng không biết phải nói sao. Nếu con không tin lời cha, còn có thể đi hỏi mẹ con hoặc bất kỳ người nào khác, bọn họ chắc chắn cũng sẽ không thể giải thích giống cha.”

Lục Tục bị dọa đến sống sót, có vẻ đã tin tưởng hơn: “Chuyện này...chỉ có vợ tương lai của con mới có thể trả lời được ư?”

“Đúng.” Lục Quý Trì vội nhón miếng bánh đường đút vào mồm cu cậu, hỏi nửa chừng không tiếp chiêu được đâu!

Lục Tục nhai miếng bánh đường nhóc thích nhất, rơi vào trầm tư.

Đúng lúc này, Khương Hằng từ ngoài trở lại, ánh mắt thẳng nhóc sáng lên, trượt từ trong ngực Lục Quý Trì xuống, lao như tên bắn về phía mẹ: “ẹ ời!” (*)

(*) Đang nhai bánh phát âm không được chuẩn nha quý dzị

Lục Quý Trì: “!”

Ồi thẳng con ngốc nghếch, mồm còn đang ăn vụng đó bây!

“Đây là gì?”

Thấy mẹ đột nhiên nheo mắt chỉ vào miệng mình, Lục tiểu thế tử nhất thời hoảng sợ, đực mặt ra.

Khương Hằng bị biểu cảm giống y như đúc của hai cha con chọc cười, khom người nhéo cái má trắng trẻo của con trai, nghiêm mặt nói: “Đã không cho ăn vụng rồi, lại quên?”

Lục Tục thoát cái đã quay đầu nhào vào lòng Lục Quý Trì.

Cha ơi cứu con! Cứu bánh của con!

Lục Quý Trì cũng nhanh chóng nhét cu cậu ra sau lưng, cười gượng gạo nhìn vợ mình: “Ha ha, A Tục hôm nay ngoan lắm, ta, ta thưởng cho nó... Chỉ một xáu thôi!”

“Một xáu cũng không được!” Nhìn cậu con trai đã khổ chịu âm ỉ với Lục Quý Trì mấy hôm, Khương Hằng cúi mắt che giấu ý cười, rồi xì mặt nói, “Thái y nói nấy hôm nay trời nóng dễ nhiệt, không thể ăn nhiều mấy thứ này được, chàng còn dung túng cho con!”

“Ta sai rồi ta sai rồi, nàng đừng giận...” Lục Quý Trì vè mặt đau khổ kéo lấy tay nàng, bị Khương Hằng gạt ‘phăng’ ra.

Cha mẹ trước giờ chưa từng cãi nhau! Lục Tục chợt thấy căng thẳng, đấu tranh hồi lâu, cuối cùng cũng bước từ sau lưng Lục Quý Trì ra, dẫn lòng giao nộp nửa miếng bánh đường còn lại: “Mẹ đừng giận cha ạ, con...con không ăn nữa!”

“Ồi con trai ngoan, con đang xin cho cha đấy ư?” Lục Quý Trì cảm động cực kỳ, ôm lấy cu cậu nói, “Nhưng cha bắt con ngủ một mình, lại còn giấu điểm con vài chuyện, con không giận cha sao?”

“Con...” Lục Tục thật ra giận chứ, nhóc muốn về chính viện ngủ với mẹ, nhưng nhìn dáng vẻ cha đáng thương vậy, lại nhìn mẹ đang sầm mặt bên cạnh, chần chờ trong chốc lát, nhóc lắc đầu chắc nịch, “Là do cha không thể nói với con chứ không có ý lừa con, A Tục không giận. Nhưng mà...cha có thể nhanh chóng tìm vợ cho con không? Con muốn biết tại sao khi cha mẹ sinh em gái con lại không thể nhìn ạ.”

Lục Quý Trì suýt thì sặc, chàng gắng nhịn, dưới ánh nhìn sầm sùi của Khương Hằng đang đỡ dẫn bên cạnh, vội gật đầu bảo: “Con phải tự mình tìm, cha chỉ giúp con xem người con tìm được đã phù hợp hay chưa thôi.”

Mắt Lục Tục sáng rực lên: “Được! Con sẽ đi ngay bây giờ!”

Dứt lời nhóc quay sang ngoác tay với Nguyệt Viên đứng cách đó không xa, “Nguyệt Viên cô cô ơi, mau tới đây, con phải đi tìm vợ! Cô cô dẫn con đi tìm nha!”

Nguyệt Viên nhìn cười gật đầu: “Được, để cô cô đưa con đi tìm.”

Vừa nói xong thì ôm lấy cu cậu, đập chân phi lên, “Nhưng mà thế từ gia muốn tìm vợ ở đâu?”

“Cái này...con cũng không biết, cô cô ơi, cô cô có biết nơi nào sẽ bán vợ không ạ?”

“Ha ha! Ồm, vợ không phải đồ vật, không thể bán...”

Hai người vừa nói vừa đến hoa viên chơi đùa, Lục Quý Trì trông theo bóng thẳng con chắc đã hết giận, cũng không còn nhiều sự với chàng nữa, thờ phào nhẹ nhõm: “Thằng nhóc này! Tra hỏi đến mức đâu ta đồ đây mò hỏi!”

“Chuyện sinh em gái...là chàng nói với con à?”

Nhìn cô vợ như cười như không tiến lên giúp chàng sửa sang xiêm áo, Lục Quý Trì vội trả lời: “Ta nào dám, là thằng nhóc Minh Sinh nói đấy!”

Dứt lời bèn kể lại đầu đuôi câu chuyện một lần.

Khương Hằng nghe xong vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, sau một thoáng thì gương mặt trách chàng: “Thiếp đã nói đợi con lớn hơn chút rồi hằng để con ngủ riêng, thế mà chàng...”

“Như vậy sao được!” Lục Quý Trì cười xấu xa ôm lấy eo nàng, cúi đầu cắn nhẹ lên vành tai, “Chúng ta phải cố gắng sinh tiểu muội muội cho A Tục chứ.”

Gương mặt Khương Hằng thoáng nóng bừng, nhéo chàng một cái, đang định nói tiếp thì bị chàng thanh niên đã lâu chưa tận hưởng ôm ngang người, bước nhanh vào phòng.

“Không được! Chàng...”

Ánh mắt nóng bỏng của Lục Quý Trì chọc thẳng vào nàng: “A Tục được Nguyệt Viên dắt đi chơi rồi, trong phút chốc không về ngay được đâu.”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, TÔI QUUA MỚI...”

“Tôi qua ta vẫn chưa thỏa!”

Khương Hằng bị chàng quăn quít, sau cùng đành vươn tay ôm cổ chàng, cười khẽ mắng: “Chàng đó, càng ngày càng không đứng đắn.”

Lục Quý Trì cười hí hí, cúi đầu hôn nàng: “Chỉ với mình nàng thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Phiên ngoại 5: Thập công chúa và Tàn Tranh

Ban đêm, trăng tỏ sao mờ, bốn bề tịch mịch.

Tàn Tranh nằm trên giường, mặt mày vô cảm, hai mắt nhắm nghiền, song không hề buồn ngủ.

Hôm nay hấn tỉnh cờ gặp thập công chúa.

Từ ngày ngẫu nhiên nhặt được hà bao của nàng rồi nhìn thấy bức tranh hồ nửa thân trên ngồi tắm đó, hấn chưa gặp lại nàng.

Tiểu nha đầu này hay xấu hổ, gặp chuyện lúng túng thế, trốn tránh hấn là phải.

Có điều...

Nhớ lại lúc ban ngày khi vừa nhìn thấy hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn của thập công chúa thoát trắng bạch, còn chạy trốn như thể bị chó rượt, nội tâm chàng thanh niên chợt có chút mất tự nhiên khó diễn tả thành lời.

Hấn cau đôi mày nghiêm nghị, sau một lúc thì vén chăn ngồi dậy.

Ánh trăng treo trong lành lẻo từ ngoài cửa sổ chiếu vào, hắt lên chiếc hà bao màu hồng cánh sen đặt bên gối, chấm phá một nét mềm mại nổi bật giữa căn phòng cô quạnh.

Tàn Tranh vô tình lướt qua, ánh mắt tựa như bị thứ gì hun nóng, nhanh chóng dời đi.

Lẽ ra vật riêng tư như vậy hấn không nên giữ lại, song chẳng biết tại sao, không những hấn không đành lòng phá bỏ, lại còn ma xui quỷ khiến cảm nó về nhà, mang theo bên mình.

Chắc là...do bức tranh coi trần tắm trong hà bao chẳng?

Bức tranh đó, khụ, vẽ cũng đẹp đấy.

Có điều to gan quá.

Lại nhớ tới bức tranh hay hà bao đều rơi ra từ vạt áo trước ngực thập công chúa, cổ họng Tàn Tranh đột nhiên ngứa ngáy, cả người càng thêm mất tự nhiên.

Hấn thực sự không ngờ tiểu nha đầu nhát gan như thỏ đỏ, nhu nhược yếu đuối đó lại vụng trộm làm chuyện lớn mật như vậy, lại dám...

Tại sao không vẽ người khác, cứ nhất thiết phải là hấn?

Khúc mắc này đã lẩn cấn trong lòng hấn nhiều ngày qua, nhưng trước sau không cời bỏ được. Tàn Tranh rũ mắt đứng dậy, xách kiếm ra khỏi phòng.

Thập công chúa có dáng dấp khá giống em gái yếu mệnh của hấn — không phải dung mạo, mà là cảm giác giây thơ đáng yêu nàng mang lại, vì thế hấn luôn coi nàng như em gái, bình thường đều săn sóc. Thập công chúa cũng luôn rụt rè trước hấn, chưa bao giờ tiếp xúc quá gần. Hấn cho rằng nàng kính trọng và sợ sệt mình, đầu gì bên ngoài hấn cũng có tiếng ‘hung’, và lại cũng không hợp với huynh trưởng của nàng. Thế mà nàng lại lên...

Nhỏ về bức tranh chính mình hồ nửa thân trên, mặt liếc đưa tình, vẻ mặt rõ là chọc ghẹo kia, Tàn Tranh háng giọng, nội tâm càng thêm rối rắm.

Tiểu nha đầu này cũng kín kẽ ghê.

***

Luyện kiếm trong sân nửa canh giờ, cả người đầm mồ hôi, cội lòng hỗn loạn của Tàn Tranh dần bình lặng. Hấn tắm tấp qua loa, trở lại phòng nằm xuống, gắng chuyển suy nghĩ tới công vụ cần làm ngày mai, rốt cuộc cũng dần chìm vào giấc.

Vốn nghĩ sau khi phát tiết hết tinh lực thì sẽ có một giấc ngủ ngon, ai ngờ trong mộng không hề yên ổn.

Tiểu cô nương khuôn mặt tròn trịa, cặp mắt cũng to tròn, thẹn thùng nhát gan tựa như con thỏ nhỏ, lại đang kéo chặt lấy tay hấn không buông, miệng gọi ‘Tần tướng quân’ nũng nịu, nửa người ẩn trong làn nước nóng bốc hơi, hai gò má đỏ ửng tựa như được dặm một tầng phấn.

Tàn Tranh rất nhức đầu.

Hấn quả thực không biết nên đối diện với nàng thế nào — Trực tiếp cự tuyệt tâm ý của nàng, nhưng người ta đâu có bày tỏ. Coi như chưa có chuyện gì xảy ra, lòng hấn lại không yên. Song, cứ tiếp tục kéo dài cũng không phải cách hay, chuyện đã xảy ra, dù gì cũng cần giải quyết đúng không?

“Tần tướng quân kéo áo xuống xấu nữa được không?” Đang lừng khờ, tiểu cô nương đột nhiên đưa ngón tay chọc lên ngực hấn, má hồng hồng, ánh mắt tràn ngập mong đợi, nói, “Kéo xuống đây này, vẽ ra sẽ đẹp hơn nhiều!”

Tàn Tranh ngo ngắc, cúi đầu nhìn theo bàn năng.

Hấn...Thế mà hấn cũng đang ngâm nửa người trong nước?!

Trên người còn độc chiếc áo lót, vạt áo trước ngực trễ trắng, lộ ra gần hết bộ ngực, chàng thanh niên nhất thời kinh ngạc.

Đang định lên tiếng, tiểu cô nương chợt nhảy mất sập lại gần, ngón tay nhỏ di một đường từ ngực đi xuống, giọng nói thò thò ềm ái, mang theo tán thưởng lẫn vui mừng: “Tướng quân đẹp trai quá, Chi Chi thích tướng quân nhất...”

Tay nàng be bé lạnh lạnh, dán nền tắc da nóng bỏng của hắn, bỗng chốc thiêu đốt.

Tần Tranh sững sờ nhìn tiểu nha đầu đột nhiên gan to bằng trời, trong phút chốc cơ thể nóng râm ran, cổ họng khô khốc.

“Ngài...đang làm gì thế?”

Thập công chúa ngẩng đầu nhìn hắn, cặp mắt đen láy ngập vẻ ngây thơ: “Tần tướng quân, ta đang vẽ ngài.”

Về hắn...

Hắn cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy trong tay nàng có một cây bút vẽ không biết đã xuất hiện từ bao giờ, đang cọ nhẹ trước ngực hắn.

Mà thân thể nàng...thân thể nàng cũng chẳng biết từ lúc nào đã dựa sát vào ngực hắn, tay hắn cũng siết chặt lấy eo nàng.

Đầu óc Tần Tranh ong ong, toàn thân bối rối, thế rồi đầu bút vẽ của tiểu cô nương trong ngực càng lúc càng đi xuống, càng lúc càng đi xuống...

“?”

Chàng thanh niên đang trong cơn mộng đột nhiên bật dậy, tai mơ hồ nóng lên, giống như có lửa đốt.

Ngực pháp phồng đập loạn dị thường, lại thêm cảm giác khác lạ trong quần...

Trên gương mặt trước giờ luôn lạnh nhạt hờ hững của Tần Tranh nhất thời hiện lên vẻ quần bách.

Hắn lại nằm mơ thấy...

Điên mất thôi!

Chàng thanh niên chưa bao giờ rối loạn như vậy rửa thắm một tiếng, xốc chân xuống giường, nhanh chóng đi rửa mặt, rồi đập cửa ra khỏi phòng khi trời hãy còn tờ mờ sáng.

***

Giấc mộng kỳ lạ buổi sớm khiến Tần Tranh cứ không được tự nhiên, có điều hắn nhanh chóng bị cuốn vào công việc, không có tâm tư suy nghĩ về nó nữa.

Điều này làm hắn vô thức cảm thấy nhẹ nhõm, chân mày cau có từ sáng sớm cũng bắt gặp thả lỏng.

“Tướng quân, bệ hạ triệu kiến!”

Đột nhiên có thuộc hạ tới báo, Tần Tranh gạt đầu, thả công văn trong tay xuống, vào cung diện kiến Chiêu Ninh đế.

Diện kiến thánh nhan xong thì đã gần trưa, Tần Tranh chưa ăn sáng nên lúc này bụng đói meo.

Đang muốn nhanh chóng về nhà ăn cơm, sau lưng đột nhiên truyền tới giọng nói run run khe khẽ: “Tần... Tần tướng quân.”

Tần Tranh giật mình, bước chân khựng lại.

Hắn ngoảnh đầu, thấy Thập công chúa núp sau ngọn núi giả ven đường, gương mặt trắng mịn nhỏ nhắn đang đỏ bừng, tựa hồ sắp nhấc chân chạy trốn tới nơi nhưng vẫn liều mạng kìm lại.

“Ngài...ngài qua đây chút được không?”

Đối diện với tầm mắt của hắn, giọng nói của nàng run rẩy ghê gớm, song vẫn cố gắng nói ra được những gì muốn nói.

Không biết tại sao tự nhiên Tần Tranh lại dao động, chân chữ trong chốc lát, hắn nhấc chân bước về phía nàng: “Tham kiến công chúa.”

“Ta có lời...À không, ta, ta có một chuyện muốn hỏi ngài.”

Vị trí ẩn núp này bốn phía vắng người, hiển nhiên nàng đã cân nhắc lựa chọn kỹ càng. Nhận thấy điều này, sự ngượng ngao của Tần Tranh tự nhiên biến mất.

“Công chúa cứ nói.”

“Cái hà bao đó...bức tranh đó...” Vừa nhớ đến lưng túng ngày ấy, thập công chúa lại xấu hổ gột tay che mặt, nàng ngập ngừng, rồi mạnh mẽ nắm chặt hai tay, lấy hết dũng khí hỏi, “Ta! Ta yêu thích tướng quân! Muốn gả cho tướng quân làm vợ! Tướng quân...tướng quân có nguyện cưới ta không?!”

Cả người Tần Tranh hóa đá.

Hắn cho rằng nàng chỉ định xin lại hà bao hoặc giải thích điều gì, chẳng ngờ nàng lại bày tỏ tâm ý của mình!

Chàng thanh niên tướng tá khôi ngô nhưng khí chất lạnh lẽo, mặt mày vô cảm đứng đực một chỗ, nhìn tựa như lưỡi kiếm sắc bén đã tuốt vỏ, cảm giác áp bức nặng nề. Dội hỏi lâu vẫn không nghe được câu trả lời từ hắn, thập công chúa bèn ngẩng đầu lên quan sát, kết quả lại bị đáng vẻ sắc bén nghiêm nghị của hắn dọa suýt thì bật khóc.

Quả nhiên hắn không thích nàng, cũng sẽ không cưới nàng.

“Ngài ngài ngài không đồng ý cũng không sao! Ta chỉ hỏi vậy thôi, không có ý gì khác!” Tiểu cô nương mặt mũi đỏ bừng, xua tay, cố gắng không để cho dòng lệ nơi đáy mắt trào ra, “Chuyện này, chuyện này không ai hay biết, tướng quân không cần lo lắng, ta sẽ không làm ngài khó xử đâu! Ngài cứ coi như ta chưa nói gì, ta...ta sẽ lập tức quên hết chuyện này...”

Nàng vừa nói vừa chạy đi, đáng vẻ hoảng hốt như thể gặp phải thiên địch, chỉ sợ chậm một bước sẽ bị nuốt chửng như đám động vật tí hon.

Tần Tranh định thần lại sau nỗi khiếp sợ, bỗng nhiên thấy buồn cười: “Đội đã.”

Thập công chúa cứng chân lại.

Dõi theo tiểu cô nương ở chuyện khác thì nhát gan mà chuyện này lại lớn mật ghê gớm, Tần Tranh trầm ngâm, đoạn mờ miệng: “Thần vẫn chưa trả lời vấn đề của công chúa, sao ngài lại chạy?”

“Ta...” Thập công chúa cắn môi, hai bàn tay trắng trẻo xoắn lại, giọng nhỏ nhẹ buồn buồn, “Vậy tướng quân trả, trả lời thế nào?”

Mặc dù trong lòng đã rõ sự im lặng của hắn tượng trưng cho từ chối, nhưng nàng vẫn muốn nghe chính miệng hắn trả lời, như thế nàng mới có thể hoàn toàn từ bỏ ý định. Hôn nữa...

Sau này e chẳng thể chạm mặt nhau nữa, hiện giờ có thể nghe hắn nói nhiều thêm một chữ cũng vui lắm rồi.

Tâm tư nàng không sâu, ý nghĩ viết hết trên mặt, Tần Tranh thấy vậy, tìm như bị thứ gì bóp nghẹt, tự nhiên thấy hơi chua xót.

Nghĩ tới tâm trạng khác thường mấy hôm nay, lại nghĩ tới sự xúc động thoáng qua khi vừa trông thấy nàng, hắn lẳng lẳng nắm chặt tay thành quyền, mãi mới gượng gạo nện ra một câu: “Đội Tần vương diện hạ từ Hoài Nam trở lại...Thần sẽ đi cầu hôn với bệ hạ.”

Thập công chúa giật mình, há hốc miệng.

Hồi lâu, nàng nhảy cẫng lên như quả đạn pháo nổ: “Ngài vừa nói gì?! Ngài nói thật sao?! Ngài nguyện ý cưới ta?! Ta! Ta không nghe lầm đó chứ?!”

Tần Tranh bị nàng dọa cho khiếp đảm, còn chưa kịp phản ứng, nàng đã thoát vọt tới túm lấy tay áo hắn, cặp mắt to tròn, đen láy sáng tới bức người, “Nhất định ta đang nằm mơ! Tần tướng quân, hay ngài tát ta một cái cho tỉnh đi!”

Ban đầu Tần Tranh còn kinh ngạc, ngay sau đó hắn cong môi cười.

Ngày xưa chỉ cảm thấy tiểu nha đầu này khôn khéo hiểu chuyện, không ngờ nàng lại có một mặt đáng yêu hoạt bát như thế...

Lại nhớ tới giấc mộng đẹp tối qua, yết hầu của chàng thanh niên núi băng chợt động, đột nhiên cảm thấy cực kỳ đói.

Thấy nàng vẫn không ngừng lải nhải hỏi hần thật hay không, Tần Tranh nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ nhắn lúc khép lúc mở của nàng, ma xui quỷ khiến thế nào lại cúi đầu hôn lên.

Thập công chúa còn đang mãi hoài nghĩ cuộc sống chợt ngưng đại.

Tần Tranh cũng sững sốt bởi con xung bất thành linh, vừa vận có tên thái giám sai vật cách đó không xa đi tới, lỗ tai hần nóng lên, nhanh chóng buông nàng ra.

“Ta...”

Hần rồi rầm, háng giọng một tiếng, đang định nói tiếp thì đã thấy tiểu cô nương trước mặt giật mình lấy lại tỉnh táo, bụm miệng lẩm bẩm “Ngài hôn ta...”

“...”

“Ngài vừa mới hôn ta!”

“...Ừ.”

“Đáng giá đáng giá, đời này đúng là đáng giá...” Thập công chúa ôm cái mặt nhỏ nhắn đã dỗ au, lộ ra nụ cười chết mê chết mệt.

Tần Tranh đỡ khóe đỡ cười, sự mất tự nhiên trong lòng giải tán gần hết. Hắn dùng ánh mắt hoàn toàn mới nhìn tiểu cô nương ngốc nghếch nhưng cực kỳ đáng yêu trước mặt, hồi lâu sau giờ tay bẹo cái má trắng trẻo mềm mại của nàng.

“Chờ ta.”

Thập công chúa: “Được được được được được được!”

Chờ chứ! Phải chờ! Chờ cả đời cũng chờ!

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Phiên ngoại 6: Chiêu Ninh đế và Sở hoàng hậu

Lần đầu tiên Sở hoàng hậu gặp Chiêu Ninh đế là vào lúc quá Ngọ của một ngày xuân.

Hồi đó tiền đế mới băng hà, Đại Chu đang thù trong giặc ngoài, hỗn loạn bấp bênh, bất cứ lúc nào cũng có thể lâm vào cảnh nước mất nhà tan.

“Tiểu thư, nghe nói phía bắc sắp không trụ được nữa...”

Kinh thành là nơi dưới chân thiên tử, chiến hỏa chưa lan đến, nhưng tin dữ nơi phương bắc đã truyền về, dân tình ồ ạt trốn xuống phía nam, người trong thiên hạ nhìn thời thế, há có thể bình tâm. Lúc ấy, nhị tiểu thư phủ Trần quốc công – Sở Hàm Yên vẫn chưa là hoàng hậu nghe vậy thì sầm mặt, nhưng chậm chạp chưa đáp lời nhà hoàn thân cận Xuân Bích của mình.

Chuyện phương bắc sắp cầm cự không nổi, nàng đã nghe huynh trưởng Sở Liệt nhắc tới nhiều lần, còn rõ ràng hơn cả nhà hoàn.

Mà huynh trưởng...

Nghĩ tới chuyện huynh trưởng muốn dẫn binh xuất chiến, nhưng vì nội đấu tranh đoạt giữa các hoàng tử mà mãi chưa được toại nguyện, Sở Hàm Yên cười lạnh.

Quốc đồ sắp vong, ngại vàng tới tay còn có ích gì?

Một đám ngu xuẩn.

Tuy nhiên, nàng có nỗi nóng cũng vô ích, tình thế thiên hạ hiện giờ không phải một cô gái ngày ngày chôn chân nơi khuê phòng như nàng có thể vẫn hời — mặc dù nàng có xuất thân con nhà tướng và chi hện không thể lập tức giờ đao lên ngựa, xuất chinh tới Bắc Cương.

“Đại gia à hãy cho tôi chút đồ ăn đi! Tôi nguyện ý làm trâu ngựa báo đáp ngài!”

“Công tử, con tôi sắp chết đói, cầu xin ngài rủ lòng từ bi, ban cho chút đồ ăn với!”

Chiến tranh loạn lạc, dân chúng lâm than, trăm họ từ phương bắc xuôi nam tới kinh thành, khiến cho nơi thị thành vốn phồn hoa gấm vóc như bị bao trùm bởi một gam màu xám xịt.

Nội thành có vẻ khá hơn, nhưng ngoại ô thì la liệt lưu dân rách rưới, xanh xao vàng vọt. Ai nấy đều khổ sở, bị ai, phủ phục trên nền đất để xin từng miếng cơm của những người qua đường, hèn mọn mà ngoan cường.

Sở Hàm Yên đang từ điện trang ngoại thành quay trở về, nhìn thấy cảnh trên đường như vậy, tâm trạng cực kỳ kém. Đang định phân phó phu xe đi nhanh hơn, chợt bên ngoài vang lên một giọng nói ảm áp, không nhanh không chậm

“Bánh này ta mới mua, đại nương nếu không chê thì cầm lấy.”

Giống như một cơn mưa xuân bất chợt, tưới lên trái tim khô cằn của Sở Hàm Yên, nàng vô thức vén rèm xe ngựa ngó ra ngoài, chỉ thấy nơi ven đường gió bụi mù mịt, một chàng trai vận xiêm y màu trắng non, tướng tá khôi ngô lịch sự đang khom người, đưa túi giấy dầu trong tay cho một người đàn bà tay ẩm một đứa trẻ.

“Đa tạ công tử! Đa tạ công tử!” Người đàn bà kia run rẩy nhận lấy túi bánh của y, nước mắt chảy xuống theo nếp búi, lăn trên gương mặt tạo thành một đường rõ rệt.

“Con đói... Mẹ ơi, con đói quá...” Đứa bé gầy nhom đang hấp hối trong ngực người đàn bà ngửi được mùi thơm, yếu ớt gầy gù.

“Được! Được!” Người đàn bà nước mắt tuôn là chảy, tay run rẩy mở gói bánh ra, “Ăn đi, ăn đi con...”

“Ăn từ từ thôi,” Sở Hàm Yên nghe giọng chàng thanh niên kia nói với cậu nhóc đang ngấu ngiến như hổ đói, “Kéo nhẹn.”

Cậu bé không đáp, chỉ cầm chiếc bánh hạt vừng nhét vội vào miệng. Mẹ đứa trẻ nuốt nước miếng, song lại kim nén con đói mà quay đầu nhìn về phương bắc, ánh mắt vô hồn chứa tuyệt vọng.

Sở Hàm Yên đoán, người đàn bà đó hẳn đang suy nghĩ, bữa nay có ăn, vậy bữa mai sẽ phải làm sao?

Những người nhà tan cửa nát này giống như cây lục bình không rễ, không ngừng trôi dạt trong thế thời hỗn loạn, xô chọi đầu đường, tương lai vô vọng.

Nàng nhìn vậy tự thấy khổ sở, muốn phân phó người hầu bố thí, song lại nghĩ mấy năm nay trong phủ vẫn luôn hành thiện, nhưng trước sau chỉ như muối bỏ biển, nội tâm nàng không khỏi mờ mịt — Khỏi lửa chiến tranh bao giờ mới kết thúc? Thiên hạ bao giờ mới có thể thái bình trở lại?

“Đừng từ bỏ, hãy kiên cường,” ngay lúc đó, giọng nói rành mạch ảm áp tựa gió xuân lại vang lên, “Chiến sự sẽ nhanh chóng kết thúc, mọi người sẽ nhanh chóng được về nhà.”

Người đàn bà kia kinh ngạc, hoàn hồn, rồi chỉ cười khổ: “Đa tạ công tử đã an ủi, ngài là người tốt, nhưng mà... sao có thể chứ?”

Chiến tranh đã bao nhiêu năm, sao có thể dễ dàng dừng lại. Triều đình đương loạn, thân lo chưa xong, mọi người đều nói Đại Chu của chúng ta sắp không giữ nổi rồi.

Chàng thanh niên không tranh luận cùng người đàn bà, mà cười khê: “Có thể.”

Dứt lời, y xoa đầu đứa bé kia rồi đứng dậy, trong khoảnh khắc quay đầu ấy, Sở Hàm Yên đang nhòai người qua ô cửa xe đã nhìn thấy ánh mắt y.

Đó là một đôi mắt phượng hẹp dài sâu thẳm, bên trong chứa cả sự nhân từ mềm mại tựa nước và cả sự kiên định cứng cỏi của thép gang.

Sở Hàm Yên bỗng nhiên giật mình, trong giây phút ấy, nàng nảy sinh một cảm giác rất kỳ lạ: Những gì y nói, sẽ thành thật.

***

Lần thứ hai Sở Hàm Yên gặp Chiêu Ninh để là tại sân viện nhà mình.

Tiền đế đông con trai, Chiêu Ninh để chỉ là một hoàng tử cha không đau mẹ không thương, như thể vô hình trong cung cấm. Vì thế mặc dù có đôi lần vào cung thỉnh an hoặc dự yến tiệc, Sở Hàm Yên cũng không nhận ra y — hoặc nói đúng hơn là không có ấn tượng về y.

Cho đến ngày nàng từ nhà bạn trở về, ở khúc ngoặt nơi ngoại viện vô tình đụng phải y.

“Đã thất lễ, tiểu thư chớ trách.”

Rõ ràng là nàng có lỗi, thế mà y lại xin lỗi trước, xin lỗi xong còn ôn hòa lễ độ cáo từ, nửa ánh mắt cũng chẳng dừng trên con người vốn được khen là tuyệt sắc giai nhân từ tấm bé như nàng.

Sở Hàm Yên ngờ ngác dõi theo bóng lưng y, một lát sau chạy tới thư phòng hỏi Sở Liệt anh mình: “Người đó là ai thế?”

Lúc đó cha của bọn họ, lão Trần quốc công đã qua đời, Sở Liệt tuổi trẻ kế thừa tước vị, trở thành gia chủ của Sở gia.

Thấy em gái tò mò, hần thuận miệng đáp: “Thất hoàng tử, Lục Quý Ngôn.”

Sở Hàm Yên không ngờ người nọ lại là hoàng tử, nàng giật mình mở to hai mắt: “Y tới phủ ta làm gì?”

Sở Liệt không muốn trả lời, song hần trời sinh không sợ cha không sợ mẹ, lại chi hết cách trước cô em gái sinh đôi này, thấy nàng quấy quả một hồi, rốt cuộc vẫn đề lộ đôi chút.

Hóa ra ca ca là người của y.

Hóa ra y cũng muốn tranh cái ghế rồng kia.

Sở Hàm Yên vừa bất ngờ lại vừa không bất ngờ, nhớ tới dáng vẻ ngày đó y vừa cười vừa nói ‘Có thể’, nàng bỗng dao động, thế là bắt đầu chú ý tới y.

Y không người biết đến, bất tính chế động, âm thầm khuấy lên mưa gió; y tìm nước đi mới, ra chiêu bắt ngờ, bắt đầu bộc lộ tài năng; y một ngày gặp ba lần ám sát, suýt thì mất mạng; y hết lòng hết sức, ngày đêm không ngủ, không chịu nổi mệt mỏi mà ngất xỉu; y thành công hạ bệ tất cả kẻ thù để lên ngôi; y dùng thủ đoạn hung bạo ổn định nội loạn, trấn an quân thần; y quyết định ngự giả thân chính, dẫn quân bắc phạt...

Tựa hồ một quãng thời gian rất dài, cũng tựa hồ chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt, nàng cứ như vậy dõi theo y, nhìn y vượt qua chông gai, tìm được con đường máu; nhìn y ngồi lên ngôi vị hoàng đế, ngày đêm lao碌, mong muốn giành lại thái bình cho thiên hạ.

Dõi theo rồi lại dõi theo, trái tim nóng bỏng hừng hực của nàng đã bay tới bên y từ lúc nào.

Ban đầu nàng còn chưa nhận ra, cho là bản thân chỉ muốn nhìn xem y có thể hoàn thành chí hướng hay không, cho đến ngày từ miệng huynh trưởng, nàng biết được tin y bị trúng tên độc trên chiến trường, mạng sống mong manh như tờ giấy.

“Muội định làm gì!”

Thấy em gái đột nhiên mất độ hoe, sau đó cả người run lấy bầy chạy về phòng thu thập hành lý, Sở Liệt đang nhận lệnh trấn thủ kinh thành không khỏi kinh ngạc.

“Muội đi tìm y.” Sở Hàm Yên cắn răng, gương mặt rực rỡ giờ đã tái nhợt, “Muội đi giúp y giết địch, muội đi giúp y cầm đao.”

Sở Liệt khiếp sợ, hồi lâu không nói lên lời.

“Muội...Muội có ý gì? Chẳng lẽ muội...”

“Phải!” Sở Hàm Yên bật dậy, “Muội thích y!”

Bởi vì thích y, cho nên mới chú ý tới y, lo lắng cho y, đau lòng vì y.

Sở Liệt vừa kinh hãi vừa đau đầu, khuyên răn mãi cô em gái xui xẻo mới từ bỏ ý định chạy tới Bắc Cương.

Sở Hàm Yên đương nhiên biết bản thân nàng đi cũng vô ích, mặc dù nàng xuất thân nhà tướng, nhưng chưa thực sự tiếp xúc với chiến trường, sở dĩ kiên quyết muốn đi chỉ do đột nhiên nhận ra tình cảm của mình, không chịu đựng được lo âu và đau đớn, nhất thời kích động mà thôi.

Sau khi bình tĩnh lại, nàng ngồi xuống uống ba tách trà. Sau đó, nàng ngẩng đầu lên nói với anh mình: “Đợi y trở lại, muội muốn gả cho y.”

Sở Liệt: “...Không được.”

Hậu cung là một chiến trường không guom đao, hần chi có mỗi cô em gái, sao có thể để nàng chịu khổ.

Sở Hàm Yên lại cực kỳ kiên định: “Thiên hạ này quá nặng, muội không thể để y vất vả một mình. Ca ca, muội muốn cùng y gánh vác.”

“Nhưng người ta còn không biết muội mà!”

(Ông anh tạt gáo nước lạnh quá =))))))

“Đợi muội gả cho y rồi y sẽ biết!” Sở Hàm Yên đáp như thật.

“Y là hoàng đế! Còn là một hoàng đế anh minh!” Sở Liệt phiền lòng ghé góm, “Trong lòng y trải dài vạn dặm giang sơn và muôn dân trăm họ, không có tâm tư đặt vào chuyện nữ nhi tình trường, dù muội yêu hay thích, chắc chắn sẽ không được đáp lại.”

“Y là hoàng đế cũng là người, chi cần là người thì đều có trái tim, muội không tin không thể làm y cảm động.” Sở Hàm Yên chỉ vào gương mặt mỹ lệ như hoa của mình, tự tin và quyết đoán, “Một ngày nào đó, cả người y và trái tim y sẽ thuộc về muội.”

Nếu là người đàn ông nào khác, Sở Liệt có lẽ sẽ đồng ý với câu này, còn Chiêu Ninh để...

Hần không chút lưu tình đi đầu cô em gái: “Ai cho muội tự tin đó! Nếu thất bại thì sao?”

“Dù có thất bại muội cũng sẽ không hối hận,” Sở Hàm Yên đẩy tay anh mình ra, “Thích y là chuyện của muội, thương y gánh vác thiên hạ chúng sinh, muốn cùng y san sẻ áp lực cũng là muội đơn phương tình nguyện, muội sẽ cố gắng hết sức có thể để khiến y thích muội, nhưng nếu đã cố gắng vẫn không được, muội cũng không có gì phải oán hận cả.”

Nàng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt quyết rừ đã đĩnh trăn đầy nghiêm túc: “Ca ca, muội biết bản thân đang làm gì, ca tác thành cho muội đi.”

Sở Liệt: “Muội đã hết nước trong đầu muội đi rồi ta sẽ suy nghĩ xem có tác thành cho muội hay không.”

(Ái chà chê nào em gái úng nước à =))))))

Sở Hàm Yên: “...”

Nói thì nói vậy, cuối cùng Sở Liệt vẫn chịu thua.

Hai tháng sau, Chiêu Ninh để dẫn đại quân khai hoàn.

Hai tháng tiếp đó, Sở Hàm Yên gả vào hoàng gia, Chiêu Ninh để hứa cho nàng hậu vị.

Đôi với vị đế vương trẻ tuổi mới lên ngôi chưa lâu, phủ Trần quốc công có uy danh trong quân đội lại quản lý một phương là một trụ lực không gì tốt bằng. Đặc biệt là Sở Liệt còn trẻ tuổi, dễ bề khống chế.

Còn đối với Sở Hàm Yên mà nói...

“Thần thiếp ung bề hạ tử lâu, hiện giờ trong tim bề hạ chỉ có dân chúng, nhưng tương lai, nhất định sẽ có thần thiếp.”

— Bên trong cung điện lộng lẫy hân hoan, thiếu nữ mặc lễ phục sắc phong đỏ thắm, tôn thêm vẻ quyến rũ xinh đẹp, đang đề lên người vị đế vương trẻ tuổi cũng vận long bào đỏ thắm, nở nụ cười yêu kiều cuốn hút, tràn đầy tự tin về tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Phiên ngoại 7: Hậu thế

Tháng tư, cỏ cây tươi tốt, chim chóc chao liệng, nước sông xuân ấm áp.

Ai nấy hồi hả coi xuống bộ quần áo mùa đông vừa dày vừa nặng, khoác lên mình chiếc áo xuân mỏng manh, ra ngoài kết bạn, đạp thanh du thuyền, vô cùng náo nhiệt.

Ở ngoại ô phía đông kinh thành, một ông lão hiền từ, râu tóc bạc phơ đang dắt đứa cháu trai vừa tròn sáu tuổi đi dạo bên bờ sông, nheo mắt chỉ vào gợn sóng lăn tăn hỏi: “Lẽ Nhi có biết đây là sông gì không?”

“Con biết!” Cậu nhóc mặt mũi đáng yêu, phấn điều ngọc trác kiều ngạo gât đầu, đáp, “Đây là *Đại Vận Hà* (*) từ nam chí bắc của Đại Chu chúng ta, thầy giáo của con từng nói, nó rất dài rất dài, dài phải đến nửa Đại Chu vậy. Cũng nhờ nó mà chúng ta có thể trực tiếp ngồi thuyền xuôi nam tới gặp ông hai, còn như trước kia, muốn tới nhà ông hai, đầu tiên phải ngồi xe ngựa một tháng, sau đó mới lên thuyền.”

(*) Đại Vận Hà là một kênh đào được xây từ thời cổ đại ở Trung Quốc

Ông lão cười nụm mím, gât đầu: “Vậy con có biết Đại Vận Hà này do ai xây dựng không?”

“Con biết, là ông... của thái tử biểu ca...” Cậu nhóc ra chiều suy tư, “Ông cố ạ! Là *ông cố* (*) của thái tử biểu ca hạ lệnh xây dựng.”

(*) Nguyên văn – tăng tăng tổ phụ – tính ra đã đến ‘tăng’ thì phải là cụ rồi, nhưng theo mình đọc thì ở đây tác giả ám chỉ ‘ông của ông thái tử’ = bố của cụ của thái tử = kị của thái tử

Ông lão lại vuốt râu bật cười: “Người ra lệnh đúng là ông cố của thái tử biểu ca của con, nhưng người thực sự giám sát xây dựng, là người khác.”

“Do người khác?” Cậu nhóc tò mò, đầu nghiêng sang một bên, “Là ai thế ạ?”

Ông lão cười hiền từ, trong mắt ánh lên vẻ hoài niệm: “Là một ông cụ rất thú vị, rất lợi hại.”

“Ông cụ ư?” Cậu nhóc nhìn bộ râu bạc phéch của ông nội rồi ngẫm nghĩ, “So với ông nội còn già hơn sao?”

Ông lão vui vẻ: “Ông ấy đương nhiên già hơn ta, đến ta cũng phải gọi ông ấy là lão thái gia đó.”

“Già như vậy sao!” Cậu nhóc liú lười, “Chẳng phải cũng giống như ông cố của thái tử ca ca, đã bay lên trời làm thần tiên rồi?”

Lời nói ngây thơ hồn nhiên của cậu nhóc khiến ông lão kia bật cười: “Đúng thế, có khi đã làm thần tiên rồi.”

Nếu trên đời thật sự có thần tiên, lấy những chiến công của vị lão vương gia kia, hẳn có thể cùng huynh trưởng của ngài là Thánh Võ hoàng đế phi thăng thành tiên thật.

Lại nghĩ xưa nay hoàng gia không có chân tình, thế mà hai huynh đệ họ lại có thể tin nhiệm lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau, tạo nên niên triều Chiêu Ninh thịnh thế, lưu danh thiên cổ, đời đời ca tụng, trong lòng ông lão chợt sinh ra sự tôn kính khôn cùng, đồng thời khe khẽ thở dài.

Thánh Võ hoàng đế là minh quân nghìn đời, trăm năm khó gặp. Lão Tẩn vương cũng là thần tử tài năng thời thịnh, *xuất chúng có độc* (*) trên đời.

(*) Nguyên văn – 凤毛麟角 – phượng mao lân giác, chỉ thứ vô cùng hiếm có.

Cũng may có thể hệ di trước xây dựng nền tảng, Đại Chu hôm nay tuy không cường thịnh như bảy mươi năm trước, nhưng cũng coi như thiên hạ thái bình, phồn thịnh an yên. Tuy nói kim thượng tâm thường ắt sinh tướng suy thần bại, nhưng may thái tử thông minh quyết đoán, có đáng đáp như người xưa, lại có vị thế từ gia phủ Tẩn vương cũng kẻ thù khí phách của người đi trước bên cạnh phụ tá, xem chừng cánh phồn hoa trước mắt vẫn có thể duy trì được vài thập niên.

Đang miên man suy nghĩ, cậu nhóc đột nhiên chỉ tay vào vùng trắng trắng trên máng núi xanh xa xa, tò mò hỏi: “Ông nội ơi, đó là gì?”

Ông lão hoàn hồn, ngẩng đầu lên nhìn, mỉm cười: “Đó là đập nước Liễu Sơn, do vị lão thái gia mà ông vừa kể xây dựng, có thể phòng lũ, chứa nước, nuôi cá, còn có thể tưới cho ruộng đồng.”

“Hóa ra đó chính là đập nước Liễu Sơn mà Thừa Lâm ca ca từng kể!” Cậu nhóc ngạc nhiên vui mừng đáp, “Nhưng Thừa Lâm ca ca có nói, đập nước đó do ông cố của huynh ấy xây dựng...”

Ông lão cười, xoa đầu cậu nhóc bảo: “Vị lão thái gia mà ông nói, chính là ông cố của Thừa Lâm ca ca của con.”

Cậu nhóc như hiểu ra, vỗ tay hoan hô: “Ông cố của Thừa Lâm ca ca thật lợi hại! Khó trách Thừa Lâm ca ca cũng lợi hại như vậy!”

Ông lão cười ha ha: “Ông cố của Lẽ Nhi cũng rất lợi hại! Ông ấy và vị lão thái gia kia là bằng hữu ý hợp tâm đầu, cũng là cự thần cả đời Thánh Võ hoàng đế nể trọng. Chương gia nhà chúng ta, nhờ có ngài ấy mới có địa vị ngày hôm nay. Còn cả bà cố của con...”

“Bà cố thế nào ạ?” Cậu nhóc vội vàng hỏi, đây là lần đầu tiên cậu nghe ông nội kể về truyền kỳ tổ tiên, đương nhiên không nên nói tò mò.

Nhớ tới trước khi mất, chuyện bà nội mình thích làm nhất chính là cổ tình tán dương lão Tẩn vương, chọc tức ông nội dù rất dễ ý nhưng không chịu để lộ sự ghen tuông ra ngoài, nụ cười của ông lão càng thêm rõ rệt.

“Bà cố của con cũng rất lợi hại, bà là công chúa Bắc Hạ, vô nghệ cao cường, khí khái hiên ngang, rất nhiều nam tử cũng không đánh lại bà.”

“Oa!” Cậu nhóc thán phục, “Vậy còn bà cố của Thừa Lâm ca ca thì sao ạ?”

“Bà cố của Thừa Lâm ca ca của con là một người vừa hiền hòa vừa thông minh, nói năng ôn tồn nho nhã, khi cười rất thu hút đẹp đẽ. Bà ấy và vị lão thái gia kia một đời ân ái, sinh được bốn người con. Bốn người con của họ, ai ai cũng giỏi giang, có tiền đồ, đặc biệt là con gái Thường An quận chúa, là một nữ trạng nguyên đấy...”

Ông lão kéo tay cháu trai bé bỏng từ từ dạo bước về phía trước, cảnh xuân rơi trên người một già một trẻ, lúc đặc lắm mại.

Thời gian như nước chảy, năm tháng tựa thời đưa, câu chuyện thời xưa cũ dần đi đến hồi kết, để lại một dấu ấn mạnh mẽ hoặc tháng qua lên dòng chảy thời gian.

Mà câu chuyện mới, lại sắp bắt đầu.

HOÀN TOÀN VẮN

Bạn đang đọc truyện *Bốn Vương Muốn Thanh Tĩnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.